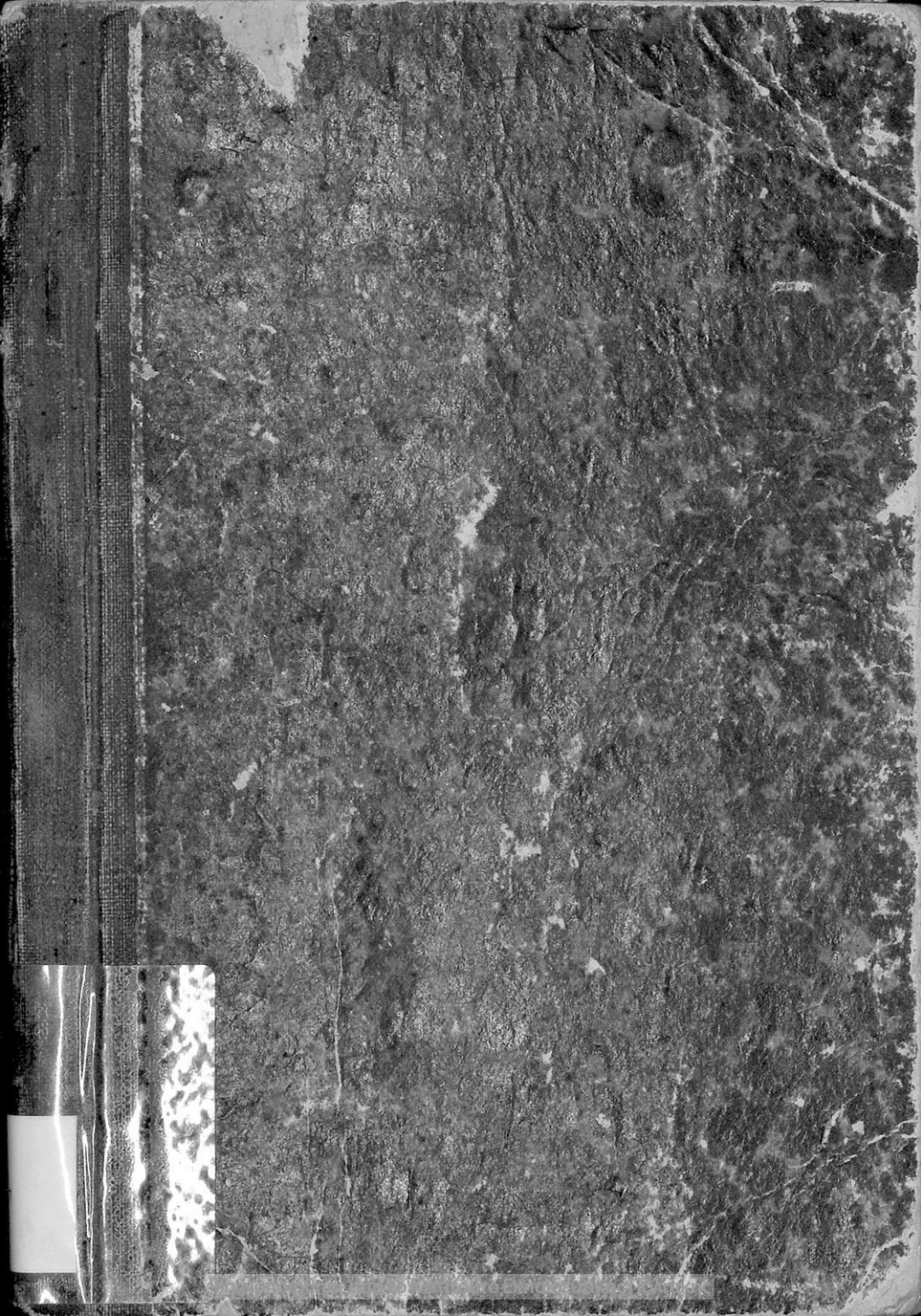

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ, ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ & ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ — Ι. Θ. ΡΩΣΣΗ

ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

(παρά τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον)

1927

τούτων ἢ ἐκείνων τῶν χρόνων (τύπων) φυγαδεύονται καὶ ἄρτία ἢ εἰκὼν τῶν οὕτως εἰπεῖν ἠκρωτηριασμένων ῥημάτων ἐμφανίζεται.

β') Ἵνα ἐθίζωσι τούτους, ὅπως τῶν κατὰ σημασίαν ἀνωμάτων ῥημάτων μνημονεύωσι τοὺς χρόνους οὐχὶ κατὰ τὴν οἰκείαν τοῦ σχηματισμοῦ τάξιν, ἀλλὰ τὴν τῆς σημασίας· οἷον τοῦ ῥήματος **ἦκω** οἱ χρόνοι δέον νὰ μνημονεύωνται ὡς ἑξῆς: ἐνεστ. **ἔρχομαι**, πρτ. **ῆειν** ἢ **ῆα**, μέλ. **εἶμι** ἄορ. **ῆκον** (ἢ **ῆλθον**), πρκ. **ῆκω** (ἢ **ἐλήλυθα**), ὑπερ. **ῆκον** (ἢ **ἐληλύθειν**), μέλ. τετελ. **ῆξω** (ἢ **ἐληλυθὼς ἔσομαι**). Τοῦ **οἶχομαι** ἐνεστ. **φεύγω**, πρτ. **ἔφευγον** μέλ. **οἰχήσομαι** (ἢ **φενξοῦμαι**), ἄορ. **ῶχόμην** (ἢ **ἔφυγον**), πρκ. **οὔχομαι** (ἢ **πέφευγα**), ὑπερσ. **ῶχόμην** (ἢ **ἐπεφεύγειν**) κλ., κλ.

Ἐπὶ τοιαύταις σκέψεσι φιλοπονήσαντες καὶ ἐπεξεργασθέντες τὸ παρὸν ἔργον παραδίδομεν αὐτὸ καὶ αὐθις εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. συνταδέλφων, παρ' ὧν ἀπεκδεχόμεθα εὐμενῇ κρίσιν καὶ θεομήν ὑποστήριξιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου 1927

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ, Δ. Φ.

Γυμνασιάρχης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§ 1. Ἀνώμαλα ῥήματα λέγονται, ὅσα δὲν σχηματίζουν ὁμαλῶς τοὺς χρόνους διὰ τῆς προσθήκης ἀμέσως εἰς τὴν ῥίζαν ἢ τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν ὀλικῶν καταλήξεων, ἀλλ' ἢ α') ἔχουσι τὰ θέματα μεταβεβλημένα καὶ ἐπηυξημένα καὶ λέγονται *κοινῶς ἀνώμαλα* ἢ *ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμόν*· ἢ β') σχηματίζουν τοὺς ἐλλείποντας χρόνους ἐκ διαφορῶν μὲν ἐτυμολογικῶς ῥιζῶν ἢ θεμάτων, συγγενῶν δὲ κατὰ σημασίαν (συνωνύμων) καὶ λέγονται *ἐλλειπτικὰ ἀνώμαλα*· ἢ γ') ἔχουσι χρόνους τινὰς μετὰ διαφοροῦ σημασίας καὶ λέγονται *ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν*. (1)

Α' ΚΟΙΝΩΣ ΑΝΩΜΑΛΑ

ἢ ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ.

§ 2. Τὰ κοινῶς ἀνώμαλα ἢ ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμόν ῥήματα εἶναι· 1) τὰ πάσχοντα διαφοροῦς μεταβολᾶς ἐν αὐτοῖς τοῖς θέμασι· 2) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν ἀρχῇ· καὶ 3) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν τέλει· καὶ

α') Ῥήματα, ὧν τὰ θέματα πάσχουσι

διαφοροῦς μεταβολᾶς.

§ 3. Αἱ ἐν τοῖς θέμασι γιγνώμεναι μεταβολαὶ τῶν ῥημάτων εἶναι κυρίως ἡ *συγκοπή* καὶ ἡ *μετάθεσις*.

Καὶ ἡ μὲν *συγκοπή* συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν: *Γί-γν-ομαι* (ἀντὶ γι-γέν-ομαι). *Ἐγείρομαι*, *ἡγρ-όμην* (ἀντὶ ἡγερόμην, θ. ἔγειρ-, ἔγρ-), *ἔπομαι*, *ἐ-σπ-όμην* (ἀντὶ ἐ-σεπ-όμην, θ. σεπ-, ἐπ-), *ἔρχομαι* ἡλθον (ἀντὶ ἡλυθ-ον, θ. ἔλευθ-ἔλυθ-), *ἔχω-ἔσχ-ον* (ἀντὶ ἔ-σεχ-ον, θ. σεχ-, ἐχ-), *ἵ-σχ-ω* (ἀντὶ σι-σέχ-ω, θ. σεχ-.) *Πέτομαι-ἐ-πτ-όμην*, θ. πετ-, πτ-), *πί-πτ-ω* (ἀντὶ πι-πέτ-ω), *πι-πρά-σκω* (ἀντὶ πι-περά-σκ-ω). *Τί-πτ-ω* [θ. τεχ- ἀντὶ (τι-τέκ-ω=) τί-κτ-ω].

Ἡ δὲ *μετάθεσις* συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν: *Βάλλω* (θ. βαλ-, βλα-) βέ-βλη-κα κλ. *Ἔχω* (θ. σεχ-, σχε-) -σχή-σω κλ. *Ἀπο-θνή-σκω* (θ. θαν-, θνα-) -τέ-θνη-κα κλ. *Καλέω* (θ. καλ-, κλα-) κέ-κλη-κα κλ. *κάμνω* (θ. καμ-, κμά-) κέ-κμη-κα κλ. *Πέτομαι* (θ. πετ-, πτε-) -πτή-σομαι κλ. *πίπτω*

(1) Διὰ τὴν οὖν εἰσαγωγῆς, ἣν ἄριστα κατοπτρίζει τὸ ἐν τέλει ταύτης παρατιθέμενον *μνημονικὸν διάγραμμα*, νομίζομεν ὅτι παρέχομεν τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι πλήρη καὶ τελείαν εἰκόνα τοῦ περὶ Ἀνωμαλῶν Ῥημάτων κεφαλαίου τῆς Γραμματικῆς, ὅπερ ἄλλοι ἄλλως πραγματεύονται.

(θ. πετ-, πτε-, πτη-, πτω-) πέ-πτω-κα κλ. Στόρ-νυμι (θ. στορ-, στρο-) -στρο-ννυμι (δρα § 16) κλ. Τέμνω (θ. τεμ-, τμε-) -τέ-τμηκα κλ. Ἡ μετάθεσις ἰδίως συμβαίνει εἰς τὰ ὑγρόληκτα καὶ ἐνρινόληκτα θέματα.

Σημ.—Εἰς τὰς ἀνωτέρω δύο οὐσιώδεις μεταβολὰς τῶν ῥημ. θεμάτων δύνανται νὰ καταλεχθῶσιν καὶ αἱ ἐπόμεναι, ἥτοι 1) ἡ *συστολή*· οἶον λείπ-ω - ἔλιπ-ον (θέμ. λειπ-, λιπ-), φεύγ-ω - ἔφυγ-ον (θέμ. φευγ-, φυγ-), κλ. κλ. 2) ἡ *τρόπη*· οἶον ῥήγ-νυμι ἐρράγ-ην, ἔρρωγ-α (ῥηγ-, ῥαγ-, ῥωγ-), τρέφ-ω, τέτροφ-α (θ. τρεφ-, τροφ-) κλ., λείπ-ω, λέλοιπ-α (θ. λειπ-, λοιπ-), κλ. κλ. καὶ 3) ἡ *ἐκτασις*· οἶον (σημάν-*j*-ω=) σημαίν-ω-ἐσήμην-α (θ. σαμαν-, σημην-), μέν-ω ἔμειν-α κλ.

β') Ῥήματα, ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπηυξημένα ἐν ἀρχῇ.

§ 4. Τὰ ῥηματικά θέματα ἐπαυξάνονται ἐν ἀρχῇ διὰ τοῦ ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ· συμβαίνει δὲ ὁ ἀναδιπλασιασμός οὗτος ἐν τοῖς :

Βι-βάζω, βι-βρώσκω. Γί-γνομαι, γι-γνώσκω. Δι-δάσκω, δι-δημι (=δέω, διδέασι Ξεν.), διδράσκω, δίδωμι. Ἰ-στημι (σί-στημι), ἵ-ημι (σί-σημι), ἵ-σχω (σί-σχω). Κί-χρημι (χί-χρημι). Μι-μνήσκω. Ὀ-νί-νυμι. Πί-μ-πλημι, πί-μ-πρημι, πι-πράσκω, πί-πτω. Τί-θημι (θί-θημι), τί-κτω καὶ τι-τρώσκω.

γ') Ῥήματα, ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπηυξημένα ἐν τέλει.

§ 5. Τὰ ῥημ. θέματα ἐπαυξάνονται ἐν τέλει διὰ τῆς προσλήψεως τῶν ἐξῆς ἑνδεκα ἐνεστωτικῶν προσφυμάτων : **ε, j, σ, ν, τ, αν, αιν, νε, σκ, ισκ, νυ**. Κατὰ τὰ προσλαμβανόμενα δὲ προσφύματα εἰς τὰ ῥηματικά θέματα τὰ ῥήματα δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἰσαριθμούς τάξεις.

Σημ.—Ῥήματά τινα λαμβάνουσι διπλὰ προσφύματα· οἶον ὀφλ-ισκ-άν-ω, (αὐγ-σ-άν-ω=) αὐξάνω κλ. (δρα § 8, 9 καὶ 11).

Τάξις πρώτη (πρόσχυμα -ε).

§ 6. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα προσλαμβάνουσι τὸ πρόσχυμα **ε** ἢ ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ ἢ ἐν ἄλλοις χρόνοις· καὶ

1) Ἐν μὲν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ εἶναι τὰ ἐξῆς : Ἀγνο-έ-ω = ὦ, δοκ-έ-ω = ὦ, ἐδόκ-ε-ον = ουν, καλ-έ-ω = ὦ, ἐ-κάλ-ε-ον = ουν, ῥίπτω καὶ ῥιπτ-έ-ω = ὦ, ἔρριπτον καὶ ἐρρίπτ-ε-ον = ουν, στερ-έ-ω = ὦ, ἔστερ-ε-ον = ουν καὶ ὠθ-έ-ω = ὦ, ἐώθ-ε-ον = ουν.

2) Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις τὰ : Ἀχθομαι (ἄχθ, ἄχθ-ε-) ἄχθ-έ-σομαι κλ., αἰσθάνομαι (αἰσθ-, αἰσθ-αν- [ιδὲ § 11], αἰσθ-ε-), αἰσθ-ή-σομαι κλ., ἁμαρτάνω (ἁμαρτ-, ἁμαρτ-αν- [ιδὲ § 11], ἁμαρτ-ε-) ἁμαρτήσομαι κλ., ἀπεχθάνομαι [ἀπεχθ-, ἀπεχθ-αν- (ιδὲ § 11), ἀπεχθ-ε-], ἀπεχθ-ή-σομαι κλ.

αὐξάνω [αὐγ-, αὐγ-σ-, αὐγ-σ-αν- (ιδὲ § 5, σημ.) καὶ αὐξ-ε-], αὐξήσω κλ.—Βούλομαι (βουλ-, βουλ-ε-) βουλ-ή-σομαι κλ., βλαστάνω [βλαστ-, βλαστ-αν- (ιδὲ § 11) καὶ βλαστ-ε-], βλαστ-ή-σ-ω κλ.—Γίγνομαι (γεν-, γεν-ε-), γεν-ή-σομαι κλ.—Δέω (δε-, δε-ε-), δε-ή-σω κλ.—Ἐθέλω (ἐθελ- καὶ ἐθελ-ε-) ἐθελ-ή-σω κλ., ἐπιμέλωμαι καὶ ἐπιμελοῦμαι (μελ-, μελ-ε-), ἐπιμελή-σομαι κλ., ἐρωτῶ (ἐρ-, ἐρ-ε-), ἐρ-ή-σομαι κλ., εὐδω (εὐδ-, εὐδ-ε) καθευδ-ή-σω κλ., εὐρίσκω [εὐρ-, εὐρ-ίσκ- (ιδὲ § 15) καὶ εὐρ-ε-], εὐρ-ή-σω κλ. ἔψω (ἐψ-, ἐψ-ε-), ἐψ-ή-σω κλ.—Ἰζω, πεζ, καθίζω (ἰζ-, ἰζ-ε-) καθιζ-ή-σομαι.—Κλαίω (κλαF-) κλα- καὶ (κλαF-j=) κλαι, κλα-ε- καὶ κλαι-ε-), κλα-ή-σω καὶ κλαι-ή-σω, καταδαρθάνω [δαρθ-, δαρθ-αν- (ιδὲ § 11) καὶ δαρθ-ε-], κατα-δε-δάρθ-η-κα.—Μάχομαι (μαχ-, μαχ-ε-), ἐ-μαχ-ε-σάμην κλ., μέλει (μελ-, μελ-ε-) μελ-ή-σει κλ., μέλλω (μελλ-, μελλ-ε-), μελλ-ή-σω κλ., μένω (μεν- καίμεν-ε-), με-μέν-η-κα, μεν-ε-τέον, μνέω (μν-ε-).—Νέμω (νεμ-, νεμ-ε-), νε-νέμ-η-κα κλ.—Ὀζω (ὄζ-, ὄζ-ε-), ὄζ-ή-σω κλ., οἷ-ο-μαι καὶ οἶμαι (οἶ-, οἶ-ε-) οἶ-ή-σομαι κλ., οἷχομαι (οἷχ-, οἷχ-ε-), οἷχ-ή-σομαι κλ., ὀλισθάνω ὀλισθ-, ὀλισθ-αν- καὶ ὀλισθ-ε- [ὀλισθ-ή-σω κλ., ὀφλισκάνω (ὀφλ-, ὀφλ-ίσκ-, ὀφλ-ίσκ-αν- καὶ ὀφλ-ε-), ὀφλ-ή-σω κλ., ὀφείλω (ὀφελ-j-, ὀφειλ-, ὀφειλ-ε-), ὀφειλ-ή-σω κλ.—Ῥέω (ῤεF=ῤευ- καὶ κατὰ συστολήν ῥυ-, ῥυ-ε-), ῥυ-ή-σομαι κλ.—Τύπτω (τυπ-, τυπ-τ- καὶ τύπτ-ε-), τυπτ-ή-σω κλ.—Χαίρω [χαρ-, (χαρ-j=) χαιρ- καὶ χαρ-ε- χαιρ-ε-], χαιρ-ή-σω, κεχάρ-η-κα κλ.

Σημ.—Πλὴν τοῦ προσφύματος ε προδίδεται εἰς τινὰ ῥηματικὰ θέματα καὶ πρόσφυμα ο : Ἀν-αλ-ίσκω (ἀλ-, ἀλ-ο-) ἀναλ-ώ-σω κλ., ἀλ-ίσκ-ομαι, ἀλ-ώ-σομαι κλ., ἀμ-βλ-ίσκω (ἀμ-βλ-, ἀμ-βλ-ο-), ἡμ-βλ-ω-σα κλ., ὁμ-νυ-μι (ὁμ-ο-) ὁμ-ο-σα κλ.

Τάξις δευτέρα (πρόσφυμα -j-).

§ 7. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα, ἅτινα προσλαμβάνουσιν εἰς τὸ ῥηματικὸν θέμα τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ τὸ πρόσφυμα j, εἶναι 1) πολλὰ τῶν οὐρανισκοφωνολήκτων (κ-, γ-, -χ) καὶ ὀδοντοφωνολήκτων (-τ-, -δ-, -θ) καὶ 2) τὰ ὑγρόληκτα (-λ καὶ ρ) καὶ ἐνρινόληκτα (-ν). Καὶ τὰ μὲν οὐρανισκοφωνόληκτα καὶ ὀδοντοφωνόληκτα λήγουσιν εἰς -σσω (-ττω) ἢ -ζω, τὰ δὲ ὑγρόληκτα εἰς -λλω ἢ -ρω μετὰ μακροῦς παραληγουσῆς καὶ τὰ ἐνρινόληκτα εἰς -νω μετὰ μακροῦς παραληγουσῆς.

Σημ.—Τὸ πρόσφυμα j προσλαμβάνουσι καὶ τὰ φωνητολήκτα, ἥτοι τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα¹⁾ α, ε, ο' καὶ 2) ι καὶ υ' καὶ ἐν μὲν τοῖς εἰς α(j)ω, ε(j)ω καὶ ο(j)ω τὸ j ἀποβάλλεται ὡς μετὰ φωνηέντων : Τιμάjω=τιμάω, ποιέjω=ποιέω, δηλόjω=δηλώω' ἐν δὲ τοῖς εἰς ι(j)ω καὶ υ(j)ω συναίρεται μετὰ τοῦ χαρακτῆρος ι ἢ υ εἰς ι ἢ υ ὡς : Χοίjω=χοίω, λύjω=λύω κλ., πλὴν τῶν ἐσθίω ἐπαίω καὶ ἀνύω, ἀρύω, βρύω, ἐλκύω, μεθύω, πτύω, καὶ τανύω.

Παραδείγματα.

α'. Ῥήματα εἰς -σσω (-ττω) : Αἰνίττομαι (αἰνιγ-), ἀλλάττω (αἰνιγ-), ἀρμόττω καὶ ἀρμόζω (ἀρμογ-, ἀρμοδ-). Ἐλίσσω (ἐλικ-). Κηρύττω (σσω) (κηρυκ-). Ὀρύττω (σσω) (ὀρυκ-, ὀρυγ-). Πατάσσω παταγ-, πλάττω (σσω) (πλαθ-), πλῆττω (σσω) (πληγ-), πρᾶσσω (σσω) (πραγ-), πτήσσω

(πτύσσω) (πτηκ-, πτωκ-), πτύσσω (πτυχ-). Ταράσσω(ττ)ω (ταραχ-), τάττω(σσω) (ταγ-) Φοίττω(σσω) (φοικ-), φυλάττω(σσω) (φυλακ-).

β'. *Ρήματα εις -ζω* : Αρπάζω (αρπαγ-, αρπαδ-) ἀλαλάζω (ἀλαλαγ-). Βαστάζω (βασταγ-). Ἐξομαι (ἐξδ-), ἐλπίζω (ἐλπιδ-) ἐριζώ (ἐριδ-). Κράζω (κραγ-). Ὄζω (ὀδδ-), οἰμώζω (οἰμωγ-), ὀλολύζω (ὀλολυγ-). Παίζω (παιγ- καὶ παιδ-). Στάζω (σταγ-), στενάζω (στεναγ-), στίζω (στιγ-), σφάζω (σφαδ- καὶ σφαγ-), σφύζω (σφυγ-). Τρίζω (τριγ-). Φράζω (φραδ-). Χαρίζομαι (χαριτ-).

Σημ.—Τὸ δίχρονον τῆς παραληγοῦσης τῶν εις -σσω (ττω) καὶ -ζω ῥημάτων εἶναι βραχύ, πλὴν τῶν : *πράσσω, θράττω, φοίττω, κηρύττω, ἀλαλάζω, κρίζω, τρίζω, γρύζω, ὀλολύζω.*

γ'. *Ρήματα εις λλω* : (Ἀγάλ-j-ω=) ἀγάλλω, βάλλω, θάλλω, πάλλω, σφάλλω, ψάλλω, ἀγέλλω, μέλλω, ὀκέλλω, σκέλλω, στέλλω, ἀνατέλλω, ἐντέλλομαι, (ἄλ-j-ομαι=) ἄλλομαι, ποικίλλω, τίλλω.

δ'. *Ρήματα εις -ρω μετὰ παραληγοῦσης μακροῦς* : (Ἀρ-j-ω=) αἶρω, ἀσπαίρω, καθαίρω, πταίρω, σαίρω, χαίρω, (ἀγέρ-j-ω—ἀγέρο-ω=) ἀγείρω, ἐγείρω, κείρω, σπείρω, φθείρω, μείρομαι, οἰκτίρω, μαρτύρομαι, ὀδύρομαι, ξύρω, σύρω, φύρω.

ε'. *Ρήματα εις -νω μετὰ παραληγοῦσης μακροῦς* : (Βάν-j-ω=) βαίνω, εὐφραίνω, λυμαίνομαι, μαίνομαι, μαραίνω, μαινώ, ῥαίνω, σημαίνω, ὑφαίνω, φαίνω, κτείνω, τείνω, κλίνω, κρίνω, αἰσχύνω, ἄμβλύνω, ἄμυνω, βαρύνω, βραδύνω, δύνω, ἡδύνω, λεπτύνω, δξύνω, πλύνω.

Τάξις τρίτη (πρόσφυμα -σ-).

§ 8. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : (Ἀλέκ-σ-ω=) ἀλέξω, (αὐγ-σ-άν-ω=) αὐξάνω καὶ αὔξω (αὐγ-σ-ω, θέμ. αὐγ- προβλ. aug-εο, αὐγατάω), ἔσσω (ἐπ-σ-ω, θέμ. ἐπ-, προβλ. ἐφ-θός, ἄπεφ-θος).

Τάξις τετάρτη (πρόσφυμα -ν-).

§ 9. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : (Βά-v-j-ω=) βαίν-ω (ᾄδα § 7, ε'), δάκ-ν-ω, δύν-ω, κάμ-ν-ω, πί-ν-ω, τέμ-ν-ω, τί-ν-ω (=πληρώνω), φθά-ν-ω, φθί-ν-ω καὶ τὸ ἐλαύν-ω, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐλα-νύ-ω (ᾄδα § 16) μεταθέσει τοῦ ν.

Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ ἐν τῇ § 11 σημειούμενα : Ἀ-ν-δ-άν-ω, θιγγάνω, λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, λιμπάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι, τυγχάνω, φυγγάνω.

Τάξις πέμπτη (πρόσφυμα -τ-).

§ 10. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : Ἀνύ-τ-ω, ἄπ-τ-ω, ἀστράπ-τ-ω, ἄμαρ-τ-άν-ω (ᾄδα § 11), βάπ-τ-ω, βλάπ-τ-ω, δρύπ-τ-ω, θάπ-τ-ω, καλύπ-τ-ω, κάπ-τ-ω, κάμπ-τ-ω, κλέπ-τ-ω, κόπ-τ-ω, κρύπ-τ-ω, κύπ-τ-ω, πέπ-τ-ω (πέσσω), ῥάπ-τ-ω, σκάπ-τ-ω, (σκέπ-τ-ομαι), σκώπ-τ-ω, τύπ-τ-ω.

Σημ.—Πάντα τὰ εις -πτω ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγοῦσης βραχύ πλὴν τῶν : *πίπτω, εἵπτω, κῦπτω.*

Τάξις ἑκτη (πρόσφυμα -αν-)

§ 11. Τὸ πρόσφυμα -αν- λαμβάνουσιν ἑκάστα τὰ ῥήματα, ὧν τὸ ῥιζικὸν φωνῆεν εἶναι φύσει ἢ θέσει μακρὸν: Αἰσθ-άν-ομαι, ἁμαρτ-άν-ω (ᾧρα § 10), ἀπεχθ-άν-ομαι, αὐξ-άν-ω (ᾧρα § 8), βλαστ-άν-ω, δαρθ-άν-ω, ὀλισθ-άν-ω, ὀφ-λισκ-άν-ω (ᾧρα § 15). Πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ τὰ μετὰ ἑτέρου ν πρὸ τοῦ χαρακτηριστικοῦ (§ 9): [ἄ-ν-δ-άν-ω], θιγγ-άν-ω (θι-ν-γ-άν-ω, θέμ. θιγ-), λαγχ-άν-ω (λα-ν-χ-άν-ω), λαμβ-άν-ω, (λα-ν-β-άν-ω, θ. λαβ-), λα-ν-θ-άν-ω (θεμ. λαθ-), λιμπ-άν-ω (λι-ν-π-άν-ω, θέμ. λιπ-), μα-ν-θ-άν-ω (θέμ. μαθ-), πυ-ν-θ-άν-ομαι (θέμ. πυθ-), τυγχ-άν-ω (τυ-ν-χ-άν-ω, θέμ. τυχ-), φυγγ-άν-ω (φυ-ν-γ-άν-ω, θέμ. φυγ-).

Τάξις ἑβδόμη (πρόσφυμα -αιν-)

§ 12. Τὸ πρόσφυμα -αιν- δύναται νὰ προέροχηται καὶ ἐκ τοῦ προσφύματος -αν- μετὰ τοῦ j (ᾧρα τάξ. δευτέρα, ε'): Αὐ-αίν-ω (αὖω), ἀγρι-αίν-ω, γλυκ-αίν-ω, κερδ-αίν-ω, λε-αίν-ω, λευκ-αίν-ω, λυμ-αίν-ομαι, ὀσφρ-αίν-ομαι, πι-αίν-ω.

Τάξις ὀγδόη (πρόσφυμα -νε-)

§ 13. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Βυ-νέ-ω, δι-νέ-ω (δίω), θυ-νέ-ω (θύνω, θύω), ἱκ-νέ-ομαι, κι-νέ-ω (κίω), προσ-κυ-νέ-ω, ὑπισχ-νέ-ομαι καὶ ἄρ-νέ-ομαι.

Τάξις ἐνάτη (πρόσφυμα -σκ-)

§ 14. Τὰ τὸ πρόσφυμα -σκ- λαμβάνοντα ῥήματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἀναβιώ-σκ-ομαι (θέμ. βιο-), ἀποδι-δρά-σκ-ω (θέμ. δρα-), ἀρέ-σκ-ω, βιβρώ-σκ-ω (θέμ. βρω-), βό-σκ-ω, γηρά-σκ-ω, γι-γνώ-σκ-ω (θέμ. γνο-), διδά-σκ-ω (θέμ. διδαχ-, δι-δακ-· πρβλ. doc-εο, ἡβά-σκ-ω, μεθύ-σκ-ω, πά-σχ-ω (ἀντὶ πάθ-σκ-ω, θ. παθ-), πι-πρά-σκ-ω (θέμ. περα=) πρα-, ἀντὶ πι-περά-σκ-ω), τι-τρώ-σκ-ω, φά-σκ-ω, χά-σκ-ω (ἀντὶ χάν-σκ-ω, θ. χαν-).

Τάξις δεκάτη (πρόσφυμα -ισκ-)

§ 15. Τὰ τὸ πρόσφυμα -ισκ- λαμβάνοντα ῥήματα εἶναι τὰ: Ἀλ-ίσκ-ομαι, ἀναλ-ίσκ-ω, ἀμβλ-ίσκ-ω, εὖρ-ίσκ-ω, θνήσκ-ω (=θνη-ίσκ-ω), μιμνή-σκω (μι-μνη-ίσκ-ω), ὀφλ-ισκ-άν-ω (§ 11), στερ-ίσκ-ω.

Τάξις ἐνδεκάτη (πρόσφυμα -νυ-)

§ 16. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἀγ-νυ-μι, ἀμφιέννυμι (ἀντὶ ἀμφι-έσ-νυ-μι, θ. έσ-), ἀν-οίγ-νυ-μι (θ. οίγ-), ἀποκτίν-νυ-μι (θ. κτιν-), ἀπ-όλλυμι (ἀντὶ ἀπόλ-νυ-μι, θ. ὀλ-), δεικ-νυ-μι, εἰργ-νυ-μι, (ἐλα-νύ-ω=) ἐλαύνω (ιδεὶ § 9), ζεύγ-νυ-μι, ζών-νυ-μι, (θ. ζωσ-, ἀντὶ ζώσ-νυ-μι), καθ' ὃ καὶ κεράννυμι· μείγ-νυ-μι, ὄμ-νυ-μι, πετάννυμι (ἀντὶ πετάσ-

νυν-μι), πήγ-νυ-μι, ῥήγ-νυ-μι, ῥώ-ννυ-μι (κατὰ τὸ ζώννυμι), σκεδά-ννυμι (κατὰ τὸ ζώννυμι), σβέν-νυμι (ἀντὶ σβέσ-νυ-μι) στόρ-νυ-μι, χρών-νυ-μι, (ἀντὶ χρώσ-νυ-μι), καὶ τὰ κατ' ἀνολογίαν τῶν εἰς-ννυμι : στρώ-ννυμι [καὶ χῶ-ννυ-μι].

Β' ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑ ΑΝΩΜΑΛΑ (')

§ 17. Ἑλλειπτικά ἀνώμαλα ῥήματα (§ 1) συμπληρούμενα ἐκ διαφορῶν μὲν ἐτυμολογικῶς θεμάτων ἢ ῥιζῶν, συγγενῶν δὲ κατὰ σημασίαν (συνωνύμων) εἰσι πάμπολλα, ὧν συνηθέστερα τὰ ἐξῆς: 1) Ἀγορεύω, συνήθως ἀντὶ τοῦ λέγω (θέμ. ἀγορευ- ἐρ-, φερε-, φρε-, φερ-, φειπ-). 2) Αἰρέω-ω (θέμ. αἰρ-, αἰρ-ε-, φελ-, ἐλ-). 3) Ἐλκω (θέμ. φελκ- καὶ φελκν-). 4) Εἶρχο-μαι [θέμ. ἔρχ- (ἐκ τοῦ ἔρ-σκη-ομαι), εἰ- (εἶμι), ἔλευθ-, ἔλυθ-]. 5) Ἐρωτάω (θέμ. ἐρωτα-, ἐρ-, ἐρ-ε-). 6) Ἐσθίω [θέμ. ἐδ- (ἐξ οὗ ἐδ-θω=ἔσθω, ἔσθίω), ἐδ-ε-, φαγ-]. 7) Ζῶ (θέμ. ζη-, βιω-). 8) Λέγω (=ὁμιλῶ) (θέμ. λεγ-, φερ-, φερ-ε, φρε-, φειπ-, φειπ-). 9) Ὀνίνημι (θέμ. ὄνα-, ὠφελε-). 10) Ὀρῶ (θ. δρα-ὄπ-, φιδ-). 11) Πίμπλημι (θέμ. πλα-, πλε-, πλη-, πληθ-). 12) Πίμπρομαι (θέμ. προ-, προη-, προηθ-). 13) Πλήττω (θέμ. πληγ-, παι-, παταγ-, τυπτ-, τυπτ-ε). 14) Πάσχω (θ. παθ-, πενθ-). 15) Πίνω (θ. πι-, πιν-, πο-). 16) Πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι (θ. πωλε- ἀπο-δι-δο-, πρα-). 17) Σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι (θ. σκοπ-ε καὶ σκεπ-). 18) Τρέχω καὶ θέω (θ. τρεχ-, δραμ-, δραμ-ε, θευ-). 19) Φέρω (θ. φέρ-, οἰ-, ἐνεκ-). 20) Ὡνοῦμαι (θ. φωνε-, πρια-).

Σημ. Τὰ συνώνυμα ῥήματα συμπληροῦσιν ἄλληλα εἰς τοὺς ἑλλείποντας αὐτῶν χρόνους· πρὸβλ. τὰ: πλήττω, παῖω, πατάσσω, τύπτω· ὡσαύτως τὰ συνώνυμα: πιπράσκω, πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι κλ., κλ.

Γ' ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ

§ 18. Εἰς τὰ κατὰ σημασίαν ἀνώμαλα (§ 1) περιλαμβάνονται :

α') Ἐνεστῶτες μετὰ σημασίας παρακειμένου

§ 19. Ἐνεστῶτες μετὰ σημασίας παρακειμένου καὶ παρατατικοὶ μετὰ σημασία ὑπερσυντελείου εἶναι ἀείποτε οἱ: Ἦκω (=ἔχω φθάσει), ἦκον (=εἶχον φθάσει)· οἶχομαι (=ἔχω φύγει), ὄχουμαι (=εἶχον φύγει). Πολλάκις δὲ οἱ : νικῶ, κρατῶ, ἡττῶμαι, ἀδικῶ, ἀλίσκομαι, φεύγω, πυνθάνομαι, μαρθάνω, ἀκούω κλ.

β') Παρακείμενοι μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος

§ 20. Παρακείμενοι μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος καὶ ὑπερσυντ. μετὰ σημ. παρατ. εἶναι· 1) οἱ ἔχοντες ἄχρηστον τὸν ἐνεστῶτα : Οἶδα-ἦδεν, δέδοικα καὶ δέδια-ἐδεδοίκεν, εἴωθα-εἰώθειν, ἔοικα-ἐώκειν, γέγηθα·

(') Τὰ ἑλλειπτικά ἀνώμαλα πάλαι ποτὲ ἦσαν ὁμαλὰ σχηματίζοντα ἐξ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος πάντας τοὺς χρόνους. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἡ ἐπικρατεστέρα χρῆσις ἐνὸς ἢ πλείωνων χρόνων ῥηματὸς τινος ἐπισκοπίσασα τὸν ἀντίστοιχον χρόνον συνωνύμου ῥηματὸς ἀντικατέστησε τούτον. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ῥηματι διάφορα θέματα, ἅτινα μάλιστα ὑπερφαίνουσι καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν συνωνύμων

καὶ 2) οἱ ἔχοντες εὐχρηστον μὲν τὸν ἐνεστώτα, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημασίας: *Κέκτημαι*. (=ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου), (ἀλλὰ κτῶμαι=ἀποκτῶ)· *κέκλημαί μέμνημαι*· κλπ., κλπ.

Σημ.—“Ὅσα ῥήματα ἔχουσιν ἐνεργ. παρακειμένους, ὑπερσυντ. καὶ ἀορ. πρώτους καὶ δευτέρους, οἱ μὲν ἄ ἔχουσι μεταβατικὴν σημ., οἱ δὲ β' ἀμετάβατον· οἷον ἀπολλύμι, ἀπολώλεκα (=ἔχω χάσει τι) (μτβ.), ἀπόλωλα (=εἶμαι χαμένος) (ἀμτβ)· πεῖθω, πέπεικα (=ἔχω πείσει τινά), πέποιθα (=ἔχω πεποίθησιν)· πράττω, πέπραχα (=ἔχω πράξει τι), πέπραγα (=διάκειμαι)· φαίνω, πέφαγκα (=ἔχω φανερώσει), πέφηνα (=εἶμαι φανερός)· δύω, ἔδυσσα (=ἐβύθισά τι), ἔδυν (=ἐβύθισθην ἐγώ)· ἴστημι, ἔστησα (=ἔστησά τι), ἔστην (=ἔσταθην ἐγώ)· φύω, ἔφυσσα (=ἐγέννησά τι), ἔφυν (=ἐγεννήθην)· σβέννυμι, ἔσβεσα (=ἔσβεσά τι), ἔσβην (=ἔσβυσα ἐγώ).

γ') Μέσοι μέλλοντες μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας (1).

§ 21. Μέσους μέλλοντας μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας ἔχουσι πολλὰ ἐνεργητικά ῥήματα καὶ δὴ καὶ τὰ σημαίνοντα σωματικὴν, νοητικὴν ἢ ἠθικὴν ἐνέργειαν, τὰ φωνητικὰ καὶ τὰ κινήσεως σημαντικά· τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ: Ἄδω-ἄσομαι, ἀκούω-ἀκούσομαι, ἀλαλάζω-ἀλαλάξομαι, ἁμαρτάνω-ἁμαρτήσομαι, ἀνανύπτω-ἀνακύψομαι, ἀνανεύω-ἀνανεύσομαι, ἀπαντῶ-ἀπαντήσομαι, ἀποδοράσκω-ἀποδράσομαι ἀπολαύω-ἀπολαύσομαι. Βαδίζω-βαδιούμαι, βαίνω-βήσομαι, βλέπω-βλέψομαι, βοῶ-βοήσομαι, βλώσκω-μολοῦμαι. Γελῶ-γελάσομαι, γιγνώσκω-γνώσομαι, γρούω-γρούσομαι. Δάκνω-δήξομαι, δέδοικα-δεῖσομαι. Εἰλάζω-εἰκάσομαι, εἰμι-ἔσομαι, ἐσθίω-ἔδομαι, ἔψω-ἐψήσομαι. Ζῶ-βιώσομαι. Θαυμάζω-θαυμάσομαι, θέω-θεύσομαι, θνήσκω-θανοῦμαι. Κάμνω-καμοῦμαι, κατανεύω-κατανεύσομαι, κραζῶ-κεκραξομαι, κύπτω-κύψομαι. Λαγχάνω-λήξομαι, λαμβάνω-λήψομαι. Μανθάνω-μαθήσομαι. Νεύω-νεύσομαι. Οἶδα-εἴσομαι, οἰμῶζω-οἰμῶξομαι, ὀλολύζω-ὀλολύξομαι, ὀμνυμι-ὀμοῦμαι, ὄρω-ὄψομαι. Παίζω-παίσομαι, πάσχω-πέισομαι, πηδῶ-πηδήσομαι, πίνω-πίομαι, πλέω-πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, πνέω-πνεύσομαι καὶ πνευσοῦμαι. Ποφῶ-ροφήσομαι. Σιγῶ-σιγήσομαι, σιωπῶ-σιωπήσομαι, σκώπτω-σκώψομαι, σπουδάζω-σπουδάσομαι. Τίκτω-τέξομαι, τρέχω-θρέξομαι καὶ δραμοῦμαι τρώγω-τρώξομαι, τυγχάνω-τεύξομαι. Φεύγω-φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι.

Διαφοροῦνται δὲ τὰ ἐξῆς:

§ 22. Ἀρπάζω-ἄρπάσω καὶ ἄρπάσομαι. Γηράσκω-γηράσω καὶ ἐγ(κα-)γηράσομαι. Διώκω-διώξω καὶ διώξομαι. Ἐγκωμιάζω-ἐγκωμιάσω καὶ ἐγκωμιάσομαι, ἐπαινῶ-ἐπαινέσω καὶ ἐπαινέσομαι, ἐρωτῶ-ἐρωτήσω καὶ ἐρήσομαι. Κλαίω-κλα(ι)ήσω καὶ κλαύσομαι, κλέπτω-κλέψω καὶ κλέψομαι. Παραίνω-παραinéσω καὶ παραινέσομαι, ποθῶ-ποθήσω καὶ ποθήσομαι ἢ ποθέσομαι. Φθάνω-φθάσω καὶ φθήσομαι. Χωρῶ-χωρήσω καὶ χωρήσομαι.

(1). Ἡ τοιαύτη τῶν μέσ. μελλόντων σημασία προέκυπτεν ἐξ ἀναλογίας τῶν ῥημάτων, ὧν τὸ ἐνεργητικὸν οὐδὲν διαφέρει τοῦ μέσου: σκοπῶ-σκοποῦμαι, μεταχειρίζω-μεταχειρίζομαι κλπ. (δρα σέβω σημ.).

Σημ. Ὁ μέσος μέλλων δεικνύει ἔντασιν, προσοχήν, φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν περισσοτέραν.

δ') Μέσοι μέλλοντες μετὰ παθητικῆς σημασίας.

§ 23. Μέσους μέλλοντας μετὰ παθητικῆς σημασίας ἔχουσι συνήθως μὲν τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα, σπανίως δὲ τὰ ἀφωνόληκτα καὶ σπανιώτατα τὰ ὑγρόληκτα καὶ ἐνρινόληκτα τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ : Ἀγνοῦμαι-ἀγνοήσομαι, ἄγομαι-ἄξομαι (καὶ ἀχθήσομαι), ἀδικοῦμαι-ἀδικήσομαι, ἀλίσκομαι-ἀλώσομαι, ἀμφισβητοῦμαι-ἀμφισβητήσομαι, ἀπατῶμαι-ἀπατήσομαι, ἀπιστοῦμαι-ἀπιστήσομαι, ἀπο(κατα)σβέννυμαι-ἀποσβήσομαι, ἄρχομαι-ἄρξομαι, αὐξάνομαι-αὐξήσομαι (καὶ αὐξηθήσομαι), ἀφαιροῦμαι-ἀφαιρήσομαι (καὶ ἀφαιρεθήσομαι). Βλάπτομαι-βλάψομαι (καὶ βλαβήσομαι). Γεννῶμαι-γεννήσομαι. Διαιροῦμαι-διαιρήσομαι, διδάσκομαι-διδάξομαι. Εἴργομαι-εἰξομαι, ἐνεδρεύομαι-ἐνεδρεύσομαι, ἐπιβουλεύομαι-ἐπιβουλεύσομαι, εὐλογοῦμαι-εὐλογήσομαι, ἔχομαι-ἐν(συν)ἔξομαι, ἔυμαι-ἔάσομαι. Ζημιόυμαι-ζημιώσομαι (καὶ ζημιωθήσομαι). Θανατοῦμαι-θανατώσομαι, θεραπεύομαι-θεραπεύσομαι. Καταφρονοῦμαι-(καταφρονηθήσομαι καὶ) καταφρονήσομαι, κρίνομαι-(κριθήσομαι καὶ) κρινοῦμαι, κωλύομαι-κωλύσομαι. Μαστιγοῦμαι-μαστιγώσομαι, μαρτυροῦμαι-μαρτυρήσομαι (καὶ μαρτυρηθήσομαι). Οἰκοῦμαι-οἰκήσομαι, ὀμαλίζομαι-ὀμαλιοῦμαι, ὁμολογοῦμαι-ὁμολογήσομαι. Παιδαγωγοῦμαι-παιδαγωγήσομαι, παιδεύομαι-(παιδευθήσομαι καὶ) παιδεύσομαι, πᾶσχω-πέισομαι, πίπτω-πεσοῦμαι, πληροῦμαι-πληρώσομαι (καὶ πληρωθήσομαι), πολιορκοῦμαι-πολιορκήσομαι (καὶ πολιορκηθήσομαι), πολεμοῦμαι-πολεμήσομαι, προαγορεύομαι-προαγορεύσομαι. Στέρομαι-στερήσομαι (καὶ στερηθήσομαι), στρεβλοῦμαι-στρεβλώσομαι. Ταράττομαι-ταράξομαι, τελεῦτῶ-τελευτήσομαι, τηροῦμαι-τηρήσομαι, τιμῶμαι-τιμήσομαι (καὶ τιμηθήσομαι), τρέφομαι-θρέψομαι (καὶ τραφήσομαι), τρίβομαι-τρίψομαι (κατατριβήσομαι), τυραννοῦμαι-τυραννήσομαι. Φιλοῦμαι-φιλήσομαι (καὶ φιληθήσομαι), φοβοῦμαι-φοβήσομαι (καὶ φοβηθήσομαι) φυλάττομαι-φυλάξομαι. Ψυχαγωγοῦμαι-ψυχαγωγήσομαι. Ὡφελοῦμαι-ὠφελήσομαι καὶ (ὠφεληθήσομαι),

Σημ. Ἐκ τῶν ἐχόντων ἀμφοτέρους τοὺς μέλλοντας μέσους καὶ παθητ. μετὰ παθητ. σημασίας οἱ μὲν μέσοι φανερώουσι τὴν πράξιν διαρκεστέραν, οἱ δὲ παθητικοὶ στιγμιαίαν.

ε') Ἀποθετικὰ μέσα.

§ 24. Ἀποθετικὰ μέσα λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα μέσον ἄδριστον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ : Αἰτιῶμαι-ἡτιασάμην, αἰνίττομαι-ἡνιξάμην, ἀπολογοῦμαι-ἀπελογησάμην. Βιάζομαι-ἐβιασάμην. Δέχομαι-ἐδεξάμην, δωροῦμαι-ἐδωρησάμην. Ἐντέλλομαι-ἐνετείλάμην, ἐργάζομαι-ἐεργασάμην. Ἰῶμαι-ἰασάμην. Κτῶμαι-ἐκτησάμην. Λογίζομαι-ἐλογισάμην, λυμῶμαι-ἐλυμηνάμην. Μιμοῦμαι-ἐμιμησάμην. Προφασίζομαι-προφασισάμην. Ὡνοῦμαι-ἐπριάμην.

ς') Ἀποθετικὰ παθητικά.

§ 25. Ἀποθετικὰ παθητικά λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα παθ. ἄδρι-

στον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ: Ἀγαμαι, ἡγάσθην, αἰδοῦμαι-ἡδέσθην, ἀμιλλῶμαι-ἡμιλλήσθην, ἀροῦμαι-ἡρόνθην, ἄχθομαι-ἡχθέσθην. Βούλομαι-ἐβουλήσθην. Διανοοῦμαι-διενοήσθην, δύναμαι-ἐδυνήσθην. Ἐναντιοῦμαι-ἐνηντιώσθην καὶ ἡναντιώσθην, ἐνθυμοῦμαι-ἐνεθυμήσθην, ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι-ἐπεμελήσθην, ἐπίσταμαι-ἡπιστήσθην, εὐλαβοῦμαι-ἡυλαβήσθην. Ἦδομαι-ἤσθην. Οἶμαι-φῆσθην. Προθυμοῦμαι-προθυμήσθην. Φαντάζομαι-ἐφαντάσθην, φιλοτιμοῦμαι-ἐφιλοτιμήσθην.

ζ') Παθητικοὶ ἀόριστοι μετὰ μέσης σημασίας.

§ 26. Παθητικούς ἀορίστους μετὰ μέσης σημασίας ἔχουσι τὰ ἐπόμενα ῥήματα: Ἀθροίζομαι-ἡθροίσθην (καὶ ὡς παθητ.), αἰσχύνομαι-ἡσχύνθην, ἀνιδῶμαι-ἡνιάθην, ἀπ(δι)-καλλάττομαι-ἀπ(δι)-ἡλλάγην (καὶ ὡς παθ.). Δέομαι-ἐδέησθην, διαιτῶμαι-ἐδιητήσθην (καὶ ὡς παθ.). Ἐπείγεται-ἡπείχθην, ἐστιῶμαι-εἰστιάσθην, εὐφραίνομαι-ἡφράνθην. Κινοῦμαι-ἐκινήσθην, κοιμῶμαι-ἐκοιμήσθην, Λυποῦμαι-ἐλυπύθην. Ὀργίζομαι-ὠργίσθην, ὀρέγομαι-ὠρέχθην, ὀρῶμαι-ὠρήσθην. Πείθομαι-ἐπείσθην, περαιοῦμαι-ἐπεραιώσθην, πλανῶμαι-ἐπλανήσθην, πολιτεύομαι-ἐπολιτεύθην, πορεύομαι-ἐπορεύθην. Στρέφομαι-ἐστράφη. Τρέπομαι-ἐτράπη. Φαίνομαι-ἐφάνην, φέρομαι-ἡνέχθην (καὶ ὡς παθ.), φοβοῦμαι ἐφοβήσθην.

η') Παθητικοὶ μέλλοντες καὶ ἀόριστοι μετὰ μέσης σημασίας.

§ 27. Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα ἔχουσι τοὺς παθ. μέλ. καὶ ἀορίστ. μετὰ μέσ. σημασίας: Ἀθροίζομαι-ἀθροισθήσομαι-ἡθροίσθην, ἀπ(δι) αλλάττομαι-ἀπ(δι)αλλαγῆσομαι-ἀπ(δι)ἡλλάγην. Ἐκ(κατα)πλήσσομαι-ἐκ(κατα)πληγῆσομαι-ἐξ(κατ)επλάγην. Κατακλίνομαι-κατακλινήσομαι-κατεκλίνην, κομίζομαι-κομισθήσομαι-ἐκομίσθην (καὶ ὡς παθ.). Μιμνήσκομαι-μνησθήσομαι-ἐμνήσθην. Σήπομαι-σαπήσομαι-ἐσάπην, συναλλάττομαι-συναλλαγῆσομαι-συνἡλλάγην, σφάζομαι-σφωθήσομαι-ἐσώθην. Φαίνομαι-φανήσομαι-ἐφάνην. Ψεύδομαι-ψευσθήσομαι-ἐψεύσθην.

Σημ. Τινὰ τῶν ῥημάτων τούτων πρὸς τῷ παθ. ἀορίστῳ ἔχουσι καὶ μέσ. ἀόριστον, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημασίας· οἷον ἐψεύσθην (=ἡπάτησθην, ἀπέτυχον) καὶ ἐψευσάμην (=εἶπον ψεύματα)· ἐτράπη (=ἔτρεψα ἑμαυτὸν) καὶ ἐτρεψάμην (=ἔτρεψά τινα ἀπ' ἑμαυτοῦ εἰς φυγὴν)· ἐκομίσθην (=ἔταξιδευσά) καὶ ἐκομισάμην (=ἐκόμισά τι ἐμὰντῷ, ἔλαβον)· ἡρόθην (=ἦρα ἑμαυτὸν=ἐσηκώθην) καὶ ἡράμην (=ἐσήκωκά τι ἐπ' ἑμαυτοῦ)· ἐσώθην (=ἔσωσα ἑμαυτὸν) καὶ ἐσφασάμην (=ἔσφωκά τι δι' ἑμαυτόν).

Μνημονικὸν διάγραμμα

τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ	A' ΚΟΙΝΩΣ ΑΝΩΜΑΛΑ (ἄτινα ὑποδιαίρουν- ται)	α' εἰς ἀνώμ., ὧν τὰ θέμ. πάσχουσι διαφ. μεταβολὰς β' » » » » εἶναι ἐπηυξημένα ἐν ἀρχῇ. γ' » » » » » » ἐν τέλει [διὰ τῶν προσφυμάτων (-σ- κλ...)] κλ..
	B' ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑ (ἄτινα εἶναι τὰ)	1) ἀγορεύω 2) αἰρέω-ω 3) ἔλκω 4) ἔρχομαι κλ., κλ., (ὄρα § 17)
	Γ' ΑΝΩΜ. ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ (ἐν οἷς περιλαμβάνονται)	α' ἐνεστ. μετὰ σημάσ. παρακειμένου β' πρκακ. » » ἐνεστῶτος γ' μεσ. μέλλοντος μετὰ ἐνεργ. σημασίας δ' » » μετὰ παθ. » κλ., κλ. (ὄρα §§ 18—27).

Ἑρμηνεία

τῶν κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων καὶ σημείων

ἀμτβ.=ἀμετάβατον
ἀόρ.=ἀόριστος
ἀντίθ.=ἀντίθετα
ἀναλογ.=ἀναλογία
Ἀττ.=Ἀττικὸν
ἀποθ.=ἀποθετικὸν
αὐτοπ.=αὐτοπαθές
εἰσαγ.=εἰσαγωγή
ἐνεργ.=ἐνεργητικὸν
ἐνεστ.=ἐνεστώς
θέμ.=θέμα

μέλ.=μέλλον
μέσ.=μέσον
μετ' ὀλ. μ.=μετ' ὀλίγον
μέλλον
μτβ.=μεταβατικὸν
μτγν.=μεταγενέστερον
παθ.=παθητικὸν
περιφρ.=περιφραστικῶς
ποιητ.=ποιητικὸν
πρβλ.=παράβαλε
πρκακ.=παρακείμενος

πρτ.=παρατατικὸς
ῥ=ῥῆμα
ῥημ.=ῥηματικὸν
Σημ.=Σημειώσις
συνών.=συνώνυμα
σπν.=σπανίως
ὑπερσ.=ὑπερσυντέλιος
—δηλοῖ τύπους μόνον ἐ
συνθέσει ἀπαντῶντας.
[] δηλοῦσι τύπους ποιητι-
κούς καὶ μεταγενεστέρους.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Α

Ἀγέλλω (=λαμπρύνω, κοσμῶ), μόνον ὁ ἐνεστώς, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων:) πρτ. ἐκόσμου, μέλ. κοσμήσω, ᾄρ. ἐκόσμησα, πρκ. κεκόσμηκα, ὑπερσ. ἐκεκοσμήκειν.—Μέσ. **ἀγάλλομαι**, πρτ. ἦ ἀλλόμην, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων., ἦτοι:) μέλ. εὐφρανθήσομαι, ᾄρ. ἠϋ(εὐ)φράνθην, πρκ. περιχαρῆς γέγονα, ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἄγαλμα (=πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, κόσμημα, ἀνδριὰς), [ἀγαλλητόν].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀγλαδός (ἀντὶ ἀγαλ-ός). Θεμ. ἀγαλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. J (ὄρα εἰσαγ. § 7, γ': ἀγαλ-J=) ἀγάλλ-, ἀγάλλω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀγάλλω εἶναι τὰ: κοσμῶ καλλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω, σεμνύνω, τιμῶ, φαιδρύνω, ὠραῖζω· τῷ δ' ἀγάλλομαι τὰ: εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι, ἥδομαι, στέργω, τέρπομαι, φαιδρύνομαι, χαίρω, γέγηθα, γάννυμαι (οὐτινος μόνον ὁ ἐνεστώς).

Ἀγαμαι (=θαυμάζω, ἐκτιμῶ), ἀποθ. παθ. (ἀνεν ὑποτακτ. καὶ προστακτικῆς, αἵτινες ἀναπληροῦνται ἐκ συνωνυμ. ὅ.), πρτ. ἠγάμην, [παθ. μελ. ἀγασθήσομαι], παθ. ᾄρ. ὥς μέσ. ἠγάσθην (=ἐθαύμασα), μεσ. μελ. ἀγάσομαι, μεσ. ᾄρ. ἠγασάμην, πρκ. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν. Ῥημ. ἀγαστός, ἀγαμένως.

Σημ. 1. Θεμ. (γα-· πρβλ. λατ. gaudeo καὶ μετὰ τοῦ προθέμ. α:) ἀ-γα- καὶ (κατ' ἀναλογίαν τοῦ γελᾶω, θ. γελασ-) ἀγασ-, ἐξ οὗ ὁ παθ. μελ. καὶ ᾄρ. καὶ τὸ δηματικόν. Τὸ ὁ. κλίνεται κατὰ τὸ ἵσταμαι, ἡ δ' εὐκτ. τοῦ ἐνεστώτος τονίζεται κατὰ τὰ βαρύτερα.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφράσεις: θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβοῦμαι, ἐν θαύματι εἰμι ἢ τίθεμαι.

Ἀγγέλλω (=δίδω ἢ φέρω εἶδησιν, μηνύω), πρτ. ἠγγέλλον, μέλ. ἀγγελῶ, ᾄρ. ἠγγεῖλα, πρκ. ἠγγέλκα, ὑπερσ. ἠγγέλκειν. Παθ. καὶ μεσ. ἀγγέλλομαι, πρτ. ἠγγελλόμην, παθ. μέλ. -ἀγγελθῆσομαι, παθ. ᾄρ. ἠγγέλθην, μεσ. ᾄρ. -ἠγγελάμην, πρκ. ἠγγέλμαι, ὑπερσ. ἠγγέλμην. Ῥημ. ἀγγελμα, [ἀγγελτήρ, οὗ θηλ. ἀγγέλτρια], κατ(ἐξ)ἀγγελτος, αὐτεπάγγελτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἄγγελος (ἐξ οὗ καὶ ἀγγελία). Θέμα ἀγγελ-καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. J (ὄρα εἰσαγ. § 7, γ': ἀγγελλ-J=) ἀγγελ-. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἀπαγγέλλω (=κοιμῶ ἀγγελίαν) συνήθως ἐπὶ πρέσβων. Τὸ μέσον ἐπαγγέλλομαι συντάσσεται 1) μετὰ δοτ.= ὑπισχοῦμαι· καὶ 2) μετ' αἰτιατ.=ἔχω τι ὡς ἐπάγγελμα.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: σημαίνω, μηνύω, διδάσκω, λέγω· ἀγγελίαν φέρω, δῆλον ποιοῦμαι.

Ἀγείρω (=συναθροίζω), πρτ. ἠγείρον, μέλ. (συν)ᾄθροίσω [ἢ ἀγερῶ], ᾄρ. ἠγείρα, πρκ. (συν)ἠθροίκα [ἢ ἀγήγερα], ὑπερσ. (συν)ἠθροί-

κειν [ἢ ἡγηγέρκειν]. Μεσ. καὶ παθ.-ἀγείρομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἀγορά (=ποιητ. ἄγυρις, ἐξ οὗ πανήγυρις, ὁμήγυρις), ἄγερσις, ἄγερός, ἀγύρτης, ἄγερός.

Σημ. 1. Θεμ. [γερ- πρβλ. λατ. ger-o καὶ μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ ἢ προτακτικοῦ α:] ἄ-γερ-καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος J(δρα § 7. γ' :) ἄγερ-j-ω=ἀγέρω=ἀγείρω, Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, ὃ δὲ μέσ. καὶ παθ. ἐνεστώως ἀείποτε σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων σὺν καὶ ἐπί. Τὸ μεσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλειλυμένος : ἀγείρω ἐμαυτὸν, ἡγείρον ἐμαυτὸν κλπ.

Σημ. 2. Συνώνυμα : (συν)ἄθροίζω, συνάγω, συλλέγω, συναλίζω, συμφορέω, [σωρεύω].

Ἀγνοέω-ω (=δὲν γνωρίζω), πρτ. ἡγνόουν, μελ. ἄγνοήσω, ἄορ. ἡγνόησα, πρκ. ἡγνόηκα, ὑπερσ. ἡγνοήκειν. Παθ. ἄγνοοῦμαι, πρτ. ἡγνοοῦμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἄγνοήσομαι, [παθ. μέλ. ἄγνοηθήσομαι], παθ. ἄορ. ἡγνοήθην, πρκ. ἡγνόημαι, ὑπερσ. ἡγνοήμην. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ ἀναλευτόν : ἄγνώ ἐμαυτὸν κλ. Ῥημ. ἄγνοια, [ἄγνόημα, ἄγνοητικός, ἄγνοητέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἄγνοος=ους (ὅπερ ἐκ τοῦ στερετ. α καὶ τοῦ θ. γνο-τοῦ γινώσκω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέω=) κρατῶ.

Σημ. 2. Τὸ ἄγνώ λέγεται καὶ περιφραστικῶς : ἄγνοιαν ἔχω, οὐκ οἶδα καὶ ἄγνός εἰμι τις. Τὸ δὲ ἄγνοοῦμαι λέγεται καὶ : ἄγνός εἰμι τινι (=ἄγνωστος εἶμαι εἰς τινι, ἄγνοοῦμαι ὑπὸ τινος).

Ἀγνυμικαὶ ἄγνύω (=θραύω, συντρίβω) παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς κατά: κατ' ἄ γνυμι, πρτ. συντέριβον, μελ. συντριψώ [ἢ κατέξω μιν.], ἄορ. κατέαξα, πρκ. συν(κατα)τέτριφα, ὑπερσ. συν(κατ)ετέτριφην. Παθ. καπάγνυμαι, πρτ. συντετριβόμην, μέλ. συντριβήσομαι καὶ μέσ. καὶ παθ. συντρίψομαι, παθ. ἄορ. β' κατέαγην, ἐνεργ. πρκ. β' ὡς παθ. κατέαγα (=εἶμαι συντετριμμένος) καὶ παθ. πρκ. κατέαγμα, ὑπερσ. κατέαγην ἢ κατέαγμην, μετ' ὅλ. μ. κατεαγὼς ἔσομαι. Ῥημ. κάτ-αγμα, ἄκτη (=παράλια) [ἐξ οὗ ἄκταιος καὶ Ἀττικῇ ἀντὶ Ἀκτικῇ καὶ ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ], ἄκτέα—ἦ (=κουφοξυλιά), κυματ-ωγή, [ἀγμός, κατακτός], ναυ-ἄγός.

Σημ.—1. Θεμ. Faγ=ἀγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-, (δρα § 16:) ἀγ-νυ-ἄγνυ-μι. Ὁ ἄορ. προήλθεν ἐκ τοῦ κατ-ε-Faγ-σ-α=κατ-ε-Faξα=κοτ-ῆ-ἄξα= (κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν) κατέαξα. Ὁ πρκ. δὲν δασύνει τὸν οὐρανισκόφωνον χαρακτῆρα γ (πρβλ. κέκραγα, πέφευγα, τέτοκα, πέφρικα).—

Σημ. 2. Συνών.: συντρίβω, θραύω, θρύπτω, θλάω-ω, κλάω-ω, ξάσσω, ἐγγνυμι, (διὰ)σπάω.

Ἀγοράζω (ἀμτβ.=διατρίβω ἐν τῇ ἀγορᾷ μτβ.=ὄνωμαι), πρτ. ἡγόραζον, μέλ. ἡγοράσω καὶ συνήθ. ὠνήσομαι, ἄορ. ἡγόρασα, παρκ. ἡγόρακα, ὑπερσ. ἡγοράκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἡγοράζομαι, πρτ. ἡγοραζόμην, [παθ. μέλ. ἡγορασθήσομαι], παθ. ἄορ. ἡγορασθην, μέσ. ἄορ. ἡγορασάμην, πρκ. ἡγόρασμαι, ὑπερσ. ἡγοράσμην. Ῥημ. ἀγόρασις καὶ ἀγορασία, ἀγόρασμα, ἡγοραστής.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀγορά (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς, ὁδὸς παραγομένου ῥ. (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω. Ὅθεν τὸ ῥ. ἐν πᾶσι τοῦ χρόνου (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ὁρηματικοῖς ἔχει θέμα ἀναλογ. ἀγοράδ-, οὐτι-νος τὸ θέμα. φωνῆεν α κατὰ τοὺς Γραμμ. κανόνας τηρεῖται πάνταχὺ βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Συνών. τῇ μτβ. ἀγοράζω εἶναι τὰ : ὄνωμαι, ὠνῆν ποιοῦμαι, ὠνητῆς εἰμί, ὀπωνέω, ὀπωνίζω.

Ἀγορεύω (=ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει, δημηγορῶ), πρτ. ἡγόρευον, μελ.-ἐροῶ, ἄορ. β'-εἶπον, πρκ. -εἶρηκα, ὑπερσ. -εἶρηκειν καὶ -εἶρηκῶ

τίον κατάγομαι (=καταπλέω) κλ. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. β' λαμβάνουσι Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ἡ προστ. ἄγε, ἄγετε λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίρρημα παρακλειασματικόν καλούμενον (=ἐλα, ἐμπρός—ἐλάτε).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἄγω λέγεται καὶ περιφρ.: ἄγωγῇ, ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ παράγω καὶ: παραγωγὴν ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ συνάγω τινὰ καὶ: συναγωγὸς γίγνομαι τινος. Συνωνυμα ἰδὲ φέρω σημ. 3.

Σημ. 3. Τὸ ἡσυχίαν ἄγω (=ἡσυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύχων (ὄρα ἔχω σημ.). ἄγω καὶ φέρω=ληλατῶ. ἄγομαι γυναῖκα=νυμφεύομαι. Διὰ τὴν (νοητέον): βίον, ζωὴν, αἰῶνα, χρόνον.

Ἀγωνίζομαι (=ὑφίσταμαι ἀγῶνα, κοπιάζω, πολεμῶ) ἀποθ. μέσ μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡγωνιζόμεν, μέσ. μέλ. ἀγωνιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἡγωνισάμην, παθ. ἄορ. ἡγωνίσθην, προκ. ἡγωνίσμαι, ὑπερσ. ἡγωνίσμην. Ῥημ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής (ἐξ οὗ ἀγωνιστικός), ἀνταγώνιστος, ἀγωνιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀγών (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ-J-ω) ἐρίδω ὅθεν τὸ ῥ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ῥημ. ἔχει ἀναλογικὸν θέμα ἀγωνίδ-, οὗτινος τὸ θεματ. φωνήεν ἰ κατὰ τοὺς Γραμμ. κανόνας τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ πρ. θέσεων: **συναγωνίζομαι** (τινὶ ἢ μετὰ τινος=συμπολεμῶ ἐπὶ ἀρωγῇ καὶ βοήθειᾳ), **διαγωνίζομαι** (τινὶ ἢ πρὸς τινα=ἀγωνίζομαι πρὸς τινα, προσπαθῶ νὰ φανῶ ὑπέρτερος) ἐπὶ ἐριδος ἢ ἀμύλλης), **ἀνταγωνίζομαι** (τινὶ=μάχομαι ἐναντίον τινός), **προαγωνίζομαι** κλ.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφράσεις: ἔστι μοι ἀγών, πονῶ, κάμνω, μοχθῶ, κοπιῶ, ἀθλέω-ῶ, ἀθλητῆς εἰμί, παλαίω, μάχομαι, ἀντιπολεμῶ καὶ ὡς παθ. ἀγώνισμα γίγνεται.

Ἀδικέω-ῶ (=εἶμαι ἄδικος, διαπεράττω ἄδικον), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀδίκησις, ἀδικητής], ἀδίκημα, εὐαδίκητος, ἀδικητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄδικος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ δίκη), ἐξ οὗ καὶ ἀδικία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατ-σ-, κρατέσ-ω) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ ἄδοξος—ἀδοξέω κλ. Ὁ μέσ. μέλ. ἀδικήσομαι ἔχει παθ. σημασ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὺν καὶ ἀντί. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀνακλεισμένως: ἀδικῶ ἐμμαντόν.

Ἀδοξέω-ῶ (=εἶμαι ἄδοξος, ἔχω κακὴν φήμην), πρτ. ἡδόξουν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφράσεως: ἄδοξός εἰμι. Παθ. ἀδοξοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα—ἐκ τῆς περιφράσεως: ἄδοξος γίγνομαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄδοξος (ἐξ οὗ καὶ ἀδοξία). σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θεμ. κρατέσ-, κρατέσ-ω) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ ἄδικος—ἀδικῶ κλ.

Ἄδω (αὐτβ.=ψάλλω, τραγουδῶ, ὕμνω, ἐπαινώ καὶ ἐπὶ ὀρνίθων=κελαδῶ), πρτ. ἤδον, μ. σ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἄσομαι, ἄορ. ἤσα, προκ. ἄσας ἔχω [καὶ μὲν. ἤκα], ὑπερσ. ἄσας εἶχον [καὶ ἤκειν μὲν.]. Παθ. ἄδομαι κλ. καὶ συνθήως ἀπροσ.: ἄδεται (=λέγεται, φημίζεται), πρτ. ἤδετο, μέλ. ἄσθήσεται, ἄορ. ἤσθη, προκ. ἤσται (=ἐπαινεῖται), ὑπερσ. ἤστο. Ῥημ. ᾄδῃ (ἐξ οὗ ᾄδειον), ἀηδών, ἐπαδός, τραγῳδός (ἐξ οὗ τραγωδία), ᾄσμα, ᾄστεον κλ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητικοῦ ἄειδω (ἐξ οὗ καὶ ἀοιδή, ἀοιδίμος) κατὰ συναίρεσιν. Θέμ. Ῥεδ- καὶ (μετὰ τοῦ προθεμ. α-) ἀΕεδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφωμ.

-j: d. Fed- -m=αἰδῶ=) ἄδω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετο. Συνών. : *πάλλω ὕμνῶ, ὕμνωδῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω*· λαλῶ.

Ἀθροίζω (=συναθροίζω), πρτ. *ἤθροισον*, μέλ. *ἠθροίσω*, ἀορ. *ἤθροισα*, πρκ. *ἤθροικα*, ὑπερσ. *ἤθροίκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ἠθροίζομαι*, πρτ. *ἠθροίσόμην*, παθ. μέλ. ὥς μέσ. *ἠθροισθήσομαι*, παθ. ἀορ. καὶ ὥς μέσ. *ἠθροίσθην*, μέσ. ἀορ. *ἠθροισάμην*, πρκ. *ἠθροισμαι*, ὑπερσ. *ἠθροίσμην*. Ῥημ. *ἄθροισις, ἄθροισμα*, [ἄθροισμός, ἄθροιστής (ἐξ οὗ ἄθροιστικός)], *ἄθροιστέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἄθρός* (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄθροιστ. α καὶ τοῦ πεποιημένου *θρόος-ος-ος* (=θύρυος) κατ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς—(ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. Ὅθεν τὸ ῥ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τοῖς ῥημ. ἔχει ἀναλογ. θέμα *ἄθροιδ-*. Τὸ *ἄθροίζω* κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ψιλοῦται. Συνών. ἰδὲ *ἀγείρω*, σημ. 2. Ἀντιθ. *σκεδάννυμι*.

Ἀθυμέω-ῶ (ἀμτβ.=εἶμαι ἄθυμος, λυποῦμαι, ἀποθαρρύνομαι, φοβοῦμαι), πρτ. *ἠθύμουν*, μέλ. *ἄθυμος ἔσομαι*, ἀορ. *ἠθύμῃσα*, πρκ. *ἄθυμος γέγονα*, ὑπερσ. *ἄθυμος ἐγεγόνειν*. Ῥημ. *ἀθυμητέον*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἄθυμος* [ὅπερ ἐκ τοῦ στερεητ. α καὶ τοῦ *θυμός*=(ψυχή), ἐξ οὗ καὶ *ἀθυμία*]. Σχηματίζεται δὲ κατ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρᾶτος (ὃ κρᾶτες κρᾶτέσ-ω=) *κρατῶ*, καὶ ὁ ἄδοξος—*ἀδοξῶ* κλ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς : *ἄθυμός εἰμι, ἄθυμός ἔχω* (διάγω ἢ διάκειμαι) *εἰς ἀθυμίαν καθίσταμαι*, ἢ *ἐμπίπτω*. Ἀντὶ δὲ τοῦ μτρ. *ἀθυμῶ* (=ποιῶ τινα ἄθυμειν) λέγεται : *ἀθυμίαν παρέχω* (ἢ *ἐμβάλλω ἢ ἐντίθημι*) *τινί, ἀθυμίαν καθίστημι* *τινα*. Παθ. δὲ : *ἀθυμία ἐγγίγνεται μοι*. Ἀντίθετα τῷ αὐτῷ. *ἄθυμῶ* εἶναι τὰ ἀποθετ. : *εὐθυμοῦμαι, προθυμοῦμαι*. Συνών. ἰδὲ *ἀνιῶ*—*ἀνιῶμαι* σημ. 2.

Αἰδέομαι-οῦμαι (=σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι), ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσ., πρτ. *ἠδούμην*, μεσ.μέλ. *αἰδέσομαι*, μέσ.ἀορ. *ἠδεσάμην* (=συνεχώρησα ἀκούσιον φόνον, ἐκίνησα εἰς συμπάθειαν), [παθ. μέλ. *αἰδεσθήσομαι* *μτγν*], παθ. ἀορ. ὥς μέσ. *ἠδέσθην*, πρκ. *ἠδεσμαι* (=παρακληθεὶς ἠλέησα), ὑπερσ. *ἠδέσμην*. Ῥημ. *αἰδεσις* [ἐξ οὗ αἰδέσιμος], *αἰδήμων*, *αἰδώς*, (*αἰδ-χος*=) *αἰσχος* (ἐξ οὗ [*αἰδ-χ-ρος*]=) *αἰσχρός*], [*αἰδεστός, αἰδεστέον*].

Σημ. 1. Θέμ. *αἰδ-*· ἔνεστ. (*αἰδέσ-ο-μαι* καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἅτε ὄντος με-ταξὺ φωνηέντων=) *αἰδοῦμαι*, μέλ. (*αἰδέσ-σ-ομαι* καὶ ἀπλοποιήσει τοῦ σ=) *αἰδέσομαι* κλ. Ὁ μέσος ἀορ. (*ἠδεσ-σ-άμην*=) *ἠδεσάμην* παρ. Ἀττικοῖς ἔχει τὴν σημασ. τοῦ *συγγινώσκειν, συγχωρεῖν συγγινώμην* ἔχειν ἢ *ποιεῖσθαι*.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. *αἰδώς ἔχει με* (καὶ παθ. *αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τινος*), *αἰσχύνομαι, δυνωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι, σέβομαι, [σεβίζω, σεβάζομαι, διατρέπομαι]*. Ἀντίθ. *αὐθαδίζομαι*.

Αἶθω (=καίω, λάμπω, φωτίζω) ποιητ., παρ' Ἀττικοῖς δὲ μόνον τὰ : *αἶθειν* καὶ *αἶθεσθαι* ἀπαντῶσι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [αἶθος, αἰθὺς (=διάλυτος, ἀστράπτων), αἶθ-οψ].

Σημ. Θέμ. *αἶθ*. Συνών. *καίω, πίμπρημι, πυρπολῶ*.

Αἰκίζομαι (=κακοποιῶ τινα). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ., μέσ. ἀορ. *ἠκισάμην*, παθ. ἀορ. *ἠκίσθην*, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων Ῥημ. [αἶκισμα], *αἰκισμός*, [αἰκιστής (ἐξ οὗ αἰκιστικός)].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. (αἰκίης=) *αἰκῆς* [(=ἀρεπῆς εὐτελεῖς), ὅπερ ἐκ τοῦ στερεητ. α καὶ τοῦ ῥ. *ῥοικα*, θέμ. *ῥικ-*], ἐξ οὗ καὶ *αἰκία* (=κάκωσις)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. Ὅθεν τὸ

ὁ. ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις καὶ ῥημ. ἔχει ἀναλογικὸν θέμα αἰκῖδ-, οὐκ εἰνός τὸ θέμα. φωνήεν ι τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Τὸ ἐνεργ. αἰκίζω μόνον ποιητ. Συνών. καὶ περιφρ. : μαστιγῶ, πληγὰς ἐντείνω (ἐντρίβω, ἐμβάλλω), κακῶς ποιῶ.

Αἰνέω—ὦ (=ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω), συνήθ. σύνθετον: ἐπαινῶ, πρτ. ἐπῆνουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπν. ἐπαινέσω, ἄορ. ἐπῆνεσα, πρτ. ἐπῆνεκα, ὑπερσ. ἐπηνέκειν. Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρτ. ἐπῆνούμην, μέλ. ἐπαινέθησονται, παθ. ἄορ. ἐπηνέθην, πρτ. ἐπῆνῆμαι, ὑπερσ. ἐπηνήμην ἢ ἐπηνεθῆσονται ἦν. Ῥημ. [αἰνεῖς, συναίνεις], παραινέσεις, [αἰνέτης], ἐπαινέτης, [αἰνετός], ἐπαινετέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἶνος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλους (θέμ. τελεσ-, τελεσ-ω=) τελέ-ω, καθ' ὃ καὶ πλούτος—πλουτέω, κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων παρά, σύν, κατά. Ὁ θεμ. χαρακτ. ε μό-ον ἐν τῷ παθ. πρτ. ἐκτείνεται εἰς η καὶ ἀνιολογίαν τοῦ πεποιθῆναι. Τὸ μέσον ἐκφράζεται ἀναλ-λυμ. : ἐπαινῶ ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐπαινοῦ λέγεται καὶ : ἐπαινέτης εἰμί τινος, ἐπαινον λέγω τινός, ἐπαινόν (περι)τινος ποιοῦμαι. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπαινοῦμαι καὶ : ἐπαινῶ τυχάνω ἢ ἀξιοῦμαι, ἐπαινον ἔχω πρὸς τινος. Ἀντὶ τοῦ παραινέω λέγεται καὶ : παραινέειν ποιοῦμαι, παραινέειν ἔχω πρὸς τινά, ὧν παθ. εἶναι : παραινέσεις ἐστί, παραινέσεις γίνονται.

Σημ. 2 Συνών. ἰδὲ ἐγκωμιάζω σημ. Ἀντίθ. ἰδὲ κατηγορῶ σημ. 2.

Αἶρέω—ὦ (ἐπὶ ἐμψύχων=συλλαμβάνω) ἐπὶ δ' ἀψύχων=κυριεύω), πρσ. ἦρουν, μέλ. αἰρήσω, ἄορ. β' εἶλον (ὑποτ. ἔλω, εὐκτ. ἔλοιμι, προστ. ἔλε, -έτω, ἀπαρέμφ. ἔλειν, μτχ. ἐλών), πρτ. ἦρηκα, ὑπερσ. ἦρήκειν, μετ' ὅλ. μέλ. ἀφ-ηρηκῶς ἔσομαι. Ὡς παθ. τοῦ ἀπλοῦ τούτου αἰρῶ εἶναι κατὰ σημασίαν τὸ ἀλίσκομαι (δ' ἰδε). Τὸ δὲ κατὰ τύπον ἀπλοῦν μέσ. **Αἰρέσομαι—οὔμαι** (=ἐκλέγω, προτιμῶ) ἔχει ἐνεργ. σημασίαν, πρτ. ἦρούμην, μέσ. μέλ. αἰρήσομαι (τὰ σύνθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι ἔχουσι παθ. σημασίαν), ἄορ. β' εἰλόμην (ἔλωμαι, ἐλοίμην, ἔλου, ἔλεσθαι, ἐλόμενος), πρτ. ἦρημαι, ὑπερσ. ἦρήμην. Ὡς παθητικὸν τοῦ μέσ. αἰροῦμαι εἶναι τὸ **Αἰρέσομαι—οὔμαι** (=ἐκλέγομαι), πρτ. ἦρούμην, παθ. μέλ. αἰρεθήσομαι (καὶ μεσ. μέλ. ὡς παθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι), παθ. ἄορ. ἦρέθην, πρτ. ἦρημαι, ὑπερσ. ἦρήμην, μετ' ὅλ. μ. ἦρήσομαι καὶ ἦρημένος ἔσομαι. Ῥημ. αἰρέσεις, παραινέσημα, αἰρετός, αἰρετός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (δρα εἰσαγ. § 17). Θέμ. Fair- καὶ (πρσ. λήψει τοῦ προσφ. -j=Fair-j=Fair=) αἶρ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -e-). αἶρ-ε- καὶ (Fελ-)=) ἔλ-. Τὸ αἶρῶ ἐν συνθέσει ἔχει κανονικῶς ὡς μέσ. καὶ παθ. τὸ σύνθετον αἰροῦμαι. Ἀπαντᾷ δὲ ὡς σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, παρά, περί, πρὸ κλ. Ὁ θεμ. χαρακτῆρ ε δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν εἰς η ἐν τῷ παθ. μέλ., παθ. ἰ. ἄορ. καὶ τοῖς ῥημ. Παρά μγν. ἀπαντῶσι καὶ β' μέλ. : ἔλω καὶ μέσ. ἐλούμαι.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ μέσ. αἰροῦμαι λέγεται καὶ αἶρῃς ποιοῦμαι καὶ ἀντὶ τοῦ προαιροῦμαι (=προτιμῶ τὸ ἕτερον δύο τινῶν προκειμένων) καὶ : προαἰρῇς ποιοῦμαι ὡς ἐνεργ. δ' εἶναι τὰ : αἶρῃς προτιθήμην, αἶρῃς προβάλλω (ἢ δίδωμι) τινί, καὶ ὡς παθ. τὸ : αἶρῃς γίνεται (ὑπὸ τινος).

Σημ. 3. Συνών. τῷ αἶρῶ εἶναι τὰ : χειροῦμαι, ὑποχείριον ποιοῦμαι (ἢ λαμβάνω), καταστρέφομαι, κυριεύω, παρίσταμαι τῷ δὲ μέσ. αἰροῦμαι τὰ : διαλέγω, ἐκλέγω, περὶ πλείονος (προϋργατερον) ποιοῦμαι, προτιμῶ.

Αἶρω (=σηκώνω, ὑψώνω), πρτ. ἦρον, μέλ. ἄρῶ, ἄορ. ἦρα (ὑπ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι. προστ. ἄρον, ἀπαρέμφ. ἄραι, μτχ. ἄρας), πρτ. ἦρακα, ὑπερσ.

-ῆσθαι. Μέσ. καὶ παθ. αἰσθάνομαι, ποτ. ἡσθάνομαι, μέσ. μέλ. αἰσθάνομαι, μέσ. αἰσθάνομαι (τι=ἡσθάνομαι ἐπ' ἑαυτοῦ, ἐφορτώθην), [παθ. μέλ. αἰσθάνομαι, παθ. αἰσθάνομαι, παθ. αἰσθάνομαι (λαμβανόμενος καὶ ὡς μέσ.=ἡσθάνομαι ἐπ' ἑαυτοῦ, παθ. αἰσθάνομαι, παθ. αἰσθάνομαι), ποτ. αἰσθάνομαι, ὑπερσ. αἰσθάνομαι. Ῥην. αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι (=πάντοτε, τι σηκώνει τις) αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι (ἐξ οὗ αἰσθάνομαι), αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι (=αἰσθάνομαι) αἰσθάνομαι.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. καὶ ποτ. γίνονται ἐκ θ. *αἰσθάνομαι*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. *αἰσθάνομαι* = *αἰσθάνομαι*) οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ θ. *αἰσθάνομαι*, ἐξ οὗ τὸ ῥ. (*αἰσθάνομαι* = *αἰσθάνομαι*, αἰσθάνομαι) αἰσθάνομαι (ἐξ οὗ συναρξίς καὶ ἄττ. συναρξίς, μετ-ῆσθαι καὶ ἄττ. μετέωρος καὶ τὸ μετγ. αἰσθάνομαι). Ὁ μέλ. καὶ αἰσθάνομαι. ἐσχηματίσθησαν ὡς *αἰσθάνομαι* = *αἰσθάνομαι* = *αἰσθάνομαι* = *αἰσθάνομαι* (διὰ τὴν αἰσθάνομαι) = *αἰσθάνομαι* = *αἰσθάνομαι* (ἡσθάνομαι νόθος διφθ. εἰς η) ἡσθάνομαι. Ὑποστ. αἰσθάνομαι: αἰσθάνομαι = *αἰσθάνομαι* = (αἰσθάνομαι νόθος διφθ. εἰς α) αἰσθάνομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ προθέσεων: ἀπαἰσθάνομαι (=ἀποπλῆξω). ἀνταἰσθάνομαι (τινὶ=ἀνθίσταμαι), διαἰσθάνομαι (μετβ.=ἀντιφώνω) ἀνταἰσθάνομαι (=σηκώνομαι) κλ. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμένος: ἐπαἰσθάνομαι ἐμαυτὸν καὶ συνεπαἰσθάνομαι ἐμαυτὸν. Συνών. ἰδέ εἰς τὴν σημ. 3.

Αἰσθάνομαι (=διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γινώσκω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ). Μεσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. ποτ. ἡσθάνομαι, μέσ. μέλ. αἰσθάνομαι, μέσ. αἰσθάνομαι, ποτ. ἡσθάνομαι, ὑπερσ. ἡσθάνομαι, Ῥην. αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι (ἐξ οὗ αἰσθητικὸν καὶ αἰσθητικός), αἰσθητός.

Σημ. Θέμ. αἰσθάνομαι, καὶ (προσλήψει τῶν προσφύμ. -ε(δρα § 6) καὶ -αν=). αἰσθάνομαι καὶ αἰσθάνομαι. Τὸ ῥ. τίθεται κυρίως ἐπὶ προαίσθησος μελλόντων πραγμάτων, ὅτε καὶ=ἐννοῶ, ἡσθάνομαι. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: πρό, παρά, ἐπί, διά. Ἀρχικός τύπος τοῦ αἰσθάνομαι εἶναι τὸ αἰσθάνομαι, οὐτινος ἀπαντῶσι οἱ τύποι αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι καὶ αἰσθάνομαι. Ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι λέγεται καὶ περιφρ.: αἰσθάνομαι λαμβάνω τινός, αἰσθάνομαι ἐστὶν μοι. Ὡς παθ. δέ: εἰς αἰσθάνομαι ἐμπιστώ, αἰσθάνομαι (παρ)έχω, (ἐμ)ποιῶ τινι, καὶ αἰσθάνομαι γίνομαι. Συνών.: γινώσκω, μαρτυρῶ, συνίημι, ἐμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐπαἰσθάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Ἀντὶθ. ἀναισθάνομαι-ω.

Αἰσχύνομαι (μετβ.=κάμνω τι ἄσχημον, ἀσχημίζω, ἐντροπιάζω τινά) καὶ συνθηθ. κατ-αἰσχύνομαι, ποτ. (μόνον) κατήσχυον, μέλ. (μόνον) καταισχυνῶ, αἰσχύνομαι καὶ κατήσχυνα, ποτ. αἰσχύνη περιβέβληκά (τινα) [καὶ ἡσχυγ-κα ἢ ἡσχυκα, ὑπερσ. ἡσχύκειν μετγν]. Μέσ. αἰσχύνομαι, ποτ. ἡσχύνομαι, μέσ. μέλ. αἰσχυνοῦμαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. αἰσχυνοθήσομαι, παθ. αἰσχύνομαι. ὡς μέσ. ἡσχύνοθη, [ποτ. ἡσχύμμαι ἢ ἡσχύμαι, ὑπερσ. ἡσχύμμαι ἢ ἡσχύμμαι, ποιητ. καὶ μετγν]. Ῥην. [αἰσχυντής, αἰσχυντός], αἰσχυντέος, αἰσχυντέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἰσχύνομαι (θ. αἰσθάνομαι, τοῦ αἰσθάνομαι, ἀντὶ αἰσθάνομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ αἰσθάνομαι (θ. αἰσθάνομαι, ἀμύνη-ω=αἰσθάνομαι) ἀμύνη καὶ ὁ καὶ βαρύνω=βαρύνω, ἀδύνη=ἀδύνη κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν αἰσχύνομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐπί, ἀπό, ὑπέρ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: καταισχύνομαι ἐμαυτὸν. Ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι λέγεται καὶ περιφρ.: εἰς αἰσχύνην καθίστημι τινά, αἰσχύνην προβάλλω (=περιποιῶ, περιόπτω) τινί, αἰσχύνη περιβάλλω τινά, κλ. Παθ. δέ. αἰσχύνης τυγχάνω ὑπὸ τινος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ αἰσχύνομαι εἶναι τὸ αἰδοῦμαι. (Ἐνίοτε ὁμοῦς καὶ διαφέρουσιν, καθ' ὅσον τὸ μὲν αἰσχύνομαι=ἐντρέπομαι μετ' κακίην τινά καὶ αἰσθάνομαι πρᾶξιν, τὸ δ' αἰδοῦμαι=κοκκινίζω ἀπὸ σωματικῆν β'έπον ἰσχυρότερον τινά ἢ ἀτοπὸν τι πρᾶξις, δυσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι. Ἀντὶθεν τ.: ἀναισχύνομαι, παρρησιάζομαι.

Αἰτέω-ω (=ζητῶ να λάβω), ποτ. ἡτουν, μέλ. αἰτήσω, αἰσθάνομαι. ἡτουν, ποτ. αἰτήσας ἔχω [καὶ ἡτῆκα μετγν.], ὑπερσ. αἰτήσας εἶχον [καὶ ἡτῆκειν μετγν.]. Μέσ. καὶ παθ. αἰτοῦμαι, ποτ. ἡτούμαι, μέσ. μέλ. αἰτήσομαι, μέσ.

ἀόρ. ἤτησάμην, [παθ. μέλ. αἰτηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἤτηθην, πρκ. ἤτημαι, ὑπερσ. ἤτήμην. Ῥημ. αἴτησις, αἴτημα, [αἰτητής (ἐξ οὗ αἰτητικός), αἴτης, αἰτητός], αἰτητέον, αἰτίζω (θαμιστ.=ζητῶ ἐπαιτικῶς).

Σημ. 1. Θέμ. αἰτε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ σύνθ. παραιτοῦμαι (=ζητῶ τι παρὰ τινος· παρὰ δὲ μτγν. =παραιτῶ) (ὅπερ ἰδὲ) εἶναι ἀποθετικόν.

Σημ. 2. Συνών. : ζητῶ, ἔρευνῶ, ἐξετάζω. Τὸ αἰτῶ διαφέρει τοῦ ζητῶ, διότι τὸ μὲν αἰτῶ=ζητῶ νὰ λαβῶ, τὸ δὲ ζητῶ=ἐρευνῶ νὰ εὕρω (πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ. «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε» πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει». Ἀντιθ. δίδωμι.

Αἰτιάζομαι (=κατηγοροῦμαι), ἀποθ. μετὰ παθ. διαθέσ. Παρ. Ἀιτ. πεζολ. μόνον ὁ ἔνεστ., πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνωνύμων : κατηγοροῦμαι καὶ αἰτιῶμαι (ἐπὶ παθ. διαθ.) ἢ τῶν περιφρ. : αἰτίαν ἔχω ὑπὸ τινος, ἐν αἰτίᾳ εἰμί, αἰτίαν λαμβάνω (ἢ ὑπέχω).

Σημ. Ἐκ τοῦ αἰτία κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς, -άδος (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ ἐκκλησία-ἐκκλησιάζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν αἰτάδ- (ὄρα ἀγοράζω σιμ.). Συνών. ἰδὲ κατηγορῶ σιμ. 2.

Αἰτιάομαι-ῶμαι (=θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ), μέσ. ἀποθ. μετ' ενεργ. διαθ., πρτ. ἠτιώμην, μέσ. μέλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠτιάσθην, [παθ. μέλ. αἰτιαθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἠτιάθην (παθ. διαθ.), πρκ. ἠτιάμαι (συνθ. παθ. διαθ.), ὑπερσ. ἠτιάμην. Ῥημ. αἰτίαςις, αἰτίημα, [αἰτιατός], αἰτιατέος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἰτία. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ κατὰ. Ὁ θεμ. χαρακτηρ. ἂ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἂ καὶ οὐκ εἰς η, διότι προηγείται. Ἀντὶ τοῦ αἰτιῶμαι λέγεται καὶ : ἐν αἰτία (ἢ δι' αἰτίας) ἔχω τινά, αἰτίαν παρέχω (ἢ ἐπιφέρω καὶ ἀνατίθην) τινί. Ὡς παθ. δ' εἶναι τὸ : ἐν αἰτίᾳ εἰμί, αἰτίαν ἔχω (ἢ λαμβάνω) ὑπὸ τινος, αἰτίαν ὑπέχω τινός, εἰς αἰτίαν ἐμπίπτω, αἰτίαν τινός φέρομαι, αἰτία ἐπιφέρεται τινι. Ὁ ἔνεστ. αἰτιῶμαι σπανίως εἶναι καὶ παθ. διαθ., ὅτε καὶ = τῷ αἰτιάζομαι.

Σημ. 2 Συνώνυμα ἰδὲ κατηγορῶ σιμ. 2. Ἀντιθ. ἐπαινῶ.

'Ακέομαι-οῦμαι (=ἰατροῦν, ἐμβολῶν), μέσ. ἀποθ. μετ' ενεργ. διαθέσ., πρτ. ἠκούμην, μέσ. μέλ. ἀκούμαι, μέσ. ἀόρ. ἠκεσάμην [παθ. ἀόρ. ἠκέσθην], πρκ. ἄκος πεποίημαί τινι [καὶ ἠκεσμοὶ ἢ ἀκήκεσμαι, ὑπερσ. ἠέσμην]. Ῥημ. ἄκετις, ἀκέστρα (=βελόνη), ἄκεσμα, ἀκεστής ἢ ἀκεστήρ (οὐ θηλ. ἀκεστὸς ἢ ἀκέστρια), ἀκέστωρ, ἀκεστός, καὶ (ἐκ τῆς μετοχῆς ἀκούμενος) Ἀκουμένος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄκος (-ός), γέν. ἄκος-ος=ους, ἐξ οὗ πανακής, ἐξ οὗ πανάκεια. Θέμ. ἄκεσ-, ἀκέ(σ)-ομαι=οῦμαι. Τὸ ἀκούμαι ὥς καὶ τὰ : καλῶ, τελῶ καὶ ἄλλῳ ἔχουσι μέλ. περισπῶμενον. Ὁ ἀόρ. (ἠκεσ-σ-άμην=) ἠκεσάμην διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν σσ δὲν ἐκτείνει τὸ ριζ. φων. ε : Συνών. καὶ πεοιφρ. : ἄκος ποιοῦμαι τινι, ἰῶμαι, θεραπεύω, ἰατροῦν, [ἐπιρράπτω], ὑγιάζω, ὑγιᾶν τινα καθίστημι.

'Ακμάζω (=εἶμαι εἰς ἀκμήν, ἀκμαῖος), πρτ. ἠκμάζον, μέλ. ἐν ἀκμῇ εἶομαι, ἀόρ. ἠκμασα, πρκ. ἠκμακα, ὑπερσ. ἠκμάκειν. Ῥημ. ἀκμαστής (=ἀκμαῖος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκμή (=ὀξύτης νεότης, εὐκαιρία· ὅπερ ἐκ θ. ἀκ. πρβλ. ac-us=βελόνη, ἀκ-ανθα ἀκ-ων, κλ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς

(λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ και ἀγορά—ἀγοράζω κλ. Ἐκ τοῦ ἀκμή και τὸ ἀκμαίος. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετα τῆς παρὰ. Ἀντὶ τοῦ ἀκμάζω λέγεται και : ἐν ἀκμή εἰμι, ἢ ἔχω ἀκμήν. Συνών. ἰδὲ θάλλω σημ.

Ἀκολουθέω-ω (=εἰμαι ἀκόλουθος, συμβαδίζω, συμφωνῶ), ὁμαλόν. Ῥήμ. ἀκολουθήσις, [ἀκολουθήμα], ἀκολουθητέον.

Τὸ ὅ. εἶναι παρασύθητον ἐκ τοῦ ἀκόλουθος [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α και κέλευθος (ὁδός, πορεία)] (=ὁ τὴν αὐτὴν ὁδὸν βαδίζων). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατέσ-ω=) κρατέω-ω, καθ' ὃ και πλουτός—πλουτέω κλ. Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐπί, παρὰ, σύν κλ. Συνών. : ἐπομαι, ἔχομαι τινος.

Ἀκονάω-ω (=ἀκονίζω), ἄορ. ἠκόνησα και Μέσ. πρτ. ἠκονώμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων: θήγω, ὀξύνω. Ῥήμ. [ἀκόνησις, ἀκόνημα, ἀκονητής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκόνη.

Ἀκοντίζω (=ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ δι' ἀκοντίου, ἐκσφενδονῶ), πρτ. ἠκόντιζον, μέλ. ἀκοντιῶ, ἄορ. ἠκόντίσα, πρκ. ἀκοντίσας ἔχω, ὑπερσ. ἀκοντίσας εἶχον. Παθ. ἀκοντίζομαι, πρτ. ἠκοντιζόμην, παθ. μέλ. -ἀκοντισθήσμαι, παθ. ἄορ. ἠκοντίσθην, [πρκ. ἠκόντισμαι, ὑπερσ. ἠκοντίσμεν μτγν.]. Ῥήμ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστήρ ἢ ἀκοντιστής (ἐξ οὗ ἀκοντιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ (ὑποκορ.) ἀκόντιον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκων-οντος (=ἀκόντιον), ἐκ θ ἀκ-, ὅρα ἀκμάζω σημ. Τὸ ὅ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ-j-ω=) ἐρίζω, καθ' ὃ και ἀθρόος-ἀθροίζω κλ.. Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθητον μετὰ προθέσεων. Τὸ ὑπερακοντίζω (μτφρ.=ὑπερτερῶ τινα) ποιητ. και μτγν. Τὸ δὲ διακοντίζομαι εἶναι ἀποθετικὸν ἔχον μόνον μέσ. μέλ. διακοντιοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα τοῦτου ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφράσεως: ἀκοντίος χρῶμαι.

Ἀκούω (=ὀξὺ οὖς ἔχω, ἀκούω), πρτ. ἤκουον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀκούσομαι, ἄορ. ἤκουσα, πρκ. ἀκήκουα, ὑπερσ. ἠκηκόειν και ἀκηκοὼς ἦν. Παθ. ἀκούομαι, πρτ. ἠκουόμην, παθ. μέλ. ἀκουσθήσμαι, παθ. ἄορ. ἠκούσθην, πρκ. ἤκουσμαι, ὑπερσ. ἠκούσμεν. Ῥήμ. ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, ἀκουσεῖω (ἐφει.=ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω).

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. ἀκουσ-. [ὅπερ σύνθ. ἐκ τοῦ ἀκ- (=ὀξὺ· πρβλ. ἀκ-μή), ἄκρος, λατ. ac-us) και οὖς]. ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφμ. j: (ἀκουσ-j-ω=, ἀκούω, και ἀσθ. θεμ. ἀκο· πρβλ. ἀκουσᾶ=ἀκοῦῃ ('Ὁμηρ.) και κατὰ συστολήν ἀκοή (Αττ.)) Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἐπί, διά, κατὰ, πρός, πρό, ὑπό. Ὁ ἐνεργ. πρκ. και ὑπερσ. λαμβάνουσι τὸν Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2 Τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τινος (=ἐπαινοῦμαι ὑπό τινος) εἶναι παθ. τοῦ εὖ λέγω τινα (=ἐπαινῶ)· τοῦναντίον δὲ τὸ: κακῶς ἀκούω ὑπό τινος (=κακολογοῦμαι) εἶναι παθ. τοῦ: κακῶς λέγω τινα (κατηγορῶ). Συνών. τῷ ἀκούω εἶναι τὸ: δκροῶμαι (=μετὰ προσοχῇ; ἀκούω). Ἀντίθετον δὲ τὸ δνηκυστῶ.

Ἀκροάομαι-ωμαι (=ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροάζομαι). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἠκροώμην, μέσ. μέλ. ἀκροάζομαι, μέσ. ἄορ. ἠκροάσάμην, πρκ. ἀκροατὴς γεγέννημαι [και ἠκροάμαι μτγν.], ὑπερσ. ἀκροατὴς ἐγεγενήμην. Ῥήμ. ἀκροάσις, ἀκροάμα, ἀκροατὴς (ἐξ οὗ ἀκροατήριον και ἀκροατικός), [ἀκροατέος και ἀκροάζομαι].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκρ-ουσα-ᾶ (= ὁδὸς παρατηρητή), [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρ-·προβλ. ἀκ-ρος, ἀκ-μή] καὶ οὗς] καὶ ἀτὰ συστολὴν ἀκροσα (προβλ. ἀκρουσα-ᾶ=ἀκρου-ή=ἀκρο-ή), ἐξ οὗ (ἀκροσάσθαι=ἀκροάσθαι=) ἀκροῶμαι (= ὁξέως ἀκούω). Ὁ θεμ. χαρακτηριστὸν ἃ ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπο συμφώνου ἀρχομένων τελῶν εἰς ᾧ ἀντὶ εἰς ἡ κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥημ. τῶν ἔχοντων ρ πρὸ τοῦ α. Ἀντὶ τοῦ ἀκροῶμαι λέγεται καὶ περιφρ. : ἀκροατὴς γίγνομαι, ἀκρόασιν ποιοῦμαι, παρὰ τὸν ἐμμαντὸν ἀκροατὴν τινι.

Ἀκροβολίζομαι (= ὀρίπτω τι μακρόθεν, ἀψιμαχῶ). Μέθ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἡκροβολίζομην, μέλ. ἀκροβολισμοὺς ποιήσομαι, ἄορ. ἡκροβολισάμην, πρκ. ἀκροβολισμοὺς πεποιήμαι [καὶ μγν. ἡκροβολίσμαι], ὑπερσ. ἀκροβολισμοὺς ἐπεποιήμην [καὶ ἡκροβολίσμην μγν]. Ῥημ. ἀκροβόλισις, [ἀκροβόλισμα], ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀκροβόλος (τοξότης ἢ ἀκοντιστής), ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκρος καὶ βάλλω. Σχηματίζεται δέκατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ-j-ω=) εἰρίζω. Ὁ εν θ. ἀναλ. γ. ἀκροβολίδ-. Συνών. καὶ περιφρ. ἀψιμαχῶ, ἀκροβολισμοὺς ποιοῦμαι, ἀκροβολισμοῖς χρῶμαι.

Ἀκρωτηριάζω (= περικόπτω τὰ ἄκρα, κολοβύνω) παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ὁ μέσ. ἄορ (ἡκρωτηριασάμην καὶ ὁ πρκ. ἡκρωτηριάζμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : περικόπτω, κολοῦω, [κολοβῶ]). Ῥημ. [ἡκρωτηριάσις, ἡκρωτηρίασμα, ἡκρωτηριασμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκρος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκρος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθίς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω.

Ἀλαζονεύομαι (= κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι ψευδῶς). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ., καὶ μέσ. μέλ. ἀλαζονεύσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἀλαζονεία, ἀλαζονεῖα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλαζών [ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλῃ (= πλὴν)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ κόλαξ-κολακεύω, κλ. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ Συνών. καὶ περιφρ. : ἀλαζὼν εἰμι, ἀλαζονείας χρῶμαι, ἡκρωτηρίαζομαι, μέγα φρονέω, κομπάζω, κομπέω-ῶ, μεγαλανυχῶ, κανυχῶμαι, νειανεύομαι, ὑπερήφανός εἰμι, ὑπερηφάνως ἔχω.

Ἀλαλάζω (= φρονάζω ἀλαλά, κρηνάζω) πρτ. ἡλάλαζον, [μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. ἀλαλάξομαι καὶ σπν. ἀλαλάξω], ἄορ. ἡλάλαξα, πρκ. ἀλαλάξας ἔχω, ὑπερσ. ἀλαλάξας εἶχον. Ῥημ. ἀλαλαγή, [ἀλάλαγμα ἀλαλαγμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλαλά' (= πολεμικὴ κρηνή) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄρπαξ (ἀρπάγ-j-ω=) ἀρπάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ἀλαλάγ-. ὅπερ ἔχει τὸ θεμ. φωνήεν ᾧ μακρόν (ὅσα Εἰσαγ § 7, β' σημ.). Τὸ ὅ. συνήθως ἀπαντᾷ μετὰ τῆς ἀνί, ἐπί. Συνών. : βοῶ, γερωνέω, γερωνίσκω, κράζω, κρηνάζω, κρηνῆν ποίω, φωνῶ.

Ἀλγέω-ῶ (= ἔχω ἄλγος, πόνον, πονῶ), πρτ. ἡλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἄορ. ἡλγησα, πρκ. ἀλγήτας ἔχω, ὑπερσ. ἀλγήτας εἶχον. Ῥημ. ἀλγηδών (= πόνος σωματικός), [ἀλγησις, ἀλγημα, ποιητ.].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄλγος (ἀντὶ ἄλεγος. ἵπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἀ-λέγω=φροντίζω μεριμνῶ), ἐξ οὗ καὶ ἀλγύνω. Θεμ. ἄλγεσ-, (ἀλγέσ-ω=) ἄλγῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος -ροσῶ κλ. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ σύνθετον συνήθως μετὰ τῶν προθέσεων. : ἀπό, περί, ὑπέρ. Συνώνυμα : ὀδυνάσθαι, πάσχω, πονῶ.

Ἀλείφω, πρτ. -ῆλειφον, μέλ. -ἀλείφω, ἄορ. -ῆλειφα, πρκ. ἀλήλιφα. ὑπερσ. ἀλήλιφειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀλείρομαι, πρτ. ἡλειφόμεν, μέσ. μέλ.

ἀλείφωμαι, μέσ. ᾄορ. ἡλειφάμην, παθ. μέλ. ἀλειφθήτομαι, παθ. ᾄορ. ἡλείφθην, ποκ. ἀλήλιμμαι, ὑπερσ. ἀληλίμην. Ῥημ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, ἄλλειψις, ἀλείπτῃς ἢ ἀλειπτῆρ (ἐξ οὗ ἀλειπτῆριον), ἄλειπτρον (=το σκεῦος, μυροθήκη)], ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ λίπος, ἐξ οὗ θ. (ἀοθ. ἀλιπ-καὶ ἰσχ. ἀλειπ-καὶ κατὰ μετὰπτωσιν τοῦ χαρακτ. π εἰς φ:) ἀλιφ-, ἀλειφ-. Ἡ μετὰπτωσις τοῦ π εἰς φ προῆλθεν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ᾄορ., ἐν οἷς τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα π συμπίπτουσι μετ' ῥήματα ἔχοντα χαρακτῆρα φ (πῖς καὶ φῖς=φ). Οἱ συντελι-κοὶ χρόνοι μετ' Ἀττ. ἀναδιπλασιασμοῦ ἀλ-ήλιφα καὶ ἀλ-ήλιμ-μαι. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ.: ἐξ, ἐπί, ἐν ὑπό, ἀπό. Συνών. λ-δὲ χρίω σημ.

'Αλέξω (=ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω) καὶ Μέσ. ἀλέξομαι (=ἀποκρούω ἀπ' ἑαυτοῦ, ἀμύνομαι), μέσ. μέλ. ἀλέξομαι, μέσ. ᾄορ. ἡλέξάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἀλέξησις, ἀλέξημα], ἀλέξητήρ, ἀλέξητήριον. αἱ ἄλλεις-εων(=προμαχόμενος, κατὰ πληθ.) ἐπαλξις (ἐκ τοῦ ἐπαλέξω)· ἔτι δὲ Ἀλέξ-ανδρος, [ἀλέξ(ικακος) κλ.

Σημ. Θέμ. ἀλκ- (ἐξ οὗ ἀλκή) καὶ [προσλήψει τοῦ βοηθητικοῦ φωνήεντος -ε- πρὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ προσφ. σ (ᾄρα εἰσαγ. § 8 :) ἀλ-ε-κ, ἀλ-ε-κ-σ-=-] ἀλεξ. Συνών. ἰδὲ ἀμύνω σημ.

'Αληθεύω (=λέγω ἀλήθειαν), ποτ. ἡλήθευον, μέθ. ἀληθεύσω. ᾄορ. ἡλήθευσα, ποκ. ἀληθῇ εἶρηκα, ὑπερσ. ἀληθῇ εἰρήκειν. Παθ. ἀληθεύομαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. ἀλήθευσις, ἀλήθευμα, ἀληθευτής (ἐξ οὗ ἀληθευτικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ ἀληθής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ λανθάνω. χημιτίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς=βασίλευσ. Ἀντὶ τοῦ ἀληθεύω λ-γεται καὶ ἀληθῇ λέγω καὶ χρώμαι ταῖς ἀληθείαις. Παθ. δὲ: ἀληθῇ λέγεται.

'Αλίζω (=συναθροίζω), ᾄορ. ἡλίσσα (μόνον κατὰ μτχ. συν-αλίσας) καὶ Ποθ. ἀλίζομαι καὶ παθ. ᾄορ. ἡλίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλῆς (=ἄθροος), [ἐξ οὗ ἀλία=ἐκκλησία, συν-ἄθροισις· προβλ. εὐτυχής, -ία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιό-φω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ἀλίδ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν. Ὁ-μνυμον δὲ τούτῳ εἶναι τὸ ποιητ. καὶ μτγν. ἀλίζω (=ἀλατίζω). Συνώνυμα: ἀγείρω, ἀθροίζω, συλλέγω, συνάγω, συμφορέω, [σωρεύω].

'Αλίσκομαι (=συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι, κυριεύομαι) ἀποθ. παθ., ποτ. ἡλίσκωμαι, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἀλώσομαι, ἐνεργ. ᾄορ. β' ὡς παθ. ἐάλων καὶ σπν. ἡλων (ὑπ. ἀλῶ-φς-φ κλ., εὐκ. ἀλοῖην -οίης κλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπ. ἀλῶναι, μτχ. ἀλούς), ἐνεργ. ποκ. ὡς παθ. ἐάλωκα καὶ σπν. ἡλωκα, ὑπερσ. ἡλόκειν. Ῥημ. ἄλωσις (ἐξ οὗ ἀλώσιμος), ἀλωτὸς (ἐξ οὗ εὐάλωτος, δυσάλωτος, αἰχμάλωτος, δοριάλωτος κλ.), [κατανάλωσις, παρανάλωμα].

Σημ. Θέμα (Γαλ=) ἀλ- καὶ [προσλήψει τοῦ προσφ. -ο- (ᾄρα εἰσαγ. § 6) καὶ -ισκ] ἀλ-ο καὶ ἀλίσκ-. Τὸ ῥ. κατὰ τὴν διάθεσιν εἶναι παθ. τοῦ αἰρέω-ω. Ὁ ᾄορ. προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐ-Ἔ-ἄλω-ν=ἡ ἄλων καὶ κατ' ἀναλλαγήν χρόνου συλλαβῶν ἐἰ-ἄλων ὃ δὲ ποκ. ἐκ τοῦ Ἔ-Ἔ-ἄλ-ω-κα=ἐάλωκα. Συνώνυμα : [κυριεύομαι], ἄρχομαι, κρατοῦμαι, δεσπόζομαι.

Ἀλλάττω ἢ ἀλλάσσω (= ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀνταλλάσσω) πρὶ ἡλλαττι(σσο)ν, μέλ. -ἀλλάζω, ἄορ. ἡλλάξα, πρκ. -ἡλλαχα, ὑπερσ. -ἡλλάχειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀλλάττι(σσο)μαι, πρτ. ἡλλαττι(σσο)μην, μέσ. μέλ. ἀπ-αλλάξομαι, μέσ. ἄορ. ἡλλαξάμην, [παθ. μέλ. α' -ἀλλαχθήσομαι μτγν] παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. -ἀλλαγήσομαι, παθ. ἄορ. α' -ἡλλάχθην καὶ β' ὡς μέσ. ἡλλάγην, πρκ. ἡλλάγμαι, ὑπερσ. ἡλλάγμην καὶ ἡλλαγμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. ἀπῆλλάξομαι καὶ ἀπῆλλαγμένος ἔσομαι. Ῥημ. (ἀπ-, παρ- δι-κλ) ἀλλαγή, [ἀλλαξις], (συν)ἄλλαγμα, ἀλλάκτης (ἐξ οὗ ἀλλακτικός), ἀλλακτός, ἀπ(ἀντ)ἄλλακτέον, (ἐν-, ἐπ-) ἀλλάξ καὶ ἀπαλλάξειω (ἐφετ.).

Σημ. Θέμ. ἀλλαγ-(ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλο καὶ ἄγω) καὶ [προσλήψει τοῦ προσφύματ -j- (ὅρα εἰσαγ. § 7) : ἀλλαγ-j =] ἀλλαττ-ῆ ἀλλάσσω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, σύν, μετά, παρά, ἀντί, διά, ἐπὶ κλπ. Ἀντὶ τοῦ ἀπαλλάττει(σσο)μαι λέγεται καὶ : ἀπαλλαγὴν ποιοῦμαι ἀντὶ δὲ τοῦ διαλλάττει(σσο)μαι καὶ : διαλλαγὰς ποιοῦμαι. Συνώνυμα : ἀλ-λοιόω-ω, μεταβάλλω, μεταποιέω, τρέπω, μεθίστημι, ἀμείβω.

Ἀλλομαι (ἀμτβ.=πηδῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διάθ., πρτ. ἡλλόμην, μέσ. μέλ. ἀλοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἡλάμην, πρκ. -πεπήδηκα, ὑπερσ. -επεπήδηκειν. Ῥημ. ἄλλα, [ἄλσις, ἀλτηρία, ἀλτήρες], ἄλτης (ἐξ οὗ ἀλ-τικός).

Σημ. Θέμ. (σαλ-· πρβλ. λατ. sal-io=πηδῶ) ἀλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. j : ἀλλ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ ἄορ. ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνήεν α εἰς η μόνον ἐν τῇ ὀριστ. διὰ τὴν αὔξησιν, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν εἰς ᾱ ρακρὸν κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολήκτων καὶ ἐνοινολ. τῶν ἐχόντων πρὸς τοῦ θεμ. φωναιεντος α : ῥ ἢ ι : ἐμάρᾱνα, ἐμῖᾱνα ἡλάμην, ὑποτ. ἄλωμαι κλ. Συνώνυμα : πηδάω-ω, σκιρτῶ, ἀσκολιάζω.

Ἀλλοτριόω-ω (= καθιστῶ τι ἄλλότριον, ἀποξενώνω τι), μέλ. ἄλλοτριόω, ἄορ. ἄλλότριον τι ἐποίησα [ἢ μτγν. ἡλλοτριώσα], πρκ. ἡλλωτριώκα, ὑπερσ. ἡλλωτριώκειν. Μέσ. ἄλλοτριόωμαι ἢ ἄλλοτριώσῃς διάκειμαι πρὸς τινα καὶ παθ. ἄλλοτριόωμαι (= ἀποξενόωμαι), παθ. ἄορ. ἡλλωτριώθην καὶ ὡς μέσ. ἀπῆλλωτριώθην, [πρκ. ἡλλωτριώμαι μτγν]. Ῥημ. ἄλλωτριώσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἀλλό-τερος=) ἀλλότριος, (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλος), ἐξ οὗ κα ἀλλοτριάζω (= ἐχθρικῶς διάκειμαι). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. εὐρηταὶ καὶ ἀναλεῖναι : ἡλλωτριώκα ἐμαυτόν. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ. ἀλλοτριώσῃς διάκειμαι πρὸς τινα, ἀλλοτριότης ἐστὶν ἐν ἐμοὶ πρὸς τινα, ἀλλοτριώσῃς ἔχω. [ἀλλωτριάζω].

Ἀμαρτάνω (= ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ἀστοχῶ, διαπραττω ἀμαρτήματα), πρτ. ἡμαρτανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀμαρτήσομαι, ἄορ. β' ἡμαρτον, πρκ. ἡμαρτηκα, ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. (μόνον κατὰ τὸ γ' ἐνκ. πρόσ.) ἀμαρτάνεται (= γίνεταί σφάλμα), πρτ. ἡμαρτάνετο, παθ. ἄορ. ἡμαρτήθη, πρκ. ἡμαρτήται, ὑπερσ. ἡμαρτήτο. Ῥημ. ἀμαρτία, ἀμαρτήμα, [ἀμαρτωλός], ἀν-ἀμαρτητός, ἑξαμαρτητέον.

Σημ. Θέμ. [σμαρ (μέρος), ἐξ οὗ ὁ πρκ. (σέ-σμαρ-ται=ἔσμαρται=) εἴμαρται καὶ (μετὰ τοῦ στερε, α : ἀ-σμαρ-)=] ἄμαρ- καὶ προσλήψει τῶν προσφ. τ-, ε-, αν- § 11), ἄμαρ-τ, ἄμαρ-τ-ε- καὶ ἄμαρτ-αν-. Ὅθεν τὸ ἀμαρτάνω ἐκ τοῦ στερε, α καὶ μείρομαι (κυρίως=ἀμειροῦναι τινος). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ἀμαρτάνεται λέγεται καὶ : ἀμαρτήμα γίνεται. Συνών. τῷ ἀμαρτάνω εἶναι τὸ ἀποτυγχάνω. Ἀντὶθ. δὲ τὰ : βόλλω, τυγχάνω.

Ἀμείβω (= ἀνταμείβω, ἀλλάσσω ἀποκρίνομαι) καὶ ἄορ. ἡμειψα. Μέσ. ἀμείβομαι, πρτ. -ἡμειβόμην, μέσ. ἄορ. -ἡμειψάμην καὶ παθ. ἄορ. ὡς

μέσ. ἀπ-ημείφθην (=ἀπεκρινάμην), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.
 ῥημ. ἀμοιβή, [ἀνταμοιβή, ἀμειψις, ἀντάμειψις, ἀμοιβός, μτγν.].
 Σημ. Θέμ. [ἀ-μεF- (πρβλ. Δωρ. ἀμεύω; ἀμεβ-j=) ἀμειβ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ
 καὶ σύνθετον. Συνών. ἀλλάττω, ἀποκρίνομαι, ἀπαντᾷ.

Ἀμελέω-ῶ (=εἶμαι ἀμελής, παραμελῶ), ὁμαλόν. ῥημ. [ἀμέλη-
 μα], ἀμελητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμελής (ἐξ οὗ καὶ ἀμέλεια,) ὅπερ
 ἐκ τοῦ στερο. α καὶ τοῦ ἀπροσ. μέλει (=ἔστι φροντίς). Ἡ προστ. ἀμέλει
 (=ἔσθι. ἀφροντίς, ἀμέριμος) ἔχει καὶ ἐπιρρ. σημ.=βεβαίως, ἐξ ἀπαντος. Ἀν-
 τι τοῦ ἀμελῶ λέγεται καὶ περιφρ.: εἰμί (ἢ γίγνομαι) ἀμελής, ἀμελῶς ἔχω
 πρὸς τι, ἀμελῶς ἔχω τίνος (: ἢ περὶ τινα). Παθ. οὐ δλιγωροῦμαι, ἐν ἀμε-
 λείᾳ εἰμί (ἢ κείναι), οὐ θεραπεύομαι, ἀμέλειά ἐστί(γίνεται). τινος.
 Συνών.: ἰδὲ δλιγωρῶ σημ.

Ἀμιλλάομαι-ῶμαι (=διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ
 τινα). Μέσ. ἀποθ. μετ' ενεργ. διαθ., πρτ. ἡμιλλάμην, μέσ. μέλ. ἀμιλ-
 λήσομαι, παθ. ἄορ. μετ' ενεργ. σημ. ἡμιλλήθην, πρτ. ἄμιλλαν πεποίη-
 μα (πρὸς τινα) [καὶ μτγν. ἡμίλλημαι], ὑπερσ. ἄμιλλαν ἐπεποιήμην.
 ῥημ. [ἀμίλλημα, ἀμιλλητῆς ἢ ἀμιλλητή] (ἐξ ὧν ἀμιλλητικός καὶ ἀμιλ-
 λητήριος), ἀμιλλητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄμιλλα (=ἀγών). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς: ἀντι
 καὶ διά. Ενεργ. μτβτ. εἶναι τό: ποιῶ τινα εἰς ἄμιλλάν τινος. Παθ. δὲ τό:
 ἄμιλλα γίγνεται. Συνών. καὶ περιφρ. ἄμιλλαν ποιοῦμαι πρὸς τινα, φιλο-
 νικῶ, διαγωνίζομαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι.

Ἀμύνω (=ἀπομακρύνω κακόν τι ἀπὸ τινος, ὑπερασπίζω, βοη-
 θῶ), πρτ. ἤμυνον, μέλ. ἀμυνῶ, ἄορ. ἤμυνα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύ-
 μων. Μέσ. ἀμύνομαι, πρτ. ἤμυνόμην, μέσ. μέλ. ἀμυνοῦμαι, μέσ. ἄορ.
 ἤμυνάμην, πρτ. δὲ καὶ ὑπερσ. ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ἄμυνα, ἀμύν-
 τωρ, ἀμυντήρ (ἐξ οὗ ἀμυντήριος, ἀμυντήριον (ὄπλον) καὶ ἀμυντικός),
 ἀμυντέον· ἔτι δὲ Ἀμυνίας, Ἀμύντας.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀ-μύν-η [θέμ. μύν-(πρβλ. λατ. munio=ὀχυρῶ) καὶ μετὰ
 τοῦ προθέματος α: ἀμύν-καὶ προσλήψει τοῦ προσφ-j: ἀμύν-j=ἀμύν-ν=] ἀμύν-
 Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ἀμύνω (αἰολ. ἀμύννω) ἐσχηματίσθησαν καὶ τὰ (θάρος)
 θαρρύνω, (αἰσχος) αἰσχύνω, (λαμπρός) λαμπρύνω, (φαιδρός) φαιδρύνω, (ὀ-
 ξύς) ὀξύνω, (βαρύς) βαρύνω, (ταχύς) ταχύνω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθε-
 τον. Τὸ ἀμύνω τινί=βοηθῶ ὑπερασπίζω τινά· τὸ δὲ ἀμύνομαι τινα=μάχο-
 μαι ὑπὲρ ἐναυτοῦ κατὰ τινος, ἀποκρούω τινά. Συνών. τῷ ἀμύνω εἶναι τὰ:
 ἀρῆναι, ἀλέξω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, μάχομαι, προΐσταμαι, προμαχῶ,
 προμαχομαι, προασπίζω, προστατέω, συναγωνίζομαι, συμβάλλομαι, συντε-
 λῶ, ὑπερασπίζω.

Ἀμφιγνοέω-ῶ (=δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ὁμφιβάλλω), πρτ.
 ἡμφεγνόουν, [μέλ. ἀμφιγνοήσω μτγν.], ἄορ. ἡμφεγνόησα, καὶ παθ.
 ἄορ. ἡμφεγνοήθην (μόνον κατὰ μτγ. ἀμφιγνοηθεῖς = μὴ γνωρι-
 σθεῖς), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ. τοῦ ἀμφ. ἐπιθ. ἀμφίγνοος-ους (ὅπερ ἐκ τῆς ἀμφί καὶ θ. γνο-
 τοῦ γινώσκω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κράτος-) κρατέω-ῶ,
 καθ' ὃ καὶ πλουτός -πλουτέω-ῶ κλ. Αὐξάνεται δ' ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Συ-
 νών. διστάζω, ἐνδοιάζω, διαφωνῶ, διχονοέω-ῶ, ἀμφιδοξῶ, ἀμφιδοξός εἰμι,
 ἐπ' ἀμφότεροι γίγνομαι τῇ γνώμῃ.

Ἀμφιέννυμι (=ἐνδύω), πρτ. -ἡμφιέννυν, μέλ. ἀμφῶ (εἰς -εἰ κλ.),
 ἄορ. ἡμφίεσα, πρτ. ἀμφιέσας ἔχω, καὶ ὑπερσ. ἀμφιέσας εἶχον. Μέσ.
 ἀμφιέννυμαι, πρτ. ἡμπειχόμην, μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι, μέσ. ἄορ. (ἅπας

μόνον τὸ ἀπορφ.) ἐπιέσασθαι [καὶ μτγν. ἡμφιεσάμην], προκ. ἡμφίεσμαι, ὑπερσ. ἡμφιέσμην. Ῥημ. ἐσθής, εἶμα (=ἱμα, ἐξ οὗ τὸ ὑποκορ. ἱμάτιον), [ἄμ-φιον ἢ ἀμφίον=], ἀμφίεσμα, [ἀμφίεσις, ἀμφιεσμός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφί καὶ ἔννυμι, ὅπερ ἐκ θέμ. (Ἔεσ=) ἐσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. νυ-: ἐσ-νυ=) ἔννυμι. Αὐξάνεται δὲ καὶ διπλασιάζεται ἐξωθεν. Τὸ ῥημ. ἐσθής δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ θέμ. ἐσ-, ἐξ οὗ παράγεται· προβλ. ὀπιδός (ἐπομαι), ὄφον (ἔφω), ἴχνος (ἰννεομαι). Συνών.: ἀμπεχ-, ἀμπίσκω, ἐνδύω, ἱματίζω, περιβάλλω, στέλλω.

Ἀμφισβητέω-ᾧ (=ἔχω διάφορον γνώμην, διαφωνῶ, φιλονικῶ), προτ. ἡμφεσβήτουν, μέλ. ἀμφισβητήσω, ἄορ. ἡμφεσβήτησα [καὶ ἡμφισβήτησα μτγν.], προκ. ἡμφεσβήτηχα [καὶ ἡμφισβήτηχα μτγν.], ὑπερσ. ἡμφεσβήτηκεν [ἢ ἡμφισβήτηκεν μτγν.]. Παθ. ἀμφισβητούμαι, προτ. ἡμφεσβητούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀμφισβητήσομαι, παθ. ἄορ. ἡμφεσβητήθη, προκ. ἀμφισβήτησις γεγένηται, ὑπερσ. ἀμφισβήτησις ἐγεγένητο. Ῥημ. ἀμφισβήτησις (ἐξ οὗ ἀμφισβητήσιμος), ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητητὸς (ἐξ οὗ ἀμφισβητήτης καὶ ἀμφισβητητικός), [ἀμφισβητητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. παράγεται ἐκ τῆς ποιητ. προθέσεως ἀμφίς (=κύκλωθεν) καὶ καὶ τοῦ θεμ. βη- (βα- τοῦ βαίνω:) ἀμφισ-βη-τέω. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν καὶ ἐξωθεν. Ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητῶ λέγεται καὶ: ἀμφισβήτησιν ἔχω (=παρέχω). Ὡς παθ. δὲ ἀμφισβητήσις (ἢ ἀμφισβητήσιμον τι) ἐστὶν ἡ γίνεσθαι. Ἀντίθετα τῷ ἀμφισβητῶ εἶναι τὰ: συγχωρῶ, ὁμολογῶ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀμφισβητῶ εἶναι τὰ: ἐρίζω (καὶ τὸ μὲν ἀμφισβητῶ λέγεται καὶ ἐπὶ φίλων καὶ ἔχει μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ διαφωνῶ, τὸ δὲ ἐρίζω πάντοτε ἐπὶ ἐχθρῶν καὶ διαφοροῦ χαρακτήρος ἀνθρώπων· εἶναι δὲ τὸ ἀμφισβητῶ ἀσθενέστερον τοῦ ἐρίζω, οὗ ἰσχυρότερον εἶναι τὸ) διαπληκτίζομαι, ἀμφιλέγω, [ἀμφιλογέω], διαφωνῶ, διχονοῶ, λογομαχέω, φιλονικῶ.

Ἀναγκάζω (=βιάζω τινά), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀνάγκασμα, ἀναγκασμός, ἀναγκαστήριος], ἀναγκαστὸς ἐξ οὗ ἀναγκαστικός, ἀναγκαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀνάγκη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ- =) λιθάζω, καθ' ὃ ἀκμάζω, ἀγοράζω κλ. Ὅθεν θεμ. ἀναλογικόν ἀναγκάδ-. Τὸ μέσον ἐκφράζεται ἀναλελυτῶ: ἀναγκάζω ἑμυατόν. Ἀντὶ τοῦ ἀναγκάζω λέγεται καὶ: ἀνάγκην ἐπιτίθημί τινι, ἀνάγκην προστίθημί τινι· καὶ παθ. εἰς ἀνάγκην ἐμπίπτω ἢ ἀφικνοῦμαι, ἐν ἀνάγκῃ καταλαμβάνομαι. Συνών. βιάζομαι.

Ἀναισχυντέω-ᾧ (=εἶμαι ἀναίσχυντος, φέρομαι ἀναισχύντως), προτ. -ἡναισχύντουν, μέλ. -ἀνάισχυντήσω, ἄορ. -ἡναισχύντησα, προκ. ἀναισχυντὸς γέγονα, ὑπερσ. ἀναισχυντὸς ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἀναισχύνημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθετον ἐκ τοῦ ἀναίσχυντος (ἐξ οὗ καὶ ἀναισχυντία). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ πλουτος πλουτῶ κλ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ.: ἀναισχυντός (ἱταμός ἀναιδής) εἶμι.

Ἀναλίσκω καὶ ἀναλώω-ᾧ (=ἔξοδεύω), προτ. ἀνήλίσκων καὶ ἀνήλουν, μέλ. ἀναλώσω, ἄορ. ἀνήλωσα, προκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀναλίσκομαι (καὶ σπν. ἀναλοῦμαι), προτ. ἀνηλίσκομην καὶ ἀνηλούμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀνηλώθη, προκ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Ῥημ. ἀνάλωσις, ἀνάλωμα, ἀναλωτὴρ ἢ καὶ ἀναλωτής (ἐξ οὗ ἀναλωτικός), ἀνάλωτος (=ἀδωροδόκητος), ἀναλωτέος.

Σημ. Θέμ. ἀν-αλ καὶ [προσλήψει τοῦ προσφύματος -ο- (§ 6. σημ.) καὶ ἰσκ-].

ἀν-αλ-ο- και ἀν-αλ-ισκ-. Τὸ ῥ., καίτοι ἄρχεται ἀπὸ μακροῦ φωνήεντος ἁ. τρέπει κατ' ἐξαίρεσιν τοῦτο ἐν τῇ αἰξήσει και ἀναδιπλασιασμῷ εἰς ἡ (πρβ. ἄδω σημ.). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει και ἐν διπλῇ συνθέσει: ἐπανήλωσα, προσανήλωκα κλ., πλὴν τοῦ καταναλίσκω, ὅπερ αὐξάνεται και ἀναδιπλοῦται ἐξωθεν: **κατηνέλωσα, κατηναλώσθην και κατηνάλωμαι.**

Σημ. 2. Συνών. και περιφρ. **ἀνάλωμα φέρω πρὸς τινα** (και παθ. **ἀνάλωμα γίνεται**), **δαπανάω-ω και ἀνασιμώω-ω.**

Ἀνατέλλω (μτβτ.=κάννω τι νῦ ἐξέλοθῃ ἐπάνω) μτβτ.=ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερόν, σηκίονομαι ὑψηλά· κυρίως ἐπὶ ἡλίου και σελήνης), πρτ. ἀνέτελλον, μέλ. ἀνατελῶ, ἄορ. ἀνέτειλα, πρκ. ἀνατέταλκα ὑπερ. ἀνετετάλκειν. Ῥημ. ἀναίολῃ (ἐπὶ ἡλίου) ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀστέρων=) ἐπιτολή.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά και τέλλω, ὅπερ ἐκ θέμ. τέλ-(τελ-j-ω): (πρβλ. ἐντέλλομαι=παραγγέλλω). Συνών. **ἀναφύω, φαίνομαι, ἀνίσχω, ἀνέχω.**

Ἀνδραποδίζω (=καθιστῶ τινα ἀνδράποδον, δοῦλον, σκλαβώνω), πρτ. ἡνδραπόδιζον, μέλ. ἀνδραποδισθ, ἄορ. ἡνδραποδίσσα, πρκ. ἀνδραποδίσσας ἔχω, ὑπερσ. ἀνδραποδίσσας εἶχον. Παθ. και μέσ. ἀνδραποδίζομαι, πρτ. ἡνδραποδίζομην, παθ. μέλ. ἀνδραποδισθίσομαι, παθ. ἄορ. ἡνδραποδισθην, μέσ. μέλ. ἀνδραποδιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἡνδραποδισάμην, πρκ. ἡνδραποδίσσαι, ὑπερσ. ἡνδραποδίσμην. Ῥημ. ἀνδραποδίσαι, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής (ἐξ οὗ ἀνδραποδιστικός),

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀνδράποδον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀνὴρ+ἄποδοσθαι (=πωλεῖν), ἀντὶ ἀνδραπόδοτον=ἀνὴρ ἀπόδοτον, κοιν. πωλημέρον κρῆας. Σχηματίζεται δὲ κατ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-(ἐλπίδ-j-ω)=ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἀνδραποδιδ-. (πρβλ. ἄθροίζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἐξ-. Συνών. **δουλόω-ω ἢ ὑποδουλόω-ω**

Ἀνδρίζω (=κάννω τινὰ ἄνδρα, ἀνδρεῖον, ἐνδυναμώνω) και Μέσ. ἀνδρίζομαι (=δεικνύομαι ὡς ἀνὴρ, φέρομαι ἀνδρείως), τὰ δ' ἄλλα ἀνελπυροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἀνδρῖσμα, ἀνδρισμός, ἀνδριστής, ἀνδριστί], ἀνδριστέον,

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀνὴρ-ἀνδρός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-(ἐλπίδ-j-ω)=ἐλπίζω. Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀνὴρ γίνεσθαι και τὸ [μτγν. ἀνδρόω-ω=μεταβάλλω εἰς ἄνδρα και] ἀνδρόομαι-οῦμαι=γίγνομαι ἀνὴρ, φθόνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν. Οἱ μτγν. μελ. τοῦ ἀνδρίζω σχηματίζονται κοινῶς και οὐχὶ Ἀττικῶς: ἀνδρίσω, ἀνδρίσομαι.

Σημ. Συνών. τῷ μὲν ἐνεργ. ἀνδρίζω εἶναι τὰ: ἐπιρρώννυμι, κρατύνω [ἐνισχύω, κραταίωω]· τοῦ δὲ μέσ. ἀνδρίζομαι τὰ: ἐπιρρώννυμι ἐμαυτόν. [ἐνισχύομαι]

Ἀνέχομαι (=ὑποφέρω, ὑπομένω, κρατῶ τι ψηλά), πρτ. ἡνεχόμην, μέσ. μέλ. ἀνέχομαι, μέσ. ἄορ. β' ἡνεσχόμην (ὑπ. ἀνάσχωμαι, εὐκτ. ἀνασχοίμην, πρστ. ἀνάσχον, ὁπαρεμφ. ἀνασχεσθαι, μετχ. ἀνασχόμενος), πρκ. ὑπομεμένηκα, ὑπερσ. ὑπεμεμένηκειν. Ῥημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσάνεκτος, ἀνασχετός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά και ἔχομαι (ιδε ἔχω). Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως ἔσωθεν και ἔξωθεν. Συνών. **ὑπομένω, ἀντέχω, ἀνατλάω, φέρω, καρτερώω-ω.**

Σημ. 2. Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀνέχω (=κρατῶ ὑψηλά, βαστάζω, σταματῶ τι) ἔχει πρτ. ἀνείχον και ἄορ. β' ἀνέσχον. Ῥημ. ἀνοκοχή και ἀνοχαί. Συνών. τῷ ἀνέχω ἰδε ἀνατέλλω σημ.

Ἀνθέω-ω (=ἀνθίζω, ἀκμάζω, κυρίως ἐπὶ ἀνθέων), πρτ. ἡνθουν

[μέλ. ἀνθήσω], ἄορ. ἤνθησα, παρ. -ἤνθηκα, ὑπερσ. -ἤνθηκειν. Ῥημ. ἀνθῆ (ῆ) (=ῆ ἀνθησις), [ἐξ-άνθημα, ἐξ-άνθησις].

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ *ἀνθος* (ἐξ οὗ τὸ *ἀνθηρός* καὶ τὸ μὲν. *ἀνθίζω*). Θέμ. *ἀνθεσ-*, ἀνθέσ-ω=ἀνθέω-ᾶ, καθ' ὃ καὶ (πλοῦτος) *πλουτῶ*, (νόσος) *νοσῶ*, κλ. *Συνών.* ἰδὲ *θάλλω* σημ.

Ἀνιάω-ᾶ (=λυπῶ, ἐνοχλῶ), πρτ. ἡνίων, μέλ. ἀνιζ'σω, ἄορ. ἡνί-
ᾶσα, πρκ. λελύπηκα, ὑπερσ. ἐλελυπήκειν. Μέσ. ἀνιῶμαι, πρτ. ἡνιῶμην,
μέσ. μέλ. ἀνιζ'σομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἡνιζ'θην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν
συνωνύμων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *ἀν'α* (=λύπη, θλίψις), ἐξ οὗ καὶ *ἀνιαρός*. Ὁ θεμ. χα-
ρακτήρ ἁ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἁ καὶ οὐ-
χι εἰς η. διότι προηγείται ι.

Σημ. 2. *Συνών.* τῷ μὲν *ἀνιῶ* εἶναι τῶ: *λυπῶ, ἐνοχλῶ*. τῷ δὲ *ἀνιῶμαι*
εἶναι τὰ: *λυποῦμαι, ἀχθομαι, ἀγανακτῶ, ἀθνμῶ, ἀσχάλλω, ἄλγῶ, θλίβο-
μαι*. Ἀντιθέτα δὲ τὰ: *ἡδομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω ἀγάλλομαι, γέγηθα, τέρ-
πομαι* κλ.

Ἀνιμάω-ᾶ (=ἰδ' ἱμάντων)-σύρω ἐπάνω, ἀντλῶ), πρτ. ἀνίμων,
τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: ἀνέλκω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἱμάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἱμάς.

Ἀνοίγω καὶ σπν. ἀνοίγνυμι, πρτ. ἀνέφωγον, μέλ. ἀνοίξω, ἄορ.
ἀνέφωξα, πρκ. ἀνέφωχα, ὑπερσ. ἀνέφωχειν. Παθ. ἀνοίγομαι καὶ σπν. ἀνοί-
γνυμαι, πρτ. ἀνεφώμην, μετ' ὅλ. μ. ὥς παθ. ἀνεφώσομαι, καὶ μέσ. ὥς
παθ. ἀνοίξομαι, παθ. ἄορ. ἀνεφώχθην, πρκ. ἀνέφωγαί, ὑπερσ. ἀνέφω-
γμην. Ῥημ. ἀνοίξεις, [ἀνοίγμα, ἀνοικτός, ἀνοικτέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ τοῦ ποιητ. *οἶγω*. Θέμ *Φοιγ'*
καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νυ-) *Φοιγ-νυ-*. Λαμβάνει δὲ συγχρόνως καὶ
τὰς δύο αὐξήσεις. Παρὰ τοῖς μὲν. εὐρηνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι: ἐνεσγ. ἄορ.
ἡνέφωξα καὶ *ἡνοιξα*, πρκ. β' *ἀνέφωγα* (οὐδ.=εἶμαι ἀνοικτός), ὑπερσ. β' *ἀνε-
φώγειν*, παθ. μέλ. α' *ἀνοιχθήσομαι* καὶ β' *ἀνοιγήσομαι*, παθ. ἄορ. α' *ἡνοί-
χθην* καὶ β' *ἡνοίγην*, πρκ. *ἡνοιγμαι*.

Σημ. 2. *Συνών.* ἰδὲ (*ἀνα*) *πετάγνυμι* σημ. Ἀντίθ. κλεί(ῃ)ω.

Ἀντιάζω (=ἀντικρύζω, συναντῶ, ἱκετεύω) ποιητ., παρ' Ἀττ. δ'
εὐρηται μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ.: ὑπαντιάζω, καὶ πρτ. ὑπηντιάζον, τὰ
δ' ἄλλα ἀνεληλυθόντα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἀντίος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς*-(*λιθαδ-j-ω*)= *λι-
θάζω*. *Συνών.* ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ *ἀντικρύζω* εἶναι τὰ: *ἀπαντῶ, ὄπαν-
τῶ, ἐν(συν)τυχάνω, ἀντιάω-ᾶ, ἀντιβολῶ*. ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ *ἱκετεύω* τὰ:
ἀντιβολῶ, δέομαι, ἱκετεύω, λιπαρῶ, λιτανεύω.

Ἀντιδικέω-ᾶ (=εἶμαι ἀντίδικος, ἔχω δίκην πρὸς τινα, ἀντιλέ-
γω), πρτ. ἡντεδίκουν, μέλ. ἀντιδικήσω, ἄορ. ἡντεδίκησα, πρκ. ἀντί-
δικος καθέστηκα, ὑπερσ. ἀντίδικος καθεστῆκειν. Ῥημ. [ἀντιδίκησις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἀντίδικος* (ὅπερ ἐκ τῆς *ἀντί* καὶ
δίκη) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θέμ. κρατес-) *κρα-
τῶ*, καθ' ὃ καὶ (νόσος-) *νοσῶ* κλ. Αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ
ἔξωθεν. Παρὰ μὲν. εὐρηνται καὶ οἱ τύποι: πρτ. *ἡντιδίκουν* καὶ ἄορ. *ἡντι-
δίκησα*. *Συνών.* καὶ περιφρ.: *ἀντίδικος καθίσταται πρὸς τινα, ἀντιλέγω*.

Ἀνύτω καὶ σπν. ἀνύ'ω (=πρὸς τὰ ἄνω τελειώνω, ἰδίᾳ περὶ τειχῶν

λεγόμενον· μτρο. δὲ = φέρω ἔργον τι εἰς πέρας, κατορθῶ τι), πρτ. ἦνυτον καὶ σπν. ἦνυον. μέλ. ἀνύσω, ἄορ. ἦνυσα, πρκ. ἦνυκα, ὑπερσ. ἦνύκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀνύτομαι, πρτ. ἦνυτόμην, [παθ. μέλ. ἀνυσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἦνύσθην], μέσ. ἄορ. ἦνυσάμην, πρκ. ἦνύσμαι (μόνον δι-ἠνύσθαι). Ῥημ. ἀνυσσις (ἐξ' οὗ ἀνύσιμος), ἀν-ἦνυτος ἢ ἀν-ἦνυστος, ἀνυστός (ἐξ οὗ ἀνυστικός), ἀνυστέον ἢ ἀνυτέον.

Σημ.Θεμ. ἀν (ἐξ οὗ καὶ τὰ ταυτόσημα ποιητ. ἄνω καὶ ἄννωμι), ἀν-ύ'ω ἢ προσλήψει τοῦ προσφ. τ: ἀν-ύ-τ-ω (δρα εἰσαγ. § 10). Τὸ ῥ. παρὰ μὲν τοῖς ἄττ. ἑδασύετο, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἐπὶ λυτοῦτο. Ἐγχεῖ δὲ τὸ ν πανταχοῦ βραχύ· πρβλ. [ἀρῶ'ω), βρῶ'ω. [ἐλκῶ'ω] μεθῶ'ω, πτῶ'ω, τανῶ'ω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Συνών. τῷ ἀνύτω ἐπὶ ἀμτβ. σημ. εἶνε τὸ : δύναμαι καὶ οἷός τ' εἰμὶ· ἐπὶ δὲ μτβ. σημ. ἰδὲ συνών. περαινῶ σημ.

Ἀπαγορεύω (μτβ.=κωλύω, ἐμποδίζω δὲν ἐπιτρέπω νὰ ποιῇ τίς τι· ἀμτβ.=ἀποκάνω, ἀπανδῶ)· ἰδὲ ἀγορεύω.

Ἀπαντᾶω-ω (=1) ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, ἐπιτυγχάνω· 2) ἀποκρίνομαι καὶ ὑπαντῶ, πρτ. ἀπήντων καὶ ὑπήντων, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεο. ἀπαντήσομαι [καὶ ἀπαντήσω μτγν.], ἄορ. ἀπήντησα, πρκ. ἀπήντηκα, ὑπερσ. ἀπηντήκειν. Ῥημ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, ἀπαντητέον.

Σημ.Τὸ ῥ εἶναι σύνθ.ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀντα (=ἀντικρῶ· πρβλ. λατ. ante). Τὸ ἀντάω εὐρίσκεται ἐν συνθέσει καὶ μετὰ τῶν: σύν-, ὑπό-, προ-ὑπ-. Τὸ τῆς ὁμιλουμένης ἀπαντῶ (=εὐρίσκω ἔμπροσθέν μου) εἶνε ἰσοδύναμον τῷ ἐντυγχάνω. Συνών. 1) ἀντιάω, ἀντιάω-ω, ἀντιβόλῳ, ἀπαντῶ· 2) ἀποκρίνομαι, ἀμείβομαι.

Ἀπατάω-ω (=ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ), πρτ. ἠπάτων, μέλ. ἀπατήσω, ἄορ. ἠπάτησα, πρκ. -ἠπάτηκα, ὑπερσ. ἠπατήκειν. Παθ. ἀπατῶμαι, πρτ. ἠπατώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπατήσομαι, καὶ παθ.-ἀπατηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠπατήθην, πρκ. ἠπάτημαι, ὑπερσ. -ἠπατήμην. Ῥημ. [ἀπάτησις, ἀπάτημα, ἀπατητής], εὐαπάτητος, (ἐξ)ἀπατητέον.

Σημ.1. Ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἐξ οὗ τὸ ἀπατηλὸς καὶ ἀπατεῶν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων: ἐξ, διὰ, σύν. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: ἐξαπατῶ ἐμμαντόν.

Σημ. 2. Συνών.: παρακρύβομαι, παραλογίζομαι, βουκολέω, παράγω, σοφίζομαι, δελεάζω, δόλω ὑπέρχομαι, δολῶ, πλανῶ, γελῶ, μαγεύω, ρογητεύω, κολακεύω, φανακίζω, ψεύδω—ψεύδομαι.

Ἀπειθέω-ω (ἀμτβ.=εἶμαι ἀπειθής), πρτ. ἠπειθῶν, μέλ. ἀπειθήσω, ἄορ. ἠπειθήσα, πρκ. ἀπειθῆς γέγονα, ὑπερσ. ἀπειθῆς ἐγεγόνειν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἐξ οὗ καὶ ἀπειθεία), ὅπερ ἐκ τοῦ στερε. α καὶ πείθομαι. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: ἀπειθής εἰμὶ τινι, καὶ ἀπειθῶς ἔχω πρὸς τινά· ὡς μτβ. δὲ: ἀπειθείαν ἐμβάλλω τινί, καὶ παρῶν τινά ἀπειθῇ τινι.

Ἀπειλέω-ω (=φοβερίζω), πρτ. ἠπείλουν, μέλ. ἀπειλήσω, ἄορ. ἠπείλησα, πρκ. ἀπειλήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀπειλήσας εἶχον. Παθ. ἀπειλοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἠπειλήθην (μόνον ἀπειληθεῖς), τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπειλή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθής (θ.ἀπειθέσ-) ἀπειθέω-ω, καθ' ὃ λύπη—λυπέω κλ. Τὸ μέσ. εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς διὰ, ὅτε καὶ εἶναι ἀποθ.: διαπειλοῦμαι, πρτ. διηπειλούμην, μέσ. ἄορ. διηπειλησάμην καὶ πλεον οὗ Συνών. ἰδὲ ἐπηρεάζω σημ.

Ἀπεχθάνομαι (=γίγνομαι μισητός, μισοῦμαι παρὰ τινος) ἀποθ. παθ., πρτ. ἀπ γθανόμην, μέσ. μέλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἀπηχθόμην, πρκ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ῥημ. [ἀπέχθημα, ἀπεχθήμων]. ἀπεχθής, φιλαπεχθήμων (=φιλόνικος).

Σημ. Θέμ. ἐχθ-, (ἐξ οὗ ἐχθομαι ποιητ.) καὶ προσλήψει τῶν προσφ. (§ 6, 2) ε- καὶ αν-: ἐχθ-ε-, ἐχθ-αν-. Τὸ ῥ. συντασσόμενον μετὰ δοτ. εἶναι παθ. διαθ. : ἀπεχθάνομαι τινι (=ποιῶ ἐμμαντὸν ἀπεχθῇ τινί=μισοῦμαι ὑπὸ τινος) συντασσόμενον δὲ μετ' αἰτιατ. ἵναι ἐνεργ. διαθέσεως : ἀπεχθάνομαι τινα (=ποιῶ τινα ἐμμαντῷ ἀπεχθῇ=μισῶ τινα). Συνών. καὶ περ φρ. : δι' ἀπεχθείας τινὶ γίγνομαι, εἰς ἀπέχθειαν ἐρχομαι τινι καὶ ἀπεχθῶς ἔχω τινί, μισοῦμαι, ἐχθραίνω, [ἐχθαίρω]. Ἀντίθ. : φιλοῦμαι ἢ φίλος εἰμι.

Ἀπιστέω-ω (=εἶμαι ἄπιστος, δυσπιστῶ), πρτ. ἡπίστουν, μέλ. ἀπιστήσω, ἄορ. ἡπίστησα, πρκ. ἡπίστηκα, ὑπερσ. ἡπιστήκειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, πρτ. ἡπιστούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι, παθ. ἄορ. ἡπιστήθην, πρκ. ἄπιστος γέγονα, ὑπερσ. ἄπιστος ἐγεγόνειν. Μέσσην δὲ διαθ. δὲν ἔχει. Ῥημ. [ἀπιστητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄπιστος (ἐξ οὗ καὶ ἀπιστία) ὅπερ ἐκ τοῦ στερεῖ. α καὶ πιστός (θέμ. πιθ-, τοῦ πείθεται) σχηματίζεται δὲ κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θεμ. κρατέσ-) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ (πλοῦτος) πλουτῶ κλ.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. ἀπιστῶ λέγεται καὶ : ἀπιστίαν ἔχω περὶ τινος (ἢ πρὸς τι), εἰς ἀπιστίαν καταπίπτω, ἀπιστός εἰμι (ἐνεργ. καὶ παθ. σημ.) ἀπίστως ἔχω ὡς μτβτ. δὲ εἶναι τό : ποιῶ τινα ἄπιστον. Συνών. ἰδὲ ὑποπτέω σημ. Ἀντίθ. πιστεύω, πείθομαι.

Ἀποδημέω-ω (=λείπω ἐκ τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, ταξιδεύω), πρτ. ἀπεδήμουν, [μέλ. ἀποδημήσω], ἄορ. ἀπεδήμυσα, πρκ. ἀποδεδήμυκα, ὑπερσ. ἀπεδεδήμυκειν. Ῥημ ἀποδημητής (ἐξ ἀποδημητικός).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. ἀπόδημος, ἐξ οὗ καὶ ἀποδημία. Σχηματίζεται δὲ κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατέσ- κρατέω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ (πλοῦτος) πλουτῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀποδημῶ λέγεται καὶ : ἀποδημίαν ποιοῦμαι καὶ ἀποδημητής εἰμι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀποδημῶ εἶναι τό : ἐκδημῶ [ποιητ. καὶ μτγν.], ὁδοιπορῶ (κυρ. διὰ ξηράς), πλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέω, θαλασσοπορέω (κ. διὰ θαλάσσης). Ἀντίθ. : ἐπιδημῶ, ἐνδημῶ (=μένω ἐν τῇ πατρίδι). Συνών. τῷ ἀποδημητής εἶναι τὸ φιλαπόδημος καὶ ἀντίθ. ἐνδημος.

Ἀποδιδράσκω ἰδὲ διδράσκω.

Ἀποκρίνομαι (=δίδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν), μέσ. ἀποθ., πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλ. ἀποκρινοῦμαι, ἄορ. ἀπεκρινάμην (=ἔδωκα ἀπόκρισιν), πρκ ἀποκέκρην, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην, μετ. ὅλ. μ' ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Ῥημ ἀπόκρισις, [ἀπόκριμα], ἀποκριτέον

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό καὶ κρίνομαι [δορ. κρίνω]. Τὸ ἀποκρίνομαι ἐπὶ τῆς σημ.=ἀποχωρίζομαι εἶναι παθ. διαθ. καὶ ἔχει ὡς ἐνεργ. τὸ ἀποκρίνω=ἀποχωρίζω. Παρὰ μτγν. γίνεται χρῆσις τοῦ παθ. μέλ. ἀποκριθήσομαι ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀποκρινοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἀπεκρίθην ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀπεκρινάμην.

Σημ. 2 Συνών. καὶ περιφρ. : ἀπόκρισιν δίδωμι, ἀπόκρισιν ποιοῦμαι, ἀποκρίσει χρεῶμαι, ἀπαντῶ, ἀμείβομαι.

Ἄπολαύω (=καρποῦμαι, μετέχω), πρτ. ἀπέλαυον, μέσ. μέλ. ὧς ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἄορ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλανκα, ὑπερσ. ἀπελελαύκειν ἢ ἀπολελανκῶς ἦν. Ῥημ. ἀπόλανσις, ἀπόλανσμα, ἀπολανστος (ἔξ οὗ ἀπολανστικός).

Σημ. ὁ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ἀχρήστου λαύω (ποιητ' λαβω=λάω), διὸ καὶ αὐξάνεται ἑσῶθεν συλλαβικῶς. Οἱ δὲ τύποι ἀπῆλανον καὶ ἀπῆλανσα μτγν. Συνών. καὶ περιφρ. ἀπόλανσις ἐστὶ μοι τινός, ἀπόλανσιν ἔχω τινός, καρποῦμαι, νέμομαι, ὠφελοῦμαι, θνίναμαι.

Ἄπολογέομαι-οὔμαι (=ἀπαντῶ εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ὑπερασπίζομαι διὰ λόγου) μέσ. ἀποθ., πρτ. ἀπελογούμην, μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπελογησάμην, παθ. ἄορ. ἀπελογήθην (=ἀπελύθην, ἡθωθήην), πρκ. ἀπολελόγημαι, ὑπερσ. ἀπελελογήμην, μετ. ὄλ. μέλ. ἀπολελογημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπολόγημα, [ἀναπολόγητος, ἀπολογητής (ἔξ οὗ ἀπολογητικός)], ἀπολογητέον.

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπόλογος (ἔξ οὗ καὶ ἀπολογία καὶ ἀπολογίζομαι=δίδω λογαριασμόν), ὅπερ ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ λέγω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ (ὁ ἰδὲ). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθ.: ὑπεραπολογούμαι, συναπολογούμαι κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀπολογέομαι λέγεται καὶ: ἀπολογίαν ποιοῦμαι τὸ δέ: ἀπολογίας τυχάνω παρὰ τινος=ἐπιτρέπεται μοι ἐκ μέρους τινός νά ἀπολογηθῶ.

Ἄπορέω-ῶ (ἀμτβ.=εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανία, ὑποφῆρω ἔξ ἐνδεΐας), πρτ. ἠπόροον, μέλ. ἀπορήσω, ἄορ. ἠπόρηκα, πρκ. ἠπόρηκα, ὑπερσ. ἠπορήκειν. Μέσ. ἀποροῦμαι (=ὑπὸ δυσχερειῶν κλυδωνιζόμενος ὀρίπτομαι εἰς ἀπορίαν), πρτ. ἠπορούμην, μέσ. μέλ. εἰς ἀπορίαν κἀταστήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὧς μέσ. ἠπορήθην, πρκ. ἠπόρημαι, ὑπερσ. ἠπορήμην. Ῥημ. [ἀπόρησις, ἀπορητικός], ἀπόρημα (ἔξ οὗ ἀπορηματικός).

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄπορος [ὅπερ ἐκ τοῦ στερε. καὶ πόρος (περάω)=πέρασμα]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ (νόσος) νοσῶ, κλ. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. ἀπορῶ λέγεται καὶ ἀπόρως ἔχω (ἢ διάκειμαι), ἐν ἀπορίᾳ εἰμὶ (ἢ ἔχομαι), εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτω. Καὶ ὧς ἐνεργ. μτβ. εἰς ἀπορίαν τινα καθίστημι, ἐμβάλλω τινα εἰς ἀπορίαν, ἀπορίας παρέχω, ποιῶ τινα ἀπορεῖν καὶ ἀπορόν τινα καθίστημι. Παθ. δέ: εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι. Τὸ μέσ. ἀποροῦμαι εἶναι συνών. τῷ: ἀμηχανῶ.

Σημ. 2. Συνώνυμα ἰδὲ δυστυχῶ σημ. Ἀντίθ. πλουτῶ, εὐπορῶ.

Ἄποχρῆ (=ἀρκεῖ) ἀπρόσωπον (μόνον τὸ ἀπαρέμφ. ἀποχρῆν, μτχ. ἀποχρῶν, ὥσα-ὦν), πρτ. ἀπέχρη, μέλ. ἀποχρήσει, ἄορ. ἀπέχρησε, πρκ. ἀρκοῦντως ἔσχηκε, ὑπερσ. ἀρκοῦντως ἐσχέκει. Ῥημ. ἀποχρώντως (=ἰκανῶς, ἀρκετά).

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι τρίτον πρόσωπον τοῦ ἀποχρήω, [ὑπερ συνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ χρήω-ῶ (=χρησιμοδοτῶ)]. Παρ. Ἰωσι καὶ ποιητ. ἀπαντᾷ προσωπικῶς, ὅτε κατ' ἐνεργ. μὲν φωνήν=ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ. φθάνω· κατὰ δὲ μέσην=ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος. Συνώνυμα: ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ καὶ ἀρκοῦντως (ἄλλις εὖ) ἔχει.

Ἄπτω (=1) προσκολλῶ, ἐγγίζω καὶ 2=ἀνάπτω, πρτ. ἤπτον, μέλ. -ἤψω, ἄορ. ἤψα, πρκ. ἤψας ἔχω, ὑπερσ. ἤψας εἶχον. Μέσ. ἄπτομαι, πρτ. ἤπτόμην, μέσ. μέλ. ἄψομαι, μέτ. ἄορ. ἤψάμην, παθ. ἄορ. ἤφθην, πρκ. ἤμμαι, (ἤψαι, ἤπται, κλ.), ὑπερσ. ἤμμην, (ἤψο, ἤπτο, κλ.). Ῥημ. ἄφή, ἄψις, ἄφίς, ἄμμα, ἄπτός, ἄπτέον· ἔτι δὲ καὶ τὰ: ἄψι-κορος, ἄψι-μαχῶ.

Σημ. 1. Θεμ. (Φαφ=) ἄφ-. Τὸ φ τοῦ θέμ. πρὸ μὲν ὀδοντοφ. γίνεται ὀμ-

πνουν. πρὸ δὲ τοῦ σ ἐνοῦται εἰς ξ· καὶ πρὸ τοῦ μ ἀφομοιοῦται. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει τὸ πρόσρρι μ τ· (ὅρα εἰσαγ. § 10 ἀφ-τ-ω=) ἀπ-τ-ω. Ἄπαντ' αὖ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μὲν ἄπτω εἶναι τὰ: αὔω, ἀνάπτω, ἀνακαίω, ἀναφλέγω, ὑπεκκαίω· τῷ δὲ μέσῳ ἄπτομαι τὰ: ἔχομαι, συνέχομαι, ψαύω, θιγγάνω, ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ, ἐπιβάλλομαι.

Ἀρχομαι-ῶμαι (=εὔχομαι· καὶ ἐπὶ κακῆς σημ.=καταρῶμαι) ἀποθ. μέσ. πρτ. -ῆρώμην, μέλ. ἀρχ'-σομαι, ἄρχ. -ῆρξάμην, πρκ. -ῆρξμαι, ὑπερσ. -ῆράμην, Ῥημ. ἀρατὸς (ἐξ οὗ Ἄρατος, ἐπάρατος, κατάρατος, τρισκατάρατος, πολύναρατος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρχ, ὅπερ ἐκ τοῦ αἶρω (τὰς χεῖρας). Ὁ θεοὺς χαρακτηρὶς ἀ ἐκτείνεται εἰς αὐτὰς μακρόν· καὶ οὐχ εἰς ἡ, διότι τιπονηγείται ρ. Συνών. καὶ περιφρ.: κατεύχομαι, ἀρὰς τίθεμαι, ἀρὰς ποιοῦμαι· καὶ παθ.: ἀραὶ γίνονται.

Ἀργέω-ῶ (ἀμτβ.=εἶμαι ἀργός), πρτ. ἤρουν, μέλ. ἀργήσω, ἄργ. ἤρρησα, πρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Παθ. ἀργοῦμαι (=εἶμαι ἡμελημένος, ἀνωφελής), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. ἐν ἀμελείᾳ εἶμι (ἢ κεῖμαι) ἢ τοῦ συνωνύμου: ὀλιγοροῦμαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι πρᾶσύνθετον ἐκ τοῦ (ἀ)εργός(=) ἀργός, ὅπερ ἐκ τοῦ στεργητικῶ α καὶ ἔργον Σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἐκ τοῦ ἄνθος (ἀν-θεσ-ω=) ἀνθῶ. Ὁ ἄργ. τρέπει κατ' ἐξαιρέσειν τὸ ἀργητικὸν α μακρόν εἰς ἡ (ὅρα ἄδω καὶ ἀναλίσκω σημ.) Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν ἀργῶ ἰδὲ σχολάζω, τῷ δὲ παθ. ἀργοῦμαι ἰδὲ ἀμελῶ σημ.

Ἀργυρολογέω-ῶ (=συλλέγω, εἰσπράττω, ἀργύριον, χρήματα), πρτ. ἡργυρολόγουν, μέλ. ἀργυρολογήσω, ἄργ. ἡργυρολόγησα, πρκ. ἡργυρολόγηκα, ὑπερσ. ἡργυρολόγηκεν. Ῥημ. [ἀργυρολόγητος].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀργυρολόγος ἐξ οὗ καὶ ἀργυρολογία, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀργυρος καὶ λέγω. Σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-, κρατεσ-ω=) κρατῶ.

Σημ. 2. Συνών.: δασμολογῶ, χρήματα πράττω, ἀργυρίζομαι (=καταπιέζων λαμβάνω χρήματα). Τὸ ἀπλοῦν ἐνεργητ. ἀργυρίζω μτγν.=ἔχω χρῶμα ἀργύρου· ἐκ τούτου δὲ τὸ σύνθετον Ἀττ. ἐξαργυρίζω (=κάμνω ἀργυρον, πωλῶ).

Ἀρέσκω (=εἶμαι ἀρεστός, εὐαρεστώ), πρτ. ἤρεσκον, μέλ. ἀρέσω, ἄργ. ἤρεσα, πρκ. ἀρεστός γέγονα, [ἢ ἀρήρεκα μτγν.], ὑπερσ. ἀρεστός ἐγερόνειν. Μέσ. ἀρέσκομαι, πρτ. ἤρεσκόμαι, μέλ. ἀρέσομαι, μέσ. ἄργ. -ῆρξάμην, [παθ. ἄργ. ἤρεσθην πρκ. ἤρεσμην, ὑπερσ. ἤρεσμην]. Ῥημ. ἀρεστήρ (ἐξ οὗ ἀρεστήριος), ἀρεστός (ἐξ οὗ ἀρεστῶς).

Σημ. Θεμ. ἀρ. (πρβλ. αἶρω, ἀρ-αρ-ίσκω), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε· καὶ -σκ-) ἀρ-ἐδ-ω. Τὸ μέσ. ἀρέσκομαι τινι=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, τὸ δ' ἀρέσκομένε τινα=ἐξίλεω, ἐξευμενίζω τινα. Ἀντὶ τοῦ ἀρέσκω λέγεται καὶ ἀρεστός εἶμι. Συνών. τῷ ἀρέσκομαι (τινι) εἶναι τὰ: χαίρω, στέργω, ἀρκοῦμαι· τῷ δὲ ἀρέσκομαι (τινα) τὰ: ἱλάσκομαι, ἱλεοῦμαι. Ἀντ. τῷ ἀρέσκω εἶναι τὸ ἀπαρέσκω.

Ἀρήγω (=βοηθῶ), καὶ μέλ. ἀρήξω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἀρωγή, ἀρωγός.

Σημ. Θεμ. ἀρήγ-. ἐξ οὗ (κατὰ τροπήν) ἀρωγ-· πρβλ. πτήσω (θ. πτήκ. πτωκ.) πτωχός κλ. Συνών.: βοηθῶ, ἀμύνω, ἐπαμύνω, ἐπικουρέω, τιμωρῶ.

Ἀριθμέω-ῶ (=λογαριάζω, συγκαταλέγω, μετρῶ), ὁμαλόν. Ῥημ.

[ἀριθμησις, ἀριθμημα, ἀριθμητός], εὐαριθμῆτος, ἀναριθμητος, ἀριθμητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀριθμὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=κρατῶ. Τοῦ μὲν ἀριθμῶ γίνεσθαι χρήσις ἐπὶ ποσού διακεκριμένου, τοῦ δὲ μετρώ ἐπὶ ἐκτάσεως καὶ τοῦ ἴσθαι (=ξυγίζω) ἐπὶ βάρους. Ἀντὶ τοῦ ἀριθμῶ ἐπὶ στρατιωτικῆς ἰδιότησεως καὶ ἐξετάσεως λέγεται καὶ: ἀριθμὸν ποιῶ· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἀριθμοῦμαι καὶ: εἰς ἀριθμὸν ἔρχομαι. Συνώνυμα: λογίζομαι, μετρώ.

Ἀριστάω-ω (=προγευματίζω) ὁμαλόν. Ἐπὶ δὲ μέσ. διαθέσεως ἐγίνετο χρήσις τοῦ συνωνύμου: ἀριστοποιοῦμαι ἢ τῇ περιφρ. ἀριστον ποιοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀριστον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τιμῆ—τιμῶ, καθ' ὃ καὶ γόσος—γοσῶ κλ. Παρ' Ὁμήρῳ: ἀριστον=πρόγευμα· δεῖπνον=γεῦμα· δόρυπος=δείπνον, ἐσπερινὸν φηγντόν. Παρὰ δὲ Ἀττ.: ἀκράτισμα=πρόγευμα· ἀριστον=γεῦμα· δεῖπνον=ἐσπερινὸν φηγντόν. Συνών. ἰδὲ εὐωχέω σημ.

Ἀριστοποιέομαι-οῦμαι (=ἀριστῶ, προγευματίζω) μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ., πρτ. ἡριστοποιούμην, μέλ. ἀριστοποιήσομαι, ἄορ. ἡριστοποιησάμην, πρκ. ἡριστοποίημαι, ὑπερσ. ἡριστοποίημην.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀριστον καὶ ποιοῦμαι (ὅπερ καὶ οὕτως ἀνακλημένους εὐρίσκειται παρ' Ἀττικοῖς) καὶ γίνεσθαι ἐξ αὐτῶν ἀμ-σω· μὴ μεσολαβούντος ὀνόματος συνθέτου. Ἡ μτγ. τοῦ ἐνεστ. ἀριστοποιούμενα (τά) ἔχει παθητικὴν σημασίαν (=τὰ προστοιμαζόμενα διὰ τὸ πρόγευμα). Συνών. ἰδὲ εὐωχέω σημ.

Ἀρκέω-ω (=ἀποσοβῶ, ἀποτρέπω κακόν τι ἀπὸ τίνος, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρκετός), πρτ. ἥρκουν, μέλ. ἀρκέσω, ἄορ. ἥρκεσα, πρκ. ἀρκέσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρκέσας εἶχον· καὶ Παθ. ἀρκεῖται, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς κτρερόμενα εἶναι μτγν. Ῥημ. [ἄρκεσις, ἄρκεσμα, ἀρκετός], ἀρκούντως, αὐτάρκης, δι-αρκής.

Σημ. 1. Θεμ. ἄρκεσ-, ἐνεστ. (ἀ-ρκέσ-ο-μαι=) ἀρκοῦμαι, μέλ. (ἀρκέσ-ο-ω καὶ ἀπλοποιήσῃ τοῦ διττοῦ σ) ἀρκέσω· διὸ καὶ δὲν ἐξετάθη τὸ ε εἰς η. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τά: ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ καὶ τὸ κατὰ περιφρ. ἀρκοῦντως ἔχει λαμβάνονται καὶ ἀπροσώπως καὶ=τῷ ἀποχρῇ (ὃ ἰδὲ).

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: ἀμύνω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, αὐτάρκης εἰμι. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀρκοῦμαι (τινι) (=εἶμαι εὐχαριστημένος) λέγεται καὶ: στέργω, φιλῶ, ἀγαπῶ, χαίρω· καὶ περιφρ.: ἀρκοῦντως χρῶμαι τινι.

Ἀρμόζω καὶ Ἀττ. ἀρμόττω (=ἐφαρμόζω, συνάπτω, συναρμόζω) (καὶ ἀπροσ. ἀρμόττει ἢ ἀρμόζει κλ.), πρτ. ἤρμοτον, μέλ. ἀρμόσω, ἄορ. ἤρμοσα, πρκ. ἀρμόσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρμόσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ἀρμόττομαι, μέσ. ἄορ. ἤρμοσάμην, παθ. ἄορ. ἤρμόσθην, πρκ. ἤρμοσμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἐξεφέροντο διὰ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ἄρμοσις, ἀρμογή, ἄρμοσμα, ἀρμοστέον, ἀρμοστός], ἀρμοστής (καὶ Ἰων. ἀρμοστήρ).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρμός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θ. ἀναλογ. ἀρμόδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικού) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἐκ τοῦ θ. ἀρμόδ- κατὰ μετάπτωσιν μὲν τοῦ χαρακτηρισθῆναι εἰς τ προσελθούσαν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ἄορ., ἐνθα τὸ δ καὶ τ συμπίπτουσιν ἐν τῷ σ (=ἀρμόδ-σω=ἀρμόσσω=ἀρμόσ-ω καὶ ἄνυσ-σω=ἀνύσσω=ἀνύσω) προὔκειναι τὸ θ. ἀρμοτ-, ἐξ οὗ τὸ Ἀττικὸν (ἀρμότ-j-ω) ἀρμόττω κατὰ μετάπτωσιν δὲ τοῦ χαρακτηρισθῆναι εἰς γ προσελθούσαν ἐκ τοῦ ἐνεστώτος ἐνθα τὸ -δ-j-ω καὶ -γ-j-ω=ζω προὔκειναι τὸ θεμ. ἀρμογ-, ἐξ οὗ τὸ ἀρμογή. Ὅθεν θ. τοῦ ἀρμόδ- ἀρμόδ-, ἀρμοτ- καὶ ἀρμογ-. Τὸ ῥ. ἐκ παλαιᾶς χρήσεως ἐξεφέρετο μόνον διὰ δι-πλοῦ ττ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον: συναρμόττω (=συμφωνῶ) κλ. Ἀντίθ. τῷ

ἀρμόττω εἶναι τὸ ἀναρμωσθῶ. Συνών.: ἐνώ-ω, συνάπτω, συζεύγνυμι, συναρθρόω, συνάδω κλ καὶ ἀπροσώπ.: ἔοικε, πρέπει, προσήκει.

Ἀρνέομαι-οὔμαι ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἡρνούμην, μέσ. μέλ. ἀρνήσομαι, μέσ. ἄορ. ἡρνησάμην, [παθ. μέλ. ἀρνηθήσομαι μετγν.], παθ. ἄορ. μετ' ἔνεργ. σημασίας ἡρνήθην, πρκ. ἡρνημαι, ὑπερσ. ἡρνήμην. Ῥημ. ἀρνησις, ἀρνητής (ἐξ' οὐ ἀρνητικός), ἀρνητέον, ἔξ(ἄπ)αρνος. Σημ. Θέμ. ἀρ- (πρβλ. αἶρω) καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νε-: ἀρ-νε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. καὶ περιφράσ.: ἀπαρνός εἰμι ἡγίγνομαι καὶ ἔξαρνός εἰμι τι ἢ γίγνομαι τι ἢ περὶ τινος (ὡν παθῆτ. εἶναι τὸ: ἀρνησίς ἐστι), ἀνανεύω, ἀναίνομαι, οὐ-φῃμι [καὶ τὸ ἀπόφῃμι, ἀποφάσκα, ποιητ. καὶ μετγν.] Ἀντίθ.: ὁμολογῶ, δίδωμι.

Ἀρπάζω, πρτ. ἤρπαζον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. ἀρπάσομαι, ἄορ. ἤρπασα, πρκ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, πρτ. -ἤρπαζόμεν, παθ. μέλ. -ἀρπασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤρπασθην, πρκ. ἤρπασμαι, ὑπερσ. ἤρπασμην καὶ ἤρπασμένος ἦν. Ῥημ. ἀρπαγή, [ἀρπάγη], ἄρπαξ (ἐξ' οὐ ἀρπαλέος), ἄρπαγμα, ἄρπασμα, ἀρπαγμός, ἀρπασμός, ἀρπακτής, ἀρπαστός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄρπαξ. Θέμ. ἀρπαγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. j (ἀρ παγj-ω=) ἀρπάζω. Ἐκ τοῦ ἐνεστ. προῆλθε κατὰ μετὰπτωσιν τοῦ χαρακτήρος γ εἰς δ τὸ θέμ. ἀρπαδ-, καθ' ὅσον ἐνομήσθη ὅτι ὁ σχηματισμὸς ἐγένετο κατὰ τὰ ἐπικρατέστερα εἰς (-αδ-jω=) -άζω ὁδοντοφονόληκτα. Ἐκ τοῦ θ. ἀρπαδ- σχηματίζονται πάντες οἱ χρόνοι, πλην τοῦ ἐνεστ. καὶ παρτ. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Οἱ τύποι: ἀρπαγῆσομαι, ἤρπαχθην, ἤρπαγην, ἤρπαγμα μετγν. Ἀντί τοῦ ἀρπάζω λέγεται καὶ: ἀρπαγὴν ποιοῦμαι. Συνών. ἰδὲ δράττομαι σημ.

Ἀρρωστέω-ω, πρτ. ἡρρώστουν καὶ ἄορ. ἡρρώστησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἀρρώστημα.

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι συνυπόθετον ἐκ τοῦ ἀρρωστος (ἐξ' οὐ καὶ ἀρρωστία), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ ῥώννυμι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος κρατέω-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: ἀρρωστός εἰμι ἢ γίγνομαι, ἀρρωστώως διάκειμαι καὶ ἀρρώστημα συμβαίνει μοι, ἀσθενής εἰμι, ἀσθενῶ νοσῶ, κάμνω.

Ἀρτᾶω-ω (=ἔξαρτῶ, κρεμῶ), μέλ. -ἀρτήσω, ἄορ. ἤρτησα, πρκ. ἀρτήσας ἔχω, ὑπερσ. ἀρτήσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. -ἀρτῶμαι, μέσ. μέλ. -ἀρτήσομαι, μέσ. ἄορ. -ἤρτησάμην, πρκ. ἤρτημαι, ὑπερσ. -ἤρτήμην. Ῥημ. [προσ(άν)αρτησις, παρ(ἐξ)άρτημα, ἀρτάνη (=σχοινίον αἰώρας, αἰώρα), ἀρτητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρτός (αἶρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμῆ-τιμάω, καθ' ὃ κα γόος-γοάω, ἄριστον — ἀριστάω κλ. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον μετὰ τῷ προσθέσειν: ἀν-, ἀπ-, ἐξ-. Συνώνυμα: αἰωρέω, αἰωρίζω, μετεωρίζω, αἶρω κρεμάννυμι.

Ἀρτύω (=βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, συναρμόζω, καρυκεύω φραγῆτόν, ὅπως γίνῃ νόστιμον), πρτ. ἤρτυον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦντα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. καὶ παθ. -ἀρτύομαι, πρτ. ἤρτυόμην μέσ. μέλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἄορ. ἤρτυσάμην, παθ. ἄορ. ἤρτύθην (μόνον-ἀρτυθεῖς), πρκ. -ἤρτυμαι, ὑπερσ. -ἤρτύμην. Ῥημ. [ἀρτυσις, ἐξ(κατ)άρτυσις, ἄρτυμα, ἀρτυτήρ, ἀρτυτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρτύς (ῆ). ὅπερ ἐκ θέμ. ἀρ- (πρβλ. αἶρω, ἀραρίσκω ἀρῆσκω). Παρ' Ἀττ. αἰετοὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατὰ. Ὁ δὲ χαρσκτήρ υ πανταχοῦ μακρός. Συνώνυμα: εὐτρεπίζω [καὶ ἀρτύνω ποιητ.], ἔτομάζω, παρασκευάζω, ἐπισκευάζω.

Ἀρύτω [καὶ ἀρύω] (=ἀντλῶ), ἀόρ. ἤρυσσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἄρύτομαι (=ἀντλῶ δι' ἑμαυτόν, κερδίζω, ἀποκτῶ), καὶ μέσ. ἀόρ. ἤρυσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄρυσσις [ἐξ οὗ ἐτιν- ἤρυσσις, οἶν-ἤρυσσις], ἀρυτήρ ἢ ἀρυστήρ [=σκεῦος, δι' οὗ ἀρύει τις,] ἀρυστέον.

Σημ. Θέμ. ἀρυ- [ἀντι ἀρυσ-]. Τὸ ἀρύτω εἶναι σπάνιον, τὸ δὲ ἀρύω ποιητ. καὶ μυθν. Ὁ θεμ. χαρακ. ν εἶναι πανταχοῦ βραχύς. Συνώνυμα τῷ μὲν ἀρύτω εἶναι τὰ : ἀντλῶ, ἐξάγω, ἀνασύρω τῷ δὲ ἀρύτομαι τὰ : κτῶμαι, πορίζομαι, κερδαίνω.

Ἀρχω (=1) κάμνω πρῶτος ἀρχήν· 2)=ἐξουσιάζω), πρτ. ἤρχον, μέλ. ἄρξω. ἀόρ. ἤρξα, πρκ. ἄρξας ἔχω [καὶ ἤρχα μυθν.], ὑπερσ. ἄρξας εἶχον [καὶ ἤρχειν μυθν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἄρχομαι, πρκ. ἤρχόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἄρξομαι, μέσ. ἀόρ. ἤρξάμην, [παθ. μέλ. ἀρχθήσομαι μυθν.], παθ. ἀόρ. ἤρχθην, πρκ. ἤρχμαι, ὑπερσ. -ἤρχμην. Ῥημ. [ἀρχός] ἀρχή (ἐξ οὗ ἀρχικός), (ἐναρξίς), ἀναρκτος (ὑπ-)ἀρκτέον.

Σημ. Θεμ. 1 ἀρχ-. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετο ν μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἀρχω(=κάμνω ἀρχήν) διαφέρει τοῦ μέσου ἀρχομαι, καθ' ὅτι τὸ μὲν ἀρχω σημ. πρῶτος ἐγὼ κάμνω ἀρχήν πράξεώς τινος, ἥς καὶ ἄλλοι θὰ μετέσχωσι. τὸ δὲ ἀρχομαι σημαίνει κάμνω ἀρχήν πράξεως, ἣν ἐγὼ θὰ περατώσω. Τὸ παθ. ἀρχομαι=ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τινός. Ἀντι τοῦ ἀρχω(=κάμνω ἀρχήν)λέγεται καὶ : ἀρχήν τινος ποιοῦμαι· καὶ ὡς παθ. : ἀρχή τινος γίγνεται.

Σημ.2: Συνών. τῷ ἀρχω (=ἐξουσιάζω) ἰδέ ταγεύω σημ.

Ἀσεβέω-ῶ (=εἶμαι ἀσεβής), πρτ. ἡσέβουν, μέλ. ἀσεβής ἔσομαι. ἀόρ. ἡσέβησα, πρκ. ἡσέβηκα, ὑπερσ. ἡσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἡσεβήθην, πρκ. ἡσέβηται (καὶ μυθ. ἡσεβήμενα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: ἀσεβής εἰμι ἢ γίγνομαι. Ῥημ. ἀσέβημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ ἀσεβής (ἐξ οὗ ἀσέβεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σέβω. Ἀντιθ. εὐσεβῶ.

Ἀσθενέω-ῶ (=εἶμαι ἀσθενής), πρτ. ἡσθέουν, μέλ. ἀσθενής ἔσομαι, ἀόρ. ἡσθένησα, πρτ. ἀσθενής γέγονα, ὑπερσ. ἀσθενής ἐγεγόνειν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ ἀσθενής (ἐξ οὗ καὶ ἀσθένεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σθένος (=δύναμις), Συνώνυμα καὶ περιφρ. : ἀσθενής εἰμι, ἀσθένεια ἔστι μοι, ἀρρωστῶ, νοσῶ, κάμνω.

Ἀσθενόω-ῶ (=κάμνω τινὰ ἀσθενῆ) καὶ μέλ. ἀσθενώσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς περιφρ. : ποιῶ τινὰ ἀσθενῆ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀσθενής (ἰδέ ἀσθενέω-ῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δηλός=δηλός, καθ' ὃ καὶ ἀκριβής=ἀκριβῶ, πλήρης=πληρὸς κλ.

Ἀσκέω (=ἐξασκῶ, γυμνάζω), ὁμαλόν. Ῥημ. ἀσκησις, ἀσκημα ἀσκητής (ἐξ οὗ ἀσκητικός), ἀσκητός, ἀσκητέος.

Σημ. Θέμ. ἀσκε-. Ἀντι τοῦ ἀσκῶ λέγεται καὶ : ἀσκησιν παρέχω τινί ἀντι δὲ τὸν ἀσχοῦμαι καὶ : ἀσκητής εἰμι τινος ἢ ἀσκησιν ποιοῦμαι καὶ ἀσκῶ ἑμαυτόν. Τὰ σύνθετα : σομασκῶ, φωνασκῶ=ἀσκῶ τὸ σῶμα, τὴν φωνήν. Συνώνυμα ἰδέ μελετῶ σημειώσιν.

Ἀσμενος (=χαίρων, εὐχαριστημένος), μυθ. τοῦ ποιητ. ἀνδάνω (=ἀρέσχω), πάντα δὲ τ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἡδομαι ἢ τῶν

συνωνύμων αὐτοῦ (ἃ ἰδέ.). Παράγωγα ἄσμενως (ἐπίρρ.=μετὰ χαρᾶς ἄσμενίζω (=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) καὶ ἄσμενέω-ω (=εὐχομαι, ἐπιθυμῶ).

Σημ. Θέμ. ἄδ-, (ἄδ-μενο-ς) ἄσμενος καὶ σύνθετον τρις-ἄσμενος (Ξεν. Ἐν τῷ ἄ-ν-δ-άν-ω προσλαμβάνονται τὰ προσφ. -αν καὶ -ν- πρὸ τοῦ χαρᾶς κτήρος· πρβλ. μα-ν-θ-άν-ω κλ. (εἰσαγ. § 11)). Τὸ ἄσμενος σχηματίζει τὴν παραθετ. μονολεκτικῶς : ἄσμενότερος, ἄσμενώτατος. Τὰ δὲ παραθετικά τὰ ἐπίρρ. ἄσμενως ἔχουσιν ὡςδε : -[ἄσμεναίτερον], ἄσμεναίτατα ἢ ἄσμενέστατα.

Ἀσπάζομαι (=ἔλκω τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, ἐναγκαλίζομαι· καμνίτρω. =φιλικῶς τινὰ ἐρχόμενον ὑποδέχομαι, χαιρετίζω, φιλῶ)· ἀπό μετ' ἔνεργ'· διαθ., πρτ. ἡσπάζομην. μέσ. μέλ. ἀσπάσομαι, μέσ. ἄορ. ἡσπασάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄσπασμα, ἀσπαστή· ἀσπάσιος (ἐξ οὗ Ἀσπασία καὶ ἀσπασίως), ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

Σημ. Θέμ. ἄσπαδ- (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σπάω=ἔλκω), ἐξ οὗ (πρὸς λήψην τοῦ προσφρμ. j ἄσπαδ-j-ομαι=) ἀσπάζομαι. Συνών. : περιπνύσομαι, φιλῶ, ἀγαπῶ, προσαγορεύω. Ἀντίθετον : χαλεπαίνω.

Ἀτακτέω-ω (=εἶμαι ἄτακτος) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: ἄτακτός εἰμι ἢ ἄτακτως γίγνομαι καὶ ἄτάκτως ἔχω. Παθ. δ. ἀταξία ἐστὶ.

Σημ. τὸ ῥ. εἶνε παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄτακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τακτός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτέω-ω=κρατῶ).

Ἀτιμάζω (=δέν τιμῶ, καταφρονῶ, ὑβρίζω, ἀφαιρῶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα), πρτ. ἡτιμάζον, μέλ. ἀτιμάσω, ἄορ. ἡτιμάξα, παρ. ἡτιμάκα, ὑπερσ. ἡτιμάκειν. Παθ. ἀτιμάζομαι, πρτ. ἄτιμος ἦν, παθ. μετ' ἄτιμος ἔσομαι [καὶ ἀτιμασθήσομαι ποιητ.], παθ. ἄορ. ἡτιμάσθην, πρτ. ἡτιμάσμαι, ὑπερσ. ἡτιμάσμην. Ῥημ. [ἀτιμαμός, ἀτιμαστήρ, ἀτιμαστον, ἀτιμαστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄτιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τιμῶ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω· ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ἀτιμάδ-. Τὸ ἄτιμος, ὅταν μέν=ὁ μὴ τιμώμενος, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐντιμος καὶ σχηματίζει τὸ ἀτιμάζω [καὶ τὸ ποιητ. ἀτιμάσσειν παρ' Ἀττ. πεζολογ. ἀπαντῶσι μόνον τὰ ὀνημ. ἀτιμητός καὶ ἀτιμητέον· ὅταν δὲ =ὁ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐπίτιμος καὶ τότε σχηματίζει τὸ ῥ. ἀτιμόω-ω (=στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων). Ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζω λέγεται καὶ : εἰς ἀτιμίον καθίστημι τινα. Παθ. δὲ ἀτιμός εἰμι καὶ ἀντίθετον τούτου· ἐντιμός εἰμι. Συνών. ἰδὲ προσηλακίζωση.

Ἀτιμόω-ω (=καθιστῶ τινα ἄτιμον, στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων) ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀτίμωσις], ἀτιμώτεον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄτιμος (ἰδὲ ἀτιμάζω σημ.). Ἀντὶ τοῦ ἀτιμόω-ω λέγεται καὶ ἄτιμόν τινα ποιοῦμαι ἢ καθίστημι (καὶ ἀντίθ. : ἐπίτιμον ποιοῦ)· ὡς παθ. δὲ : ἄτιμός εἰμι καὶ ἀτιμία ζημιοῦμαι.

Ἀττικίζω (=ὀμιλῶ Ἀττικιστί, μιμοῦμαι τὰ ἥθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν, Ἀθηναίων), πρτ. ἡττικίζον, ἄορ. ἡττικίσα, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῶν περιφράσεων : ἀττικιστὶ λέγω ἢ λαλῶ Ῥημ. [ἀττικιστὶς, ἀττικιστής], ἀττικιστός, ἀττικιστί.

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἀττικός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=ἐλπίζω, καθ' ὃ ἀθρόος-ἀθροίζω, ἀγνός-ἀγνίζω κλ.

Ἀτυχέω-ω (=ἀμτβ. εἶμαι ἀτυχὴς, ἀποτυχάνω, δυστυχῶ) ὁμαλόν Ῥημ. ἀτύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτυχήσ-, ἐξ οὗ καὶ ἀτυχία. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ ἡ μετ. τοῦ ἁορ. τὰ ἀτυχηθέντα (=τὰ ἰτυχῶςπραχθέντα) καὶ τοῦ προκ. τὰ ἡτυχημένα (=τὰ ἰτυχῶς πεπραγμένα). Ἀπὸ τοῦ ἀτυχῶ λέγεται καὶ: ἀτυχῆς εἰμι, ἀτυχήμασι περιπίπτω, ἀτυχία μοι συμπίπτει καὶ μετ. εἰς ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά. Συνών. ἰδὲ δυστυχῶ σημ. Ἀντιθ. : κατορθῶ, εὖ (καλῶς) πράττω, εὐτυχῶ (ὁ ἰδὲ) κλ.

Αὔαινομαι (=ξηραίνομαι) παθ., προτ. ἡθαινόμην, παθ. μέλ. αὐ-ανθήτομαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. αὐανοῦμαι, ἁορ. ἐξηράνθην. προκ. ἐξηράσμαι ἢ ἐξηράσμαι. Ῥημ. [αὐανσις (=ἁτοξήρανσις), αὐασμός (=ξηρασία)], αὐ-χ-μός.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἶος. Θεμ. αὐ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμ. -αν-καὶ -j-; αὐ-αν-j-ω=) αὐαίνω. Συνών.: ξηραίνομαι, ἀναψύχομαι, μαραίνομαι, ἐποσβέννυμαι, ἐκλείπω.

Αὐλέω-ω (=παίζω τὸν αὐλόν), προτ. ἡύλουν, μέλ. αὐλῶ χρῆσομαι, ἁορ. ἡύλησα, προκ. αὐλήσας ἔχω, ὑπερ. αὐλήσας εἶχον. Μέσ. αὐλοῦμαι (=τέρπομαι ἀκούων αὐλόν), καὶ παθ αὐλοῦμαι (=πληροῦμαι ὑπὸ ἡχων αὐλοῦ), προτ. ἡύλούμην, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μετν. Ῥημ. αὐλήσις, αὐλημα, αὐλητής (οὗ θηλ. αὐλητοῖς καὶ μετν. αὐλήτοια).

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλός (ὅπερ ἐκ θέμ. ἄF-, τοῦ ποιητ. ἄ(F)ημι=πνέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος νοσῶ κλ.

Αὐλίζομαι (=μανδρίζομαι, διανυκτερεύω, στρατοπεδεύω ἐν ὑπαίθρῳ) ἀποθ. μέσ., προτ. ἡύλιζόμην, μέσ. μέλ. αὐλίσομαι, μέσ. ἁορ. ἡύλισάμην, παθ. ἁορ. ὡς μέσ. ἡύλισθην, προκ. ἡύλισμαι, ὑπερσ. ἡύλισμην, Ῥημ. [αὐλισις, αὐλισμός, αὐλιστήριον, αὐλιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλῆ (ὅπερ. θέμ. ἄF- τοῦ ἄημι ὅρα αὐλῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. αὐλίδ-. Ἐκ τοῦ θύρα καὶ αὐλίζομαι γίνεται τὸ ῥ. θυραυλῶ (=διατρίβω ἔξω τοῦ οἴκου). Ἐκ δὲ τοῦ ἀγρός καὶ αὐλίζομαι τὸ ἀγρῶν (ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβω). Συνώνυμα: συγκλεί(η)ομαι, σηκάζομαι, στρατοπεδεύω.

Αὕω καὶ σπν. **Αὕζανω** (μετβ.=κάμνω τι νὰ αὕξῃ, μεγεθύνω) ἀμετβ.=γίγνομαι μέγας, μεγαλύνω), προτ. μόνον ἡύζον, μέλ. αὕξῃσω, ἁορ. ἡύξησα, προκ. ἡύξηκα, ὑπερσ. ἡύξῃκειν. Μέσ. καὶ παθ. αὕξομαι καὶ αὕζανομαι, προτ. ἡύζανόμην καὶ σπν. ἡύζομην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. αὕξῃσομαι, παθ. μέλ. αὕξηθήσομαι, παθ. ἁορ. καὶ ὡς μέσ. ἡύξῃθην, προκ. ἡύξῃμαι, ὑπερσ. ἡύξῃμην. Ῥημ. αὕξη, αὕξεις, αὕξημα, αὕξητής (ἐξ οὗ αὕξητικός), αὕξητός, αὕξητέον.

Σημ. Θεμ. αὐγ- (πορλ αugeo, αὐγατάω) καὶ (προσλήψει τῶν προσφυμ. -σ ὅρα εἰσαγ. § 8) αν- (§ 11) καὶ ε- (§ 6): (αὐγ-σ-) αὕξ-, αὕξ-αν-καὶ αὕξ-ε-. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμ. : αὕζανω ἑμαυτόν. Συνών. ἐπὶ μετβ. σημ. εἶναι τὰ : μεγαλύνω, [μεγεθύνω, μεγαλοποιέω, μεγαλοποιέω μετν.], αἶρω ἐπὶ μέγα (μεῖζον) τῷ λόγῳ, αἶρω τῷ λόγῳ.

Αὐτομολέω-ω (=λιποτακῶ), προτ. ἡτομόλουν, μέλ. αὐτομολήσω, ἁορ. ἡτομόλησα, προκ. ἡτομόληκα, ὑπερσ. ἡτομολήκειν. Ῥημ αὐτομόλησις, [αὐτομολητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ αὐτόμολος (ἐξ οὗ καὶ αὐτομολία), ὅπερ ἐκ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ ἁορ. μολεῖν τοῦ ποιητ. βλώσχω=ἐρχομαι. Σχηματίζεται

δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέω—) *κρατῶ*, καθ' ὃ (νόσος) *νοσῶ κλ.* Λέγεται δὲ τὸ *αὐτομολῶ* καὶ ἐπὶ τῶν μεταβαλλόντων συχνὰ πολιτικὸν φρόνημα. Ἀντὶ τοῦ *αὐτομολῶ* λέγεται καὶ : *αὐτομολία χωρῶς πρὸς τινα*.

Ἀφανίζω (=κάννω τι ἀφανές, ἐξαφανίζω, καταστρέφω), πρτ. ἡφάνιζον, μελ. ἀφανιῶ, ἀόρ. ἡφάνισα, πρκ. ἡφάνικα, ὑπερσ. ἡφανίκειν. Παθ. ἀφανίζομαι, πρτ. ἡφανιζόμην, παθ. μελ. ἀφανισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡφανίσθην, πρκ. ἡφάνισμαι, ὑπερσ. ἡφανίσμην. Ῥημ. ἀφανίσις, [ἀφανισμός, ἀφανιστής], ἀφανιστέος

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἀφανής*, ὅπερ ἐκ τοῦ στερε. α καὶ *φαίνομαι*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. Τὸ *ἀφανίζομαι* ἔχει καὶ μέσ. σημ.=καθιστῶ ἑμαυτὸν ἀφανή. Συνώνυμα : ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀποβάλλω.

Ἀφυλακτέω-ῶ (=δέν φυλάττω, ἀμελῶ)· μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων : ἀμελῶ, οὐ φυλάσσω.

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἀφύλακτος*, ὅπερ ἐκ τοῦ στερε. α καὶ *φυλακτός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω—) *κρατῶ*, καθ' ὃ καὶ νόσος—*νοσῶ κλ.*

Ἀχθεομαι (=εἶμαι φορτωμένος, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι, ἀγανακτῶ) ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ., πρτ. ἡχθόμην, μέσ. μελ. ἀχθέσομαι, [παθ. μελ. ἀχθεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἡχθέσθην, πρκ. λελύπημαι [καὶ ἡχθεσμαι μτγν.], ὑπερσ. ἐλελυπήμην [καὶ ἡχθέσμην μτγν.]. Ῥημ. ἀχθηδών.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *ἀχθος* (=βάρος), θέμ. *ἀχθ-*, καὶ *ἀχθεσ-*, ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλ. *ἀχθέσσομαι=ἀχθέσομαι κλ.* (πρβλ. καὶ *αἰδοῦμαι-αἰδέσομαι*).

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ. : *βαρύνομαι, χαλεπῶς φέρω, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, θλίβομαι, ἀθνῶ, ἀσχάλλω, ἀλγῶ, ἀγανακτῶ*. Ἀντὶθ. δὲ : *τά ἥδομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι*.

B

Βαδίζω (=βαίνω κατὰ βῆμα, περιπατῶ, πορεύομαι), πρτ. ἐβάδιζον, μέσ. μελ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ἀόρ. ἐβάδισα, πρκ. πεπύρευμαι [καὶ βεβάδικα], ὑπερσ. ἐπεπορεύμην [ἢ ἐβεβαδίκην μτγν.]. Ῥημ. βάδις, βάδισμα, βαδισμός, [βαδιστής (ἐξ οὗ βαδιστικός), βαδιστός, βαδιστέον- βαδιστέα].

Σημ. Ἐκ τοῦ *βά-δ-ος* (=βάδισις, ὁδός), ὅπερ ἐκ τοῦ *βαίνω*. Τὸ ὅ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *βαδίδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.). Συνών. : *βαίνω, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὁδεύω, ὁδοιπορῶ, στείχω, βλώσκω*.

Βαθύνω (=κάννω τι βαθύ), πρτ. ἐβάθυνον, μελ. βαθυνῶ, ἀόρ. ἐβάθυνα, πρκ. βαθύ τι πεποίηκα [καὶ μτγν. βεβάθυγκα], ὑπερσ. βαθύ τι ἐπεποίηκεν. Ῥημ. [βάθυνσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ *βαθὺς* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἀμύγη* (ἀμῦν-j-ω—ἀμύνω=) *ἀμύνω*. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. *βαθύν-*. Συνών. καὶ περιφρ. : *κοιλάινω, βαθύ τι ποιῶ, ἐμβαθύνω (οὐδ.), εἰς βάθος διήκω*.

Βαίνω (=κυρ. ὑψὺ τὸν πόδα, ἀνοίγω τοὺς πόδας νὰ βαδίσω· μτφρ. =βαδίζω, πορεύομαι), πρτ. ἔβαινον, μέσ. μελ. ὡς ἐνεργ.-βήσομαι, ἀόρ. β'-ἔβην (κατὰ τὸ ἔστην : ὑπ. βῶ, εὐκτ. βαίην, πρστ. βῆθι καὶ ἐν συνθ.

ἀνάβηθι, -ήτω κλ. ἢ ἀνάβα, ἀναβάτω κλ., ἀπ. βῆναι' μτχ. βάς), πρκ. -βέβηκα, ὑπερσ. ἐβεβήκειν. Παθ.-βαίνομαι, παθ., ἀόρ.α' ἐβάθην, πρκ. βέβᾶμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. βάσις (ἐξ οὗ βάσιμος), βῆμα, βωμός, βακτηρία, βα-θ-μός, βάθρον, βάθρα (ἡ) καὶ συνθη. ἐν συνθέσει: ἀναβάθρα, ἀποβάθρα), ἀνα(ἐπι)βάτης, διαβάτης, διαβήτης, βατός, διαβατέος κλ., βάδην (οὐ ἀντιθ. τροχάδην καὶ δρομαίως).

Σημ. 1. Θέμ. βεν- (πρβλ. λατ. venio), ἐξ οὗ βν-, ἐξ οὗ βα- ἢ βαν-, καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (βάν-j-ω=) βαίνω, (δρα εἰσαγ. § 7. ε'). Τὸ ἐνεργ. ἀπλοῦν μὲν εἶνε ἀμτβ., σύνθετον δὲ μτβ. Ἡ προστ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ.β' ἐν συνθέσει ἀπαντᾷ καὶ -βα (ἐκ τοῦ Δωρικοῦ βᾶθι κατ' ἀποκοπὴν τῆς καταλήξεως) : ἀνάβηθι, ἦτω κλ. ἀνάβα, ἀναβάτω κλ. Τὸ παθ. ἀπαντᾷ ἀεὶποτε μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, κατά, παρὰ καὶ σύν. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α δὲν ἐκτείνεται ἐν τῇ ἐβᾶ'θην καὶ βέβᾶμαι. Ὁ ἐνεργ. πρκ. βέβηκα ἔχει καὶ συνηρ. τύπους (προσερχομένους ἐκ τοῦ Ἰων. πρκ. βέβαα, οὐ ὁ ἐνεστ. βᾶω=βαίνω): ὑποτακτ. ἐμ-βεβεβῶσι καὶ μτχ. βεβῶς, βεβῶσα.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βαίνω ἰδὲ βαδίζω σημ.

Βάλλω(=ρίπτω μακρόθεν ἐπὶ σκοπόν, εὐστοχῶ, ἐπιτυγχάνω, κτυπῶ, καταβάλλω), πρκ. ἔβαλλον, μέλ. βαλῶ, ἀόρ. ἔβαλον, πρκ. βέβληκα-ὑπερσ.-ἐβεβλήκειν. Παθ. βάλλομαι ἢ πίπτω (δρα σημ.2) καὶ μέσ. βάλλομαι, πρκ. ἐβαλλόμην, παθ.μέλ. βληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐβλήθην, μέσ. μέλ. βαλοῦμαι, μέσ.ἀόρ. β' ἐβαλόμην, πρκ.-βέβλημαι, ὑπερσ.-ἐβεβ, βλήμην, μετ' ὅλ. μέλ. βεβλήσομαι καὶ βεβλημένος ἔσομαι. Ρημ. βολή, βέλος, βελόνη, βαλβίς, βόλος, βλωμός (ἀντὶ βολ-μός), βολίς βλήμα, [βλητήρ, ὑποβολουός, βλητὸς (ἐξ οὗ βλητικός), ἀποβλητέος, (ἐκ,κατα-)βλητέον βλήδην.

Σημ. 1. Θεμ. βελ- (ἐξ οὗ βέλος κλ.) καὶ (κατὰ συγχ. βλ-, ἐξ οὗ) βαλ- καὶ (κατὰ μεταθέσιν) βλα-. Τὸ ῥ. λαμβάνει τὸ προσφ. -j- : (βάλ-j-ω=) βάλλω. Ἀπαντᾷ δὲ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκ φέρεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς : βεβλήμην-, ἦο, ἦτο κλ.

Σημ. 2. Τὸ βάλλω λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν κτυπώντων τινὰ διὰ τινος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπώντων τινὰ διὰ τινος γίνεσθαι χρῆσις τῶν : τύπτω, παίω καὶ πατάσσω. Τὸ βάλλω, ὅταν μὲν=κτυπῶ, ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ=ρίπτω, ἔχει παθ. τὸ πίπτω. Τὸ σύνθ. ἐμβάλλω ἔχει παθ. τὸ ἐμπίπτω, τὸ ἐκβάλλω ἔχει παθ. ἐκπίπτω, τὸ μεταβάλλω παθ. μεταπίπτω, καταβάλλω παθ. καταπίπτω, περιβάλλω παθ. περιπίπτω.

Σημ. 3. Συνών. τῷ βάλλω εἶνε τὸ ῥίπτω καὶ ἔημι. Καὶ τὸ μὲν βάλλω=ρίπτω ἐπὶ σκοπὸν μετ' ἐπιτυχίας (ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ εὐστοχῶ, ἐπιτυγχάνω, καὶ ἔχει ἀντίθετον τὸ : ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω), τὸ δὲ ῥίπτω καὶ ἔημι=ἀπλῶς ρίπτω.

Βάπτω(=ἐμβυθίζω, πλύνω, βάφω), πρκ. ἔβαπτον, μέλ. βάψω, ἀόρ. ἔβαψα, πρκ. βάψας ἔχω. Παθ.- βάπτομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἐβάφην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. βαφή, [βάψις (ἐξ οὗ βάψιμος), [βάμμα βαφεύς, βαπτὸς καὶ βαπτίζω (θαμιστ.).

Σημ. Θεμ. βαφ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. τ : βάφ-τ=βάπτ-ω (δρα ἅπτω σημ.)). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν. Ἐκ τοῦ βάπτω ἐσχηματίσθη καὶ τὸ βαπτίζω, ὅπερ παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ μτχ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παθ. πρκ. : βαπτίζόμενος καὶ βεβαπτισμένος. Συνώνυμα : καταδύω, χρωματίζω, [χρώννυμι ἢ χρωρνύω], ὑπογράφωμαι, μελαινῶ.

Βαρβαρίζω (=δμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς βάρβαρος, φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων καὶ ἰδίως τὰ τῶν Περσῶν)· μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μὴν. Ῥημ. [βαρβαρισμός, βαρβαριστί].

Σημ. Ἐκ τοῦ *βάρβαρος*, ὅπερ ἢ ἐκ τῆς Συριακῆς λέξεως *bār* (=ξένος) διπλασιαζομένης ἢ ἐκ τοῦ *βάρ-βαρά* (=υἱὸς ξένου, υἱὸς τῆς ἐρήμου). Τὸ ὁ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλλπς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. Ὅθεν θεμ. ἀναλογικὸν *βαρβαρίδ-* (δρα *ἀθροίζω* σημ.).

Βαρύνω (=καθιστῶ τι βαρύν, δίδω βάρος, ἐνοχλῶ, δυσχεραίνω), πρτ. ἐβάρυνον, μέλ. βαρυνῶ, ἀόρ. ἐβάρυνα, πρκ. βαρος δέδωκα, ὑπερσ. βάρος ἐδεδώκειν. Παθ. βαρύνομαι, πρτ. ἐβαρυνόμην, παθ. μέλ. βαρυνθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐβαρυνθην, πρκ. βεβάρημαι, ὑπερσ. ἐβεβαρήμην. Ῥημ. [βάρημα, βάρησις, βάρυνσις, βαρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ *βαρὺς* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἀμύνω* (ἀμῦν-j-ω=ἀμύνω=) *ἀμύνω*. Ὅθεν θ. ἀναλ. *βαρύν-*. Ὁ παθ. πρκ. *βεβάρημαι* καὶ ὑπερσ. *ἐβεβαρήμην* σχηματίζεται ἐκ θ. *βαρε-*, ἐξ οὗ καὶ τὸ μὴν. *βαρέω-ω* (=προξενῶ βαρος). Συνών. καὶ περιφρ.: *βαρύν τι καθίστημι, βάρος δίδωμι, ἐνοχλῶ, δυσχεραίνω*.

Βασανίζω (=δοκιμάζω τὴν γνησιότητα τοῦ χρυσοῦ διὰ τῆς Λυδίας λίθου· καὶ μῦθρ.=ἐξακριβῶνω τὴν ἀλήθειαν διὰ βασάνων, στενοχωρῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐβασάνιζον, μέλ. βασανιῶ, ἀόρ. ἐβασάνισα, πρκ. βασανιστὴς γέγονα, ὑπερσ. βασανιστὴς ἐγεγόνειν. Παθ. βασανίζομαι (=ἀνακρίνομαι, ἐλέγχομαι δοκιμάζομαι), πρτ. ἐβασανίζομην, παθ. μέλ. βασανισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐβασανίσθην, πρκ. βεβασανίσμαι, ὑπερτ. ἐβεβασανίσμην, καὶ μετ' ὀλ. μέλ. βεβασανισμένος ἔσομαι. Ῥημ. βασανιστὴς ἢ βασανιστὴρ (ἐξ' οὗ βασανιστήριος), [βασανισμός], ἀβασανιστος, βασανιστέος.

Σημ. ἐκ τοῦ *βάσανος* (=ἡ Λυδία λίθος, δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυσὸν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλλπς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν *βασανίδ-* (δρα *ἀθροίζω* σημ.). Συνών. καὶ περιφρ.: *βάσανον λαμβάνω* [ἢ ἔχω] *τινός, βάσανον ποιοῦμαι, βασάνω χρῶμαι, βασανιστὴς γίγνομαι, αἰκίζομαι, στρεβλώ-ω, [κατα]τρέχω, κακῶ, παρατείνω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ*.

Βασιλεύω (=εἶμαι βασιλεὺς), πρτ. ἐβασίλευον, μέλ. βασιλεύσω, ἀόρ. ἐβασίλευσα, πρκ. βασιλεὺς γέγονα, ὑπερσ. βασιλεὺς ἐγεγόνειν. Παθ. βασιλεύομαι τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. βασιλεία, βασιλευτός, (ἐξ οὗ ἀβασίλευτος).

Σημ. ἐκ τοῦ *βασιλεὺς*. Τὸ ὁ λέγεται καὶ περιφρ.: *βασιλεὺς εἰμι ἢ γίγνομαι*. Συνών. ἰδὲ *ταγέω* σημ. Αντίθ. *ἰδιωτεύω*.

Βεβαιῶ-ω (=κάνω τι βέβαιον, ἀσφαλίζω, στερεώνω, πιστοποιῶ, βεβαιώνω), πρτ. ἐβεβαίουν, μέλ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἐβεβαίωσα, πρκ. βέβαιόν τι καθέστηκα. Παθ. καὶ μέσ. βεβαιούμαι, πρτ. ἐβεβαιούμην, μέσ. μέλ. βεβαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβεβαιωσάμην, καὶ παθ. ἀόρ. ἐβεβαιώθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. βεβαίωσις, βεβαίωμα, βεβαιωτής (ἐξ οὗ βεβαιωτικός), βεβαιωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *βέβαιος*, ὅπερ ἐκ τοῦ θεμ. *βα-* [τοῦ *βαίνω*] μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ. καὶ περιφρ.: *βέβαιόν τι καθίστημι, κρατύνω, πιστοποιοῦμαι, κυρῶ-ω, ἐμπεδῶ-ω, στερεῶ, στηρίζω*.

Βιάζομαι (ὡς μέσ. =στενοχωρῶ, ἐπιτυχάνω τι διὰ βίας· καὶ ὡς

παθ.=στενοχωροῦμαι) ἀποθ., πρτ. ἐβιαζόμην, μέσ. μέλ. βιάσσομαι, μέσ. ἄορ. ἐβιασάμην, παθ. ἄορ. ἐβιάσθην, πρκ. βεβιάζομαι, ὑπερσ. ἐβεβιάσμην. Ῥημ. βιασμός, βιαστής (ἐξ οὗ βιαστικός), βιαστός, βιαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *βία* (ὄρα ἀγοράζω σημ). Τὸ ἐνεργ. *βιάζω* εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ μεσ. *βιάζομαι* (οὐ ἀντιθετοεῖναι τὸ *πείθω*) λέγεται καὶ: *βία χρῶμαι*· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: *βίαται* ἢ *βιαιόν τι πάσχω* Συνών. ἰδὲ ἐπεῖγω σημ. 2.

Βιβάζω (=ἀναβιβάζω, κάμνω τι νὰ κινήσῃ, φέρω) ἀείποτε σύνθετον, πρτ. ἐβίβαζον, μέλ. -βιβῶ, ἄς, -ᾷ κλ., ἄορ. ἐβίβασα, πρκ. -βιβάσας ἔχω, ὑπερσ. -βιβάσας εἶχον. Μεσ. καὶ παθ. —βιβάζομαι, μεσ. μέλ. -βιβῶμαι, -ᾷ, -ᾶται κλ., μέσ. ἄορ. -ἐβιβασάμην, τὰ δι' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [βίβασις, βιβαστής], ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος.

Σημ. Θεμ. βαδ-· ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. j-καὶ τοῦ ἐνεστωτ. ἀναδ. *βι-βαδ-j-ω*) *βιβάζω*. Ἀπαντᾷ ἀείποτε παρ' Ἀττ. πεζολ. σύνθετον: ἀνα, δια-, ἐμ-, εἰς-, ἐκ-, μετα-. Ἀπλοῦν δ' εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ῥ. σχηματίζει τὸν ἐνεργ. καὶ μεσ. μέλ. κατὰ τὰ περισπώμενα. Συνών. ἀνάγω, ἀνατίθηναι, ἀναφέρω κλ.

[Βιβρώσκω] (=τρώγω) παρ' Ἀττ. πεζ. εὔρηται μόνον ὁ πρκ. βέβρωκα καὶ παθ. πρκ. -βέβρωμαι (κατ' ἀπαρέμφ. -βεβρώσθαι, καὶ μτγ. -βεβρωμένα), πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ: ἐσθίω. Ῥημ. βρωσίς, βρωμα, [βρώμη, βρώτης ἢ βρωτή], βρωτός (ἐξ οὗ ἡμίβρωτος), βρωτός, βρωσεῖω (ἔφετ.=ἐπιθυμῶ νὰ φάγω).

Σημ. Θεμ. [βορ- (ἐξ οὗ βορά) καὶ κατὰ μεταθ.=] βορ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀνοδιπλ. βι-βρώ-σκ-ω. ἀρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι: μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βρώσομαι, ἄορ. α' ἔβρωσα καὶ β' ἔβρων. Παθ. μέλ. βρωθήσομαι.

Βιοτεύω (=ζῶ) καὶ μελ. βιοτεύσω, τὰ δι' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: ζῶ καὶ βιώω-ω. Ῥημ. βιοτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ (βίος-βίωτος) βιοτὴ κατ' ἀνιολογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασ. λεύς=βασιλεύω. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ.: τὸν βίον ποιοῦμαι, τὴν βιοτὴν ἔχω.

[Βιώω—ῶ] (=ζῶ) ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν. ὄντες ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ζῶ, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι, ἄορ. β' ἐβίων (ὑποτ. βιῶ, βιῶς -ῶ κλ., εὐκτ. βιώνη, πρστ. ἔλλειπει, ἀπ. βιώναι, μτγ. βιούς, βιοῦσα, βιόν), πρκ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Παθ. πρκ. βεβιώται (καὶ μτγ. ὁ βεβιωμένος καὶ τὰ βεβιωμένα), πάντα δὲ τὰλλα ἔλλειπονσι. Ῥημ. [βίωσις (ἐξ οὗ βιώσιμος)], βιωτός (ἐξ οὗ ἀβιώτος καὶ βιωτικός), βιωτέος, βιωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Συνών. καὶ περιφρ. ἰδὲ ζῶ σημ. Ἀντίθ.: ἰδὲ ἀποθνήσκω.

Βιώσκομαι ἀποθ., παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον σύνθ. ἀναβιώσκομαι (ἀμτβ.=ἀναζῶ, ζωντανεύω) μτβ.=ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωὴν, ζωογονῶ), πρτ. ἀνεβιωσκόμην, μέσ. μέλ. -βιώσομαι καὶ σπν. ἐνεργ. βιώσω, ἄορ. ἐπὶ μτβ. μὲν σημ. ἀνεβιωσάμην· ἐπὶ δὲ ἀμτβ. ἀνεβίων, πρκ. βεβίωμαι, ὑπερσ. ἐβεβιώμην.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Θεμ. βιω- (καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-). βιω-σκ-. Τὸ ἐνεργ. ἀναβῶσσω μτγν. Συνώνυμα ἀναζῶ, (ἀνα)ζωῶω, ζωοποιέω.

Βλακεύω (=εἶμαι βλάξ, ὀκνηρός, φέρομαι ὡς βλάξ, ἀμελῶ) καὶ ἄορ. -ἐβλάκευσα, πάντα δὲ τὰλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. βλακεία, [βλάκευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ βλάξ, ὅπερ ἐκ θέμ. μαλακ- (μαλακός), μάλαν-ς=μλάξ (κατὰ συγκοπήν)=μβλάξ (κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β' προβλ. μλώσκω=μβλώσκω=βλώσκω, μέλι-μελίττω=μβλίττω=βλίττω κλ.)=βλάξ (κατ' ἀποβολήν τοῦ ἀρκτικού μ). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς-βασίλειω. Συνών· καὶ περιφρ.: βλάξ εἰμι, ἀμελῶ, ῥαθυμῶ, ὀκνῶ.

Βλάπτω (=προξενῶ βλάβην, καταστρέφω, ἐξασθενίζω), πρτ. ἔβλαπτον, μέλ. βλάψω, ἄορ. ἔβλάψα, πρκ. βέβλαφα, ὑπερσ. ἐβεβλάφειν. Παθ. βλάπτομαι, πρτ. ἐβλαπτόμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. βεβλάφομαι, παθ. μέλ. β' βλαβήσονται, παθ. ἄορ. α' ἐβλάβηθη καὶ β' ἐβλάβην, πρκ. βέβλαμμαι, ὑπερσ. ἐβεβλάμην. Ῥημ. βλάβη ἢ βλάβος, βλάβις, [βλαπτικός, βλαπτήριος].

Σημ. 1. Θέμ. (Φλαβ-· προβλ. λώβη, λατ. la-bor=ὀλισθάνω) βλαβ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. τ: βλάβ τ-ω=) βλάπ τ-ω. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: βλάπτω ἐμαυτόν.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: βλάβην παρέχομαι τινι, λυμαίνομαι, φθειρώ, λαβῶμαι, σίνομαι, ἐπηρεάζω, κακῶ-ω, κακουργῶ, δηῶ (δὶ ἰδῆ) κλ. Ἀντίθετα δὲ τὰ: ὠφελῶ, λυσιτελῶ καὶ δύννημι.

Βλέπω (=διευθύνω τὰ βλέμματα ἢ τὴν προσοχήν μου πρὸς τι, παρατηρῶ), πρτ. ἔβλεπον, μέσ. μελ. ὥς ἐνέργ. βλέπομαι, ἄορ. ἔβλεψα, πρκ. ἐόρακα [καὶ μτγν. βέβλεφα], ὑπερσ. ἐωράκειν [καὶ μτγν. ἐβεβλέφειν]. Παθ. ἄορ. [ἐβλέφην, πρκ. βέβλεμμαι, ὑπερ. ἐβεβλέμην μτγν.] τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [βλέψις], βλέμμα, βλέφαρον [βλεπτός (ἐξ οὗ βλεπτικός)], περιβλέπτος, βλεπτέος.

Σημ. Θεμ. **βλεπ**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: **ὑποβλέπω** (=ἀγριοκυντάζω) κλ. Συνών. τῷ **βλέπω** (κυρ.=στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς δια γὰ ἰδῶ) εἶναι τὸ **ὄρω** (=ἀντιλαμβάνομαι δια τῶν ὀφθαλμῶν), **θεῶμαι** (=βλέπω μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον), **ἀθρέω** καὶ **θεωρέω-ω**. Ἀντιθ. τυφλώττω, ἄβλεπτόν-ω.

[**Βλώσκω**] (=ἐρχομαι, πορεύομαι) μόνον ὁ ἄορ. ἔμολον (καθ' ὑποτ. μῶλωσι), πάντα δὲ τὰλλα ποιητικὰ ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. αὐτό-μολος (=λιποτάκης), ἀντιμολία ἢ ἀντιμολία (=δίκη, ἐν ἣ ἀμφοτέροι οἱ ἀντίδικοι παρουσιάζονται).

Σημ. Θεμ. **μολ-** καὶ (κατὰ μετάθ.) **μλο-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. σκ.) μλώσχω (καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ εὐφωνικοῦ β καὶ ἀποβολῇ τοῦ μ: μβλώσχω=) βλώσχω (ὄρα βλακεύω σημ.) Συνών. ἰδὲ **βαδίζω** σημ.

Βοάω-ω (=φωνάζω, κραυγάζω καὶ ἐπὶ ἀνύχων=ἡχῶ, ἀντηχῶ), πρτ. ἐβόων, μέσ. μέλ. βοήσομαι, ἄορ. ἐβόησα, πρκ. βοὴν παρέσχηκα ἢ πεποίχηκα, ὑπερσ. βοὴν παρεσχέκειν ἢ ἐπεποιέκειν. Μεσ.—βοῶμαι, πρτ. ἐβοῶμην, [παθ. ἄορ. ἐβοήθην μτγν.], παθ. πρκ. βεβόημαι (μόνον διαβεβόηται), τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. βόησις, βόημα, βοητής, βοητός (ἐξ οὗ περιβόητος, ἐπιβόητος, καὶ τὸ μτγν. διαβόητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ **βοή**. Συνών. καὶ περιφρ.: **βοή** χράωμαι, **βοὴν** παρέχω ἢ ποιῶ, **βοὰς** ἐνεργάζομαι **κραυγάζω**, **γεγωνίσκω**, **ἡχῶ**. Παθ. δέ: **βοή** γίγνεται.

Βοηθέω-ω (=τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, ὑπερασπίζω), πρτ. ἐβοήθουν, μέλ. βοηθήσω, ἄορ. ἐβοήθησα, πρκ. βεβοήθηκα ὑπερσ. ἐβεβοηθήκειν ἢ βεβοηθηκὼς ἦν· καὶ Παθ. πρκ. βεβοήθημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [βοήθημα, ἀβοήθητος], βοηθητικός, βοηθητέον.

Ἐκ τοῦ βοή καὶ θέω, ἐξ οὗ καὶ βοηθός καὶ βοηθός. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἐκβοηθῶ (=κίμνω ἔξοδον μετὰ βοῆς· κυρίως ἐπὶ τῶν πολιορκουμένων) κλ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: βοηθῶ ἐμμανῶ. Συνών. καὶ περιφρασ.: βοηθός τινι καθίσταμαι, βοηθείας τινὶ ποιοῦμαι (ὧν Παθ. βοηθείας τυγχάνω παρὰ τινος καὶ βοηθὸν ἔχω τινά), ἀμύνω, ἀρῆγω, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, λυσίτελῶ.

Βουθυτέω-ω (=θυσιάζω, σφάζω βοῦν)· ὁ ἐνεστώς ποιητ. καὶ μτγν., ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐτίθεται τὸ θύω (βοῦν κλπ.), πρτ. ἐβουθύτουν, μέλ. βουθυτήσω ἢ (βοῦν) θύσω, ἀόρ. ἐβουθύτῃσα πρκ. βεβουθύτῃκα, ὑπερσ. ἐβεβουθυτήκειν.

Σημ. Τὸ ὁ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ βουθύτης (ὅπερ ἐκ τοῦ βοῦν-θύω), ἐξ οὗ καὶ βουθυσία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμελής (ἀ-μελής-ω=) ἀμελῶ. Συν.: θύω, σφαγιαζομαι, καθιερεῖν, δλοκαυτέ(δ)ω-ω.

Βουλεύω (=εἶμαι βουλευτής, σκέπτομαι, συμβουλεύω) ὁμαλόν. ῥημ. βούλευσις, βούλευμα, βουλευτής (ἐξ οὗ βουλευτήριον καὶ βουλευτικός), [βουλευτός], βουλευτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ βουλή κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ὁ σύνθετος μέσ. μέλ. ἐπιβουλεύσομαι ἔχει καὶ παθ. σημ.=ἐπιβουλευθήσομαι. Ἀντὶ τοῦ συμβουλεύω [τινὶ] λέγεται καὶ συμβουλήν ποιοῦμαι, συμβουλος γίγνομαι τινὶ τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. συμβουλεύομαι[τινι] καὶ: συμβούλω τινὶ χρῶμαι, σύμβουλον ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: βουλευτής εἰμι, σκοπῶ-σκοποῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, διαλογίζομαι, ἐννοῶ· παραινῶ, νουθετῶ, εἰσηγοῦμαι, διδάσκω.

Βούλομαι (=μετὰ σκέψεως ἀποφασίζω, προτιμῶ, προκρίνω, ἐπιθυμῶ, θέλω), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐ(ῆ)βούλομην, μέσ. μέλ. βουλήσομαι, [παθ. μέλ. βουληθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐ(ῆ)βουλήθην, πρκ. βεβούλημαι, ὑπερσ. ἐβεβούλημην. ῥημ. βούλησις, βούλημα, βουλητός (ἐξ οὗ βουλευτικός, [βουλητέος]).

Σημ. 1. Θέμ. [βολ· πρβλ. λατ. volo· προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ν· καὶ ἀφομοιώσει τούτου πρὸς τὸ λ: βολ-ν=] βολλ· (πρβλ. ὀλ-νυ-μι=ὀλλυμι), μεθ' ὃ ἀπλοποιήσεται τοῦ λ καὶ ἀναπληρωτική ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ου: βουλ·. Ἐξ οὗ καὶ βουλή καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε· ὅρα εἰσαγ. § 6, 2), βουλ·-ε, Τὸ βούλομαι ὥς καὶ τὸ μέλλω καὶ δύναμαι λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ τὴν χρονικὴν αὔξησιν ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἠθέλον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ βούλομαι εἶναι τὸ ἐθέλω· [ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν βούλομαι σημαίνει τὴν μετὰ σκέψεως καὶ φρονήσεως θέλησιν, τὸ δὲ ἐθέλω ἀπλὴν ἢ κλίσιν ἐμφυτον], ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, θέλω, [ἐπι]ποθῶ, γλίχομαι.

Βρέχω (=ρίπτω ὑγρὸν τι ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ῥαντίζω· συνεχδοχικῶς δὲ=ὑγραίνω [κοιν. μουσχεύω], ῥίπτω βροχήν), πρτ. ἔβρεχον, μέλ. βρέξω, ἀόρ. ἔβρεξα, πρκ. βρέξας ἔχω, ὑπερσ. βρέξας εἶχον. Παθ. βρέχομαι, πρτ. ἐβρεχόμην, παθ. μέλ. α' βρεχθήσομαι καὶ β' βοαθήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐβρέχθην καὶ β' ἐβράχην, πρκ. βέβρεγμα, ὑπερσ. ἐβεβρέγκην. ῥημ. βρέξις, βροχή (ἐξ οὗ ἄ-βροχος, διάβροχος), [βρέγμα, βρεκτέον].

Σημ. βρεχ·. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ ἀπροσώπως: βρέχει (=πίπτει βροχή), ἔβρεχε κλ., κλ. Συνών.: ἄρδω, ἄρδεύω, ὑδρεύω, ὑγραίνω ποτίζω, [λιπίσχω], ῥαίνω, δεύω, νοτίζω, τέγγω, ὕω.

Γ

Γεγωνέω (=φωνάζω μεγαλοφώνως)· μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μὲν. ὄντα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. γεγώνησις, γεγωνητέον.

Σημ. 1. 'Ἐκ τοῦ γεγωνή [=ὀμιλία] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρατέω=] κρατῶ, καθ' ὃ καὶ δίνῃ—δινέω κλ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μὲν. ὁ β' πρκ. γέγονα ἔχει σημ. ἐνεστώτος, ὁ δὲ ὑπερσ. ἐγεγώνειν παρατατικόυ.

Σημ. 2. Συνων. καὶ περιφρ. : γεγωνίσκω [οὐτινος μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ], βοῶ κράζω [περὶ ὧν Μοῖρις σ. 194 λέγει «γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν Ἀττικοί, βοᾶν δὲ καὶ κράζειν Ἕλληνες»], κραυγάζω, κραυγὴν ποιεῶ, κραυγῇ (ἢ βοῇ) χρῶμαι, βοὴν παρέχω, βοάς ἐνεργάζομαι.

Γελάω—ῶ, πρτ. ἐγέλων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γελᾷ'σομαι [καὶ γε-λᾷ'σω μὲν.], ἄορ. ἐγέλᾳσα, πρκ. γελάσας ἔχω, ὑπερσ. γελάσας εἶχον. Παθ. καταγελῶμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐγελάσθην, πάντα δὲ τὰ ἄλλα μὲν. Ῥημ. γέλως (ἔξ οὗ γελοῖος), γέλασμι, [γελαστής, γελαστός, γελαστέος] καὶ γελασεῖω (ἔφετ.=ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω).

Σημ. Θέμ. γελᾶσ- : [γελᾶσ-ω=] γελάω—ῶ, μέλ. [γελᾶσ-σω—καὶ διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ σ/γελᾶ'σω κλ. Ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ χωρητήρος σ, ὅπερ ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ, ῥημ. καταλήξεων, ἐξηγεῖται πανταχοῦ ἡ βραχύτης τοῦ θεμ. φωνήεντος α τοῦ γελῶ γίνεσθαι χρῆσις οὐ μόνον πρὸς ἑκφράσιν χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονήσεως καὶ χλευασμοῦ ἰδίᾳ μετὰ τῆς προθ. κατὰ. Τὸ δ' ἀπλοῦν γελῶμαι ποιητ. καὶ μὲν. Τὸ ἐφετικὸν γελασεῖω σχηματίζεται ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστώτα. Συνών. τῷ γελῶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐξαπατῶ ἰδὲ ἀπατῶ σημ. 2.

Γελωτοποιέω—ῶ (=προξενῶ γέλωτα)· μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δὲ λοιπὰ κατὰ περίφρασιν διὰ τοῦ: γέ'ῳτα ποιῶ (ἢ παρέχω), ποιῶ τινα γελᾶν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύγθ. ἐκ τοῦ γελωτοποιός [ὅπερ ἐκ τοῦ γέλως καὶ ποιῶ]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρατέω=] κρατῶ.

Γεμίζω (μτβ.=κάμνω τι γεμᾶτον) καὶ ἄορ. ἐγεμίσα, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀνεπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. : πληρώω—ῶ ἢ ἐμπίμπλημι. Μέσ. γεμίζομαι, παθ. ἄορ. -ἐγεμίσθην καὶ πρκ. γεγεμίσμαι, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἀνεπληροῦνται ἐκ τῶν συνων. πληροῦμαι ἢ ἐμπίμπλαμαι. Ῥημ. [γεμίσμα, γεμιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέμω [πρβλ. αἰτῶ—αἰτίζω]· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς [ἰδ-j-ω=] -ίζω ὁδοντοφών. Ὅθεν τὸ ῥ. ἔχει θέμα ἀναλογικὸν γεμῖδ-, οὐτινος τὸ θέμ. φωνήεν ε τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. [πρβλ. ἐλπίζω σημ].

Γενειάω—ῶ μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. : γένειον ἔχω. Ῥημ. γενειάσκω (ἐναρκτ.=ἄρχομαι νὰ ἐκβάλλω γένειον).

Σημ. Ἐκ τοῦ γένειον [ὅπερ ἐκ τοῦ γένος], ἔξ οὗ καὶ τὸ ὑπο-γενειάζω (=παράκαλῶ τινα ἀπτόμενος τοῦ γένειου αὐτοῦ).

Γεννώω—ῶ (=παράγω, γεννῶ), πρτ. ἐγέννων, μέλ. γεννήσω, ἄορ. ἐγέννησα, πρκ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἐγεγεννήκειν. Παθ. γεννῶμαι, πρτ. ἐγεννώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. γεννήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐγεννησάμην, [παθ. μέλ. γεννηθήσομαι μὲν.], παθ. ἄορ. ἐγεννήθην, πρκ. γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγεννήμην. Ῥημ. γέννησις, γέννημα, γεννήτης ἢ γεννητήρ

(οὗ θηλ. γεννήτειρα), γεννητῆς [ἐξ οὗ γεννητικός], [γεννήτωρ], γεννητός (ἐξ οὗ ἀγέν. ητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. γέννα (=γενεά). Τὸ ῥ. λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνδρός, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ *τίκτω*.

Γεραίρω (=διὰ δώρου, τιμῆς, ἀνταμείβω τινά, τιμῶ, βραβεύω), πρτ. ἐγέραιρον, μέλ. γεραῖω, ἀόρ. α' γέρας ἔδωκά (τινι) [καὶ μτγν. ἐγέρθηα ἢ ἐγέρθηα, ἀόρ. β' ἐγέραρον], πρκ. γέρας δέδωκα, ὑπερσ. γέρας ἔδεδωκεν. Παθ. γεραίρομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως γέρα λαμβάνω. Ρημ. [γεραρός (=σεβαστός, σεβάσμιος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέρας (=βραβεῖον ἢ δῶρον τιμητικόν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ καθαρός-καθαίρω, καθ' ὃ καὶ ἐχθός-ἐχθαίρω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. γεράω. Συνών. καὶ περιφρ.: γέρας ἢ γέρα δίδωμί (τινι) (καὶ παθ.: γέρα λαμβάνω ἢ λαγχάνω ἢ δέχομαι, γέρα ἔστιν ἐμοὶ ὑπὸ τινος), βραβεύω, τιμῶ.

Γεύω (=δίδω εἷς τινά νά γευθῇ τι, δίδω γεῦμα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμ.: ἐστιῶ ἢ εὐαχῶ. Μέσ. γεύομαι (=δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, τρώγω), πρτ. ἐγεύομην, μέσ. μέλ. γεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐ ευσάμην, [παθ. ἀόρ. ὥς μέσ. ἐγεύθην μτγν.], πρκ. γέγευμα, ὑπερσ. ἐγεγεύμην. Ρημ. γεύσις γεῦμα, γευστήριον, γευστός, (ἐξ οὗ γευστικός καὶ ἄγευστος), γευστέον.

Σημ. θέμ. γευσ- (πρβλ. γευσ-τός), ἐξ οὗ γευ-. Συνών. τῷ γεύομαι ἰδὲ ἐσθίω σημ.

Γεωργέω-ω (=εἶμαι γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν), πρτ. ἐγεώργουν, μέλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώργησα, πρκ. γεωργήσας ἔχω, ὑπερσ. γεωργήσας εἶχον. Παθ. γεωργόμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρσ. ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. γεώργημα, [γεώργησις (ἐξ οὗ γεωργήσιμος)].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ γεωργός (ἐξ οὗ καὶ [Γεώργιος]-γεωργία, γεώργιον καὶ γεωργικός) Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτεω-ω=) κρατῶ. Συνών. καὶ περιφρ.: τὴν γῆν ἐργάζομαι, γεωργίας ἐπιμελοῦμαι, ἀρόω, ἀροτριάω καὶ ἀροτριάω μτγν.].

[Γήθω ἢ γηθέω]=(χαίρω, εὐφραίνομαι), μόνον ὁ πρκ. γέγηθα μετὰ σημ. ἔνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ χαίρω (δ' ἰδὲ). Ρημ. [γῆθ-ος, γῆθ-όνους (ἐξ οὗ γῆθος ὡς καὶ γηθοσύνη)].

Σημ. θέμ. γῆθ-. Οἱ πρκ. γέγηθα, οἶδα, δέδοικα, εἶδθα, εἶοικα, ἔχουσιν ἀείποτε σημ. ἔνεστῶτος (ᾶρα εἰσαγ. § 20). Συνών. ἰδὲ χαίρω σημ. 2.

Γηράσκω (ἀμτβ.=γίγνομαι γέρον' μτβ.=κάμνω τινά νά γηράσῃ) καὶ σπν. γηράω-ω (οὗτινος εὐρηται μόνον τὸ ἀπαρέμφ. γηράν καὶ μτχ. γηρών), πρτ. ἐγήρασκον, μέλ. γηράσω καὶ συνηθ. μέσ. ὥς ἔνεργ. -γηράσομαι, ἀόρ. α' ἐγήρᾳσα καὶ β' ἐγήραν (μόνον κατ' ἀπαρέμφ. γηράναι), πρκ. -γεγήρακα, ὑπερσ. ἐγεγηράκειν. Ρημ. [γῆρασις ἢ γῆρανσις, γῆραμα], ἀγήρατος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γῆρας ἐγένετο τὸ γηρά-ω=ω, ἐξ οὗ τὸ ἐναρκτικὸν γηράσκω-ω-. Ἀντὶ τοῦ γηράσαι παρ' Ἀττ. περὶ γίνεται χρῆσις τοῦ «γηράναι, καταγῆράναι Ἀττικῶς γηράσαι καὶ καταγῆράσαι Ἑλληνικῶς» (Μοῖρις). Ὁ θέμ. χαρακτηριστ. α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾧ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά, σὺν καὶ ἐν.

Γηροστροφάω-ω (=τρέφω τινά κατὰ τὸ γῆρας, γηροκομῶ) καὶ μέλ.

γηροτροφήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: γηροβοσκὸς γίνγομαι. Παθ. γηροτροφεῖσθαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐγηροτροφήσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: γηροβοσκῶν τυγχάνω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ γηροτρόφος, ὅπερ ἐκ τοῦ γῆρας καὶ τρέφω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος [κρατέω-ω=κρατέω. Συνών. τῷ γηροτροφῶ εἶναι τὸ: γηροβοσκέω-ῶ [σπν.]·

Γίγνομαι (=γίνομαι), μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδέτ. καὶ ἐνίοτε παθ. διαθ., πρτ. ἐγίγνομην, μέσ. μέλ. γενήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐγενόμην, πρκ. γέγονα καὶ γεγονὼς εἰμι καὶ γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγονέην καὶ γεγονῶς ἦν καὶ ἐγεγενήμην καὶ-γεγεννημένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. γεγονῶς ἔσομαι καὶ γεγεννημένος ἔσομαι. Ῥημ. γένος, γενεά, γόνος, γονή, γονεύς, γένεσις, γενέτης ἡ γενετήρ (ὧν θηλ.-γενέτειρα), γενέθλιος, [γενητός].

Σημ. 1. Θέμ. γεν-, ἐξ οὗ [προσλήψει μὲν τοῦ προσφύμ. -ε]: γεν-ε- (συγκοπῇ δὲ τοῦ θεματικοῦ ε) : γν-· Ὁ ἐνεστ. λαμβάνει τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ ἐνεστ. γίγνομαι ἀπαντᾷ παρὰ μτγν. (ἥτοι ἀπὸ τοῦ 296 π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν) καὶ γίνομαι. Παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ καὶ μέσ. ἄορ. α' ἐγεινάνην (=ἐγέννησα), ἀλλὰ μόνον κατὰ μτχ. ἢ ρειναμένη (=ἡ μήτηρ) καὶ οἰγεινόμενοι (=οἱ γονεῖς).

Σημ. 2. Ὁ γέγονα καὶ ἐγεγονέην χρησιμεύουσι καὶ ὡς χρόνοι τοῦ εἰμίν, ὅπερ ὁμοῦ διαφέρει τοῦ γίγνομαι, διότι τὸ μὲν γίγνομαι σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος μετάβασιν εἰς τὸ εἶναι, τὸ δὲ εἰμὶ τελείαν ὑπαρξίν ἢ κατάστασιν.

Γινώσκω (=γνώριζω, φρονῶ, κρίνω, ἀποφασίζω), πρτ. ἐγίγνωσκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι, ἄορ. β' ἔγνω (ὑπ. γνῶ, -ῶς, -ῶ κλ., εὐκτ. γνοίην, προστ. γνῶθι, ἀπαρ. γνῶναι, μτχ. γνούς), πρκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἔγνώκειν καὶ ἔγνωκῶς ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. ἔγνωκῶς ἔσομαι. Παθ. γιγνώσκομαι, πρτ. ἐγίγνωσκόμην, παθ. μέλ. γνωσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐγνώσθην, πρκ. ἔγνωσμαι, ὑπερσ.-ἐγνώσμην. Ῥημ. γνώσις, γνώμη (ἐξ οὗ γνωμικός, γνώμων, γνώστης ἡ γνωστήρ, γνωστός, γνωστέος).

Σημ. 1. Θέμ. νο-, ἐξ οὗ νόος—νοέω καὶ προσλήψει τοῦ γ: γνο- (πρβλ. ἀμφι-γνοῶ σημ., λατ. no-sco καὶ ἐν συνθέσει co-gnosco). ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασ. καὶ τοῦ προσφύμ. σκ-) : γι-γνώ-σκ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ σύνθ. ἀναγινώσκω ἔχει εὐχρηστον καὶ τὸν α' ἄοριστον ἀνέγνωσα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: γινώσκω ἔμαυτόν. Παρὰ μτγν. (ἥτοι ἀπὸ τοῦ 290 π. Χ. καὶ ἐντεῦθεν) εὐρήται καὶ ἐνεστ. γινώσκω.

Σημ. 2. Τὸ γινώσκω, ὅταν μὲν σημ. ἔχω γνώσιν, γνωρίζω, εἶναι συνών τῷ: οἶδα, ἐπίσταμαι, καταμανθάνω, ἐπαῖω, αἰσθάνομαι (ὃ ἰδὲ κλ. καὶ ἔχει οὗς. ἀφηρ. τὸ γῶσις· ὅταν δὲ σημαίνῃ κρίνω, ἀποφασίζω, εἶναι συνώνημοι τῷ: φρονῶ, δοξάζω καὶ ἔχει οὗς. ἀφηρημένον τὸ γνώμη. Ἀντὶ τοῦ γινώσκειν (=φρονῶ, δοξάζω) λέγεται καί: γνώμην ἔχω ἢ γνώμην ποιοῦμαι· ἀντὶ τοῦ ταῦτα γινώσκω λέγεται καί: τῆς αὐτῆς ἔχομαι (ἢ εἰμὶ) γνώμης, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω· ἀντὶ δὲ τοῦ διαγινώσκω λέγεται καί: διάγνωσιν (ἢ διαγνώμας) ποιῶμαι, Ἀντιδ.: ἄγνοῶ.

Γλίσχομαι (=προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ)· ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐγλίχόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. γλιτ- [πρβλ. γλίτ-χρος=γλίσχρος κατὰ τὸ αἰδ-χρός=αἰσχροδ· ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσ. -σκ-) : γλίτ-σκ-ομαι=) γλίσχομαι (πρβλ. ἐρ-σκ-ομαι=ἐρχομαι). Συνών.: ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, (ἐπι)ποθῶ, ὀρέγομαι, θέλω, βούλομαι.

Γλύφω (=σκαλίζω, κοιλαινῶ διὰ γλυφίδος λίθους, ξύλα, μέταλλα· κα

μτφρ.=σημειῶ), πρτ. ἔγλυφον, [μελ. γλύψω, ἄορ. ἔγλυψα, πρκ. ἔγλυφα ἢ γέγλυφα. Παθ. ἄορ. β' ἔγλυφην], πρκ. ἔγλυμαι [καὶ μτγν. γέ-
γλυμαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. γλυφή, γλύμμα, γλυφίς, γλύ-
φανον, γλυφεῖον, γλύπτis, γλυπτῆρ, γλυπτός, τοκο-γλύφος (=δὲ κατα-
γράφων ἀκριβῶς καὶ τὸ παραμικρότατον τοῦ τόκου, πλεονέκτης, το-
κιστής).

Σημ. Θέμ. γλυφ-. Συνώνυμα : ξέω, ξύω, ἐγχαράτ(σ)ω, ἐγκολάπτω· καὶ
ἐπὶ μτφρ. σημασίας : ἐπισημαίνομαι, σημειοῦμαι, ἀπογράφω (-ομαι).

Γνωρίζω (=κάννω τι γνωστόν), πρτ. ἐγνώριζον, μέλ. γνωρίω, ἄορ.
ἐγνώρισα, πρκ. ἐγνώρικα, ὑπερσ. ἐγnowρίκειν. Παθ. γνωρίζομαι, πρτ.
ἐγνωρίζομην, παθ. μέλ. γνωρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐγnowρίσθην, πρκ.
ἐγnowρίσμαι, ὑπερσ. ἐγnowρίσμην. Ῥημ. γνώρισις, γνώρισμα, γνωρισμός,
γνωριστής, ἀγnowριστος, γνωριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ γνώρα (=γνωριμία), ἐξ οὗ καὶ γνώριμος* (πρὸβλ.
ῥα-ῶριμος). Τὸ γνώρα περιεσώθη καὶ ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ. Τὸ ῥ. σχηματίζεται
κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν γνωρίδ-
ὑπερ τῆρεῖ τὸ θέμ. φωνήεν ι πανταχοῦ βραχύ (εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ γνω-
ρίζω τινί τι=ποιῶ γνωστόν τι εἰς τινα· τὸ δὲ γνωρίζω τι=ποιῶ γνωστόν
ἐμαυτῷ τι, μαρτάνω ἐννοῶ. Συνώνυμα ἰδὲ γινώσκω σημ. 2.

Γοητεύω (=εἶμαι γόης, ἀπατῶ, κολακεύω), ἄορ. -ἐγοήτευσα, τὰ
δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως : γόης εἶμι. Παθ. γοητεύομαι, παθ. ἄορ. ἐγοη-
τεύθην, πρκ. γεγοήτευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. γοητεία
γοήτευσis, γοήτευμα, γοητευτής (ἐξ οὗ γοητευτικός), δυσγοήτευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γόης (=μάγος, πλάνος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς—βα-
σιλεύω. Συνώνυμα : ἀπατῶ, κολακεύω, πλανῶ, μαγεύω, φανακίζω.

Γράφω, πρτ. ἔγραφον, μέλ. γράψω, ἄορ. ἔγραψα, πρκ. γέγραφα,
ὑπερσ. ἐγεγράφειν καὶ γεγραφῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. γράφομαι, πρτ.
ἔγραφόμην, μέσ. μέλ. γράψομαι, μέσ. ἄορ. ἐγραψάμην, παθ. μέλ. β'
ἔραφῃσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐγράφην, πρκ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην
καὶ γεγραμμένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλ. γέγραφομαι καὶ γεγραμμένος ἔσομαι.
Ῥημ. γραφή (ἐξ οὗ γραφικός), γραφεὺς (ἐξ οὗ γραφεῖον), γραμμή (ἐξ
οὗ γραμμικός), γράμμα (ἐξ οὗ γραμματεῖον καὶ γραμματεὺς), γραφίς,
γραπτός, γραπτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. γραφ-. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ γράφω
το ἢ τοῦ ξέω, ἐγχαράττω, ἐξ ἧς ἔπειτα μετέπεσεν εἰς τὰς λοιπὰς σημασίας,
τοὶ σχηματίζω γράμματα. Ἐγγραφίζω, γράφω κλ. Τό μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέ-
ται ἀναλελυμένως : γράφω ἐμαυτόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προ-
θεσων. Τὸ γράφομαι τινά τινας (οἷον φόνον, ἀστρατείας κλ.)=ἐγκαλῶ
ἐν εἰς τὸ δικαστήριον ἕνεκα φόνου ἀστρατείας κλ.

Γρύζω (ἐπὶ χοίρων = κάννω γρύ-γρύ, γρυλίζω· ἐπὶ δὲ ἀνθρώ-
πων=1)μουγκρίζω ὡς χοῖρος 2) ἐκβάλλω ἐλαχίστην καὶ ἄσημον φωνήν),
πρτ. ἔγρυζον, [μέλ. γρύζω καὶ μέσ. ὡς ἔνεο. γρύξομαι μτγν.], ἄορ. ἐγρύξα,
πρκ. γρύξας ἔχω, ὑπερσ. γρύξας εἶχον. Ῥημ. [γρυγμός, γρυγτός (ἐξ οὗ
γρυγκτός, ἐξ οὗ ἀγρυγία=ἄκρα σιωπή, ἔλλειψις ὁμιλίας)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου γρύ (ἐπιφών.=δὲ γουλισμός τῶν χοίρων) προσλή-
μῃ τῆς παραγωγ. καταλήξεως -ζω, ἥτοι σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς
AN. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ANΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

-ζω οὐρανισκοφωολήκτων (πρβλ. κρᾶ' γ-j-ω=) *κράζω, οἰμῶζω, ὤζω*. Ὅθεν θέμ. ἀναλ. *γευγ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ παρατατικού) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα ἰδὲ *διδύρομαι* σημ.

Γυμνάζω (=διδάσκω τινὰ γυμνὸν τὰς ἐν ταῖς παλαιστικαῖς σωματικαῖς ἀσκήσεσι· καὶ συνεκδ.=καθιστῶ τινὰ ἐπιτήδειον, ἱκανὸν εἰς τὴν σωματικῶς καὶ διανοητικῶς) πρτ. ἐγύμναζον, μέλ. γυμνασίας ποιήσομαι [καὶ γυμνάσω μτγν.], ἄορ. ἐγύμνασσα, πρκ. γυμνασίας πεποίημαι, ὑπερσ. γυμνασίας ἐπεποιήμην. Μέσ. καὶ παθ. γυμνάζομαι, πρτ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλ. γυμνάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐγυμνασάμην, [παθ. μέλ. γυμνασθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐγυμνάσθην, πρκ. γεγύμνασμαι, ὑπερσ. ἐγεγυμνάσμαι. Ῥημ. γύμνασις, γυμνασία, γύμνασμα, γυμναστής, (') (ἐξ οὗ γυμναστήριον), γυμνάσιον, γυμναστός (ἐξ οὗ ἀγύμναστος), γυμναστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *γυμνός* (²) (ὁπερ ἐκ τοῦ *ἐκδύω*, ἀντὶ *ἐκδυμένος*=γδυμένος), κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθάδ-j-ω=) *λιθάζω*, καθ' ὃ ἐτοιμος-*ἐτοιμάζω* κλ. Ὅθεν θ. ἀναλόγ. γυμνάδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι καὶ τὰ ῥημ. (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Συνών. καὶ περιφρ. τῷ μὲν *γυμνάζω* εἶναι τὰ: *ἀσκήω, παιδεύω, παρασκευάζω, γυμνασίας ποιοῦμαι καὶ γυμνασία χρῶμαι*· τῷ δὲ μέσ. *γυμνάζομαι* τὰ: *ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκήω, παιδεύομαι· μελετῶ γυμνάζω ἐμάντόν*.

Γυμνασιαρχέω-ῶ ἢ γυμνασίαρχός εἰμι, πρτ. ἐγυμνασιάρχουν, μέλ. γυμνασιάρχης ἔσομαι, ἄορ. ἐγυμνασιάρχησα, πρκ. γεγυμνασιάρχηκα, ὑπερσ. ἐγεγυμνασιάρχηκειν. Μέσ. καὶ παθ. γυμνασσαρχοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: *γυμνασίαρχος γίνομαι* (ἢ καθίσταμαι).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δικλῆτου *γυμνασίαρχος* ἢ *γυμνασιάρχης* (=ἀρχων τοῦ γυμνασίου), ἐξ οὗ καὶ *γυμνασιαρχία* (=λειτουργία, ἡτο δημοσία ὑπηρεσία, καθ' ἣν οἱ πλοῦστοι πολῖται ἰδίᾳ δαπάνῃ διεκόμουν τὰ γυμνάσιον καὶ ἐμισθοδότην τοὺς διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτεσ-ω=) *κρατῶ*, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος=πλουτῶ, κ.λ.

Γυμνώω-ῶ (=γυμνώνω) ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Ἀττ. περὶ μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ ὁ παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐγυμνώθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου ἐκδύω. Ῥημ. γύμνω πς. γυμνωτής, γυμνωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *γυμνός* (ἰδὲ *γυμνάζω* σημ.), ἐξ οὗ *γυμνότης* καὶ *γυμνικός*.

Δάκνω (=δακνάνω· καὶ μτφρ.=κεντῶ, ἐξερεθίζω, πικραίνω), πρτ. ἔδακνον, μέσ. μέλ. ὥς ἔνεργ. δῆξομαι, ἄορ. [α' ἔδηξα μτγν. καὶ β' ἔδακον] [πρκ. δέδηκα, ὑπερσ. ἐδεδήκειν, μτγν.]. Παθ. δάκνομαι, πρτ. ἐδακνόμην, παθ. μέλ. δηγήσομαι, παθ. ἄορ. α' καὶ ὥς μέσ. ἐδήχθην [καὶ β' ἐδάκη μτγν.], πρκ. δέδημαι, ὑπερσ. ἐδεδήμην. Ῥημ. δῆξις, δάκος (=φαρμακερὸν θηρίον), δῆγμα, δημός, δῆκτης, δηκτήριος, [καὶ τὰ σύνθ. ὀφρύδης, δακέ-θυμος, δηξί-θυμος, θυμο-δακής].

(¹) Γυμναστής ἐλέγετο ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις (δηλ. τοῖς γυμναστηρίοις) διδάσκαλος, ὅστις ἤσκει τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητάς· ὁ δὲ διδάσκων τὴν γυμναστικὴν ὥς μέρος τῆς ἐλευθερίου παιδείας ἐλέγετο *παιδοτρίβης*.

(²) Οἱ ἀρχαῖοι ἐν ταῖς παλαιστικαῖς ἡσκούντο εἴτε ὅλως γυμνοί, εἴτε φοροῦντες βραχὴν χιτῶνα.

Σημ. Θέμ. δακ-, ἐξ οὗ δηκ-. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει τὸ προσφωμ. -ν- (δ-ρα εἰσαγ. § 9). Συνώνυμα : *κεντῶ, νύττω, λυπῶ, μέφομοι, ψέγω, καθάπτομαι, καθικνέομαι, [κνίζω]*.

Δακρύω (ἀμτβ.=κλαίω, χύνω δάκρυα· μτβ.=ύγραίνω τινὰ μὲ δάκρυα, κλαίω τινά), πρτ. ἐδάκρυον, μέλ. δακρύσω ἄορ. ἐδάκρυσα, πρκ. δακρύσας ἔχω [καὶ μτγν. δεδάκρυκα], ὑπερσ. δακρύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐδεδακρύκειν], καὶ Παθ. πρκ. δεδάκρυνται [μετ' οὐδ. σημ.=εἶμαι, ἔμπλεως δακρύων], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. δάκρυμα, δακρυτὸς (ἐξ οὗ ἀξιοδάκρυτος καὶ ἀδάκρυτος).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *δάκρυ* (ὑπερ ἐκ θέμ. δακ- τοῦ δάκνω)· πρβλ. καὶ μεθυ-μεθύω. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφωμ -j-, ὅπερ συναιρεῖται μετὰ τοῦ χαρακτήρος ὃ εἰς ν μακρόν· (δακρῦ'-j-ω=) *δακρύω*. Ἐντεῦθεν δὲ πάντα τὰ εἰς -ύω ἔχουσι τὸ ν μακρόν, πλὴν τῶν: *ἀνῦ'ω, ἀρῦ'ω, βρῦ'ω, ἐλῦ'ω, μεθῦ'ω, πτῦ'ω, τανῦ'ω*.

Σημ. 2. Συνών. τῷ *δακρύω*, εἶναι τὰ : *κλαίω* (ὑπερ πολλάκις καὶ διαφέρει· διότι τὸ μὲν *κλαίω*=χύνω συνεχῇ δάκρυα, τὸ δὲ *δακρύω*=χύνω δάκρυά τινα), *θρηνῶ, δδύρομαι*.

Δαμάζω (=καταπονῶ, καταβάλλω, ὑποτάσσω, τιθασεύω, ἡμερώνω), πρτ. ἐδάμαζον, [μέλ. δαμάζω, ἄορ. ἐδάμῃσα, πρκ. (δεδάμακα καὶ συγκοπῇ=) δέδμηκα, ὑπερ. ἐδεδμήκειν. Παθ. δαμάζομαι, πρτ. ἐδαμαζόμην, παθ. μέλ. δαμασθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐδαμάσθην, καὶ μέσ. ἄορ. -ἐδαμασάμην, πρκ. δεδάμῃσμαι, ὑπερσ. ἐδεδαμάσμην. Ῥημ. [δάμασις, δαμάλη, δάμαλις δαμασμός, δαμαστήρ (ἐξ οὗ δαμαστήριον), δαμαστός, ἐξ οὗ δαμαστικός], ἀδάμαστος [καὶ τὰ σύνθετα ἀ-δμής, Ἀ-δμητος].

Σημ. Ἐκ τοῦ *δαμάω* (ὑπερ ἐκ θ. δαμ-· πρβλ. δάμ-νη-μι, λατ. damno) κατ' ἀναλογίαν τοῦ στείνω-στενάζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς (-αδ-j-ω=) -άζω ὁδοντοφονόληκτα· ὅθεν ἔχει θ. ἀναλογικὸν *δαμαδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ. Συνώνυμα : *ἡμερόω-ω, τιθασεύω, χειρόομαι, νικῶ, ἀποκτείνω, φονεύω, καίνω*.

Δανείζω, πρκ. ἐδάνειζον, μέλ. δανείσω, ἄορ. ἐδάνεισα, πρκ. δεδάνεικα, ὑπερσ. ἐδεδανείκειν καὶ δεδανεικῶς ἦν. Μέσ. δανείζομαι, πρτ. ἐδανειζόμην, μέσ. μέλ. δανείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδανεισάμην, παθ. ἄορ. ἐδανείσθην, πρκ. δεδάνεισμαι, ὑπερσ. ἐδεδανείσμην ἢ δεδανεισμένος ἦν. Ῥημ. δάνεισμα, [δανεισμός], δανειστής, [δανειστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ *δάνος*, γεν. δάνε(σ)ος-ους (ἐξ οὗ καὶ *δάνειον*), κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἄθροος-*ἄθροίζω* κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν (δανεισίδ=) *δανειδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.). καὶ τὰ ῥηματικά. Ὁ μέλ. δὲν σχηματίζεται περισπώμενος, διότι πρὸ τοῦ -ίζω προηγείται φωνήεν. Συνών. καὶ περιφρ. : *δάνειμα ποιοῦμαι, κίχημι*.

Δαπανάω-ω (=ἐξοδεύω), πρτ. ἐδαπάνων, μέλ. δαπανήσω, ἄορ. ἐδαπάνησα, πρκ. δεδαπάνηκα, ὑπερσ. ἐδεδαπάνηκα. Μέσ. καὶ παθ. δαπανῶμαι (=κατανάλωσκομαι, ἐξοδεύομαι, φθειρόμαι), πρτ. ἐδαπανώμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι [καὶ δαπανηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μεσ. ἐδαπανήθην, [μέσ. ἄορ. α' ἐδαπανησάμην μτγν.], πρκ. δεδαπάνημαι, ὑπερσ. ἐδαπανήμην. Ῥημ. [δαπάνησις, δαπάνημα, [δαπανητής (ἐξ οὗ δαπανητικός)]].

Σημ. Ἐκ τοῦ *δαπάνη*, ὅπερ ἐκ τοῦ δάπ-τ-ω (=ἐσχίζω καὶ τρώγω). Συνώνυμα : *ἀναλίσκω, ἀναισιμόω-ω*.

Δαρθάνω (=κοιμῶμαι) οὐδετέρας διαθ., ἀπλοῦν μὲν ποιητικῶς παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον ἐν τοῖς ἐξῆς χρόνοις: καταδάρθάνω, ἄορ. β' κατέδαρθον (ἄνευ προστ.), προκ. καταδεδάρθην. πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Θέμ. δαρθ- και (προσλήψει τῶν προσφυμάτων -αν- καὶ -ε-:) δαρ- αν- καὶ δαρθ-ε-. Συνώνυμα: (καθ)εῦδω, κοιμῶμαι, ὑπνώτω.

Δασμολογέω-ω (=συλλέγω δασμούς, φορολογῶ), προτ. ἐδασμολόγουν, μέλ. δασμολογήσω, ἄορ. ἐδασμολόγησα καὶ Παθ. δασμολογούμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι πικρῶν. ἐκ τοῦ δασμός (ὅπερ ἐκ τοῦ δατέομαι=δινέω) καὶ λέγω μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (προβλ. ἀντιβολέω-σημ.). Τὸ σύνθετον δασμολόγος (ἐξ οὗ δασμολογία) εἶναι μτγν. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἀργυρολογῶ, δασμούς ἐκλέγω, χρήματα πράττω.

Δασμοφορέω-ω (=δίδω φόρον) μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. ἀπαν- μονολεκτικῶς δασμοφοροῖμαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥη. [δασμοφόρησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δασμός καὶ φέρω (ὅρα δασμολογέω-ω σημ.): τὸ δασμοφο- ρος μτγν. Ἀντὶ τοῦ δασμοφορῶ λέγεται καὶ: δασμὸν ἀποδίδωμι ἢ ἀποφέρειν.

[**Δεῖδω**] (=φοβοῦμαι, συστέλλομαι, διστάζω). Τοῦ ῥ. τούτου ἐνεστ. καὶ προτ. ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς παρὰ δ' Ἀττικοῖς ὥς ἐν στώς λαμβάνεται ὁ προκ. **δέδοικα** (ἀμτβ.=φοβοῦμαι, εἶμαι περίφοβος καὶ μτβ.=φοβοῦμαι τινα) ἢ **δέδισα** (κλίνεται δὲ ὥδε: δέδοικα δέδοικα δέδοικε καὶ δέδια, [δέδιας], δέδισε πληθυντ. δέδιμεν, δέδιτε, δέδιασι ὑποτ. (μόνον) δεδίη καὶ δεδίωσιν, εὐκτ. ἐλλείπει [προστ. δέδιθι, δεδίτ κλ., ποιητ. καὶ μτγν.] ἀπαρέμφ. δεδιέναι [καὶ δεδοικέναι], μτχ. δεδοί- κώς, δεδοικυῖα, [δεδοικὸς καὶ] δεδιώς, τὸ δεδιός) ὥς παρατατικὸς δὲ ὁ ὑπερσ. **ἐδεδοίκειν** ἢ **ἐδεδοίκη**, [ἐδεδοίκεις], ἐδεδοίκει καὶ ἐδεδίδε ἐδεδίδεις, ἐδεδίδει πλ. α' καὶ β' πρόσωπ. ἐλλείπει, γ' ἐδεδοίκεσαν καὶ ἐδεδίσταν, μέλ. **δείσομαι**, ἄορ. **ἐδεῖσα**, προκ. **πεφόβημαι**, ὑπερσ. **ἐπεφοβήμην**. Ῥημ. **δεῖμα** καὶ **δέος**.

Σημ. Ἐκ μὲν τοῦ δεῖμα παραγ. τὸ δειμαίνω, ἐκ δὲ τοῦ δέος [Ὅμ. δέιος 1) τὸ ἀδεής, ἐξ οὗ ἄδεια 2) τὸ (δεεσ-λὸς=) δειλός καὶ 3) τὸ (δεεσ- νός=) δεινός, καθ' ὃ ἔλεος-ἐλθεινός πόθος-ποθινός, φῶς-φωτεινός.

Σημ. 2. Θέμ. ἀσθ.(δΦι=) δι-(καὶ ἰσχ.(δΦει=)δει-, προβλ. λειπ-, λειπ- (λείπω), πιθ-, πειδω- (πεῖθω) ὡς ἐνεργ. τοῦ δέδοικα εἶναι τὸ ἀποθ. διδία- τομαι (=φοβίζω). ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστ. ἀπαντᾷ. Συνώνυμα καὶ περιφρ- φοβοῦμαι, εἰς φόβον καθίσταμαι, ἐν φόβῳ εἰμί, δειμαίνω, πτήσσω, ὀκνά- τρέω, ὀρρωδέω-ω. Ἀντίθ.: θαρρῶ, ἐλπίζω.

Δείκνυμι ἢ δεικνύω (=δεικνύω, ὀδηγῶ, γνωστοποιῶ), ὁμαλόν. Ῥημ. δεῖξις, δειγμα (ἐξ οὗ δειγματίζω), δείκτης (ἐξ οὗ δεικτικὸς καὶ δεικτήριο), δυσ(ἂν)ἀποδείκτος, δεικτέος, δεικτέον.

Σημ. Θέμ. δεικ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νυ-) δεικ-νυ-μι, καὶ δεικνύ-ω. Τὸ ν τοῦ προσφύμ. -νυ- ἐν τῷ δεικνύμι εἶναι μικρὸν μόνον ἐν τῷ ἐνικ. τῆς ἐνεργ. ὀριστ., ἥτις σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς-μι καὶ ἐν τῷ ἐνικ. τῆς προστ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: δεικνυμι ἐμαυτόν. Τὸ ὁ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ἀντὶ τοῦ ἀποδείκνυμι λέγεται καὶ: ἀποδείξιν ποιοῦμαι καὶ ἀποδείξιν φέρω τινός, ἀποδείξιν παρέχομαι ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπιδείκνυμι καὶ: ἐπιδείξιν ποιοῦμαι τινός. Συνών.: δηλῶ, ση- μαίνω, ἀναφαίνω, ἐμφαίνω, μνηνύω.

Δειλιάω-ω (=εἶμαι δειλός), ἁπλοῦν μτγν. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἡ περιφρασὶς: δειλός εἰμι· παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀελοῖτε σύνθ. ἀποδειλιῶ (=ἀποδειλιάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ δειλίας, ἀποφεύγω τι ἀπὸ δειλίας), μελ. ἀποδειλιάσω, ἄορ. ἀποδειλιάσα, πρκ. ἀποδεδειλιάκα, ὑπερσ. ἀπεδεδειλιάκειν. Ῥημ. (ἀπο) δειλιάσις, ἀποδειλιάτεον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δειλία, ὅπερ ἐκ τοῦ δειλός. Συνώνυμον: δειμαίνω, ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστώτα ἀπαντᾷ. Ἀντίθ.: θαρρῶ, ἀλκιμός (ἀγαθός) εἰμι.

Δειπνέω-ω (=τρώγω τὸ τῆς ἐσπέρας φαγητὸν καὶ γενικῶς τρώγω), ἁμάλον ἀνευ Μέσης φωνῆς [ὁ μέσ. μέλ. δειπνήσομαι μτγν].

Σημ. Ἐκ τοῦ δειπνον (ἡ μτγν. δειπνος (ὁ) ὅρα ἀριστάω σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ.

Δειπνίζω (μτβ. =φιλοξενῶ τινα, κάμνω δειπνον εἰς τινα), πρτ. ἐδειπνίζον, καὶ ἄορ. ἐδειπνίσα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐστίω ἢ εἴωχῶ ἢ τῶν περιφρ.: δειπνον παρέχω τινὶ ἢ ἐπὶ δειπνον καλῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ δειπνον (ὅπερ ἐκ τοῦ δάπτω=ξερχίζω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ῖω) ἐλπίζω, κατ' ὅ καὶ ἀνδράποδον-ἀνδραποδίζω κλ.

[Δειπνοποιέω-ω] (=ἐτοιμάζω τὰ τοῦ δειπνου ἢ τὸ δειπνον), πρτ. εδειπνοποιούν, τὰ δ' ἄλλα διὰ τῆς περιφράσεως: παρασκευάζω δειπνον. Μέσ. δειπνοποιῶμαι (=δειπνῶ ἐγώ), πρτ. εδειπνοποιούμην καὶ μέσ. ἄορ. ἐδειπνοποιησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ δειπνῶ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον. Σχηματίζεται δὲ ἐκ τοῦ δειπνοποιός (=δειπνον ποιῶ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ.

Δεκάζω (=διαφθείρω διὰ δώρων, δωροδοκῶ τινα), καὶ ἄορ. ἐδέκασα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: φθείρω τινὰ χρήμασι. Παθ. δωροδοκῶ [καὶ μτγν. δεκαζομαι], πρτ. ἐδεκαζόμεν καὶ πρκ. δεδέκασμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ δωροδοκῶ (ὁ ἰδέ). Ῥημ. [δεκασμός, ἀ-δέκαστος].

Σημ. Ἐκ τοῦ δέκα (πρβλ. λατ. [decem-decuria-] decuriare=1) κατὰ δεκάδας διαιρεῖν· 2) δώροις διαφθεῖρειν· ἐπὶ διαφθορᾷ τῶν Ῥωμαϊκῶν φυλῶν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἐν αἷς κατὰ δέκα συναθροϊζόμενοι ἐλάμβανον τὸ δῶρον). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθάδ-ῖω) λιθάζω, κατ' ὃ καὶ ἀγορά-ἀγοράζω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικόν δεκαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἐνδεκάζω (=ἐορτάζω ἐν τῇ αὐτῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ), **συνδεκάζω** (=σύμπαντας τοὺς δικαστὰς διὰ χρημάτων διαφθείρω)· ὡς παθ. τοῦ δεκάζω (=διαφθείρω δια δώρων) λαμβάνεται τὸ **δωροδοκέω-ω** (=διαφθείρομαι διὰ δώρων). Ἀντὶ τοῦ δεκάζω λέγεται καὶ: **φθείρω τινὰ χρήμασι**.

Δεκατεύω (=λαμβάνω τὴν δεκάτην, δεκατίζω), πρτ. ἐδεκάτευον, μέλ. δεκατεύσω, ἄορ. ἐδεκάτευσα, πρκ. δεκατεύσας ἔχω, ὑπερσ. δεκατεύσας εἶχον· καὶ Παθ. ἄορ. ἐδεκατεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. περιφράσεων. Ῥημ. δεκατεία, δεκατεύσις, δεκάτευμα, δεκατευτής, ἐξ οὗ δεκατευτήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ δεκάτη=τὸ δέκατον (κατὰ παράλειψιν τοῦ μοῖρα ἢ μερὶς ἡ μέρα (1)· πρβλ. πεντηκοστή (μοῖρα)—**πεντηκοστεύομαι** (=τελῶ τὴν πεντηκοστήν, ἢ τοὺς φόρον εἰσαγωγῆς 2 ο). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιεύς-**βασιλεύω**. Συνών. καὶ περιφρ.: τὴν **δεκάτην** ἐκλέγω, **δεκατηλογέω**, **δεκατόω**.

(1) Ἡ δεκάτη (ἡμέρα) ἦτο οἰκογενειακὴ ἐορτὴ τελουμένη μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως παιδὸς τινος, ὅποτε ἐδίδετο καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Δεξιόμοι-οὔμαι (=χαιρετίζω τινὰ λαμβάνων τὴν δεξιὰ αὐτοῦ, ὑποδέχομαι τινα φιλικῶς), μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐδεξιόμην, μέσ. μέλ. δεξιόσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδεξιωσάμην, παθ. ἄορ. ἐδεξιώθην, πρκ. δεξιὰν δέδωκα ἢ ὑποδέδεγμαι, ὑπερσ. δεξιὰν ἐδεδύκειν ἢ ὑπεδέδεγμην. Ῥημ. [δεξιῶσις, δεξιῶμα, δεξιωτής (ἐξ οὗ δεξιωτικός)]

Σημ. Ἐκ τοῦ δεξιός, ὅπερ ἐκ τοῦ δέχομαι. Συνώνυμα καὶ περιφράσε. *δεξιὰν δίδωμι, δεξιὰν λαμβάνω, ὑποδέχομαι.*

Δέρω καὶ σπν. δαίρω καὶ ἴων. δαίρω (=ἀποσπῶ τὸ δέσμα γόδρνω καὶ μτγν.=δέρνω), πρτ. ἔδερον καὶ ἔδαιρον, [μέλ.δερόν μτγν. ἄορ. -ἔδειρα, πρκ. δείρας ἔχω [καὶ μτγν. δέδαρχα ἢ δέδορα], ὑπερσ. δείρας εἶχον. [Παθ. δέρομαι, πρτ. ἔδερόμην, παθ. μέλ. β' δαρήσομαι παθ. ἄορ. α' ἐδάρθην μτγν.], παθ. ἄορ. β' -ἐδάρην, [πρκ. δέδαρχαι καὶ ὑπερ. ἐδεδάρμην ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. δέρη, δορά, δέρας, δέριος, δέριον, δερτός (ἐξ οὗ νεόδαρτος).

Σημ. Θέμ. *δαρ-* καὶ (κατὰ μετασχηματισμὸν) *δερ-* καὶ τὸ μὲν *δέρ* σχηματίζεται ἄνευ προσφ., τὸ δὲ *δαίρω* (θ. *δαρ-*) καὶ *δαίρω* (θ. *δερ-*) ἐσχηματίσθησαν προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j-: (δαρ-j-ω=) *δαίρω* καὶ (δερ-j-ω=) *δέρω*. Συνώνυμα τῷ *δέρω* (=δέρνω) ἰδὲ *μαστιγῶ* σημ.

Δεσμεύω (=βάλλω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, δένω), ἄορ. ἐδέσμευσα, καὶ παθ. πρκ. δεδέσμευμαι, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρ. ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. δέσμευσις, δεσμευτής (ἐξ οὗ δεσμευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *δεσμός*, [ὅπερ ἐκ τοῦ *δέω-ω* (=δένω)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Συνών. καὶ περιφρ.: *ἐν δεσμοῖς δεῖν τινα* (καὶ παθ. *ἐν δεσμῷ δεῖσθαι ὑπὸ τίνος, εἶμι ἐν δεσμοῖς, δεσμοὶ γίνονται*), (συν. *δέω-ω, καταδέω, ἐνώω-ω, συνάπτω, ζεύγνυμι.*

Δέχομαι (=λαμβάνω τι προσφερόμενον) μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλ. δέξομαι, μέσ. ἄορ. ἐδεξάμην, παθ. μέλ. δεχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. ἐδέχθην, πρκ. δέδεγμα ὑπερσ. ἐδεδέγμην. Ῥημ. δοχή (ἐξ οὗ δοχεῖον, ἴων. δοχήιον), [δέξις, δοχεύς, δοκός, δέκτωρ, δέκτης ἢ δεκτήρ (οὗ θηλ. δέκτρια)], δεξιός, δεκτός, δεκτός.

Σημ. 1. Θέμ.: *δεκ-* (πρβλ. *δέκομαι, δεκάζω*). ἐξ οὗ *δεχ-* κατὰ μετὰ πτωσιν τοῦ χαρακτήρος κ' εἰς χ' προσελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἄορ., εἰς οἷς συμπλῖπτουσι τὰ εἰς -κῆσω, κῆσα καὶ χῆσω καὶ χῆσα=ξω καὶ -ξα. Τὸ ὑπὸ ἀπάντη καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ *ἐνδέχεσθαι* λαμβάνειν καὶ ἄπροσώπως: *ἐνδέχεται* (=εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν) κλ. Τὸ *δέχομαι* ὡς β' συνθετικὸν ἔχει χαρακτήρα χ', ἐὰν τὸ α' συνθ. εἶναι πρόθεσις: *διά-δο-χος* ἀνὰ-δο-χος ἄλλως ἔχει κ': *παν-δοκ-εύς, δωρο-δοκ-ῶ, ξενο-δοκ-οῦ*.

Σημ. 2. Συνών. τῷ *δέχομαι* εἶναι τὸ *λαμβάνω*, ὅπερ ἐνίοτε καὶ διαφρτ., διότι τὸ μὲν *δέχομαι*=λαμβάνω τὸ ἐν χερσὶ προσφερόμενον, τὸ δὲ *λαμβάνω*=ἁπλῶς λαμβάνω τι.

Δέω (=ἀπέχω, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τίνος, ἔχω ἔλλειπιν, χρειάζομαι (δέεις=)δεῖς,(δέει=) δεῖ κλ, πρτ. ἔδεον,(ἐδεες=)ἐδεις,(ἐδεε=) ἐδει κλ μέλ. δεῖσω, ἄορ. ἐδέησα, πρκ. δεδέηκα, ὑπερσ. ἐδεδεῆκειν. Τὸ ὄημα δ' ἀπάντᾳ συνήθ. ἀπροσώπως: ἐνεστ. **δεῖ** (μοι, σοι, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς) [ἦτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτικῆς, ἥτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται], ὑποτ. δέη, εὐκτ.δέοι, ἀπαρ.δεῖν, μτγν. δέον καὶ δεῖν), πρτ. ἔδει, μέλ. δεῖσει, ἄορ. ἐδέησε, πρκ. δεδέηκα

Μεσ. **δέομαι** (τινος=1) ἔχω ἀνάγκην τινός καὶ 2)=παρακαλῶ ποτε προσωπικῶς, (δέεσαι=δέεαι=) δέει (μόνον), (δέεται=) κλ., πρτ. ἐδεόμην, μέσ. μέλ. δεήσομαι, [παθ. μέλ. δεηθήσομαι παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐδεήθην, πρτ. δεδέημαι, ὑπερσ. ἐδεδεήμην δέησις, δέμημα, δεητήριος, δεητὸς (ἐξ οὗ ἀδέητος), δεητέος.

Σημ. 1. Θέμ. δε- καὶ (προσλήφει τὸν προσφ. -ε-): δε-ε-. Τὸ δέω εἶναι προσώπ. ἐν ταῖς φράσεσιν, ἐν αἷς ἔχει τὰς γενικ. : πολλοῦ, μικροῦ, ὀλίγου, τοσούτου. κλ. ἐπομένου ἀπαρεμ.=ποῦ, ὀλίγον, τόσον κλ. μοὶ λείπει, πολὺ ἀπέχω τοῦ νά... κλ., «πολλοὺ δέω περὶ ἑμαντοῦ ἀπολογεῖσθαι». Ἡ μτγ. δέ οὐν ἀπαντᾷ καὶ δεῖν (ἐκ τοῦ δεῖον, ὅπερ ἐκ τοῦ δεύω=δέω πρβλ. πλεῖν—πλεῖν) ἐν ταῖς φράσεσι: μικροῦ, ὀλίγου δεῖν. Τὸ ῥ. συναρεῖ τὸν γαρκτικῶρα ε, ὅπου ἀπαντᾷ ε ἡ εἰ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ.: ἐνδέομαι, προσδέομαι (=δὲν ἔχω ἀρκετὰ) κλ.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ δέομαι λέγεται καὶ: δέησιν ποιοῦμαι, ἱκετεύω, παρίεμαι, λιπαρῶ, ἀντιβολῶ, λιτανεύω, κελεύω· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνδέομαι καὶ: ἐνδεής εἰμι τινος, ἐνδεῖαν ἔχω, ἐνδεῶς ἔχω, ἐνδείας ἔχω.

Δέω-ω (=δένω, δεσμεύω, ἐμποδίζω) πρτ. ἔδουν, μέλ. δήσω, ἄορ. ἔδησα, πρτ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν. Παθ. καὶ μέσ. (-δέομαι=)-δοῦμαι, πρτ. -εδούμην, παθ. μέλ. δεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδέθην, μέσ. μέλ. δήσομαι, μέσ. ἄορ. -ἐδησάμην, πρτ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἐδεδέμην, μετ. ὄλ. μ. δεδήσομαι. Ρημ. δέσις, δεσμός (ἐξ οὗ δεσμώτης, δεσμεύω καὶ δεσμός), (δέσ-υλος=δόσ-υλος = δό-υλος=) δοῦλος, δεσμῖς (ἐξ οὗ δεσμίδιον), δέσμα, δέμα (ἐξ οὗ δεματίον), δετός δετέος.

Σημ. 1. Θέμ. δεσ-, ἐξ οὗ δε-: δέσω=δέω-ω (πρβλ. καὶ δεσ-μός, δοῦλος). Τὸ ῥ. καίτοι ἔχει θέμα μονοσύλλαβον εἰς ε λήγον, συναρεῖται παντοχοῦ κατ' ἐξαίρεσιν, ὡς καὶ τὸ ξέω καὶ οἱ πρτ. εἰσέφρεον καὶ ἐξέφρεον. Ὁ θεμ. γαρκτικῶς ἐκτείνεται εἰς ἡ μόνον εἰς τοὺς ἐνοίγμους χρόνους καὶ τὰ ῥηματικά οὐσιαστικά (πλὴν τοῦ δέσις καὶ δεσμός), φυλάττειται δὲ βραχὺς εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους καὶ τὰ ῥηματικά ἐπίθετα (πλὴν τοῦ ἀνυπόδητος πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων βραχυῶν συλλαβῶν). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατὰ περιφρ.: δῶ ἑμαυτόν. Τὸ ὑποδοῦμαι (κοθόρονους, ἐμβάδας κλ.) ἔχει ἀντίθετον τὸ ὑπολύομαι. Συνών. ἰδὲ δεσμεύω σημ.

Σημ. 2. Τοῦ ῥ. δέω-ω εὔρηται ἐνίοτε τύποι τινὲς κατὰ τὰ εἰς μί: δίδη-μι, γ' πληθ. ὄριστ. δίδεασι (Ξενοφ.), γ' πληθ. πρστ. διδέντων (Ὅμ.) καὶ πρτ. γ' ἐνικ. δίδη (Ὅμ.).

Δηλόω-ω (μετβ.=φανερῶνω, ἀποδεικνύω, κάμνω γνωστόν) ὁμολόν. Ρημ. δήλωσις, δήλωμα, ἀ-δήλωτος, δηλωτέον.

Σημ. 1. Εκ τοῦ δῆλος. Τὸ ῥ. λιπαίνεται πολλάκις καὶ ἀμτβ., ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὰ σύνθετα: ἀναδελῶ, διαδελῶ, ἐκδελῶ, ἐπιδελῶ, προσδελῶ, συνδελῶ εὐχρηστοῦσι παρὰ μτγν.

Σημ. 2. Συνών. καὶ περιφρ.: δήλωσιν ποιοῦμαι, δῆλον ποιῶ καὶ κατὰδῆλον ποιῶ (οὗ τὸ παθ.: κατὰδῆλος, προδῆλός εἰμι ἢ γίννομαι ἢ ὑπαράγω), μηνύω, σημαίνω, δεικνύμι, φαίνω, ἐμφαίνω, ἐκ (ἀνα)φαίνω, ἐμφανῆ καθίσταμι, διασαφῶ, σαφηνίζω.

Δημαγωγέω-ω (=εἶμαι δημαγωγός) καὶ μέλ. δημαγωγῆσω, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικ. διὰ περιφράσεων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσιγενὲς. ἐκ τοῦ δημαγωγός (=δὲ ἄγων, ὁδηγῶν τὸν δῆμον, πολιτικὸς ἀρχηγός), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἄγω: Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογία τὸ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ πλοῦτος-πλουτῶ. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς: δημαγωγός εἰμι καὶ δημαγωγός καθίσταμαι.

Δημηγορέω-ω (=εἶμαι δημηγόρος, ἀγορεύω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), πρτ. ἐδημηγόρουν, μέλ. δημηγορήσω, ᾄορ. ἐδημηγόρησα, πρκ. δεδημηγόρηκα, ὑπερσ. ἐδεδημηγορήκειν. Παθ. πρτ. ἐδημηγορούμην καὶ πρκ. δεδημηγορήμην, τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο παρ' Ἀττικῇ κατὰ περίφρασιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ **δημηγόρος** (=ὁ ἀγορεύων πρὸς τὸν δῆμον, δημοσιος ῥήτωρ) (ἐξ οὗ καὶ **δημηγορία**), ὅπερ ἐκ τοῦ **δῆμος** καὶ **ἀγορεύω**. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλους (θ. τελεσ-) **τελῶ**. Λέγεται δὲ καὶ: **δημηγῶρος εἰμί** ἢ **γίνομαι**, **δημηγορίαν ποιοῦμαι**. Συνών. ἰδὲ φημί σημ.

Δημοκρατέομαι-οῦμαι (=κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς), ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθ., πρτ. ἐδημοκρατούμην, μέσ. μέλ. δημοκρατήσομαι, (τὰ δ' ἄλλα κατὰ περίφρασιν, ἥτοι) μέσ. ᾄορ. ἐν δημοκρατίᾳ ἐπολιτευσάμην ἢ ἐβίων, πρκ. ἐν δημοκρατίᾳ πεπολίτευμαι ἢ βεβίωκα, ὑπερσ. ἐν δημοκρατίᾳ ἐπεπολίτευμην ἢ ἐβεβίωκην.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ **δῆμος** καὶ **κρατῶ** (ἐξ οὗ καὶ **δημοκρατία** καὶ **δημοκρατικός**) καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολοβοῦντος ὀνόματος συνθέτου. Τὸ **Δημοκράτης** μόνον ὡς κύριον ὄνομα ἀπαντᾷ (πρβλ. καὶ **Ἀριστοκράτης**). Ἀντὶ τοῦ **δημοκρατοῦμαι** λέγεται καί: **ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεῦσθαι** καὶ **ἐν δημοκρατίᾳ ζῶ**. Ἀντίθετον τὸ **ἀριστοκρατοῦμαι** (μόνον κατ' ἐνέσθ.).

Δηρώ-ω (=ἐχθρικῶς φέρομαι, πολεμῶ, φονεύω, κατακόπτω, ἐρημώνω), πρτ. ἐδήρουν, μέλ. δηρώσω, ᾄορ. ἐδήρῳσα, πρκ. δηρώσας ἔχω, ὑπερσ. δηρώσας εἶχον. Παθ. δηροῦμαι, πάντα δὲ τ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [δήρως], ἀδήρως.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. **δήτιος** (ἀντὶ **δαίος**=ἐχθρικός, ὀλέθριος), ὑπερ. ἐκ τοῦ ποιητ. **δαίω** (=καίω). Συνών.: **ἐρημόω**, **λεηλατῶ**, **βλάπτω**, **κακῶ-ω**, **κακοιργῶ**, **λυμαίνομαι**, **δενδροκοπῶ**, **φθείρω**, **κατακαίω**, **κατακόπτω**, **πολεμῶ**.

Διαιτῶ-ω (=παρέχω τινὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, θεραπεύω τὸν ἀσθενῆ δι' ὥρισμένης διαίτης, κρίνω ὡς διαιτητής), πρτ. ἐδιήτων, μέλ. διαιτήσω, ᾄορ. ἐδιήτησα, πρκ. δεδιήτικα, ὑπερσ.-ἐδεδιητήκειν. Μέσ. διαιτῶμαι (=διάγω, ζῶ κατὰ τινα δαίταν τρόπον), πρτ. ἐδιητώμην, μέσ. μέλ. διαιτήσομαι, μέσ. ᾄορ.-ἐδιητησάμην, παθ. ᾄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐδιητήθην, πρκ. δεδιητήμαι, ὑπερσ.-ἐδεδιητήμην. Ῥημ. [διαίτησις] (ἐξ οὗ διαιτήσιμος), διαίτημα, διαιτητής (ἐξ οὗ διαιτητήριον, καὶ διαιτητικός), διαιτητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **δαίτα** (=τρόπος ζωῆς), ὅπερ ἐκ τοῦ **διάω**=ζάω (ὡς **δι=ζ**). Τὸ ῥ. θεωρηθὲν ὡς σύνθετον κατ' ἀποπλάνησιν πρὸς τὸ **αἰτέω** αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν (πρβλ. **ἀνέχομαι**, **ἀμπέχομαι**, **ἐνοχλῶ**, **ἐπανορθῶ**). Οἱ τύποι: **διήτων**, **διήτησα**, **διήτηκα**, **διητώμην** κλ. εἶναι μεταγενέστεροι ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ **καταδιαίτω** (=ὡς διαιτητής κρίνων καταδικάζω) ἔχει ἀντίθετον τὸ **ἀποδιαίτω** (=ἀπολύω). Ἀντὶ τοῦ **διαιτῶμαι** λέγεται καί: **δαίταν ποιοῦμαι**. Συνών.: **τρέφω**, **θεραπεύω**, **κρίνω**, **ζῶ**.

Διακονέω-ω (=εἶμαι διάκονος, ὑπηρετῶ), μέλ. διακονήσω, ᾄορ. ἐδιακόνησα, [πρκ. δεδιακόνηκα, ὑπερσ. ἐδεδια(η)κονήκειν μὴ γν.] Παθ. διακονοῦμαι, παθ. ᾄορ. ἐδιακονήθην καὶ πρκ. δεδιακόνημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ὑποουγῶ, ὑπηρετῶ, θεραπεύω. Ῥημ. διακόνησις, διακόνημα, διακονητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ **δεάκονος** (=ὑπρέτης). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται παρ' Ἀττικοῖς μὲν ἔξωθεν, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις

ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν: *ἐδιακόνουν ἢ διηκόνουν*, διηκόνησα, δεδιηκόνηκα ἢ δε-
διακόνηκα κλ. (πρβλ. καὶ ἔγγνω, ἐκκλησιάζω καὶ ἐναντιοῦμαι).

Διαλέγω (=διαχωρίζω, ἐκλέγω, κοινῶς διαλέγω), μέλ. διαλέξω, ἄορ. διέλεξα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: αἰροῦμαι ἢ ἐκλέγω. Ῥημ. διαλογή. Τὸ δὲ μέσον **Διαλέγομαι** (=ὀμιλῶ, συνομιλῶ μετὰ τινος), εἶναι κατὰ σημασίαν ἀποθ., πρτ. διελεγόμην, μέσ. μελ. διαλέξομαι, παθ. μέλ. ὥς μέσ. διαλεχθήσομαι, [μέσ. ἄορ. διελεξάμην μτγν.], παθ. ἄορ. α' ὥς μέσ. διελέχθην [καὶ β' διελέγην μτγν.], πρκ. διείλεγμα, ὑπερσ. διειλέγμην. Ῥημ. διάλεξις, διάλογος, διάλεκτος (ἐξ οὗ διαλεκτικός), διαλεκτέον.

Σημ. Θέμ. λέγ- (ὄρα α' λέγω). Τὸ διαλέγομαι λέγεται καὶ περιφρ.: *λόγον δίδωμι ἢ δέχομαι*, καὶ *εἰς λόγους ἔρχομαι τινι*. Συνών. τῷ διαλέγομαι ἰδὲ φημί σημ. 3.

Διανέομαι-οῦμαι (=ἔχω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι) ἀποθ. μετ' ενεργ. διαθ., πρτ. διενούμην, παθ. μέλ. ὥς μέσ. διανοηθήσομαι, μέσ. μέλ. διανοήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. διανοήθην, πρκ. διανενόημα, ὑπερσ. διενενοήμην. Ῥημ. διανόησις, διανόημα, διανοη-
τός (ἐξ οὗ διανοητικός), διανοητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς διὰ καὶ τοῦ νοῶ καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως· μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ.: *ἐπὶ τινι τὴν δάνοιαν ἔχω*. Συνώνυμα ἰδὲ ἐννοῶ σημ.

Διαχειρίζω (=ἔχω τι εἰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω), πρτ. διεχειρίζον, μέλ. διαχειριῶ, ἄορ. διεχείρισα, πρκ. διακεχειρίκα, ὑπερσ. διακεχειρίκειν. Μέσ. διαχειρίζομαι καὶ πρτ. διεχειριζόμην, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅπερ οὐδὲν περὶ τὴν σημασίαν διαφέρει (ὄρα μετ' ἐχειρίζω σημ.). Ῥημ. διαχείρισις, διαχειρισμός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ διὰ χειρός-ων (=διὰ μέσου τῶν χειρῶν) ἔχω καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως, μὴ μεσολαβούντος δηλ. συνθέτου ὀνόματος (πρβλ. *μεταχειρίζομαι, ἐγχειρίζω κλ.*) Σχηματίζεται δέκατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (ιδ-ι-ω=)-ίζω-ὄρα ἐλπίζω σημ. ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν διαχειρίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνέστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ παράγωγα. Τὸ ἀπλοῦν *χειρίζω* (ὅπερ ἐκ τοῦ χεῖρ) μτγν. Συνώνυμα: *χεῖρωμαι, μεταχειρίζομαι*.

Διδάσκω, πρτ. ἐδίδασκον, μέλ. διδάξω, ἄορ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδίδαχα, ὑπερσ. ἐδεδίδαχην. Μέσ. καὶ παθ' διδάσκομαι, πρτ. ἐδιδάσκωμην, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ. διδάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐδίδαξάμην, παθ. μέλ. διδαχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδιδάχθην, πρκ. δεδίδαγμα, ὑπερσ. ἐδεδίδαγμην. Ῥημ. διδασχῆ, [δίδαξις], δίδαγμα, διδάσκαλος (ἐξ οὗ διδασκαλεῖον καὶ διδασκάλιον), διδάκτρα, διδακτήριο, διδακτός (ἐξ οὗ διδακτικός), διδακτέον.

Σημ. Θέμ. δακ-ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ.-σκ- καὶ τοῦ ἐνέστ. ἀναπλασιασμοῦ ὅστις μετέβη καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους: δι-δάκ-σκ-ω καὶ ἀπο-
λῶν τοῦ πρώτου κ=) *διδάσκω*. Ἐκ τοῦ θέμ. δακ-κατὰ μετάπτωσιν τοῦ χαράκτ. εἰς χ προσελθούσαν ἐκ τοῦ μέλ. καὶ ἄορ., ἐν ᾧ συμπέπτουσι τὰ εἰς -κ+σω καὶ χ+σω=ξω, προέκυψε τὸ θέμ. δαχ-. Ὡς παθ. τοῦ διδάσκω λαμβάνεται καὶ ὁ ῥ. *μανθάνω*. Τὸ μέσ. *διδάσκομαι* εἶναι διάμεσον καὶ σημαίνει *διδάσκω τινὰ κατὰ τοῦ διδασκάλου*. Ἀντὶ τοῦ διδάσκω λέγεται καὶ: *διδασκαλίαν ἢ διδασχὴν τοιοῦμαι, διδασκαλίαν παρέχω, διδασκαλίᾳ χεῖρωμαι*. Συνών. ἰδὲ νοῦθετώ σημ.

Διδράσκω (ἀμτβ.=φεύγω κρυφίως, δραπέτευω)· ἀείποτε σύν-

θετον ἄποδιδράσκω, πρτ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀποδρά-
σομαι, ἄορ. β' ἀπέδραν (ὑποτ. ἀποδρῶ, -ᾶς, -ᾶ κλ., εὐκτ. ἀποδραΐην,
-αΐης, -αΐη κλ., πρστ. ἐλλείπει ἀπαρμ. ἀποδρᾶναι' μτγ. ἀποδράς,
-ᾶσα, -άν)' πρκ. ἀποδεδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν. Ῥημ. [ἀπό-δρασις,
ἄ-δραστος, ἀν-από-δραστος], δραπέτης (ἐξ οὗ δραπετεύω).

Σημ. Θέμ. δρα-, ἐξ οὗ (προσλήφει τοῦ προσφ. σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ.) δι-δρά-σκ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐκ. Ὁ θεμ. χαρακτ. δὲν ἐκτείνεται εἰς ἡ διότι προηγείται ρ. Συνώνυμα δραπετεύω, ὑπεκφεύγω.

Δίδωμι (=δίδω) ὁμαλόν. Ῥημ. δόσις, δοτήρ, [-δότης (ἐξ οὗ δοτικός)], δῶρον, δοτός, δοτέος, δοτέον.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. δο- καὶ ισχ. δω-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ.) δι-δω-μι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, τὸ δὲ μέσον πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό: ἀποδίδομαι καὶ εἶναι συνών. τῷ πωλῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: δίδωμι ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐπιδίδωμι λέγεται καὶ: ἐπίδοσιν λαμβάνω' ἀντὶ δὲ τοῦ: ἀντιδίδωμι λέγεται καὶ: ἀντίδοσιν ποιοῦμαι. Τὸ ἐκδίδωμι θυγατέρα=δίδω θυγατέρα εἰς γάμον' τὸ δίκην δίδωμι τινι εἶνε παθ. καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ: δίκης τυγχάνω ὑπὸ τινος (=τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος). Ἐνεργ. δὲ τούτων εἶναι τὸ δίκην λαμβάνω παρὰ τινος (=τιμῶν τινος) καὶ: δίκην ἐπιτίθημι τινι.

Δικάζω (=κρίνω, ἀποφασίζω ὡς δικαστής), πρτ. ἐδίκασον, μέλ. δικάσω, ἄορ. ἐδίκασα, πρκ. δικάσας ἔχω [καὶ δεδίκασα μτγν.], ὑπερσ. δικάσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι, πρτ. ἐδικαζόμην, μέσ. μέλ. δικάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδικασάμην, [παθ. μέλ. δικασθήσομαι μτγν.] παθ. ἄορ. ἐδικάσθην, πρκ. δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐδεδικάσμην. Ῥημ. δίκασις (ἐξ οὗ δικάσιμος), δικασμός, δικαστής (ἐξ οὗ δικαστήριον καὶ δικαστικός), ἀδίκαστος, δικαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δίκη (ἐξ οὗ καὶ δίκαιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθά- (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὁ ἀνάγκη-ἀναγκάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. δικαδ- ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Συνώνυμα: κρίνω, δαίτω.

Δινέω-ῶ (=περιστρέφω τι κυκλικῶς), παρ' Ἀττικ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ: περιδίνω. Μέσ. δινοῦμαι, πρτ. ἐδινούμην' καὶ Παθ. περιδινούμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [δίνησις, δίνημα, δινητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίνη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω= κρατῶ. Συνώνυμα: δονέω, (περι)στρέφω, στροβιλίζω, στροφέω ἢ στρομβέω.

Διψήω-ῶ (=ἔχω δίψαν, διψῶ τινος, ζωηρῶς ἐπιθυμῶ τι), (διψήεις=) διψῆς, (διψῆει=) διψῆ κλ., πρτ. ἐδίψηον-ων, μέλ. διψήσω ἄορ. ἐδίψησα, πρκ. διψήσας ἔχω [καὶ μτγν. δεδίψηκα], ὑπερσ. διψήσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐδεδιψήκειν]. Ῥημ. [δίψησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίψος ἢ δίψη ἢ δίψα, ἐξ οὗ καὶ διψαλέος. Ὁ θεμ. χαρακτὴρ ἡ συναίρεται κανονικῶς εἰς ἡ καὶ ἡ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς δίψει (δίψη) συνέχομαι.

Διώκω, πρτ. ἐδίωκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι καὶ σπαν. διώξω, ἄορ. α' ἐδίωξα καὶ β' ἐδιώκαθον, πρκ. δεδιώχα, ὑπερσ. ἐδεδιώχειν. Παθητ. διώκομαι. πρτ. ἐδιωκόμην, [παθ. μέλ. διωχθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐδιώχθην, πρκ. δεδιώγμαι, ὑπερσ. ἐδεδιώγμην. Ῥημ. διώξις, διώγμα, διωγμός, διωκτὴρ ἢ διώκτης, διωκτός, διωκτέον.

Σημ. Θέμ. διωκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ ἄορ. β' εἰ (καὶ ἀπρμ. διωκαθεῖν) ἐκ τοῦ ἀχρήστου διωκάθω. Ἐπὶ δικαιοσύνης τὸ (δίκην) διώκω (=ἐνάγω τινά εἰς τὸ δικαστήριον) ἔχει τὸ (δίκην) φεῦγον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: τὴν διώξιν ποιοῦ λαύνω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, (ἀπο)σοβέω.

Δοκέω-ω (=φρονῶ, νομίζω), πρτ. ἐδόκουν, μέλ. δόξω, ἄορ. ἔδοξα, πρκ. δόκησιν ἐσχῆκα [καὶ δεδόκηκα ποιητ.], ὑπερσ. δόκησιν ἐσχέκειν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως: **Δοκεῖ** (μοι, σοι, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς [=φαίνεται εὐλογον ἐμοὶ κλ.], ἦτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτ., ἥτις καὶ προσωπικὴ καλεῖται), πρτ. ἐδόκει, μέλ. δόξει, ἄορ. ἔδοξε, πρκ. δέδοκται ἢ δεδογμένον ἐστίν, ὑπερσ. ἐδέδοκτο ἢ δεδογμένον ἦν. Παθ. **δοκῶμαι** (=νομίζομαι, θεωροῦμαι) καὶ παθ. ἄορ. ἐδόχθην, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ νομίζομαι. Ῥημ. (δοκ-τ-ja=δοκ-σ-σα=δόκ-σα=) δόξα (ἐξ οὗ ἄδοξος), δόκησις, δόγμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

Σημ. 1. Θέμ. (δεκ- πρβλ. λατ. dec-et, ἐξ οὗ) δοκ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-) δοκ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ παθ. καταδοκῶμαι =θεωροῦμαι ὑποπτος. Ἀντὶ τοῦ δοκῶ λέγεται καὶ: δόκησιν ἔχω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν δοκῶ εἶναι τὰ: φαίνομαι (ὅπερ ὁμως ἐνίοτε καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν δοκῶ σημαίνει δοξασίαν, ἥτις ἐνδέχεται νὰ εἶναι ψευδής· τὸ δὲ φαίνομαι φανέρωσιν τοῦ ὄντος), νομίζω, ὑπολαμβάνω, ἡγοῦμαι, οἶμαι, δοξάζω, φρονῶ. Τῷ δὲ ἀπροσώπως: δοκεῖ (μοι, σοι, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς) συνώνυμα εἶναι τὰ: γιγνώσκω, διαγιγνώσκω, προαιροῦμαι.

Δοκιμάζω (=κάνω δοκιμήν, ἐξετάζω ἀκριβῶς, βασανίζω, ἐγκρίνω) ὁμαλόν. Ῥημ. δοκιμασία, δοκιμαστής, δοκιμαστὸς (ἐξ οὗ δοκιμαστικός καὶ ἀδοκιμαστος), δοκιμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δόκιμος (ὅπερ ἐκ τοῦ δοκῶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-γ-ω=) λιθάς ὁδοντοφονολήκτου. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν δοκιμάδ-. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: δοκιμασίαν ποιοῦμαι, πειρῶμαι, δια-(ἀπο)πειρῶμαι, διά(ἀπό)πειραν λαμβάνω (ἢ ποιοῦμαι), ἐξετάζω, ἐρευνῶ (ὃ ἰδέ), βασανίζω, βάσανον ποιοῦμαι, δέχομαι, παραδέχομαι. Ἀντίθετον τῷ δοκιμάζω (ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐγκρίνω) εἶναι τὸ ἀποδοκιμάζω.

Δολιχοδρομέω-ω (=τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ τὸν δόλιχον, διαγωνίζομαι τὸν δολιχόδρομον) καὶ ἄορ. ἐδολιχοδρόμησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: δόλιχον θέω.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δολιχοδρόμος, ὅπερ ἐκ τοῦ δόλιχος ἢ δολιχός (=δρόμος ἐν τῷ σταδίῳ μήκους 20 ἀρχαίων σταδίων) καὶ δρόμος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=κρατέω-ω).

Δοξάζω (=φρονῶ, νομίζω, φήμην παρέχω) ὁμαλόν. Ὁ ἐνεργητικὸς ὁμως πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐκφέρονται κατὰ περιφρασιν ἢ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [δοξασία], δόξασμα, δοξαστής (ἐξ οὗ δοξαστικός), δοξαστὸς (ἐξ οὗ ἠδδοξαστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ δόξα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-γ-ω=) λιθάζω, κατ' ὃ (ἀγορὰ) ἀγοράζω κλ. Τὸ δοξάζω καὶ τὸ παθ. δοξαζομαι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δόξαν, φήμην παρέχω εἶναι μγν. Ἀντ' αὐτῶν δ' οἱ Ἀττ. πῆξ. ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης λέγουσι: δόξαν περιτίθημι (περιτίθω) τινι, εἰς δόξαν καθίστημι τινά (ἐνεργ.), καὶ δόξαν λαμβάνω ἢ ἔχω (παθ.). Συνών. ἰδὲ δοκῶσημ.

Δουλόω-ω (μτβ.=κάνω τινὰ δοῦλον) ὁμαλόν. Ῥημ. δούλωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ δοῦλος (ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-δῶ), ἐξ οὗ καὶ τὸ ὁμαλὸν δουλεύω (ἀμτβ.=εἶμαι δοῦλος). Συνώνυμα: ἀνδραποδίζω.

Δουπέω-ω (=κάμνω δοῦπον, κρότον)· μόνον ὁ ἄορ. ἐδούπησα τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου κροτέω-ω. Ῥημ. [δούπημα].

Σημ. Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως δοῦπος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλ., κλ.

Δραπετεύ-ω (=ρεύω κρυφίως), πρτ. ἐδραπέτευον καὶ μέλ. δραπέτευσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: διδράσκω, ὑπεκφεύγω. Ῥημ. δραπετεία, δραπέτευσis, δραπέτευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ δραπέτης (ὅπερ ἐκ τοῦ διδράσκω), ἐξ οὗ καὶ δραπετικός· τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς—βασιλεύω.

Δράττομαι (κυρ.=πέρνω τι ὅσον χωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ μου, ἀ-δράχνω, ἀρπάζω) ἀποθ., μόνον ὁ ἄορ. ἐδραξάμην ἀπαντιᾶ, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. δράξ, δράγμα, δραγμός, δραχμή, δράγδην.

Σημ. Θέμ. δρακ- ἢ δραγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφυμ. -j- δρακ- -j- ἢ δραγ-j-) δραττι(σσ)-. Συνώνυμα: ἐπιλαμβάνομαι, ἔχομαι, ἀρπάζω.

Δράω-ω (=πράττω, ἐκτελῶ), πρτ. ἔδρων, μέλ. δρᾶ'σω, ἄορ. ἔδρασα, πρκ. δέδρακα, ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παθ. δρῶμαι, πρτ. ἐδρώμην, παθ. ἄορ. ἐδράσθην (μόνον κατὰ μτχ. δρασθέν), πρκ. δέδραμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: ποιῶ, ἐργάζομαι, κλ. Ῥημ. δραῖσις, δραῖμα, δραστήρ ἢ δραστής (ἐξ ὧν δραστήριος καὶ δραστήκης), δραστέον, δρασεῖω (ἐφετ.).

Σημ. Θέμ. δρα-. Αἱ φράσεις: εὖ ποιῶ, εὖ ἐργάζομαι καὶ εὖ δρῶ (=εὐεργετῶ τινα) εἶναι ἰσοδύναμοι· ἐπίσης ἰσοδύναμοι πρὸς ἀλλήλας εἶναι καὶ αἱ φράσεις: κακῶς ποιῶ, κακῶς ἐργάζομαι καὶ κακῶς δρῶ (=κακοποιῶ τινα). Συνώνυμα ἰδὲ ἐργάζομαι σημ.

Δύναμαι ἀποθετικὸν παθ. μετ' ἑνεργ. σημασίας· (δύναμαι, δύνασαι, δύναται κλ. ὑποτ. δύνωμαι, δύνῃ, δύνῃται κλ. εὐκτ. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο κλ. προστ. μόνον δινᾶσθω καὶ δυνάσθωσαν· ἀπρμ. δύνασθαι· μτχ. δυνάμενος), πρτ. ἐ(ῆ)δυνάμην, (ἐδύνασο=) ἐδύνω, ἐδύνατο κλ., μέσ. μέλ. δυνήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐ(ῆ)δυνήθην καὶ (παρὰ Ξενοφ.) ἐδυνάσθην (ἄνευ προστακτ.), πρκ. δεδύνημαι, ὑπερσ. ἐδεδυνήμην. Ῥημ. δύναμις, [δύνασις], δυνάστης(ἐξ οὗ δυναστεύω), δυνατός.

Σημ. Θέμ. δυνα- καὶ δυνᾶσ- (ἐξ οὗ ἐδυνᾶ'σθην, δυνάστης). Τὸ ῥ. κλίεται κατὰ τὸ ἴσταται. Ἡ ὑποτ. καὶ εὐκτ. ἰονίζονται κατὰ τὰ βαρύτονα, τὸ δὲ σ τῆς καταλήξε. σο ἐν τῷ παρατατικῷ ἀποβάλλεται. Περὶ αὐξήσεως ὄρα βούλομαι σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: δύναμιν ἔχω, ἐν δυνάμει εἰμί, δυνατός εἰμι, ὁλός τ' εἰμί καὶ ἔχω μετ' ἀπαρεμφάτου. Ἀντίθετον ἀδυνατῶ (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀδύνατος).

Δύνω ἰδὲ δύνω-δύομαι.

Δυσκολαίνω (=εἶμαι δύσκολος, δυστροπῶ, δυσαρεστοῦμαι διὰ τι), πρτ. ἐδυσκόλαινον, μέλ. δυσκολανῶ, (τὰ δὲ ἄλλα περιφραστικῶς, ἥτοι:) ἄορ. δύσκολος ἐγενόμην, πρκ. δύσκολος γέγονα, ὑπερσ. δύσκολος ἐγεγόνειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ δύσκολος (=δύστροπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαίνω.

“Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν δυσκολαν-. Ἀντὶ τοῦ δυσκολαίνω λέγεται καὶ περιφραστικῶς : δύσκολός εἰμι, δυσκολίαν ἔχω, δυσκόλως ἔχω ἢ διακείμαι ἢ διατίθεται).

Δυστυχέω-ω (ἀμτβ. = εἶμαι δυστυχής), πρτ. ἐδυστύχουν, μέλ. δυστυχήσω, ἄορ. ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα, ὑπερσ. ἐδεδυστύχηκειν. Παθ. μόνον ὁ ἀορ. ἐδυστυχήθην (καθ’ ὑπότ. δυστυχηθῆ [= νὰ γίνῃ δυστυχής] καὶ μτχ. τὰ δυστυχηθέντα [= τὰ ἀτιγῶς πραχθέντα, τὰ δυστυχήματα], τὰ δ’ ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: δυστυχής γίνομαι (ὑπό τινος). Ῥημ. δυστύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δυστυχής*, ὅπερ ἐκ τοῦ *δυσ* καὶ *τύχη*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *δυστυχής εἰμι, κακῶς πράτω, κακοπαθέω-ω, κακοδαιμονέω-ω, κακοπραγεω-ω, κακοτυχῶ, ἐνδέομαι, ἀπορῶ, πένομαι, εἰς πενίαν καθίστημι, ταπεινὰ πράττω*. Ἀντίθ.: *εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εὖ (καλῶς) πράττω*.

Δυσχεραίνω (μτβ. = κάμνω τι δύσκολον, διεγείρω τὴν ἀγανάκτησιν· ἀμτβ. = εἶμαι δύσκολος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), πρτ. ἐδυσχεραίνον, μέλ. δυσχερανῶ, ἄορ. ἐδυσχέρανῶ, πρκ. ἡγανάκτησα, ὑπερσ. ἡγανακτήκειν. Παθ. δυσχεραίνομαι καὶ παθ. ἄορ. ἐδυσχεράνθην, τὰ δ’ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. δυσχέραςμα, δύσχεραντέον.

Σημ. 1. τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δυσχερής* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δυσ* καὶ *χείρ*), ἐξ οὗ καὶ *δυσχέρεια*. Σχηματίζεται δὲ κατ’ ἀναλογίαν τοῦ μέλ. *μελαινῶ*. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν *δυσχεράν-*. Τὸ θεμ. φωνῆεν α βραχὺ ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι προηγείται ρ. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς : *δυσχερῶς ἔχω πρὸς τι, δυσχερές τι ποιοῦμαι, δυσχερής εἰμι*.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ *δυσχεραίνω* (= ὀργίζομαι) εἶναι τὰ : *ἀγανακτῶ, ἀσχάλλω, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, δυσθετοῦμαι, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι, ἀκραχολέω καὶ χαλεπαίνω*.

Δύ-ω (= βυθίζω) ἀείοποτε σύνθετον, πρτ. -ἔδυνον, μέλ. -δύ-σω, ἄορ. -ἔδυσα, πρκ. -δέδυνκα, ὑπερσ. -ἐδεδύκειν. Μέσ. δύομαι καὶ δύνω, πρτ. ἐδυνόμην, μέλ. δύσομαι, ἄορ. β’ ἐνεργ. ὡς μέσ. ἔδυν (ὑπότ. δύω, εὐκτ. -δύοιμι, προστ. δύθι· ἀπαρ. δύναι, μτχ. δύς, δύσα, δύν), πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. δέδυνκα, ὑπερσ. -ἐδεδύκειν. Παθ. -δύομαι, πρτ. -ἐδυόμην, [παθ. μέλ. -δυθήσομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἄορ. ἐδυόθην πρκ. δέδυμαι, ὑπερσ. ἐδεδύμην. Ῥημ. δύσις, δυσμαί, ἐνδυμα, δύτης, ἐν-δυτός, ἄ-δυτος, ἀπο-δυτέον.

Σημ. Θέμ. ισχ. δὺ καὶ ἀσθ. δῦ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφμ. *ν* καὶ *ι* : δῦ-ν-ι-ω = δύνων) δῦ-νός (Ἰων.), ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Ξενοφῶντι. παρὰ δὲ μτγν. καὶ ὁ ἄορ. *ἔδυνα*. Τὸ δύνω παρ’ Ἀττ. εὐρίσκεται μόνον σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων : *ἐν, κατά, ἀπό, ὑπό*. Ὁ θεμ. χαρακτήρ *ν* εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ θ καὶ μ ἀρχομένων ὀλικῶν καταλήξεων. Συνώνυμα : *βάπτω, βαπτίζω*.

Δωρέομαι-οῦμαι (ἐπὶ ἀμέμπτου ἐννοίας = προσφέρω δῶρόν τι, φιλοδωρῶ, δωρίζω) ἀποθ., πρτ. ἐδωρούμην, μέσ. μέλ. δωρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδωρησάμην, παθ. ἄορ. ἐδωρήθην, πρκ. δεδώρημαι, ὑπερσ. ἐδεδωρήμην. Ῥημ. δώρημα, δωρητὴρ ἢ δωρητής (ἐξ οὗ δωρητικός), δωρητός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *δῶρον* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δίδωμι*) κατ’ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *κράτος* (κρατέω =) *κρατῶ-κρατέομαι-οῦμαι*. Ἦ δ’ ἐνεργητ. *δωρῶ* ποιητ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *δωρεὰν δίδωμί τινι, δωρεὰς ἄγω τινί, δωροφορῶ, δωροτελῶ, χαρίζομαι*· καὶ παθ. *δωρεὰν (δωρεὰς) λαμβάνω* (ἢ *δωρεὰς τυγχάνω*) *παρὰ τινος, δωρεὰς ἀξιοῦμαι, δῶρα δέχομαι*.

Δωροδοκέω-ω (= δέχομαι δῶρα ἐπὶ παραβάσει τοῦ καθήκοντός μου

κοιν. δωροδοκῶμαι, πρτ. ἐδωροδόκουν, μέλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα, πρκ. δεδωροδόκηκα, ὑπερσ. ἐδεδωροδοκήκειν. Παθ. δωροδοκῶμαι, πρτ. ἐδωροδοκούμην, παθ. μέλ. δωροδοκηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδωροδοκήθην, πρκ. δεδωροδόκημαι, ὑπερσ. ἐδεδωροδοκήμην. Ῥημ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δωροδόκος, ὅπερ ἐκ τοῦ δῶρον καὶ δέχομαι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Τὸ δωροδοκῶ λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ δεκάζω (=δίδω δῶρα, ὡπως διαφθεῖρω κοιν. δωροδοκῶ) ἢ τῆς ἰσοδυν. περιφρ. φθείρω τινὰ χρήμασιν. Ἀτὶ τοῦ δωροδοκῶ λέγεται καὶ : δωροδόκος εἰμί καὶ δωροδοκῶν γίγνομαι κλ. Ἐπὶ δὲ ἀμείπτου ἐννοίας λέγεται καὶ : δωρεὰς λαμβάνω παρὰ τινος, δῶρα δέχομαι κλ. (ὅρα δωροῦμαι σημ. 1).

E

Ἑαρίζω (=διάγω τὸ ἔαρ) καὶ μέσ. ἑαρίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως : τὸ ἔαρ διάγω.

Σημ. Ἐκ τοῦ (Ῥεαρ=) ἔαρ, ἐξ οὗ καὶ ἑαρινός. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδι-γ-ω=) ἐρίζω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν : ἐνεαρίζω· πρβλ. θέρος-θερίζω καὶ ἐνθερίζω· χειμῶν-χειμάζω καὶ ἐγχειμάζω (=διάγω τὸ θέρος, τὸν χειμῶνα).

Ἑάω-ω (=ἀφήνω, παραιτῶ), πρτ. εἴων, μέλ. ἐξ' ὦ, ἀόρ. εἶξα, πρκ. εἶακα, ὑπερ. εἶάκειν. Παθ. ἐῶμαι, πρτ. εἴωμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐᾶσομαι, παθ. ἀόρ. εἶσθην, πρκ. εἶξμαι, ὑπερσ. εἶαμην. Ῥημ. ἐατέος, ἐατέον.

Σημ. 1. Θέμ. (σεFa=) ἔα-. Τὸ ἐν ἀρχῇ σ δὲν μεταβάλλεται πάντοτε εἰς δασεῖαν : (σεδαφος=) ἔδαφος, (σαδελφός=) ἀδελφός κλ. Τὸ ῥ. λαμβάνει αὖθις ἐν ἀντὶ η, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ : (ἐ-σεFa-ον=ἐεῖον=) εἴων, (ἐ-σεFa-σα=ἐεῖασα=) εἶασα, κλ. Ὁ θεμ. χαρακτηρ. α βραχὺ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφόρτου ἀροχόμενων ῥηματικῶν τελῶν ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ε.

Σημ. 2. Συνώνυμα : ἀφήμι, προΐμι, μεθίμι, ἀν(παρ)ίμι, ἀποτίθμι, ἀπολείπω, λείπω, λιμπάνω.

Ἑγγυάω-ω (=ἀ. δίδω τι ὡς ἐνέχυρον· καὶ β'. ἀρραβωνίζω τινὲ τὴν θυγατέρα), πρτ. ἡγγύων καὶ ἐνεγύων, μέλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἡγγύησα καὶ ἐνεγύησα, πρκ. ἡγγύηκα καὶ ἐγγεγύηκα, ὑπερσ. ἡγγυήκειν καὶ ἡγγυηκῶς ἦν. Μέσ. ἐγγυῶμαι (=ἀ. δίδω ἐγγυήσιν, γίγνομαι ἐγγυητής· καὶ β') μνηστεύομαι· ἐπὶ ἀνδρός συνήθ.) καὶ Παθ. ἐγγυῶμαι, πρτ. -ἡγγυώμην καὶ ἐνεγυώμην, μέσ. μέλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγγυησάμην καὶ ἐνεγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἡγγυήθην, πρκ. ἡγγύημαι καὶ ἐγγεγυήμαι, ὑπερσ. ἡγγυήμην καὶ ἐνεγεγυήμην καὶ ἡγγυημένος ἦν. Ῥημ. ἐγγυήσις, ἐγγυητής, ἐγγυητὸς (οὗ θηλ. ἐγγυητή, νοητ. γυνή=μεμνηστευμένη· ἀντίθετον ἐταίρα).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐγγύη (=ἐγγύησις), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ γνόν (=μέλος τοῦ σώματος καὶ ἰδίως χεῖρ). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἢ ἔξωθεν ἢ (σπν.) ἔσωθεν· πρβλ. διακονῶ, ἐκκλησιάζω καὶ ἐναντιοῦμαι. Ἐν συνθέσει δὲ μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐξ, κατά, παρὰ ἢ αὖθις καὶ ὁ ἀναδιπλασιασμός γίγνεται ἀείποτε μετὰ τὴν πρόθεσιν, ἥτοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρασυνθέντος ῥήματος : παρ-ἡγγύων κλ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς : ἐγγυητὴν καθίστημι καὶ ἐγγυητὴν παρέχω (οὗ ἀντίθετον τὸ : ἐγγυητὴν λαμβάνω) καὶ μέσ. ἐγγυητής γίγνομαι καὶ ἐγγυάς ποιοῦμαι.

Ἑγείρω (=σηκώνω, ἔξυπνῶ τινα), πρτ. ἤγειρον, μέλ. ἔγειρω, ἀόρ. ἤγειρα, πρκ. [α' ἐγήγερα μτγ. καί] β' ἐγρήγορα (οὐδ.=εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ), ὑπερσ. [α' ἐγηγόρκειν μτγν. καί] β' ἐγρηγόρειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγειρόμαι, πρτ. ἠγειρόμην, μέσ. μέλ. ἐγερούμαι, παθ. μέλ. ἐγεροθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὥς μέσ. ἠγέρθην καὶ μέσ. ἀόρ. β' -ἠγρόμην, πρκ. ἐγήγεμαι, ὑπερσ. ἐγηγέρμην. Ῥημ. ἔγερσις (ἐξ οὗ ἐγέρσιμος), ἐγερτήριον, ἐγερτός (ἐξ οὗ ἐγερτικός), ἐγερτέον.

Σημ. 1. Θέμ. *ἐγερ-* καὶ κατὰ συγκοπὴν *ἐγρ-* (ἐξ οὗ καὶ *ἐγρήγορα* καὶ *ἠγρόμην*). Τὸ ῥ. λαμβάνει ἐν τῇ ἔνεστ. καὶ παρατατικῇ τὸ πρόσφυμ.-j- (=ἐγέρ-j-ω=ἐγέρω=) *ἐγείρω*. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀνά, ἐπί, ἐξ*. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν, ἐν δὲ τῇ *ἐγρήγορα* ἐπαναλαμβάνεται ὁλόκληρον τὸ ἀσθενὲς θέμα *ἐγρ-*.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ *ἐγρήγορα*, ὅπερ ἔχει σημασίαν ἔνεστ., ἐσηματίσθησαν τὰ μτγν.: *ἐγρηγορέω-ῶ, γρηγορός* (ἐξ οὗ *Γρηγόριος*) καὶ τὸ τῆς ὁμιλουμένης *γρήγορα*.

Σημ. 3. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *αἴρω, εἰς ὕψος αἴρω, ἐπαίρω, διαίρω, ἀνίστημι, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀννύω, ἀναφέρω, ἀνατείνω, ἀνορθόω, ἀφ(δι)υπνίζω*.

Ἑγκωμιάζω (=ἐπαινῶ τινα), πρτ. ἐνεκωμιάζον, μέλ. ἐγκωμιάσω καὶ μέσ. ὥς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι, ἀόρ. ἐνεκωμιάσα, πρκ. ἐγκεκωμιάκα, ὑπερσ. ἐνεκωμιάκειν. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ πρκ. ἐγκεκωμιάσμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐγκωμιαστής, (ἐξ οὗ ἐγκωμιαστικός), ἐγκωμιαστός, ἐγκωμιαστέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἐγκώμιον* (ὅπερ ἐκ τῆς *ἐν* καὶ *κώμος*=ἄσμα ψαλλόμενον εἰς πανηγυρικὴν ποιήν). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθαδ-j-ω=) *λιθάω*. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *ἐγκωμιάδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: *ἐγκωμιάζω ἑμαυτὸν καὶ ἐγκώμιον ποιῶ εἰς ἑμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ *ἐγκωμιάζω* λέγεται καὶ: *ἐγκώμιον ποιῶ τινι* καὶ *παθ. ἐγκωμίων τυγχάνω ὑπὸ τινος*.

Σημ. 2. Συνώνυμα: *ἐπαινῶ, εὐφημέω-ῶ, εὐλογέω-ῶ, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμον γλώττης ἄγω, ἄδω, ὕμνῶ, ὕμνωδῶ, μακαρίζω*.

Ἑγχειρέω-ῶ (=βάλλω χερί, ἔρχομαι ἔργον τινός, ἐπιχειρῶ καὶ ἱατρ. κἀμὼν ἐγχειρῶσιν), πρτ. ἐνεχειρῶν, μέλ. ἐγχειρήσω, ἀόρ. ἐνεχειρήσα, πρκ. ἐγκεχειρήκα, ὑπερ. ἐνεκεχειρήκειν. Ῥημ. ἐγχειρήσις, ἐγχειρήμα, ἐγχειρητής (ἐξ οὗ ἐγχειρητικός), ἐγχειρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς *ἐν* καὶ *χείρ*· γίνεται δὲ ἐξ αὐτῶν ἀρέσως μὴ μεσολαβοῦντος δηλ. συνθέτου ὀνόματος (πρβλ. ἀριστοποιεῖν καὶ σημ.). Συνώνυμα: *ἐπιχειρῶ, ἄπτομαι, ἐπιβάλλομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι*.

Ἑγχειρίζω (=δίδω τι εἰς χεῖράς τινος, παραδίδω), πρτ. ἐνεχειρίζον, μέλ. ἐγχειρίῃ, ἀόρ. ἐνεχειρίσα, πρκ. ἐγκεχειρίκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρίκειν. Παθ. καὶ μέσ. [ἐγχειρίζομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐνεχειρίσθην, μέσ. ἀόρ. ἐνεχειρισάμην (τι=ἀνέλαβον), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ἐγχειρίσις, ἐγχειρισμός, ἐγχειριστής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον· γίνεται δὲ κατὰ σύνταξιν (μὴ μεσολαβοῦντος δηλ. συνθέτου ὀνόματος) ἐκ τοῦ *ἐν χεירὶ ἢ χερσὶ (τίτῃμ)* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-jω=) -ίζω ὁδοντοφών. (ὄρα *ἐλπίζω* σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: *ἐγχειρίζω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῇ μὲν *ἐγχειρίζω* εἶναι τὸ *παραδίδωμι* τῇ δὲ *ἐγχειρίζομαι* τὰ: *παραδίδομαι, ἐκδόν ἑμαυτὸν ποιέω, προσχωρέω*.

"Εξομαι (=κάθημαι), ἀπλοῦν. ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεί-
 ἀείποτε σύνθετον: **καθέζομαι** (=βάλλω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ καθήσῃ
 ὅπερ εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ. Οἱ δὲ χρόνοι τοῦ ῥ. ἔχουσι κατ-
 σημασίαν ὡς ἐξῆς· ἐνεστ. καθέζομαι, πρτ. ἐκαθεζόμεν, μέλ. καθεδού-
 μαι, ἀόρ. ἐκαθεζόμεν ἢ ἐκαθησάμην ἢ εἰσάμην ἢ ἐσάμην, πρκ. κά-
 θημαι, ὑπερσ. (ἐ)καθήμην. Ῥημ. ἔδρα (ἐξ οὗ κατέδρα, ἐνέδρα), ἔδρα
 (ἐξ οὗ ἐδώλιον), ἐστία.

Σημ. Θέμ. [σεδ=] ἔδ.—[πρβλ. λατιν. sed-eo]. Τὸ ῥ. ἐν τῷ ἐνεστ. κα-
 παρατατικῷ προσλαμβάνει τὸ πρόσφμμα-j: [ἐδ-j-ομαι=] **ἐζομαι**. Οἱ χρόνοι
 τοῦ ῥημ. ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων: **καθίζομαι** καὶ **κάθημαι**. Ὁ πρτ.
ἐκαθεζόμεν ἔχει ἀείποτε σημασίαν ἀορίστου. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ
 τύποι: μέσ. μέλ. **καθεδήσομαι**, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. **ἐκαθέσθην**. Τὸ **καθε-**
ζομαι ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **παρά, περί, πρὸς, σύν**
κλ.: παρακαθέζομαι, προσκαθέζομαι κλ.

"Εθέλω καὶ θέλω, πρτ. ἤθελον, μέλ. ἐθελήσω καὶ σπαν. θελήσω
 ἀόρ. ἠθέλησα (ὑποτ. ἐθελήσω καὶ θελήσω) εὐκτ. ἐθελήσαιμι, προστακ.
 ἐθέλησον, ἀπαρ. ἐθέλησαι καὶ θελήσαι, μτγ. ἐθελήσας καὶ θελήσας, πρκ. ἠθέ-
 ληκα(καὶ μτγν. τεθέληκα), ὑπερσ. ἠθελήκειν(καὶ μτγν. ἐθεθέληκειν). Ῥημ.
 θέλησις, θέλημα, (ἐ)θελήμων, (ἐ)θελητός, ἐθελοντής, ἐθελούσιος, ἐθελοντί-

Σημ. Θέμ. **θελ-** καὶ [μετὰ τοῦ προθέματος ε-] **ἐ-θελ-** καὶ [προσλήψε-
 τοῦ πρόσφμ. ε- ὅρα εἰσαγ. § 6, 2] **θελ-ε** καὶ **ἐθελ-ε**. Οἱ τύποι **θέλω, θε-**
λήσω, καὶ ἀόρ. ἐθέλησα εἶναι σπν. καὶ ἴδιοι τῶν ποιητῶν καὶ μτγν. Συ-
 νώνυμα ἰδὲ βούλομαι σημ. 2.

"Εθίζω (=συνηθίζω τινά), πρτ. εἴθιζον, μέλ. ἐθιῶ, ἀόρ. εἴθισα
 πρκ. εἴθικα, ὑπερσ. εἴθικειν, Παθ. καὶ μέσ. ἐθίζομαι, πρτ. εἴθιζόμεν,
 μέλ. μέσ. (α' ἐθίσομαι, μτγν καὶ) β' ἐθιοῦμαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ.
 εἴθισθην, πρκ. εἴθισμαι, ὑπερσ. εἴθισμην καὶ εἴθισμένος ἦν. Ῥημ. ἔ-
 θισμα, ἐθισμός, ἐθιστός, ἐθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **ἔθος** (ἵπερ ἐκ θέμ. σΦεθ=ἐθ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ
ἐλπίς(ἐλπίδ-j-ω)=**ἐλπίζω**, καθ' ὃ ἀθρόος=**ἀθροίζω** κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν
 ἐθιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.
 Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλοῦνται διὰ τοῦ **ει**, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ:
 (ἐ-σΦεθ-ίζον=ἐεθίζον=) **εἴθιζον**, (σε-σΦεθισμαι=ἐεθισμαι=) **εἴθισμαι** κλ.
 Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀπαντᾷ ἀναλελυμένως: **ἐθίζω ἑμαυτόν**. Συνώνυμα:
συνοικεῖω, παρασκενάζω, ἄσκῶ, παιδεύω.

"Εῶ (οὐδ.=συνηθίζω) ποιητ., παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ὡς ἐνεστ. λαμ-
 βάνεται ὁ πρκ. **εἴωθα**, ὡς πρτ. δὲ ὁ ὑπερσ. **εἴωθειν ἢ εἴωθῶς ἦν**, (οἱ δ'
 ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ μέσ. ἐθίζομαι, ἥτοι') μέλ. **ἐθιοῦμαι**, ἀόρ. **εἰθίσθην**,
 πρκ. **εἴθισμαι**, ὑπερσ. **εἰθίσμην**. Ῥημ. εἰωθότως (=κατὰ τὸ συνήθες).

Σημ. Θέμ. (σΦεθ=) **ἐθ-** (ἐξ οὗ **ἐθ-ος**). Ἐκ τοῦ θέμ. σΦεθ-προέκυψε κατ'
 ἔκτασιν τὸ σΦεθ-(πρβλ. ἡθος), ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν τὸ σΦωθ-(πρβλ. ῥήγνυμι-
 ἔρρωγα), ἐξ οὗ ὁ ὑπερσ. (ἐσε-σΦωθ-ειν=ἐεώθειν=) **εἴωθειν**. Κατ' ἀναλογίαν
 δὲ τοῦ ὑπερσ. ὁ σχηματίσθη ὁ πρκ. **εἴωθα** (ἀντὶ σέσΦωθα=ἔωθα). Συνώ-
 νυμα: **ἐθίζομαι, φιλῶ, (ἐ)θέλω, συνεθίζομαι, συνοικεῖσθαι, συμμανθάνω.**

Εικάζω (=κάννω τι ὁμοιον πρὸς τι, ἀπεικονίζω, παρῶμοιάζω, συμ-
 περαίνω), πρτ. ἤκαζον ἢ εἵκαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. εἰκάσομαι, ἀόρ. ἤκασα
 ἢ εἵκασα, πρκ. εἰκάσας ἔχω, ὑπερσ. εἰκάσας εἶχον. Παθ. εἰκάζομαι, πρτ.
 ἤκαζόμην ἢ εἵκαζόμην, [παθ. μέλ. εἰκασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἤκασθην
 ἢ εἵκασθην, πρκ. ἤκασμαι ἢ εἵκασμαι ὑπερσ. -ἤκασμην ἢ -εἵκασμην.

Ῥημ. εἰκασία, [εἰκασίς, εἰκασμα, εἰκασμός], εἰκαστής (ἐξ οὗ εἰκαστικός), εἰκαστός, εἰκαστέος, -εἰκαστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τῆς ἀγο. ὀνομαστ. εἰκῶ (=εἰκὼν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-γ-ω=) λιθάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν εἰκαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: ἀπεικάζω ἑμαυτόν. Τὸ ῥ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται τρέπον τὸ εἰ εἰς η, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Ἑλλήσι μένει ἀναύξητον: «ἦκασα Ἀττικοί, εἶκασα Ἑλληνες» (Μοῖρις).

Σημ. 2. Συνώνυμα: παραβάλλω, παρατίθηναι, συγκρίνω, τοπάζω, τεκμαίρομαι, σημαίνω, ὀρίζω.

α') Εἶκω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω), πρτ. εἶκον, μέλ. εἴξω, ἄορ. α' εἴξα καὶ β' εἴκαθον (οὐ εὐχο. μόνον ἢ ὑποτ. παρειακῆ καὶ εὐκτ. ὑπεικάθοιμι), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: ἐνδίδωμι. Ῥημ. ὑπ-εικτέον. Σημ. Θέμ. *Εἰκ*- (πρβλ. *Ιχ-νέ-ομαι*) καὶ (μετὰ τοῦ προθέμ. *εἰ-* *Εἰκ*=) *εἰκ-*. Τὰ ῥήματα *εἴκω*, *εἴρω* καὶ *εἴρω* εὐρίσκω ἀέλπτε ἀνάυξητα.

β') Εἶκω (=ὁμοιάζω, φαίνομαι) ποιητ., παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ὡς ἐνεστώως λαμβάνεται ὁ πρκ. *ἔοικα* (ἔοικας, ἔοικε, γ' πληθ. ἔοικαςι καὶ εἴξασι' ὑποτ. ἐοίκω' εὐκτ. ἐοίκοιμι' προστ. ἐλλείπει' ἀπαρ. εἰκέναι [καὶ ἐοικέναι μτγν.]' μτχ. εἰκώς, -υῖα, -ὸς [καὶ ἐοικώς, -υῖα, -ὸς], ὡς πρτ. δὲ ὁ ὑπερσ. *ἑώκειν*, (πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνωνύμων ἢ περιφρ., ἤτοι:) μέλ. ὁμοίως ἔξω ἢ φανήσομαι, ἄορ. ὁμοίως ἔσων ἢ ἐφάνην, πρκ. ὁμοίως ἐσχηκα ἢ πέφασμαι, ὑπερσ. ὁμοίως ἐσχήκειν ἢ ἐπεφάσμην. Ῥημ. [ἔκελος, εἰκέλος], εἰκόν, εἰκότως (ἐκ τῆς μτχ.).

Σημ. Θέμ. *Εἰκ*- (ὄρα σημ. *εἴκω*=ὑποχωρῶ) ἐξ οὗ *εἰκ-*. Ὁ πρκ. (*Fe-Εοικ-α*) *ἔοικα* ἐσηματίσθη ἐκ τοῦ *ισχ*. θέμ. (πρβλ. *λεπ-λέ-λοιπ-α, πιθ-, πέ-ποιθ-α* κλ.). Τὸ γ' πληθ. πρόσ. *εἴξασι* ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν τοῦ *ἴσασι* (ὄρα οἶδα). Ἡ ἀπαρμφ. (*Fe-Εἰκ-έναι*) *εἰκέναι* καὶ μτχ. (*Fe-Εἰκ-ὦς*) *εἰκώς* ἐσηματίσθη ἐκ τοῦ ἀσθ. θέμ. *Εἰκ-*. Ὁ ὑπερσ. ηὐξάνετο κανονικῶς: *ῥοίκειν* ἐκ τοῦ τύπου δὲ τούτου κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν προήλθεν ὁ *ἑώκειν*. Τὸ εἰκὸς ἔχει συγγρ. *εἰκότερον*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: φαίνομαι, ὁμοιώω, ὁμοίως ἔχω, δοκέω, δόξαν παρέχω.

Εἵμαρται ἰδὲ μείρομαι.

Εἶμι (=εἶμαι, ἵσθαι), πρτ. ἦν, μέλ. ἔσομαι, ἄορ. ἐγενόμην, πρκ. γέγονα, ὑπερσ. ἐγενόμην. Ῥημ. οὐσία (ἐξ οὗ οὐσιώω, οὐσιώδης, οὐσιακός), ὄντως, οὖν, ἔσ-θ-λὸς (=ἄγαθός), ἔτοιμος, ἔτυμος (=ἀληθής), [ἐτὸς (=ὅ, τι ὑπάρχει, εἶναι ἀληθές, βέβαιον), ἐτεδός (=ἀληθής)], συνεστέον (=δεῖ συνεῖναι=πρέπει νὰ εἶναι τις μαζὶ).

Σημ. 1. Θέμ. *ἔσ-* (ἔσ-μι=εἶμι)=*εἶμι*. Τὸ ῥ. εἶναι συνδεδεικνὸν καὶ ὑπαρκτικόν' καὶ ἐπὶ μὲν τῆς συνδεδεικτῆς ἐννοίας οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν καὶ χρησιμεύει μόνον ὡς σύνδεσμος τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατ' ἄπορρομένου, ἐπὶ δὲ τῆς ὑπαρκτικῆς εἶναι διαθέσεως οὐδετέρας καὶ σημ. *ὑπάρχω*, ζῶ. Ὁ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἐπὶ συνδεδεικτῆς ἐννοίας ἐγκλίνεται, πλὴν τοῦ *εἶ*. Τὸ γ' ἐνικ. πρόσωπ. *ἔστι* ἀναβιβάζει τὸν τόνον: 1) ὅταν εἶναι ἐν ἀρχῇ λόγου 2) ἐπὶ τῆς σημ. *ὑπάρχει* 3) ἐπὶ τῆς σημ. *εἶναι δυνατόν* 4) μετὰ τὰς λέξεις *οὐκ, μή, εἰ, ὥς, καί, ἀλλ'*, τοῦτ'· καὶ 5) εἰς τὰς φράσεις: *ἔστιν ὅτι, ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὅπου, ἔστιν ὅπως* κλ. Τὸ β' ἐνικ. πρόσωπ. τοῦ πρτ. λαμβάνει τὴν κατάληξιν -θα πρβλ. *ἔφησθα, ἤϊσθα καὶ ἤδεισθα*.

Σημ. 2. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *πάρεμι, ἄπειμι, ἔνειμι, πρόσεμι, σύνειμι* κλ. καὶ ἀπροσώπως: *ἔνεστι* (=εἶναι δυνατόν), *ἔξεστι* (=εἶναι δυνατόν, ἐπιτετραμ-
ΙΩΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΔΕΕΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ 5

μένον) (1), *πάρεστί* (μοι=μοί εἶναι πρόχειρον, εὐκολον, δυνατόν), *μέτεστι* (μοί-τινος=ἐστί μοι μετουσία τινός, μετέχω τινός). Ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστικῆς καὶ τῇ προστακτικῇ.

Εἶμι (=θά ἔλθω)· οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σηματοσίαν ὡς ἑξῆς· ἔνεστ. **ἔρχομαι** (ὑποτακτ. ἴω, ἴης, ἴη κλ., εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην, ἴοις καὶ ἴοιοις κλ., προστ. ἴθι, ἴτω κλ. ἅπαρ. ἰέναι· μτχ. ἰών), πρτ. ἦα καὶ ἦειν, μελ. εἶμι (εἶ, εἶσι, κλ., εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην ἅπαρ. ἰέναι· μτχ. ἰών), ἄορ. ἦλθον, πρκ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν. Ῥημ. (ἐκ μὲν τοῦ εἶμι εἶναι τά:) ἴτης (=ἰταμός), ἰταμός (=τολμηρός), ἑξ-ἰ-τηλος, ἰ σθ-μός, εἰσ-ι-τήριον, ἰτός (ἐξ οὗ δυσπάρσιτος, ἀμιξιτός), ἰτέον καὶ ἰτητέον (ἐξ οὗ παριτητέα)· (ἐκ δὲ τοῦ ἔρχομαι τά:) ὁδός, οἶμος (ὁ), ἐπ-ήλυς, νήλυς, [προσ-ήλυτος], ἐλεύθερος.

Σημ. 1. Θέμ. ἰ, ὅπερ ἐν τῷ ἔνικ. τοῦ ἔνεστ. ἐκτείνεται εἰς: εἰ-. Τὸ εἶμι ἐν μὲν τῇ ὀριστ. λαμβάνεται ὡς μέλλον τοῦ *ἔρχομαι* καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀχρηστοῦ *ἐλεύσομαι*, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσι (πλὴν τῆς ὑποτακτ. καὶ πρστ.) ἀπαρμφ. καὶ τῇ μτχ. ἔρχισιμι. ἔνεστ. καὶ μέλλοντος. Τὸ β' ἔνικ. προσωπ. τοῦ πρτ. προσλαμβάνει τὴν κατάληξιν -θα· πρβλ. *ἦσθα*, *ἔφησθα*, *ᾔδεισθα*. Τὸ ῥ. ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ ἐν τῇ προστακτ. Τὸ *εἰσείμι* ὑπὸ τινος εἶναι παθ. τοῦ *εἰσάγω* τινά, τὸ δὲ *κατέειμι* ὑπὸ τινος εἶναι παθ. τοῦ *κατάγω* τινά.

Σημ. 2. Οὐσιασ. τοῦ εἶμι εἶναι ἡ ὁδός· ὅθεν: *ὁδόν*, *εἴσοδον*, *ἔξοδον*, *μέθοδον*, *πάροδον*, *πρόσοδον*, *σύνοδον* κλ. *ποιεῖσθαι*=*ἰέναι*, *εἰσέναι*, *ἐξέναι*, *μετιέναι*, *παριέναι*, *προσιέναι*, *συνιέναι* κλ. Συνώνυμα ἰδὲ *ἔρχομαι* σημ.

Εἶργω (=ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον, ἀποκλείω), πρτ. εἶργον, μέλ. εἶρξω, ἄορ. εἶρξα, πρκ. εἶρξας ἔχω, ὑπερσ. εἶρξας εἶχον. Παθ. εἶργομαι, πρτ. εἶργόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. εἶρξομαι, πᾶθ. ἄορ. εἶρχθην, πρκ.-εἶργμαι, ὑπερσ.-εἶργμαι. Ῥημ.-ἄ-ερκος(=ἀπερίφορατος), εἶρκτην.

Σημ. Θέμ. (Ἐργ-καὶ μετὰ τοῦ προθέματος ε: ἐ-Ἐργ=ε-εργ=) *εἶργ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἐκκλείω*, *διακωλύω*, *ἀποκωλύω*, *ἐμποδῶν ἵσταμαι*, *ἐμποδῶν γίγνομαι*.

Εἶργνύω καὶ **εἶργνυμι** (=ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, ἐγκλείω), μέλ. ἐγκλείσω [καὶ μτγν. εἶρξω], ἄορ. εἶρξα, πρκ. εἶρξας ἔχω, ὑπερσ. εἶρξας εἶχον. Παθ. εἶργνυμαι, πᾶθ. ἄορ. εἶρχθην, πρκ. εἶργμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: ἐγκλείω. Ῥημ. εἶρκτή, εἶργμός, ἔρκος (ἐξ οὗ ὄρκος).

Σημ. Θέμ. *εἶργ-* (ὄρα *εἶργω*), ἐξ οὗ (προσλήψιμι τοῦ πρόσφ. *νυ*: *εἶργ-νύ-ω* καὶ *-εἶργν-ν-μι*). Ἐκ τοῦ θεμ. *εἶργ-*. σχηματίζεται καὶ τὸ *εἶργω* (ἀχρηστον παρ' Ἀττ. πεζολόγοις κατ' ἑνεστώτα). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

Εἴωθα· ἰδὲ ἔθω.

Ἑκκλησιαῖζω (=συγκαλῶ ἢ συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν, ὁμιλῶ ἐν αὐτῇ), πρτ. ἔξεκκλησιάζον καὶ ἡκκλησιάζον, μέλ. ἐκκλησιάσω, ἄορ. ἔξεκκλησίτισα καὶ ἡκκλησίτισα, πρκ. ἐκκλησιάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐκκλησιάσας εἶχον. Ῥημ. ἐκκλησιασμός, ἐκκλησιαστής (ἐξ οὗ ἐκκλησιαστικός καὶ ἐκκλησιαστήριον), ἀνεκκλησιαστος.

(1) Τὸ *ἐνεστι* σημαίνει τὸ *δυνατὸν γενέσθαι* ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ κωλύματα τοῦ ὑποκειμένου· τὸ δ' *ἔξεστι* σημαίνει τὸ *δυνατὸν γενέσθαι* ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ κωλύματα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Σημ. Τὸ ὅ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐκκλησία, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκκλητος [=ἐκλελεγμένος, διωρισμένος ὡς διαιτητής· οἱ ἐκκλητοι=μέλη ἐπιτροπῆς τοῦ λαοῦ· ἰδίᾳ ἐν Σπάρτῃ] καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκκάλω—ῶ (=καλῶ [διὰ κήρυκος εἶναι], τ. ἔ. εἰς συνέλευσιν). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς [λιθάδ-j-ω=] λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀγορά-ἀγοράζω, ὄνομα-ὀνομάζω κλ. Ὅθεν θεμ. ἀναλογικὸν ἐκκλησιασθ-. Αὐξάνεται δὲ ἡ ἑσώθεν ἢ ἔξωθεν· πρβλ. διακονῶ, ἔγγνω, καὶ ἐναντιοῦμαι. Αἱ περιφράσεις· ἐκκλησίαν ποιῶ καὶ ἐκκλησίαν ἀθροίζω λέγονται ἐπὶ τῶν συγκαλουμένων τὴν ἐκκλησίαν ἀρχόντων· παθ. δέ· ἐκκλησία γίγνεται καὶ ἐκκλησία καθίσταται.

Ἑκὼν, -οῦσα, -ὸν (=θέλων, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ προθέσεως, ἀσμένως) μίτχ. τοῦ ἀρχήστου ὁ. ἔκω, οὕτινος συνώνυμα εἶναι τὰ· ἐθέλω, βούλομαι, ἐπιθυμῶ κλ., ἅτινα καὶ ἀναπληροῦσι τοὺς ἐλλείποντας χρόνους. Ῥημ. θεοῦσις (ἔξ οὗ ἐκουσίως, καὶ τὰ μτγν. ἐκουσιότης καὶ ἐκουσιάζομαι).

Σημ. Θέμ. *Ἐκ-*, ἔξ οὗ προσλήψει τοῦ συνδεδειγτοῦ φωνήεντος ο καὶ τοῦ τῆς ἐνεργ. μετοχῆς προσφύματος -ντ.: (Ἐκ-ο-ντ=Ἐκὼν) *ἐκὼν*, ἔξ οὗ μετὰ τοῦ στερεῇ. α προήλθε τὸ ἀντίθετον (ἁ-Ἐκὼν=ἀέκων=) *ἄκων*, -οῦσα, -ὸν (=παρὰ τὴν θέλησιν, ἀναγκαστός).

Ἐλαττώ-ῶ (=ἐλαττώνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, βλάπτω) καὶ ἄορ. ἡλάττωσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Παθ. καὶ μέσ. ἐλαττοῦμαι, πρτ. ἡλαττούμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἐλαττωθήσομαι, μέσ. μέλ. ἐλαττώσομαι, παθ. ἄορ. ἡλαττώθην, πρκ. ἐλαττονέσχηκα (ὑπὸ τίνος) [καὶ μτγν. ἡλάττωμαι], ὑπερσ. ἐλαττονέσχηκειν (ὑπὸ τίνος) [καὶ μτγν. ἡλαττώμην]. Ῥημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐλάττων (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐλαχύς=ἐλάχ-j-ων (=ἐλάττων) κατὰ συγκοπήν ἀντὶ ἐλαττονόω (πρβλ. τράπεζα ἀντὶ τετράπεζα, μῶνυξ ἀντὶ μονόνυξ κλ.). Τὸ μέσ. ἐλαττοῦμαι εἶναι κυρίως οὐδ. διαθ. (=εἶμαι ἐλάττων, κατώτερος τίνος, ὑπολείπομαι). Τὸ παθ. ἐλαττοῦμαι ἐκφράζεται καὶ περιφρ.: ἐλαττονέχω ὑπὸ τίνος (=ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι). Συνώνυμα καὶ περιφρ.: μειῶ, συντέμνω, συστέλλω, μείδω, μείδω, μείδω, βλάπτω, λυμαίνομαι, κακῶ-ῶ, κακουργῶ.

Ἐλαύνω (=ῶθῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, διώκω τι ἐμπρός μου, τρέχω μὲ ἵππον ἢ ἄμαξαν· ἔτι δὲ=ἐρέσσω, κωπηλατῶ), πρτ. ἤλαυνον, μέλ. ἔλῳ (-ᾱς, -ᾱ κλ.), ἄορ. ἤλῃσα, πρκ. ἐλήλακα, ὑπερσ. ἐληλάκειν. Παθ. ἐλαύνομαι, πρτ. ἤλαυνόμην, [παθ. μέλ. ἐλαθίσομαι καὶ μέσ. μέλ. ἐλάσομαι μτγν.], παθ. ἄορ.-ἤλάθην (ἀπλοῦς ποιητ. καὶ μτγν.), μέσ. ἄορ. ἤλασάμην, πρκ. ἐλήλῃμαι, ὑπερσ. ἐληλάμην. Ῥημ. (δι-, προ-, ἐξ-κλ.) ἔλασις, [τὸ συνθ. εἰσέλασις μτγν. καὶ τὸ παρέλασις νεωτ.], ἔλασμα, ἐλασμός, ἐλατήρ (ἔξ οὗ ἐλατήριος, ἐλατήριον), ἐλάτης (ἔξ οὗ ὀνηλάτης, βοηλάτης), ἐλατός (ἔξ οὗ εὐήλατος, σφυρήλατος, νεήλατος), ἐλατέον, ἐλασεῖω (ἔφετ.=ἐπιθυμῶ νὰ πορευθῶ, νὰ ἱππεύσω).

Σημ. Θέμ. *ἐλα-* (ἀρχ. ἐλασ-, πρβλ. ἐλασμα), ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νν- καὶ ἀντιμεταθέσει τῶν γραμμ. καὶ ν ὅρα εἰσάγ. § 16) ἐλα-νύ-ω=ἐλαύνω. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, διά, πρό, ἐξ, δι-ἐξ, παρὰ κλ. φυλάττει δὲ τὸν θεμ. χαρακτήρα α βραχύν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους (πρβλ. γελάω, ἐράω, θλάω κλ.). Ὁ πρκ. λαμβάνει Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Συνώνυμα: ὠθῶ, ἀποδιώκω, διαπορεύομαι, διέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐρέσσω.

Ἐλέγχω (=καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξελέγχω, ἐρευνῶ), πρτ. ἤλεγχον μέλ. ἐλέγξω, ἄορ. ἤλεξα, πρκ. ἐλέγξας ἔχω ἢ ἔλεγχον πεποιήμαι, ὑπερσ. ἐλέγξας εἶχον ἢ ἔλεγχον ἐπεποιήμην. Παθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἤλεγχόμην, παθ. μέλ. ἐλεγχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤλεγχθην, πρκ. ἐλήλεγμαι, ὑπερσ. ἐληλέγμην.

ῥημ. [ἐλεγχίς], ἐλεγχος, ἐλεγκτήρ ἢ ἐλεγκτής (ἐξ οὗ ἐλεγκτικός, ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐλέγχ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: ἐξελέγχω ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Ἀντί τοῦ ἐλέγχω λέγεται καί: ἐλεγχον ποιοῦμαι, ἐλεγκτή εἶμι καὶ ἐλεγχον λαμβάνω (ὧν ἀντίθετα ἐλεγχον δίδωμι ἢ παρέχω). Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἐλέγχομαι καί: εἰς ἐλεγχον καθίσταμαι καὶ ἐλεγχος γίγνεται ἢ ἐστὶ.

Ἑλεέω-ῶ (=εὐσπλαγχνίζομαι), πρτ. ἡλέουν, μέλ. ἐλεήσω, ἄορ. ἡλέησα, πρκ. ἔλεον πεποίημαι [καὶ ἡλέηκα], ὑπερσ. ἔλεον ἐπεποιήμη [καὶ ἡλεήκειν]. Παθ. ἐλεοῦμαι, πρτ. ἡλεόμην, παθ. μέλ. ἐλεηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡλεήθην, πρκ. ἐλέου τετυχήκα [καὶ ἡλεήμην], ὑπερσ. ἐλέου ἐτετυχήκειν ἢ τετυχηκῶς ἦν [καὶ ἡλεήμην]. ῥημ. ἐλεήμων [ἐξ οὗ ἐλεημοσύνη], ἀνελέητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἔλεος (ὁ), ἐξ οὗ καὶ ἐλεεινός καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐλεεινός (=ἄξιολύπητος) κατὰ τὸ σκότος=σκοτεσνός=σκοτεινός, δέος=δεσσ-νός=δεινός κλ. Σημειάζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ, κρατέσ-ω=)κρατῶ. Τὸ ἔλεος οὐδετέρως εἶναι μὲν. Ἀντί τοῦ ἐλεῶ λέγεται καί: ἔλεον ποιοῦμαι καὶ παθ.: ἐλέου τυγχάνω ὑπὸ τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα: οἰκτίρω, οἰκτιζῶ. Ἀντίθ. ἰδὲ χαλεπαίνω σημ.

Ἑλελίζω (=φρονάζω ἐλελεῦ), ἄορ. ἡλέλιξα [καὶ μέσ. ἐλελίζομαι], πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος ἐλελεῦ (ὅπερ ἦτο ἡ πολεμικὴ κραυγὴ, ἣν οὐ εἰς τὴν μάχην ὁρμῶντες ἐμμελῶς ἐφώνουν) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-ἐλπίς. Συνών. 1) (ἐπὶ χαρᾶς τᾶ:) ἀλαλάζω, κράζω, κραυγάζω, φωνῶ, βοῶ. 2) (ἐπὶ λύπης τᾶ:) θρηνῶ, ὀλοφύρομαι, γοῶ, οἰμώζω, κόπτομαι.

Ἑλευθερώω-ῶ (=ἐλευθερώνω) ὁμαλόν. ῥημ. ἐλευθερώσις, [ἐλευθερωτής, ἐλευθερωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλευθέρος (ὅπερ ἐκ θέμ. ἐλευθ- ὄρα ἔρχομαι), ἐξ οὗ καὶ ἐλευθερία καὶ ἐλευθέρως (ἐξ οὗ τὸ ἐλευθεριάζω=εἶμι ἐλευθερός, πρᾶττω, ὡς ἐλεύθερος). Συνώνυμα δὲ καὶ περιφρ.: ἐλεύθερόν τινα ποίω, ἐλευθερίαν πρᾶττω τινὶ (παθ. δέ: ἐλευθερία γίγνεται), λύω, ἀπολύω, ἀφήμι, ἀπαλλάττω.

Ἑλίττω ἢ ἐλίσσω (=τυλίσσω, περιστρέφω, κινῶ τι μετὰ ταχύτητος). Τὸ ῥ. παρ' Ἀττ. πεζ. λέγεται μόνον σύνθ. ἐν τῷ ἔννεσθ. ἀνελίττω, πρτ. εἰλιπτον, [μέλ. ἐλίξω ποιητ.], ἄορ. εἰλίξας, πρκ. ἐλίξας ἔχω, ὑπερσ. ἐλίξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. ἐλίττομαι, πρτ. εἰλιπτόμην [μέσ. μέλ. ἐλίξομαι ποιητ.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. -εἰλίχθην, πρκ. εἰλίγμαι [καὶ ἐλήλιγμαι μτγν.], ὑπερσ. εἰλίγμην [καὶ ἐληλίγμην μτγν.]. ῥημ. ἐλίξις, ἐλιγμα, ἐλιγμός, ἐλικών, [ἐλικτήρ, ἐλικτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλίξ, -ικος (ὅπερ ἐκ θέμ. ἐέλ- τοῦ εἰλέω=τυλίσσω), ἐξ οὗ ἐλικόεις, ἐλικόδης καὶ Ἑλίκη (=1) ἢ μεγάλη Ἄρκτος διὰ τὴν κυκλοειδῆ περιφορὰν καὶ 2) ἰτέα διὰ τὴν εὐκαμψίαν της). ὅρμ. ἐλικ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ.-J-: ἐλικ-J=) ἐλιττ- ἢ ἐλίσσ-. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Συνώνυμα: εἰλέω, συστρέφω, σνσπεράω, περιστέλλω, περιβάλλω, [τυλίσσω].

Ἑλκω (=σύρω, τραυῶ) [καὶ μτγν. ἐλκῶ], πρτ. εἴλκον, μέλ. ἐλξω [καὶ μτγν. ἐλκύσω], ἄορ. εἴλκυσα [καὶ μτγν. εἴλξα], πρκ. -εἴλκυκα, ὑπερσ. -εἴλκυκεν. Παθ. καὶ μέσ. ἐλκομαι, πρτ. εἴλκωμην, [παθ. μέλ. ἐλ-

κυσθήσομαι ποιητ.καὶ μτγν.], παθ. ἄορ. εἰλκυσθην, [μεσ. μέλ. ἔλξομαι καὶ ἐλκύσομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. -εἰλκυσάμην [καὶ μτγν. εἰλξάμην], προκ. εἰλκύναι, ὑπερσ. εἰλκύνειν. Ῥημ. ἔλκος (ἐξ οὗ ἐλκώω καὶ ἐλκώδης), ὀλκός, ὀλκή, ὀλκός, ἔλξις, [ἔλκυσις, ἔλκυσμα, ἔλκυσμός, ἐλκυστήρ, ἐξ οὗ ἐλκυστήριος), ἐλκυστός, ἐλκυστέος], συνελκυστέον, ἐλκτέον.

Σημ. Θέμ. *Ἐλκ-* καὶ *Ἐλκῦ-* (ἀρχ. *Ἐλκυσ-*). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ εἰ ὡς ἐκ τοῦ Ε, ὅπερ εἶχεν ἐν ἀρχῇ. Τὸ θέμ. *Ἐλκῦ-* φυλάττει βραχύν πανταχοῦ τὸν χαρακτῆρα (ὅρα ἀνῶω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναγελυμένως: *ἔλκω ἑμαυτόν*, τὸ δὲ ἀλληλοπαθὲς: *ἔλκουσιν ἀλλήλους*. Ἀντίθετον τοῦ *ἔλκω* εἶναι τὸ *ᾠθῶ* τοῦ δὲ *καθέλκω* (=ρίπτω τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν) ἀντίθετα εἶναι τὰ: *ἀνέλκω*, *ἀνασπῶ* καὶ *ἀναβιβάζω*. Σύνωνυμα: *σύρω*, *σπάω-ῶ*, *ἐπισπᾶμαι-ῶμαι*.

Ἑλπίζω (ἀμτβ.), προκ. ἡλπίζον, μέλ. ἐν ἐλπίσι ἔσομαι [καὶ μτγν. ἐλπίσω ἢ ἐλπιῶ], ἄορ. ἡλπίσα, προκ. ἐν ἐλπίσι γέγονα [καὶ μτγν. ἡλπίκα], ὑπερσ. ἐν ἐλπίσιν ἐγεγόνειν [καὶ μτγν. ἡλπίκειν]. Παθ. ἐλπίζομαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. ἐλπίσις, ἐλπίσμα, ἐλπισμός, ἐλπιστής (ἐξ οὗ ἐλπιστικός), ἐλπιστός, ἐλπιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *ἐλπίς*, -δος. Θέμ. *ἐλπίδ-*, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j- (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ *ἀθροίζω*, *αἰκίζομαι*, *ἀκροβολίζομαι*, *ἀνδραποδίζω*, *ἀνδροίξω*, *ἀττικίζω*, κλ., καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -ίζω τὰ μὴ ἐξ ὀδοντοφωλονήτων θεμάτων. Τὸ σύνθετον *ἀπελπίζω* (=χάνω τὴν ἐλπίδα), ὀδντος παθ. εἶναι τὸ *ἀπελπίζομαι ὑπό τινος*, εἶναι μτγν ὡς καὶ τὸ *ἀπελπισμός-τὸ δὲ ἀπελπισία* δὲν ἀπαντᾷ οὔτε παρ' ἀρχαίοις οὔτε παρὰ μεταγενεστέροις.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ *ἐλπίζω* λέγεται καὶ: *εἰμί ἐν ἐλπίσιν*, *ἐλπίδας ἢ ἐλπίδα ἔχω*, *τὰς ἐλπίδας ἔχω ἐπὶ τινὶ (ἢ ἐν τινι)*, *ἐλπίδας ποιοῦμαι*. Παθ. *δέ: ἐλπίς ἐστί*. Ἀντὶ τοῦ *ἀπελπίζω* ἢ τοῦ συνωνύμου ποιητ. *ἔλπω* (μτβ. = δίδω ἐλπίδα. κἀμινω τινὰ νὰ ἐλπίξῃ) οἱ Ἀττ. μετεχειρίζοντο τὰς περιφορὰς *ποιῶ τινα ἐλπίζειν (ἢ ἐλπίδας ἔχειν)*, *ἐλπίδας ἐμποιοῦ τινι*, *ἐλπίδας παρέχομαι*, *εἰς ἐλπίδας καθίστημί τινα*.

Σημ. 3. Συνώνυμα: *προσδοκάω*, *προσδέχομαι*, *ἀπεκδέχομαι*, *καταδοκέω*, *πιστεύω*.

Ἐμέω-ῶ (=ξερῶ, φλυαρῶ), προκ. ἤμουν, [μέλ. ἐμέσω], ἄορ. ἤμεσα, [προκ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν. Παθ. μέλ. ἐμεθήσομαι, προκ. ἐμήμεσαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἔμεσις καὶ ἐμεσία, ἔμεσμα, ἔμετος (ἐξ οὗ ἐμετικὸς καὶ ἐμετιάω).

Σημ. 1. Θέμ. *ἔμε-* (ἀρχ. *ἔμεσ-*· πρβλ. ἐμήμεσ-μαι, ἔμεσ-μα). Τὸ ῥ φυλάττει τὸν θεμ. χαρακτῆρα εἰ πάντοτε βραχύν (πρβλ. *ζέω*, *ξέω*, *τρέω* κλ.). Οἱ μτγν. προκ. *ἐμήμεκα* καὶ *ἐμήμεσαι* λαμβάνουσιν Ἀττικ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Συνώνυμα α') *ἔξερα-ῶ* (ἐξ οὗ τὸ τῆς ἐμιλουμένης *ξερῶ*) καὶ *ἔξερεύνομαι* β') *ληρῶ*, *φλυαρῶ*, *φληναφῶ*, *ἐρεσχελέω*.

Ἐμπεδός-ω (=στερεώνω, ἀσφαλίζω), προκ. ἡμπέδουν, μέλ. ἐμπεδώσω, ἄορ. ἡμπέδωσα [καὶ μτγν. ἐνεπέδωσα], προκ. ἐμπεδώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐμπεδώσας εἶχον. Ῥημ. [ἐμπεδῶσις].

Σημ. Τὸ ῥ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἐμπεδος* (=ὁ εἰς τὸ ἔδαφος ἰστάμενος, ὁ σταθῶν ἐπὶ τὴν θέσιν του), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ *πέδον* (=ἔδαφος). Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. *ἐμπολάω*, *ἐνεχυράζω*, *προοιμιάζομαι*). Συνών.: *κρατύνω*, *στερεόω-ῶ*, *στηρίζω*· *κυρῶ*, *βεβαιῶ*, *πιστοῦμαι*.

Ἐμποδίζω, προκ. ἐνεπόδιζον, μέλ. ἐμποδιῶ καὶ Παθ. ἐμποδίζομαι,

τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐμπόδισμα, ἐμποδισμός, ἐμποδιστής (ἐξ οὗ ἐμποδιστικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποδίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ ποῦς. Τὸ ἄπλοον ποδίζω εὐρηται μόνον εἰς τὸν παθητικὸν προκ. πεποδισμένος. Ἄντ. τοῦ ἐμποδίζω λέγεται καί: ἐμποδὼν εἰμι (ἢ γίγνομαι τι), ἐμπόδιός εἰμι (ἢ γίγνομαι τινος) καὶ ἐμποδὼν ἴσταμαι ἄντι δὲ τοῦ μέσου λέγεται: ἐμποδὼν ποιοῦμαι τι (=κάμνω τι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἐμπόδιον). Συνών.: κωλύω (ἀπο) κωλύω, εἴργω, ἀφ(ἐφ)ίστημι, ἐμποδὼν ἴσταμαι (ἢ εἰμί ἢ γίγνομαι), ἀπερύκω, ἀποτρέπω, ἐμποδοστατῶ, ἔχω, ἀπαγορεύω (κυρ. διὰ λόγον). Ἀντίθετα: ἐὼ, ἀφίημι.

Ἑμπολάω-ῶ (=ἀγοράζω καὶ πωλῶ, ἐμπορεύομαι), παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ὁ σύνθετος ἔνεστ. ἀτ-εμπολῶ καὶ ἄορ. ἡμπόλησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ἐμπορεύομαι ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ. Ῥημ [ἐμπόλησις] ἐμπόλημα, ἐμπολητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐμπολή, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πωλῶ ὁ ἰδέ. Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (προβλ. ἐμπεδῶ, ἐνεχυράζω, προοιμιάζομαι).

Ἑμπορεύομαι (=ἐντός τινος πορεύομαι, ταξιδεύω, εἶμαι ἐμπορος, κερδοσκοπῶ) μέσ. ἀλόθ., μέλ. ἐμπορεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνεπορεύσάμην, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἐμπόρευμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐμπορος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πορος) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἀντ. τοῦ ἐμπορεύομαι λέγεται καί: ἐμπορίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. ἐμπορία γίγνεται. Συνώνυμα: ἐμπολῶ, ἐργάζομαι, πορίζομαι, κερδαίνω.

Ἐναντιόομαι-οῦμαι (=ἐναντιώνομαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ. προτ. ἡναντιούμην, μέσ. μέλ. ἐναντιώσομαι, παθ. μέλ. ἐναντιωθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἡναντιώθην, προκ. ἡναντιώμαι ἢ ἐνηντίωμαι, ὑπερσ. ἡναντιώμην. Ῥημ. ἐναντίωσις, ἐναντίωμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐναντίος (ὅπερ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ αντίος), ἐξ οὗ καὶ ἐναντιότης. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀνιδιπλοισιάζεται ἔξωθεν πλὴν τοῦ προκ., ὅστις διφορεῖται (προβλ. διακονῶ, ἐγγυνῶ, ἐκκλησιάζω). Ἀντ. τοῦ ἐναντιοῦμαι λέγεται καί: ἐναντίος εἰμί καὶ ἐναντίως ἔχω. Συνών.: ἀνθίσταμαι, ἐνίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι, ἀντιτείνω, ἀντικρούω, ἀντιλέγω.

Ἐνεδρεύω (=κάμνω ἐνέδραν, καρτέρι), προτ. ἐνήδρευον, μέλ. ἐνεδρεύσω, ἄορ. ἐνήδρευσα, προκ. ἐνεδρεύσας ἔχω ἢ ἐνέδραν πεποίημαι ὑπερσ. ἐνεδρεύσας εἶχον ἢ ἐνέδραν ἐπεποίημαι. Παθ. ἐνεδρεύομαι, προτ. ἐνηδρευόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐνεδρεύσομαι, παθ. ἄορ. ἐνηδρευθήην μέσ. ἄορ. ἐνηδρευσάμην, προκ. ἐνήδρευμαι, ὑπερσ. ἐνηδρευμην. Ῥημ. ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα, ἐνεδρευτής (ἐξ οὗ ἐνεδρευτικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐνέδρα, ὅπερ εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ ἔδρα (-ἔζομαι). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνών καὶ περιφράσεις: ἐνέδραν πιοῦμαι, ἐνέδραν καθίζω, (ἐπι)τηρῶ, παρατηρῶ, παραφυλάσσω, ἐλλοχάω-ῶ (μόνον κατὰ μτχ.). Τὸ δὲ θέτα εἰς ἐνέδραν λέγεται παρ' ἀρχαίοις: λοχίζω.

Ἐνθυμοῦμαι-οῦμαι (=ἐν θυμῷ τίθημί τι, σκέπτομαι) ἀποθ. παθ., προτ. ἐνθυμούμην, μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐνθυμήθην, προκ. ἐνθεθύμημαι, ὑπερσ. ἐνθεθυμήμην. Ῥημ. ἐνθύμισις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ θυμός· γίγνεται δ' ἀμέσως

ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαμβάνοντες συνθέτου ὀνόματος. Τὸ παρ' ἡμῖν *ἐνθυμοῦμαι* (οὐ ἀντίθετον *λημονῶ*) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ παρ' ἀρχαίοις *μέννημαι* (οὐ ἀντίθετον : *ἐπιλαμβάνομαι*). Συνώνυμα ὅρα *ἐννοῶ* σημ.

Ἑννοέω-ω (=ἐν τῷ νῷ βάλλω τι, σκέπτομαι), πρτ. ἐνενόουν, μέλ. ἐνθυμήτομαι ἢ ἔννοια γενήσεται μοι [καὶ ἐννοήσω μὲν], ἀόρ. ἐνενόησα, πρκ. ἐννενόηκα, ὑπερσ. ἐνενενόηκιν. Μέσ. ἐννοοῦμαι (=ἐν τῷ ἑμῷ νῷ τίθημι τι), πρτ. ἐνenoοῦμην καὶ παθ. ἀόρ. ὥς μέσ. ἐνενοήθην, τᾶλλα ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅπερ οὐδὲν διαφέρει περὶ τὴν σημασίαν (ὄρα σκοπῶ σημ.). Ῥημ. ἐννόησις, [ἐννόημα], ἐννοητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐννοος-ους* (ἐξοῦ καὶ ἔννοια) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτεις-ω) *κρατῶ*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : *ἐνθυμοῦμαι*, *διανοοῦμαι*, *λογίζομαι*, *σκοπῶ* καὶ *σκοποῦμαι*, *κατέχω*, *νοῶ*, ἐν νῷ ἔχω, ἔννοια *γίγνεται* (ἢ *ἐμπίπτει*) μοι, λαμβάνω ἔννοιάν τινος.

Ἑνοχλέω-ω (=προξενῶ ἐνόχλησιν, βάρος εἰς τινα), πρτ. ἠνώχλουν, μέλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, πρκ. ἠνώχληκα, ὑπερσ. ἠνωχλήκιν. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, πρτ. ἠνωχλούμην, [παθ. μέλ. ἐνοχληθῆσομαι, μέσ. μέλ. ὥς παθ. ἐνοχλήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠνωχλήθην], πρκ. ἠνώχλημαι, ὑπερσ. ἠνωχλήμην. Ῥημ. ἐνόχλησις, ἐνόχλημα, ἀνενόχληται, ἐνοχλητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποιητ. *ὀχλέω-ω*, ὅπερ ἐκ τοῦ ὄχλος (=πληθος λαοῦ, ἐνόχλησις). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ καὶ ἔσθθεν καὶ ἔξωθεν (πρβλ. *ἀνέχομαι*, *ἀμπέχομαι*, *ἐπανορθῶ*, καὶ *διαίτω*). Ἀντὶ τοῦ ἐνοχλῶ, λέγεται καὶ : *ὀχληρός εἰμί τινι*, δι' ὄχλου ἔστι μοι τι, ὄχλον *παρέχω* τινὶ καὶ *πράγματα παρέχω τινί* ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνοχλοῦμαι καὶ *πράγματα ἔχω*.

Ἑντέλλομαι (=δίδω ἐντολήν, παραγγέλλω) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐντελλόμην, μέλ. παραγγέλῳ [καὶ μὲν ἐντελοῦμαι], μέσ. ἀόρ. ἐντετέλαμην, πρκ. ἐντέταλμαι, ὑπερσ. ἐντετάλμην. Ῥημ. ἐντολή, [ἐνταλμα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ *τέλλομαι*, ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. *τελ-*, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. [τελ-] = *τέλλω* ἢ ἐν συνδέσει *ἐντέλλω*. Ἐκ τοῦ θέμ. *τελ-* προέκυψε κατὰ συγκοπὴν τὸ *τελ-*, ἐξ οὗ *ταλ-*, ἐξ οὗ ὁ ἐν-*τέ-ταλμαι* (πρβλ. πάντα τὰ ὑγρόληκτα τὰ ἔχοντα θέμα μονοσύλλαβον μετὰ ριζ. φωνήεντος ε' οἷον *φθεῖρω* σπεῖρω κλ.). Συνώνυμα : *παραγγέλλω* (ὅπερ καὶ συνθητέστερον παρ' Ἀττικοῖς), *κελεύω*, *ἐπιστέλλω*, *ἐπισκήπτω*, *διατάσσω*, *παρεγγνῶ*.

Ἐξεστι (μοὶ σοί, αὐτῷ· ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς), [ἦτοι τὰ πρόσωπα τῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ δοτικῆς, ἣτις καὶ προσωπικῇ καλεῖται] = εἶναι ἐπιτετραμμένον, δυνατόν εἰς ἐμέ, κλ.), ἀπρόσωπον (ὑποτ. ἐξῆ· εὐκτ. ἐξεῖ· προστ. ἐξέστω· ἀπαρ. ἐξεῖναι· μυχ. ἐξόν), πρτ. ἐξῆν, μέλ. ἐξέσται, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Οὕτω κλίνεται καὶ τὸ ἐνεστι (=εἶναι δυνατόν). Ῥημ. ἐξουσία.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *ἐξ* καὶ τοῦ *ἐστι* (ὄρα *εἰμί*). ὥς ἐνεργ. μτβ. εἶναι τὰ : *ἐξουσίαν δίδωμι*, *ἐξουσίαν ποιῶ τινι*, *ἐξουσίαν παρασκενάζω*. Ὡς παθ. δὲ τοῦ : *ἐξουσίαν λαμβάνω* καὶ *ἐξουσία δίδοται μοι ὑπὸ τινος*. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ *ἐξεστι* καὶ *ἐνεστι* ὄρα *εἰμί* σημ. 2.

Ἐξετάζω, πρτ. ἐξήταζον, μέλ. ἀ ἐξετάσω καὶ β' ἐξετῶ (-ᾱς, -ᾱ κλ.), ἀόρ. ἐξήτασα, πρκ. ἐξήτακα, ὑπερσ. ἐξητάκιν. Παθ. ἐξετάζομαι, πρτ. ἐξηταζόμην, παθ. μέλ. ἐξετασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐξητάσθην, πρκ. ἐξήτάσμαι, ὑπερσ. ἐξητάσμην. Ῥημ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής (ἐξ οὗ ἐξεταστικὸς καὶ ἐξεταστήριον), ἐξεταστέον, ἀνεξέταστος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐξ καὶ ἐτάζω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐτός(εἰμι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-J-ω=) λιθάζω. καθ' ὃ καὶ γυμνάζω κλ., κλ. "Οθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐξεταδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ προτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσ. αὐτοπαθεῖς ἐκφέρεται ἀναλελυμένος: ἐξετάζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζω λέγεται καί: ἐξέτασιν ποιοῦμαι παθ. δὲ ἐξέτασις γίγνεται. Συνώνυμα ἰδὲ ἐρευνῶ σημ.

"Εοικα. ἰδὲ εἶκω (=ὁμοιάζω, φαίνομαι).

'Εορτάζω, προτ. ἐώρταζον, μέλ. ἐορτήν τελῶ [καὶ ἐορτάσω μετν.], ἄορ. ἐώρτασι, προκ. ἐορτήν τετέλεκα, ὑπερσ. ἐορτήν ἐτετέλεκεν. Παθ. ἄορ. [ἐώρτασθην μετν.], τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν. Ῥημ. [ἐώρτασις, ἐώρτασμα, ἐορτασμός, ἐορταστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐ'Εορτή=) ἐορτῇ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-J-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη-ἀναγκάζω. δίκη-δικάζω κλ. "Οθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐορταδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ προτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἠδῆνεο κανονικῶς: ἡόρταζον, ἡόρτασα κλ. Ἐκ τῶν τύπων δὲ τούτων κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν προσέκυψαν οἱ τύποι ἐώρταζον, ἐώρτασα, κλ. Ἀντὶ τοῦ ἐορτάζω λέγεται καί: ἐορτήν, ἄγω, ἐορτήν τελῶ. Παθ. δέ: ἐορτῇ ἐστί (ἣ γίγνεται).

'Επανορθόω-ῶ (=στήνω τι πάλιν ὀρθιον, ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν, ἐπανορθώνω), προτ. ἐπηνόρθουν, μέλ. ἐπανορθώσω, ἄορ. ἐπηνόρθωσα, προκ. ἐπανορθώσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπανορθώσας εἶχον. Μέσ. ἐπανορθοῦμαι, προτ. ἐπηνωρθοῦμην, μέσ. μέλ. ἐπανορθώσωμαι, μέσ. ἄορ. ἐπηνωρθωσάμην, παθ. μέλ. ἐπανορθωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπηνωρθώθην, προκ. ἐπηνόρθωμαι, ὑπερσ. ἐπηνωρθώμην Ῥημ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθωτής (ἐξ οὗ ἐπανορθωτικός), ἐπανορθωτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπί, ἀνά καὶ τοῦ ὀρθόω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀρθός. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς β' προσθέσεως καὶ μετ' αὐτὴν· προβλ. ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ καὶ διαιτῶ,

'Επείγω (μετβ.=πιέζω, στενοχωρῶ, βιάζω, ἐπιταχύνω· ἀμετβ.=σπεύδω, βιάζομαι), προτ. -ῆπειγον, [μέλ. ἐπείξω, ἄορ. ῆπειξα], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἐπείγομαι, προτ. ῆπειγόμεν, [μέσ. μέλ. ἐπείξομαι], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ῆπείχθην, [προκ. ῆπειγμα, ὑπερσ. ῆπείγμην, μετν.]. (Τὰ μετν. ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων). Ῥημ. [ἐπείξις, ἐπείκτης, Ἐπειγεύς, ῆπειγμένως], ἐπεικτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἐπειγ- (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ εἰζης [ἀγ-, ἐξ οὗ] ἐγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύμ. J-: ἐπ-εγ-J- καὶ κατὰ μετὰδ. ἐπειγ-. Τὸ ῥ. αὐξάνεται ἐξ οὗθεν (προβλ. ἀμφιέννυμι, ἀμπίσχω, ἐπίσταμαι, καθέξομαι). Ἀπαντᾷ δὲ συνήθως καὶ μετὰ τῆς κατά. Τὸ κατεπείγω ἀπαντᾷ καὶ ἀπρόσ.: κατεπείγει (=εἶναι ἀνάγκη κλ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν μετβ. ἐπείγω εἶναι τά: (ἐπ)ἀναγκάζω, πιέζω, βιάζομαι τῷ δὲ ἀμετβ. τά: βιάζομαι, σπεύδω, σπουδάζω, (ἐπι)ταχύνω (ὅρα καὶ περιφράσεις αὐτῶν ἐν ἐκάστῳ ῥήματι).

'Επηρεάζω (=ὑβρίζω, λοιδορῶ, ἀπειλῶ, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω), προτ. ἐπηρέαζον, ἄορ. ἐπηρέεσσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. ἐπηρεάζομαι καὶ προτ. ἐπηρεαζόμεν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπήρεια ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ ἀρεία (ποιητ. ἀντὶ ἀρά· προβλ. φορβή-φορβεία). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j ω = λιθάζω· (:ἐπηρεάζω ἀντὶ ἐπηρεϊ-άζω· προβλ. λεῖτος λεαίνω· λεῖαν-ελαύνω-λεηλατῶ). Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ἐπηρεαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεσθαι καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνών. : ἀπειλῶ, καταγροῶ, λοιδορῶ μέμφομαι, ὑβρίζω, βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, (ἐκ)δευματόω δεδύττομαι (μτβτ. καὶ ἀμτβ.).

Ἐπιβουλεύω, ἰδὲ βουλεύω.

Ἐπιδημέω-ω (=διατρίβω ἐν τῇ πατρίδι, ὡς ξένος διαμένω πού· ἐπὶ δὲ ἀσθενειῶν=ἐπιπολάζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ἐπιδήμησις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίδημος, ἐξ οὗ καὶ ἐπιδημία· Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατέσ-) κρατέω-ω. Συνώνυμα : ἐνδημῶ, διατρίβω, (δια)μένω (οἴκοι). Ἀντιθ. : ἀποδημῶ [ἐκδημῶ].

Ἐπιθυμέω-ω, πρτ. ἐπεθύμουν, μέλ. ἐπιθυμήσω, ἄορ. ἐπεθύμησα, πρκ. ἐπιτεθύμηκα, ὑπερσ. ἐπετεθυμήκειν. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. μόνον τὸ ἀπαρμφ. ἀντ-ἐπιθυμείσθαι καὶ ἡ μτχ. ἐπιθυμούμενα. Ῥημ. ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός, ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής (ἐξ οὗ ἐπιθυμητικός).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ θυμός (ὅπερ ἐκ τοῦ θυῶν) μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (δρα ἐνθυμούμαι σημ.). Ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶ λέγεται καί : ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐν ἐπιθυμίᾳ εἰμί τινος, ἐπιθυμία χράμαι κλ.

Σημ. 2. Συνώνυμα : βούλομαι, θέλω, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, (ἐπι)ποθέω-ω (ἐπὶ ἀπόντος), ἐράω-ω (ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἐπιθυμίας) καὶ γλίχομαι (ἐπὶ ἀρεπῶς). Ἀντίθετον : ἀποστρέφομαι.

Ἐπικουρέω-ω (=ἔρχομαι ὡς ἐπίκουρος, βοηθῶ, ὠφελῶ), πρτ. ἐπεκούρουν, μέλ. ἐπικουρήσω, ἄορ. ἐπεκούρησα, πρκ. ἐπίκουρος γέγονα, ὑπερσ. ἐπίκουρος ἐγεγόνειν· καὶ Παθ. πρκ. ἐπικεκούρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐπικούρησις, ἐπικούρημα, δυσ-ἐπικούρητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίκουρος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ κοῦρος (=νέος παληκῶρι) Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω) κρατέω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις : ἐπίκουρος γίγνομαι τινι, ἐπικουρίαν ποιοῦμαι, ἀμύνω, ἀρῆγω, βοηθῶ, τιμωρῶ, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, λυσιτελῶ, ὠφελεῖ, δύννημι.

Ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελέομαι-οῦμαι (=εἶμαι ἐπιμελής, φροντίζω περὶ τινος) ἀποθ. μεσ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἐπεμελόμην ἢ ἐπεμελούμην, μεσ. μέλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπεμελήθην, πρκ. ἐπιμεμέλημαι, ὑπερσ. ἐπεμεμελήμην. Ῥημ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής (ἐξ οὗ ἐπιμελητικός), ἐπιμελητέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν ἐπιμέλομαι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τοῦ θέμ. μελ-, μελ-ε (τοῦ μέλει)· τὸ δὲ νεώτερον ἐπιμελοῦμαι εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπι-μελής (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ μέλει), ἐξ οὗ καὶ ἐπιμέλεια. Ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι λέγεται καί : ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινός ἢ περὶ τι καὶ δι' ἐπιμελείας ἔχω τινα· παθ. δέ : ἐπιμελείας τυγχάνω ὑπό τινος, ἐπιμελείαν τινός (ἢ περὶ τινος) ἐστί, ἐπιμελές μοι ἐστί τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα : κήδομαι, φροντίζω, θεραπεύω, περιέπω, μεριμνῶ, μέλει μοί τινος, προνοῶ, τημελῶ (σπν. ἐξ οὗ τὸ ἀτημέλητος) Ἀντίθετον : ἀμελῶ.

Ἐπιορκέω-ω (=εἶμαι ἐπίορκος, παραβαίνω τὸν ὅρκον), πρτ.

ἐπιώρκουν, μέλ. ἐπιώρκησω, ἄορ. ἐπιώρκησα, προκ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιώρκηκεν ἢ ἐπιώρκηκώς ἦν. Παθ. μέλ. ἐπιώρκηθήσομαι, τᾶλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ἐπίορκος γίγνομαι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ (ἐπί-Foros=) ἐπίορκος (=ὁ ἐναντίον τοῦ ὅρκου πρῶτιον), ἐξ οὗ καὶ ἐπιορκία Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατος-, κρατ'σ-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ψευδορκῶ, ἐπίορκός εἰμι ἢ γίγνομαι. Ἀντίθετα: εὐδορκῶ καὶ ἐμπεδῶ τοὺς ὅρκους.

Ἐπιπολάζω (=εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὑπάρχω, ἐπιπλέω), προτ. ἐπεπόλαζον, μέλ. ἐπιπολάσω, ἄορ. ἐπεπόλασα, προκ. ἐπιπολάσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιπολάσας εἶχον. Ῥημ. [ἐπιπόλασις, ἐπιπολασμός, ἐπιπολαστικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιπολῆ(=ἐπιφάνεια), ἐξ οὗ καὶ ἐπιπόλατος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάς-j-ω=) λιθάζω ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐπιπολαδ-. Συνώνυμα: ἐπιπλέω.

Ἐπισιτίζομαι (=προμηθεύομαι τροφάς) ἀποθ. μέσ. μετ. ἐνεργ. ἀμτβ. σημ., προτ. ἐπεσιτιζόμην, μεσ. μέλ. ἐπισιτιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπεσιτιζάμην, προκ. προμηθῆς σιτίων γέγονα, ὑπερσ. προμηθῆς σιτίων ἐγεγόνειν. Ῥημ. [ἐπισίτισις, ἐπισίτιμα], ἐπισιτισμός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ σίτος καὶ γίνεταί ἀμέσως ἐξ αὐτῶν ἢ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐπισιτιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ προτ.). Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς: προμηθεῖαν ἐπιτηρεῖων ποιοῦμαι, προμηθῆς εἰμι σιτίων κλ.

Ἐπίσταμαι(=γνωρίζω καλῶς) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. δισθ. (κλίνεται δὲ κατὰ τὸ ἴσταμαι: ἐπίστασαι, ἐπίσταται κλ., ὑποτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, ἐπίσθηται κλ. εὐκτ. ἐπίσταίμην, ἐπίσταιο, ἐπίσταίτο κλ., προστ. [ἐπίστασο καὶ] ἐπίστα, -άσθω κλ., ἀπαρμφ. ἐπίστασθαι. μετ. ἐπίσταμενος, προτ. ἡπιστάμην, (ἡπίστατο καὶ) ἡπίστα, ἡπίστατο κλ), μέσ. μέλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἡπιστήθην, προκ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν. Ῥημ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός, ἐπιστητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τῆς ῥίζης στα-, ἐξ ἧς τὸ ἴστημι. Ἡ ὑποτακ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύνοντα, καθ' ἃ καὶ ἡ τῶν δύναιμαι, κρέμαιναι καὶ ἐπριάμην. Τὸ σ τῆς καταλήξεως -σθ ἐν τῷ παρατατικῷ καὶ τῇ προστακτικῇ τοῦ ἐνεστώτος ἀποβάλλεται «ἐπίστω Ἀττικῶς ἐπίστασο Ἑλληνικῶς» (Μοῖρις). Αὐξάνεται δ' ἐξ ὅθεν ὡς καὶ τὰ ἀμφιέννυμι, ἀπύσχω, ἐπείγω καὶ καθέζομαι. Συνώνυμα: οἶδα, γινώσκω, γνωρίζω (τι), αἰσθάνομαι, ἐπαῖω.

Ἐπιστατέω-ῶ (=εἶμαι ἐπιστάτης), προτ. ἐπεστάτουν, μέλ. ἐπιστατήσω, ἄορ. ἐπεστάτησα, προκ. ἐπιστάτης γέγονα, ὑπερσ. ἐπιστάτης ἐγεγόνειν. Ῥημ. ἐπιστατήτεον (=δεῖ ἐπιστατεῖν, ἐπιτηρεῖν).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιστάτης (=πρόεδρος τῶν πρυτάνεων, τῆς Βουλῆς, ἐν Ἀθήναις ἐπὶ μίαν ἡμέραν) ὅπου ἐκ τοῦ ἐφίστημι. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐτυχῆς (θ. εὐτυχες-, εὐτυχέ(σ)ω=) εὐτυχῶ. Ἐκ τοῦ ἐπιστάτης παράγεται καὶ τὸ μετγν.: ἐπιστάσια, ἀνθ' οὗ παρ' Ἀττ. λέγεται ἐπίστασις. Τὸ ἐπιστατῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἐπιστάτης εἰμί.

Ἐπιστομίζω(=ἀποστομώνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ), προτ. ἐπεστομίζον, μέλ. ἐπιστομιῶ, ἄορ. ἐπεστομίσα, προκ. ἐπιστομίσας ἔχω, ὑπερσ. ἐπιστομίσας εἶχον. Παθ. ἄορ. ἐπεστομίσθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ἐπιστόμισμα, ἐπιστομισμός, ἐπιστομιστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπὶ στόμα (βάλλω) μὴ μεσολαμβάνοντος συνθέντου ὀνόματος (ὅρα ἐπισιτίζομαι σημ.). πρβλ. καὶ ἀπὸ στόματος, στήθους (λέγω) : ἀποστοματίζω, ἀπο(ἐκ)στηθίζω. Συνώνυμα : φιμώ-ω, σιγάζω, πρᾶννω, σιωπὴν ποιῶ (ποιοῦμαι)· καὶ ὡς παθ. σιωπῶμαι, σιωπῇ ἐστὶν ἢ γίγνεται.

Ἐπιτηδεύω (=πράττω τι μετὰ σκέψεως, ἐκτελῶ ἀκριβῶς, προσπαθῶ ἐπιχειρῶ), πρτ. ἐπετήδευον, μέλ. ἐπιτηδεύσω, ἄορ. ἐπετήδευσα, ποκ. ἐπιτετήδευκα, ὑπερσ. ἐπετετηδύκειν. Παθ. ἐπιτηδεύομαι καὶ ποκ. ἐπιτετήδευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων παρ' Ἀττικοῖς. Ῥημ. ἐπιτήδευσις, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδευτής, ἐπιτηδευτός, ἐπιτηδευτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτήδες (=ἐπὶ τούτῳ σκοπῶς, προμελετημένως· ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τῆδε προσθήκης τοῦ νεωτεριστικοῦ s κατ' ἀναλογίαν τῶν : χθές, αἰές, τῆτες, καθ' ἡ καὶ οἰκάδες), ἐξ οὗ καὶ ἐπιτήδεις. Συνώνυμα : ἀκνῶ, ἐπιχειρῶ, ἐργάζομαι, πειρῶμαι.

Ἐπιχειρέω-ω (=θέτω χεῖρα εἰς τι, ἀρχίζω τι, κάμνω ἐπιχειρήσιν), πρτ. ἐπεχείρουν, μέλ. ἐπιχειρήσω, ἄορ. ἐπεχείρησα, ποκ. ἐπεκεχειρήκα, ὑπερσ. ἐπεκεχειρήκειν. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (=προσβάλλομαι), πρτ. ἐπεχειρούμην, καὶ παθ. ἄορ. ἐπεχειρήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων : προσβάλλομαι, προσπίπτω. Ῥημ. ἐπιχείρησις, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ χεῖρ (ὅρα ἐγχειρῶ σημ.). Λαγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς : ἐπιχειρήσιν ποιοῦμαι, ἐπιχειρητής εἰμι. Συνώνυμα ἰδὲ ἐγχειρῶ σημ.

Ἐπομαι (=ἀκολουθεῖν) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. εἰπόμην, μεσ. μέλ. ἔπομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐσπόμην (ὑποτ. ἐπί-σπωμα, εὐκτ. ἐπι-σποίμην· προστ. ἐπὶ σπου' ἀπρμφ. ἐπισπένθαι· μτχ. ἐπι-σπόμενος), ποκ. ἠκολούθηκα, ὑπερσ. ἠκολούθηκειν. Ῥημ. ὁπαδός.

Σημ. Θέμ. (σεπ.=) ἐπ.= ἢ κατὰ συγκοπήν σπ-(ἐξ οὗ ἐ-σπ-όμην). Ὁ πρτ. αὐξάνεται διὰ τοῦ ει ἔνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ σ: (ἐ-σπόμην=ἐ-επόμην=) εἰπόμην. Δασύνεται δὲ ὡς καὶ ὁ ἄορ. β' ἐσπόμην κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔνεστ. καὶ μέλλ. Τὸ ῥηματικὸν ὁπαδός κυρίως ἐκ τοῦ ὁπάζω δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου πρβλ. ἰκνέομαι—ἴχνος κλ. Συνώνυμα: ἀκολουθεῖν, ἔχομαι (τινος), στοιχέω, ὁμολογῶ, σύμφημι, πείθομαι, ὑπακούω.

Ἐπω (=ἀσχολοῦμαι περὶ τι) ἀπλοῦν μὲν ποιητ., παρὰ δ' Ἀττικ. πεζ. ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς περὶ : περιέπω (=μεταχειρίζομαι τινα, προσφέρομαι πρὸς τινα οὕτως ἢ ἄλλως, θεραπεύω, τιμῶ), πρτ. περιεῖπον, μέλ. περιέψω, [ἄορ. β' περιέσπον], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. περιέπομαι, πρτ. περιεῖσθην, [μέσ.μέλ. ὡς παθ. περιέψομαι, παθ. ἄορ. περιεῖσθην μτγν.], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ: προσφέρομαι,

Σημ. Θέμ. (σεπ.=) ἐπ.= ὅρα ἐπομαι σημ. Τὸ ῥ. παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ ἀμφί: διέπω (=ἐπιστατῶ, διοικῶ), πρτ. διεῖπον, μέλ. διέψω καὶ ἄορ. διέσπον. Συνώνυμα τῷ μὲν περιέπω εἶναι τὰ : περιστοιχίζω, ἐπομαι, χρῶμαι, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, τιμῶ· τῷ δὲ περιέπομαι τὸ προσφέρομαι.

Ἐρώ-ω (=ἔχω ἔρωτα, σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἀγαπῶ), πρτ. ἤρων, μελ. ἔρωτα ἔξω[καὶ παθ. μέλ. ὡς ἔνεργ. ἐρασθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς ἔνεργ. ἠράσθην, ποκ. ἔρωτα ἔσχηκα, ὑπερσ. ἔρωτα ἐσχέκειν. Παθ. ἐρώμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων

ἡ περιφράσεων. ῥημ. ἐραστής (οὐ θηλ. ἐράστρια), ἐρασμός (ἐξ οὐ ἐρασμός), ἐραστός (ἐξ οὐ πολυἐραστός, ἀξιἐραστός).

Σημ. 1. Θέμ. ἐρασ-πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων ὀρηματικ. καταλήξεων καὶ ἐρα-πρὸ φωνηέντων διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ. Ὁ χαρακτηριστὴς α τηρεῖται πανταχοῦ βραχύς· πρβλ. γελᾶω σημ. Ἀντὶ τοῦ ἐρῶ λέγεται καὶ ἐραστής εἰμι τίνος, ἐρωτα ἔχω καὶ (ισχυρότερον) ἐρως ἔχει μέ τίνος. Συνώνυμα: ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ (δὲ ἰδέ σημ. 2).

Σημ. 2. ἢ ποιηταὶ ἀντὶ τοῦ ἐρῶ μετεχειρίζοντο τό: ἐραμαι (κατὰ τὸ ἴσταμαι), πρτ. ἡράμην καὶ μέσ. ἄορ. ἡρασάμην. ῥημ. ἐράτης, ἐρατός, ἐρατεινός. Ἑργάζομαι, ἀποθ. μέσ. μετ. ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡ(εἰ)ργαζόμην, μέσ. μέλ. ἐργάσομαι, μέσ. ἄορ. ἡ(εἰ)ργασάμην, παθ. μέλ. ὡς παθ. ἐργασθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς παθ. ἡ(εἰ)ργασθῆν, πρκ. ἡ(εἰ)ργάσμαι, ὑπερσ. ἡ(εἰ)ργάσμαι καὶ ἡ(εἰ)ργασμένος ἦν, μετ. ὅλ. μέλ. ἡ(εἰ)ργασμένος ἔσομαι. ῥημ. ἐργάτης (ἐξ οὐ ἐργασία, ἐργατικός [καὶ ἐργατέω]) ἐργαστής ἡ ἐργαστήρ (ἐξ οὐ ἐργαστήριον), ἐργάνη, ἐργαλεῖον, ὄργανον, ἐργάσιμος, [ἐργαστός], ἐργαστέος, ἐργαστέον, ἐργασείω (ἐφετικ.).

Σημ. Ἐκ τοῦ (Ἑργον=) ἔργον (δρα ἐγκωμιάζω σημ.). Τὸ ὄημα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ διὰ τοῦ εἰ, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Ἀντὶ τοῦ ἐργάζομαι λέγεται καί: ἐργάτης εἰμι (οὐ ἀντίθ. ἀργός εἰμι) καὶ ἐνεργός εἰμι. Συνών.: δρῶ, δρᾶίνω, ποιῶ, πράττω, πραγματεύομαι, ἔρδω (μ. ἐρῶ, ἄορ. μόνον μετ. ἐρξας, πρκ. ἔοργα, ὑπερσ. ἐώργειν) καὶ ῥέξω (μόνον ἄορ. ἔρρεξα καὶ παθ. ἄορ. ἐρρέχην). Ἀντίθετον ἀργῶ.

Ἑρεθίζω, πρτ. ἡρέθιζον, [μέλ. ἐρεθίσω καὶ ἐρεθιῶ μετν.], ἄορ. ἡρέθισα, πρκ. ἡρέθικα, ὑπερσ. ἡρεθίκειν. Παθ. ἐρεθίζομαι, καὶ ὑπερσ. -ἡρεθίσμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: παροξύνω, ὀργίζω, διεγείρω. ῥημ. [ἐρέθισμα, ἐρεθισμός, ἐρεθιστής (ἐξ οὐ ἐρεθιστικός)], ἐρεθιστέον. Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἐρέθω [=ἐρεθίζω], ὅπερ ἐκ τοῦ ἔρις.

Ἑρεῖδω (=στηρίζω), παρ. Ἄττ. πεζ. μόνον σύνθετον: ἀντερείδω, πρτ. ἀντήρειδον, [μέλ. ἐρεῖσω], ἄορ. ἡρεῖσα, [πρκ. ἐρήρεκα καὶ ἡρεῖκα, ὑπερσ. ἐρηρείκειν ἢ ἡρεῖκειν, μετν.]. Παθ. καὶ μέσ. -ερεῖδομαι, πρτ. ἡρεῖδόμην, παθ. μέλ. [ἐρεῖσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡρεῖσθην, ποιητ. μετν.], μέτ. ἄορ. -ἡρεῖσάμην, [πρκ. ἐρήρεσμαι καὶ ἡρεῖσμαι, ὑπερσ. ἐρηρείσμαι καὶ ἡρεῖσμαι, ποιητ. καὶ μετν.]. ῥημ. ἐρεῖσμα, ἀντ-ηρίς.

Σημ. Θέμ. ἐρεῖδ-, (ἐξ οὐ) ἐρεῖδ- (πρβλ. λιπ- λειπ-, πιθ-, πειθ- κλ.). Οἱ ποιητ. καὶ μετν. συντελικὸν χρόνον λαμβάνουσι ἢ τὸν Ἀττικὸν ἢ τὸν συντελικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Συνώνυμα: στυλόω-ω, στήριζω καὶ στερεῶω-ω.

Ἑρευνᾶω-ω (=ἐπιμελῶς ζητῶ νὰ εὔρω, ἀναζητῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἡρευνῶν, [μέλ. ἐρευνήσω], ἄορ. ἡρευνήσα, πρκ. ἐρευνήσας ἔχω, ὑπερσ. ἐρευνήσας εἶχον. Παθ. ἐρευνῶμαι, καὶ μέσ. ἀείποτε σύνθετον -ἐρευνῶμαι, μέσ. μέλ. -ἐρευνήσομαι, μέσ. ἄορ. -ἡρευνήσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ῥημ. ἐρευνήτης ἡ ἐρευνήτηρ (ὡν θηλ. ἐρευνήτρια), ἐρευνητός, ἐρευνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρευνα. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, πρό, σύν. Συνώνυμα: ἐξετάζω, ἀνερρωτῶ, ἀναζητῶ, πολυπραγμονῶ, πυνθάνομαι, ἀκριβῶ, ἀνακρίνω, δοκιμασίαν ποιοῦμαι (ἢ λαμβάνω), δοκιμάζω (δὲ ἰδέ).

Ἐρίζω (=ριλονικῶ), πρτ. ἡρίζον, μέλ. ἔριν ἐξω [καὶ ἐρίσω μετν.], ἄορ. ἡρίσα, πρκ. ἔριν ἔσχηκα [καὶ μετν. ἡρίκα] καὶ Μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐρή-

ρισμαι], ὑπερσ. ἐρίσας εἶχον κλ. Ῥημ. ἐρισμα, ἐρισμός, ἐριστής (ἐξ οὗ ἐριστικός), ἐριστός, ἀν-αμφ-ήριστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐρις*. Θέμ. *ἐριδ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ.-j-ἐριδ-j-ω=) *ἐρίζω*. Ἀντὶ τοῦ *ἐρίζω* λέγεται καί: *ἐν ἐριδί εἰμι πρὸς τινα, ἐριν ἔχω καὶ ἐριδι χρωμαι πρὸς τινα*. Παθ. δέ: *ἐρις ἐστίν, ἐρις γίγνεται* ὡς μτβτ. δὲ εἶναι τὸ: *ἐρίδας ἐμβάλλω τινί*. Συνώνυμα ἰδὲ ἀμφισβητῶ σημ.

Ἑρμηνεύω (=εἶμαι ἐρμηνεύς, ἐξηγῶ, μεταφράζω), πρτ. ἡρμή-νευον, μέλ. ἐρμηνεύσω, ἄορ. ἡρμήνευσα, πρκ. ἐρμηνεύσαι, γέγονα, ὑπερσ. ἐρμηνεύς ἐγεγόνειν. Παθ. ἐρμηνεύομαι, τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἐρμηνεία, [ἐρμήνευσις, ἐρμήνευμι], ἐρμηνευτής (ἐξ οὗ ἐρμηνευτικός καὶ διερμηνευτής), [ἐρμηνευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐρμηνεύς* (=ἐξηγητής), ὅπερ ἐκ τοῦ Ἑρμῆς. Τὸ *ἐρμηνεύς* ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καὶ *ἐρμηνευτής* καὶ *διερμηνευτής* ἐλέγετο, τὸ δὲ *διερμηνεύς* ὡς καὶ τὸ ἐκ τούτου παρασύνθετον *διερμηνεύω* εἶναι μτγν. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: *ἐρμηνεύς εἰμι (ἢ γίγνομαι)*, *ἐξηγοῦμαι*, [μεταφράζω μτγν.], [δια]σαφηνίζω, ἀναπτύσσω.

Ἑρπῶ [ἢ ἐρπύζω] (=σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, βαδίζω ἀργά, πορεύομαι), πρτ. εἴρπον, [μέλ. ἔρπω ἢ ἐρπύσω, ἄορ. εἴρπυσαι]· οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἐλλειπόντες τοιοῦτοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων παρ' Ἀττικοῖς. Ῥημ. ἔρπισ, ἔρπις, -ητος (=εἶδος λειχῆνος), ἐρπετόν, [ἔρπυσις, ἔρπυσμός, ἔρπυστής, ἢ ἐρπυστήρ].

Σημ. Θέμ. (σερπ.=) *ἐρπ-* πρβλ. λατ. serpo. Τὸ *ἐρπω* παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ ἑνεστ. *ἐξ(καθ')έρπει*. Τὸ *ἐρπω* καὶ μτγν. *ἐρπύζω* αὐξάνονται καὶ ἀναδιπλασιάζονται δια τοῦ *ει*, διότι τὸ πάλαι εἶχον ἐν ἀρχῇ σ. Συνώνυμα: *βαδίζω, περιπατῶ, ἐρχομαι, πορεύομαι, σύρομαι*.

Ἑρρω (=περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχάθην), μόνον ὁ ἑνεστ. μετὰ σημ. παρακειμένου, τᾶλλα ποιητ. [ἦτοι, πρτ. ἦρρον, μέλ. ἐρρήσω, ἄορ. ἦρρησα, πρκ. -ἦρρηκα, ὑπερσ. -ἦρρήκειν]· ἀνεπληροῦντο δὲ ἐκ τῶν συνωνύμων: ἀπόλλυμαι, φθείρομαι, πλανῶμαι.

Σημ. Θέμ. (Ferso=) *ἐρρ-* (πρβλ. λατ. verso=στρέφω). Ἡ ποιητ. προστ. *ἔρρε* (=κρημνίσου, ξεκουμπίσου) ἐκφράζει συνήθως ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστροφήν.

Ἑρυθραίνομαι (=κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) ἀποθ., μόνον ὁ ἑνεστώς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐρυθρός*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *ἐρυθραῖω* (=κόμω τι κόκκινον). Τὸ ῥ. σηματοῖται κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαῖνω. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος: *ἐρυθραῖω* (=βάφω κόκκινον). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἐρυθρίαω-ῶ*, [φοι-τίσσομαι], *ἐρυθρός γίγνομαι*.

Ἑρυθρίαω-ῶ (=κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) καὶ ἄορ. ἡρυθρίασα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: *ἐρυθρός γίγνομαι*. Ῥημ. [ἐρυθρίασις].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἐρυθρός* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ὀφθαλμία-ὀφθαλμιάω, καθ' ὃ καὶ στρατηγός-στρατηγιάω, σπλήν-σπληνιάω κλ. Συνώνυμα ἰδὲ *ἐρυθραίνομαι* σημ.

Ἑρύκω (=κωλύω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω) ποιητ. [πρτ. ἦρυκον, μέλ. ἐρύξω, ἄορ. ἀ' ἦρυξα καὶ β' ἦρύκακον], παρ. Ἀττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθ. ἑνεστ.: ἀπερύκω, τὸ ἀπαρέμφ. ἐρύκειν καὶ ὁ ἄορ. ἀπήρυξα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων: κωλύω, ἐμποδίζω κλ., κλ.

Σημ. Θέμ. *ἐρυκ-*. Συνώνυμα ἰδὲ *ἐμποδίζω* σημ.

Ἑρχομαι, ἀποθ. (ὑποτ. ἴω, ἴης κλ., εἶκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην προστ. ἴθι, ἴτω κλ. ἀπαρ. ἰέναι· μτχ. ἰών), πρτ. **ἦεν** καὶ **ἦα**, μέλ. εἶμι (ἢ ἀφίξομαι), ἀόρ. ἦλθον (ἢ ἦκον), πρκ. ἐλήλυθα (ἢ ἦκω), ὑπερσ. ἐληλύθειν (ἢ ἦκον) καὶ ἐληλυθὼς ἦν Ῥημ. ὁδός, οἶμος (ὁ), ἔπ-ηλυσ, νήηλυσ, προσ-ήλυτος, ἐλεύθερος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (δρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θέμ. 1) ἔρ- (ἐξ οὗ κοσολῆγει τοῦ προσφ. σκ- καὶ τῆς ὀλικῆς καταλήξεως -ομαι· ἔρ-σκ-ομαι καὶ ἀποβολὴ τοῦ σ ὡς μεταξὺ συμφώνων=ἐρκ-ομαι=) **ἐρχομαι** (κατὰ τὸ **δέχομαι**, ὁ ἰδε). 2) ἰ- καὶ ἰσχ. εἰ- (δρα εἶμι σημ.)· καὶ 3) ἐλευθ. (ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἐλεύθω)· καὶ ἀσθ. ἐλυθ καὶ κατω συγκοπὴν ἐλυθ.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεσθ. **ἐρχομαι** ἀπαντὰ ἐν μόνῃ τῇ ὀριστικῇ, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσει, τῇ ἀπαρεμφάτῳ καὶ μετοχῇ μόνον ἐν συνθέσει κατὰ τὰ ἐξῆς πρόσωπα: ὑποτ. **προσέρχονται**· εἶκτ. **ἐξέρχοιτο**· ἀπαρέμφ. **ὑπέρχεσθαι** (=κολακεῖν) καὶ μτχ. (παρ-,περί) **ὑπ-ερχόμενος**. Ἀναπληροῦνται δὲ τὸ **ἐρχομαι** ὑπὸ τοῦ εἶμι, ὅπερ ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ ἔχει ἀείποτε σημασίαν μέλλοντος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσει τῇ ἀπαρ. καὶ μτχ. ὅτε μὲν μέλλοντος, ὅτε δὲ ἐνεστώτος. Ὁ πρτ. **ἦρχόμεν** ἀπαντὰ σπανίως μόνον ἐν συνθέσει ἀναπληροῦνται δὲ διὰ τοῦ πρτ. τοῦ εἶμι: **ἦεν** καὶ **ἦα**. Ὁ ἀόρ. προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀσθ. θεμ. **ἐλυθ**: ἦλυθον—ἦλθον. Ὁ πρκ. **ἐλ-ήλυθα** ἔλαβεν Ἀττ. ἀναδιπλ., ὁ δὲ ὑπερσ. μετὰ τὸν ἀναδιπλασιασμόν δὲν λαμβάνει αὐξησην. Αφρησιμ. οὐσιαστικὸν τοῦ **ἐρχομαι** εἶναι τὸ **ὁδός** ἀπλοῦν καὶ σύνθετον. Τὸ δὲ **ἐλευσις** δὲν ἀπαντὰ παρ' Ἀττικοῖς.

Σημ. 3. Τὸ ῥ. ἀπαντὰ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ὡς μτβ. τοῦ **ἐρχομαι** εἶναι τὸ **ἄγω** τοῦ δὲ **κατέρχομαι**, οὗτινος χρήσις γίνεται κυρίως ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τῶν φυγάδων, ἐνεργ. μτβ. εἶναι τὸ **κατάγω**.

Σημ. 4 Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: **ἀφικνούμαι**, **παραγίγνομαι**, **φθάνω**, **φθίω**, **βαδίζω**, **βαίνω**, **ὀδεύω**, **στειχῶ**, **πορεύομαι**, **ὁδὸν ποιοῦμαι** καὶ ἀντὶ τοῦ **προσ-**(ἐξ-, κατ-, συν-κλ.) **ἐρχομαι**: **πρόσδοον**, **ἔξοδον** κλ. **ποιοῦμαι**.

Ἐρωτάω-ω, πρτ. ἠρώτων μέλ. ἐρωτήσω καὶ συνήθως μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐρήσομαι, ἀόρ. ἠρώτησα καὶ συνήθ. μέσ. ἀόρ. β' ὡς ἐνεργ. ἠρόμην (ὑποτ. ἔρωμαι, εἶκτ. ἐροίμην)· προστ. ἐροῦ· ἀπαρ. ἐρέσθαι· μτχ. ἐρόμενος), πρκ. ἐρώτησιν πεποιήμην [καὶ ἠρωτήκα], ὑπερσ. ἐρώτησιν ἐπεποιήμην [καὶ ἠρωτήκειν]. Παθ. ἐρωτῶμαι, πρτ. ἠρωτώμην· παθ. μέλ. ἐρωτηθήσομαι, παθ. ἀ' ῥ. ἠρωτήθην, πρκ. ἠρώτημαι ὑπερσ. ἠρωτήμην. Ῥημ. ἐρώτησις, ἐρώτημα (ἐξ οὗ ἐρωτηματικός) ἐρωτητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (δρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ θέμ.: 1) ἔρ- καὶ (μετὰ τοῦ προσφ. -ε-) **ἔρ-ε-**· καὶ 2) **ἔρωτα**· ἀπαντὰ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: **διερωτῶ** καὶ **ἀνερρωτῶ** (δι ἐρωτήσεων ἀκριβῶς ἐξετάζω), **ἐπερωτῶ** κλ. Ἀντὶ τοῦ **ἔρωτα** λέγεται καὶ: **ἐρώτησιν ποιοῦμαι**. Συνώνυμον: **πυνθάνομαι**. Ἀντίθετον: **ἀποκρίνομαι**.

Ἐσθίω (=τρώγω ὑδαρῇ φαγητά), πρτ. ἤσθιον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. β' ἔφαγον, πρκ. ἐδήδοκα, ὑπερσ. ἐδηδόκειν. Ἐκ τοῦ παθ. εὔρηται μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. ἐδηδεσμένος. Ῥημ. ἐδωδὶ (ἐξ οὗ ἐδώδιμος), ἔδεσμα, ὁδοὺς, [ἐδεστίς], (νη-ἐδ-τις=) νῆστις, ὀσφάγος, (ᾠρι(ε)στον=) ᾠριστοσιν (=τὸ ἐν πρῶτῳ ἐσθιόμενον) (ἐξ οὗ ᾠριστάω-ω), ἔδεστος, ἐδεστέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν (δρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θέμ. 1) **ἐδ** (πρβλ. Ὀμηρ. **ἔδω**, λατ. edo, ἐξ οὗ τὸ **ἐδ-θω**=**ἔσθω** καὶ κατ' ἐπέκτασιν **ἐσ-θίω**) καὶ (προσῆλπει τοῦ προσφ. -ε-) **ἔδε-**· καὶ 2) **φαγ-**. Ὁ μέλ. **ἔδομα** σταθεῖται χρόν. χαρακτῆρος (πρβλ. **χέω-χέομαι**, **πίνω-πίομαι**)· οἱ δὲ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνονται τὸν Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπει τὸν θεμ- **χαρακτῆρα** εἰς ο. Ὁ δὲ παθ. πρκ. φυλάττει

αὐτὸν βραχὺν καὶ κατόπιν αὐτοῦ λαμβάνει σ κατ' ἀναλογίαν τῶν γεγέλασμαι ῥημάτων-σ-ται κλ.). Τὸ ῥηματικὸν ἐδωδῇ γίγνεται διὰ διπλασιασμοῦ.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: γεύομαι, σιτοῦμαι, βιβρώσκω, τρώω (ὅπερ ὡς πεποιημένη λέξις λαμβανεται κυρίως ἐπὶ σκληρῶν καὶ ὠμῶν τροφῶν), σίτον ἀπτομαι καὶ σίτον αἰροῦμαι.

Ἑστιάω-ω (= φιλέω, φιλοξενῶ, ἐστιάω διὰ συμποσίου, πανηγυρίζω), πρτ. εἰστίων, μέλ. ἐστιᾶ'σω, ἄορ. εἰστίσσα, πρκ. εἰστιάκα, ὑπερσ. εἰστιάκειν. Μέσ. καίπαθ. ἐστι ὦμαι, πρτ. εἰστιώμην, μέσ. μέλ. ἐστιάσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐστιάθην, πρκ. εἰστιάμαι, ὑπερσ. εἰστιάμην.

Ῥημ. ἐστίασις, ἐστίαμα, [ἐστιατήρ (ἐξ οὗ ἐστιατήριον), ἐστιάτωρ (ἐξ οὗ ἐστιατόριον), ἐστιάτεον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐστία' (πρβλ. λατ. *vesta*). Τὸ ῥ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ *ει*, διότι τὸ πάλα εἶχεν ἐν ἀρχῇ *F*. Οἱ δὲ ἱστορικοὶ χρόνοι διαπύονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστί. καὶ μέλλοντος. Ὁ θεμ. χαρακτὴρ α. πρὸ αὐτῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ῥημ. τελῶν ἐκτείνεται εἰς α. μακρόν, διότι πρὸ αὐτοῦ παύεται α. Συνώνυμα: εὐαχέω-ω, δειπνίζω, δαίνυμι, ξενίζω εὐφραίνω, φιλέω-ω.

Ἑτοιμάζω, πρτ. ἡτοίμαζον, μέλ. ἐτοιμάσω, (τὰ δὲ λοιπὰ μτγν.: ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τοῦ συνων. παρασκευάζω κλ. ἢ τῆς περιφρ. ἔχω τι ἐτοιμον), ἄορ. παρεσκευάσα ἡ ἐτοιμόν τι ἔσχον [ἢ ἡτοίμασα], πρκ. παρεσκευάκα ἡ ἐτοιμόν τι ἔσχηκα [ἢ ἡτοίμακα]. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, πρκ. ἡτοιμάζομαι, [μέσ. μέλ. ἐτοιμάσομαι μτγν.]. μέσ. ἄορ. ἡτοιμάσάμην, πρκ. ἡτοιμάσμαι, ὑπερσ. ἡτοιμάσμην. Ῥημ. [ἐτοιμασία, ἐτοιμαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐτοιμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάω, καθ' ὃ καὶ γυμνός—γυμνάζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ἐτοιμαθ-. Ἀντὶ τοῦ εὐαχέω-ω καὶ λέγεται κ λ: ἐτοιμῶς ἔχω ἡ ἐτοιμῶς εἶμι ἡ παρασκευάω ἐμάντον. Συνώνυμα: παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι.

Εὐδαιμονέω-ω (= εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῶ), πρτ. ηὐδαιμόνου, μέλ. εὐδαιμονήσω, ἄορ. ηὐδαιμόνησα, πρκ. εὐδαίμων γέγονα, ὑπερσ. εὐδαίμων ἐγεγόνειν. Ῥημ. [εὐδαιμόνημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐδαίμων, ἐξ οὗ καὶ εὐδαιμονία, εὐδαιμονικός, εὐδαιμονίζω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀνθός (ἀνθέω-ω) ἀνθέω-ω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: εὐδαίμων εἶμι, εἰς εὐδαιμονίαν καθίσταμαι, εὖ (ἢ καλῶς) πράττω καὶ σπν. εὐπραγῶ, εὐτυχῶ, εὐημερῶ, εὐθηνέω-ω. Ἀντίθετα ὅρα δυστυχῶ σημ.

Εὐδαιμονίζω (μτβ.=θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, καλοτυγίζω), πρτ. ηὐδαιμόνιζον, μέλ. εὐδαιμονιῶ, ἄορ. ηὐδαιμόνισα, πρκ. εὐδαιμονίσας ἔχω, ὑπερ. εὐδαιμονίσας εἶχον. Παθ. μόνον εὐδαιμονίζομαι. Ῥημ. εὐδαιμόνισμα, [εὐδαιμονισμός, εὐδαιμονιστέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐδαίμων κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπῖς-ἐλπίζω, καθ' ὃ ἐγγὼν ἀγωνίζομαι κλ., κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναελυμένως: εὐδαιμονίζω ἐμάντον. Συνώνυμα: μακαρίζω, δηλώω-ω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (ὃ ἰδὲ)

Εὐδοκιμέω-ω (ἀμτβ.=ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, φήμην, ἐπαινοῦμαι), πρτ. ηὐδοκίμουν, μέλ. εὐδοκίμησω, ἄορ. ηὐδοκίμησα, πρκ. ηὐδοκίμηκα, ὑπερσ. ηὐδοκίμηκεν. Ῥημ. εὐδοκίμησις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐδόκιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐδοκέω-ω Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέω-ω=) κρατέω-ω

Ὡς μτβτ. τοῦ *εὐδοκιμῶ* εἶναι τό: *εὐδόκιμόν τινα ποιῶ*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *εὐδόκιμος εἰμι*, *ἡ γίγνομαι*, *εὐδοξός εἰμι*, *εὐδοξέω-ω*, *ἐπαινοῦμαι ὑπερέχω*, *διαπρέπω*. Ἀντίθετα δέ: [*ἀδοξέω-ω*], *κακοδοξῶ*.

Εὐδοξέω-ω (=ἔχω καλὴν δόξαν, εὐδοκιμῶ), πρτ. *ἡδόξουν*, μέλ. *εὐδοξήσω*, ᾄδρ. *ἡδόξισα*, πρκ. *εὐδοξος γέγονα*, ὑπερσ. *εὐδοξος ἐγεγόνει*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐδοξος* ὅπερ ἐκ τοῦ *εὖ καὶ δόξα*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) *κρατῶ*, καὶ ὁ καὶ εὐδόκιμος=εὐδοκιμῶ κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ *εὐδοκιμῶ* σημ.

Εὐδῶ (=κοιμῶμαι) καὶ συνήθως **καθεύδω**, οὐδέτερον· πρτ. *ἡῖδον* καὶ συνήθως *ἐκάθευδον* ἢ *καθηῖδον*, μέλ. *καθηυδήσω*, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων, ἥτοι: ᾄδρ. *κατέδαρθον*, πρκ. *καταδεδαρθήκα*, ὑπερσ. *κατεδεδαρθήκειν*. Ῥημ. *καθευδητέον*).

Σημ. Θέμ. (σευδ=) *εὐδ-* καὶ προλήψει τοῦ προσφύματος-ε- *εὐδ-ε*. Τὸ ῥ. διφορεῖται ὥς πρὸς τὴν αὔξησιν· (πρβλ. *κάθημαι* καὶ *καθίζω*). Συνώνυμα *καταδαρθάνω*, *κοιμῶμαι* καὶ *ὑπνώτω*, ὧν ἀφηρ. οὐσιαστικὸν εἶναι τὸ *ὑπνος*. Ἀντίθετα: *ἀγρυπνάω-ω* καὶ *ἐγρήγορα*.

Εὐεργετέω-ω, πρτ. *εὐεργέτουν* ἢ *εὐηργέτουν*, μέλ. *εὐεργετήσω* ᾄδρ. *εὐεργέτησα* ἢ *εὐηργέτησα*, πρκ. *εὐεργέτηκα* ἢ *εὐηργέτηκα*, ὑπερσ. *εὐε(η)ργετήκειν*. Παθ. *εὐεργετοῦμαι*, πρτ. *εὖ ἔπασχον*, παθ. μέλ. *εὖ πείσομαι*, παθ. ᾄδρ. *εὐεργετήθην*, πρκ. *εὐεργέτημαι* ἢ *εὐηργέτημαι*, ὑπερσ. *εὐηργετήμην*. Ῥημ. *εὐεργέτημα*, *εὐεργετητέον*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐεργέτης*, ἐξ οὗ καὶ *εὐεργεσία*, *εὐεργετικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ εὐτυχῆς (*εὐτυχέω-ω*=) *εὐτυχῶ*. Διφορεῖται δὲ ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ *εὐεργετῶ* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *εὐεργετῶ εἰμί* (παθ. δέ: *εὐεργεσία* ἢ *εὐεργετημά ἐστὶ*), *εὖ δρῶ* καὶ *εὖ ποιῶ* (ὧν παθ. τὸ *εὖ πάσχω*).

Εὐθυμέομαι-οῦμαι (=εἶμαι εὐθυμος) ἀποθ., πρτ. *ἡῖθυμούμην*, μέλ. *εὐθυμήσομαι*, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως: *εὐθυμίας ἐμπίμπλαμαι*. Ῥημ. *εὐθυμητέον*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐθυμος* (ἐκ οὗ καὶ *εὐθυμία*). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) *κρατῶ-κρατοῦμαι*. Ὡς μτβτ. εἵναι τὸ: *εὐθυμίας παρέχω τινί*. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἑνεργ. τύπος: *εὐθυμέω-ω*. Συνώνυμα ἰδὲ *τέρπομαι* σημ. Ἀντίθετον: *ἀθυμέω-ω*.

Εὐλαβέομαι-οῦμαι (=φοβοῦμαι, παραφυλάττομαι, συστέλλομαι, σέβομαι, λατρεύω) ἀποθ. παθ., πρτ. *ἡύλαβούμην*, μέσ. μέλ. *εὐλαβήσομαι*, παθ. ᾄδρ. ὡς μέσ. *ἡύλαβήθην*, πρκ. *ἡύλάβημαι*, ὑπερσ. *ἡύλαβήμην*. Ῥημ. *εὐλαβητός*, *εὐλαβητέον*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *εὐλαβής* (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος *εὖ* καὶ λαμβάνω), ἐξ οὗ καὶ *εὐλάβεια* «*εὐλαβεῖσθαι*, ἀντὶ τοῦ *φωτάττεσθαι* Ἀττικοί, ἀντὶ τοῦ *φοβεῖσθαι* Ἕλληνες» (Μοῖρις). Ἀντὶ τοῦ *εὐλαβοῦμαι* λέγεται καὶ *εὐλάβειαν ἔχω*, *εὐλαβής εἰμι* καὶ *εὐλαβῶς διάκειμαι πρὸς τι*.

Εὐλογέω-ω (=λέγω καλοὺς λόγους, ἐπαινῶ τινα, ἐγκωμιάζω) πρτ. *ἡλόγουν*, μέλ. *ἐγκωμιάσομαι* [καὶ *εὐλογήσω*, μτγν.], ᾄδρ. *ἡλόγησα*, πρκ. *εὐλογήσας ἔχω*, ὑπερσ. *εὐλογήσας εἶχον*. Παθ. *εὐλογοῦμαι*, καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. *εὐλογήσομαι*, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [*εὐλογητός*].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὖ λέγω (ὅπερ καὶ οὕτω κατὰ διάστασιν εὐρίσκεται) μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (ὅρα ἐγχειρίζω σημ.). Ὡς παθ. τοῦ εὖ λέγω τινὰ εἶναι τό: εὖ ἀκούω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα: ἰδε ἐγκωμιάζω σημ. 2. Ἀντιθέτα: κακολογῶ, κακῶς λέγω τινά, κατηγορῶ κλ.

Εὐρίσκω, πρτ. ὑύρισκον ἢ εὐρίσκον, μέλ. εὐρήσκον, ἄορ. β' ἡύρον ἢ εὐρον (εὐρῶ· εὐροίμι· εὐρέ· εὐρεῖν· εὐρών), πρκ. ἡύρηκα ἢ εὐρηκα, ὑπερσ. ἡύρήκειν ἢ ἡύρηκώς ἦν. Μέσ. εὐρίσκομαι (=ἀπολαύω, ἐπιτυχῶ τινός), πρτ. ἡύ(εὐ)ρισκόμην, μέσ. μέλ. εὐρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἡύ(εὐ)ρόμην, πρκ. ἡύ(εὐ)ρημαι, ὑπερσ. ἡύ(εὐ)ρήμην. Παθ. εὐρίσκομαι, πρτ. ἡύ(εὐ)ρισκόμην, παθ. μέλ. εὐρεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡύ(εὐ)ρέθην, πρκ. ἡύ(εὐ)ρημαι, ὑπερσ. ἡύ(εὐ)ρήμην. Ῥημ. εὐρεσις, εὐρημα, εὐρετής (καὶ σύνθετον ἐφευρετής), εὐρετός, εὐρετέον.

Σημ. Θέμ. εὐρ-καὶ προσηλύσει τῶν προσφ. *ισκ-καὶ-ε-: εὐρ-ισκ-καὶ εὐρ-ε-* Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ὁ θεμ. χαρακτηρ εἰς ἐκτείνεται πανταχοῦ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν, πλὴν τοῦ παθ. μέλ. *εὐρεθήσομαι* καὶ τοῦ ποθ. ἄορ. *ἡύρέθην*. Ἐν Ἀττ. ἐπιγραφῆς ἀπὸ τοῦ 400-350 π. Χ. φέρεται μόνον ἡ εἰς *ην* αὐξήσις, ἐν δὲ τοῖς κειμένοις καὶ ἡ εἰς *ην* καὶ ἡ εἰς *εν*. Ἀντὶ τοῦ *εὐρίσκω* λέγεται κοί: *εὐρημα ποιοῦμαι, εὐρημα ἔχω, εὐρετής γίνομαι* τινος.

Εὐτακτέω-ω (ἀμτβ=εἶμαι εὐτακτος) μόνον ὁ ἔνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: εὐτακτός εἰμι, ἦτοι: πρτ. εὐτακτος ἦν, μέλ. εὐτακτος ἔσομαι, ἄορ. εὐτακτος ἐγενόμην, πρκ. εὐτακτος γέγονα, ὑπερσ. εὐτακτος ἐγεγόνειν. Ῥημ. εὐτάκτημα.

Σημ. Τὸ *εὐ* εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτακτος, ἐξ οὗ καὶ *εὐταξία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) *κρατῶ, καθ'* ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *πειθαρχῶ, εὐτακτός εἰμι* καὶ μτβ. *εὐτακτόν τινα ποιοῦ*.

Εὐτρεπίζω (=παρασκευάζω, διευθετῶ, βάλλω τι εἰς τάξιν, ἐπισκευάζω(τείχη)κλ.), πρτ. ἡύτρέπιζον, μέλ. εὐτρεπιῶ, ἄορ. ἡύτρέπισα, πρκ. εὐτρεπίσας ἔχω, ὑπερσ. εὐτρεπίσας εἶχον. Μέσ. εὐτρεπίζομαι, πρτ. ἡύτρεπιζόμην, μέσ. ἄορ. ἡύτρεπισάμην καὶ πρκ. ἡύτρέπισμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτρεπής, ὅπερ ἐκ τοῦ εὖ καὶ τρέπω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *εὐτρεπής εἰμι, εὐτρεπῶς ἔχω, ἀρτύω* [καὶ ποιητ. ἀρτύω,] *ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐπισκευάζω*.

Εὐτυχέω-ω, πρτ. ἡύτύχουν, μέλ. εὐτυχῆς ἔσομαι [καὶ εὐτυχῆσω μτγν.], ἄορ. ἡύτύχησα, πρκ. ἡύτύχηκα, ὑπερσ. ἡύτυχήκειν καὶ Παθ. πρκ. ἡύτύχημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. εὐτύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτυχής. Ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶ λέγεται καὶ *εὐτυχία χρῶμαι*. Συνών. ὅρα *εὐδαιμονέω-ω* σημ. Ἀντιθ. ὅρα *δυστυχῶ* σημ.

Εὐφραίνω (=εὐχαριστῶ τινα, χαροποιῶ, τέρω), πρτ. ἡύφραινον, μέλ. εὐφροσύνην παρέξω [καὶ εὐφρανῶ μτγν.], ἄορ. ἡύφρανα, πρκ. εὐφροσύνην παρέσχηκα, ὑπερσ. εὐφροσύνην παρεσχήκειν. Μέσ. εὐφραίνομαι, πρτ. ἡύφραίνόμην, μέσ. μέλ. εὐφρανοῦμαι, παθ. μέλ. ὥς μέσ. εὐφρανθήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἡύφρανθην, πρκ. περιχαρῆς γέγονα ἢ εὐθυμίας ἐμπέπλησμαι, ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγεγόνειν ἢ εὐθυμίας ἐνεπεπλήσμην. Ῥημ. εὐφραντός (ἐξ οὗ εὐφραντικός), εὐφραντέος.

ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐφρων*, ὅπερ ἐκ τοῦ *εὐ* καὶ *φρῆν*, (προβλ. καὶ *ἄφρων* [ἄφραϊν]). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-μελαινῶ (ὁ ἰδὲ). Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *εὐφραίνω*. Συνώνυμα τῷ *εὐφραίνω* καὶ περιφράσεις εἶναι τὰ: *εὐφροσύνην* ἢ *ἡδονήν* *τινι* παρέχω, θέλω, κηλέω-ω καὶ *τέρπω*. τῷ δὲ μέσῳ *εὐφραίνομαι* τὰ: *ἡδομαι* (ὅπερ καὶ *ισχυρότερον*), *χαίρω*, *εὐθιμοῦμαι*, *τέρπομαι*, *ἀρέσκομαι*, *γέγηθα*, *ἀγάλλομαι*. Ἀντίθετα δὲ τῷ *εὐφραίνομαι* εἶναι τὰ: *ἄχθομαι*, *ἀνιδῶμαι*, *λυποῦμαι*.

Εὐχομαι, ποτ. *ἡυχόμην*, μέσ. μέλ. *εὐξομαι* μέσ. ἄορ. *ἡυξάμην* προκ. *ἡύχμαι* (μόνον ἡύκται μετὰ παθ. διαθ.), ὑπερσ. *ἡύχμην*. Ῥημ. *εὐκτός* (ἐξ οὗ *εὐκταίος* *εὐκταίων*).

Σημ. Ἐκ τοῦ *εὐχῆ*. Τὸ ῥ. εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Παρά μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἀναύητοι τύποι: *εὐχόμην* καὶ *εὐξάμην*. Ῥδ *εὐχομαι* λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ *κατεύχομαι* ἐπὶ κακοῦ καὶ εἶναι συνών. τῷ *καταρῶμαι*. Ἀντὶ τοῦ *εὐχομαι* λέγεται καὶ: *εὐχάς* (ἢ *εὐχὴν*) *ποιοῦμαι* καὶ *εὐχῇ* *χρῶμαι*· καὶ παθ.: *εὐχαί* *εἰσιν* (ἢ *γίνονται*).

Εὐωχέω-ω (=φιλεύω, ξενίζω), ποτ. *εὐώχουν*, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνων.: *ἐστιῶ*. Μέσ. *εὐωχοῦμαι* (=εὐφραίνομαι τρώγων), ποτ. *εὐωχοῦμην*, μέσ. μέλ. *εὐωχήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *εὐωχήθην*, τὰλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τοῦ συνωνύμου: *ἐσθίω*. Ῥημ. *εὐώχῃσις*, *εὐωχίτης* (ἐξ οὗ *εὐωχνητικός* καὶ *εὐωχνητήριον* = τόπος εὐθυμίας, ἡδονῆς), *εὐωχητέος*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐ* καὶ τοῦ ποιητικοῦ *ὄχῃ* (=τροφή) καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος, ὅπερ πάντως θὰ ἦτο τὸ ἀχρηστον *εὐωχος*, ἐξ οὗ καὶ *εὐωχία*. Τὸ παθ. ἐκφέρεται καὶ περιφραστικῶς: *εὐωχία* *γίγνεται*. Συνώνυμα τῷ *μὲν εὐωχῶ* εἶναι τὰ: *ἐστιῶ*, *δειπνίζω*, *ξενίζω*, *εὐφραίνω*, *φιλέω-ω*. τῷ δὲ *εὐωχοῦμαι* τὰ: *ἐσθίω*, *ἀριστῶ*, *ἀριστοποιοῦμαι*, *εὐφραίνομαι*, *δειπνέω-ω*,

Ἐπιέμμι (=ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι), ποτ. *ἐπιέμην*, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων, ἦτοι:) μέλ. *ἐπιθυμήσω* ἢ *βουλήσομαι*, ἄορ. *ἐπεθύμησα* ἢ *ἐ(ἢ)βουλήθην*, προκ. *ἐπιτεθύμηκα* ἢ *βεβούλημαι* ἢ *ἐφεῖμαι* (μόνον κατὰ μτγ. ἐφαιμένος), ὑπερσ. *ἐπετεθύμήκειν* ἢ *ἐβεβουλήμην*. Ῥημ. *ἐφρῃσις*, *ἐφρετός* (ἐξ οὗ *ἐφρετικός*).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι μέσ. διαθέσεως τοῦ *ἐφίημι* (ὅπερ σύνθετον ἐκ τῆς *ἐπι* καὶ *ἦμι*). Συνώνυμα τῷ *ἐφίεμαι* ἰδὲ *βούλομαι* σημ. 2.

Ἐφοδεύω (=τεριέροχομαι ὡς περίπολος, περιπολῶ, ἐξετάζω), ποτ. *ἐφώδεον*, μέλ. *ἐφοδεύσω*, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ. *περίπολος* εἶμι, ἦτοι:) ἄορ. *περίπολος* ἐγενόμην, προκ. *περίπολος* γέγονα, ὑπερσ. *περίπολος* ἐγενόνην. Ῥημ. *ἐφοδεῖα*, *ἐφοδευτής*, *ἐφοδευτέον*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἐφοδος*, (ὅπερ ἐκ τῆς *ἐπι* καὶ *ὁδός*). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Συνώνυμον: *περιπολῶ*.

Ἐφοδιάζω (=παιρέχω καὶ προμηθεύω ἐφόδια)· παρ' Ἀτ. πεζ. ἀπαντᾷ ὁ μέσ. ἄορ. *ἐφοδιασάμην* (μόνον κατὰ μτγ. *ἐφοδιασάμενος*), τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. *ἐφοδιασμός*, [*ἐφοδιαστής*].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐφόδιον-) *ἐφόδια* (=τὰ διὰ τὴν ὁδὸν ἀναγκαῖα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) *λιθάζω*, καθ' ὃ ἀγορά-*ἀγοράζω* κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἐφόδια* *παρασκευάζω* *τινί*, *ἐφόδια* *δίδωμι*· (ὡς ἀμπτβτ.

δὲ: ἐφοδῖον ἔχω, οὗ ἀντίθετον ἐφοδίων ἀπορῶ), προμηθεύμαι-προμήθειαν ἔχω ἢ ποιουμαι τινος, πορίζω.

Ἐφορεύω(=ἐπιβλέπω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐφορῶ ἢ ἐπιβλέπω. Ῥημ. ἐφορεῖα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασυνθετὸν ἐκ τοῦ ἐφορος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ δρᾶω -ῶ. ἔξ οὗ καὶ ἐφορεῖον (=οἶκημα ἐν ᾧ συνήρχοντο ἐν Σπάρτῃ οἱ ἐφοροί). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασίλειω.

Ἐχω, πρτ. εἶχον, μέλ. ἔξω καὶ σχήσω, ᾄορ. β' ἔσχον (ὑποτ. σχῶ εὐκτ. σχοίην, σχοίης κλ. καὶ ἐν συνθέσει-σχοῖμι: ἀπόσχοιμι, παράσχοιμι κλ., προστ. -σχές, -έτω, κλ. ἀπαρέμφ. σχειν' μτχ. σχών), πρκ. ἔσχηκα ὑπερσ. ἐσχίκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι, πρτ. εἰχόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὧς παθ. ἔσομαι καὶ σχήσομαι, μέσ. ᾄορ. β' καὶ ὧς παθ. ἐσχόμην, πρκ. ἔσχημαι, ὑπερσ. ἐσχίμην [δὲ δὲ παθ. μέλ. σχεθήσομαι, καὶ παθ. ᾄορ. ἐσθέην μτγν.]. Ῥημ. ἔξις, σχέσις, σχῆμα, [ὄχευς, ὄχος, ὄχή, ἐκτός, ἐκτέος-έον, σχετός, σχετέος].

Σύνθετα δὲ τοῦ ἔχω: παροχή, ὑπεροχή, μέτοχος, ἡνί-οχος, ῥαβδοῦχος, κληροῦχος, νουνεχής, ἀνεκτός, καθεκτός, ἀνασχετός, ἐπισχετέος, κλ. κλ.

Σημ. 1. Θέμ. σεχ-, ἔξ οὗ (συγκοπὴ μὲν τοῦ θέμ. εἰ) σχ-, (μεταθέσει δὲ) σεχ-. Τὸ ῥ. ἔχει καὶ τὰς τέσσαρας διαθέσεις, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ πρτ. αὐξάνεται διὰ εἰ ἐνεκα τοῦ ἐν ἀοχῇ σ, ὅπερ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. δὲν μεταβάλλεται εἰς δασεῖαν, διότι ἀκολουθεῖ τὸ δασὺ χ, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, ἐκλιπόντος τοῦ β' δασέος, μεταβάλλεται κανονικῶς εἰς δασεῖαν. Τὸ ἔχω κεῖται ἐνίστε ἀμτβ. ὡς ἐν τῇ φράσει: ἔχε δὴ (=κρατήσου, στάσου): ὡσαύτως τὰ σύνθετα ἀνέχω (ἐπὶ ἡλίον=ἀνατέλλω ἐπὶ ὑετοῦ=παύομαι), ἀντ-, ἀπ-, δι-, ἔξ-, ἐπ, κατ-, μετ-, περι-, προ-, ὑπερ-ἔχω. Τὰ σύνθετα ἀνέχομαι καὶ ἀμπερόμαι αὐξάνονται ἔσωνθεν καὶ ἔξωνθεν.

Σημ. 2. Τὸ ἔχω μετ' αἰτ. συντασσόμενον εἶναι ἐνεργητικὸν καὶ σημαίνει ἔχω εἰς χειρὰς μου, κρατῶ, μετ' ἐπιρρ. δὲ εἶναι οὐδέτερον: εὖ ἔχω(=καλῶς ἔχω). ὅταν δὲ συντάσσῃται μετ' ἀπαρεμφ.=τῷ δύναμαι. Αἱ φράσεις: ἀναγκαιῶς ἔχει (=ἀναγκαιὸν ἐστὶ), καλῶς ἔχει (=καλὸν ἐστὶ) καὶ τὸ παρέχει (=ἐπιτρέπεται) κεῖνται ἀπροσώπως.

Σημ. 3. Τὸ ἡσυχίαν ἔχω(=ἡσυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ φύσει φιλησύνων, ἀλλ' ἡσυχάζοντων ἐνεκα περιστάσεώς τινος, τὸ δὲ ἡσυχίαν ἄγω (δρα ἄγω σημ.) λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησύνων, εἴαν τις δὲν διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν των. Το: παρέχω τινὶ πράγματα(=ἐνοχλῶ) ἔχει ὡς παθ. τό: πράγματα ἔχω.

Σημ. 4. Τὸ προσέχω λέγεται καί: προσέχω τὸν νοῦν, τὸν νοῦν ἔχω πρὸς τι, ἐφίστημι τὴν γνώμην (ἢ τὴν διάνοιαν), σκοπέω, ὀρῶ, τηρέομαι, ἐπιμελοῦμαι.

Ἐψω (=βράζω, μαγειρεύω), πρτ. ἤψον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐψήσομαι, ᾄορ. ἤψησα, πρκ. ἐψήσας ἔχω [καὶ (ἢ) ἐψηκα μτγν.], ὑπερσ. ἐψήσας εἶχον. Παθ. ἔψομαι, πρτ. ἤψόμην, παθ. μελ. ἐψηθίσομαι, παθ. ᾄορ. ἤψηθην, πρκ. ἤ (ἐ)ψημαι, ὑπερσ. ἤ (ἐ)ψήμην]. Ῥημ. ἐψησις, ἐψημα, ὄψον, [ἐψητῆς ἢ ἐψητήρ, μυρ-εψὸς ἢ μυρ-ἐψης, χυτρ-εψὸς, ὑέλ-εψὸς ἢ ὑέλ-εψήσις], εἰρητός, ἐφθός, ὀπτός.

Σημ. 1. Θέμ. ἐπ, ἔξ οὗ (προσλήψεϊ τῶν προσφύματος σ (δρα εἰσαγ. § 8) καὶ -ε- (δρα εἰσαγ. § 6) (ἐπ-ε=) ἐψ καὶ ἐψ-ε-. Τὰ ῥημ. ὄψον καὶ ὀπτὸς δὲν ἐφύλαξαν τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος.

Σημ. 2. Συνών.: ἔξω, βράσσω(ττ)ω, βράζω, ζέννυμι, καχλάζω, παφλάζω, ὀπτέομαι, ὀπτᾶν-ῶ, σκενάζω, μαγειρεύω, μαγειρός εἰμι. Τὸ ἔψω (κυρίως =βράζω) λέγεται ἐπὶ λαγάνων, κρέατος κλ., τὸ δὲ ὀπτῶ (=ψήνω) ἐπὶ ἄρτων

κρέατος, πηλίνων ἀγγείων κλ. Τοιαύτη δὲ διαφορὰ ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν ἐψητῶς (=βραστῶς) καὶ ὀπτῶς (=ψητῶς), ἐψησις καὶ ὀπτησις.

Ζ

Ζεύγνυμι [ἢ ζευγνύω] (=ζεύγω, ἐνώνω διὰ τοῦ ζυγοῦ), πρτ. ζεύγνυν, μέλ. ζεύξω, ἀόρ. ἔξευξα, πρκ. ζεύξας ἔχω [καὶ ἔξευχα], ὑπερσ. ζεύξας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνυμαι, πρτ. ἐζευγνύμην, μέσ. μέλ. ζεύξομαι, μεσ. ἀόρ. ἐξευξάμην, παθ. μέλ. ζευχθήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐζευχθῆν καὶ β' ἐζύγην, πρκ. ἔξευγμαι, ὑπερσ. ἐζεύγμην. Ῥημ. ζυγός, ζεύξις, ζεύγμα, ζεύγμα, ζεύγλη, ζευκτής ἢ ζευκτῆρ (ἐξ οὗ ζευκτήριος), ζευκτός.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. ζυγ-καὶ ἰσχυροῦ ζευγ- (πρβλ. φνγ-, φευγ-,) ἐξ οὗ (προσλήψης τοῦ προσφύματος-νυ-:) ζεύγ-νυ-μι καὶ παρὰ μτγν. ζευγ-νύ-ω. Συνώνυμα: ζυγῶ-ω, συνδέω, συνάπτω, συνάγω, συνίστημι, συναρμόζω, δεσμεύω, ἐνδύω-ω, συναίρω, συντίθημι.

Ζημιόω-ω (=ζημιώνω, τιμωρῶ τινα σωματικῶς ἢ χρηματικῶς βλάπτω), πρτ. ἐζημιούν, μελ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημιώσα, πρκ. ἐζημιώκα, ὑπερσ. ἐζημιώκειν. Παθ. ζημιούμαι, πρτ. ἐζημιούμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. ζημιώσομαι, παθ. μέλ. ζημιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐζημιώθην, πρκ. ἐζημιώμα, ὑπερσ. ἐζημιώμην. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται, ἀναλελυμένως: ζημιῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ζημιώμα, [ζημιώσεις, ζημιωτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ζημία κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δηλός-δηλώ. Ἀντὶ τοῦ ζημιῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *ζημίαν ἐπιτίθημι* (ἢ ἐπιτίθεμαι, προτίθημι ἢ προτίθεμαι)· παθ. δὲ *ζημίαν λαμβάνω* καὶ *ζημία ἐστί μοι*. Συνώνυμα ἰδ. βλάπτω σημ. Ἀντίθετα: κερδαίνω, ὠφελῶ, λυσitelῶ, δύννημι.

Ζητέω-ω (=ἔρουνῶ), πρτ. ἐζήτουν, μέλ. ζητήσω, ἀόρ. ἐζήτησα, πρκ. ἐζήτηκα, ὑπερσ. ἐζητήκειν. Παθ. ζητούμαι, πρτ. ἐζητούμην, παθ. μέλ. ζήτησις γενήσεται ὑπὸ τινος [καὶ μτγν. ζητηθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐζητήθην, πρκ. ἐζήτημαι, ὑπερσ. ἐζητήμην. Ῥημ. ζήτησις (ἐξ οὗ ζητήσιμος), ζήτημα, ζητητής (ἐξ οὗ ζητητικός), ζητητός, ζητητέος.

Σημ. Θέμ. *ζητε-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ζήτησιν ποιοῦμαι* (καὶ παθ.: *ζήτησίς ἐστι ἢ γίγνεται*), *αἰτέω-ω* (ὁ ἰδὲ), *ἔρουνῶ*, *ἐξετάζω*.

Ζήω-ω (ζήεις=) ζῆς, (ζήει=) ζῆ κλ., πρτ. (ἔζηον=) ἔζων, (ἔζηες=) ἔζης κλ. μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. βιώσομαι καὶ σπν. ζήσομαι καὶ ζήσω, ἀόρ. β' ἐβίωv (ὑποτ. βιώ-, ὧς, κλ. εὐκτ. βίωην, βιώης κλ., προστ. ἐλλείπει. ἀπαρμ. βιώναι· μτχ. βιούς, -οῦσα, -όν), πρκ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβίωκειν. Ῥημ. ζώή, ζώος (ἐξ οὗ ζώιον=ζῷον), βίος, βιοτή, βιωτός (ἐξ' οὗ βιωτικός), βιωτέος-έον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (δρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ θέμ. 1) *ζη-* καὶ 2) *βιο-*, (ἐκ τοῦ βίος·δρα βιώω-ω). Παρὰ μτγν. εὐρηνται καὶ οἱ τύποι: προστ. τοῦ ἐνεστ. *ζῆθι*, μέσ. μέλ. *ζήσομαι*, ἀόρ. *ἔξσηκα*, καὶ πρκ. *ἔξσηκα*. Τὸ ζῶ ὥς καὶ τὸ πεινῶ, διψῶ, κινῶ, σμῶ, πνῶ, χρωῶ καὶ χρωῶμαι ἔχουσι θεμ. εἰς -η καὶ συναίρουσιν τὰ κανονικῶς εἰς η καὶ η. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *βιόω-ω*, *τὸν βίον ποιοῦμαι*, *βίος ἐστί μοι*, *βιοτεῖναι*, *τὴν βιοτήν ἔχω*, *διατᾶμαι*, *διάγω*, *διατρίβω*. Ἀντίθετα: *ἀποθνήσκω*, *τελευτῶ*, *ἀπόλλυμαι*.

Ζωγραφέω-ω (=ἀπεικονίζω, ζωγραφίζω), πρτ. ἐζωγράφουν, μέλ.

ζωγραφήσω καὶ Παθ. ζωγραφοῦμαι καὶ πρκ. ἐζωγράφημαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων: γράφω ἢ ποικίλλω. Ῥημ. ζωγράφημα, [ζωγράφησις, ζωγραφητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζωγράφος, (ὅπερ ἐκ τοῦ ζῆα καὶ γράφω). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατῶ καθ' ὃ καὶ νόσος--νοσῶ, πλοῦτος--πλουτῶ κλ. κλ. Συνώνυμα: γράφω, ποικίλλω.

Ζωγρέω-ω (=συλλαμβάνω ζῶντα, αἰχμαλωτίζω), καὶ ἄορ. ἐζώγρησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ζῶντινα λαμβάνω. Παθ. ἄορ. ἐζώγρηθην, πρκ. ἐζώγρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ζώγρημα, ζωγρεύς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζῶς-ζῶς καὶ ἀγρεύω (ποιητ. ἀγρέω). Συνώνυμα: ἀνδραποδίζω, ἐξανδραποδίζω, (ὑπο)δουλόω, δουλαγωγέω, [αἰχμαλωτίζω, αἰχμαλωτεύω].

Ζώννυμι [ἢ ζωννύω] (=ζώνω, περιβάλλω διὰ ζώνης), πρκ. -ἐζώννυν [ἢ ἐζώννουν], μέλ. -ζώσω, ἄορ. -ἐζώσα, πρκ. ζώσας ἔχω [ἢ ἔζωκα], ὑπερσ. ζώσας εἶχον. Παθ. [ζώννυμαι, πρκ. ἐζωννύμην, παθ. μέλ. ζωσθήσομαι, παθ. ἄορ. -ἐζώσθην, μέσ. ἄορ. ἐζωσάμην], πρκ. -ἐζώμαι [καὶ μὲν. ἐζώσμαι], ὑπερσ. -ἐζώμην. Ῥημ. ζῶμα (καὶ σύνθετα: διάζωμα, περιζώμα), ζώνη, ζωστήρ ἢ ζώστης, ζῶσις, ζῶστρον, ζωστός, ἄζωστος.

Σημ. Θέμ. 1) ζωσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -νν- : ζώσ-νυμι=) ζώννυμι καὶ 2) ζω-. ἐξ οὗ τὰ : ἐ-ζω-ται, ζῶ-μα κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: διά, περί, παρά, κλ. Συνώνυμα : περιεῖδω, περιτίθηναι, περιβάλλω (ζώννῃ).

Ζωπυρέω-ω (=ζωογονῶ). Παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. ἀναζωπυροῦμαι, πρκ. ἀνεζωπυρούμην καὶ πρκ. ἀνεζωπύρημαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρὰ τούτοις ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ζωπύρημα, ζωπύρησις (καὶ σύνθετον: ἀναζωπύρησις), ζωπυρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζῶ-πυρον (=ἄνθρωξ ἀνημμένος πρὸς ἑναυσιν τοῦ πυρὸς ἐπιτήδειος καὶ μτφρ.=λείψανόν τι εἰς ζωογόνησιν τινος χρήσιμον). Συνώνυμα: ἀνάπτω, ἐξάπτω, θαρρύνω, θαρσύνω, παρα-θαρρύνω, δια(παρα)κελεύομαι, ἐπιρρῶννυμι.

Η

ἡβάσχω (=ἀρχίζω νὰ γίνωμαι ἐφηβος) μόνον κατ' ἐνεστῶτα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς φράσεως: εἰς ἡβὴν ὀρμῶμαι ἢ τῶν συνωνύμων: ἀνδροῦμαι, ἀκμαίω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐναρκτικὸν τοῦ ἡβάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἡβη.

ἡβάζω (=εἶμαι ἐν τῇ ἡβικῇ ἡλικίᾳ, ἀκμαίω), πρκ. ἡβων, μέλ. ἡβήσω, ἄορ. ἡβησα, πρκ. ἡβηκα, ὑπερσ. ἡβήκειν. Ῥημ. ἡβήτωρ, ἡβητής ἢ ἡβητήρ (ἐξ οὗ ἡβητήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡβη (δωρ. ἡβα ἢ ἄβα), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίρρημα ἡβηδόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: παρῆβῶ (=εἶμαι παρῆλιξ), ἐφηβῶ, ὅπερ λέγεται καὶ: ἐφηβος γίγνομαι, εἰς ἐφήβους εἰσέρχομαι, εἰς ἐφήβους ἐγγράφομαι. Συνώνυμα ἰδὲ θάλλω σημ.

ἡγεμονεύω (=εἶμισι ἡγεμών), πρκ. ἡγεμόνευον, μέλ. ἡγεμῶν

ἔσομαι, ἀόρ. ἡγεμόνευσα, πρκ. ἡγεμὼν γέγονα, ὑπερσ. ἡγεμὼν ἐγεγόνειν. Παθ. ἡγεμονεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡγεμὼν (ὅπερ ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι), ἐξ οὗ καὶ ἡγεμονία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ ἡγεμονεύω λέγεται καὶ ἡγεμονία εἰμι, ἡγεμονίαν ἔχω, ἡγεμονία χράμαι. Παθ.: ἡγεμονίας τυγχάνω (ὑπὸ τινος). Συνώνυμα ἰδὲ ταυτέω σημ.

Ἡγέομαι-οὔμαι (=προηγούμεναι, προπορεύομαι, ἄρχω, ὁδηγῶ νομίζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἡγοῦμην, μέσ. μέλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγήσάμην, [παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἡγηθήσομαι μτγν.] παθ. ἀόρ. -ἡγήθην (ὁ ἀπλοῦς ὡς μέσ.), πρκ. -ἡγήμαι, ὑπερσ. ἡγήμην. Ῥημ. ἡγησις (διήγησις, ἐξηγησις), ἡγήμα (διήγημα), ἡγεμὼν (ἐξ οὗ ἡγεμονία, ἡγεμόσυνα (τά), ἡγεμονεύω, ἡγεμονία-ω), ἡγέτης, ἡγητὴς ἢ ἡγητῆρ (οὗ θηλ. ἡγήτειρα), ἡγήτωρ, Ἀγησίλαος, Ἀγησίπολις Ἀγίς καὶ Ἀγίας (πρβλ. Λῦσις καὶ Λυσίας), -ἡγετέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἡγε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Συντάσσεται δὲ 1) μετὰ γενικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἄρχω· 2) μετὰ δοτικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὁδηγῶ, ὅτε ἔχει ἀντίθετον τὸ ἔπομαι· 3) μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ διπλῆς αἰτιατικῆς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νομίζω· καὶ 4) μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατικῆς.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἡγοῦμαι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νομίζω εἶναι τὰ: οἶομαι νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ, δοξάζω, φρονῶ. Διαφέρει δὲ τὸ ἡγοῦμαι τῶν συνωνύμων. κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τὸ μὲν ἡγοῦμαι τίθεται ἐν τῇ φράσει: περὶ πολλοῦ ἡγοῦμαι (=θεωρῶ τι πολλοῦ λόγου ἄξιον), τὰ δὲ συνώνυμα δὲν τίθενται.

Ἡδομαι (=εὐφραίνομαι, τέρομαι, εὐχαριστοῦμαι) ἀποθ. παθητικὸν μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἡδόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἡσθήσομαι. παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἡσθην, πρκ. περιχαρῆς γέγονα, ὑπερσ. περιχαρῆς ἐγεγόνειν). Ῥημ. ἡδονή, ἡδομένως (ἐκ τῆς μτχ. ἡδόμενος).

Σημ. Θέμ. (οΡαδ=) ἡδ- (ἐξ οὗ τὸ ἡ-ν-δ-άν-ω· πρβλ. εἰσαγ. § 11) κατὰ τροπὴν ἡδ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ἔνεργ. ἡδω εἶναι ἴδιον τῷ μτγν., ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν: ἡδὸν ἡν παρῆν (ἢ ἐμποιῶ τινί, εὐφραίνομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι, γέγηθα, τέρομαι, εὐθυνοῦμαι, διῆδον ἤς ἔχω, ἡδομένῳ μοί ἐστι. Ἀντίθετα δέ: ἀχθομαι, λυποῦμαι καὶ ἀνιδῶμαι).

Ἡδυπαθέω-ω (=ῥω ἡδονικῶς, τρυφηλῶς, παραδίδομαι εἰς τὰ ἡδονὰς καὶ τρυφάς), πρτ. ἡδυπάθουν, μέλ. ἡδέως διάξω [ἢ μτγν. ἡδυπαθήσω], ἀόρ. ἡδυπαθήσα, πρκ. ἡδέως διήξα ἢ ἡδυπαθήσας ἔχω [ἢ μτγν. ἡδυπαθήκα], ὑπερσ. ἡδυπαθήσας εἶχον [ἢ ἡδυπαθήκειν] κλ. Ῥημ. ἡδυπάθημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἡδυπαθής, ἐξ οὗ καὶ ἡδυπάθεια. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: τέρομαι, εὐφραίνομαι, εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμί, ἡδέως διάγω (ἢ διαγίγνομαι), διαχέομαι, ψυχαγωγέω, εὐφραίνω ἢ τέρω ἐμυαντόν.

Ἦκω (=ἔχω ἔλθει) οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὧδε· ἔνεστ. ἔρχομαι, πρτ. ἦα ἢ ἦεν, μέλ. εἴμι, ἀόρ. ἦκον (ἢ ἦλθον ἢ ἀφικόμεν), πρκ. ἦκω (ἢ ἐλήλυθα ἢ ἀφίγμαι), ὑπερσ. ἦκον (ἢ ἐλήλυθεν ἢ ἀφίγμην), μέλ. τετελ. ἦξω (ἢ ἐλήλυθός ἔσομαι).

Σημ. Θέμ. ἦκ-. Τὸ ῥ. ἦκω κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώδες, κατὰ δὲ σημασίαν παρακείμενος (ὅρα εἰσαγ. § 18 α'). ὥσαύτως καὶ ὁ κατὰ σχηματισμὸν πρτ. ἦκον ἔχει σημασίαν ὑπερσ. ἢ ἀόρ., ὁ δὲ κατὰ σχηματισμὸν μέλ. ἦξω ἔχει σημ. τετελεσμ. μέλ. Τούτου δ' ἕνεκα τὸ ῥ. εἶναι κατὰ

ἐλλειπτικὸν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Τὸ ἦκω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ προσήκει, ὅπερ λέγεται καὶ προσήκον ἐστὶ (=ἀρμοῖσι, πρέπει, ἀνήκει) εἶναι ἀπρόσωπον καὶ ἀπαντᾷ μόνον καθ' ὅριστ. καὶ ὕποτ. ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ: προσήκον ἐστὶ, προσήκον ἦ, προσήκον ἦν. Συνώνυμα ἰδὲ ἔρχομαι σημ. Ἀντίθετα ἰδὲ οἴχομαι σημ.

Ἡμι (=λέγω) ἰδὲ φημί.

Ἡσυχάζω (ἀμτβ.=εἶμαι ἡσυχος· μτβ.=καθιστῶ τινα ἡσυχον). πρτ. ἡσύχαζον, μέλ. ἡσυχάσω, ἀόρ. ἡσύχασα, πρκ. ἡσυχίαν ἔσχηκα, ὑπερσ. ἡσυχίαν ἔσχικειν. Ῥημ. ἡσυχαστής (ἐξ οὗ ἡσυχαστήριον καὶ ἡσυχαστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡσυχος (ἐξ οὗ καὶ ἡσυχία) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθαδ-j-ω=) λιθάω, καθ' ὃ καὶ γυμνός-γυμνάζω, ἀτιμος-ἀτιμάζω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τοῦ μὲν ἀμτβ. ἡσυχάζω εἶναι τὰ: ἀτρεμέω, ἀτρεμίζω, ἡρεμέ(δ)ω, ἡρεμίζω-ίζομαι, ἀτρέμας ἔχω, ἐν ἡσυχία εἰμί καὶ τὰ ἡσυχίαν ἔχω ἢ ἡσυχίαν ἄγω (περὶ τῆς διαφορᾶς δὲ τούτων ὅρα ἔχω σημ. 3)· τοῦ δὲ μτβτ. ἡσυχάζω τι: παραύνω, καθησυχάζω, καταστέλλω, κατευνάζω.

Ἡττάομαι-ῶμαι (=εἶμαι κατώτερός τινος, νικῶμαι ὑπὸ τινος, καταβάλλομαι) ἀποθ. παθ., πρτ. ἡττώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἡττήσομαι καὶ παθ. μέλ. ἡττηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡττήθην, πρκ. ἡττημαι ὑπερσ. ἡττήμην. Ῥημ. ἀήττητος, [ἡττημα, ἡττητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡττων κατ' ἀναλογίαν τοῦ νίκη νικάω. Τὸ ῥ. ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ εἶμαι κατώτερός τινος εἶναι διαθ. οὐδ., ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ νικῶμαι εἶναι παθ., ὁπότε ὡς ἐνεργητικὸν αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ νικῶ. Συνώνυμα: ἐλαττ(σ)όομαι-οῦμαι ἢ ἡττων εἰμί τινος καὶ νικῶμαι.

Θαλασσοκρατέω-ω (=εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης) καὶ πρτ. ἐθαλασσοκράτουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: ναυκρατέω-ω ἢ τῶν περιφρ.: θαλασσοκράτωρ εἰμί ἢ ναυκράτωρ εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ θάλασσα καὶ κρατῶ (ἐξ οὗ καὶ θαλασσοκράτωρ) μὴ μεσο-αβούντος συνθ. ὀνόματος (ὅρα ἐγχειρέω-ω σημ.). Τὸ θαλασσοκράτης (ἐξ οὗ τὸ μγν. θαλασσοκρατία) ἀχρηστον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ναυκρατῶ σημ.

Θάλλω (=βλαστάνω, ἀνθῶ, ἀκμάζω· καὶ μτφ.=εἶμαι εὐδαιμών), πρτ. ἔθαλλον, [μέλλ. θαλῶ καὶ θαλήσομαι, ἀόρ. α' ἔθηλα καὶ β' ἔθαλον, ποιητ. καὶ μγν.], πρκ. τέθηλα, ὑπερσ. ἐτεθήλειν. Ῥημ. θαλλός [καὶ ποιητ. θάλλος (ἐξ οὗ θαλ-ερός)].

Σημ. Θέμ. θαλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: θαλ-j-ω=) θάλλω. Συνών. ἀνθῶ, βλαστάνω, ἀκμάζω, νεάζω ἀνδροῦμαι, ἦβῶ, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εὐημερῶ κλ.

Θανατόω-ω (=καταδικάζω εἰς θάνατον), πρτ. ἐθανάτουν, μέλ. θανατώσω, ἀόρ. ἐθανάτωσα, πρκ. θανατώσας ἔχω, ὑπερσ. θανατώσας εἶχον. Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. θανατώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθανάτωθην, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. θανάτωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ θάνατος (ὅρα θνήσκω σημ.). Ἀντὶ τοῦ θανατοῦ λέγεται καὶ: θανάτω ζημιῶ, κολάζω τινά· ἀντὶ δὲ τοῦ θανατοῦμαι λέγεται καὶ: θανάτου τυγχάνω. Συνώνυμα: κατακαίνω, (ἀπο)κτείνω, φονεύω, ἀναιρῶ, διαφθείρω, διεργάζομαι, διαχράομαι, σφάττω (ἐνεργ.), ἀποθνήσκω ἢ πίπτω (παθ.).

Θάπτω, πρτ. ἔθαπτον, μέλ. θάψω, ᾄορ. ἔθαψα, πρκ. ταφὰς ποιῆμαι [καὶ θέθαφα μτγν.], ὑπερσ. ταφὰς ἐπεποιήμην [καὶ ἐτεθάφην μτγν.]. Παθ. θάπτομαι, πρτ. ἐθαπτόμην, παθ. μέλ. β' ταφήσομαι, παθ. ᾄορ. [α' ἐθάφθην καὶ] β' ἐτάφην, πρκ. τεθῆμαι, ὑπερσ. ἐτεθάμην, τετελ. μέλ. τεθάψομαι. Ῥημ. τάφος, ταφή, [θαπτήριον, θαπτεόν, ἄθαπτος].

Σημ. θέμ. **θαφ-**, (ἐξ οὗ καὶ ὁ πρκ. μετὰ σημασία: ἐνεστώτος *τέθηπαι* ἐκπληττομαι, ἐκθαμβοῦμαι) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τ-: θαφ-τ- =) **θαπτ-** (δρα ἄπτω σημ.). Ἐν τοῖς χρόνοις *ταφήσομαι*, *ἐτάφην*, *ἐτεθαμμαι* καὶ τοῖς ῥημ. *τάφος* καὶ *ταφή* τὸ *θ* τοῦ θέμ. ἐτράπη εἰς τὸ ὁμόφωνον αὐτοῦ ψηλὸν *τ*, διότι ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ἀκολουθεῖ τὸ δασύ *φ*. Ἀντὶ τοῦ *θάπτω* λέγεται καὶ: *ταφὰς ποιοῦμαι* (τὸ δὲ *ταφὰς ποιεῖν* = ἐπιτελέω τὰς ταφὰς), ὡς παθ. δέ: *ταφῆς ἐντυγχάνω*. Συνώνυμα: *κηδεύω*, [ἐνταφιάζω], *κρύπτω*, *κατορύσσω*, *ἐγκατορύσσω*.

Θαρσέω-ᾤ καὶ **θαρρέω-ᾤ** (ἄμτβ. = ἔλω θάρρος), πρτ. ἐθάρρουν καὶ ἐθάρρουν, μέλ. θαρρήσω καὶ θαρρήσω, ᾄορ. ἐθάρρησα καὶ ἐθάρρησα, πρκ. θεάρρηκα καὶ τεθάρρηκα, ὑπερσ. ἐτεθαρρήκειν ἢ ἐτεθαρρήκειν. Ῥημ. θάρρησις, [θαρρητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ *θάρρος* καὶ (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ ρ) *θάρρος*. Τὸ ῥ. ἅπαντ' καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων *ἀνά* καὶ *ἀπό*. Ἀντὶ τοῦ *θαρσῶ* ἢ *θαρρῶ* λέγεται καὶ: *θάρρος ἢ θάρρος λαμβάνω*, *θάρρος ἐγγίγνεται μοι* (ἢ *ἐμπίπτει μοι*). ὡς μτβ. δὲ εἶναι τό: *εἰς θάρρος καθίστημι τινα*, *θάρρος ἐμποιοῦ τινα*, *θάρρος παρέχω* καὶ τὸ ῥ. *θαρσύνω* ἢ *θαρρύνω*. Συνώμ. καὶ ἀντίθετα *ιδε* *τολμῶ* σημ.

Θαρσύνω καὶ **θαρρύνω** (μτβ. = δίδω εἰς τινα θάρρος, ἐνθαρρύνω), πρτ. ἐθάρρουν καὶ ἐθάρρουν, μέλ. θάρρος παρῄξω, ᾄορ. ἐθάρρυνα καὶ ἐθάρρυνα, πρκ. θάρρος παρῄσχηκα, ὑπερσ. θάρρος παρῄσχηκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄορ. *θαρσύνω* (ἐξ οὗ κατὰ μετὰθεσιν τὸ *θαρσύνω* πρβλ. καὶ *θάρσος* = *θάρσος*) καὶ *θάρρος*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἄμυν. ἄμυνω. Τὸ ῥ. ἅπαντ' καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. *ἀπό*, *ἀνά*, *παρά*, [*ἀποθαρρύνω* (= ἐνθαρρύνω) τῆς ἀπό σημαίνουσης ἐπίτασιν] πρβλ: *ἀποδειλιῶ*, *ἀποτολμῶ*], *ἀναθαρρύνω* (= ἰσχυρὸν ἐνθαρρύνω), *παραθαρρύνω* (= θάρρος ἐμπνέω, ἐγκαρδιώνω). Τὸ μέσ. λέγεται κατὰ περίφρ.: *παραθαρρύνω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *θάρρος παρέχω*, *θάρρος ἐμποιοῦ τινα* καὶ *εἰς θάρρος καθίστημι τινα*, *ἐπιρρύνω* ἢ *ἐπιρρύννυμι*, *διακελεύομαι*, *παρακελεύομαι*, *παραίνω*.

Θαυμάζω (= θεωρῶ τι με ἐκπλήξιν, με θαυμασμόν, τιμῶ, σέβομαι, κλ.), πρτ. ἐθαύμαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. θαυμάσομαι, ᾄορ. ἐθαύμασα πρκ. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν. Παθ. θαυμάζομαι, πρτ. ἐθαυμάζομην, παθ. μέλ. θαυμασθήσομαι, παθ. ᾄορ. ἐθαυμάσθην, [πρκ. τεθαύμασμαι, καὶ ὑπερσ. ἐτεθαυμάσθην μτγν.]. Ῥημ. θαυμασμός, θαυμαστής (ἐξ οὗ θαυμαστικός), θαυμαστός, θαυμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θαύμα* (ὁπερ ἐκ τοῦ *θεάομαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθάδ-j-ω =) *λιθάζω*, καθ' ὃ καὶ ἀγορά-ἀγοράζω κλ. "Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *θαυμαδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεργ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνών. καὶ περιφράσεις: *ἐν θαύματί εἰμι* (ἢ *τίθεμαι*), *ἀγάμαι*, *ἐκπλήττομαι*, *ἐξίσταμαι*, *ἐκθαμβοῦμαι*. Ἀντίθετα: *καταφρονῶ*, *ἀτιμάζω*, *φανιλίζω*.

Θεάομαι-ᾤμαι (= παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω), ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐθεώμην, μέσ. μέλ. θεᾶ'σομαι, μέσ. ᾄορ. ἐθεεσάμην, [παθ. ᾄορ. ἐθεάμην], πρκ. τεθεᾶμαι, ὑπερσ. ἐτεθεάμην. Ῥημ. θέαμα, θεατής, θέατρον (ἐξ οὗ θεατρικός), θεατός, θεατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θέα*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. *Ο θεματικὸς χαρακτήρ αὐτὸς πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ῥημ. τελῶν ἐκτείνεται εἰς α καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ε. Λέγεται δὲ καί: *θεατῆς γίγνομαι τινος*. Συνών. ἰδὲ βλέπωσσιμ.

Θέλω ἰδὲ ἐθέλω

Θεραπεύω (=εἶμαι θεράπων, περιποιῶμαι, ὑπηρετῶ καὶ ἱατρ.==ἱατρικῶν ὁμαλόν. Ῥημ. Θεραπεία, θεραπεία, θεραπευτὴρ ἢ θεραπευτὴς (οὗ θηλ. θεραπευτρίς), θεραπευτός, θεραπευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητικοῦ *θέραψ*, -πος (=θεράπων) ὅπερ ἐκ τοῦ *θέρομαι* (=θερμαίνωμι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱππεύς-ἱππεύω. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλεκτούμενος: *θεραπεύω ἐμαυτόν*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἐν θεραπείᾳ ἔχω τινὰ καὶ θεραπείαν ποιοῦμαι* (παθ. δέ: *θεραπείας τυγχάνω ὑπὸ τινος*), *περιέπω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἰάομαι-ῶμαι, ἱατρικῶς ἀκούμαι, [ὑπὸ τινος] φιλοφρονεῖσθαι, σέβομαι, τιμῶ, διακονῶ, ὑποπνεύω, λη(ει)τουργῶ* (κυρ. τὴν πατρίδα ἢ τὸ δημόσιον). Ἀντίθετα: *ὑβρίζω, καταφρονῶ*.

Θερίζω (ἀμτβ.=διάγω τὸ θέρος· μτβ.=θεορίζω καρπούς), ἄορ. ἐθέρισα καὶ παθ. πρκ. τεθέρισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τοῦ: τὸ θέρος διάγω (ἀμτβ.), κόπτω, δρέπω (μτβ.). Ῥημ. θεριστής (οὗ θηλ. θερίστρια), [θέρισις, θερισμός, θεριστής, θερίστρον, θεριστός, -έος].

Σημ. Ἐκ τοῦ *θέρος* (ὁπερ ἐκ τοῦ *θέρομαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*. καθ' ὃ ἔθος *ἐθίζω*, νόμος-νομίζω κλ. *Ὅθεν ἀναλογικὸν θέμα *θερίδ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς *ἐν* (ὅρα *ἐαρίζω* σημ.). Συνώνυμον τῷ μτβ. *θεορίζω* εἶναι καὶ τὸ ποιητικὸν *ἀμάω-ῶ* (ἐξ οὗ *ἀμητός*=θερισμός).

Θερμαίνω, πρτ. ἐθερμαίνον, μέλ. θερμασίαν παρέξω [καὶ μτγν. θερμανῶ], ἄορ. -ἐθερμήνα [καὶ μτγν. ἐθερμῶνα], πρκ. θερμασίαν παρέσχηκα, ὑπερσ. θερμασίαν παρεσχέκειν. Παθ. θερμαίνομαι, πρτ. ἐθερμαινόμεν, παθ. μέλ. θέρμην ἔξω ἢ σήσω [καὶ θερμανθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐθερμάνθην, πρκ. θέρμην ἔσχηκα [καὶ τεθερμάσμαι], ὑπερσ. θέρμην ἐσχέκειν [καὶ μτγν. ἐτεθερμάσμην]. Ῥημ. θέρμανσις, θερμασία, θέρμασις, θέρμαστρα (κοιν. θερμάστρα), θερμαντήρ, θερμαστὴς ἢ θερμαστρίς, θερμαντός, θερμαντέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θερμός* κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας (μελάν-j-ω=) *μελαίνω*. *Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *θερμᾶν*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν *θερμαίνω* εἶναι τὰ: *θερμασίαν παρέχω, θάλπω, [ἀλεαίνω], πυρόω, φλογίζω*· τῷ δὲ *θερμαίνομαι* τὰ: *πυρρῶμαι, θέρμην ἔχω, πυρετῶσσω, καυματίζομαι*. Ἀντίθετον *ψύχω*.

Θεσμοθετέω-ῶ (=νομοθετῶ) καὶ ἄορ. ἐθεσμοθέτησα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ νομοθετῶ ἢ τῆς περιφράσεως: νόμον τίθημι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *θεσμοθέτης*, ἐξ οὗ *θεσμοθετεῖον* καὶ τὸ μτγν. *θεσμοθεσία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής (ἀ-μελέσ-ω=) *ἀμελῶ*.

Θεσμοφοριάζω (=ἐφοράζω τὰ θεσμοφόρια) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: θεσμοφόρια ἄγω ἢ θεσμοφόρια τελῶ.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *θεσμοφόρια* (τά), ὅπερ ἦσαν ἀρχαῖα ἐφορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11 Πυαναεμῖνος (Ἰουλιανῶν) εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν θεσμῶν (νόμων) καὶ τῶν κανονισμῶν ἐξηγυγισμένου βίου ὑπὸ τῆς (θεσμοφόρου) Δήμητρος.

Θεωρέω-ᾶ (=εἶμαι θεωρός, θεατῆς θεάματος, παρατηρῶν, ἐξετάζω), πρτ. ἐθεώρουν, μέλ. θεωρήσω, ᾶόρ. ἐθεώρησα, πρκ. τεθεώρηκα, ὑπερσ. ἐτεθεωρήκειν. Παθ. θεωροῦμαι, πρτ. -ἐθεωρούμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θεωρήσις, θεωρήμα, θεωρητής (ἐξ οὗ θεωρητικός), θεωρητός, θεωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεωρός (ὅπερ ἐκ τοῦ θεωῶμαι), ἐξ οὗ θεωρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέω=) κρατῶ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελειμένως: παραθεωρῶ ξυαντῶν (=συγκρίνω, παραβάλλω). Συνώνυμα: ἀθιρέω-ᾶ, θεωῶμαι, παρατηρῶ, προσέχω (εἰς τι), ἐξετάζω, σκοποῦμαι.

Θέω (=τρέχω), (θείεις=) θεῖς κλ. πρτ. ἔθειον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ.-θεύσομαι, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: τρέχω, ἦτοι) ᾶόρ. ἔδραμον πρκ. -δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. Ῥημ. θοός (=ταχύς), βοηθός (Ὁμηρικ. βοη-θός).

Σημ. Θέμ. θεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνων τρέπεται εἰς ν· ὅθεν θέμ. θε-καὶ θεν-. Τὸ ῥ. συναιρεῖ τὸν χαρακτήρα εἰς μόνον, ὅπου ἀπαντᾷ εἰς τι. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ προσθέσεων: ἐκ-θέω, δια-θέω, παρα-θέω κλ., βοηθέω. Συνώνυμα: ἰδὲ τρέχω σημ.

Θήγω (=ἀκονῶ, δξύνω, διεγείρω, ἐνθαρρύνω), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν ἀναλόγου σημασίας συνωνύμων. Παθ. θήγομαι, καὶ πρκ. τέθηγμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θήξις, θηγάνη (=ἀκόνη), θηκτός (ἐξ οὗ ἄθηκτος).

Σημ. Θέμ. θαγ-, ἐξ οὗ θηγ-. Συνώνυμα: ἀκονάω-ᾶ, δξύνω δργίζω, (παρὰ) (θάρυνω, θαρσύνω, διακελεύομαι, παρακελεύομαι.

Θηράω-ᾶ (=κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρων, μέλ. θηράσω, ᾶόρ. ἐθήρασα, πρκ. τεθήρακα, ὑπερσ. ἐτεθηράκειν. Μέσ. καὶ παθ. θηρῶμαι, πρτ. ἐθηρώμην, [μέσ. μέλ. θηράσομαι, παθ. ᾶόρ. ἐθηράθην, πρκ. τεθήραμαι, ὑπερσ. ἐτεθηράμην]. Ῥημ. [θήραμα, θηρατῆς ἢ θηρατῆρ (ἐξ ὧν θηρατικός καὶ θηρατήριος), θηράτωρ, θηρατός], θήρατρον, θηρατέος, θηρατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα, ἐξ οὗ καὶ θηρεύω. Συνώνυμα καὶ περιφρ.: θηρεύω, ἄγρευω, κυνηγῶ, διώκω, καταδιώκω, κυνηγετῶ, θήραν ποιοῦμαι, τὸ δὲ θήραν ποιῶ=γίγνομαι αἷτιος θήρας).

Θηρεύω (=κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρευον, μέλ. θηρεύσω, ᾶόρ. ἐθήρευσα, πρκ. τεθήρευκα, ὑπερσ. ἐτεθηρεύκειν. Μέσ. καὶ παθ. θηρεύομαι, πρτ. ἐθηρεύομην, μέσ. μέλ. θηρεύσομαι, μέσ. ᾶόρ. ἐθηρευσάμην, παθ. ᾶόρ. ἐθηρεύθην, [πρκ. τεθήρευμαι, ὑπερσ. ἐτεθηρεύμην, μτγν.]. Ῥημ. θήρευσις (ἐξ οὗ θηρεύσιμος=θηράσιμος), θήρευμα, θηρευτῆρ ἢ θηρευτῆς (ἐξ οὗ θηρευτικός), [θηρευτός, θηρευτέος, θηρευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ ἄγρα-ἄγρευω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ θηρῶ σημ.

[Θιγγάνω] (=ψαύω, ἐγγίζω), πρτ. ἐθίγγανον, μέλ. θίξω, καὶ μέσ. ὥς ἐνεργ. θίξομαι, ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ᾶόρ. β' ἔθιγον (καθ' ὑποτ. θίγης καὶ μτχ. θιγών), πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. ἄπτομαι. Ῥημ. [θίξις, θίγμα, ἄθικτος, εὐθικτος].

Σημ. Θέμ. θιγ-, καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. ν ὅρα εἰσαγ. § 11: θι-ν-γ-αν=) θιγγαν-. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἰδὲ ἄπτομαι.

σημ., καὶ ἐπὶ μτφρ. σημασίας τὰ: βλάπτω, ἐνοχλῶ, ὄχλον παρέχω (τινί), ὄχληρός εἰμι κλ.

Ολίβω (=πιέζω), πρτ. ἔθλιβον, [μελ. θλίψω, ἄορ. ἔθλιψα, πρκ. τέθλιφα, ὑπερσ. ἐτεθλίφειν μτγν.]. Παθ. -θλίβομαι, πρτ. ἐθλιβόμην, [μέσ. μελ. ὡς παθ. θλίβομαι, καὶ παθ. μέλ. β' θλιβήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. α' ἐθλίφθην [καὶ β' ἐθλίβην, πρκ. τέθλιμμαι, ὑπερσ. ἐτεθλίμμην μτγν.]. Ῥημ. θλίψις.

Σημ. Ἐθμ. **θλίβ-**. Τὸ ῥ. ἔχει παντοχοῦ τὸ ι μακρόν. Συνώνυμα: πιέζω, συνωθῶ, λυπῶ, ἀνιῶ, βλάπτω, ἀδικῶ, ἐνοχλῶ.

Θνήσκω (=ἀποθνήσκω, φονεύομαι ὑπὸ τινος) παθ. διαθέσ. καὶ συνήθως σύνθετον: ἀποθνήσκω, πρτ. ἀπέθνησκον, μέσ. μελ. ὡς ἐνεργ. (μόνον σύνθετος) ἀποθανοῦμαι, ἄορ. β' (μόνον σύνθετος) ἀπέθανον, πρκ. (μόνον ἀπλοῦς) τέθνηκα (-ας, -ε, τέθνατον τέθνατον, τέθναμεν, τέθνατε, τεθνᾶσι(ν) καὶ τεθνήκασι(ν) ὑποτ. τεθνήκα, -ης κλ. σύγκτ. τεθναίην καὶ τεθνηκῶς ἢ τεθνεῶς· εἶην, τεθναίης, τεθναίῃ, τεθναῖεν· πρτ. [τέθναθι], τεθνάτω κλ. ἀπαρμφ. τεθνάσαι καὶ τεθνηκέαι· μτχ. τεθνηκῶς καὶ τεθνεῶς, τεθνεῶσα, τεθνηκός), ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, (-εις κλ, γ' πληθ. ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνεζσαν), μετ' ὄλ. μελ. τεθνήξω ἢ τεθνηκῶς ἔσομαι. Ῥημ. θάν-α-τος, θανίτος(ἐξ οὗ θνητότης), ἀορτ.-θανίς, ἡμι-θνής.

Σημ. 1. Ἑθμ. **θαν-**, ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν **θνα-**, **θνη-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -ισκ-: **θνη-ισκ-**) **θνησκ-**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθέσεων: ἐκ-, ἐν-απο-, προ-απο-ὑπερ-αποκλ. Σχηματίζει δὲ κατ' ἐξαίρεσιν, ὡς καὶ τὸ **ἴσθμι**, τὸν μετ' ὀλίγον μελ. μονολεκτικῶς. Ὡς ἐνεργ. τοῦ **θνήσκω** εἶναι τὸ **κτείνω**. Ἐκ τοῦ ῥημ. **θάν-α-τος** (ὅπερ προσλαμβάνει τὸ ἐπένθεμα α σχηματίζονται τὰ ῥ. **θανατάω** [καὶ **θανατιάω**] (=ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον) καὶ **θανατόω** (=καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον, φονεύω) καὶ τὰ ἐπίθετα: **θανάσιμος** καὶ **ἀθάνατος** (ἐξ οὗ **ἀθανασία**).

Σημ. 2. Συνώνυμα: **τελευτῶ** τὸ **ζῆν**· ἐκμετρέω-ῶ, καταλύω ἢ καταστρέφω ἢ **τελευτῶ** τὸν **βίον**, μεταλλάττω, τὸ **χερῶν ἀποτίννυμι**, ἀπογίγνομαι, φονεύομαι, **θανατοῦμαι**. Ἀντίθ. **ζῶ**.

Θορυβέω-ῶ (=κάμνω θορύβον, θορυβῶδῶς ἐπιδοκιμάζω ἢ ἀποδοκιμάζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ἄθορυβητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ **θόρυβος** (ἐξ οὗ καὶ **θορυβώδης**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) **κρατῶ**. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ **ἐπιθορυβῶ**=διὰ θορύβου ἐπιδοκιμάζω οὕτω καὶ τὰ ἀντίστοιχα τούτῳ [**ἐπικροτῶ** καὶ] **ἐπισημαίνομαι**=διὰ κράτους, διὰ σημείων ἐπιδοκιμάζω. Ἀντὶ τοῦ **θορυβῶ** λέγεται καὶ **θόρυβον παρέχω** καὶ παθ. **θόρυβος γίγνεται** καὶ ἐν **θορυβῷ εἶμι**. Συνών. ἰδὲ **θροῶ** σημ.

Θρασύνω (=κάμνω θαρραλέον) καὶ μέσ. θρασύνομαι (=γίγνομαι θαρραλέος, αὐθάδης, προπετής) καὶ μέσ. ἄορ. ἐθρασυνάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ **θρασύς** (ὅπερ ἐκ τοῦ **θαρός**· ὅρα **θαρόύνω** σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνω-ἰμύνω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: εἰς **θάρρος** καθίστημί **τινα**, **θάρρος ἐμποῖώ τι**, **θάρρος παρέχω**, **θαρρύνω** ἢ **θαρόύνω**, **ἐπιθαρρύνω** δια(παρα)μελεῖομαι. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ.: **θρασύνομαι** λέγεται καὶ: **παραθαρρύνω ἑμαυτόν**.

Θράττω ἢ θρᾶ́σσω (=ταράσσω) καὶ ἄορ. ἔθραξα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: **ταράττω(σσω)**, **κινῶ** κλ. Ῥημ. **τραχύς**.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ταράττ(σ)ω* (δὶ ἰδέ). Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν α μακρόν. (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Συνώνυμα: *ταράττ(σ)ω*, *κνκᾶω-ω*, *ἐνοχλῶ*, *θορυβῶ*.

Θραύω (= συντρίβω, σπῶ), πρτ. ἔθραυον, μέλ. θραύσω, ἄορ. ἔθραυσα, πρκ. θραύσας ἔχω, ὑπερσ. θραύσας εἶχον. Παθ. θραύομαι, [πρτ. ἔθραυόμην, παθ. μέλ. θραυσθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. -ἔθραυσθην, πρκ. -τέθραυσμαι (καὶ -τέθραυμαι), ὑπερσ. ἐτέθραυσμην. Ῥημ. θραύσις θραυ(σ)μα, [θραυσμός], θραυστός (ἐξ οὗ ἄθραυστος, ἡμίθραυστος).

Σημ. Θέμ. *θραυσ-*, ἐξ οὗ (θραύσ-ω=) *θραύω*· ὅθεν καὶ *θ. θραυ-*. πρβλ. παθ. πρτ. -τέθραυμαι ἢ τέθραυσμαι καὶ ῥημ. θραύω ἢ θραύσμαι. Συνώνυμα: *κατάγνυμι*, *θρύπτω*, [θλάω-ω], *κλάω-ω*, *συντρίβω*, *ῥήγνυμι*.

Θροέω-ω (= κάμνω θροῦν, ψιθυρίζω, διαδίδω, θορυβῶ)· παρ' Ἄττ. ἄειποτε σύνθετον: διαθροέω-ω, πρτ. διεθρόουν, μέλ. διαθρυλήσω, ἄορ. διεθρόησα, πρκ. διαθροήσας ἔχω, ὑπερσ. διαθροήσας εἶχον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θροός* (= *θροῦς*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος—*κρατέω*, δὶ ἰδέ. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: *θροὺς διέρχεται*· Συνώνυμα: *θορυβῶ*, *θρυλῶ*, *ψιθυρίζω*, [διαφημίζω], *διασπείρω*, *διαδίδωμι*.

Θρυλέω-ω (= διασπείρω, διαδίδω πανταχοῦ λόγον τινά, ψιθυρίζω), πρτ. ἐθρύλουν, μέλ. θρυλήσω, τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θρυλοῦμαι, [παθ. ἄορ. ἐθρυλήθην μτγν], πρκ. τεθρύλημαι, ὑπερσ. ἐτεθρυλήμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θρύλημα, θρυλητός (ἐξ οὗ πολυθρύλητος.).

Σημ. Ἐκ τοῦ *θρυλος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (*κρατέω*=) *κρατέω*. Τὸ παθητικὸν εὐρεῖται καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως *διά*. Συνώνυμα: *διαθροέω-ω*, *ψιθυρίζω*, [διαφημίζω], *διασπείρω*, *διαδίδωμι*.

Θρύπτω (= κάμνω θρύμματα, συντρίβω), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. θρύπτομαι (= συντρίβομαι) καὶ μέσ. θρύπτομαι (= ζῶ τρυφηλῶς· ἀκκίζομαι = κάμνω νάξια· ὑπερφηανεύομαι, καλλωπίζομαι), πρτ. μέσ. ἐθρυπτόμην καὶ πρκ. -τέθρυπμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. θρύψις, τρυφή (ἐξ οὗ τρυφάω), θρύμμα, θρυπτός (ἐξ οὗ θρυπτικῶς).

Σημ. Θέμ. *θρύφ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- (*θρυφ-τ*=) *θρυπτ-* (δρα ἅπτω σημ.). Τὸ ῥ ἀπαγτᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *διά* καὶ *ἀπό*. Συνώνυμα τῷ μὲν ἔνεργ. *θρύπτω* εἶναι τὰ: *θραύω κατάγνυμι*, [θλάω-ω], *κλάω-ω*, *συντρίβω*, *ῥήγνυμι*· τὸ δὲ μέσ. *θρύπτομαι* τὰ: *ἀκκίζομαι*, *καλλωπίζομαι* ὑπερφηανός εἰμι, (ὑπερφηανεύομαι), *σεμνύνομαι*, *ἐναβρύνομαι*.

Θυμόδομαι-οῦμαι (= ὀργίζομαι θυμώνω), ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. δι' αθέσ., [μέσ. μέλ. θυμώσομαι ποιητ., παθ. ἄορ. ὥς μέλ. θυμωθήσομαι, μτγν], παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐθυμώθην καὶ πρκ. τεθυμώμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [θύμωσις, θύμωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θυμός* (θύω). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *χαλεπαίνω*, *χαλεπῶς ἔχω*, *προσοργίζομαι*, *ἐν ὀργῇ ἔχω*, *δι' ὀργῆς γίγνομαι*, *ἀκραχολέω*, *ἀγανακτῶ*.

Θύω (= θυσιάζω), πρτ. ἔθυσον, μέλ. θύσω, ἄορ. ἔθυσσα, πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἐτέθύκειν. Μέσ. θύομαι (= κάμνω θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὅπως μαντεύσωμαι) καὶ παθ. θύομαι (ὑπὸ τινος), πρτ. ἐθύόμην, μέσ. μέλ. θύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθύσάμην, παθ. μέλ. τυθήσομαι.

πειθ. ἄορ. ἐτύθην, πρκ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἔτεθύμην. ῥημ. θύσις, θύμα, θυμός, θύμος (=θυμάρι), θυτήρ ἢ θύτης (ἐξ οὗ θυσία, ἐξ οὗ θυσιάζω), ἄθυτος, θυτέον.

Σημ. 1. Θέμ. *θυ-*. Ὁ θεμ. χαρακτήρ *υ* εἶναι βραχύς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ *μ, κ, θ* ἀρχομένων ῥημ. τελῶν. Τὸ *ρ*. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ *ἐνεργ.* *θύω* λέγεται συνήθως ἐπὶ τοῦ ἱερέως, τὸ δὲ μέσον ἐπὶ τοῦ προσφέροντος θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *θυσίαν ποιοῦμαι, σφαγιάζομαι, καθιερεύω, βοθυτῶ, δλοκαυτέ(δ)ω-ω* (=προσφέρω θύμα καιόμενον ὄλον), *καλλιερέω-ω* (=προσφέρω εὐπρόσδεκτον θυσίαν), *ἐναγίζω* (=προσφέρω νεκρικὰς θυσίας), *σφάττω, ἐορτάζω*.

Θωρακίζω (=ἐνδύω, ὀπλίζω τινὰ μὲ θώρακα, ὄχυρῶ) καὶ ἄορ. ἐθωράκισα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. πρτ. ἐθωρακίζομην, μέσ. ἄορ. ἐθωρακισάμην, παθ. ἄορ. ὤς μέσ. ἐθωρακίσθην, πρκ. τεθωράκισμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. ῥημ. θωρακισμός, ἄθωρακιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *θώραξ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ (ὄστρακον-) ὄστρακίζω κλ., κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν *θωρακίζω* εἶναι τὰ: *θώρακά τινα ἐνδύω, θώρακα περιβάλλω τινά, ὀπλίζω, ὄχυρῶ, συσκευάζω, σάττω*. τῷ δὲ μέσ. *θωρακίζομαι* τὰ: *θώρακα ἐνδύομαι, θώρακα περιβάλλομαι*.

I

Ἰάομαι-ῶμαι (=ιατρεύω, θεραπεύω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μέσ. μέλ. ἰχ'σομαι, μέσ. ἄορ. ἰασάμην, παθ. μέλ. ἰαθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. ἰάθην, πρκ. ἰῶμαι, ὑπερσ. ἰάμην. ῥημ. ἰασίς (ἐξ οὗ ἰασίμοι), ἰάμα, ἱατρός (ἐξ οὗ ἱατρεῖον, ἱατρικός, ἱατρεύω) ἢ ἱατήρ (ἐξ οὗ ἱατήριος), ἱατός (ἐξ οὗ δυσῖατος, εὐῖατος, ἀνίατος).

Σημ. Θεμ. *ἰά-*. Ὁ θεματικός χαρακτήρ *α* βραχύ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφάνων ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς *α* μακρόν καὶ οὐχὶ εἰς *η*, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει *ι*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ *ἀκέομαι-οῦμαι* σημ.

Ἰδιοόμαι-οῦμαι (=ἰδιοποιῶμαι, οἰκειοποιῶμαι) μέσ. ἀποθ., καὶ μέσ. ἄορ. ἰδιωσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: οἰκειοῦμαι ἢ τῆς περιφράσεως: οἰκειώσιν ποιοῦμαι. ῥημ. ἰδίωσις, ἰδίωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἴδιος*. Τὸ *ρ*. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *ἐκ*. Παρά μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *ἰδιόω-ω*.

Ἰδιωτεύω (=εἶμαι ἰδιώτης) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: ἰδιώτης εἰμί. ῥημ. ἰδιωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ἰδιώτης* (ἐξ οὗ καὶ *ἰδιωτικός*), ὁπερ ἐκ τοῦ *ἴδιος*.

Ἰδρῶω (=ἀνεγείρω, κτίζω) καὶ ἄορ. ἰδρύσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. ἰδρύομαι, μέσ. μέλ. ἰδρύσομαι, μέσ. ἄορ. ἰδρυσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἰδρύθην (=ἰδρύσα ἑμαυτόν), πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἰδρύμαι, ὑπερσ. ἰδρύμην. ῥημ. ἰδρυσίς, ἰδρυμα, ἰδρυτέον.

Σημ. Θεμ. *ἰδρ-*. Ὁ χαρακτ. *υ* πανταχοῦ μακρός (ἐξαιρέσεις ἰδὲ *ἀνών* σημ.). Συνώνυμα: *κτίζω, δέμω, οἰκοδομῶ, θεμελιόω-ω*.

Ἰδρώω-ω (ἀμτβ.=ἰδρῶνω), μέλ. ἰδρώσω, ἄορ. ἰδρωσα, πρκ. ἰδρώσας ἔχω [καὶ ἰδρωκα], ὑπερσ. ἰδρώσας εἶχον [ἢ μτγν. ἰδρώκειν]. ῥημ. ἰδρωσις, ἰδρωμα, ἰδρωτήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀνομαστικοῦ θέματος ἰδρωσ- ἰδρώς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἴδος = ἡ τοῦ θερμῆς θερμότης ἡ ἰδρώτα προξενούσα) προσλήψει τοῦ προσφύματος j: ἰδῶσ- j-ω = ἰδῶ- j-ω = ἰδῶ-ω. Τὸ ἰδῶ ὡς καὶ τὸ *ἰγῶ* ἔχοντι πυνταχοῦ ἐν τῇ συναιρέσει φ καὶ ω. Ὡς ἐνεργ. μτβ. τοῦ ἰδῶω εἶναι το *ἰδῶτα* παρ- ῥεχω τινί, ἰδῶτα μηχανῶμαι, ἰδρωτοποιέω. Συνώνυμον: ἰδίω (ἐκ τοῦ ἴδος), ὅπερ παρ' Ἀττικοῖς μόνον κατὰ μτχ. ἀπαντᾷ: ἀν-ιδίουσαν. Ἀντίθετον: ἰγῶω ὦ.

Ἰζω (ἀμτρ. ἡ οὐδ. = καθήμαι' μτρ. = βάλλω τινὰ νὰ καθίστα) συν- ἦθος σύνθετον: *καθίζω*, πρτ. ἐκάθιζον, μέλ. καθίω, ἄορ. ἐκάθισα ἢ καθίσα, πρκ. καθίσας ἔχω[ῃ] κεκάθικα μτγν.], ὑπερσ. καθίσας εἶχον. Μέσ. καθίζομαι (ἀμτρ.), πρτ. ἐκαθίζομην, μέσ. μέλ. καθιζήσομαι ἢ καθεδοῦ-μαι [καὶ μτγν. καθίσομαι ἢ καθιοῦμαι], μέσ. ἄορ. ἐκαθισάμην ἢ εἰσά-μην ἢ ἐσάμην ἢ ἐκαθεζόμην, [παθ. ἄορ. ἐκαθιζήθην μτγν.], πρκ. κά-θημαι [ἢ κεκάθισμαι μτγν.], ὑπερσ. (ἐ)καθήμην [ἢ ἐκεκαθίσμην μτγν.], ῥημ. ἱζήμα, καθίζησις.

Σημ. Θέμ. σεδ- (πρβλ. λατ sedeo), ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν σδ-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ Δωρικῶν (σι-σδ-ω =) ἰσδω (πρβλ. λατ. sideo, ὅπερ ἐκ τοῦ si-sd-o μετέκπτωσιν τοῦ s καὶ ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν τοῦ i βραχέος εἰς i μακρόν), καὶ Ἄττ. Ἰζω (σδ = ζ). Ἐκ τοῦ Ἰζω θεωρηθέντος εἶτα ὅτι προέκυπτεν κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (δ-j-ω =) -ζω ὀδοντοφονολήκτων (ἰδ-jω = ἰζω) προήλθε τὸ θέμα ἰδ-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ἄπλοῦν ἰζω εἶναι ποιητ. καὶ σπν. παρ' Ἀττ., παρ' οἷς ἀπαντᾷ συνήθως μὲν σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ: *καθίζω*, σπανίως δὲ μετὰ τῶν: *ξύν, πρὸς, ἐν: ξυνίζω, προσίζω, ἐνίζω*. Τὸ *καθίζω* αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν (ὡς καὶ τὰ *καθεύδω* καὶ *κάθημαι*), διφορεῖται δὲ ὅς ὅτι ἀπαντᾷ τὴν αὐτήν μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορί-στω. Τὸ *καθίζω* ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: *προ-καθίζω, παρα-καθίζω*, κλ. Τὸ μέσ. *καθίζομαι* λαμβάνεται μόνον ἀμτρ. καὶ συναντᾷ μὲν τῷ *καθεζομαι* (ὃ ἰδε).

Ἰημι (= ὀρίπτω), πρτ. ἦην, μέλ. ἦσω, ἄορ. -ἦκα, (ἦκας ἦκε(ν)), -εἶτον, -εἶτην, εἶμεν, εἶτε, -εἶσαν' ὑποτ. ὦ, -ἦς, κλ. εὐκτ. εἶην' προστ. -ἔς, ἔτω, κλ., ἀπαρ. -εἶναι' μτχ. -εἶς, εἶσα, -ἐν), πρκ. -εἶκα, ὑπερσ. εἶ-κειν. Μέσ. καὶ παθ. ἵεμαι, πρτ. ἰέμην, μέσ. μέλ. -ἦσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἦκάμην (μόνον τὰ πρόσωπα ἦκα, -ἦκασθε, ἦκαντο) καὶ β' -εἶμην, παθ. μέλ. -ἐθήσομαι, παθ. ἄορ. -εἶθην, πρκ. εἵμαι, ὑπερσ. -εἵμην καὶ εἰμέ-μην ἦν. ῥημ. (μόνον ἐκ τοῦ μετὰ προθέσεων συνθέτου ἀπαντῶσιν:) ἄνεσις, ἄφεσις, ἔφεσις, σύνεσις, ἐφρέτης (ἐξ οὗ ἐφετεῖον), ἄφετος, κά-θετος, ἐγκάθετος, ἀνετός, συνετός, δυσσύνετος, ἀφετέον, μεθετέον, προτετέον, παρετέον, κλ., κλ.

Σημ. 1. Θέμ. σε- καὶ ση-, (ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ σί-ση-μυ = ἰ-η-μυ) καὶ ἦκ- (πρβλ. λατ. jēci), ἐξ οὗ ὁ (ἐ-jηκ-α = ἔηκα. Ὅμηρ. =) ἦκα (μετὰ δασείας κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων χρόνων). Τὸ ῥ. κλίνεται κατὰ τὴν *ἰθήμυ* καὶ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργητικῆς καὶ μέσ. φωνῆς ἀπαντᾷ καὶ ἄπλοῦν καὶ σύνθετον μετὰ πλείστον προθέσεων, ἐν δὲ τοῖς λοι-ποῖς χρόνοις ἀεὶ ποτε σύνθετον. Τὸ μτρ. *ἰημι* = *ἔω* *τινα* *ἰέναι* ὡς σύνθετον δὲ: *ἀφίημι, παρίημι, καθίημι* (τὸ *καθίημι* *τινα* λέγεται κυρίως ἐπὶ φυγά-δων καὶ συνωνυμεῖ τῷ *κατάγω* ἰδὲ *ἔρχομαι* σημ. 3), *εἰσίημι* κλ. = *ἔω* *τινα* ἀπέναι, παρίναι, κατιέναι, εἰσέναι κλ.

Σημ. 2. Τὸ β' ἐνικ. πρὸς. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστικῆς τῆς ἐνεργητικῆς φω-νῆς ὡς καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικ. τοῦ πρτ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς (ἔω) -ὦ. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. α' ἦκα εἶναι εὐχρηστος μόνον εἰς τὸν ἐνικ. τῆς ὀριστικῆς ἀντίτου β' ἀορίστου, ὅστις εἶναι ἀχρηστος εἰς τὸν ἐνικ. τῆς ὀριστικῆς. Ὁ παθ. καὶ μέσ. ἄορ. δασύνονται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων. Ὁ ἐνεργ. πρκ. ἔχει ἀναδιπλασιασμόν *ει* ἀντὶ *η* κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρκ. (σέ-σε-μαι = *ἐσεμαι*) *εἵμαι*.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ ἰημι ὄρα βάλλω σημ. 3.

Ίκετεύω (=εἶμαι ἰκέτης, ζητῶ θεομῶς τὴν βοήθειάν τινος), πρτ. ἰκέτευον, μέλ. ἰκετεύσω, ἄορ. ἰκέτευσα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἰκετεία, [ἰκέτευσις, ἰκετευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰκέτης (ὅπερ ἐκ τοῦ ἰκνοῦμαι), ἐξ οὗ καὶ ἰκεσία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ὅ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἰκετεῖαν ποιοῦμαι, ἰκέτης τινὸς γίγνομαι, (καὶ ἰσχυρότερον) ἰκέτης προσεπίτω, ἀντιβολέω-ῶ, ἀντιάζω, λιπαρῶ, ἐκλιπαρῶ, λιτανεύω, δέομαι, κελεύω.

Ίκνέομαι-οὔμαι (=ἔρχομαι, φθάνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. μτβ. σημ. ἄσιποτε σύνθετον (πλὴν τῆς μτχ. ἰκνούμενος, ἣτις εὐρηται καὶ ἀπλῆ=ἀρομόζων, προσήκων) μετὰ τῶν προθέσεων: ἀφ-, ἐφ-, ι- καὶ εἰσαφ-: **ἀφικνοῦμαι**, πρτ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλ. ἀφίζομαι, ἄορ. β' ἀφικόμην (ὑποτ. ἀφίκωμαι) εὐκτ. ἀφικοίμην' προστ. ἀφιοῦ, -έσθω' ἀπαρμ. ἀφικέσθαι' μτχ. ἀφικόμενος), πρτ. ἀφίγμαι (ἀφίαι, ἀφίεται κλ.), ὑπερσ. ἀφίγμην (ἀφίξο, ἀφίξο κλ.). Ῥημ. ἀφίξις, -έ-της, -ικ-ᾶ-νός, ἴλνος, (προ-ί-κ-ς=) προίξ.

Σημ. Θέμ. ἰκ- καὶ (προσλήγει τοῦ προσφ. νε:-) ἰκ-νε. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἀφίξις ποιοῦμαι, (παρα)γίγνομαι, ἔρχομαι, φθάνω, καθήκω, διήκω.

Ίλάσχομαι (=ἐξιλεώνω, καθιστῶ τινα εὖμενῃ, συνδιαλλάσσομαι) ῥός τινα, συμβιβάζομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἱλασκόμην, μέσ. μέλ. ἱλᾶσμαι, ἄορ. -ἱλασάμην, παθ. μέλ. ἱλασθήσομαι, ἄθ. ἄορ. -ἱλάσθην, πρτ. διήλλάγμαι, ὑπερσ. διηλλάγμην. Ῥημ. ἱλάμα, ἱλασμός, ἱλαστής (ἐξ οὗ ἱλαστήριος, -ιον καὶ ἱλαστικός)

Σημ. Θέμ. ἱλα-, [ἐξ οὗ ἱλας (=ἱλεως), ἐξ οὗ ἱλαρός] καὶ (προσλήγει τοῦ προσφύματος -σκ) ἱλα-σκ-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α εἶναι πανταχοῦ βραχύς: ἱελάω, γελᾶω, ἔρᾶω, θλάω κλ.). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἱλεων ποιοῦμαι, διαλλάσσο(τε)ομαι, καταλύω, συνίστημι, ἱλεῖσθαι (ὅπερ παρ' Ἀττ. ὄνον κατὰ μτχ. ἀπαντᾷ), διαλύομαι (πρός τινα).

Ίππεύω (=εἶμαι ἱππεύς, ἔφιππος) ὁμαλόν. Ῥημ. ἱππεία, ἱππεύς, ἱππευμα, ἱππευτήρ ἢ ἱππευτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἱππεύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἵππος. Τὸ σύνθετον ἀφιππεύω=ἔρχομαι ἔφιππος. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἵππασίαν ποιοῦμαι, ἱππάμαι (ἀποθ. μέσ.), ἀναβάλλομαι ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπιχοῦμαι, ἵππον ἐπιβαίνο.

Ίπποτροφέω-ῶ (=τρέφω, φυλάττω ἢ διατηρῶ ἵππους) καὶ πρτ. ποτρώφηνκα, τάλλα ἐκτῶν περιφράσεων: ἵππους τρέφω ἢ ἵππους φυλάττω.

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἵπποτροφός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἵππος ἢ τρέφω καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) ατῶ. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν.

Ίστημι (=στήνω), πρτ. ἵστην, μέλ. στήσω, ἄορ. ἔστηθα, πρτ. τήσας ἔχω, ὑπερσ. -στήσας εἶχον, μετ' ὅλ. μέλ. ἐστήξω. Μέσ. καὶ παθ. ταίμαι, πρτ. ἱστάμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. στήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἔστημην, ἐνεργ. ἄορ. β' ὥς μέσος καὶ παθ. ἔστην, παθ. μέλ. σταθήσομαι, παθ. ῥ. ἐστάθην, ἐνεργ. πρτ. ὥς μέσ. καὶ παθ. ἔστηκα, ὑπερσ. εἰστήκειν ἢ ἐστήν. Ῥημ. στάσις, στα-θ-μός, στά-θ-μη, στή-θ-ος, στή-λ-η, σταυρός, ὅς (ἐξ οὗ ἱστίον), ἀνάστημα, διάστημα, ἐπιστάτης, στατήρ, στήμων,

στατὸς (ἐξ οὗ τὰ σύνθετα: ἄστατος, ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, ἀκατάστατος, δυσκατάστατος, κλ.), σταθερός, ἀσταθής, στατέον κλ.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. στα- και ισχ. στη-(ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σί-στη μ=) ἴσθημι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Ὁ ἐνεργητ. πρκ. ἐκφράζεται περιφραστικῶς, ὃ δὲ μετ' ὀλ. μ. κατ' ἐξαίρεσιν μόνον μονολεκτικῶς (πρβλ. καὶ θνήσκω=τεθνήξω). Ὁ ὑπερσ. (ἐ-σε-στήκειν=ἐεστήκειν)=εἰστήκειν δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρκ. (σέ-στη-κα=) ἔστηκα. Παρὰ μτγν. εὐρηγται κλι οἱ ἐξῆς τύποι τῶν συντελικῶν χρόνων τῆς παθ. φωνῆς: πρκ. ἔσταμαι, ὑπερσ. ἐστάμην καὶ μετ' ὀλ. μ. ἐστήξομαι. Ἐν τοῖς ῥημ.: στα-θ-μός, στά-θ-μη, στη-θ-ος προσετέθη μεταξὺ τοῦ θέματος καὶ τῶν παραγωγικῶν καταλήξεων τὸ ἐπένθεμα θ, ἐν δὲ τῷ στη-λ-η τὸ λ.

Σημ. 2. Συνώνυμα: ὀρθῶ, ἐγείρω, πῆγγνυμι, σταθμέω, ζυγοστατῶ, τρανεύω, ταλαντέω, ταλαντεύω καὶ ταλαντίζω, ἰδρῶ, τάττω, κωλύω (ἰδὲ ἐν σημ. 2.).

Ἰσχυρίζομαι (=μεταχειρίζομαι πάσας τὰς δυνάμεις μου, ἔχω εἴ τι τὰς ἐλπίδας μου, ἐπιμένω, διισχυρίζομαι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἰσχυρίζομην, μέσ. μέλ. -ἰσχυριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἰσχυρισάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐπιμένω, καρτερῶ κλ. Ῥημ. ἰσχυριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰσχυρός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰσχύς. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων διά, ἐν καὶ ἀντί· ὡς παθ. λαμβάνεται σπν. μόνον ἡ μετὰ ἰσχυρίζομενος. Ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ εὐχρηστον εἶναι τὸ σύνθετον *συνισχυρίζω* (=ὁμοῦ ἰσχυρὸν ποιῶ), ὅπερ εὐρηγται μόνον ἐν τῷ μέλλοντι *συνισχυριεῖν*. Συνώνυμα: ἐπιμένω, καρτερῶ, βεβαιῶ, πιστόδομαι, (ἐπι)κυρέω.

Ἰσχύω (=εἶμαι ἰσχυρός), πρτ. ἰσχυον, μέλ. ἰσχύσω, ἄορ. ἰσχύσα, πρκ. ἰσχύκα, ὑπερσ. ἰσχύκειν. Ῥημ. [ἰσχυσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰσχύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰς· (πρβλ. λατ. vis). Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεματικὸν χαρακτῆρα ν μακρὸν (ὄρα ἀνύω σημ.). Συνώνυμον: κρατέω.

Ἰσχω (=ἔχω, κρατῶ), πρτ. ἴσχον, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ἔχω. Παθ. κα μέσ. ἴσχομαι, πρτ. ἰσχόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: ἔχομαι.

Σημ. Θέμ. σεχ- (ὄρα ἔχω) καὶ κατὰ συγκοπὴν σχ-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σί-σχ-ω=) ἴσχω. Τὸ ῥ. φιλοῦται ἐνεκεν τοῦ ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ (πρβλ. ἔχω σημ.) Τὸ ἴσχω, εἶναι ἐντονώτερον τοῦ ἔχω, ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀντί, ἐπί, μετά, περὶ κλ. Τὸ ἀνίσχω ἀμετρ.= ἀνατέλλω).

Κ

Καθαίρω (=καθαρίζω), πρτ. ἐκάθαιρον, μέλ. καθαρῶ, ἄορ. ἐκάθαυρα [καὶ ἐκάθαυρα], πρκ. καθαρὸν τι πεποίηκα καὶ κεκάθαυκα, ὑπερσ. καθαρὸν τι ἐπεποίηκα [ἢ ἐκεκαθάρευκα]. Μέσ. καθαίρομαι (=ἐκτελέθρησκεντικὸς καθαρμοὺς, καθαρίζομαι, ἐξιλιάσκομαι), πρτ. ἐκαθαίρομην, μέσ. μέλ. καθαροῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκαθηράμην, [παθ. μέλ. καθαρθήσομαι, μτγν.], παθ. ἄορ. ἐκαθάρθην [καὶ μτγν. ἐκαθάρην], πρκ. κεκάθαυκα καὶ ὑπερσ. ἐκεκαθάυκα. Ῥημ. κάθαυσις, κάθαυμα (=1) τὸ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτόμενον, σκύβαλον καὶ τὰ 2) τὸ [ἐν ταῖς καθαρτηρίοις θυσίαις] θῦμα, ἐφ' οὗ ἐνόμιζον ὅτι ἐπιπτεν ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅπερ μετὰ τὴν θυσίαν ὡς μεμολυσμένον ἀπερρίπτετο), καθαρμός, καθαρτήρ (ἐξ οὗ καθαρτήριος ἢ καθαρτής (ἐξ οὗ καθαρτικός), ἀκάθαρος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ καθαρός, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατ' ἐνεστῶτα μόνον ἀπαντῶν καθαρεύω (=εἶμαι καθαρός). Θεμ. καθαρ-, καὶ προσληψίαι τοῦ προσφύματος j (καθαρ-j-ω=) καθαίρω (δρα αἰρῶ σημ). Κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου σχηματίζονται τὰ: γέρας-γεραίρω, ἐχθος-ἐχθαίρω κλ., κλ.

Σημ. 2 Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: καθαρὸν τι ποιῶ, ἀποψή-ω, ἀποσμήχω, [καθαρίζω], ἀγνίζω, διασχυβαλίζω (ἐπὶ γεννημάτων), φλοῖζω τὸν φλοῖον περιαιρῶ (ἐπὶ ὀπωρικῶν), λεπίζω, ἐκλεπίζω (ἐπὶ ἰχθύων), διηθέ-ω, διυλίζω (ἐπὶ ὕγρων).

Καθέζομαι. ἰδὲ ἔζομαι.

Καθεύδω. ἰδὲ εὐδω.

Κάθημαι (=μένω καθεζόμενος). Οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὥδε: **καθέζομαι ἢ καθίζομαι**, πρτ. ἐκαθίζομην, μέλ. καθεδοῦμαι ἢ καθιζήσομαι, ἄορ. ἐκαθισάμην ἢ εἰσάμην ἢ ἐσάμην ἢ ἐκαθεζόμην, πρκ. κάθημαι (κάθησαι), κάθηται κλ. ὑποτ. καθῶμαι, καθῆ, καθῆται κλ. εὐκτ. καθήμεν, καθῆο, καθῆτο κλ. προστ. κάθισο, καθήσθω· ἀπαρέμ. καθῆσθαι· μτχ. καθήμενος, ὑπερσ. ἐκαθήμην (ἐκάθησο, ἐκάθητο κλ.) ἢ καθήμεν (καθῆσο, καθῆτο καὶ συνήθως καθῆστο, καθήμεθα κλ.) Ῥημ. ἦσ-υχος.

Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει ἤμαι. Τὸ **κάθημαι** κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν εἶναι ἐνεστώς, κατὰ δὲ σημασίαν παρακείμενος· ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ σχηματισμὸν πρτ. (ἐ)καθήμην ἔχει σημ. ὑπ. ρ. συντελείω. Οἱ λοιποὶ δὲ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν **καθέζομαι ἢ καθίζομαι**. Θεμ. τοῦ ἤμαι: ἦσ- (προβλ. ἦσ-υ-χος), ὑπερσ. καθ-ῆσ-το· ὑποτ. (καθ-ῆσ-ω-μαι=καθ-ῆ-ω-μαι=) **καθῶμαι**, εὐκτ. (καθ-ῆσ-ίμην=καθη-ίμην=) **καθήμην**. Ἡ δασεία τοῦ ῥήματος προέρχεται ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ **αδήζομαι - ἐξόμην**. Ὁ ὑπερσ. διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὐξησιν (προβλ. καθεύδω καὶ καθίζω).

Καθίζω. ἰδὲ ἔζω

Καίω (=φονεύω), ἀείποτε συνθ. (πλήν τῆς προστ. καινόντων, Ξεν. φ.): **κατακαίω**, πρτ. κατέκαινον, μέλ. κατακανῶ, ἄορ. β' κατέκαινον, πρκ. κατακέκονα, ὑπερσ. κατεκεκόνειν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. κατακεκονῶς ἔσομαι.

Σημ. Θεμ. **κην-** (ἐξ οὗ τροπῇ τοῦ θέμ. ε εἰς ο ὁ πρκ: κατα-κέκον-α) καὶ συγμ. **κν-**, ἐξ οὗ **καν**, ἐξ οὗ (προσληψίαι τοῦ προσφύματος j: (καν-j-ω=) **καίω**. Ὡς παθ. τοῦ κατακαίω εἶναι τό: **ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος**. Συνώνυμα δὲ **θανατόω-ω** σημ.

Καιροφυλάκω-ω (=τῷ μτγν. καιροφυλακτῷ) μόνον ὁ ἐνεστώς, ἂ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως: καιροφύλαξ εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥ εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ καιροφύλαξ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) **κρατῶ**. Συνώνυμα: **τηρέω, επιτηρέω, παραφυλάττω, καιροσκοπέω, παραδοκῶ**.

Καίω ἢ Κάω (μτβ), πρτ. ἔκαον ἢ ἔκαεν, μέλ. καύσω, ἄορ. ἔκανσα πρκ. -έκαυκα, ὑπερσ. ἔκαυκναιεν. Παθ. καίομαι καὶ κάομαι, μέσ. δὲ πε-καίομαι, πρτ. παθ. μόνον ἐκαόμην, παθ. μέλ. α' -καυθήσομαι, παθ. ὄρ. α' ἐκαύθην [καὶ μτγν. ἐκαύσθην, παθ. μέλ. β' καήσομαι, παθ. ὄρ. β' καήην, μέσ. ὄρ. ἐκαυσάμην], πρκ. -έκαυμαι, ὑπερσ. -έκαυμην. Ῥημ. καῦς (ἐξ οὗ καύσιμος), καῦμα (ἐξ οὗ καυματίζω), καύσων, καύ(σ)της ἢ καυ(σ)τήρ (ἐξ ὧν καυστικός), καυστηρὸς καὶ καυ(σ)τήριον, καύστρα, κα-λον-ξυλόν πρὸς καῦσιν), καυ(σ)τός (ἐξ οὗ ἀκαυστος, περικαυστος).

Σημ. Θέμ. καF-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος-j-:(καF-j-ω= καίω· ἀνευ δὲ προσφύματος:(κάF-ω=)κα'ω. Τὸ κα'ω ὡς καὶ τὸ κλα'ω(κλαίω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς -άω, ἅτινα δὲν συναιροῦσι τὸν χαρακτήρα α. Τὸ ῥ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον καὶ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ πυρός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψυχῆς μτφρ. δὲ λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν παθῶν τῆς καρδίας. Συνώνυμα: αἰθω, ἐμπύμπρημι, πυρπολῶ, φλέγω.

Κακίζω (=φαίνομαι κακός, δειλός, κατηγορῶ, λοιδορῶ), πρτ. ἐκάκιζον, μέλ. κακίω, ἄορ. ἐκάκισα, πρκ. κακίσας ἔχω ἢ κακῶς εἰρηκός (τινα), ὑπερσ. κακίσας εἶχον ἢ κακῶς εἰρήκειν (τινά)- Παθ. κακίζομαι καὶ παθ. ἄοριστος ἐκακίσθη, πάντα δὲ ἄλλα κατὰ περιφρασιν. Ῥημ. [κακισμός, κακιστέον.]

Σημ. Ἐκ τοῦ κακός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπῖς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἀντικρὺς-ἀντικρίζω, κλ., κλ. Ἀντὶ τοῦ κακίζω λέγεται καὶ κακῶς λέγω τινὰ καὶ ἀντὶ τοῦ κακίζομαι: κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα ἰδὲ κατηγορῶ σημ.

Κακοδαίμονά-ω (=ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι, μαίνομαι) καὶ ἄορ. ἐκακοδαίμονησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: μαίνομαι.

Σημ. Τὸ ῥ' εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ κακοδαίμων, ἐξ οὗ κακοδαίμονία καὶ κακοδαίμονέω, ὅπερ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτος-ω=) κρατῶ. Ὡς παθ. του κακοδαίμονά-ω εἶναι τό: κακοδαίμονία ἐστὶ

Κακῶ-ω (=κάμνω κακόν, βλάπτω, κοκομεταχειρίζομαι), πρτ. ἐκάκουν, μέλ. κακῶσω, ἄορ. ἐκάκωσα, πρκ. βέβλαφα ἢ κακῶσας ἔχω [ἐκακῶκα μτγν.], ὑπερσ. ἐβεβλάφειν ἢ κακῶσας εἶχον. Παθ. κακοῦμαι πρτ. ἐκακούμην, παθ. μέλ. κακωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκακώθην, πρκ. κακῶμαι, ὑπερσ. ἐεκακώμην (μόνον ἐεκακώτωτο). Ῥημ. κάκωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ κακός ἐξ οὗ καὶ τὸ [κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπῖς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω] κακίζω. Ἀντὶ τοῦ παθ. κακοῦμαι λέγεται καὶ: κακὸ λαμβάνω ὑπὸ τινος. Συνώνυμα ἰδὲ βλάπτω σημ.

Καλέω-ω (=ὀνομάζω, προτρέπω, προσκαλῶ), πρτ. ἐκάλουν, μέλ. καλῶ [καὶ μτγν. καλέσω], ἄορ. ἐκάλεσα, πρκ. κέκληκα, ὑπερ. ἐκεκλήκει Παθ. καλοῦμαι, πρτ. ἐκαλούμην, παθ. μέλ. κληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκλήθην, μέσ. μέλ. καλοῦμαι [καὶ μτγν. καλέσομαι], μέσ. ἄορ. ἐκαλεσάμην πρκ. κέκλημαι, ὑπερσ. -ἐκεκλήμην καὶ μετ' ὀλίγ.. μέλ. κεκλήσομαι. Ῥημ. κληῖσις, κλητήρ, κλητήρ, ἐγκλήμα (=κατηγορία, ἐνοχοποίησις), κλητὸς (ἐξ οὗ κλητεύω καὶ κλητικός), κλητέος-έον.

Σημ. 1 Θέμ. καλ- ἐξ οὗ(προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ε-) καλ. -ε-, (μεταθεσὶ δὲ καὶ ἐκτάσει), κλα-, κλη- Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ.μέλ. παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ συνηρημένως· διακρίνεται δὲ τοῦ ἐνεστώτος ἐκ τῆς ἐννοίας. Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκφράζεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς:(κε-κλη-ιμην=) κεκλήμην, κεκλήη κλ. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμένως: καλῶ ἐμαντόν. Τὸ ῥ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: παρακαλῶ (=προτρέπω, προσκαλῶ· κα παρὰ μτγν..=δέομαι, ἱκετεύω), ἀποκαλῶ (=ἐπιονομάζω· συνήθ. ἐπὶ κακοῦ ἐγκαλῶ (τινι=κατηγορῶ, καταγγέλλω τινὰ(εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξ' οὗ καὶ ἐγκλήμα=κατηγορία), προσκαλοῦμαι (ὅπερ λέγεται περὶ τῶν προσκαλούντων εἰς δικὴν καθ' ὥρισμένην ὑπ' αὐτῶν ἡμέραν), προκαλοῦμαι (ὅπερ λέγεται περὶ τοῦ καλοῦντός τινα εἰς ἀγῶνα- λόγους).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ λέγεται καὶ: παράκλησιν ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ἐγκαλῶ τινι λέγεται καὶ: ἐγκλήμα ποιοῦμαι πρὸς τινὰ καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. ἐκαλοῦμαι καὶ: ἐγκλήματα ἔχω ὑπὸ τινος· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπικαλοῦμαι καὶ ἐπικλήσιν ἔχω

Σημ. 3. Συνώνυμα: *δνομάζω, προσαγορεύω· κελεύω, παρορμῶ, παρακαλέω, (παρ)ότρυνω, προτρέπω, ἐγκελεύομαι· παραινῶ, νουθετῶ· βοάω, φωνέω, κλητεύω.*

Καλινδέομαι-οὔμαι ἴδε κυλίνδω.

Καλλιερέω-ῶ (=θυσιάζω θυσίαν εὐπρόσδεκτον) ὁμαλόν. ῥημ. καλλιερέημα, ἀκαλλιερέητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *καλὰ-ιερά (θύω)*· γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Ἀντὶ τοῦ παθ. *εκαλλιερέτο* λέγεται καί: *τὰ ιερά καλὰ ἦν ἢ ἐγίγνετο τὰ ιερά* (ἀνευ τοῦ καλὰ). Συνώνυμα ἴδε θύω σημ.

Καλλωπίζω (=κάμνω τὸ πρόσωπον ὥραϊον, κοσμῶ, στολίζω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. καλλωπίζομαι, πρτ. ἐκαλλωπιζόμην, μέσ. ἀόρ. ἐκαλλωπισάμην, παθ. μέλ. καλλωπισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκαλλωπίσθην, πρκ. κεκαλλώπισμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλλωπίσμην. ῥημ. καλλώπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής (οὐ θηλ. καλλωπίστρια), καλλωπιστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *καλὸς καὶ ὥψ* μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα *καλλιερέω* σημ.). Συνώνυμα τῷ μὲν *καλλωπίζω* εἶναι τὰ: *κοσμῶ, καλλύνω, σεμνύνω, [ὥραϊζω], ἀγάλλω, λαμπρύνω, φαιδρύνω*· τῷ δὲ *καλλωπίζομαι* τὰ: *συμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, ἐπιδείκνυμαι.*

Καλύπτω (=σκεπάζω), πρτ. -ἐκάλυπτον, μέλ. -καλύψω, ἀόρ. -ἐκάλυψα, πρκ. -καλύψας ἔχω [καὶ κεκάλυφα μτγν.], ὑπερσ. καλύψας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. -καλύπτομαι, πρτ. ἐκαλυπτόμην, μέσ. μέλ. καλύφομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐκαλυψάμην, παθ. μέλ. -καλυφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκαλύφθην, πρκ. κεκάλυμμαι, ὑπερσ. -ἐκεκαλύμμην. ῥημ. κάλυψις, κάλυμμα. καλύπτῃς ἢ καλυπτῆρ, (ἐξ οὗ καλυπτήριον), καλύπτης, κάλυξ (ἡ), καλυπτός (ἐξ οὗ ἀ-καλύπτος).

Σημ. Θέμ. *καλυβ-* (πρβλ. *καλύβ-η*), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ: *καλύβ-τ-ω*) *καλύπτω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον. Συνώνυμα: *κρύπτω, σκεπάζω, σκέπην παρέχω, στεγάζω, στέγω.*

Κάμνω (ἀμτβ.=ἀποκάμνω, κοπιάζω, κουράζομαι, νοσῶ) παθητικὸν αὐτοπ., πρτ. ἔκαμνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. καμοῦμαι, ἀόρ. β' ἔκαμον, πρκ. κέκημηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν. ῥημ. (ἀ)κάμ-α-τος, ἀκάμιας, ἀ-κμής, κμητός, πολυκμητός, ἀποκμητέον.

Σημ. 1. Θέμ. *καμ-*. ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ν) *καμ-ν-*, (μεταθέσει δὲ καὶ ἐκτάσει:) *κμα-, κμη-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *καμ-*. Ἐν τῷ ῥημ. *κάμ-α-τος* προσελήφθη τὸ ἐπένθημα *α*.

Σημ. 2. Τὸ *κόμνω* παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγν. ἔχει καὶ μτβ. σημ. καὶ ἀρίστα κατ' ἀόρ. β'=*ἐργάζομαι* μὲ κόπον, ἐντασιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, παρασκευάζω· ἰδίως δὲ *ἐργάζομαι* τεχνικῶς μέταλλα.

Σημ. 3. Συνώνυμα α') *ἀπαγορεύω, ἀπανθάω, ἀπο(ἐκ)κάμνω, κοπιῶ, κοπιάζω, πονέω, ἀγωνίζομαι, μοχθέω, ταιλαιπωρέω*. β') *νοσῶ, ἀσθενῶ, ἰερρωσῶ*. Ἀντίθετα δὲ τὰ: *ἀργῶ, ὀκνῶ, ἔαθνυμι*.

Κάμπω (=λυγίζω, στρέφω), πρτ. ἔκαμπτον, μέλ. κάμψω, ἀόρ. κάμψα, πρκ. κάμψας ἔχω, ὑπερσ. κάμψας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κάμπτομαι, πρτ. ἐκαμπτόμην, παθ. μέλ. καμψθήσομαι, [μέσ. μέλ. κάμφομαι μτγν.].

παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐκάμψθην, πρκ. -κέκᾱμμαι, ὑπερσ. ἐκεκάμην
 ῥημ. κάμψις, κάμψῃ (ἐξ οὗ καμπύλος), κάμψη, καμπτήρ [κάμπτρα],
 καμπτός (ἐξ οὗ ἄκαμπτος, ἐξ οὗ ἄκαμψία).

Σημ. Θέμ. καμπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -τ-) καμπ-τ-. Ἐ
 τῷ παθ. πρκ. (κέκαμπ-μαι=κέκαμμαι=) κέκαμμαι ἀποβάλλεται ἐν ἐκ τῶ
 τριῶν μ (πρβλ. καὶ πέμπω-πέπεμ-μαι=πέπεμμαι=πέπεμμαι). Τὸ ῥ. ἀπο
 τῷ καὶ σύνθετον: ἀνακάμπτω (ἀμτβ.=ἐπανάρχομαι), ἀποκάμπτω (=ἀποκλι
 νῶ ἀντιτίθ. δὲ τῷ ὁρθοδροῶ, περικάμπτω κλ.). Ἀντὶ τοῦ κάμπτω λέγι
 ται καὶ ἀμτβ.καμπήν ποιοῦμαι. Συνώνυμα: λυγίζω (ποιητ. πλήν τῆς μτχ. το
 μέσ. ἐνεστ. λυγίζόμενος), στρέφω, ἀνα(μετα)στρέφω, (ἀν)ελίσσω, κυρ
 τώ, κλίνω.

Καρπόδομαι-οὔμαι (=συλλέγω τοὺς καρπούς, ἀπολαύω τινός
 ὀφελουμαι) ἀποθ. μεσ., πρτ. ἐκαρπούμην, μέσ. μέλ. καρπώσωμαι
 μέσ. ἄορ. ἐκαρπώσάμην, πρκ. κεκάρπωμαι, ὑπερσ. ἐεκαρπώμην
 (Παθ. διάθ. δὲν ἔχει). ῥημ. κάρπωσις (ἐξ οὗ καρπώσιμος), κάρπωμα
 καρπωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ καρπός. Ἀντὶ τοῦ καρποῦμαι λέγεται καὶ : καρπὸν συγ
 νομίζω καὶ τὰς ἐπικαρπίας λαμβάνω. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ
 ἐνεργ. τύπος καρπώω-ᾶ. Συνώνυμα ἰδὲ τρυγάω σημ.

Καρτερέω-ᾶ (=εἶμαι καρτερός, ἰσχυρός, ἀντέχω εἰς τοὺς κόπους,
 πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλ. καρτερήσω, ἄορ. ἐκαρτέρησα, πρκ. καρτερικό
 γέγονα, ὑπερσ. καρτερικὸς ἐγεγονέην. ῥημ. καρτέρησις, καρτέρημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ καρτερός (=κρατερός· ὅπερ ἐκ τοῦ κράτος, ἐξ οὗ τὸ κρα
 τῶ), ἐξ οὗ καὶ καρτερία καὶ καρτερικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογία
 τοῦ τέλους (θέμ. τελεσ-) τελῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἐγκαρτερῶ (=τ
 πομένω σταθερῶς), διακαρτερῶ (=ἐμμένω μέχρι τέλους), προσκαρτερο
 (=ἐπιμένω, εἶμαι καρτερικός κλ.). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: καρτερικός εἶ
 μι, ὑπομένο, ἀνατλάω, φέρω, ἀνέχομαι, ἀντέχω.

Κατανάλισκω ἰδὲ ἀναλίσκω.

Καταφρονέω-ᾶ, πρτ. κατεφρόνουν, μέλ. καταφρονήσω, ἄορ. κα
 τεφρόνησα, πρκ. καταπεφρόνηκα, ὑπερσ. κατεπεφρονήκειν. Παθ. κατα
 φρονούμαι, πρτ. κατεφρονούμην, παθ. μέλ. καταφρονηθήσομαι κα
 μέσ. (καὶ ὥς παθ. σπν.) καταφρονήσομαι, παθ. ἄορ. κατεφρονήθην
 πρκ. καταπεφρόνηκα, ὑπερσ. κατεπεφρονήμην. ῥημ. καταφρόνησις, κα
 ταφρόνημα, καταφρονητής (ἐξ οὗ καταφρονητικός), ἄ(δυσ, εὐ)καταφρο
 νητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς κατὰ καὶ φρονέω-ᾶ, ὅπερ ἐκ το
 φρήν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμένος: καταφρονῶ ἐμναυτοῦ
 Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ὀλιγορῶ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ, ἢ (παρ' οὐδέν) τίθε
 μαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ, αἰτιῶμαι, λοι
 δορῶ, ἀτιμάζω, φανλίζω, ὑπερ (περι)ορῶω-ᾶ. Ἀντιθέτον : θαυμάζω.

Κατηγορέω-ᾶ (τινος=λέγω κατὰ τινος μετ' αἰτιατ. δὲ κάμνω
 φανερόν, δεικνύω) καὶ καταγορεῶ, πρτ. κατηγόρουν καὶ κατηγό
 ρεουν, μέλ. κατηγόρησώ καὶ κατερῶ, ἄορ. κατηγόρησα καὶ κατεῖπον, πρκ
 κατηγόρηκα καὶ κατεῖρηκα, ὑπερσ. κατηγόρηκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι
 πρτ. κατηγορούμην, παθ. μέλ. κατηγορηθήσομαι παθ. ἄορ. κατηγορέ
 θην, πρκ. κατηγόρημαι, ὑπερσ. κατηγορήμην. ῥημ. κατηγόρημα, κατηγο
 ρητέον, εὐκατηγόρητος, [ἀκατηγόρητος].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ κατήγορος (ὅπερ ἐκ τοῦ καταγο

ρεύω), ἐξ οὗ καὶ κατηγορία καὶ κατηγορικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: κατηγορῶ ἑμαυτοῦ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ λέγεται καὶ: κατηγορία χρῶμαι, κατηγορίαν (ἢ κατηγορήμα) ποιοῦμαι· καὶ παθ. κατηγορία γίγνεται.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: κακῶς λέγω, κακῶς ἀγορεύω, αἰδαν ἐπάγω, δι' αἰτίας ἔχω, ἐν αἰτίᾳ ποιοῦμαι, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, διαβάλλω, κακίζω, κακολογῶ, μέφομαι, ὀνειδίζω, συκοφαντῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, ὠνέγω, κακηγορῶ. Ἀντίθετα ἰδὲ ἐπαινῶ σημ.

Κεῖμαι οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου ἐπὶ μὲν παθητικῆς διαθ. (=εἶμαι τεθειμένος) ἔχουσιν ὡς ἐνεστ. **τίθεμαι**, πρτ. ἐτιθέμην, μέλ. ἐθήσομαι, ἄορ. ἐτέθην, πρκ. κεῖμαι (κεῖσαι, κεῖται κλ., ὑποτ. ὦ κείμενος κλ., καὶ μονολεκτ. μόνον τὰ: κέηται, -κέησθε, -κέωνται· εὐκτ. εἶν κείμενος κλ., καὶ μονολεκτικῶς μόνον τὰ: κέοιτο, κέοιντο. προστ. εἶσο, κείσθω κλ., ἀπαρεμφ. κείσθαι· μτγ. κείμενος), ὑπερσ. ἐκείμην (ἐκείσο κλ.) καὶ ἦν κείμενος. Ἐπὶ δὲ οὐδὲ διαθ. (=κοίτοιμα) ἔχουσιν ὡς ἐνεστ. **κειμαι**, πρτ. ἐκείμην, μέλ. κείσομαι. Ῥημ. κοίτη (ἐξ οὗ τὸ ἀκοίτος, καὶ τὰ μτγν. κοιτῖς, κοιτών), κειμήλιος, διακειτέον· θέσις, ἑτης (ἐξ οὗ θετικός), ἀνάθημα, θετός, θετός, θετέον.

Σημ. Θέμ. **κει-**. Τὸ *ι* τοῦ θέματος **κει-** πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται (κει-η=) **κέ-ηται**, (κει-ω-νται=) **κέ-ων-ται**. Τὸ *ρ*. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ ὁλλῶν προθέσεων, εἶναι δὲ διάθ. οὐδ. πολλὰς δὲ καὶ παθητικῆς καὶ μάστα ἐν συνθέσει, ὅτε λαμβάνεται ὡς παθ. παρακείμενος τοῦ **τίθεμαι** (ἀντὶ ἧλ. τοῦ **τέθειμαι**, ὅπερ ἀεὶποτε ἔχει σημ. μέσην). Τὸ **κειμαι** ἐν συνθέσει αναβιβάζει τὸν τόνον πλὴν τοῦ ἀπαρεμφ., ὅπερ ὡς προκείμενον ἐκ συναιρέσεως ἰνίσσεται. ὅπου καὶ τὸ ἄπλοῦν. Οὐσιαστικὸν δ' ἀφρημένον τοῦ **κειμαι** εἶναι τὸ θέσις (ὅθεν ὑπόκειμαι-ὑπόθεσις, διάκειμαι-διάθεσις κλ.), σπν. δὲ τὸ *οἴτη*.

Κεῖρω (=ἀποκόπτω, κουρεύω, καταστρέφω, ἔρημῶ), πρτ. ἔκειρον, μέλ. κερῶ. ἄορ. ἔκειρα, πρκ. κείρας ἔχω [καὶ κέκαρα μτγν.], ὑπερσ. κείρας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. κείρομαι, πρτ. ἐκειρόμην, μέσ. μέλ. κερῶμαι, ἄορ. ἐκειράμην, [παθ. ἄορ. β' καὶ ὡς μέσ. ἐκάρην μτγν.], πρκ. κέκαρμαι, ὑπερσ. ἐκεκάρμην. Ῥημ. [κορσ-α=κορσά=] κουρά, κέρμα (ἐξ οὗ κεραιτίον), (κορσ-εὺς=κορσεὺς=) κουρεὺς (ἐξ οὗ κουρεῖον), (κόρση=) κορρη (=κρόταφος, κεφαλὴ), κορμός, ἀ-καρῆς (ἐξ οὗ ἀκαριαῖος).

Σημ. Θέμ. **κερσ-**, (πρβλ. τὸ ποιητ. ἀκερσεκόμης), ἐξ οὗ **κορσ-** (πρβλ. κορσά=κορσά=κουρά) καὶ **κερ-**, ἐξ οὗ προσλήψεϊ τοῦ προσφύματος *-j-*: **κερ-j-** ω=κέρ=) **κειρω**. Τὸ *ρ*. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό. Συνών. 1) **περικόπτω**, **καλίζω**· 2) **ἐρημῶ**, **ἀπόλλυμι**, **φθείρω**, **βλάπτω**, **λυμαίνομαι**, **δηῶ** (δ ἰδέ).

Κελεύω (=1) διατάττω· 2) προτρέπω, συμβουλεύω· καὶ 3) παρακαλῶ, πρτ. ἐκέλευον, μέλ. κελεύσω, ἄορ. ἐκέλευσα, πρκ. κεκέλευκα, ὑπερσ. κεκέλευκιν. Παθ. κελεύομαι, πρτ. μέσ. -ἐκελευόμην, παθ. μέλ. κελευσθήμαι, παθ. ἄορ. ἐκελεύσθην, πρκ. κεκέλευσμαι, ὑπερσ. ἐκεκελεύσμην. Ῥημ. κέλευσις, κέλευμα [καὶ μτγν. κέλευσμα], [κελευσμός], κελευστής (ἐξ οὗ κελευστικός), κελευστός (ἐξ οὗ ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος κλ.), κελευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. **κελευ-** καὶ **κελευσ-** πρὸ τῶν ἀπὸ *μ*, *τ*, *θ*, ἀρχομένων ῥηματ. αἰλήξεων. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **ἐπί**, **διά**, **σύν**, κλ.

Σημ. 2. Τὸ **κελεύω** ἐπὶ μὲν ἀνωτέρων καὶ ἀρχόντων=διατάττω· ἐπὶ δὲ ὧν, φίλων=προτρέπω, συμβουλεύω· ἐπὶ δὲ κατωτέρων (σπν.)=παρακαλῶ.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ κελεύω εἶναι· α') ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διατάσσειν: ἐντέλλομαι, ἐπιστέλλω, διατάττει(σ)ω, παραγγέλλω, παρεγγυῶ· β') ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συμβουλευέω τῶ: συμβουλευώ, διδάσκω, γονιθεῶ, παραινᾶσθαι, παρορμῶ, παρακαλῶ, παροτρύνω, ἐγκელεύομαι, προτρέπω· γ') ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παρακαλῶ τῶ: ἀντιβολῶ, ὀντιάζω, δέομαι, ἱκετεύω, λιπαρῶ, λιτανεύω.

Σημ. 4. Τὰ σύνθετα διακελεύομαι καὶ παρακελεύομαι (= παρακινῶ, προτρέπτω) εἶναι μέσα ἀποθ. μετ' ἐνεργητικῆς διαθ.: -κελεύομαι, πρτ. -ἐκελευόμην, μέλ. κελύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκελευσάμην. Ῥημ. παρακέλευσις, παρακελευστός, διακελευστέον. Ἀντὶ τοῦ διακελεύομαι λέγεται δὲ καὶ: διακελευσάμην, ἄντι δὲ τοῦ παρακελεύομαι καὶ: παρακέλευσιν ποιοῦμαι καὶ ὡς παθ.: παρακέλευσις γίνεται.

Κεράννυμι ἢ κεραννύω (μόνον ἐπὶ ὑγρῶν = ἀναμειγνύω καὶ καὶ ἐξαίρετως τῶν οἶνον μετ' ὕδατος), πρτ. ἐκεράννυν ἢ ἐκεράννυον, μέλ. κερᾶσω, ἄορ. ἐκέρᾶσα, πρκ. κερᾶσας ἔχω [καὶ κεκέρακα μγν. ὑπερσ. κερᾶσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι, πρτ. ἐκεραννύμην, παθ. μέλ. κερᾶσθαι, παθ. ἄορ. ἐκέρᾶθην καὶ ἐκεράσθην, μέσ. μέλ. κερᾶσομαι, μέσ. ἄορ. -ἐκερασάμην, πρκ. κέρᾶσμαι [καὶ μγν. κεκέρᾶσμαι], ὑπερσ. ἐκερασάμην. Ῥημ. κρᾶσις, κρᾶμα, κρατήρ, κεραστής, κεραστός, ἄ-κρατος, εὐκρατος, συγκρατέον.

Σημ. 1. Θέμ. 1) [κερ- ἐξ οὗ τὸ ποιητ. κερᾶω, ἐξ οὗ τὸ θέμ. κερᾶ- κατὰ συγκοπὴν] κερ-, ἐξ οὗ ὁ ἐκράθην, κέραμαι κλ. Ὁ ἐνεστ. κερᾶ-ννυμι σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ζῶσ-νυμι =) ζώννυμι. Ὅθεν καὶ θέμ. ἀναλογικὸν κερᾶσ-. Οἱ ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ ἄορ. φυλάττουσι τὸ α τοῦ θέμ. κερᾶσ- βραχύ ἐνεκεν ἀπλοποιήσεως τῶν σσ: (κερᾶσ-σ-σ-) κερᾶσα (ἐκερᾶσ-σ-α) ἐκέρᾶσα κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ χαρακτηριστικὸς βραχύ τοῦ θέμ. κερᾶ- ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων τελῶν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ.

Σημ. 2. Συνώνυμα μίγνυμι (ὅπερ λέγεται καὶ ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ἐπὶ στερεῶν), συγχέω, ἐγγέω, οἶνοχέω, συνταράττω, φύρω, νυκάω, ἀναδεύω, ἀνακινέω.

Κερδαίνω (= κερδίζω), πρτ. ἐκέρδαινον, μέλ. κερδανῶ [καὶ μγν. κερδήσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. κερδήσομαι], ἄορ. ἐκέρδᾶνα [καὶ μγν. ἐκέρδησα], πρκ. -κεκέρδηκα [καὶ μγν. κεκέρδακα ἢ κεκέρδαγκα], ὑπερσ. ἐκεκεκέρδηκιν. Ῥημ. [κερδαντήρ, κερδαντός, -έον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κέρδος (ὅπερ ἐκ ριζ. κερ- τοῦ κείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας -μελαίνω· ὅθεν θέμα ἀναλογ. κερδαν-. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Ὁ ἄορ. (ἐκέρδαν-σ-α = ἐκέρδαννα =) ἐκέρδᾶνα ἐκτείνει τὸ βραχύ τοῦ θέμ. εἰς α μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρῶν λήκτων καὶ ἐνρινολ., ἅτινα πρὸ τοῦ α ἔχουσι ρ ἢ ι. Συνώνυμα: πορίζομαι, ἐμπορεύομαι, ἐργάζομαι, ἐμπολῶ. Ἀντίθ.: ζημιόυμαι.

Κηδόμεαι (= ἐπιμελοῦμαι, προνοῶ, φροντίζω) ἀποθ. μετ' ἐνεργητικῆς διαθ., πρτ. ἐκηδόμην, [μέσ. μέλ. κηκαδήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκηδεσάμην, ποιητ. καὶ μγν.], τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. κήδος (= φροντίς· ἐκ δὲ τούτου τὸ κηδεστής καὶ κηδεύω) κηδεύω.

Σημ. Θέμ. κηδ-. Παρὰ ποιητ. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος κήδω. Συνώνυμα: ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, μέλει μοι, προνοῶ. Ἀντίθετα: ἀφροντιστῶ, ἀμελῶ, ἀφροντίς εἰμί τινος, ἀφροντίστως ἔχω.

Κηρυκεύω (= εἶμαι κήρυξ, διαπραγματεύομαί τι ὡς κήρυξ), καὶ ἄορ. ἐκηρύκευσα, τᾶλλα ἐκ τοῦ: κήρυξ εἰμί ἢ τοῦ κηρύττω. Μέσ. ἐπι κηρυκεύομαι (= προτείνω) διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος, πρτ. ἐπεκηρυκεύομην, μέσ. μέλ. ἐπικηρυκεύομαι, μέσ. ἄορ. ἐπε

κηρυκευσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. κηρυκεία, ἐπικηρυκεία, κηρύκευσις, κηρύκευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ κήρυξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ κόλαξ-κολακεύω, βλαξ-βλακεύω κλ. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς πρὸς καὶ διὰ: προσκηρυκεύομαι (=ἀποστέλλω κήρυκα πρὸς τινα) καὶ διακηρυκεύομαι (=διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος).

Κηρύττω ἢ κηρύσσω (=εἶμαι κήρυξ, διαλαλῶ ὡς κήρυξ ἢ διὰ κήρυκος προκηρύττω), πρτ. ἐκήρυττον, μελ. κηρύξω, ἄορ. ἐκήρυξα, πρκ. κεκήρυχα ἢ κηρύξας ἔχω, ὑπερσ. ἐκεκηρύχην ἢ κηρύξας εἶχον. Παθ. κηρύττε(σσομαι), πρτ. ἐκηρυττε(σσο)μην, παθ. μέλ. κηρυχθήσομαι καὶ μεσ. μέλ. ὡς παθ. κηρύξομαι, παθ. ἄορ. -ἐκηρύχθην, μεσ. ἄορ. ἐκηρυξάμην, πρκ. *ἐκήρυγμα, ὑπερσ. ἐκεκηρύγμην. Ῥημ. κήρυξις, κήρυγμα [κηρυγμός, κηρυκτής], ἀκήρυκτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ κήρυξ. Θέμ. κηρυκ-, ἐξ οὗ (προσλήψεσι τοῦ προσφ. -j-: κηρυκ-j-ω=) κηρύττε(σσο)μαι. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ἔχει δὲ τὸ ἐν τῇ παραλήγουσῃ δίχρονον μακρόν (ὄρα εἰσαγ. § 7-β' σημ.). Ἀντὶ τοῦ κηρύττω λέγεται καὶ: κήρυγμα ποιοῦμαι, οὐ παθ' εἶναι το: κήρυγμα γίγνεται.

Κιθαρίζω (=κρούω τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι ἔγχορον ὄργανον), ἄορ. ἐκιθάρίσα, πρκ. κιθαρίσας ἔχω [καὶ μὲν. κεκιθάρικα], ὑπερσ. κιθαρίσας εἶχον [καὶ ἐκεκιθαρίκειν], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως κιθαρίσει χορῶμαι. Ῥημ. κιθαρίσις, κιθάρισμα, κιθαρισμός, κιθαριστής (οὐ θηλ. κιθαριστοῖς ἢ κιθαρίστρια), κιθαριστός, κιθαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κιθάρις (ἢ κιθάρᾳ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ -j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν κιθαρίδ- ὄρα γνωρίζω σημ. Συνώνυμον: ψάλλω.

Κινδυνεύω(=πλησιάζω κακόν τι, διατρέχω κίνδυνον, πολεμῶ), πρτ. ἐκινδύνευον, μελ. κινδυνεύσω, ἄορ. ἐκινδύνευσα, πρκ. κεκινδύνευκα, ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύκειν. Παθ. κινδυνεύομαι, πρτ. ἐκινδυνεύομην, παθ. μέλ. κινδυνευθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκινδυνεύθην (μόνον τὰ κινδυνευθέντα=τὰ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), πρκ. -κεκινδύνευμαι, ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύμην, μετ' ὅλ. μέλ. κινδυνεύσομαι. Ῥημ. κινδύνευμα, κινδυνεύτης (ἐξ οὗ κινδυνευτικός), κινδυνευτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κίνδυνος [(=πλησιασμός κακοῦ τινος), ὅπερ ἐκ τοῦ κινέω (=κινῶ τι)] κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ διακινδυνεύομαι (=ἀμοιβαίως πολεμῶ) εἶναι μέσ. ἀποθετικόν. Ἀντὶ τοῦ κινδυνεύω λέγεται καὶ: ἐν κινδύνῳ εἰμι, κίνδυνον ποιοῦμαι, ἐρχομαι εἰς κίνδυνον, ἐμβαίω εἰς κίνδυνον, εἰς κινδύνους καθίσταμαι, αἴρωμαι (ὑπομένω) κίνδυνον. Ἀντίθετα: ἀσφαλῶς ἔχω, ἐν ἀσφαλεῖ εἰμι (ἢ καθίσταμαι).

Σημ. 2. Τὸ κινδυνεύω συντάσσεται ἀπαρεμφάτῳ τελικῶ μὲν, ὅταν σημαίνῃ διατρέχω τὸν κίνδυνον νά., κοντεύω νά., εἰδικῶ δέ, ὅταν τίθηται ντὶ τοῦ: δοκῶ, ἔοικα, δῆλός εἰμι.

Κινέω-ω(=βάλλω ἢ θέτω εἰς κίνησιν, κάμνω ἀ κινήθηταράττω, ἐρεῖζω), πρτ. ἐκίνουν, μελ. κινήσω ἄορ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα, ὑπερσ. ἐκεκίνηκα. Παθ. καὶ μέσ. κινούμαι, πρτ. ἐκινούμην, παθ. μέλ. καὶ ὡς μέσ. κινήσομαι, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ.

ἐκινήθη, μέσ. ἄορ. ἐλλείπει, προκ. κενίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην. Ῥημ. κίνησις, κίνημα, κινήτης ἢ κινήτηρ (ἐξ οὗ κινήτηριος), κινήτος (ἐξ οὗ ἀκίνητος, δυσκίνητος κλ.), κινήτεος, κινήτεον.

Σημ. Θέμ. κι- (προβλ. ποιητ. κί-ω=πορεύομαι), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -νε- ὅρα εἰσαγ. § 13:) κι-νε-ω. Τὸ ἐ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετος. Τὸ ὑποκινῶ εὐρηται ἀμπερ.=ὀλίγον κινῶμαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμένον: κινῶ ἑμαυτόν. Συνώνυμα: ταράττω, κυκᾶω, φύρω, ἐρεθίζω, ἀναγκάζω, ὠθῶ.

Κίχρημι (=δανείζω), προτ. ἐκίχρη, μέλ. χορήσω, ἀόριστ. ἔχρησα, προκ. χορήσας ἔχω [καὶ κέχρηκα μετγν.], ὑπερσ. χορήσας εἶχον. Μέσ. κίχραμαι ἢ κιχράομαι (=δανείζομαι ἀπερέμφ. κιχράσθαι), προτ. ἐκιχράμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχορησάμην, προκ. -κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχορήμην. Ῥημ. χρήστης (=ὁ δανειστής) σπν. δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης).

Σημ. Θέμ. χρα-(συγγ. τῷ χράσμαι), ἐξ οὗ (μετ' ἐνέστ. ἀνάδιπλασιασμοῦ καὶ ἐκτάσεως τοῦ θέματος χί-χρα-μι=) κίχρημι (κατὰ τὸ Ἰστημι). Παρὰ μετγν. εὐρηται καὶ ἐνεργ. τύπος: κιχράω. Συνώνυμον δανείζω.

Κλάζω (ἐπὶ παντὸς ἀνθρώπου ἢ χου: ζῳῶν, μαχῶν κλ.=κάμνω κλαγγὴν κροτῶ, ἡχῶ, φωνάζω, κραυγάζω) ποιητ. καὶ μετγν. [προτ. ἔκλαζον, μέλ. κλάγξω, ἄορ. ἔκλαγξα καὶ β' ἔκλαγον], προκ. κέκλαγξα [καὶ β' κέκληγα μετὰ σημ. ἐνεστ., τετ. μέλ. κεκλάγξομαι]. Παρ' Ἀττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθετος ἐνεστ. **ἀνακλάζω** καὶ ἡ μετγ. τοῦ προκ. κεκλαγγυῖται, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ: κραυγάζω. Ῥημ. κλαγγή (ἐξ οὗ τὸ ἐπίορ. κλαγγηδόν).

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέματος κλαγγ-. ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- κλάγγ-j-=(γ+j-ζ) κλάγξ, ἐξ οὗ (ἀποβολὴ τοῦ διν. κοῦ γ πρὸ τοῦ ἰ) ἀνευ ἀναπληρωματικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνήεντος=) κλάζω. Συνώνυμα: κλαγγάνω (σπν.), κραυγάζω, κράζω, βοῶ, φωνέω, γερωνίσκω, ἡχῶ.

Κλαίω ἢ **Κλάω**, παρ. ἔκλαιον ἢ ἔκλαιον, μέλ. κλαιήσω ἢ κλαήσω, καὶ μέσ. ὧς ἐνεργ. κλαύσομαι [καὶ κλαυσοῦμαι], ἄορ. ἔκλαισα, προκ. κλαύσας ἔχω, ὑπερσ. κλαύσας εἶχον. Μέσ. ἄορ. ἐκλαυσάμην. [Παθ. ἄορ. ἐκλαύσθην, προκ. κέκλαυ(σ)μαι, ὑπερσ. ἐκεκλαύ(σ)μην, τετ. μέλ. κεκλαύσομαι], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κλαῦμα, κλαυθμός, κλαυ(θ)μονή, κλαυστήρ, κλασίγελως, κλαυσιάω, κλαυτός ἢ κλαυστός.

Σημ. 1. Θέμ. κλαF-. ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος -j- (κλαF-j-ω=) κλαίω. προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος -ε-: κλαF-ε-, ἐξ οὗ ὁ μέλ. (κλαF-ε-ω=) κλαήσω ἀνευ δὲ προσφ. ὁ ἐνεστ. κλαF-ω=) κλαίω (ὅρα καίω σημ.). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: ἀποκλαίω ἑμαυτόν. Τὸ ῥημ. κλαυ-θ-μός προσέλαβε τὸ ἐπένθεμα θ' προβλ. στή-θ-ος, ἄρ-θ-ρον, πορ-θ-μός.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ κλαίω εἶναι τὸ δακρύω (ὅπερ ὅμως πολλάκις καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν κλαίω=χύνω συνεχῇ δάκρυα, τὸ δὲ δακρύω=χύνω δάκρυα τινα), θρηνώ, ὀδυρόμαι, ὀλοφύρομαι, κόπτομαι, οἰμῶς.

Κλάω-ω (=σπῶ, θραύω), προτ.-ἔκλων, μέλ. συντρέψω [καὶ μετγν. κλάω], ἄορ. ἔκλασα, προκ. συντρέψα ἢ κλάσιν ἐμπεποίηκα, ὑπερσ. συνετετρέψην ἢ κλάσιν ἐνεπεποιήκειν. Παθ. καὶ μέσ.-κλώμαι, προτ.-ἐκλώμην, [μέσ. μέλ. ὧς παθ. κλάσσομαι, παθ. μέλ. κλασθήσομαι], παθ. ἄορ. ὧς μέσ.-ἐκλάσθην, προκ.-κέκλάσμαι, ὑπερσ.-ἐκεκλάσμην. Ῥημ. κλάσις, κλών (ἐξ οὗ κλωνίζω), κλάδος, κλήρος, κλήμα, κλάσμα, κλάστης ἢ κλαστήρ (ἐξ οὗ κλαστήριον), κλασμός, κλαστός.

Σημ. Θέμ. (ἀρχ. κλασ-, ἐξ οὗ) κλα-. Τὸ ἀρχικὸν θέμ. κλασ- ἐμφανίζεται ἐν τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς τὸ ῥημ. τέλος ἀρχεται ἀπὸ συμφώνου. Ἐντευθεν δὲ καὶ ἡ βραχυτέα τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος α: (κλασ-σ-α=) κλα'σω, (ἐκλασ-σ-α=) ἐκλασα. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *κατάγνυμι, ἐγγνυμι, σπάω, διασπάω, θλάω-ῶ, θραύω, θρούπτω, συντρίβω, κλάσιν ἐμποῖω*.

Κλείω ἢ κλήω, παρ. ἔκλειον ἢ ἔκληρον, μέλ. κλείσω ἢ κλήσω, ἄορ. ἔκλεισα ἢ ἔκλησα, πρκ. κλεί(ῃ)τας ἔχω [καὶ μτγν. κέκλεικα], ὑπερσ. κλεί(ῃ)τας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκλείκειν]. Παθ. καὶ μέσ. -κλείομαι ἢ -κλήομαι, πρτ. ἐκλείομην ἢ ἐκλήομην, παθ.μέλ. -κλεισθήσομαι ἢ -κλησθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκλείσθην ἢ ἐκλήσθην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει, μέσ. ἄορ. -ἐκλεισάμην ἢ -ἐκλήσάμην, πρκ. κέκλειμαι ἢ κέκλημαι [καὶ μτγν. κέκλεισμαι], ὑπερσ. ἐκεκλείμην ἢ ἐκεκλήμην [καὶ μτγν. ἐκεκλείσμην, μετ' ὄλ. μέλ. κεκλείσομαι]. Ῥημ. κλείσεις ἢ κλήσεις, κλείσμα, κλείς ἢ κλής, κλείθρον ἢ κλήθρον, κλειστός ἢ κληστός, -κλειστέος.

Σημ. Θέμ. κλεF- καὶ συνήθ. κλαF-, ἐξ ὧν προσλήψει τοῦ προσφ.-j- (κλεF-j- =) κλει- καὶ (κλαF-j- =) κλη- [ἐξ οὗ τὸ ἰων. κλήω] κλη-. Τὸ κλήω θεωρεῖται Ἀττικὸν καὶ ἀρχαιότερον τοῦ κλείω. Ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον καὶ προσαμβάνει σ ἐν τῷ θέμ. τοῦ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. καὶ τῷ ῥημ. κλει-σ-τὸς κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ῥηματῶν, ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτήρ τοῦ θέματος ἦτο σ: πρβλ. γελασ-θήσομαι, ἐγελάσ-θην (θέμ. γελασ-) κλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλυσμένως: *κλείω (ἢ κλήω) ἑμαυτόν*. Ἀντίθετοι: *ἀνοίγω, ἀναπετάγγνυμι*.

Κλέπτω, πρτ. ἔκλεπτον, μέσ. μέλ. ὥς ἔνεργ. κλέψομαι καὶ σπν. κλέψω, ἄορ. ἔκλεψα, πρκ. κέκλοφα, ὑπερσ. ἐκεκλόφειν. Παθ. κλέπτομαι, πρτ. ἐκλεπτόμην, παθ. μέλ. [α' κλεφθήσομαι καὶ] β' κλαπθήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐκλέφθην, ποιητ. καὶ] β' ἐκλάπην, πρκ. κέκλεμμαι, ὑπερσ. ἐκεκλέμμην. Ῥημ. κλέμμαι, κλέπτῃς (ἐξ οὗ κλεπτικός καὶ κλεπτοσύνη), κλοπή, κλοπεύς, κλώψ (πρβ. ῥέπω-ῶν, παραβλέπω-παραβλώψ), κλεπτός, κλεπτέον.

Σημ. Θέμ. κλεπ- (πρβλ. λατ. cler-o), ἐξ οὗ (τροπή μὲν) κλοπ- (συγκοπή δὲ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος α: κλπ. =) κλαπ-(πρβλ. καὶ στρέφω, τρέφω, τρέπω), καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος τ-δρα εἰσαγ. § 10) κλέπ-τ-. Τὸ κλέπτω λέγεται κυρίως ἐπὶ πραγματίων μόνον, τὸ δὲ σύνθετον ἐκκλέπτω ἀείποτε ἐπὶ προσώπων (κυρίως ὑπεξάγω τινά). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *κλωπεύω, ληστεύω, συλάω-ῶ, κλέπτῃς εἰμί, λωποδυνῶ (κυρίως φορέματα)*.

Κλήζω Ἀττικῶς κοινῶς δὲ κλεῖζω (=φημίζω, ὀνομάζω). Παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἔνεστ. **κλήζομαι**, πάντα δὲ τᾶλλα ἀνατληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κλείσμα, κλειστός.

Σημ. Ἐκ τοῦ κλέος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίσω ἐγένετο τὸ κλεῖζω, ἐξ οὗ τὸ κλήζω. Συν. *δοξάζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, καλῶ, ὀνομάζω*.

Κλίνω (ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. ἀείποτε σύνθετοι), πρτ. -ἐκλινον, μέλ. κλινῶ, ἄορ. ἐκλίνα, πρκ. κλίνας ἔχω [καὶ κέκλικα μτγν.], ὑπερσ. κλίνας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκλίκειν]. Μέσ. -κλίνομαι, πρτ. ἐκλινόμην, παθ. μέλ. [α' κλιθήσομαι καὶ] β' ὥς μέσ. κλινήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐκλίθην, καὶ] β' ὥς μέσ. ἐκλίνην, (ὥς παθ. δὲ μόνον ὁ ἄορ. ἀπεκλί'νην=ἀνετράπην), [μέσ. μέλ. κλινούμαι, μέσ. ἄορ. ἐκκλινάμην], πρκ. κέκλιμαι, ὑπερσ. ἐκεκλίμην. Ῥημ. κλίσας, κλῖμα, κλίνη, κλίμαξ, κλίσιον, κλινύς, κλιντήρ, κλίσια, κλιντός, κλιντέον.

Σημ. Θέμ. κλί- (πρβλ. λατ. clino) καὶ προσλήψει τῶν προσφ.-ν-καὶ -j-: κλίν-j- = κλίνν- =) κλιν-. Τὸ ἔνεστ. πρόσφνυμι ν ἐπεισέρπυσε καὶ εἰς τὸν μέλλοντα

καὶ ἀόριστον. Τὸ ῥ. εἶναι κατὰ τὴν σημασίαν καὶ μτβ. καὶ ἀμτβ., ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἐκ, ἀπό, ἐπί, ἐν, παρά κλ.* Τὰ *ἐγκλίνω* καὶ *ἀποκλίνω* ἀμτβ. ἀεί. Συνώνυμα: *ῥέπω, νεύω, τέτραμμαι.*

Κλύζω (=προσκλύζω, περιβρέχω· ἰδίᾳ ἐπὶ θαλασσίων κυμάτων τῶν πρὸς τὴν παραλίαν φερομένων καὶ προσκρουόντων αὐτῇ· καθαρίζω, πλύνω τι), ἀείποτε σύνθετον: πρτ. -ἔκλυζον, μέλ. -κλύσω, ἀόρ. -ἔκλυσα (σπαν. ἀπλοῦς), πρκ. κέκλυκα, ὑπερσ. ἐκεκλύκειν. Παθ. -κλύζομαι, παθ. ἀόρ. -ἐκλύσθην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐκλυσάμην, τὰ δ' ἄλλα *ἐκ* τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κλύσις, κλύσμα, κλυσμός, κλυστήρ (ἐξ οὗ κλυστήριον), κλύδων.

Σημ. Θέμ. *κλυδ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-· κλυδ-j-ω) *κλύζω*. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεματικὸν χαρακτήρα *υ* βραχὺν (δρα εἰσαγ. § 7 β' σημ.). ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς *κατά· σπιν-* δὲ μετὰ τῶν *ἐκ, πρὸς, ἐπὶ, περί*. Συνώνυμα: 1) *βρέχω, περιβρέχω*· 2) *πλύνω, ἀποπλύνω, ἀποκαθαίρω*· 3) *κυματώ, κυμαίνω*.

Κλωπεύω (=εἶμαι πλέπτης, κλέπτω) καὶ πρτ. ἐκλώπευον, πάντα δὲ τ' ἄλλα *ἐκ* τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κλωπεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κλώψ, -ωπὸς* (ὅπερ *ἐκ* τοῦ *κλέπτω*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ *κλέπτω* σημ.

Κνήω-ῶ (=ξύω), (κνήεις) κνήης, (κνήει=) κνήη κλ., ἀόρ. ἐκνήησα καὶ Παθ. κνήμαι, τὰ δ' ἄλλα *ἐκ* τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κνήσις, κνήσμα, κνησμός, κνηστήρ, κνήστις, -εως ἢ -ιος, κνηστός.

Σημ. Θέμ. [*κην-* (τοῦ *κεντ-ῶ*)], ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν *κν-*, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος *α· καν-*, ἐξ οὗ μεταθέσει·] *κνα-*, ἐξ οὗ *κνη-*. Περί τῆς συνιρέσεως δρα *ζήω-ῶ*. Συνώνυμα ἰδὲ *κνίζω* καὶ *κνήθω*.

Κνίζω (=ξύω, τσιμπῶ) ἀπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν. Παρ' Ἀττικοῖς δὲ ἀπαντᾷ μόνον τὸ κατακνίζω καὶ Παθ. ὑποκνίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο *ἐκ* τῶν συνωνύμων. Ῥημ. (κνίδ-j-α=) κνῖσα, κνίσμα, κνισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κνίδη* (=τσουκνίδα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ *ἐκ* τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-α=) ἐλπίζω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *κνίδ-*. Συνώνυμα: *ξέω, ξύω, ἐρεθίζω, παροξύνω, δάκνω, κνήω, τρίζω, [κνήθω]*.

Κοιμάω-ῶ (=βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω, καταπραΰνω), πρτ. ἐκοίμω, [μέλ. κοιμήσω], ἀόρ. -ἐκοίμησα, πρκ. κοιμήσας ἔλω [καὶ κεκοίμηκα], ὑπερσ. κοιμήσας εἶχον [καὶ ἐκεκοιμήκεν]. Μέσ. κοιμῶμαι, πρτ. ἐκοιμώμην, [μέσ. μέλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλ. κοιμηθήσομαι μτγν., μέσ. ἀόρ. ἐκοιμησάμην ποιητ.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐκοιμήθην, πρκ. -κεκοίμημαι, ὑπερσ. -ἐκεκοιμήμην. Ῥημ. κοίμησις, κοίμημα, κοιμήτωρ, κοιμητὴς (ἐξ οὗ κοιμητήριον).

Σημ. Θέμ. (ἀρχ. *κει=*) *κοι-*. Τὸ ῥ. εἶναι συγγενὲς τῷ *κεῖμαι* καὶ ἄχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ., οἵτινες ὄντι αὐτοῦ μετεχειρίζοντο τὸ *κοιμίζω*. Συνώνυμα τῷ μὲν *κοιμῶ* εἶναι τὸ *κοιμίζω*, τῷ δὲ *κοιμῶμαι* τὰ: *καθεύδω, καταδαρθάνω, ὑπνῶντω*.

Κοιμίζω (=ἀποκοιμίζω), ἀόρ. ἐκοίμῖσα καὶ Παθ. κοιμίζομαι, πάντα δὲ τὰλλα *ἐκ* τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κοίμισις, κοιμιστής (ἐξ οὗ κοιμιστικός).

Σημ. Θέμ. *κοιμίδ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. j· *κοιμίδ-j-ω=κοιμίζω*). Τὸ ῥ. λαμβάνεται ὡς ἐνεργ. τοῦ *κοιμῶμαι*. Συνώνυμα ἰδὲ *κοιμάω-ῶ* σημ.

Κοινολογέομαι-οῦμαι (=κοινολογῶ τὸν σκοπὸν μου εἰς τινα καὶ συμβουλευόμεαι μετ' αὐτοῦ, συσκέπτομαι, συνδιαλέγομαι) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐκοινολογούμην, μέσ. μέλ. ἀνακοινώσομαι [καὶ κοινολογήσομαι μὲν γιν.,] μέσ. ἄορ. ἐκοινολογησάμην [καὶ παθ. ὡς μέσ. ἐκοινολογήθη], πρτ. κεκοινολόγημαι, ὑπερσ. ἐκεκοινολόγημην.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ κοινός καὶ λέγω μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα εὐωχέω-ῶ σημ.). Τὸ κοινολόγος ἀχρηστὸν. Συνώνυμον ἀνακοινῶμαι, ὅπερ εἶναι ἰσοδύναμον τῷ ἐνεργ. ἀνακοινῶ (ὄρα μεταχειρίζω σημ.).

Κοινῶ-ῶ (=κοινὸν ποιῶ, δημοσιεύω, ἀνακοινῶ), πρτ. ἐκοίνων, μέλ. κοινώσω, ἄορ. ἐκοίνωσα, πρτ. κοινώσας ἔχω, ὑπερσ. κοινώσας εἶχον. Μέσ. κοινῶμαι (=1) ἀνακοινῶ τι εἰς τινα· 2) συμμετέχω, κοινῶν), πρτ. ἐκοινῶμην, μέσ. μέλ. κοινώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκοινώσάμην, παθ. μέλ. κοινωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκοινώθην, πρτ. κεκοίνωμαι, ὑπερσ. ἐκεκοινώμην. Ῥημ. [κοίνωσις, κοίνωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοινός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἐπί, σύν. Συνώνυμα τῷ μὲν κοινῶ εἶναι τὰ: δημοσιεύω, ἐκφέρω· τῷ δὲ μέσῳ κοινῶμαι (=ἀνακοινῶ τι εἰς τινα) τὸ κοινολογέομαι· καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ συμμετέχω τὰ: κοινῶνῶ, μετέχω συμμετέχω.

Κοινωνέω-ῶ (=ἔχω τι κοινὸν μετὰ τίνος, μετέχω), πρτ. ἐκοινῶνουν, μέλ. κοινωνήσω, ἄορ. ἐκοινώνησα, πρτ. κεκοινώνηκα, ὑπερσ. ἐκεκοινώνηκειν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς εὐρηται μόνον ἡ μτχ. κεκοινωνημένα (=μεμειγμένα, ἡνωμένα). Ῥημ. κοινωνήσις, κοινωνήμα, κοινωνητέον, ἀκοινωνήτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κοινωνός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κοινωνῶ λέγεται καὶ κοινωνίαν ποιεῖν καὶ κοινωνός εἰμι ἢ γίγνομαι· ὡς μὲντ. δέ: κοινωνόν τινος ποιεῖ ἢ τίθιμί τινα. Συνώνυμα: συμμετέχω, κοινῶμαι.

Σημ. 2. Τὸ μὲν κοινωνῶ τινος=ἔχω μέρος· εἰς τι· τὸ δὲ κοινωνῶ τινί τινος=μετέχω τινὸς μετ' ἄλλου· τὸ δὲ κοινωνῶ τινι=μεταδίδω εἰς τινα.

Κολάζω (=περιορίζω, τιμωρῶ), πρτ. ἐκόλαζον, μέλ. κολάσω, ἄορ. ἐκόλασα, πρτ. κολάσας ἔχω, ὑπερσ. κολάσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. κολάζομαι, πρτ. ἐκολαζόμην, παθ. μέλ. κολασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκολάσθην, μέσ. μέλ. κολάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκολασάμην, πρτ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκολάσμην ἢ κεκολασμένος ἦν. Ῥημ. κόλασις, κόλασμα, κολασμός, κολαστὴς ἢ κολαστήρ (ἐξ οὗ καλαστήριος, κολαστήριον καὶ κολαστικός), κολαστέος, ἀκόλαστος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κόλ-ος (=κολορός, ἀποκεκομμένος· ἐξ οὗ καὶ κολουῶ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ γυμνός—γυμνάζω, ἔτοιμος—ἐτοιμάζω κλ. ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν κολαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ κολάζω εἶναι τὰ: τιμωροῦμαι (ὅπερ ὅμως καὶ διαφέρει ἐνίοτε, καθ' ὅσον τὸ μὲν κολάζω τίθεται, ὅταν ἡ τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς σωφρονισμόν, τὸ δὲ τιμωροῦμαι, ὅταν ἡ τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς ἐκδίκησιν. Ἡ αὐτὴ δὲ διαφορὰ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς κόλασις καὶ τιμωρία), ζημιῶ, δίκας λαμβάνω· τῷ δὲ κολάζομαι αἱ περιφράσεις: δίκην ἢ δίκας δίδωμι (ὑπέχω, παρέχω, ἀποτίννυμι).

Κολακεύω, δμαλόν. Ῥημ. κολακεία, κολάκευμα, κολακευτής (ἐξ οὗ κολακευτικός), ἀκολάκευτος, κολακευτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κόλαξ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*, καθ' ὃ καὶ *βλάξ-βλακεύω*, *παῖς-παιδεύω*, *χαλκός-χαλκεύω* κλ. Ἀντὶ τοῦ *κολακεύω* λέγεται καὶ *κολακείαν ποιῶμαι*. Συνώνυμα: *θωπεύω*, *γοητεύω*, *ὑπερχομαι*, *ὑποποιῶμαι*, *θεραπεύω*.

Κολούω (=κολοβώνω, κλαδεύω, κωλύω) καὶ ἄορ. ἐκόλουσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. κολουῶμαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐκολούθουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κόλουσις, κόλουσμα, κολουστέος.

Σημ. Θεμ. *κολοῦ*, ὅπερ ἐκ τοῦ *κόλος* (ἴδὲ *κολάζω* σημ.). Ὁ παθ. ἄορ. καὶ πρὸς. προσλαμβάνοντα ἐνίοτε ἐν τῷ θέμ. *σκατ'* ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων *γελάω*, *κλάω*: *ἐκολού(σ)θην*, *κεκόλου(σ)μαι*. Συνώνυμα: *ἀκρωτηριάζω*, [*κολοβόω-ῶ*], *περικόπτω*, *κλαδῶ*, *κλαδάω*, *κλαδέω*, *κλαδεύω*, *κλωνίζω*, *κωλύω*.

Κομίζω (=φέρω τινί τι), πρτ. ἐκόμιζον, μέλ. κομῶ, ἄορ. ἐκόμισα, πρὸς. κεκόμικα, ὑπερσ. ἐκεκομίκειν. Μέσ. κομίζομαι (=φέρω τι ἑμαυτῷ, λαμβάνω) καὶ παθ. κομίζομαι (=φέρομαι), πρτ. ἐκομιζόμην, παθ. μέλ. καὶ ὥς μέσ. κομισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐκομισθῆν (=ἐταξίδευσαι), μέσ. μέλ. κομιῶμαι, μέσ. ἄορ. ἐκομισάμην (=ἔλαβον), πρὸς. κεκόμισμαι, ὑπερσ. ἐκεκομίσμην. Ῥημ. (συγ)κομιδή, κόμισις, κομιστήρ ἢ κομιστής (ἐξ οὗ κομιστικός), κόμιστρα, κομιστός, κομιστέον.

Σημ. Θεμ. *κομίδ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -j-: *κομίδ-j-ω*) *κομίζω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: *διά, εἰς, κατά, πρὸς, σὺν* κλ. Τὸ μέσον *κομίζομαι τι* (=κομίζω τι δ' ἑαυτὸν=) λαμβάνω τι· τὸ δὲ *κομίζομαι εἰς τι ἢ ἐπὶ τίνος* (=κομίζω ἑμαυτὸν=) πορεύομαι, ἔρχομαι. Τὸ δὲ παθ. *κομίζομαι*=φέρομαι. Συνώνυμα: *ἄγω, φέρω*.

Κομπάζω (=ὑπερφηανεύομαι), πρτ. ἐκόμπαζον, μέλ. κομπάσω, ἄορ. ἐκόμπαζα τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: *κόμπω χρῶμαι ἢ τῶν συνωνύμων*. Ῥημ. κόμπασμα, κομπασμός, κομπαστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κόμπος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *κόπτω*) =κρότος, θόρυβος· ὑπερ. δὲ ἔπαρσις, καυχῆσιολογία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (*λιθάδ-j-ω*) *λιθάζω*, καθ' ὃ καὶ γυμνός-γυμνάζω κλ. κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἀλαζονεύομαι*, *κομπέω-ῶ*, *κόμπω χρῶμαι*, *μεγαλυνῶ*, *ἐπαίρομαι*, *γανυρίω*, *νεανεύομαι*, *ὑπερφηανός εἰμι*, *ὑπερφηανῶς ἔχω*, *μέγα φρονῶ*.

Κονιάω-ῶ (=ἄσβεστώνω), ἄορ. ἐκονίασα καὶ παθ. πρὸς. κεκονίαμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. κενίασις, κονίαμα, κονιατής, κονιατός (=ἄσβεστωμένος).

Σημ. Ἐκ τοῦ *κονία* (=κόνις, ἄσβεστος) *Συν. ἀλείφω, ἐπι(χρίω, [τιτανόω])*.

Κόπτω (=κρούω, κτυπῶ, τέμνω), πρτ. ἐκοπτον, μέλ. κόψω, ἄοριστ. ἐκοψα, πρὸς. ἀ' κέκοφα [καὶ β' κέκοπα ποιητ.], ὑπερσ. ἀ' ἐκεκόφειν [καὶ β' ἐπεκόπειν]. Παθ. καὶ μέσ. κόπτομαι, πρτ. ἐκοπτόμην, παθ. μέλ. β' κοπήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐκόπην, [μέσ. μέλ. κόφομαι μτγν., μέσ. ἄορ. ἐκοψάμην, Ἡροδ.], πρὸς. κέκομμι, ὑπερσ. ἐκεκόμμην, μετ' ὅλ. μ. -κεκόψομαι. Ῥημ. κόπος, κοπή, κόμμα, κομμός (=θοῤῥος), κοπεύς, κοπῆς, κόπανον, κοπετός, κοπιτός (ἐξ οὗ κοπιτικός), κοπτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέματος *κοπ-* προσλήψει τοῦ προσφύματος τ-:

κόπ-τ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, διά, ἐκ, κατά, περί, πρό. Τὸ μέσ. παρ' Ἀττικοῖς λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *κόπτω ἑμαυτόν* (=ἐνοχλῶ, καταπονῶ ἑμαυτόν). Τὸ μὲν παθ. *κόπτομαι* σημαίνει κυρίως *ταλαιπωροῦμαι*, τὸ δὲ μέσον = *κτυπῶ τὸ στήθος μου ἐνεκεν λύπης, θρηνηῶ* ὅθεν καὶ τὰ ῥημ. *κοπετός καὶ κομμός*. Συνώνυμα: κρούω, βάλλω, παίω, πατάσσω, πλήττω, τύπτω, τέμνω.

Κορέννυμι (=χορταίνω), παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. πρκ. κεκόρεσμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ὑπὸ τῶν συνωνύμων: *πίμπλημι ἢ πληρώω-ω*. Ῥημ. *κόρος* (ἐξ οὗ ἀφίκορος), *κορεστός* (ἐξ οὗ *κορεστικός* καὶ *ἀκόρεστος*, ἐξ οὗ *ἀκορέστως*, καὶ *ἀκορεστία*).

Σημ. Ἐκ τοῦ *κόρος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *κείρω* κατ' ἀναλογίαν τοῦ (σβέσ-νυμι=σβέννυμι) ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *κορεο-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Κοσμέω-ω (=βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, στολίζω) ὁμαλόν. Ῥημ. *κόσμησις, κόσμημα, κοσμητήρ* (ἐξ οὗ *κοσμητήριον*) ἢ *κοσμητής* (ἐξ οὗ *κοσμητικός*), *κοσμήτωρ, κοσμητός, κοσμητέος*.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *κόσμος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (*κρατέω-ω*=*κρατῶ*, καθ' ὃ καὶ *κόμπος-κομπέω* κλ. Ἐκ τοῦ *κόσμος* ἐγένετο καὶ τὸ μγν. *κομμό-ω*, (=στολίζω δι' ἐπιπλάσαν καλλωπισμοῦ) ἀντὶ *κοσμού* κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ μ (πρβλ. *ἔμμορε* ἀντὶ *ἔμορε*). Ῥημ. δὲ τοῦ *κομμόω* εἶναι τὰ: *κόμμωσις, κόμμωμα, κομμιωτής* (οὗ θηλ. *κομμιώτρια*) καὶ τὰ παρόνυμα *κομμιωτήριον, κομμιωτικός, κομμιωτική* (τέχνη). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ παθ. ἄορ. *ἐκοσμήθην* λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ὡς μέσος.

Σημ. 2 Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τοῦ μὲν *κοσμῶ*, εἶναι τὰ: *κόσμος εἰ- τίτιν, ἔστι μοί τι ἐν κόσμῳ* καὶ (παθ.: *κόσμον τυγχάνω*), *διατάττω, καλλωπίζω, καλλύνω, [ῥωραῖζω, ἀγλαῖζω]*. Τοῦ δὲ μέσου τό: *κοσμῶ ἑμαυτόν*.

Κοτταβίζω (=παίζω τὸν κότταβον), πρτ. *ἐκοττάβισον*, μέλ. *κοτταβιῶ*, ἄορ. *ἀπ-εκοττάβισα*, πρκ. *κοταβίσας ἔχω*, ὑπερσ. *κοτταβίσας εἶχον*. Ῥημ. *κοττάβισις, κοτταβισμός*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κότταβος* (=παίγνιον *Σικελικόν*), ὅπερ ἐκ τοῦ *κόπτω*, κιολ., *κόσσω*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπῖς* (ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ *νόμος νομίζω- κλ.*

Κουφίζω (ἀμτβ. =εἶμαι κοῦφος, ἐλαφρός· μτβ =κάννω τι ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω), πρτ. *ἐκουφίζον*, [μέλ. *κουφῖω*], ἄορ. *ἐκουφίσσα*, πρκ. *κουφίσος ἔχω*, ὑπερσ. *κουφίσας εἶχον*. Παθ. *κουφίζομαι* καὶ ἄορ. *ἐκουφίσθην*, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς ἐκφέρονται. Ῥημ. *κουφίσις, κούφισμα, κουφισμός, κουφιστής* (ἐξ οὗ *κουφιστικός*).

Σημ. Ἐκ τοῦ *κοῦφος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπῖς-ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ *ἔθος-ἐθίζω, κότταβος-κοτταβίζω* κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. *κουφίδ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *ἀνά* καὶ *ἐπί*. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: *ἀνακουφίζω ἑμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. *κουφίζω* λέγεται καὶ: *κοῦφός εἰμι* (ἢ γίγνομαι) καὶ μτβ.: *κοῦφόν (ἐλαφρόν) τι ποιῶ*.

Κράζω (ἀμτβ. =ἐκβάλλω κρᾶ, κρώζω, ἐπὶ κοράκων· μτβρ. δὲ =ἐκβάλλω τραχείας φωνάς, φωνάζω, δυνατά), πρτ. *ἐκρα- ῖον* [μετ' ὄλ. μέλ. ἀντὶ ἐνεργ. *κεκραῖομαι*, ἄορ. *ἀ' ἐκράξα* (καὶ παρὰ τοῖς ο' ἐκέκράξα) ποιητ. καὶ μγν.], ἄορ. *β' (ἀν-, ἐν-) ἐκρα- ῖον* πρκ. *κέκραγα* (=ἐνεστώς), ὑπερσ. *ἐκεκράγειν*. Ῥημ. *κέκρα- ῖμα, κεκραγμός, κράκτης* (ἐξ οὗ *κρακτικός*), *κεκράκτης, κραυγή*.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεπονημένου θέμ. [κρα-, κραF-, κραFγ- =] *κραυγ-* ἢ *κραγ-* ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *κραγ-j-ω* =) *κράζω*. Τὸ ῥ. ἔχει τὴν αὐτὴν φωνήν α πανταχοῦ μακρόν· ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *κραυγὴν ποιεῶ*, *κραυγῇ χρῶμαι*, *βοῶ*, *κραυγάζω*, *κλάζω*, *κλαγγάνω*, *γεγωνέω*, *γεγωνίσκα*, *ὀλολύζω*.

Κρατέω-ω (=εἶμαι κραίττων τινός, ἔχω κράτος, ἄρχω, φέρω) ὁμαλόν. Ῥημ. *κρατήσις*, *κράτημα*, *κρατητής* (ἐξ οὗ *κρατητικός*), *ἐπικρατητέος*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κράτος*. Θέμ. *κρατεσ-* (*κρατέσ-ω* =) *κρατῶ*. Συνώνυμα 1) *ιδε ταγεύσω* σημ. 2) *ιδε νικῶ* σημ. 3) *ἔχω*, *φέρω*, *βαστάζω*.

Κρατιστεύω (=εἶμαι κρατίστος, ἱκανώτατος) καὶ ἄορ. *ἐκρατίστευσα*, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως *κράτιστός εἰμι*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κράτιστος* (ὑπερθ. τοῦ *κρατὺς*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ *βασιλεὺς-βασιλεύω*, καὶ ὁ καὶ *καίς-παιδεύω κλ.* Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἀριστεύω*, *ὑπέροχος εἰμι*, *κράτιστός εἰμι*.

Κραυγάζω (=ἐκβάλλω *κραυγὴν*, *φωνάζω*) καὶ ἄορ. *ἐκραύγασα* τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: *κραυγὴν ποιεῶ* ἢ *κραυγῇ χρῶμαι*. Ῥημ. *κραυγασμός*, *κραυγαστής* (οὗ θηλ. *κραυγάστρια*).

Σημ. Ἐκ τοῦ *κραυγὴ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (*λιθάδ-j-ω* = *λιθάζω*, καὶ ὁ καὶ ἀνάγκη-*ἀναγκάζω*, *ἀκμὴ-ἀκμάζω κλ.* Συνώνυμα καὶ περιφράσεις *ιδε κράζω* σημ.

Κρέμαμαι (=εἶμαι *κρεμασμένος*) οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι κατὰ σημασίαν ὥδε· ἔνεστ. *κρεμάννυμαι*, *πρτ.* *ἐκρεμαννύμην*, *μέσ.* *μέλ. κρεμάσομαι*, *μέσ.* *ἄορ.* *ἐκρεμασάμην*, *παθ.* *μέλ. κρεμασθήσομαι*, *παθ.* *ἄορ.* *ἐκρεμάσθην*, *πρκ.* *κρέμαμαι* (κατὰ τὸ ἴσταμαι), *ὑπερσ.* *ἐκρεμάμην*. Ῥημ. *κρημνός* (ἐξ οὗ *κρημνόθεν* καὶ *κρημνίζω* καὶ *κρημνώδης*).

Σημ. Τὸ ῥ. λαμβάνεται ὡς παρακείμενος τοῦ *κρεμάννυμαι*· ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἐν τῇ ὀρίστ. καὶ τῇ *μχ.* *κρεμάμενος*. Ἐν τῇ *πρτ.* καὶ τῇ *μτγν.* προστ. τοῦ ἔνεστ. τὸ σ τῆς καταλήξεως -σο ἀποβάλλεται (πρβλ. καὶ: *δύναμαι*, *ἐπίσταμαι*). Τὸ *κρεμά-ννυμι* (ἀρχ. *θ.* ἔχον *κρεμα-*) ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνολήκτου (*ζώσ-νυ-μι* =) *ζώννυμι*· ὅθεν καὶ θέμ. ἀναλογικὸν *κρεμασ-* (πρβλ. καὶ *κορέννυμι*).

Κρεμάννυμι καὶ *μτγν.* *κρεμαννύω* (=κρεμῶ, ἔξαρω), *πρτ.* *ἐκρεμάννυν* [καὶ *ἐκρεμάννυνον*], *μέλ.* *κρεμάσω* ἢ *κρεμῶ*, *ἄορ.* *ἐκρέμασα* *πρκ.* *κρεμάσας ἔχω*, *ὑπερσ.* *κρεμάσας εἶχον*. *Παθ.* καὶ *μέσ.* *κρεμάννυμαι*, *πρτ.* *ἐκρεμαννύμην*, *παθ.* *μέλ. κρεμασθήσομαι*, *παθ.* *ἄορ.* *ἐκρεμασθήην*, *μέσ.* *μέλ. κρεμάσομαι*, *μέσ.* *ἄορ.* *ἐκρεμασάμην*, *πρκ.* *κρέμαμα* (κατὰ τὸ ἴσταμαι) [καὶ *μτγν.* *κεκρέμασμαι*], *ὑπερ.* *ἐκρεμάμην* [καὶ *μτγν.* *ἐκεκρεμάσμην*]. Ῥημ. *κρέμασις*, *κρέμασμα*, *κρεμασμός*, *κρεμαστήρ*, *κρεμάστρα* καὶ *κρεμάθρα*, *κρεμαστός*, *κρημνός*.

Σημ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ὅρα *κρέμαμαι* σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἐκ τῇ *ἄορ.* (*ἐκρέμασ-σ-α* =) *ἐκρέμασα* ἐγένετο ἀπλοποίησης τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ τὸ α τοῦ θέμ. δεν ἐξετάθη εἰς η. Συνώνυμα: *ἀρτάω-ῶ*, *αἰωρέω-ῶ*, *προσάπτω*, *περιάπτω*, *ἄρχω*, *ἀπάγχω*.

Κρημνίζω, καὶ ἄορ. *ἐκρημνίσα*, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων, *Παθ.* *ἐκρημνίζομαι*, *παθ.* *ἄορ.* *ἐκρημνίσθην*, καὶ *πρκ.* *κεκρημνίσθην*.

μνισμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. κρή-
μνις, κρήμνισμα, κρημνισμός, κρημνιστός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κρημνῶν* (ὅπερ ἐκ τοῦ *κρέμαμαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλπίδ-j-ω(=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ ἀθρόος-*ἄθροίζω*, Ἀττικῶς—*Ἀττικίζω*. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *κρημνίδ-δρα βαδίζω* σημ.). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *καθαιρῶ*, *καταβάλλω*, *καταλύω*, *κατὰ κρημνῶν ὄριπτο* τινά· παθ. *κατὰ κρημνῶν ὄριπτομαι* καὶ μέσ.: *κατὰ κρημνῶν ἄλλομαι*.

Κρίνω (=διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω), πρτ. ἔκρι-
νον, μέλ. κρίνω, ἄορ. ἔκρινα, πρκ. κέκρικα, ὑπερσ. ἐκεκρίκειν. Παθ.
καὶ μέσ. κρίνομαι, πρτ. ἐκρινόμην, παθ. μέλ. κριθήσομαι, παθ. ἄορ.
ἐκριθην, μεσ. μελ. κρινοῦμαι (καὶ ὡς παθ. ἁπλοῦς), μέσ. ἄορ.
ἐκρινάμην, πρκ. κέκριμαι, ὑπερσ. ἐκεκρίμην. Ῥημ. κρίσις (ἐξ οὗ κρί-
σιμος), κρίμα, κριτής (ἐξ οὗ κριτήριον καὶ κριτικός), κριτός, κριτέον.

Σημ. 1. Θέμ. *κρι-* (ἐξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. καὶ ὁ ἐνεργ. καὶ
παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ.) προσλήψει δὲ τῶν προσφ. *ν-* καὶ *j* ὁ ἐνεστ.: *κρί-ν-j* ω
=κρίνω (αιολ.)=*κρί-ν-ω*. Τὸ πρόσφωμα *ν* ἐπείσεόρισε καὶ εἰς τὸν μέλ. καὶ
ἄορ. (ἐνεργ. καὶ μέσ.). Ἐκ τῶν ἐνρινολήκτων μόνον τὰ: *κρίνω*, *τίνω* καὶ
φαίνω σχηματίζουσι μονολεκτικῶς τὸν ἐνεργ. πρκ. Τὸ *ῥ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον
μετὰ πολλῶν προθέσεων: *ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, ἐκ, πρό, σύν κλ.* Τὸ *κρίνομαι* ἐν
συνθέσει μετὰ προθέσεων εἶναι κυρίως μέσ. Τὸ ἐνεργ. *ἀποκρίνω*=ἀποχω-
ρίζω· τὸ παθ. *ἀποκρίνομαι*=ἀποχωρίζομαι, τὸ δὲ μέσ. *ἀποκρίνομαι*=ἰδίω
ἀπόκρισιν (δρα *ἀποκρίνομαι* σημ.). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλε-
λυμένως: *ἀνακρίνω ἑμαυτόν*.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ *κρίνω* λέγεται καί: *κρίσιν ποιῶ τινι* (=δικάζω
τινά), *κρίσιν ἐνίσταμαι* (=δίκην παρασκευάζω), *εἰς κρίσιν καθίστημι τινά*
(=εἰσάγω τινά εἰς δίκην), *τάς κρίσεις ποιοῦμαι περὶ τίνος* (=τάς δίκας
ποιοῦμαι) κλπ. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. *κρίνομαι* λέγεται καί: *κρίσεως τυγχάνω*.

Κρούω (=κτυπῶ), πρτ. ἔκρουον, μέλ. κρούσω, ἄορ. ἔκρουσα,
πρκ. κέκρουκα, ὑπερσ. ἐκεκρούκειν. Μέσ. καὶ παθ. κρούομαι, πρτ.
ἐκρούόμην, μέσ. μέλ. κρούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρουσάμην, παθ. μέλ.
κρουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκρουσθην, πρκ. κέκρου(σ)μαι, ὑπερσ. ἐκε-
κρούσθην. Ῥημ. κρούσις, κρούμα ἢ κρούσμα, κρουσμός κρουστός (ἐξ
οὗ κρουστικός), κρουστέον.

Σημ. Θέμ. *κρουσ-* (ὅπερ καταφαίνεται πρὸ τῶν ἀπὸ *μ, τ, θ*, ἀρχομένων
ὀλιγῶν καταλήξεων)· ὁ ἐνεστ. (κρούσ-ω καὶ ἀποβολῇ τῷ σ μεταξὺ φωνηέν-
των=) *κρού-ω* ἐξ οὗ καὶ θέμ. *κρου-*. Ὁ παθ. πρκ. εὐρηται μόνον ἐν τῷ γ'
ἐνικῷ προσώπῳ-*ἐκρουσται* (μετὰ σ) καὶ τῇ μιχ. -*ἐκρουμένος* (ἀνευ γ').
Τὸ *ῥ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων: *ἀνά, ἀπό, ἐκ, διά, παρά,*
πρός, σύν κλ. Τὸ *ἀνακρούομαι πρύμνῳ*=ὀπισθοδρομῶ διὰ τῆς πρύμνης,
τὸ δὲ *παρακρούομαι*=ἐξαπλῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμέ-
νως: *ἐκκρούω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ *κρούω* ἰδὲ *κόπτω* σημ.

Κρύπτω, πρτ. ἔκρυπτον, μέλ. κρύψω, ἄορ. ἔκρυψα, πρκ. κρύψας
ἔχω [καὶ κέκρυφα μιγν.], ὑπερσ. κρύψας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. κρύ-
πτομαι, πρκ. ἐκρυπτόμην, μέσ. μέλ. κρύψομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρυψάμην,
παθ. μέλ. α' κρυφθήσομαι καὶ β' κρυβήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐκρύφθην
καὶ β' ἐκρύβην, πρκ. κέκρυμαι (κέκρυψαι, -πται κλ.), ὑπερσ. ἐκεκρύμ-
μην ἢ κερκυμμένος ἤν. Ῥῆμα κρύψις, κρυφός, κρύφα (ἐξ οὗ κρυφαῖος
καὶ κρυφίος), κρύβδην, κρυπτός (ἐξ οὗ κρυπτικός καὶ κρυπτήριος)
κρυπτίδα, κρυπτέον.

Σημ. Θέμ. *κρυφ-* ἢ *κρυβ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -τ-:
κρύφ-τ-ω ἢ *κρύβ-τ-ω*=) *κρύπτω* (δρα *ἄπτο, καλύπτω* σημ.). Τὸ *ῥ* ἀπαντᾷ καὶ
σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ἐχει δὲ τὸ θεματικὸν ψωνῆεν ν βραχὺ (δρα εἰσαγ.

§ 10 σημ. Συνώνυμα ιδέ. 1) καλύπτω σημ. 2) θάπτω σημ. και 3) σιωπῶ σημειώσιν.

Κτάομαι-ῶμαι (=ἀποκτῶ) ἀποθετικὸν μέσ., πρτ. ἐκτώμην, μεσ. μέλ. κτήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκτησάμην, παθ. μέλ. κτηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκτῆθην, πρκ. κέκτημαι, καὶ ἐκτῆμαι (ὑποτ. (κ)ἐκτημένος ὦ κλ καὶ μονολ. μόνον κεκτῆται, κεκτῆσθε· εἰδικ. κεκτημένος εἶην κλ. κα μονολεκτικῶς μόνον: κεκτῆμην, κεκτῆτο, κεκτῆμεθα· προστ. κέκτητο ἀπαρέμ. κεκτῆσθαι, μτχ. κεκτημένος), ὑπερσ. ἐκεκτήμην καὶ (κ)ἐκτημένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. κεκτῆσομαι καὶ ἐκτῆσομαι. Ῥημ. κτήσις, κτήμα, κτήτωρ, κτητὸς (ἐξ οὗ κτητικὸς καὶ ἄκτητος ἐπικτήτης, ἀξιοκτήτης, κλ.), κτητέος κτητέον.

Σημ. Θεμ. *κτα-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἐπί, πρὸς κατὰ, συγκατά-. Ὁ πρκ. *κέκτημαι* ἐπὶ τῆς σημασίας ἔχω εἰς *τὴν κατοχὴν* μου μετέλεσεν εἰς σημασίαν ἐνεστώτος (ὅρα εἰσαγ. § 10, α'). ἀναδιπλασιάζεται δὲ ἀνωμάλως (πρβλ. *μιμνήσκομαι* καὶ *πίπτω*). Ἡ ὑποτ. καὶ εὔκτ. τοῦ πδκ. ἐκφέρονται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς (πρβλ. καὶ *μέμνημαι*, *κέκλημαι* καὶ *βέβλημαι*). Ἀντὶ τοῦ *κτώμαι* τι λέγεται καὶ: *κτησίν τινος ποιοῦμαι*. Ὡς παθ. δέ: *κτητὸς εἰμι* καὶ *ἔχω τὴν κτήσιν*. Ἀντίθετον τῇ *κτώμαι* εἶναι τὰ: *προῖεμαι* (=ἀφῆνω τι γὰ διαφύγει τῶν χειρῶν μου), *ἀποβάλλω*.

Κτείνω καὶ **ἀποκτείνω** καὶ **ἀποκτίννυμι** (=φρονεύω)· πρτ. ἔκτεινον καὶ ἀπέκτεινον (καὶ σπν. ἀπεκτίννουν), μελ. κτενῶ καὶ ἀποκτενῶ, ἄορ. ἔκτεινα καὶ ἀπέκτεινα, πρκ. (μόνον) ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν καὶ ἀπεκτονῶς ἦν. Παθ. μόνον πρτ. ἐκτεινόμεν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀπόθνήσκω (ὑπὸ τινος). Ῥημ. κτόνος (καὶ σύνθετα: ἀνδροκτόνος, πατρόκτονος — πατροκτόνος, μητρόκτονος — μητροκτόνος).

Σημ. Θεμ. *κτεν-* (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος *-j-*: *κτεν-j-ω* = *κτεννω* (αἰολ.) = *κτείνω*) καὶ *κτιν-*, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. *-νυ*: *ἀπο-κτιν-νυμι*). Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *κτείνω ἑμαυτόν*, Συνώνυμα ιδέ *θανάτω-ῶ* σημ.

Κτίζω, πρτ. ἐκτίζον, [μέλ. κτίσω, ἄορ. ἐκτίσα, πρκ. κτίσας ἔχω [καὶ ἔκτικα καὶ κέκτικα μτγν.], ὑπερσ. κτίσας εἶχον. Παθ. κτίζομαι, πρτ. ἐκτιζόμεν, παθ. μέλ. κτισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκτίσθην, πρκ. ἐκτίσμαι, ὑπερσ. ἐκτίσμεν. Ῥημ. κτίσις, κτίσμα, κτίστης, κτίστωρ, κτιστός, κτιστέον.

Σημ. Θεμ. *κτιδ-*, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. *j* (κτιδ-j-ω =) *κτίζω*. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν *i* βραχὺ (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Συνώνυμα *ιδρύω*, *δέμω* (ποιητ, πλήν τοῦ μέσ. ἄορ. *ἐδειμάμην*), *οἰκοδομῶ*.

Κυβερνάω-ῶ (=διευθύνω διὰ τοῦ οἵακος ναῦν, κοινῶς τιμονίζω, διοικῶ), πρτ. ἐκυβέρνων, μέλ. κυβερνήσω. ἄορ. ἐκυβέρνησα, πρκ. κυβερνήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβερνήσας εἶχον. Παθ. κυβερνώμαι, πρτ. ἐκυβερνῶμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. κυβερνήσις, κυβερνήτης (ἐξ οὗ κυβερνητικός), κυβερνητῆρ (οὗ θηλ. κυβερνήτειρα), κυβερνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κύμβη* (=λέμβος) καὶ ῥιζ. *ἔρ-* (τοῦ *ἐρέσσω*)· πρβλ. αἰόλ. *κυμ-ερνήτης*, λατ. *gubernο*. Τὸ ῥ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς διευθύνσεως πλοίου. Συνώνυμα [*οἰακίζω*, *οἰακοστροφῶ*, *πηδαλιονχέω*], *διοικῶ*.

Κυβιστάω-ῶ (=κάμνω κυβιστήματα, πλῖτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κᾶνω, περιπατῶ μὲ τὰς χεῖρας ἔχων τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω), πρτ. ἐκυ-

βίστων, μέλ. κυβιστήσω, ἄορ. ἐκυβίστησα, πρτ. κυβιστήσας ἔχω, ὑπερσ. κυβιστήσας εἶχον. Ῥημ. κυβίστησις, κυβίστημα, κυβιστήρ, κυβιστίνδα.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύβη (=κεφαλῇ), ὅπερ ἐκ τοῦ κύπτω.

Κυκλώ-ω (=περικυκλώνω) ποιητ. καὶ μτγν. Παρ. Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ μέσ. καὶ παθ. κυκλοῦμαι, παρτ. ἐκυκλούμην, μέσ. μέλ. κυκλώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκυκλώσάμην, παθ. μέλ. κυκλωθήσομαι, παθ. ἄοριστ. ἐκυκλώθην, πρτ. κεκύκλωμαι, ὑπερσ. ἐκεκυκλώμην. Ῥημ. κύκλωσις, κύκλωμα, κυκλωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύκλος Συνώνυμα: περιστοιχίζω, περικλείω, περιστρέφω, περιτερίζω, [γυρόω].

Κυλίνδω καὶ κυλινδέω-ω (=κυλίω, κινῶ, περιστρέφω), πρτ. ἐκυλίνδων καὶ ἐκυλίνδουν, μέλ. κυλινδήσω, ἄορ. ἐκύλισα, πρτ. κυλίσας ἔχω, ὑπερσ. κυλίσας εἶχον. Μέσ. κυλίνδομαι ἢ κυλινδοῦμαι ἢ καλινδοῦμαι, πρτ. μόνον ἐκαλινδοῦμην, παθ. μέλ. κυλισθήσομαι, μέσ. μέλ. κυλίσομαι, παθ. ἄορ. ἐκυλίσθην [καὶ μτγν. ἐκυλινδήθην], μέσ. ἄορ. ἐκυλίσάμην, πρτ. κεκύλισμαι, ὑπερσ. ἐκεκυλίσμην. Ῥημ. κυλίνδησις, κυλίστρα, κύλινδρος, καλίνδησις, κύλισις, κύλισμα, κυλιστός.

Σημ. Θέμ. κυλίνδ-, κυλινδ-ε- καὶ καλινδ-ε- Οἱ παθ. καὶ μέσ. χρόνοι πληγτοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. ἔχουσι τὸ ι τοῦ θέμ. μακρὸν ἔνεκεν τῆς ἐπελθούσης ἀναπληρωτικῆς κατάσεως: (κυλίνδ-θήσομαι=κυλινε-θήσομαι=) κυλινθήσομαι κλ. Συνώνυμα: κυλίω (ποιητ. καὶ μτγν.), κινῶ. περιστρέφω.

Κυνηγέω-ω, πρτ. ἐκυνήγουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ κυνήγος (ὅπερ ἐκ τοῦ κύων καὶ γω). Σχηματίζεται δὲ ἀναλογικῶς τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κράτῳ. Συνώνυμα: κυνηγέτω-ω (μόνον κατ' ἔνεστ.), θηράω-ω, θηρεύω, ἀγρεύω, [σαγηνεύω].

Κύπτω (=σκύφτω), πρτ. ἐκυπτον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. κύψομαι καὶ μτγν. κύψω], ἄορ. ἔκυψα, πρτ. κέκυφα, ὑπερσ. ἐκεκύφειν. Ῥημ. κύψος, κύφωσις, κύφωμα καὶ κυπτάζω (θαμιστ., ἔξ οὗ τὸ τῆς ὁμίλου-ἐνός κυττάζω πρβλ. νεύω-νευστάζω-νυστάζω).

Σημ. Θέμ. κυβ- (τοῦ κύβη=κεφαλῇ), ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- ὅβ-τ-ω=) κύπτω (πρβλ. καλύπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον ἢ τὴν τοῦ ἐνεστώτος, ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἀλλοῦς. Τὸ κύπτω ὥς κ' ἰ τὰ πτω καὶ πίπτω, εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς -πτω, ἅτινα ἔχουσι τὰ θεματικὰ φωνήεντα καὶ υ μακρὴ (ὅρα εἰσαγ. § 10 σημ.). Συνώνυμα: νεύω, ἐπι-κύπτω, κατανεύω, κάτω νεύω, κάμπτω.

Κυριεύω (=εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν, καταλαμβάνω), πρτ. ἐκυρίευν, μέλ. κυριεύσω, ἄορ. ἐκυρίευσα, πρτ. κυριεύσας ἔχω [καὶ μτγν. κεκυρίευκα], ὑπερσ. κυριεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐκεκυριεύκειν]. Παθ. κυριεύομαι καὶ παθ. ἄορ. ἐκυριεύθην μτγν]. Παρ. Ἀττικοῖς τὸ παθ. τοῦ κυριεύω ἀναπληροῦται διὰ τοῦ: ἀλίσκομαι. Ῥημ. [κυρίευσις, κυρίευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύριος (ὅπερ ἐκ τοῦ κύρος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύς. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: εἰμὶ κύριός τινας καὶ κύριος γίγνομαι τινας, δεσποτέω-ω, δεσποζέω, ἀρχω, κρατῶ, αἰρῶ, χειροῦμαι, καταρρέφομαι, ὑποχείριον ποιοῦμαι.

Κωλύω (=ἐμπονίζω), πρτ. ἐκώλυον, μέλ. κωλύ'σω, ᾶορ. ἐκώλυοντο, πρκ. κεκώλυκα, ὑπερσ. ἐκεκώλυκειν. Παθ. κωλύομαι, πρτ. ἐκωλύνομην, μέσ. μέλ. ὧς παθ. κωλύσομαι, παθ. μέλ. κωλυθήσομαι, παθ. ᾶορ. ἐκωλύθη, πρκ. κεκώλυμαι, ὑπερσ. ἐκεκωλύμην, μετ' ὅλ. μέλ. κεκωλύσομαι. Ῥημ. κώλυσις, κώλυμα, κωλύμη (=κώλυμα), κωλυτής (ἐξ οὗ κωλυτικός, κωλυτήρ (ἐξ οὗ κωλυτήριος), κωλυτός, κωλυτεον.

Σημ. Θέμ. *κωλυ-*. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸ θέμ. υ μακρὸν (ἐξαιρέσεις δὲ ἀνύο σημ.). ἅπαντ' ὁ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *κωλυτὴ γίγνομαι τινος, κώλυμά εἰμι, κώλυμά ἔχω* (=παρέχω) καὶ *παρέχω τινὶ κωλυτὴν τινι, ἐμποδοστατέω-ᾶ, ἐμποδίζω, εἴργω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω, κολουῶ*. Ἀντίθετα: *εἰάω-ᾶ, ἀφίημι*.

Κωμάζω (=περιφέρομαι ἄδων καὶ χορεύων, πανηγυρίζω πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ κλ.), πρτ. ἐκώμαζον, μέλ. κωμά'σω καὶ κωμάσομαι, ᾶορ. ἐκωμάσσα, πρκ. κεκώμακα, ὑπερσ. ἐκεκωμάκειν. Ῥημ. κωμασία, κωμαστής (ἐξ οὗ κωμαστικός),

Σημ. Ἐκ τοῦ *κῶμος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) *λθάς*, καθ' ὃ καὶ ἔτοιμος-ἐτοιμάζω, ἄτιμος-ἀτιμάζω κλ., κλ., Ὅθεν θέε ἀναλογικὸν *κωμαδ-*. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ α βραχὺ ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ. Ἄν τοῦ κωμάζω λέγεται καὶ: *κῶμον ἄγω ἢ τελῶ*.

Λαγχάνω (=λαμβάνω δοὰ κλήρου, μετέχω, ἐνάγω εἰς δίκην), πρτ. ἐλάγχανον, μέσ. μέλ. ὧς ἐνεργ. λήξομαι, ᾶορ. β' ἔλαχον, πρκ. εἴληχα, ὑπερσ. εἴληχην. Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ᾶορ. ἐλήχθην, καὶ πρκ. εἴληγμαί, τὰ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκτῆς περιφράσεως: *λήξις γίγνεται*. Ῥημ. λήξις (=κλῶσις), λάχος, λαχμός (ἐξ οὗ τὸ τῆς ὁμιλουμένης λαχνός), ληκτέος, ληκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. *ισχ. ληχ-* καὶ *ἄσθ. λαχ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ.-α καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος *ν*, ὅρα εἰσαγ. § 11: *λα-ν-χ-άν-ω*=) *λαγχάνω*. πρκ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ *ει* κατ' ἀναλογίαν τοῦ *εἴμαρται* (ὅρα *μείρμαι* σημ.). Τὸ ῥ. ἅπαντ' καὶ σύνθετον: *ἀπολαγχάνω* (=ἀποτυγχάνω διὰ κλήρου), *ἀντιλαγχάνω* (=τὸ ἐν-ιντίον λαμβάνω διὰ κλήρου), *διαλαγχάνω* (=διαμοιρίζω τι διὰ κλήρου), *ἐπιλαγχάνω* (=κατόπιν ἄλλου λαγχάνω), *μεταλαγχάνω* (=λαμβάνω μέρος ἐκ τινος διὰ κλήρου). Ἡ φράσις: *λαγχάνω δίκην τινὶ*=κατηγοροῦ τίνα εἰς τὸ δικαστήριον.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ *λαγχάνω* (ἐπὶ δικαστικῇ ἐννοίᾳ) λέγεται καὶ: *τὴν λῆξιν ποιοῦμαι καὶ παθ. : λῆξις γίγνεται*.

Λακωνίζω (=μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας κατὰ τὰ ἦθη, δίαίταν, βροχυλογίαν κλ.), πρτ. ἐλακωνίζον, μέλ. λακωνιῶ, ᾶορ. ἐλακωνίσα, παρ. λακωνίσας ἔχω, ὑπερσ. λακωνίσας εἶχον. Ῥημ. λακωνισμός, λακωνιστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ *Λάκων* (ἐξ οὗ καὶ *λακωνικός*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἔρις* (ἐρίδ-j-ω=) *ἐρίζω*. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *λακωνιδ-*, ἐξ οὗ πάντες χρῶνται (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικού) καὶ τὰ ῥηματικά.

Ααλέω-ᾶ (=φλυαρῶ, ὁμιλῶ), πρτ. ἐλάλουν, μέλ. λαλήσω, ᾶορ. ἐλάλησα, πρκ. ἐλάληκα, ὑπερσ. ἐλελάηκειν. Ῥημ. λάλησις, λάλημα, λαλητὸς (ἐξ οὗ λαλητικός καὶ περιλάλητος), λαλητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *λάλος* (ὅπερ ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. *λαλ-*), ἐξ οὗ καὶ *λαλῶ*.

Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογία τὸ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω= κρατῶ. Συ-
νώνυμα ὅρα λέγω (=ὀμιλῶ) σημ. 4. «Δαλεῖν τοῦ λέγειν διαφέρει» τὸ μὲν
ἐπὶ τοῦ φλναρεῖν, τὸ δὲ λέγειν ἐπὶ τοῦ ἰκανοῦ λέγειν». (Βεκκ. Ἀνέκδ. 51. 3).

Λαμβάνω, πρτ. ἐλάμβανον, μεσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. λήψομαι, ᾄορ. β' ἔλαβον (ὑποτ. λάβω) εὐκτ. λάβοιμι προστ. λάβε ἢ λαρέ, λαβέτω κλ. ἀπαρμφ. λαβεῖν μτχ. λαβών), πρκ. εἴληφα, ὑπερσ. εἰλήφειν καὶ εἰ-
ληφώς ἦν, μετ' ὄλ. μ. εἰληφώς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνομαι, πρτ.
ἐλαμβανόμην, παθ. μέλ. ληφθήσομαι, παθ. ᾄορ. ἐλήφθην, μέσ. ᾄορ.
β' ἐλαβόμην, πρκ. εἴλημμαι, ὑπερσ. εἰλήμμην, καὶ εἰλημμένος ἦν, μετ'
ὄλ. μέλ. εἰλημμένος ἔσομαι. Ῥημ. λήψις, λαβή, λήμμα, λαβίς, λήπτῃς
ἢ ληπτῆρ, ἀντιλήπτωρ (=βοηθός, ὑπεραπιστής), ληπτός, ληπτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. ληβ- καὶ ἀσθ. λαβ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσφωμ.
-αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. -ν- (ὅρα εἰσαγ. § 11: λω-ν β-άν-ω=) λαμβάνω. Τὸ
ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, κατά, διά, πρὸς,
πρός, συν κλ. Ὁ πρκ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογία τοῦ
εἴμαρται (ὅρα μείρομαι σημ.).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ λαμβάνω λέγεται καὶ: λήψιν τινος πράττω, ἀντὶ δὲ
τοῦ: ἀντι-(ἐπι-, μετα-, συν-)λαμβάνω καὶ: ἀντιλαβὴν ἔχω, μεταλήψει χρῶ-
μαι, σύλληψιν ποιοῦμαι ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. (ἀντι)λαμβάνομαι καὶ: λήψις
γίγνεται, ἀντίληψίς τινός ἐστιν. Τὸ μεσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται περιφρ.:
ἀναλαμβάνω ξμαντόν.

Σημ. 3. Ἡ περιφρασις δίκην λαμβάνω παρὰ τινος (=κολάζω τινά) ἰσο-
δυναμεῖ τῇ περιφρ.: δίκην ἐπιτίθημί τινι. Παθ. δὲ τούτων εἶναι αἱ περι-
φράσεις: δίκην δίδωμί τινι καὶ δίκης τυγχάνω ὑπὸ τινος (=κολάζομαι
ὑπὸ τινος).

Σημ. 4. Συνώνυμον τῷ λαμβάνω εἶναι τὸ δέχομαι, ὅπερ κυρίως καὶ διὰ
ἔρεϊ καθ' ὅτι τὸ μὲν λαμβάνω=λαμβάνω τὸ κείμενον, τὸ δὲ δέχομαι=
λαμβάνω τὸ ἐκ χειρὸς διδόμενον. Πολλάκις δὲ τὸ λαμβάνω τίθεται καὶ ἀντὶ
τῶν: δανείζομαι, ὀνοῦμαι, μισθοῦμαι.

Λαμπρύνω (=κάμνω τι λαμπρόν), πρτ. ἐλάμπρυνον, μέλ. λαμπρόν
τι ποιήσω [καὶ λαμπρυνώ], ᾄορ. λαμπρόν τι ἐποίησα [καὶ ἐλάμπρυνα], πρκ.
λαμπρόν τι πεποίηκα, ὑπερσ. λαμπρόν τι ἐπεποιήκειν. Μεσ. καὶ παθ. λαμ-
πρύνομαι, πρτ. ἐλαμπρυνόμην, μέσ. μέλ. λαμπρός γενήσομαι, μεσ. ᾄορ.
λαμπρὸς ἐγενόμην, παθ. μέλ. κοσμηθήσομαι, παθ. ᾄορ. ἐκοσμήθην, πρκ.
λαμπρὸς γεγέννημαι [καὶ λελάμπρυσμαι], ὑπερσ. λαμπρὸς ἐγεγενήμην [καὶ
ἐλελαμπρυσμην]. Ῥημ. [λάμπρυσμα, λαμπρυντής (ἐξ οὗ λαμπρυντικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ λαμπρός (ὅπερ ἐκ τοῦ λάμπω) κατ' ἀναλογία τοῦ ἐκ τοῦ
ἀμύνει (ἀμύν-ω=ἀμύνω=) ἀμύνω, καθ' ὃ καὶ αἰσχος=αἰσχύνω κλ. Ὅθεν
θέμα ἀναλογικὸν λαμπρύν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ
πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς: λαμπρόν τι ποιοῦ
καὶ παθ. λαμπρὸς γίγνομαι. Συνώνυμα ἰδὲ ἀγάλλω σημ.

Λάμπω (=ἐκβάλλω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ, διαπρέπω), πρτ. ἔλαμπον,
μελ. λάμψω, ᾄορ. ἔλαμψα, πρκ. λάμψας ἔχω [καὶ β' ἔλεαμπα μτγν.], ὑπερσ.
λάμψας εἶχον. Παθ. λάμπομαι, [μέσ. μέλ. λάμφομαι], τᾶλλα ἐκ τῶν συνων.
Ῥημ. λάμψις, λαμπάς, λαμπτήρ, λαμπρός (ἐξ οὗ Λάμπρος καὶ λαμπρότης).

Σημ. Θέμ. λαμπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ κυρίως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων:
ἐνά, κατά, διά, ἀντί, ὑπό, ἐπὶ καὶ πρὸς. Συνώνυμα: [μαρμαίρω, σελαγέω,
σελαγίζω, φωτίζω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ], φαίνομαι.

Λανθάνω καὶ σπν. λήθω (= μένω ἄγνωστος, κεκρυμμένος, ἀπαρ-
τηρητος, διαφεύγω τὴν προσοχήν), πρτ. ἐλάνθανον, μέλ. λήσω, ἄορ. β' ἔλα-
θον (λάθω· λάθοιμι· λάθε· λαθεῖν· λαθών), πρκ. β' ἐλέθηθα, ὑπερσ. β' ἐλελήθειν.
Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (= ληθιμονῶ), πρτ. ἐπελανθανόμην, μέσ. μέλ. ἐπι-
λήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπελαθόμην, πρκ. ἐπελέλησμαι (καὶ ἀπλοῦς μόνο
λέλησται), ὑπερσ. ἐπελελήσμην. Ῥημ. λήθη, λήσμων (ἐξ οὗ ἐπι-λήσμων
λησμοσύνη, καὶ τὸ τῆς οὐλουμένης λησμονῶ), λάθρα, λάθος, ἀλάθητος
ἄληστος, ἀνεπίληστος, βιβλιο-λάθας.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. ληθ-, καὶ ἄορ. λαθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσ-
φυμάτων -α- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτηρισ -ν- ὅρα εἰσαγ. § 11) λα-ν θ-άν-ω. Τὸ ἐ-
νεργ. ἅπαντ' αὖ συνθετον μετὰ τῆς διὰ, τὸ δὲ μέσον ἀείποτε μετὰ τῆς ἐπι-
πλήν τοῦ μέσ. ἄορ., ὅστις ἅπαντ' ἐνίοτε μετὰ τῆς ἐκ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς
ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: λανθάνω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἐπιλανθάνομα-
ι τινος λέγεται καί: λήθην ἔχω τινός, λήθη λαμβάνει μέτινος καὶ λήθη ἐγγίγνε-
ται μοι τινός. Ἀντίθετα τῷ ἐπιλανθάνομαι εἶναι τὰ: μνησκόμαι, μνημονεύω.

Σημ. 2. Τὸ λανθάνω ὡς καὶ τὰ: τυγχάνω, οἴχομαι, σπουδάζω, φθάνω
καὶ (τὰ διαρκείας σημαντικά:) διαγίγνομαι, διάγω, διατελῶ, διαμένω, διαβιά-
σονται κατὰ κατηγορηματικὴν μετοχὴν ὅτε τὰ μὲν ῥήματα ἐρμηνεύονται διὰ
τῶν ἐκ τῶν ῥημάτων παραγομένων ἐπιρρημάτων ἢ συνωνύμων περιφράσεων:
λάθρα (λανθάνω), τυχαίως (τυγχάνω), ταχέως (οἴχομαι), μετὰ σπουδῆς
(σπουδάζω), πρότερον, πρὸ ὀλίγου (φθάνω), ἀεὶ (διαρκῶς, ἀδιαλείπτως
διαγίγνομαι, διάγω κλ., κλ.), αἱ δὲ μετοχαὶ μεταβάλλονται εἰς ῥήματα ἔ-
χοντα τὸν χρόνον, ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον τῶν ῥημάτων: ἔλαθεν ἅπῳν (=λα-
θρα ἀπῆλθεν), ἐτύγχανεν ἐργαζόμενος (= τυχαίως εἰργάζετο) κλ., κλ.

ἄ')—**Λέγω** (= συλλέγω, ἐκλέγω, λογαριάζω, μετρῶ) ἀείποτε σύνθετον
μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἐκ, κατὰ, διὰ, προ-εκ-: συλλέγω, πρτ. συνέλε-
γον, μέλ. συλλέξω, ἄορ. συνέλεξα, πρκ. συνείλοχα, ὑπερσ. συνειλόχην. Μέσ.
καὶ παθ. συλλέγομαι, πρτ. συνελεγόμην, μέσ. μέλ. συλλέξομαι, μέσ. ἄορ.
συνελεξάμην, παθ. μέλ. α' συλλεχθήσομαι καὶ β' συλλεγίσομαι, παθ. ἄορ. α
(καὶ ὡς μέσ.) συνελέχθην καὶ β' συνελέγην, πρκ. συνείλεγμα, ὑπερσ.
συνειλέγμην καὶ συνειλεγμένος ἦν. Ῥημ. συλλογή, ἐκλογή, σύλλογος,
κατάλογος, λέχος, λεχώ, λόχος, λογάς, -άδος, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος κλ.,
ἐκλεκτός, ἐκλεκτέον, κλ.

Σημ. Θέμ. λεγ-. Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. τὸ μὲν ε τοῦ θέματος τρέπεται εἰς
ο δὲ χαρακτηριστὸν δασύνεται. Οἱ συντελιζοὶ χρόνοι ἀναδιπλασιάζονται διὰ
τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἰμαρται (ὁ ἰδὲ). Ἀντὶ τοῦ συλλέγω λέγεται
καί: συλλογὴν ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκλέγω καί: ἐκλογὴν ποιοῦμαι.

β')—**Λέγω** (= ὁμιλῶ), πρτ. ἔλεγον, μέλ. λέξω καὶ ἐρῶ, ἄορ. α' ἔλε-
ξα καὶ εἶπα καὶ β' εἶπον (κλίνεται δὲ ὁ εἶπον ὡς ἐξῆς· εἶπον, εἶπας,
εἶπε, εἶπατον, εἰπάτην, εἶπομεν, εἶπατε, εἶπον ὑποτ. εἶπω· εὐκτ. εἶποιμι
προστ. εἰπέ, εἰπάτω· εἰπαιον, εἰπάτων· εἶπατε, εἰπόντων· ἀπρμ. εἰπεῖν
μτχ. εἰπών), πρτ. εἴρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν καὶ εἰρηκώς ἦν. Παθ. λέγομαι,
πρτ. ἐλεγόμην, παθ. μέλ. ῥηθήσομαι καὶ σπν. λεχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐρρή-
θην καὶ σπν. ἐλέχθην, πρκ. εἴρημαι καὶ σπν. λέλεγμαι, ὑπερσ. εἰρήμην
καὶ εἰρημένος ἦν, μετ. ὁλ. μέλ. εἰρήσομαι καὶ σπν. λελέξομαι. Ῥημ. λέξις,
ῥῆσις, λόγος, ῥῆμα, ῥήτωρ, ῥήτος, ῥητέον, λεκτός, λεκτέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (ὅρα εἰσαγ. § 17), ἔχει δὲ θέμ. 1) λεγ- 2)
Ῥεγ-, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε- ὁ μέλ. ἐρ-ε-(σ)-ω=ἐρῶ) καὶ κατὰ μετὰ-

ἔσιν *ἔσ-*, ἔξ οὗ ὁ (*ἔσθηκα*) *εἶρηκα* (ὅρα *μείρομαι* σημ.), (*ἔσθη-θήσομαι*) *ἔσθησομαι*, *ἔσθηθην* (*ἔσθημαι*) *εἶρημαι*· καὶ 3) *ἔσπ-* καὶ (κατὰ συγκοπὴν) *ἔσπ-*, ἔξ οὗ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ ἀδῆσσεως ὁ ἄορ. *ἔσπ-ἔσπον* = *ἔειπον* (ποιητ.) = *εἶπον*.

Σημ. 2 Τὸ λέγω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *ὁμιλῶ* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μόνον ἐκτὶ τῶν προθέσεων *ἀντί*, *ἐπί*, καὶ *πρό*. Ἀναδιπλασιάζεται δὲ διὰ τοῦ *ει* καὶ ἀναλογίαν τοῦ *εἰμαρταί* (ὁ ἰδέ). Ἐκ τοῦ ἄορ. β' *εἶπον*, προέκυψεν ὁ ἄορ. *εἶπα* (πρὸβλ. καὶ *ἤνεγκον-ἤνεγκα*) Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται κατελελυμένως: *λέγω ἑμάντον*. Ἀντὶ τοῦ λέγω λέγεται καὶ: *λόγον ποιοῦμαι λόγον προσφέρω τινὶ καὶ παθ.*: *λόγος γίγνεται ὑπὸ τινος*. τὸ δέ: *λόγον ποιοῦμαι* = ἐπιτρέπω εἰς τινα τὸν λόγον.

Σημ. 3 Τό: *εὖ λέγω* (=εὐλογῶ, ἐπαινῶ) καὶ: *κακῶς λέγω* (=κακολογῶ) ἔχουσιν ὡς παθ. τὸ: *εὖ ἀκούω ὑπὸ τινος* ἢ *εὐλογοῦμαι καὶ κακῶς ἀκούω κακολογοῦμαι ὑπὸ τινος*.

Σημ. 4. Συνώνυμα τῷ λέγω εἶναι τά: *φράζω*, *ἀγορεύω*, *φημί*, *ἡμί*, *δηγοῦμαι*, *δηγοῦμαι*, *διαλέγομαι*, *φθέγγομαι*, *ἐκκλησιάζω*, *παρησιάζομαι*, *ῥησιάζομαι*, *ἀδολεσχῶ* καὶ *λαλῶ*. Τὸ λέγω διαφέρει τοῦ *λαλῶ*, καθ' ὅτι τὸ μὲν λέγω = προφέρει τοὺς ἀναγκαίους καὶ ἀρμοζόντας λόγους, τὸ δὲ *λαλῶ* = λέγω λόγους ἀκαίρους. μακροὺς καὶ μὴ ἀρμοζόντας (ἰδὲ καὶ *λαλῶ* σημ.).

Λεηλατέω-ω (=διαρπάζω, ἀποκομίζω λάφυρα, ἐρημώνω), πρτ. *λεηλάτουν*, μέλ. *λεηλατήσω*, ἄορ. *ἐλεηλάτησα*, πρκ. *λείαν πεποίημαι*, *λεηλατήσας ἔχω*, ὑπερσ. *λείαν ἐπεποιήμην* ἢ *λεηλατήσας εἶχον*. Παθ. *λεηλατοῦμαι*, καὶ παθ. ἄορ. *ἐλεηλατήθην*, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ *λεηλατῶ* (ἀντὶ *λειηλατῶ*· ἰδὲ *ἐπηρεάζω* σημ.) εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *λείαν ἐλάυνω* μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (ὅρα *ἐρχεῖσθαι* σημ.). Τὸ *λεηλάτης*, ἔξ οὗ τό: *λεηλασία* [καὶ *λεηλατικός*], ἄχρηστον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *λείαν ποιοῦμαι* καὶ *λείαν ἄγω*, *λῆζομαι*, *ληστεύω*, *ῥημόω-ω*, *βλάπτω*, *δενδροκοπῶ*, *δενδροτομῶ*, *δηρόω-ω*, *κακῶω-ω*, *κακουρῶ*, *λμυαίνομαι*, *λωβῶμαι*, *φθείρω*, *σίνομαι*.

Λείπω (=ἀφίημι), πρτ. *ἔλειπον*, μέλ. *λείψω*, ἄορ. *ἀ' ἔλειψα* καὶ *ἔλιπον*, πρκ. *ἀ' λέλοιπα* καὶ *β' λέλοιπα*, ὑπερσ. *ἀ' ἔλειψεν* καὶ *β' ἔλοιπεν* καὶ *λελοιπῶς ἦν*. Παθ. καὶ μέσ. *λείπομαι*, πρτ. *ἐλειπόμην*, ἄορ. μέλ. *ἀ' ὡς μέσ. λειφθήσομαι* καὶ *β' λιπήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἔλειφθην*, σ. μέλ. *λείψομαι*, μέσ. ἄορ. [*ἀ' ἔλειψάμην* μτγν. καὶ] *β' ἐλιπόμην*, πρκ. *λειμμαι*, ὑπερσ. *ἐλελειμμαι*, μετ' ὅλ. μ. *λελείψομαι*. Ῥημ. [*λείψις*], ἄορ. μέλ. *λείψανον*, λοιπός, ἀδιάλειπτος, ἀνέκλειπτος, *λειπτέον*.

Σημ. Θέμ. ἰσχ. *λειπ-* καὶ ἄσθ. *λιπ-*. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τὰς προθέσεων: *ἀπό*, *διά*, *ἐκ*, *ἐν*, *ἐπί*, *κατά*, *παρά*, *πρό*, ὑπό. Ὁ πρκ. *λέπτα* δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα· τρέπει δὲ τὸ εἰς οἰ. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ *πω* σχηματίζονται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ ἄσθενους θέμ.: *λιποτάκτης*, *λιπότης*, *λιπόσαρκος*, *λιπόθυμος*, (ἔξ οὗ *λιποθυμία*), *ἐλλειψής* κλ., σπανίως δὲ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ: *λειψυδρία*, *λειψόθυρις*, *λειψοφραγής* κλ.

Σημ. 2 Συνών. τῷ *λείπω* εἶναι: τὸ *λιμπάνω*, ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον ἐνεστώτα· γίγνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄσθ. θέμ. *λιπ-* προσλήψει τῶν προσφωμάτων καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος *ν* ὅρα εἰσαγ. ε 11: (*λι-ν-πά-ν-ω*) = *λιμπάνω*.

Λειτουργέω-ω καὶ Ἄττ. **λητουργέω-ω** (=εἰμαι δημόσιος ὑπάλληλος, διαχειρίζομαι πολιτικὸν ὑπουργημα καὶ δαπανῶ ἐκ τῶν ἰδίων τὰς μετ' οὗ συνδεδεμένας δαπάνας· ἐν δὲ τῇ ἐκκλησιολογίᾳ = διαχειρίζομαι ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, εἰμαι ἱερεὺς κλ.) πρτ. *ἐλη(ει)τούργουν*, μέλ. *λη(ει)τούργησω*,

άορ. ἐλη(ει)τούργησα, πρκ. λελη(ει)τούργηκα, ὑπερσ. ἐλελη(ει)τουργήκων. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς εὐρηται μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. τὰ λελη(ει)τουργημένα. Ῥημ. λειτούργημα, λειτουργητέον, ἀλη(ει)τούργητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λη(ει)τουργός (ἐξ οὗ καὶ λη(ει)τουργία καὶ λη(ει)τουργικός), ὅπερ ἐκ τοῦ λητοσερός (κυριώς=δημιουργός) ὅπερ ἐκ τοῦ λαός (λάιτος=) λήιτος (=δημόσιος) καὶ ἔργω, ἐργάζομαι. Σμ. ματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (θ. κρατες-) κρατῶ καὶ γράφεται κατὰ τοῦ η καὶ διὰ τοῦ ει ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν *ττ. ἐπιγραφῶν «λητοურγε διὰ τοῦ η Ἄτκ., διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου Ἑλλήνης» λήιτον γὰρ τὸ δημῶνιον» (Μοΐρις).

Λευκώ-ω (=καθιστῶ τι λευκόν, ἀσπρίζω), ἄορ. ἐλεύκωσα, τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Μέσ. πρτ. ἐλευκούμην, πρκ. λελεύκωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. λεύκωσις, λεύκωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ λευκός. Ἀντὶ τοῦ λευκῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ποιεῖ τι λευκόν· παθ. λευκός εἰμι (ἢ γίγνομαι) καὶ μέσ.: ποιοῦ ἑμαυτὸν λευκόν. Συνώνυμα: λαμπρύνω, [λευκαίνω], καλλύνω, ἀγάλλω.

Λεύω (=λιθοβολῶ), πρτ. κατ-έλευον καὶ ἄορ. κατ-έλευσα, τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Παθ. μέλ. καταλευσθήσομαι καὶ παθ. ἄορ. κατελεύσθην, τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. κατάλευσις, λευσμός, λευστήρ, λευστός (ἐξ οὗ λιθόλευστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ Δωρ. λεῦς (ῥ) (=λίθος) (Ἄτκ. λῆας=λᾶς), ὅπερ ἐκ τοῦ θε (λεF=) λευ-. Τὸ ῥ. παρ' Ἄτκ. ἀποντῆ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ, προσλαμβάνει ἐν τῷ θερ. πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχοῦν. ὀλικῶν καταλήξεων σ ὄρα κλει(η) σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: βάλλω τινὰ λίθος, καταπετρόω-ω, λιθόβολῶ, λιθάζω.

Λήγω (=τελειώνω), πρτ. ἔληγον, μέλ. λήξω, ἄορ. ἔληξα, πρκ. λήξας ἔχω, ὑπερσ. λήξας εἶχον. Ῥημ. λήξεις, ἄ-ληκτος (ἐξ οὗ ἀκατάληκτος).

Σημ. Θέμ. ληγ-. Συνώνυμα: παύομαι, τέλος ἔχω. Ἀντίθετα ἀρχομαι.

Λήζομαι (=ληστεύω) ἀποθετικόν μέσ., πρτ. ἐληζόμην, μέσ. μέλησομαι, μέσ. ἄορ. ἐλησάμην, παθ. ἄορ. ἐλήσθην, πρκ. ἐλέησμαι, ὑπερσ. ἐλελήσμην. Ῥημ. (ληιδ-τῆς=) ληστής (οὗ θηλ. ληστρίς, -ίδος καὶ παρώνυμον: ληστικός ἢ ληστρικός), ληστήρ (οὗ θηλ. ληστειρα καὶ παρώνυμον: ληστήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰων. λῆις, -ίδος (=λεία). Θέμ. ληιδ-. ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ.-j-: ληιδ-j-ομαι=) λήζομαι. Ὁ ἑνεργ. τύπος δὲν ἀπαντᾷ. Ἀντὶ τοῦ λῆζομαι λέγεται καὶ: ληστείας ποιοῦμαι καὶ ληστής εἰμι. Συνών. ἰδὲ ληηλατῶ σημ.

Ληρέω-ω (=φλυαρῶ), πρτ. ἐλήρουν, ἄορ. ἐλήρησα, τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. λήρησις, λήρησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ λῆρος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (τελεσ-ω=) τελέω. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς: λῆρός (ληρώδης) εἰμι, λήρους λέγω. Συνώνυμα ἰδὲ ἀδολεσχῶ σημ.

Ληστεύω, πρτ. ἐλήστευον, καὶ Παθ. ληστεύομαι, πρτ. ἐλήστευμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ληστεία, ληστεύω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ληστής (ἰδὲ λήζομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱκευῆς—ἱκετεύω. Ἀντὶ τοῦ ληστεύω λέγεται καὶ: ληστείας ποιοῦμαι καὶ ληστής εἰμι. Συνώνυμα ἰδὲ ληηλατῶ σημ., καὶ κλέπτω σημ.

Λιμοκτονέω-ω (=ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ διὰ λιμοῦ) παρ' Ἄτκ. πέζ. μόνον ὁ ἑνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ὡς καὶ τὸ παθ. λιμοκτονοῦμαι μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ διὰ περιφράσεων. Ῥημ. [λιμοκτόνοσις]

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λιμός καὶ κτείνω μὴ μεσολαβούτος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα λεηλατῶ σημ.). Τὸ λιμοκτόνος, ἐξ οὗ καὶ λιμοκτονία μτγν. Ἀντὶ τοῦ λιμοκτονῶ λέγεται: λιμῶ ἀποκτείνω τινά, λιμῶ ἐκπολιορκῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. λέγεται: λιμῶ ἀποθνήσκω, λιμῶ τελευτῶ, λιμῶ ἀπόλλυμαι, λιμῶ παρατείνομαι.

Λιπαρέω-ω (=παρακαλῶ ἐπιμόνως), πρτ. ἐλιπάρουν, μέλ. λιπαρήσω καὶ Παθ. λιπαροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ των συνωνύμων. Ῥημ. λιπάρησις, λιπαρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λιπαρός (ὅπερ ἐκ τοῦ λίπος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ τέλος (τελέσ-ω=) τελῶ. Το σύνθετον ἐκλιπαρῶ μτγν. Συνώνυμα ἰοδὲ ἱκετεύω σημειώσιν.

Λογίζομαι (=λογαριάζω, μετρῶ, σκέπτομαι) ἀποθ. μέσον μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἐλογιζόμην, μέσ. μέλ. λογιόυμαι, μέσ. ἄορ. ἐλογισάμην, παθ. μέλ. λογισθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. σημ. ἐλογίσθην, πρκ. καὶ ὡς παθ. λελόγισμαι, ὑπερσ. ἐλελογίσμην. Ῥημ. [λόγισις, λόγισμα], λογισμός, λογιστής (ἐξ οὗ λογιστήριον, λογιστικός καὶ ἀλόγιστος), λογιστέον

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λόγος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ὀδοντοφωλονήκτου ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θ. ἀναλογ. λογιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ παρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαιτῇ δὲ καὶ σύνθετον: διαλογίζομαι (=σκέπτομαι), ἀντιλογίζομαι (=ὑπολογίζω ἀπ' ἐτέρου), συλλογίζομαι, ἀναλογίζομαι, παραλογίζομαι (=κακῶς κρίνω) κλ.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ λογίζομαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς: λογισμὸν ἔχω, λογισμῷ χρῶμαι, λογισμὸς ἐμπίπτει μοι ὡς παθ. δὲ διαλογισμὸς γίγνεται. Συνώνυμ. ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ μετρῶ εἶναι τὰ: ἀριθμέω, καταριθμέω, ἀπαριθμέω, μετρῶ ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ σκέπτομαι τὰ: σκοποῦμαι, βουλεύομαι ἐνθυμούμαι, ἐννοῶ.

Λοιδорέω-ω (=κακολογῶ, ὑβρίζω) ὁμαλόν. Ῥημ. λοιδύρησις, λοιδύρημα, λοιδορησμός, λοιδορητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λοιδορος (ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀττ. δὲ πεζολ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ. φιλολοιδορος), ἐξ οὗ καὶ λοιδορία. Τὸ ῥ. σηματοῖται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ἐνεργ. λοιδορῶ καὶ μέσ. λοιδοροῦμαι διαφέρουσι μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. Καὶ τὸ μὲν λοιδορῶ συντάσσεται αἰτιατ., τὸ δὲ μέσον λοιδοροῦμαι, ὅτε μὲν αἰτιατ., ὅτε δὲ δοτικῇ. Τὸ μέσον ἀλληλοπαιθεὶς ἐκφέρεται περιφραστικῶς: λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Ἀντὶ τοῦ λοιδορῶ ἡ μέσον λοιδοροῦμαι λέγεται καὶ: λοιδορίαν ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα: βλασφημῶ, κατηγορέω-ω, κακηγορέω-ω, κακολογῶ, κακίζω, αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, ὑβρίζω, μέμφομαι, προσηλακίζω, ψέγω. Ἀντίθετα: ἐπαινώ, εὖ λέγω.

Λούω (=λούζω), παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἀπαντῶσι μόνον οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.: λούμεν, λούτε, λούσι· λού· ἐλούμεν. Τὰ δ' ἄλλα, ἦτοι ἔνεστ. λούω, πρτ. ἐλουν, μέλ. λούσω, ἄορ. ἐλουσα, πρκ. λούσας ἔχω, μτγν. Μέσ. λούομαι καὶ (λόομαι=) λού·μαι (μόνον οἱ τύποι: λούται, λούνται· προστ. λούσθω· ἀπαρέμ. λού·σθαι· καὶ μτγ. λούμενος), πρτ. ἐλούμην (μόνος ὁ τύπος: ἐλούντο), μέσ. μέλ. λούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλουσάμην, [παθ. μέλ. λουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐλούσθην μτγν.], πρκ. ἐλούμαι (μόνος ὁ τύπος: λελούμενος) [καὶ μτγν. ἐλέλουμαι], ὑπερσ. ἐλελούμην [καὶ μτγν. ἐλελούσμην]. Ῥημ. λούσις, λουτρόν, λουτήρ.

Σημ. Θέμ. λoF- (ὅπερ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ποιητ. ῥ. λoF-ω ἢ λoF-έω) καὶ συναιρέσει μὲν (μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ F διὰ τὸ ἐν μέσῳ φωνηέντων εἶναι)

τοῦ ὀνείκου ὁ μετὰ τοῦ ἐπομένου θεμ. φωνήεντος ὁ ἦ ε προκύπτουσιν οἱ τύποι οὐν: (λόφ-ομεν=λό-ομεν=) *λοῦμεν*, *λοῦτε* κλ., τροπή δὲ τοῦ F πρὸ συμφωνου εἰς υ προκύπτουσιν ἐπίσης οἱ τύποι εἰς οὐν: (λόφ-σω=) *λούσω*, *ἐλὼσω* κλ. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεκρατίησε πανταχοῦ ἡ δίφθογγος -ου ἐν τῷ θεματι. 'Οδὲ καὶ ἐν τῷ ἐνεστώτι: *λούω*, *λου-εις*, *λούμενος* κλ., κλ. Οἱ τύποι, ἐν οἷς ἕμαι λήγει εἰς *λοο-* καὶ *λουε-* δὲν θεωροῦνται δόκιμοι.

Λυμαίνομαι (=βλάπτω, καταστρέφω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεσθ. διαθέσ., πρτ. ἐλυμαινόμην, μέσ. μέλ. *λυμαινούμαι*, μέσ. ἄορ. ἐλυμήμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. -ἐλυμάνθην, πρκ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. *λελύμασμαι*, ὑπερσ. ἐλελυμάσμην, μετ' ὄλ. μ. *λελυμασμένος* ἔσομαι 'Ρημ. *λύμασις*, *λυμάντωρ*, *λυμαντήρ* (ἔξ οὗ *λυμαντήριος*), *λυμαντήρ*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *λύμη* κατ' ἀνάλογίαν τοῦ *μέλας* (μελάν-j-ω=) *μελαίνω* ὁδὲ θέμα ἀναλογικὸν *λυμαν-*, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεσθ. καὶ πρτ. καὶ τὰ ὀνηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Ὡς παθ. δὲ λαμβάνεται ἡ φωνή: *λύμη γίνεται*. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *λυμαίνω*. Συνώνυμα: *βλάπτω*, *φθείρω*, *λωβῶμαι*, *ἐπηρεάζω*, *κακῶω-ω*, *κακοιργῶ*, *δηληλατῶ*, (ὁ καὶ ἰδὲ). Ἀντίθετα: *ὠφελῶ*, *ὀνίμηναι*, *λυσίτελῶ*.

Λυπέω-ῶ (=προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ), πρτ. ἐλύπουν, μέλ. *λυπήσομαι*, ἄορ. ἐλύπησα, πρκ. *λελύπηκα*, ὑπερσ. ἐλελυπήκειν. Μέσ. *λυπούμαι*, πρτ. ἐλυτούμην, μέσ. μέλ. -λυπήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐλυπήθη, πρκ. ὡς παθ. *λελύπημαι*, ὑπερσ. ἐλελυπήμην 'Ρημ. [*λύπημα*], *λυπητέος*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *λύπη* (ἔξ οὗ καὶ *λυπηρὸς*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπειθῆς—*ἀπειθέω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ἀντὶ τοῦ *λυπῶ* λέγεται καὶ *λύπη* *παρέχω* (ἢ *ἐμποιῶ*) *τινί*, ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου *λυπούμαι* καὶ: *λυπῶμαι* καὶ *λυπηρῶς φέρω*. Συνώνυμα τῷ μὲν *λυπῶ* εἶναι τὰ: *ἀνίω*, *ἐνίχλω*, *θλίβω*, *βλάπτω*, *πιέζω*: τῷ δὲ *λυπούμαι* τὰ: *ἀνίωμαι*, *ἄχθομαι*, *ἀθίμω*, *ἀσχάλλω*, *ἀλγέω*, *θλίβομαι*. Ἀντίθετα: *χαίρω*, *ἡδομαι*, *εὐφραίνομαι*, *ἀγάλλομαι*, *τέρπομαι*.

Λυσιτελέω-ῶ (=εἶμαι ὠφέλιμος, ὠφελῶ), πρτ. ἐλυσιτέλουν, μέλ. *λυσιτελήσω*, ἄορ. ἐλυσιτέλησα, πρκ. ὠφέληκα ἢ *λυσιτελήσας ἔχω*, ὑπερσ. ὠφελήκειν ἢ *λυσιτελήσας* ἔχον. 'Ρημ. *λυσιτελοῦντως* (ἔκ τῆς μτχ.).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ *λυσίτελής*, ὅπερ ἐκ τοῦ *λύω* καὶ *τέλος*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ὠφελῶ σημ. 2.

Λύω (=λύνω, ἐλευθερώνω, διαλύω, ἐξηγῶ, ἀφανίζω, παραβαίνω κλ.) ὁμαλόν. 'Ρημ. *λύσις*, κατὰ-*λυμα*, *λυτήρ* (ἔξ οὗ *λυτήριον*) ἢ *λύτη*, *λύτρον*, *λυτός*, *λυτέος*, *λυτέον*.

Σημ. Θέμ. *λυ-*. Ὁ θεμ. χαρακτήρ υ εἶναι βραχυῶς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ θ, μ, ἀρχομένων ὀλιγῶν καταλήξεων. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *διαλύω* (μετ.=καταργῶ, καταστρέφω καὶ ἀμετ.=κονεύω, κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμένου: *ὑποξύγια*, *φορτίον*), *παρὰλύω*, *ἀπολύω* κλ. Ἀντὶ τοῦ μέσου *λύομαι* λέγεται καὶ: *λύσιν ἐπίσκομαί τινος* ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: *λύσις ἐστὶ τινος*. Ἀντὶ δὲ τοῦ *διαλύω* λέγεται καὶ: *διάλυσιν ποιοῦμαι* ἀντὶ δὲ τοῦ *καταλύω* καὶ: *κατάλυσιν ποιοῦμαι*.

Λωβάομαι-ὠμαι (=βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθέσεως: πρτ. ἐλωβώμην, μέσ. μέλ. *λωβήσομαι*, μέσ. ἄορ. ἐλωβήσάμην, παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλωβήθην, πρκ. ὁ παθ. *λελώβημαι*, ὑπερσ. ἐλελωβήμην. 'Ρημ. *λώβησις*, *λώβημα*, *λωβήτης* ἢ *λωβητήρ*, *λωβήτωρ*, *λωβητός*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *λώβη* (=βλάβη, ὕβρις). Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος

λωβάω. Ἀντὶ τοῦ λωβῶμαι λέγεται καὶ λώβη εἰμίτινος καὶ παθ.: λώβη γίνεται. Συνώνυμα τῷ λωβῶμαι ἰδὲ λυμáινομαι σημ.

Λωποδυτέω-ω (=εἶμαι λωποδύτης, κλέπτης κυρίως ἐνδυμάτων, κλέπτω), πρτ. ἔλωποδύτου, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ λωποδύτης, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. λῶπος (=ἱμάτιον) καὶ δύομαι, ἐξ οὗ καὶ λωποδυσία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δυστυχῆς (δυστυχέω-ω=) δυστυχῶ. Συνώνυμα: κλέπτω, ἐκκλέπτω, κλοπεύω, ληστεύω, σὺλῶ, τοιχωρυχῶ, ὑπεξαίρω, νοσφίζομαι.

M

Μαίνω (=κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελαίνω τινά), πρτ. ἔμαινον, μέλ. μανῶ, ἀόρ. ἔμνηνα, πρκ. μεμάνηκα, ὑπερσ. ἔμεμανήκειν. Παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἀόρ. ἔμνηνα ἀπαντᾷ, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων. Μέσ. μαίνομαι (=εἶμαι μανιώδης, κυριεύομαι ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἢ σφοδροῦ πάθους, τρελαίνομαι), πρτ. ἔμαινόμην, μέσ. μέλ. μανοῦμαι, παθ. μέλ. β' μανήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔμηνάμην, παθ. ἀόρ. β' ὥς μέσ. ἔμάνην, ἐνεργ. πρκ. β' ὥς μέσ. μέμνηνα καὶ παθ. μεμάνημαι, ὑπερσ. ἔμεμανήμην. Ῥημ. μανία (ἐξ οὗ μανικός), μάνις (ἐξ οὗ μαντεύομαι καὶ μαντεῖον), μαινάς.

Σημ. Θέμ. μαν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ ποσφύματος -j-: μαν-j-ω=μαίνω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν μαίνω εἶναι τὰ: ποιῶ τινα μαίνεσθαι, ἐξίστημι τοῦ λογισμοῦ (ἢ τοῦ φρονεῖν), διαστρέφω, [μωραίνω]. τῷ δὲ μαίνομαι τὰ: παραφρονέω, διαστρέφομαι (τὰς φρένας), δαιμονάω, μελαγχολάω, ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν).

Μακαρίζω (=λέγω μάκαρ-μάκαρ, νομίζω τινὰ μακάριον, εὐτυχῇ, καλοτυχίῳ), πρτ. ἐμακάριζον, μέλ. μακαροῦ, ἀόρ. ἐμακάρισα, πρκ. μακαρίσας ἔχω, ὑπερσ. μακαρίσας εἶχον. Παθ. μακαρίζομαι, πρτ. ἐμακαρίζομην, παθ. μέλ. μακαρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμακαρίσθην, πρκ. μεμακάρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμακαρίσμην. Ῥημ. μακαρισμός, μακαριστός (ἐξ οὗ ἀξιωμακάριστος), μακαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάκαρ (ἐξ οὗ καὶ μακάριος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν μακαρίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφράζεται ἀναλελυμένως: μακαρίζω ἐμαυτόν. Συνώνυμα ἰδὲ εὐδαιμονίζω σημ. Ἀντίθετον οἰκτίρω.

Μακρολογέω-ω μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μτγν' ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῆς περιφράσεως: μακρὸν λόγον ἀποτεῖνω (ἐνεργ.) καὶ μακρολογία γίνεται (παθ.). Ῥημ. μακρολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μακρολόγος (ἐξ οὗ καὶ μακρολογία). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα ἰδὲ ἀδολεσχεῶ σημ. 2

Μανθάνω, πρτ. ἐμάνθανον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. μαθήσομαι, ἀόρ. β' ἔμαθον, πρκ. μεμάθηκα, ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μεμαθηκώς ἦν. Παθ. μόνον μανθάνομαι, πρκ. μεμάθημαι (μόνον κατὰ μτγ. μεμαθημένος=μεμαθηκώς). Ῥημ. μάθησις, μάθημα (ἐξ οὗ μαθηματικός), μαθητής (ἐξ οὗ μαθητικός), μαθητός, μαθητέον.

Σημ. Θέμ. μαθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χάρακτῆ-

ρος -ν- δρα εισαγ. § 11:) *μα-ν-θ-αν-*, προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος -ε-: *μαθ-ε-*. Τὸ *μανθάνω* λαμβάνεται καὶ ὡς παθ. τοῦ διδάσκω, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων: *καταμανθάνω* κλ. Ἄντι τοῦ *μανθάνω* λέγεται καί: *τὴν μάθησιν ποιοῦμαι*. Συνώνυμα ἰδὲ *αἰσθάνομαι* σημ.

Μαντεύομαι (=προφητεύω, συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐμαντεύομην, μέσ. μέλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμαντεύσάμην, πρκ. (ὡς παθ.) μεμάντευμαι (μόνον μτχ. μεμαντευμένα=τὰ προλελεγμένα ὑπὸ τοῦ μαντείου), ὑπερσ. ἐμεμαντεύμην. Ῥημ. μαντεία, μάντευμα, μαντευτής (ἐξ οὗ μαντευτικός), μαντευτός, μαντευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μάντις* (ὅπερ ἐκ τοῦ *μαίνομαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *βασίλευς-βασίλευω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *κατά, διά, πρός*. Ὁ ἐνεργ. τύπος *μαντεύω* μτγν. Συνών. καὶ περιφράσεις: *προφητεύω, χεῖρω-ω, χρησιμοδοτέω-ω, χρηστηριάζομαι, μαντικῇ ἢ μαντεῖαις χρώμαι*.

Μαραίνω (=σβήνω τι καὶ ὦν μετρε. =καταστρέφω, κατατρῶγω, ἐξασθενίζω κατὰ μικρόν, κάμνω νὰ ξηρανθῇ), πρτ. ἐμάραινον, μέλ. μαραινῶ, ἄορ. ἐμάραινα, πρκ. μαράνας ἔχω, ὑπερσ. μαράνας εἶχον. Παθ. μαραίνομαι, πρτ. ἐμαραινόμην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι: παθ. μέλ. μαρανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμαρανθήν, πρκ. μεμάρῃμαι ἢ μεμάρῃσμαι, ὑπερσ. ἐμεμαράμην ἢ ἐμεμαράσμην] Ῥημ. μάραισις, μαρασμός.

Σημ. θέμ. *μαραν-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *μαραν-j-ω*) = *μαραίνω*. Ὁ ἄορ. (*εμαραν-σα*=*ἐμάραινα*) *ἐμάραινα* ἐκτείνει τὸ α βραχὺ τοῦ θέματος ἀναπληρωματικῶς εἰς α μακρον καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγ.ταί ρ. Συνών. α') *σβέννυμι* καὶ β') *ἀπόλλυμι, ἀσθενῶ, ἐξασθενίζω, ἐκλύνω, ξηραίνω*.

Μαρτύρῃ-ω, ὁμαλόν. Ῥημ. μαρτύρημα, μαρτυρητέον.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ *μάρτυς* (ἐπικ. *μάρτυρος*, αἰολ. *μάρτυρ*), ἐξ οὗ καὶ *μαρτυρία* καὶ *μαρτύριον*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατεσ-ω=ω) *κρατῶ*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *διά, κατά, σύν, πρός*. Τὸ μέσον ἐκφύεται ἀναλελυμένως: *διαμαρτυρῶ ἐμαντόν*.

Σημ. 2 Ἄντι τοῦ *μαρτυρῶ* λέγεται καί: *μαρτυρίαν παρέχομαι, μαρτυρεῖα χρώμαι* ἄντι δὲ τοῦ *διαμαρτυρῶ* καὶ: *διαμαρτυρίαν ποιοῦμαι*. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν πρτ. σημασίας εἶναι τὰ: *μηνύω, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω, καταμαρτυρῶ* ἐπὶ δὲ ἄμτβ. τὰ: *ὁμολογῶ, ἐπιμαρτυρῶ*.

Μαρτύρομαι (=ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐμαρτυρούμην, [μέσ. μέλ. μαρτυροῦμαι μτγν.], μέσ. ἄορ. ἐμαρτυράμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφρ.: *μάρτυρα ποιοῦμαι* τινα, εἰς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν καθίσταμαι καὶ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μάρτυς* (ἰδὲ *μαρτυρῶ* σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *διά* καὶ *ἐπί*.

Μαστιγώ-ω (=κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, μαστιγώνω), πρτ. ἐμαστίγουν, μέλ. μαστιγώσω, ἄορ. ἐμαστίγωσα, πρκ. μαστιγώσας ἔχω ἢ τῇ μάστιγι πέπληγα, ὑπερσ. μαστιγώσας εἶχον ἢ τῇ μάστιγι ἐπεπλήγειν. Παθ. μαστιγοῦμαι, πρτ. ἐμαστιγούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. μαστιγώσομαι, παθ. ἄορ. ἐμαστιγώθην, πακ. -μεμαστίγωμαι, ὑπερσ. ἐμεμαστιγώμην. Ῥημ. μαστίγωσις (ἐξ οὗ μαστιγώσιμος), μαστιγωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μάστιξ*, ἐξ οὗ καὶ τὸ συνώνυμον (μαστιγ-j-ω=) *μαστίζω* (ποιητ. καὶ μτγν). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *τῇ μάστιγι τύπτω τινά, πληγὰς*

ἐντείνω (ἢ *ἐντρέβω* ἢ *ἐμβάλλω*), *κακῶς ποιῶ τινα*, *τύπτω*, *παίω*, *πατάσσω*, *πλήττω*, *δέρω*, *αἰκίζομαι*.

Μάττω ἢ μάσσω (= *ζυμώνω*, *ἐκθλίβω*, *σπογγίζω*), *πρτ.* *ἔμματ(σ)ον*, *μέλ.* *μάζω*, *ἀόρ.* *ἐμάξα*, *πρκ.* *μάξας ἔχω* [καὶ *μέμαχα ποιητ.*], *ὑπερσ.* *μάξας εἶχον* [ἢ *ἐμεμάχην*]. *Παθ.* καὶ *μέσ.* [μᾶττ(σ)ομαι], *μέσ.* *μέλ.* *μάξομαι*, *μέσ.* *ἀόρ.* *εμαξάμην*, *παθ.* *ἀόρ.* [α' *ἐμάχθην* καὶ] β' *-ἐμάγην*, *πρκ.* *μεμάχμαι*, *ὑπερσ.* *ἐμεμάγμην*. *Ῥημ.* *μάγμα*, *μαγμός*, *μαγίς*, *μαγεύς*, *μάκτης ἢ μακτῆρ* (ἐξ οὗ *μακτήριος*), *μάκτρον* (ἐξ οὗ *χειρόμακτρον*), *μάκτρα*, *μᾶζα*, *μάγειρος*, *ἐκμαγεῖον*, *μακτός*.

Σημ. *Θέμ.* *μαγ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος *-j-*: *μαγ-j-ω*) *μάττω ἢ μάσσω*. *Συνώνυμα:* 1) *μαλάσσο(τ)ω*, *δέφω*, *χειραπτᾶζω*. 2) *φνράω*, *φύρω*. 3) *καθαίρω*, *ἀποψήω-ῶ*, *ἀποσμήχω*, *ὁμόρρυνμι*.

Μάχομαι (= *συνάπτω*, *μάχην*, *πολεμῶ*, *φιλονικῶ*) *ἀποθ.* *μέσον μετ' ἐνεργ.* *διαθ.*, *πρτ.* *ἐμαχόμην*, *μέσ.* *μέλ.* *μαχοῦμαι*, *μέσ.* *ἀόρ.* *ἐμαχεσάμην*, *πρκ.* *μεμάχημαι*, *ὑπερσ.* *ἐμεμαχήμην*. *Ῥημ.* *μῆχη* (ἐξ οὗ *μάχιμος*), *μαχητής* (ἐξ οὗ *μαχητικός*), *μαχητός* (ἐξ οὗ *περιμάχης*, *ἀμάχητος*), *μαχητέον*.

Σημ. 1 *Θέμ.* *μαχ-*, καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος *-ε-*): *μαχ-ε-* (ὄρα *εἰσαγ.* § 6, 2). Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ *ε* ἐν τοῖς συντελεστικοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ῥηματικοῖς ἐκτείνεται εἰς *η* κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (*-εω*) *ῶ*. Τὸ *ῥ.* *ἀπαντᾷ* καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων.

Σημ. 2. *Συνώνυμα τῷ μάχομαι* εἶναι τὸ *πολεμέω-ῶ* διαφέρει δὲ τὸ *πολεμῶ* συνήθως τοῦ *μάχομαι* ὅτι ὁ πόλεμος τῆς μάχης, δηλ. *«μάχη μὲν ἐστὶν ἢ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· πόλεμος δὲ ὁ χρόνος καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή»* (Αἰμιλιανός). Περιφράσεις δέ: *διὰ μάχης ἔρχομαι τινι· καὶ μάχην ποιοῦμαι*. Τὸ δὲ *μάχην ποιῶ* (= *γίνομαι στίσις μάχης*· ὄρα *ποιῶ σημ.*) *ἔχει παθ.* *τό: μάχη γίγνεται ἢ ἐστί*.

Μεγαληγορέω-ῶ (= *λέγω* *μεγάλα λόγια*, *ὁμιλῶ* *ἀλαζονικῶς*), *πρτ.* *ἐμεγαληγόρουν*, *ἀόρ.* *ἐμεγαληγόρησα*, *τὰ δ'* *ἄλλα* *ἐκ τῶν συνωνύμων*.

Σημ. Τὸ *ῥ.* εἶναι *παρασύνθετον* ἐκ τοῦ *μεγαληγόρος*, (ὅπερ ἐκ τοῦ *μέγας* καὶ *ἀγορεύω*), ἐξ οὗ καὶ *μεγαληγορία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *κράτος* (*κρατέσ-ω*) *κρατῶ*. *Συνών.*: *μεγαλανχέω*, *κομπάζω*, *κομπέω*, *καυχῶμαι*, *σεμνύνομαι*, *ἀλαζονεύομαι*, *ἐπαίρομαι*, *μεγαλύνομαι*, *μέγα φρονέω*.

Μεγαλύνω (= *καμνω* *τι μέγα*, *μεγαλόνω*, *ἐγκωμιάζω*), *πρτ.* *ἐμεγάλυνον*, *μέλ.* *μεγαλυνῶ*, *ἀόρ.* *ἐμεγάλυνα*, *τὰ δ'* *ἄλλα* *ἐκ τῶν συνωνύμων*. *Μέσ.* *μεγαλύνομαι* (= *καυχῶμαι*), *πρτ.* *ἐμεγαλυνόμην*, *παθ.* *ἀόρ.* *ἐμεγαλύνθην*, *τὰ δ'* *ἄλλα* *ἐκ τῶν συνωνύμων*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μέγας* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἀμύνη-ἄμύνω*, καθ' ὃ καὶ *βαθὺς-βαθύνω* κλ. Τὸ μέσον ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμένος: *μεγαλύνω* *ἐμαντόν*. *Συνώνυμα τῷ μὲν μεγαλύνω* εἶναι *τά: αὖθω* (ὁ ἰδὲ), *ἀννυῶ*, *ἐπαινῶ*, *ἐγκωμιάζω*, *εὐφημέω-ῶ*· *τῇ δὲ μεγαλύνομαι* *τά: κομπάζω*, *κομπῶ*, *ἀλαζονεύομαι*, *καυχῶμαι*, *ἐπαίρομαι*, *μεγαλανχῶ*, *σεμνύνομαι*, *νεανιεύομαι*.

Μεθύσκω (*μτβ.* = *κάμνω* *τινὰ νὰ μεθύσῃ*), *πρτ.* *ἐμέθυσκον*, *μέλ.* *μεθύσω*, *ἀόρ.* *ἐμέθυσα*, *πρκ.* *μεθύσας ἔχω*, *ὑπερσ.* *μεθύσας εἶχον*. *Μέσ.* *μεθύσκομαι* καὶ *συνήθως* *μεθύ-ω* (*ἄμτβ.* = *εἶμαι* *μεθυσμένος*), *πρτ.* *ἐμεθύσκόμην*, *παθ.* *μέλ.* *μεθυσθήσομαι*. *παθ.* *ἀόρ.* *ὥς μέσ.* *ἐμεθύσθην*, *πρκ.* *μεμέθυσαι*, *ὑπερσ.* *ἐμεμεθύσμην*. *Ῥημ.* *μέθυσις*, *μέθυσμα*, *μευσότης* (οὗ *θηλ.* *μεθύστρια* καὶ τὸ *παρώνυμον* *μεθυστικός*).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποιητ. μέθυ (=οἶνος), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ-σκ-: μεθύ-σκ-ω. Τὸ δ. φυλάττει τὸν θεμ. χαρακτήρα τῆς πανταχοῦ βραχυῆς (δρα εἰσαγ. § 7 σημ.)· προσλαμβάνει δ' ἐν τῷ θέματι πρὸ τῶν ἀπὸ μ. τ, θ' ἀρχομένων ὀλικῶν καταλήξεων σ κιτ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων, ὧν ὁ ἀρχικός χαρακτήρ τοῦ θέματος ἦτο σ' (δρα κλείω σημ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν μιθ. μεθύσκω εἶναι τὰ: οἰνώω· τῷ δὲ ἀμιβ. μεθύσκομαι ἢ μεθύω εἶναι τὰ: οἰνούμαι, κραιπαλάω-ῶ, βαπτίζομαι, παροίεω-ῶ. Ἀντίθετον: νήφω.

Μείγνυμι καὶ μείγνυμι καὶ μίσγω (ἐπὶ ὑγρῶν ἢ στερεῶν=ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω), πρτ. ἐμείγνυν καὶ ἔμισγον, μέλ. -μείξω, ἄορ. ἔμειξα, πρκ. μείξας ἔξω [ἢ μέμειξα], ὑπερσ. μείξας εἶχον [ἢ ἐμμείχην]. Μέτ. καὶ παθ. μείγνυμαι ἢ -μίσκομαι, πρτ. ἐμειγνύμην, μέσ. μέλ. μείζομαι, παθ. μέλ. τ' μειγθήσομαι καὶ β' μιγήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμειζάμην, παθ. ἄορ. α' καὶ ὧς μέσ. ἐμείχθην, καὶ β' καὶ ὧς μέσ. ἐμίγην, πρκ. μέμειγμα, ὑπερσ. ἐμμείγμην, μετ' ὅλ. μέλ. μεμείζομαι. Ῥημ. μεῖζις, μεῖγμα, μίγας, μεικτός, μεικτέον, μεῖγδην ἢ μεῖγδα.

Σημ. Θέμ. μίγ- ἢ μείγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -νυ-: μείγ-νυ-μι καὶ μείγ-νύ-ω (κατὰ τὰ βαρύτονα)· προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος -σκ-: (μίγ-σκ-ω=) μί-σκ-ω (πρβλ. λατ. misceo ἐκ τοῦ mic-sceo)= μίσγω (πρβλ. λύκη-λύγῃ καὶ λίσγος ἐκ τοῦ λίσγος, λατ. ligo). Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἐπί, κατά, σύν, πρὸς, ὑπὸ. Ἀντί τοῦ μείγνυμι λέγεται καὶ: ἐπιμειξία χρωμάτων πρὸς τινα καὶ παθ. ἐπιμειξία ἐστὶ πρὸς τινα. Συνώνυμα: 1) κεράννυμι (δὲ ἰδέ), κυκάω, φύρω, ἀναδεύω. 2) ἐνδύω, συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, συζεύγνυμι, συναρμώζω, [ταυτίζω].

Μειόω-ῶ (=ἐλαττώνω) μόνον ὁ ἐνεστ. παρ' Ἀττικοῖς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Παθ. μειοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐμειόθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. μείωμα, μειώσεις, μειωτός, μειωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ μειόν. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν μειῶ εἶναι τὰ: ἐλαττώ-ῶ, μειῶν τι ποιῶ, συντέμνω· τῷ δὲ μειοῦμαι τὰ: ἐλαττούμαι, ἐλαττον ἔχω ὑπὸ τινος, ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι.

Μείρομαι (=λαμβάνω τὸ ἀνῆκον εἰς ἐμὲ μέρος, μετέχω, διαιρῶ, λαμβάνω διὰ κλήρου) ποιητικόν, παρ' Ἀττικοῖς δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. ἐν τῷ γ' ἐνικ. εἴμαρται (=εἶναι πεπωμένον, ὠρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης). (εὐκτ. εἰμαρμένον εἴη· μτχ. εἰμαρμένος, -η, -ον-) καὶ ὑπερσ. εἴμαρτο. Ῥημ. μέρος, μοῖρα.

Σημ. Θέμ. σμερ-, (ἐξ οὗ μερ- ἢ μορ-) καὶ [κατὰ συγκοπὴν σμερ-, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α] σμαρ- (πρβλ. τρεπ-, τρπ-, τραπ- (τρέπω), στρεφ-, στεφ-, στεαφ- (στρέφω) κλ.). Τὸ ὁ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστ. τὸ πρόσφωμα -j-: (μερ-j-ομαι=μέρομαι=) μείρομαι. Ὁ πρκ. σχηματίζεται κανονικῶς ἐκ τοῦ θέμ. σμαρ- (σέ-σπαρ-ται=ἐμμαρται=) εἴμαρται· κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου ἐσηματίσθησαν οἱ πρκ. -εἴληφα (λαμβάνω), εἴληχα (λαγχάνω), συνείλεχα (συλλέγω), κατείλεχα (καταλέγω). διείλεμαι (διαλέγομαι). Ὁ ὑπερσ. δασύεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ παρακειμένου: Συνώνυμα: [πέπερωται ἢ] πεπερωμένον ἐστὶ.

Μελαίνω (μιθ.=κάννω τι μέλαν, μαυρίζω· ἀμιβ.=γίνομαι μέλας) καὶ Παθ. πρτ. ἐμελαινόμην καὶ παθ. ἄορ. ἐμελάνθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς περιφραστικῶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέλας. Θέμ. μελαν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- (μελάν-j-ω=) μελαίνω· κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦτου ἐσχηματίσθησαν τὰ: (κοῖλος) κοιλαίνω, (λευκός) λευκαίνω, (ἄγριος) ἀγριαίνω κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τοῦ μτβ. μελαίνω εἰναι τὰ: μέλαν τι ποιῶ ἢ ἀμαυρῶ-ω· τοῦ δὲ ἀμτβ. ὡς καὶ τοῦ παθ.: τὸ μέλας εἰμι ἢ γίγνομαι.

Μέλει, ἀπρόσωπον ἢ τριτοπρόσωπον κλινόμενον διὰ τῆς παραθέσεως τῶν δοτικῶν τῶν προσωπικῶν ἀντωνιμιῶν: μοί, σοί, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς, αἰτνες καὶ προσωπικαὶ δοτικαὶ καλοῦνται (μέλει μοι, μέλοι σοι κλ.=ὑπάρχει εἰς ἐμέ, σὲ κλ., κλ. ἀντικείμενον φροντίδος=φροντίζω ἐγώ, φροντίζεις σὺ κλ., κλ. περὶ τίνος), (ὑποτ. μέλη· εὐκτ. μέλοι· προστ. μέλει· ἀποτ. μέλιν· μτγ. μέλον), πρτ. ἔμειλε, μέλ. μελήσει, ἀόρ. ἐμέλησε, πρκ. μεμέληκε, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Ῥημ. μέλησις, μέλημα, μελ-έ-τη, μελητέον.

Σημ. 1. Θέμ. μελ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -ε-) μελ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως μετὰ: **μεταμέλει** (=μετανοῶ) ἀνευ μονολεκτικοῦ πρκ. καὶ ὑπερσ. Τὸ μέλω σπν. λαμβάνεται καὶ ὡς προσωπικόν: «θναοίαι καὶ ἔορται πᾶσι μέλουσι». Τὸ ῥημ. μελ-έ-τη προσέλαβε τὸ ἐπένυημα ε.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μέλει (μοί τίνος) εἶναι πό: **ἐντρέπομαι** (τίνος) ἢ ἡ περιφράσις: **μεμελημένως** ἔχω· τῷ δὲ **μεταμέλει** τὸ ἀποθ. **μεταμέλωμαι** ἢ αἱ περιφράσεις: **μετάμελος** ἔστι μοι, **μεταμελείας** λαμβάνω, **μεταγινώσκω**, **μεταβουλεύομαι**, **μετανοῶ**, [γινωσιμαχῶ (κυρ. ἐπὶ πολεμοῦντων)].

Μελετάω-ω (=ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἀσχοῦμαι), πρτ. ἐμελέτων, μέλ. μελετήσω [καὶ μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. μελετήσομαι μτγν.], ἀόρ. ἐμελέτησα, πρκ. μεμελέτηκα, ὑπερσ. ἐμεμελετήκαιν. Παθ. μελετῶμαι, πρτ. ἐμελετώμην, καὶ πρκ. μεμελέτημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [μελέτησις], μελέτημα, [μελετητήριον], μελετητὸς (ἐξ οὗ ἀμελέτητος), μελετητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μελέτη (ὑπερσ. ἐκ τοῦ μέλει) ἐξ οὗ καὶ μελετηρός. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: **μελέτην ποιοῦμαι**, **ἀσκησιν ποιοῦμαι**, **διὰ φροντίδος ἔχω**, **ἀσχοῦμαι**, **φροντίζω**, **ἐξεργάζομαι**, **ἐπιμελοῦμαι**, **κηδομαι**, **θεραπεύω**, **μεριμνῶ**.

Μέλλω (=ἔχω σκοπόν, χρονοτριβῶ), πρτ. ἔμελλον καὶ ἤμελλον, μέλ. μελήσω, ἀόρ. μόνον ἐμέλλησα, πρκ. διαμέλλησιν πεποιήμαι, ὑπερσ. διαμέλλησιν ἐπεποιήμην. Παθ. μέλλεται (εὐκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. μέλλησις, μέλλημα, μελλησμός, μελλητής (ἐξ οὗ μελλητικός), μελλητέον.

Σημ. Θέμ. [μελ- (τοῦ μέλ-ει) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- = μελ- =)] **μελλ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -ε-) **μελλ-ε-**. Τὸ ῥ. λαμβάνει ἐνίοτε παρὰ μτγν. ἐν τῷ πρτ. μόνον καὶ τὴν χρονικὴν αὔξησιν **η** κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἤθελον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω (πρβλ. καὶ βούλομαι καὶ δύναμαι). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς **ἀντι** καὶ διὰ: **ἀντιμέλλω** (=ἀμοιβαίως, ὁσαύτως **μέλλω**, **βραδύνω**), **διαμέλλω** (=βραδύνω). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ χρονοτριβῶ: **διαμέλλω**, **διαμέλλησιν ποιοῦμαι**, **βραδύνω**, **χρονίζω**, **διατριβῶ**, **διατριβὴν ποιοῦμαι**, **χρονοτριβέω**, **ὕστερέω**.

Μέφομαι (τινι=ἐπιτιμῶ τινι, μαλῶν· μετ' αἰτίας. δὲ=κατηγορῶ) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐμεφόμην, μέσ. μέφομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμεμφάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμέμφθην (καὶ παρὰ μτγν. ὡς παθ.), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων, ἥτοι: πρκ. μέμφιν πεποιήμαι, ὑπερσ. μέμφιν ἐπεποιήμην κλ., κλ. Ῥημ. μμφή, μέμφις, μεμπτός (ἐξ οὗ ἀμεμπτος), μεμπτέος.

Σημ. Θέμ. *μεμφ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: (κατὰ) *μέμφομαι ἑμαυτόν*. Ἀντὶ τοῦ *μέμφομαι* λέγεται καί: (κατὰ) *μεμψιν ποιοῦμαι* (ἢ ἔχω) *τινι* καὶ παθ. *μέμψεως τυγχάνω ὑπὸ τίνος* καὶ *κατάμεμψίς τίνος ἐστί*. Συνώνυμα τῇ *μέμφομαι* *τινι* εἶναι τὰ *ἐπιτιμῶ*, *ἐπιπλήττω*, *καθάπτωμαι*, *ἐπιλαμβάνομαι* τῇ δὲ *μέμφομαι* *τινός* τὰ: *κατηγορῶ*, *καταγορεύω*, *αἰτιῶμαι*, *ἐγκαλῶ*, *λοιδορῶ*, *κακίζω*, *ψέγω*.

Μένω (οὐδ.=περιμένω, ἵσταμαι ἀκίνητος, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι πρτ. ἔμενον, μέλ. μενῶ, ἄορ. ἔμεινα, πρκ. α' μεμένηκα [καὶ β' μέμονα], ὑπερσ. α' ἔμεμενήκειν [καὶ β' ἔμεμόνειν]. Ῥημ. μόνος (ἐξ οὗ μόνιμος [καὶ μονάζω μτγν.]), μονή, μένος, μενετός, μενετέος, μενετέον.

Σημ. Θέμ. *μεν-* καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος-ε-) *μεν-ε-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: *ἐμμένω* (τοῖς ὁρκοῖς, σπονδαῖς κλ.) (=μέμω πιστός), *συμμένω* (=ἰμοῦ μένω, ἐμμένω, ἐγκαταρῶ), *ὑπομένω*, *διαμένω* κλ. Ἀντὶ τοῦ *μένω* λέγεται καί: *μονὴν ποιοῦμαι* καὶ παθ. *ἐπιμονὴ γίγνεται*. Ἀντίθετα: *ἀπέρχομαι*, *κινεῖσθαι*.

Μερίζω (=χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιράζω), πρτ. ἐμέριζον, μέλ. μεριῶ, ἄορ. ἐμερίσα, πρκ. μεμέρικα, ὑπερσ. ἐμεμερίκειν. Μέσ. καὶ παθ. μερίζομαι, πρτ. ἐμεριζόμην, μέσ. μέλ. μεριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐμερισάμην, παθ. μέλ. μεριοθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμερίσθην, πρκ. μεμέρισμαι ὑπερσ. ἐμεμερίσμην. Ῥημ. μέρισις, μέρισμα, μερισμός, μεριστής (οἱ θηλ. μερίστρια), μεριστός (ἐξ οὗ ἀμεριστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ *μέρος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *μείρομαι*), ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν *μερίς*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπίς* (ἐλπίδ-*j-w*)= *ἐλπίς* καὶ *καθ' ὃ* καὶ *ἀγνός-ἀγνίζω* κλ. Ὅθεν θέμ. *ἀναλοφ. μερίδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα: *νέμω*, *διαδίδωμι*, *διακληρῶ* (=διαμοιράζω τι διὰ κλήρου).

Μεταμέλει. ἰδὲ μέλει σημ. 1.

Μεταμέλομαι (=μετανοῶ) ἀποθ. μέσον, πρτ. μετεμελόμην, μέλ. μεταμελήσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικαῖς ἐκ τοῦ: μεταμέλει καὶ τῶν συνωνύμων αὐτοῦ ἢ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. μεταμέλος, μεταμέλεια (κυρίως ἐκ τοῦ ἄχρ. μεταμελής· πρβλ. ἀμελής -ἀμέλεια) μεταμελητός (ἐξ οὗ ἀμεταμέλητος).

Σημ. Θέμ. *μέλ-* (ὅρα *μέλει* σημ.). Ἀντὶ τοῦ *μεταμέλομαι* λέγεται καί: *μεταμελείας λαμβάνω* καὶ *μεταμέλός ἐστί μου*· ὡς μτβτ. δὲ λαμβάνεται ἢ φράσις: *ποῖντινα μεταμέλῃσθαι* ἢ *ἐμπίμπλημί τινα μεταμελείας*. Συνώνυμα ἰδὲ *μέλει* σημ. 1.

Μεταχειρίζω (=μεταχειρίζομαι), πρτ. μετεχειρίζον, μέλ. μεταχειριῶ, ἄορ. μετεχειρίσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς μέσης φωνῆς, ἥτις εἶναι ἰσοδύναμος τῇ ἐνεργητικῇ. Μέσ. μεταχειρίζομαι, πρτ. μετεχειριζόμην, μέλ. μεταχειριοῦμαι, μέσ. ἄορ. μετεχειρισάμην, παθ. μέλ. μεταχειρισθήσομαι, παθ. ἄορ. μετεχειρισθην, πρκ. μεταχειρίσμαι, ὑπερσ. μετεχειρίσμην. Ῥημ. μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, ἀμεταχειρίστος, εὐμεταχειρίστος, δυσμεταχειρίστος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ *μετὰ χειρᾶς ἔχω*, γίγνεται δ' ἐξ αὐτῆς ἀμείωσής μεσολαβοῦντος συνθ. δονήματος (ὅρα *διαχειρίζω* σημ.). Ὅ ἀπλοῦν *χειρίζω* (ὅπερ ἐκ τοῦ *χειρ*) εἶναι μτγν. Τὸ *μεταχειρίζω* καὶ *μεταχειρίζομαι* οὐδὲν ἄλλο ἢ περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι· πρβλ. *ἀνακοινῶ* - *ἀνακοινοῦμαι*, *διαχειρίζω*.

—διαχειρίζομαι, σέβω—σέβομαι, σκοπῶ—σκοποῦμαι, στρατεύω—στρατεύομαι, σφετερίζω—σφετερίζομαι, χαλεπαίνω—χαλεπαίνομαι. Συνώνυμον (χρῆσται=) χρῶμαι.

Μετewρίζω (=ὑψώνω, κρατῶ ὑψηλά), πρτ. ἐμετεwρίζον, μέλ. μετεwριῶ, ἄορ. ἐμετεwρίσα, πρκ. μετεwρίσας ἔχω, ὑπερσ. μετεwρίσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. μετεwρίζομαι (=επαίρομαι), πρτ. ἐμετεwρίζομην καὶ παθ. ἄορ. ἐμετεwρίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. μετεwρίσας, μετεwρίσισμα, μετεwρίσισμός, μετεwρίσιστής.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μετewρός (ποιητ. μετήρορος), ὅπερ ἐκ τῆς μετὰ καὶ αἶρω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίο-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ ἔθος-ἐθίζω, μέρος-μερίζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν μετεwριδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος: μετεwρίζω ἐμαυτόν. Συνώνυμι τῷ μετεwρίζω ἰδὲ ἐγείρω σημ. 3, τῷ δὲ μετεwρίζομαι εἶναι τὰ: ἐπαίρομαι, μεγαλυνέω, μέγα φρονέω.

Μετρεύω-ω, ὁμαλόν. Ῥημ. μέτρησις, μέτρημα, μετρητής (ἐξ οὗ μετρητικός καὶ μετρητήριον) μετρητός, μετρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέτρον κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος-τελῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πῶν προθέσεων: ἀνα-, δια-, ἐκ-, κατα-, συν-. Συνώνυμα τῷ μετρεύω εἶναι: 1) τὸ ἀριθμῶ (καὶ τὸ μὲν μετρῶ λέγεται ἐπὶ συνεχοῦς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀριθμῶ ἐπὶ διακεκομμένου). 2) ἐξετάζω, δοκιμάζω, δοκιμασίαν ποιοῦμαι, ἐρευνῶ.

Μηχανάομαι-ῶμαι (=μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, σοφίζομαι) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐμηχανώμην, μέσ. μέλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηχανησάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχάνημην. Ῥημ. [μηχάνησις], μηχανήμα, μηχανητής (ἐξ οὗ μηχανητικός), μηχανητός, μηχανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μηχανή (ὅπερ ἐκ τοῦ μήχος), ἐξ οὗ καὶ ἀμήχανος, βιομήχανος, πολυμήχανος καὶ μηχανικός. Ὁ ἐνεργ. ὕπλος μηχανῶ ποιητ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Συνώνυμα: ἐπινοῶ, τεχνάομαι, τεχνάζομαι, ἐυρίσκω, ἐξευρίσκω, χαλκεύω, τεκταίνομαι.

Μιáινω (=μολύνω), πρτ. ἐμίαινον, μέλ. μιανῶ, ἄορ. ἐμίαινα, πρκ. μιάνας ἔχω [ἢ μεμιάγκα μγν.], ὑπερσ. μιάνας εἶχον. Παθ. μιáινομαι, πρτ. ἐμιαινόμην, παθ. μέλ. μιανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμιάνθην, πρκ. μεμίαιμαι [καὶ μγν. μεμιάζμαι], ὑπερσ. ἐμεμιάσμην. Ῥημ. μίανης, μίανισμα, μίασμός, μιάστωρ, μιάντης (ἐξ οὗ μιαντήριον), μιαντός ἐξ οὗ ἀμίαντος), μιάζος.

Σημ. Θέμ. μιαν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: μιαν-j-)= μιαιν- ὁ ἐνεργ. ἄορ. (ἐμιαίν-σ-α=ἐμιάιννα=) ἐμίαινα ἐκτείνει τὸ βραχὺ φωνήεν α θέμ. εἰς α μακρόν, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Συνώνυμα: εὐπαίνω, μολύνω, χραίνω, [βεβηλόω].

Μιμέομαι-οῦμαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., ὁμαλόν. Ῥημ. μίμησις, ἰμῆμα, μιμητής (ἐξ οὗ μιμητικός), μιμηλός, μιμητός, μιμητέος-έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μῖμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, σύν. Ἄντι τοῦ μιμοῦμαι, λέγεται καὶ μιμητής εἰμι (ἢ γίγνομαι) τινος καὶ παθ. μίμη-ς ἐστί (ἢ γίγνεται). Συνώνυμα ἰδὲ ζηλόω-ῶ σημ.

Μιμνήσκω (=ἐνθυμίζω) ἀείποτε σύνθετον, πρτ.-ἐμὶμνησκον, μέλ.

-μνήσω, ἄορ. -ἐμνησα, πρκ. μνειάν ἢ ὑπόμνησιν πεποιήμαι (τινί) ὑπερσ. μνειάν ἢ ὑπόμνησιν ἐπεποιήμην. Μέσ. μιμνήσκομαι (=ἐνθυμοῦμαι), πρτ. -ἐμιμνησκόμην, μέσ. μέλ. -μνήσομαι, παθ. μέλ. ὥς μέσ. μνησθήσομαι, [μέσ. ἄορ. ἐμνησάμην ποιητ.], παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐμνήσθην, πρκ. μνειάν ἐσχηκα (ἢ: πεποιήμαι τινος) καὶ σπν. μέμνημαι (ὅστυ συνήθως=ἐνεστ. ὅρα σημ. 2.), ὑπερσ. μνειάν ἐσχέκειν (ἢ ἐπεποιήμην τινός) καὶ σπν. ἐμεμνήμην (συνήθως δὲ=πρτ.), μετ' ὅλ. μέλ. μεμνήσομαι ῥημ. μνειά, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις, μνήμη, μνήμα, μνηστήρ, μνήμων (ἔξ οὗ μνημονικός), ἀέμνηστος, ἀναμνηστὴς, μνηστεύω (ἔξ οὗ ἐπιμνηστέον).

Σημ. 1. Θεμ. [ἀρχ. μεν- (πρβλ. λατ. mens, mentis), ἐξ οὗ κατὰ συγκοπήν ἀνάπτειν τοῦ βραχέος α, μεταθέσειν καὶ ἔκτασιν: =μν=μαν=μια=]μνη, ἔξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσλήψεως τοῦ προσφ.-ισκ.: (μιμνήσκω=μιμνήσκω. Τὸ ἐνεργ.-ἄπλου ἔχει εἶναι ποιητ. παρ' Ἀττ. δὲ πεζολόγοις ἀπαντᾷ σὺνθετον σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά καὶ ὑπό, τὸ δὲ μέσον καὶ ἄπλου καὶ σύνθετον

Σημ. 2. Ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. καὶ τα εἰς -τός καὶ -τέος ῥημ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέμ. πρὸ τῶν ὀλικῶν καταλήξεων σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων, ἅτινα ἀρχῇθεν εἶχον χαρακτηριστ. πρβλ. γελῶ σημ. Ὁ πρκ. μέμνημαι πολλάκις ἔχει σημ. ἐνεστώτος (ὅρα εἰσαγ. § 20), ἐν δὲ τῆς ὑποστ. καὶ εὐκτ. σχηματίζεται μονολεκτικῶς: μεμνώμαι, μεμνήη, μεμνήται, κλ. [μεμνήμην], μεμνήο, μεμνήτο κλ. καὶ [μεμνώμην], μεμνώο, μεμνώτο κλ. ἔτι δὲ καὶ μεμνημένος εἶναι κλ. (πρβλ. καὶ: κέκτῃμαι, κέκλῃμαι καὶ βέβλῃμαι). Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως: ὑπομιμνήσκω ἐμάντον.

Σημ. 3. Ἀντὶ τοῦ ὑπομιμνήσκω λέγεται καὶ: μνειάν (ἢ ὑπόμνησιν) ποιοῦμαι τινί. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. μιμνήσκομαι καὶ μνειάν ἔχω (ἢ ποιοῦμαι τινός, ὥς παθ. δὲ εἶναι τὸ μνημονεύομαι καὶ μνειάς τυγχάνω (ἢ ἀξιοῦμαι) ὑπὸ τινος. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. εἶναι τό: ὑποβάλλω τῷ δὲ μέσφ. τα: μέμνημαι, μνημονεύω, διὰ μνήμης ἔχω (ἢ φέρω), ἀναφέρω, ἀναφέρω πρὸς ἐμάντον ἐννοέω. Ἀντίθετα τῷ μιμνήσκομαι εἶναι τὰ: ἐπιλανθάνομαι καὶ ἀμνημονέω-ῶ

Μισέω-ῶ, ὁμαλόν. ῥημ. μίσημα, μισητήρ, μισητῆρον ἢ μισητρον (=μέσον πρὸς διέγερσιν μίσους) ἀντίθ. φίλτρον), μισητός, μισητέρος

Σημ. Ἐκ τοῦ μῖσος. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: μισῶ ἐμάντον. Ἀντὶ τοῦ μισῶ (τινα) λέγεται καὶ: μῖσος ἔχω τινός, καὶ παθ. μίσσομαι πρὸ τινος. Συνώνυμα τῷ μισῶ ἰδὲ μυσάττομαι σημ. Ἀντίθετα: φιλέω ἀγαπῶ.

Μισθαρνέω-ῶ (=λαμβάνω μισθόν, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ), πρτ. ἐμισθάρονον, μέλ. μισθοφορήσω, ἄορ. ἐμισθάρονσα, πρκ. μεμισθάρονηκα, ὑπερσ. ἐμεμισθαρήνῃην.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ μισθάρνης ἢ μτγν. μίσθαρον (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθός καὶ ἄρνυμαι), ἐξ οὗ καὶ μισθαργία καὶ μισθαργικός. Σχηματίζεται δὲ ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐτυχῆς-εὐτυχῶ ἢ τοῦ κράτος-κράτος. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: μισθὸν ἄρνυμαι, μισθοφορῶ, μισθοῦμαι (μέσ.)

Μισθοδοτέω-ῶ (=δίδωμι μισθόν), πρτ. ἐμισθοδοτόν, μέλ. μισθοδοτήσω, ἄορ. ἐμισθοδοτήσας, πρκ. μισθοδοτήσας, ὑπερσ. ἐμεμισθοδοτήσας. Παθ. περιφραστ.: μισθὸν λαμβάνω, πρτ. μισθὸν ἐλάμβανον, παθ. μελ. μισθὸν λήψομαι, παθ. ἄορ. μισθὸν ἔλαβον, πρκ. μισθὸν εἴληφα, ὑπερσ. μισθὸν εἴλῃφην, [καὶ μτγν. μισθοδοτοῦμαι, πρτ. ἐμισθοδοτούμην, παθ. μέλ. μισθοδοτηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμισθοδοτήθην, πρκ. μεμισθοδοτήμαι, ὑπερσ. ἐμεμισθοδοτήμην].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρσύνθετον ἐκ τοῦ μισθοδότης (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθός καὶ

δίδωμι, ἐξ οὗ καὶ *μισθοδοσία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ εὐ-
τυχῆς—*εὐτυχῶ*. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς: *μισθὸν δίδωμι ἢ μισθὸν τελῶ*.

Μισθοφορέω-ω (=εἶμαι μισθοφόρος, λαμβάνω μισθόν), πρτ. ἐ-
μισθοφόρουν, μέλ. μισθοφορήσω, ἄορ. ἐμισθοφόρησα, πρκ. μισθοφο-
ρήσας ἔχω ἢ μισθὸν εἴληφα (ἢ ἐγήνοχα), ὑπερσ. μισθοφορήσας εἶχον
ἢ μισθὸν εἴληφειν (ἢ ἐγγήνοχην). Παθ. μόνον μισθοφοροῦμαι (=ἐνοικι-
αρίζομαι) καὶ παθ. ἄορ. ἐμισθοφορήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ παθητικοῦ:
μισθοῦμαι Ῥημ. μισθοφορητέον.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μισθοφόρος*, ἐξ οὗ καὶ *μισθοφορία*,
μισθοφορὰ καὶ *μισθοφορικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος
—*κρατῶ*. Ἀντὶ τοῦ *μισθοφορῶ* λέγεται καὶ: *μισθὸν φέρω, μισθὸν λαμβά-
νω* καὶ *μισθὸν ἄρῃμι*. τούναντίον δέ: *μισθοφορὰν παρέχω τινί*. Συνών.:
μισθαροῶ, μισθοῦμαι (μέσ.).

Μισθῶ-ω (=δίδω τι ἐπὶ μισθῷ, μισθώνω), πρτ. ἐμίσθουν, μέλ. μί-
σθώσω, ἄορ. ἐμίσθωσα, πρκ. μεμίσθωκα, ὑπερσ. ἐμεμίσθωκειν ἢ μεμισθω-
κώς ἦν. Μέσ. μισθοῦμαι (=λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ) καὶ παθ. μισθοῦμαι
(=λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), πρτ. ἐμισθούμην, μέσ. μέλ. μισθώσομαι, μέσ.
ἄορ. ἐμισθώσῃην, παθ. μέλ. μισθωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμισθώθην, πρκ.
μεμίσθωμαι, ὑπερσ. ἐμεμισθώμην. Ῥημ. μίσθωσις (ἐξ οὗ μισθώσιμος),
μίσθωμα, μισθωτῆς (ἐξ οὗ μισθωτήριον καὶ μισθωτικός), μισθωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μισθός*, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. *μίσθιος*. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς
ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *μισθῷ ἑμαυτόν*. Συνώνυμα τῷ μέσῳ εἶναι τὰ: *μι-
σθαροῶ* καὶ *μισθοφορῶ*.

Μνημονεύω (=ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω), πρτ. ἐμνημόνευον, μέλ.
μνημονεύσω, ἄορ. ἐμνημόνευσα, πρκ. ἐμνημόνευκα [καὶ μτγν. μεμνη-
μόνευκα], ὑπερσ. ἐμνημόνευκειν. Παθ. μνημονεύομαι (=μένω ἐν τῇ
μνήμῃ), πρτ. ἐμνημονεύομην, παθ. μέλ. μνημονευθήσομαι [καὶ μέσ.
ὅς καθ. μνημονεύσομαι], παθ. ἄορ. ἐμνημονεύθην, πρκ. δι-ἐμνημό-
νευμαι, ὑπερσ. δι-ἐμνημονεύμην. Ῥημ. μνημόνευμα, μνημονευτός (ἐξ
οὗ μνημονευτικός καὶ ἀξιολμνημόνευτος), μνημονευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μνήμων* (ὅπερ ἐκ τοῦ *μηνήσκομαι*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βα-
σιλεὺς—*βασιλεύω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *μηνήσκομαι, μνείαν* (ἢ *μνή-
την*) *ποιοῦμαι, μνείαν ἔχω τινός, μέμνημαι, διὰ μνήμης ἔχω* (ἢ *φέρω*),
ἀναφέρω, ἐννοῶ (δρα *μηνήσκω* σημ. 3).

Μνησικακέω-ω (=εἶμαι μνησικάκος, ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, ὃ
παθόν), μέλ. μνησικακήσω, ἄορ. ἐμνησικάκησα, πρκ. μνησικακίσας
ἔχω, ὑπερσ. μνησικακήσας εἶχον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μηνήσκομαι κακόν*, γίγνεται δὲ
μέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (δρα *ἐγχειρῶ* σημ.)
ὃ *μνησικάκος* (ἐξ οὗ τὸ *μνησικακία*) εἶναι μεταγενέστερον.

Μνηστεύω (ἐπὶ ἄνδρὸς=ἄρραβωνίζω, ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον·
αἱ μτφρ.=ζητῶ νὰ κατορθώσω τι), πρτ. ἐμνήστευον, μέλ. μνηστεύ-
ω, ἄορ. ἐμνήστευσα, πρκ. μνηστεύσας ἔχω [καὶ μεμνήστευκα μτγν.], ὑπερσ.
μνηστεύσας εἶχον [καὶ ἐμεμνήστευκειν]. Μέσ. μνηστεύομαι (ἐπὶ γυναῖκος
=ἄρραβωνίζομαι), πάντα δὲ ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συ-
νώνυμων: ἀρμόζομαι ἢ ἐγγυῖμαι. Ῥημ. μνηστεία, μνήστευσις, μνήστευμα.
ΩΑΝ. Θ, ΡΩΣΗ—ΔΕΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ 9

Σημ. Ἐκ τοῦ [μνηστής ἦ] μνηστήρ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεῦς—*βασιλεύω*. Συνώνυμα: *ἐγγυάω*, *κατεγγυάω*, *παρεγγυάω*, *ἀρμώζω*.

Μοχθέω-ῶ (=κοπιᾷζω, ἐκτελῶ τι μετὰ κόπου) ὁμαλόν. ῥημ. [μόχθημα, μοχθητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ (μόγ-θ-ος=) *μόχ-θ-ος* (ἐξ οὗ καὶ *μοχθηρός*), ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητοῦ *μογέω* (=μοχθέω). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος—*τελέω*—*τελῶ*. Συνών.: *κάμνω*, *πονέω-ῶ*, *ταλαιπωρέω-ῶ*, *κοπιᾷ-ῶ*, *ἀγωνίζομαι*.

Μυέω-ῶ (=εἰσάγω εἰς τα μυστήρια, κατηγῶ, διδάσκω, ὁδηγῶ πρτ. ἐμύουν, μέλ. μυήσω, ἄορ. ἐμύησα, πρκ. μυήσας ἔχω [καὶ μεμύηκα], ὑπερσ. μυήσας εἶχον [καὶ ἐμεμύηκιν μτγν.]. Παθ. μυοῦμαι, πρτ. ἐμυούμην, παθ. μέλ. μυηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμυήθην, πρκ. μεμυήμα ὑπερσ. ἐμεμυήμην. ῥημ. μύησις, μύημα, μυητής, ἀμύητος.

Σημ. Θέμ. [μυ- (πρβλ. μύω, σημ.) καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος—*μυ-ε-*. Συνώνυμα: *διδάσκω*, [κατηγῶ].

Μυθολογέω-ῶ (=λέγω μύθους, μυθώδεις διηγήσεις, ἐπινοῶ πρτ. ἐμυθολόγουν, μέλ. μύθους ἐρῶ [καὶ μυθολογῆσω μτγν.], ἄορ. ἐμυθολόγησα, πρκ. μεμυθολόγηκα, ὑπερσ. ἐμεμυθολογῆκιν. Παθ. μυθολογοῦμαι, πρτ. ἐμυθολογούμην, μέλ. μυθολογηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμυθολογήθην, πρκ. μεμυθολόγημαι, ὑπερσ. ἐμεμυθολογήμην. ῥημ. μυθολόγημα, μυθολογήτεον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μυθολόγος*, ἐξ οὗ καὶ *μυθολογία* καὶ *μυθολογικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος—*τελέω-ῶ*. Ἀντὶ τοῦ *μυθολογῶ* λέγεται καὶ: *μύθους λέγω*.

Μυσάττομαι (=σικχαίνομαι) ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως παρ Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἐνεστ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι [ἦτοι: πρτ. ἐμυσάττομην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. μυσαχθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμυσάχθην] μτγν. ὄντες ἀνεληφροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. [μύσαγμα, μυσαχθῆς καὶ μυσαχνός (=μυσαρός), μυσακτέον].

Σημ. Θέμ. *μυσαγ-*, ἐξ οὗ (προσλήπει τοῦ προσφύματος. -j-: *μυσαγ-ομαι*)= *μυσάττομαι*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *μισῶ*, *ἀπεχθάνομαι*, *ἀπεχθῶς* (ἀλλοτριῶς) *διάκειμαι πρὸς τινα*, *ἀηδῶς ἔχω τινί ἢ διάκειμαι πρὸς τινα*, [ἀηδιάζω], *βδελύττομαι*, *ἀποστρέφομαι*, [ἀηδίζομαι], *ἐχθραίνω*.

Μύω (=κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), πρτ. ἐμυον, μέλ. μύσω, ἄορ. ἐμύσα, πρκ. μέμυκα, ὑπερσ. ἐμεμύκιν. ῥημ. μῦς, μυῖα, μῦθος, μυχός, μύστις (ἐξ οὗ μυστήριον καὶ μυστικός), μύωψ (ἐξ οὗ μυωπία καὶ μυωπάζω).

Σημ. Θέμ. *μυ-* (πρβλ. λατ. *mu-tus*) καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολ. ῶ *ἀργ. χαράκτηρ ἦτο σ* (πρβλ. *γελῶ* σημ.) *μυσ-*, ἐξ οὗ ὁ μέλ. καὶ ἄορ. καὶ τὸ ῥηματικὸν *μύστις*. Τὸ ῥ. ἔχει τὸν χαρακτήρα *υ* βραχὺν μόνον ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορίστῳ διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ διττοῦ σ (*μυσ-σ-ω*)= *μύσω*, (ἐμυσ-σ-α)= *ἐμύ-σ-α* ἀπαντὰ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *σύν* καὶ *κατά*: *συνμύω* (ἐπὶ στόματος), *καταμύω* (ἐπὶ ὀφθαλμῶν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. *καμμύω*.

Μωραίνω (=εἶμαι παρῶς, μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆ περιφράσεως: *μωρός* εἰμι. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι: ἄορ. ἐμώρῳ, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμωράνθην, πρκ. μεμώρῃμαι ἢ μεμώρημαι ὑπερσ. ἐμεμωράμην ἢ ἐμεμωρήμην. ῥημ. μώρανσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ *μῶρος* [ἢ μτγν. *μωρός*] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *μέλα* (μελάν-j-ω=) *μελαίνω*, κατ' ὃ καὶ (κοῖλος) *κοιλαίνω* κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *μωραν-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι καὶ τὰ ῥηματικά.

N

Ναυαγέω-ω (=γίγνομαι ναυαγός, καταβοτσακίζομαι, περιπίπτω εἰς δυστυχίαν, ἀποτυγχάνω) καὶ ᾄορ. ἐναυάγησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ναυαγία χρώμαι ἢ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναυαγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄγνυμι), ἐξ οὗ καὶ ναυαγία (=ἡ συντριβὴ τῆς νεῶς) καὶ ναυάγιον (=σύντριμμα, λείψανον ναυαγησῆς νεῶς). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (θ. κρατεσ-) κρατέω-ω. Συνώνυμα: ἀποτυγχάνω, δυστυχέω-ω, φάλλομαι, διαμαρτάνω. Ἀντίθετον: [εὐπλοῶ].

Ναυαρχέω-ω (=εἶμαι ναύρχος) καὶ πρτ. ἐναυάρχουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ναύαρχός εἰμι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναύαρχος ἢ μτγν. ναυάρχης (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄρχω), ἐξ οὗ καὶ ναυαρχία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέ-σ-ω=) κρατῶ.

Ναυκρατέω-ω (=εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν), μόνον ὁ μέλ. ναυκρατήσω καὶ ὁ Παθ. ἐνεστ. ναυκρατοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναυκράτης ἢ ναυκράτωρ (ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. ναυκρατία). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ναυκράτωρ εἰμί, θαλασσοκρατῶ καὶ θαλασσοκράτωρ εἰμί, ἄρχω τῆς θαλάσσης καὶ ἄρχω κατὰ θάλασσαν καὶ παθ.: ἄρχομαι κατὰ θάλασσαν.

Ναυμαχέω-ω (=κάμνω ναυμαχίαν), πρτ. ἐναυμάχουν, μέλ. ναυμαχήσω, ᾄορ. ἐναυμάχησα, πρκ. νεναυμάχηκα, ὑπερσ. ἐνεναυμάχηκιν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ πιθ. ᾄορ. κατεναυμαχήθην (=κατεβλήθην διὰ ναυμαχίας), τὰ δ' ἄλλα ἐξεφέροντο περιφραστικῶς. Ρημ. ναυμάχημα, ναυμαχησεῖω (ἐφετικόν).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόμ. (ὅρα μνησικακέω-ω σημ.). Τὸ σύνθετον ναυμάχος μτγν. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον καταναυμαχῶ (=νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ), διαναυμαχῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ναυμαχῶ λέγεται καὶ ναυμαχίαν ποιοῦμαι. (Τὸ δὲ ναυμαχίαν ποιῶ=εἶμαι αἰτίως ναυμαχίας). Παθ. δὲ ναυμαχία γίγνεται. Ἀντὶ δὲ τοῦ καταναυμαχῶ τίνα λέγεται καί: κρατῶ τίνα ναυμαχία, καὶ παθ. κρατοῦμαι ναυμαχία.

Ναυπηγέω-ω (=εἶμαι ναυπηγός, κατασκευάζω ναῦν) μόνον ὁ νεστῶς, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττ. ἐκ τῆς περιφράσεως: ναῦς ποιῶ. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (=διὰ ναυπηγοῦ κατασκευάζω ναῦν), πρτ. ἐναυπηγούμην, μέσ. μέλ. ναυπηγίσομαι, μέσ. ᾄορ. ἐναυπηγήσασθην, παθ. μέλ. ναυπηγήθηςμαι, παθ. ᾄορ. ἐναυπηγήθην, πρκ. ἐναυπήγημαι, ὑπερσ. ἐνεναυπηγήμην. Ρημ. ναυπήγησις (ἐξ οὗ ναυπηγήσιμος) πρβλ. χορήσις-χορήσιμος).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ναυπηγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄγνυμι), ἐξ οὗ καί: ναυπηγία, ναυπήγιον ἢ ναυπηγεῖον καὶ ναυπηγικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατεσ-ω=) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ ναυπηγοῦμαι λέγεται καί: ναῦς ποιοῦμαι.

Νεανισκεύομαι (=1) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς νεανίσκος καὶ 2) τὰ ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας διάγω) μόνον ὁ ἐνεστῶς, τὰ δὲ ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν. Ρημ. νεανίσκευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *νεανίσκος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω* *βασιλεύομαι*. Συνώνυμα: *νεανιεύομαι*, *ἀλαζονεύομαι*, *κομπάζω* (δὲ ἴδε).

Νεῖφω· τὸ ἐνεργ. ἀείποτε ἀπρόσ. ἢ τριτοπρόσωπον *νείφει* (= *χινίζει*), πρτ. -ἐνειφε, τᾶλλα ἐκ τῆς περιφρ.: *χιὼν γίγνεται*. Παθ. *νείφωμαι*, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: *νιφάσι βάλλομαι*, ὑπὸ χιόνος καλύπτομαι. Ῥημ. *νιφάς*, *νιφετός* (ἐξ οὗ *νιφετώδης* ἀγάννιφος).

Σημ. Θέμ. ἰσχ. *νιφ-* καὶ ἀσθ. *νιφ-*, ἐξ οὗ πάντα τὰ παράγωγα (πρβ. *λεῖπ-*, *λιπ-* τοῦ *λείπω*). Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ἐκ* καὶ *ὑπό*. Συνώνυμα: [*χιονίζω*, *χιονοβολέω*].

Νέμω (=μοιράζω, παρέχω, βόσκω, κατατρέφω, καρποῦμαι, ἀπὸ λαύω), πρτ. ἐνεμον, μέλ. *νεμῶ*, ἄορ. ἐνειμα, πρκ. *νενέμηκα*, ὑπερσ. ἐννεμήκειν. Μέσ. καὶ παθ. *νέμομαι*, πρτ. ἐνεμόμην, μέσ. μέλ. *νεμοῦμαι* [*καὶ* *μτγν.* ὡς ἐνεργ. *νεμήσομαι*], μέσ. ἄορ. ἐνειμάμην, παθ. μέλ. *νεμιθήσομαι*, παθ. ἄορ. ἐνεμήθην, πρκ. *νενέμημαι*, ὑπερσ. -ἐννεμήμη. Ῥημ. νόμος (ἐξ οὗ *νομίζω*), νομός, νομή, νήμεσις ἢ νέμεσις, νομάνομεύς, νεμέτωρ, νεμητής, νεμητός, διανεμητέος, ἐπινεμητέον.

Σημ. 1. Θέμ. *νεμ-* καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) *νεμ-ε-*. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀπό, διά, ἐπί, κατά* καὶ *πρός*. Τὸ μέσον αὐτοῦ συνδῆ ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως: *προσνέμω ἐμαντὸν καὶ διανέμω ἐμαντόν*.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν *νέμω*=μοιράζω εἶναι τὰ: *διαδίδωμι, παρέχω (δια)μερίζω*· τῷ δὲ *νέμω*=βόσκω τὰ: *αἰπολέω-ῶ, βουκολέω-ῶ, βόσκω, νιμεύω* καὶ *ποιμαίνω*· τῷ δὲ μέσῳ (σιν.=ἐνεργ.) *νέμομαι* τὰ: *καρποῦμαι, ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι, ὀνίναμαι, δρέπω, τρυγῶ, μετέχω*.

Νεύω (=γενεύω, κάμνω *νεῦμα*, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω), πρτ. -ἐνευσ· μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -νεύσομαι, ἄορ. ἐνευσα, πρκ. -νένευκα, ὑπερσ. ἐννεύκειν. Ῥημ. *νεύσις*, *νεῦμα*, *νευστάζω* (θαμιστ., ἐξ οὗ τὸ *νυστάζω*).

Σημ. Θέμ. *νευσ-*, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. (*νεύσ-ω* καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ὡς μεταφωνηέντων) *νεύ-ω*. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ἐνεστώτος σχηματίζονται καὶ λοιποὶ χρόνοι ἐκ θέμ. *νευ-*, ἐξ οὗ (κατὰ συστολήν) *νυ-*· πρβλ. λατ. *nu-*.

Νέω (ἀμτβ.=πλέω, κολυμβῶ), (νέεις=) *νεῖς*, (νέει=) *νεῖ κλ.*, πρτ. ἐνεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. *νεύσομαι*, ἄορ. ἐνευσα, πρκ. *νένευκα*, ὑπερσ. ἐνενεύκειν. Ῥημ. *νήσος*, *νεῦσις*, *νεύστης* ἢ *νευστήρ*, *νευστός*, *νευστέος*.

Σημ. Θέμ. *νεF-*. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται: (*νεF-ω*=*νέω*, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ ν' (*νέF-σομαι*=*νεύσομαι*). Ὅθεν θέμ. τοῦ *νέω* εἶναι τὰ *νε-* καὶ *νευ-*. Ὁ θεμ. *χαρκτηρ* εὐ συναιρέσεται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ εἰ εἰς εἰ' (ὅρα *πλέω*, *ῥέω*). Τὸ ὁ. προσλαμβάνει σ ἐν τῷ θέματι τῶν ῥηματικῶν, ὧν ὁ ἀρχικὸς *χαρκτηρ* τοῦ θέματος ἦτο σ (πρβλ. *γελᾷ γέω κλ.*)· ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *διά, εἰς, ἐκ* καὶ *πρός*. Συνώνυμα: *πλέω*, [*νήχομαι* ποιητ. καὶ μτγν.].

Νεωτερίζω (=ἐπιχειρῶ τι νέον, καινοτομῶ, εἰσάγω μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ πολίτευμα· μτβ. δὲ=ταράττω τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, στασιάζω), πρτ. ἐνεωτερίζον, μέλ. *νεωτεριῶ*, ἄορ. ἐνεωτερίσα, πρκ. *νεωτερίσας* ἔχω, ὑπερσ. *νεωτερίσας* εἶχον. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρτ. ἐνεωτεριζόμεν καὶ ὁ ἄορ. ἐνεωτερίσθην. Ῥημ. *νεωτέρσις*, *νεωτέρισμα*, *νεωτερισμός*, *νεωτεριστής* (ἐξ οὗ *νεωτεριστικός*).

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτ. *νεώτερος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπῖς* (ἐλπιδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, καὶ ὁ καὶ ἔθος-*ἐθίζω*, νόμος-*νομίζω* κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *νεωτερίδ-*, οὕτινος τὸ θέμ. φωνήεν εἶναι πανταχοῦ βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἀντὶ τοῦ *νεωτερίζω* λέγεται καί: *νεώτερόν τι ποιεῶ* καὶ *νεωτεροποιός εἰμι*, *νεώτερόν τι δρῶ* καὶ *νεώτερα πράττω*.

Νικάω-ω, πρτ. ἐνίκηον, μέλ. νικήσω, ἀόρ. ἐνίκησα, πρκ. νενίκηκα, ὑπερσ. ἐνενίκηκιν, μετ' ὄλ. μέλ. νενικηκῶς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, παθ. ἀόρ. ἐνίκηθην καὶ πρκ. νενίκημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τοῦ συνωνύμου: ἡττώμαι ἢ τῆς περιφράσεως νίκη γίγνεται. Ῥημ. νίκησις, νίκημα, νικήτωρ ἢ νικητὴρ (ἐξ οὗ νικητήριος), νικητὴς (ἐξ οὗ νικητικός), ἀνίκητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ *νίκη*. Συνών. καὶ περιφράσεις τῷ μὲν *νικῶ* εἰναι: *ὑπερέχω*, *κρατῶ*, *περιγίγνομαι* (τὸν πολεμίων), *καταγωνίζομαι*, *καταπαλαίω*, *νίκη*ν *αἶρω*, *νίκη*ν *ἀπεργάζομαι* *τινι*, *ποιῶ* *τινα νικᾶσθαι* τῷ δὲ παθ. *νικῶμαι* τὰ: *ἡττώμαι* (ὅπερ καὶ συνηθέστερον), *νίκη* γίγνεται, *ἐλαττ(σ)οῦμαι*, *ἡττωνεῖμί τινος*.

Νοέω-ω (=ἐννοῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), πρτ. ἐνόουν, μέλ. νοήσω, ἀόρ. ἐνόησα, πρκ. νενόηκα, ὑπερσ. ἐνενόηκιν. Παθ. καὶ μέσ. νοοῦμαι, πρτ. ἐνοοῦμην, μέσ. μέλ. -νοήσομαι, μεσ. ἀόρ. ἐνοησάμην, παθ. μέλ. νοηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνοήθην (καὶ ὡς μέσ. προνουήθην καὶ ὡς ἐνεργ. ἀπενουήθην), πρκ. νενόημαι (καὶ ὡς ἐνεργ. ἀπο(προ)νενόημαι καὶ ἀπονενουημένος εἰμί), ὑπερσ. ἐνενουήμην. Ῥημ. νόησις, νόημα, νοήμων, νοητὸς (ἐξ οὗ νοητικός, ἀνόητος, δυσνόητος, ἀπρονόητος), (προσκατα)νοητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόος-*νοῦς* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) *κρατέω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ πολλάκις καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσον ἀείποτε σύνθετον μετὰ τὸν προθέσεων *ἀπό*, *διά*, *ἐν*, *ἐπί*, *μετά*, *πρό*, *σύν*. Τὸ ἀπονοοῦμαι (=χάνω τὸν νοῦν μου) καὶ *διανοοῦμαι* (=σκέπτομαι) εἶναι ἀποθ. μέσα. Ἀντὶ τοῦ *προνοῶ* λέγεται καί: *πρόνοιαν ἔχω τινός* καὶ *πρόνοιαν ποιοῦμαι*, *ἀντὶ δὲ τοῦ συννοῶ* καί: *εἰς σύννοιαν ἀφικνοῦμαι*, ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐπινοῶ* καί: *εἰς ἐπινοίαν τινος ἔρχομαι*. Συνώνυμα ἰδὲ *ἐννοῶ* σημ.

Νομίζω (=γνωρίζω τι ὡς ἔθος πάτριον, μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ ἔθος, πιστεύω, στοχάζομαι, ἡγοῦμαι), πρτ. ἐνόμιζον, μέλ. νομιῶ, ἀόρ. νόμισα, πρκ. νενόμικα, ὑπερσ. ἐνενομίκειν Παθ. νομίζομαι, πρτ. ἐνομίζομην, παθ. μέλ. νομισθήσομαι [καὶ μέσ. ὡς παθ. νομοῦμαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐνομίσθην, πρκ. νενόμισμαι, ὑπερσ. ἐνενομίσμην. Ῥημ. νόμισις, νόμισμα, νομιστός, νομιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόμος (ὅτερ ἐκ τοῦ νέμω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπῖς* (ἐλpid-j-ω=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ *ἔθος-ἐθίζω*, *νεώτερος-νεωτερίζω* κλ., κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *νομῖδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. αἱ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν εἶναι βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναελευμένως: *νομίζω ἐμαντόν*. Συνώνυμα ἰδὲ *ἡγοῦμαι* σημ. 2.

Νομοθετέω-ω (=εἶμαι νομοθέτης τινός) ὁμαλόν. Ῥημ. νομοθέησις, νομοθέτημα, ἀνομοθέτης, νομοθετητέος, -έον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *νομοθέτης*, ἐξ οὗ καὶ *νομοθεσία* καὶ *νομοθετικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀμελής-*ἀμελῶ*. Ἀντὶ δὲ τοῦ *νομοθετέω* (ἐπὶ νομοθέτου) λέγεται καί: *νόμον τίθημι ἢ θεσμοθετῶ*. Ἀντὶ τοῦ μέσ. *νομοθετοῦμαι* (ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πόλεως) ἐλέγεται συνήθως καὶ

νόμον τίθεμαι· και ἀντί τοῦ παθ. νομοθετοῦμαι κλ. ἐλέγετο: νόμος τίθεται, ἐτίθετο, τεθήσεται, ἐτέθη, ἀλλά κατὰ παρακείμενον: κεῖται νόμος.

Νοσέω-ω (=ἀσθενῶ) ὁμαλόν. ῥημ. νόσημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόσος, ἐξ οὗ καὶ νοσηρὸς καὶ νοσηλός, ἐξ οὗ τὸ σπν. νοσηλεύω (=περιποιοῦμαι ἀσθενῇ). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τὸ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Ὡς ἐνεργ. μτβ. τοῦ νοσῶ λαμβάνεται: νόσον ποιῶ· καὶ ὡς ἀμτβτ-: εἰς νόσον ἐμπίπτω. Συνώνυμα: ἀρρωσταίνω, ἀσθενέω-ω, κάμνω. Ἀντίθετον: ὑγιαίνω.

Νοστήω-ω (=ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα) ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ.: περινοστῶ (=περιέρχομαι) ἄορ. (ἀπ-, ὑπ)ἐνόστησα, πρκ. νοστήσας ἔχω, ὑπερσ. νοστήσας εἶχον, τὰ δὲ ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. περι(ἀπο)νόστησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόστος (=ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. νέομαι), ἐξ οὗ καὶ νόστιμος. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα τῷ ἀπονοστῶ καὶ ὑπονοστῶ εἰναι: ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι· τῷ δὲ περινοστῶ τὸ περιέρχομαι.

Νουθετέω-ω (=συμβουλευώ), πρτ. ἐνουθέτουν, μέλ. νουθετήσας ἄορ. ἐνουθέτησα, πρκ. νουθετήσας ἔχω, ὑπερσ. νουθετήσας εἶχον. Παρὰ νουθετοῦμαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐνουθετήθην, πάντα δὲ τὰλλα ὁμαλῶς ἐκ φερόμενα εἶναι μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῆς περὶ φράσεως: νουθέτησις γίγνεται ῥημ. νουθέτησις, νουθέτημα, νουθετήτης (ἐξ οὗ νουθετητικός), ἀνουθέτητος, νουθετητέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ νοῦς καὶ τίθημι (ἐξ οὗ καὶ νοθετικός καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. νουθεσία) μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (δρα ἐγχειρῶ σημ.). Συνώνυμα: παραινῶ, ὑφηγοῦμαι, ὑποτίθεμαι, ποβάλλω, διδάσκω, συμβουλευώ.

Νυκτερεύω (=διέρχομαι τὴν νύκτα, κάμνω νυκτέρι, πράττω ἐν ὥρᾳ νυκτός), πρτ. ἐνυκτέρευον, μέλ. νυκτερεύσας ἄορ. ἐνυκτέρευσα, πρκ. νυκτερεύσας ἔχω, ὑπερσ. νυκτερεύσας εἶχον. ῥημ. νυκτερεύειν, νυκτερεύειμα, νυκτερευτής (ἐξ οὗ νυκτερευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ νύκτερος (ἐξ οὗ καὶ νυκτερινός καὶ νυκτέριος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεῦς-βασιλεύω. Τὸ σύνθετον διανυκτερεύω=διέρχω ὅλην τὴν νύκτα πράττων τι. ξενυκτίζω. Συνώνυμα: [παννυχίζω, διαπαντίζω]. Ἀντίθετον: ἡμερεύω, διημερεύω.

Ξεναγέω-ω (=1) εἶμαι ξεναγός, ὁδηγῶ φίλους ἐκ ξένης χώρας, φιλοξενῶ· 2) στρατολογῶ ξένους, ἤτοι μισθοφόρους στρατιώτας, εἶμαι ἀρχὸς ξενικοῦ στρατοῦ), πρτ. ἐξενάγουν, μέλ. ξεναγός εἶσομαι, ἄορ. ξεναγός ἐγενόμην [καὶ μτγν. ἐξενάγησα], πρκ. ξεναγός γέγονα, ὑπερσ. ξεναγός ἐγενόμην. Παθ. ξεναγοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐξενάγηθην, καὶ πρκ. ἐξενάγημαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥημ. ξενάγησις, ξεναγέτης.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ Δωρικοῦ ξεναγός, ἐξ οὗ καὶ ξεναγία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ καθ' ὃ καὶ γεωργός-γεωργῶ κλ. Ἀντί τοῦ ξεναγῶ λέγεται καὶ ξεναγός εἰμι· Συνώνυμα:

ημα (ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ στρατολογῶ, εἶμαι ἄρχων) εἶναι τά: κατα(σὺλ) λέγω, [καταγράφω], ἡγοῦμαι· καὶ (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ φιλοξενῶ) τά: ξενίζω, ξενοῦμαι.

Ξενίζω (μτβ.=ι) φιλοξενῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι· τινά· καὶ 2) ἐγείρω ἐκπλήξιν διὰ παραξένου ἐξωτερικῆς μορφῆς· ἄμτβ.=εἶμαι ξένος, τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθεγγόμαι, πρτ. ἐξενίζον, μέλ. ξενίσεις ποιήσομαι, ἄορ. ἐξενίσσα, πρκ. -ξενίσεις πεποιήμαι, ὑπερσ. ξενίσεις ἐπεποιήμην. Παθ. ξενίζομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐξενίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ξενίας τυγχάνω ὑπὸ τινος. Ρημ. ξένισις, ξένισμα, ξενισμός, ξενιστής (οὐ θηλ. ξενίστρια), ξενιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τῆς ἐλπίς (ἐλπίδ-*j*-ω) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω, κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ξενιδ-. Συνώνυμα (ἐπὶ τῆς σημ. φιλοξενῶ) εἶναι τοῖ: ξενοῦμαι, [φιλοξενῶ], ξεναγῶ, καὶ (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τρομάζω) τά: ἐκπλήττω (ἐκ-, συν-, δια-)ταράττω, ἐκφοβέω, ἐκδειματώ.

Ξενόδομαι-οῦμαι, ἀποθβτ. (ἐπὶ μὲν ἐνεργ. σημ.=ὑποδέχομαι ξένον τινά καὶ περιποιοῦμαι αὐτόν, φιλεύω, συνάπτω φιλικὴν σχέσιν· ἐπὶ δὲ παθ. σημ. φιλοξενοῦμαι ὑπὸ τινος), παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐξενώσθην, πρκ. ἐξένωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ: ξενίζω. Ρημ. [ξένωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐπί. Ὁ ἐνεργ. τύπος ξενόω-ω ποιητ., παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθετον: ἀποξενῶ. Συνώνυμα: ξενίζω, [φιλοξενῶ], ξεναγῶ.

Ξέω (κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ξύλων=ξύνω, σκαλίζω) καὶ ἄορ. ἔξεσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. ξέσις, ξέσμα, ξεσμός, ξεστήρ, ξέων, ξεστός (ἐξ οὗ ἄξεστος).

Σημ. Θέμ. ξεσ-, ἐξ οὗ (ξέσ-ω=) ξέω. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ε συναιρεῖται μόνον ἐπὶ ἐπομένου ε ἢ εἰ· ἐν Ἀττ. ὁμοῦς ἐπιγραφαῖς εὐρηται συνηρημένος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπομένου σ καὶ ω. Ἐν τῷ ἄορ. (ἔξεσ-σ-α=) ἔξεσα ἐγένετο ἀπλοποίησης τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ ὁ χαρακτήρ ε δὲν ἐξετάθη εἰς η (πρβλ. καὶ ἄρκω, ἄλω, ἐμέω κλ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά, ἀπό, κατά. Συνώνυμα: γλύφω, ξύω, τρίβω, κνήω-ῶ, κνίζω, ἐρεθίζω, παροξύω.

Ξηραίνω, πρτ. ξηρῶναιον, μέλ. ξηρανῶ, ἄορ. ξηράνα, πρκ. ξηράας ἔχω, ὑπερσ. ξηράνας εἶχον. Παθ. ξηραίνομαι, πρτ. ξηραινόμην, τὰ μέλ. ξηρανθήσομαι καὶ μεσ. ὥς παθ. ξηρανοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐξη-άνθην, πρκ. ἐξηράσμαι ἢ ἐξηράμμαι, ὑπερσ. ἐξηράσμην ἢ ἐξηράμμην. Ρημ. ξήρανσις, ξηρασία, ξηρασμός, ξηραντικός, ξηραντέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ξηρὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας (μελάν-*j*-ω=) ελαίνω, καθ' ὃ καὶ κοῖλος-κοιλαίνω, λευκός-λευκαίνω, κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ξηραν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατά. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐξηράν-σα=ἐξηράνα=) ἐξηράνα ἐκτείνεται τὸ θέμ. φωνῆεν α βραχυ· α μακρόν, διότι προηγείται ρ.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν ἐνεργ. ξηραίνω εἶναι τά: ψύχω, ἀναψύχω, ἀψύχω ('Αντίθ. ὑγραίνω [ἐπὶ ὑγρῶν] καὶ ἀδρύνω=καθιστῶ τὴν ἀδρόν, παχύ, ἥμιον [ἐπὶ καρπῶν])· τῷ δὲ ξηραίνομαι τά: μαραίνομαι, ἀποσβέννυμαι, λείπω, ἀναψύχομαι, ἀυαίνομαι.

Ξυλίζομαι (=συλλέγω ξύλα) ἀποθ., μόνον ὁ ἐνεστώς παρ' Ἀττ., δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ξύλα συλλέγω ἢ λαμβάνω. Ρημ. ξυλισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ξύλον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-*j*-ω=) ἐλπίζω, λυτίζομαι. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ξυλιδ-. Ἀντὶ τοῦ ξυλίζομαι παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ τὸ ῥ. ξυλεύομαι, ἐξ οὗ καὶ ξυλεία.

Ξύω (κυρίως ἐπὶ σαρκὸς=ξύνω) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἐνερ. ἄορ. ἀνέξυσα, ὁ μέσ. ἄορ. ἐξυσάμην, καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἐξύσθην [πρκ. ἐξυσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ξύσσα, ξύσμα, ξυσμός, ξύστρα, ξυστῆς ἢ ξυστήρ (ἐξ οὗ ξυστήριος), ξυρός, ξυλόν, ξυήλη (=σύλλη, σύλληρα, δι' ἧς ἐξέον ἢ ἐκοπτον ξύλα), ξυστῆς].
Σημ. Θεμ. ξυσ-: (ξύσ-ω=) ξύω, ἐξ οὗ καὶ ξυ-. Συνώνυμα ἰδὲ ξέω σὺν

Ύγκω-ω (=ὄγκωνω, φουσκώνω καὶ μτφ.=ἐπαίρω), παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ἢ μτχ. τοῦ μέσ. πρκ. ὄγκωμένος (ἐπὶ γένει) (=ἐπιρμένος πλήρης ὑπερηφανίας διὰ τὴν καταγωγὴν), τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ὄγκωσις, ὄγκωμα, ὄγκωτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄγκος πρβλ. λατ. uncus. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις οὐ μὲν ὄγκω εἶναι τὰ: ἐξοιδάινω, φυσάω, ἐμπνευματόω, ἐμπνέω, ἐπαίρω, κοπάζω (ὁ ἰδὲ), κολπίζω, ὄγκου ἐμπίπλημι. τῷ δὲ ὄγκουμαι τὰ: [οἰδαίνω] οἰδάω, οἰδέω, αὐξάνω, φυσάομαι, φυσιοῦμαι, κολποῦμαι, ἐπαίρομαι, ὄγκω γίγνεται.

Ὀδεύω (=περιπατῶ), πρτ. ὠδευον, μέλ. ἐν ὀδῷ ἔσομαι [καὶ μτγν. ὀδεύσω], ἄορ. ὠδευσα, ἐν ὀδῷ γέγονα, ὑπερσ. ἐν ὀδῷ ἐγεγόνει. Ῥημ. ὀδεΐα, ὀδευμα, ὀδευτής, ὀδευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀδὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἱππεύς-ἱππεύω. Λέγεται δὲ καὶ: ἐν ὀδῷ εἶμι, ἐρχομαι ὀδόν, ὀδῷ βαδίζω. Συνώνυμα ἰδὲ βαδίζω σὺν

Ὀδοιπορέω-ω (=ὀδεύω, περιπατῶ) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀδοιπόρος, ἐξ οὗ καὶ ὀδοιπορεῖν καὶ ὀδοιπορικὸς. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατεῖν-ω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ ὀδεύω σημ.

Ὀδοποιέω-ω (=κάμνω ὀδόν), πρτ. ὠδοποιοῦν, μέλ. ὀδὸν ποιοῦμαι, ἄορ. ὠδοποίησα, πρκ. ὀδὸν πεποιῆμαι [καὶ μτγν. ὠδοποίηκα] ὑπερσ. ὀδὸν ἐπεποιήμην [καὶ μτγν. ὠδοποιήκειν]. Μέσ. ὠδοποιοῦμαι (=προοδεύω), πρκ. ὠδοποιῆμαι καὶ ὑπερσ. ὠδοποιήμην ἢ ὠδοποιημένος ἦν, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὠδοποιήσις.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀδοποιός, ἐξ οὗ καὶ ὀδοποιῖα. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατεῖν-ω. Ἀντὶ τοῦ ὀδοποιεῖν λέγεται καὶ: ὀδὸν ποιοῦμαι. Συνώνυμα τῷ μέσῳ ὀδοποιοῦμαι εἶναι τὰ ἀμτφ. προκόπτομαι, εὐδοκιμῶ, ἐπιδίδωμι, προέρχομαι, (προ)χωρέω, προάγω.

Ὀδύρομαι (=θρηνῶ, κλαίω, λυποῦμαι) ἀποθ. μέσ., πρτ. ὠδύρομην, μέσ. μέλ. ὀδυροῦμαι, μέσ. ἄορ. ὠδυράμην, [παθ. ἄορ. ὠδύρην], (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν, ἥτοι πρκ. ὀλοφυρῶ κέχορμαι, ὑπερσ. ὀλοφυρῶ ἐκεχρήμην. Ῥημ. ὀδυρμός, ὀδυρτής (ἐξ οὗ ὀδυρτικός), ὀδυρτός, ὀδυρτέον.

Σημ. Θεμ. ὀδυρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὀδύρ-j-ομαι=ὀδύρομαι) ὀδύρομαι. Συνώνυμα: ὀλοφύρομαι, οἰμώζω, γοάω-ω, πενθεῖν-ω, θρηνῶ, κλαίω, δακρύω, λυποῦμαι, γρῦζω.

Ύζω (καὶ ἐπὶ εὐωδίας καὶ ἐπὶ δυσωδίας=μυρίζω) μόνον ὁ ἐνεστώς

παρ' Ἀττικοῖς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι [ῥτοι: πρτ. ὤζον, μέλ. ὀζήσω καὶ ὀζέσω, ἄορ. ὤζησα καὶ ὤζεσα, πρκ. β' μετὰ σημ. ἐνεστ. ὀδώδα, ὑπερσ. ὀδῶ(δ)ώδωειν] ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν περιφράσεων. Ῥημ. ὀσμή, εὐώδης, δυσώδης.

Σημ. Θέμ. ὀδ-, (προβλ. λατ. odor), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὀδ-j-ω=) ὀζώ. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ: ὀσμήν ἀποπνέω, εὐώδης ἢ δυσώδης εἰμί.

Οἶγω. ἰδὲ ἀνοίγω.

Οἶδα (=ἤευνω, γνωρίζω) πρκ μετὰ σημασίας ἐνεστ (οἶσθα, οἶ-
στον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι(ν)) ὑποτ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῆ κλ.,
αἰκτ. εἰδείην, εἰδείης κλ., πρσστ. ἴσθι, ἴστω κλ., ἀπαμέμφ. εἰδέναι,
μτγ. εἰδώς, -υῖα, -ός), ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἤδει ἢ ἤδειν, (ἤδησθα
ἢ ἤδειςθα καὶ ἤδεις, ἤδει ἢ ἤδειν, ἤδειτον ἢ ἤιστον, ἤδειτην ἢ ἤιστην, ἤδει-
μεν ἢ ἤισμεν, ἤδειςτε ἢ ἤιστε, ἤδεσαν ἢ ἤισαν), μέλ. εἴσομαι (καὶ σπν. εἰδή-
σω), ἄορ. ἔγνων, πρκ. ἔγνωνκα, ὑπερσ. ἔγνώκειν. Ῥημ. εἴδησις, εἰδή-
μων, εἶδος, εἰδότης (ἐπιρρ.), ἴστωρ (ἐξ οὗ ἱστορία καὶ ἱστορῶ), ἴστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. **Φιδ**-(προβλ. λατ. vid-eo) καὶ ἰσγ. **Φειδ**-(ἐκ τοῦ ἀρχή-
σθαι εἶδω), ἐξ οὗ (τροπή μὲν τοῦ εἰ εἰς οἰ: Φοιδ=) οἶδ- (προβλ. λιπ-λεῖπ-,
λοιπ- τοῦ λείπω), προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε-: εἰδ-ε- (ἐξ οὗ ὁ μέλ. εἰδή-
σω κλ. Τὸ οἶδα εἶναι β' πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. Τὸ (οἶδ-θα=) οἶσθα (ἀντί
οἶδα-ς) προσέλαβεν τὴν κατάληξιν-θα κατ' ἀναλογίαν τῶν παρατατικῶν: ἤσθα
(εἰμί), ἔφησθα (φημί) καὶ ἤειςθα (εἰμί). Τὸ ἴσασι(ν) ἐγένετο κατ' ἀναλο-
γίαν τῶν ἄλλων προσώπων. ὁ) ὑπερσ. ἤδη ἢ ἤδειν ἔχει σημ. παρατατικοῦ. Τὸ ῥ
ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: σύννοῖδα (=γνωρίζω τι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως), πρόσνοῖδα,
δοῖδα, κατόνοῖδα, πρόσνοῖδα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: οἶδα ἐμάντον.

Σημ. 2. Συνών. τῷ οἶδα εἶναι τὸ γινώσκω (=ἔχω γνῶσιν, γνωρίζω: ἐ-
πίστευε ὁμοῦ καὶ διαφέρουσι κατ' ὅτι τὸ μὲν οἶδα σημαίνει τὴν ἔξωθεν ἐρχο-
μένην γνῶσιν, ἥτοι ἐόρακα καὶ οὕτω μεμάθηκα, τὸ δὲ γινώσκω τὴν ἐξ ὁ-
ποκειμένου γνῶσιν, ἥτοι καταλαβάνω καὶ οὕτω μανθάνω), ἐπίσταμαι, γνω-
ρίζω, αἰσθάνομαι, ἐπαῖω, καταμανθάνω.

Οἰκέω-ῶ (μτβ.=κατοικῶ, κυβερνῶ καὶ ἀμτβ. ἐπὶ πόλεως=διοι-
κούμαι, κυβερνώμαι), πρτ. ὤκουν, μέλ. οἰκήσω, ἄορ. ὤκησα, πρκ. ὤ-
κηκα, ὑπερσ. ὤκήκειν. Παθ. οἰκοῦμαι, πρτ. ὤκούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ.
οἰκήσομαι, παθ. ἄορ. ὤκήθην, πρκ.-ὤκημαι, ὑπερσ. ὤκήμην. Ῥημ. οἰκή-
σις (ἐξ οὗ οἰκήσιμος), οἰκήμα, οἰκήτωρ, οἰκήτης ἢ οἰκητῆρ (ἐξ οὗ οἰ-
κήτηριον), οἰκήτος (ἐξ οὗ ἀοίκητος, δυσοίκητος).

Σημ. Εἰς τοῦ οἶκος (ἐξ οὗ οἰκίζω καὶ οἰκία) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ
κράτος(κρατέω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων:
ἐπὶ, διὰ, ἐν, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρά, περί, σύν. Τὸ σύνθετον κατοικῶ οὐδὲν διαφέ-
ρει τοῦ ἀπλού οἰκῶ-(προβλ. ἐῖδω καὶ καθεύδω). Ἀντὶ τοῦ οἰκῶ λέγεται καί:
οἰ-
κήσιν ποιοῦμαι καὶ μτβ. οἰκήσιν παρέχω, οἰκήσιν νέμω κλ. Συνών. τῷ μὲν οἰ-
κῶ=κατοικῶ εἶναι τὰ: (ἐν)διατῶμαι, διατρίβω, τὰς διατρίβας (οἰκήσεις)
ποιοῦμαι τῷ δὲ οἰκῶ=κυβερνῶ τὰ: ἀρχω, διαχειρίζομαι, οἰκονομῶ.

Οἰκίζω (μτβ.=βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ οἶκον ἢ τόπον, κατοι-
κίζω), πρτ. ὤκισον, μέλ. οἰκίω, ἄορ. ὤκισα, πρκ. οἰκίσας ἔχω, [καὶ μτγν.
ὤκισκα], ὑπερσ. οἰκίσας εἶχον. Παθ. οἰκίζομαι, πρτ.-ὤκισόμην, παθ. μέλ.
οἰκισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὤκισθην, μέσ. μέλ. οἰκοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὤκισά-
μην, πρκ. ὤκισμαι, ὑπερσ. ὤκισμην. Ῥημ. οἰκίσις, οἰκισμός, οἰκιστής
οἰκιστήρ.

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-*j-ω*==) ἐλπίζω καθ' ὃ καὶ (νόμος-*νομίζω*, ἔθος-*ἐθίζω* κλ. "Οθεν θέμ. ἀναλογικὸν οἰκίδ-, ἐξ οἱ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθέντον μετὰ τῶν προθέσεων: *κατά, ἀπό, συγκατ-, παρακατ-, μετά, ἐν* κλ. Ἀντὶ τοῦ οἰκίζω λέγεται καί: *οἰκιστὴν τινα ποιοῦμαι* καὶ *οἰκιστὴς εἰμι ἢ γίγνομαι*.

Οικοδομέω-ω (=κτίζω οἶκον) ὁμαλόν. Ῥημ. οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα, οἰκοδομητός (ἐξ οὗ οἰκοδομητικός), οἰκοδομητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκοδόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ ποιητ. *δέμω*=κτίζω), ἐξ οὗ καὶ οἰκοδομία καὶ οἰκοδομικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος=*κρατῶ*. Τὰ ῥηματικά οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία καὶ τὸ παρασύνθετον μὲν. οἰκοδομή (ἐκ τοῦ οἶκος-*δέμω*) εἶναι συνώνυμα. «Οἰκοδομή οὗ λέγουσιν Ἀττικοί, ἀλλ' οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία». (Θωμ. Μέγιστο.). Ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ λέγεται καί: *οἰκοδομία γίγνεται*. Συνώνυμα: *κτίζω, ἰδρύω, δέμω*.

Οικονομέω-ω (=κυβερνῶ, διοικῶ οἶκον), πρτ. *ὠκονόμουν*, μέλ. οἰκονομήσω, ἀόρ. *ὠκονόμησα*, πρκ. *ὠκονόμηκα*, ὑπερσ. *ὠκονομήκειν*. Ῥημ. οἰκονομητός (ἐξ οὗ οἰκονομητικός), οἰκονομητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκονόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ νέμω) ἐξ οὗ καὶ οἰκονομία καὶ οἰκονομικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τέλος-*τελῶ*. Συνώνυμα ἰδὲ οἰκέω-ω σημ.

Οἰκουρέω-ω (=εἶμαι οἰκουρός, φυλάττω τὸν οἶκον, διαμένω ἐν τῷ οἴκῳ) μόνον ὃ ἐνεστ. παρ' Ἀττικοῖς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι μὲν. ὄντες ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφράσεως: οἰκουρός εἰμι. Ῥημ. οἰκούρημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκουρός (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ οὖρος=φυλάξ), ἐξ οὗ καὶ οἰκουρία, οἰκουρότης καὶ οἰκουρικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος-*κρατῶ*. Τὸ ῥημα παρὰ μὲν. μένει ἀναύθητον, ἥτοι: πρτ. *οἰκούρου*, ἀόρ. *οἰκούρησα*: πρβλ. *οἰωνίζομαι* ὡς καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ οἰστρός παράγωγα ἢ παρασύνθετα: *οἰστράω, οἰστρηλατῶ* κλ.

Οἰκτίρω (=συμπαθῶ, ἐλεῶ, εὖσπλαχνίζομαι), πρτ. *ὠκτίρον*, [μέλ. οἰκτιρῶ ποιητ., καὶ μὲν. οἰκτιρήσω], ἀόρ. *ὠκτίρα* [καὶ μὲν. *ὠκτίρησα*], πρκ. οἰκτίρας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίρας εἶχον. Παθ. οἰκτιρόμαι, πρτ. *ὠκτιρόμην*, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφράσεως: οἰκτιροῦν τυχάνω ὑπό τινος. Ῥημ. [οἰκτιρῶν, οἰκτιρός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποιητικοῦ ἡμερος-*ἡμεῖρω* (=ποθῶ). "Οθεν θέμ. ἀναλογικὸν οἰκτιρ-, ἐξ οὗ (προσλήγει τοῦ προσφ.: *j-οἰκτιρ-j-ω*=οἰκτιρῶ[αἰολ.])=*οἰκτιρῶ*. Τὸ οἰκτιρῶ διὰ τοῦ ἐξ ἀδόμικον. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *δι' οἰκτον ἔχω τινά* (καὶ παθ.: *οἰκτον τυχάνω ὑπό τινος*), *ἐλεῶ, οἰκτιζῶ* [καὶ μὲν. *οἰκτιρέω-ω*], *λυποῦμαι, σπλαγχνίζομαι*. Ἀντίθετον: *μακαρίζω*.

Οἰκτιζῶ (=οἰκτίρω), πρτ. *ὠκτιζον*, μέλ. οἰκτιῶ, ἀόρ. *ὠκτίσα*, πρκ. οἰκτίσας ἔχω, ὑπερσ. οἰκτίσας εἶχον. Μέσ. οἰκτιζομαι, καὶ πρτ. *ὠκτιζόμην*, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων αὐτῶν. Ῥημ. [οἰκτισμα, οἰκτισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-*j-ω*==) ἐλπίζω, καθ' ὃ νόμος-*νομίζω*, ἔθος-*ἐθίζω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ οἰκτιρῶ σημ. Ἀντίθετον: *μακαρίζω*.

Οἰμώζω (=φωνάζω οἶμοι, θρηνῶ, ὀδύρομαι) παθ. αὐτοπαθές, πρτ. *ὠμωζον*, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. οἰμώξομαι [καὶ μὲν. οἰμῶξω], ἀόρ. *ὠμωξα*, πρκ.

οἰμῶξας ἔχω, ὑπερσ. οἰμῶξας εἶχον. Ῥημ. οἰμωγή, οἰμωγμα, οἰμω-
μός, οἰμωκτός (ἐξ οὗ οἰμωκτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰμοῦ κατ' ἀναλογίαν τοῦ (κρώγ-γ-ω=) κρώζω. Ὁ θεὸς
θέμα ἀναλογικὸν οἰμῶγ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλήν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.)
καὶ τὰ δηματικά. Συνώνυμα ἰδὲ δδύρομαι σημ.

Οἰνοχοέω-ω (=ἐγγέω, χύνω εἰς τὸ ποτήριον οἶνον πρὸς πόσιν,
τρυνῶ), πρτ. ἐνέχεον [ἢ φνοχόουν ἢ ἐφνοχόουν], μέλ. οἰνοχοήσω, ἄορ.
ἐνέχεα [ἢ φνοχόησα καὶ ἐφνοχόησα], πρκ. ἐγγέας ἔχω, ὑπερσ. ἐγγέας
ἔχον. Ῥημ. οἰνοχόημα.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰνοχός, ὅπερ ἐκ τοῦ οἶνος καὶ χέω.
Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄνθος (θ. ἀνθεσ-) ἀνθέω-ω. Παρά ποιητ.
καὶ μτγν. ἢ αὐξάνεται κανονικῶς ἢ λαμβάνει καὶ τὰς δύο αὐξήσεις. Συνώ-
νυμα: ἐγγέω, [κίρνάω ἢ κίρνημι], κεράννυμι.

Οἶομαι καὶ οἶμαι (=νομίζω), (οἶει, οἶεται κλ.) ἀποθετικὸν μετ'
ἐνεργ. διαθ., πρτ. ᾤομην καὶ ᾤμην (ᾤου, ᾤετο κλ.), μέλ. οἶήσομαι,
ἄορ. ᾤήτην, πρκ. νενόμικα ἢ ὑπέιληφα, ὑπερσ. ἐνενόμικεν ἢ ὑπέιλη-
θην. Ῥημ. οἶησις, οἶμα (ἐξ οὗ οἰηματίας), οἶητής, οἶητός, οἶητέον.

Σημ. 1. Θέμ. οἶ- (πρβλ. οἶος=μόνος) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ.-ε-)
ἰ-ε- (ὄρα εἰσαγ. § 6, 2). Οἱ τύποι οἶμαι καὶ ᾤμην προήλθον ἐκ τῆς παρεν-
τετικῆς θέσεως αὐτῶν ἐν τῇ προτάσει, ἐνθα ὡς ἄτονοι προκλιτικῶς προσφερό-
μενοι ἀπέβαλον τὸ σ ἐκ τῆς ταχυτέρας προφορᾶς. Ἐν τῷ β' ἐν προσ. τοῦ ἐνεστ.
παντὶ μόνον ὁ τύπος οἶει- (πρβλ. βούλομαι—βούλει καὶ ὄνομαι—ὄψει).

Σημ. 2. Συνώνυμα: νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ, ἡγοῦμαι, δοξάζω, φρονῶ.

Οἶχομαι (=ἔχω ἀναχωρήσει) οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἔχουσι
αὐτὰ σημασίαν ὥδε· ἐνεστ. ἀπέρχομαι, πρτ. ἀπῆα ἢ ἀπῆειν, μέλ. οἶ-
ήσομαι (ἢ ἀπειμι), ἄορ. ᾤχόμην (ἢ ἀπῆλθον), πρκ. οἶχομαι (ἢ ἀπε-
ήλυθα), ὑπερσ. ᾤχόμην (ἢ ἀπελήλυθην), Ῥημ. οἶχητέον.

Σημ. 1. Θέμ. οἶχ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ-ε-) οἶχ-ε-. Τὸ ῥ. οἶχομαι
ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργητικῆς ἀμτβ. σημασίας ὃν κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν
εἶναι ἐνεστώζ, κατὰ δὲ τὴν χρονικὴν σημασίαν παρακείμενος (ὄρα εἰσαγ. §
8, α'). Ὅσαυτὼς καὶ ὁ κατὰ σχηματισμὸν πρτ. ᾤχόμην ἔχει σημασίαν ἄορ. ἢ
περσ. Τούτου δ' ἕνεκα τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικὸν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπλη-
ρῶνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ὁ πρκ. ᾤχημαι μτγν.

Σημ. 2. Τὸ οἶχομαι συντασσόμενον κατηγορηματικῇ μετοχῇ δεικνύει τὴν
αἰτίαν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τῆς μτχ. δηλουμένης πράξεως: ᾤχετο ἀπὸν-
ρυγε ταχέως (ὄρα λανθάνω σημ. 2). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν
ροθέσεων: παρά, κατά, διά, ἐξ.

Σημ. 3. Συνώνυμα: ἀπέρχομαι, φεύγω, ἀποδιδράσκω. Ἀντίθετα: ἔρχο-
μαι, ἀφικνοῦμαι, ἤκω, σφύρομαι.

Οἰωνίζομαι (=παρατηρῶ τὴν πτῆριν ἢ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν,
καὶ λαβὼν ἐκ τούτων σημεῖόν τι καὶ προμαντεύσω τὸ μέλλον· καὶ συνεκδῷ
προμανθάνομαι, γνωρίζω), ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθέσεως· πρτ.
οἰωνίζομην, μέσ. μέλ. οἰωνιοῦμαι, μέσ. ἄορ. οἰωνισάμην, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ
τῆς περιφράσεως: οἰωνοῖς χρῶμαι) πρκ. οἰωνοῖς κέχρημαι, ὑπερσ. οἰω-
οῖς ἐκεχρήμην. Ῥημ. οἰώνισμα, οἰωνισμός, οἰωνιστής (οὗ θηλ. οἰωνί-
τρια καὶ παρώνυμον οἰωνιστικός), οἰωνιστήρ (ἐξ οὗ οἰωνιστήριον).

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰωνός (=τὸ ὑψηλὰ πετόμενον καὶ ἐλευθέρως ἀναπνεύον πτηνόν).

ὁπερ ἐκ τοῦ λατ. avis, θέμ. αἶνι-, αἶνι-ωνός=οἰωνός=οἰωνός (πρβλ. κοινὸν-ωνός καὶ διὰ τὴν τροπὴν τοῦ α εἰς ο τὰ: ἀρχή-δρχαμος, ἄκρις—ὀκριόεις Σχηματίζεται δὲ κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω ὅθεν θ. ἀνολογικὸν οἰωνίδ-. Τὸ ῥ. δὲν λαμβάνει αὐξησιν (πρβλ. οἰκουρῶ καὶ πάντα τ' ἐκ τοῦ οἴστρος παράγωγα ἢ παρασύνθετα: οἴστράω, οἴστρηλατῶ).

Ὀκνέω-ω (ἀμτβ.=βραδύνω, φοβοῦμαι, διστάζω), πρτ. ὠκνονυ μέλ. ὀκνήσω, ἀορ. ὠκνησα, πρκ. ὀκνήσας ἔχω, ὑπερσ. ὀκνήσας εἶχ' Ῥημ. ὀκνητέον.

Σημ. Ἐκ ταῦ ὀκνος (ἐξ οὗ καὶ ὀκνηρός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κράτ-ω) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατὰ: ἀποκνέω (=ἐκ φόβου ἀποφεύγω), κατοκνῶ (=πολὺ ὀκνῶ). Ἀντὶ τοῦ ὀκνῶ λέγεται καὶ μεστός εἰμι ὀκνου, ὀκνος ἔστι μοι ποιεῖν τι ὥς μτβ. δὲ τοῦ ὀκνῶ λαμβάνεται φράσις: ὀκνον παρέχω (ἢ φερῶ) τινὶ καὶ ὀκνον ἐντίθημί τινι. Ὡς πρτ. δὲ ὀκνος ἐγγίγνεται. Συνώνυμα: δέδοικα, φοβοῦμαι, ἐν φόβῳ εἰμί, ὀρρωδέα δειμαίνω, πτήσσω, βραδύνω, μέλλω. Ἀντίθετον ἐγχειρῶ τινι.

Ὀλιγαρχέομαι-οὔμαι (=ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι) ἀποθετικὸν μετὰ πρτ. διαθ., καὶ ἀορ. ὀλιγαρχήθη, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: ὀλιγαρχίαν ἔχω ἢ κατ' ὀλιγαρχίαν πολιτεύω.

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλίγοι καὶ ἄρχειν. Τὸ ὀλιγαρχος ἢ ὀλιγάρχης (ἐξ οὗ καὶ ὀλιγαρχία καὶ ὀλιγαρχικός) ἀχρηστον.

Ὀλιγορῶ-ω (=ὀλίγον φροντίζω, ἀμελῶ), πρτ. ὀλιγώρου μέλ. ὀλιγορήσω, ἀορ. ὀλιγορήσα, πρκ. ὀλιγορήσας ἔχω, ὑπερσ. ὀλιγορήσας εἶχον. Παθ. ὀλιγοροῦμαι, παθ. ὀρ. ὀλιγορήθη, καὶ πρκ. ὀλιγορήμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ὀλιγορήσεις, ὀλιγορητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλίγως, ὁπερ ἐκ τοῦ ὀλίγος καὶ τοῦ ποιητ. ὥρα (=φροντίς). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Τὸ ὥρα κατὰ πεζολόγους ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις: θυρωρός, [τιμωρός καὶ πυλωρός]. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ὀλιγώρως ἔχω (ἢ διακίμαι) πρὸς τι, ἐν ὀλιγορίᾳ πρῶμαι τι, εἰς ὀλιγορίαν τρέπομαι τίνος, ἀμελῶ, οὐ φροντίζω, οὐκ ἐπιμελοῦμαι, ῥαστώνεω, ῥαθυμῶ Ἀντίθετα τὸ σπν. πολυρῶ (=φροντίζω) καὶ τὰ: ἐπιμέλομαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμέλειάν τίνος ποιοῦμαι κλ.

Ὀλισθάνω [καὶ ποιτ. καὶ μτγν. ὀλισθαίνω] (=γλιστρῶ), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁνεσθ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τᾶλλα [ἢ τοῖς: ὁ πρτ. ὀλίσθα (ι)νον, μέλ. ὀλίσθήσω, ἀορ. α' ὀλίσθησα καὶ β' ὀλίσθον, πρκ. ὀλίσθησας, καὶ ὑπερσ. ὀλίσθησας εἶχον, ὀλίσθηκειν] ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' αὐτοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὀλίσθησις, ὀλίσθημα, ὀλίσθος (ἐξ οὗ ὀλίσθηρός), ὀλίσθητός (ἐξ οὗ εὐολίσθητος καὶ ὀλίσθητικός).

Σημ. Θέμ. ὀλισθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμάτων -αν καὶ -j-) ὀλισθ-αν- καὶ (ὀλισθ-αν-j=) ὀλισθαίν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ διά: ἀπ(δι)ολισθαίνω (=ἐγλιστρῶ, ἐκφεύγω). Συνώνυμα: διαδύομαι, ὑπεκφεύγω, ὑπεξέρχομαι, ὑπεκχωρῶ, ἐκνέω.

Ὀλλυμι καὶ σπν. ὀλλύω (=καταστρέφω, φονεύω, ἀφανίζω) ἀπλοῦν ποιητικόν, παρ' Ἀττικοῖς δὲ πεζ. αἰετοτε σύνθετον καὶ ἰδίᾳ μετὰ τῆς ἀπό: ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω, πρτ. ἀπόλλυν καὶ ἀπόλλυον, μέλ. ἀπολῶ [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπολέσω], ἀορ. ἀπόλεσα, πρκ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπολωλέκεν, καὶ μετ' ὀλ μέλ. ἀπολωλέκως ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ. ἀπολύμην, μέσ. μέλ.

ως παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὡς παθ. ἀπωλόμην, [παθ. μέλ. ἀπολεσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀπωλέσθην μτγν.], ενεργ. πρκ. β' ὡς παθ. ἀπόλωλα (=εἰμαι χαμένος), ὑπερσ. ἀπωλόλειν. Ρημ. ἀπώλεια, ὀλεθρος, ὀλετήρ (ἐξ οὗ θηλ. ὀλέτειρα), παν-ώλης, ἐξ-ώλης, προ-ώλης.

Σημ. 1. Θέμ. ὀλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφύμ. -νυ- καὶ ἀφομοιώσει τοῦ -ν- πρὸς τὸ λ (ὀλ-νυ=) ὀλλυ-, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ., καὶ (προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε-) ὀλ-ε-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Ὁ θεμ. χαρακτ. ε τοῦ θεμ. ὀλε- δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -έω ῥημάτων, ἅτινα τηροῦσι τὸν χαρακτῆρα ε πανταχοῦ φαχύν (ὄρα αἰδοῦμαι ῥημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ καὶ διὰ. Οἱ συντελεικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναελυσμένως: ἀπόλλυμι ἐμαυτόν.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ὀλεθρον φέρω τινί, φθείρω (ὅπερ ἴσως ἐνίοτε καὶ διαφέρει, καθ' ὅτι τὸ μὲν ἀπόλλυμι=ἀφανίζω ἐντελῶς, τὸ δὲ φθείρω=μεταβάλλω τι ἐπὶ τὸ χειρόν), διαφθείρω, ἀναιρῶ, καθαιρῶ, καταλύω, λυμᾶνομαι, λωβῶμαι, ἀφανίζω, ἐξολοθρεῦω, διεργάζομαι, καταστρέφω. Ἀντίθετα δὲ τα: σφάζω, κτώμαι.

Ὀλοκαυτέω-ω(=προσφέρω ὀλόκαυτον, τ.ξ.θῦμα καιόμενον ὄλον πῖτοῦ βωμοῦ, κάμνω ὀλοκαύτωμα, θυσιάζω), πρτ. ὀλοκαύτην, μέλ. θύσω καὶ μτγν. ὀλοκαυτήσω], ἄορ. ὀλοκαύτησα, πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἐτεθύκειν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλόκαυτος, ἐξ οὗ καὶ ὀλοκαυτός καὶ ὀλοκαυτίζω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρα-τέω=) κρατῶ. Συνώνυμα: θύω (δὲ ἴδε), καθιερεῦω, ὀλοκαυτόω-ω, σφαγάζομαι, βουθινῶ.

Ὀλολύζω(=φονάζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐκ χαρᾶς ἢ λύπης, κράζω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς θεοὺς ἰκεσίας τε καὶ εὐχαριστίας ἕνεκα), πρτ. -ὠλόλυζον, μέλ. ὀλολυγῇ χρῆσθαι [καὶ ὀλολύξω μτγν.], ἄορ. ὠλόλυξα, πρκ. ὀλολυγῇ κέχρημαι, ὑπερσ. ὀλολυγῇ ἐκεκρήμην. Ρημ. ὀλολυγή, ὀλολυγών, ὠλόλυγμα, ὀλολυγμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. ὀλ-, τοῦ ὀλάω=ὀλαντῶ), ἐξ οὗ δι' ἀναδιπλώσεως] ὀλ-ολ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῆς παραγωγικῆς καταλ. ὀλ-ω: ὀλ-ολ-ύζω (πρβλ. λατ. ul-ul-o). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀλ- (κραγ-γ-ω=) κραγῶ, (δὲ ἴδε). Ὅθεν θέμ. ἀνάλογον ὀλολυγ-, ἐξ οὗ ὀλ-ύζω οἱ χρόνοι πλην τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ὀλολύξω γένηται συνήθως ἐπὶ γυναικῶν· ἔχει δὲ τὸ ν μακρόν (ὄρι εἰσαγ. § 7 β' σημ.). Ὁ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ὀλολυγῇ χεῶμαι. Συνώνυμα ἰδὲ κραζῶ σημ.

Ὀλοφύρομαι(=θρηνῶ, τίλλων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κλαίω), τοθετικὸν μέσον, πρτ. ὠλοφυρόμην, μέσ. μέλ. ὀλοφυροῦμαι, μέσ. ὄρ. ὠλοφυράμην, παθ. ἄορ. ὡς ενεργ. ὠλοφύρην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ρημ. ὀλόφουρσις, ὀλοφυρμός.

Σημ. Θέμ. ὀλοφύρ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὀλοφύρ-j-ο-μαι=ὀλοφύρομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ ὀλοφύρομαι λέγεται καὶ: ὀλοφυρμῶ χεῶμαι, ὀλόφουρσιν ποιοῦμαι, καὶ πρὸς ὀλοφύρον τρέπομαι. Συνώνυμα ἰδὲ δέδύρομαι σημ.

Ὀμιλέω-ω(=εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συναναστρέφομαι, πλησιάζω, τριβῶ, ἀσχολοῦμαι), ὁμαλόν. Ρημ. ὁμίλημα, ὁμιλητής (οὗ θηλ. ὁμική-α καὶ παρώνυμον ὁμιλητικός), ὁμιλητὸς (καὶ σύνθετον ἀνομίλητος).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὁμιλος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὁμός, ὁμοῦ

καὶ ἔλῃ), ἐξ οὗ καὶ *ὁμιλία* (= συναναστροφή, συνδιάλεξις). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Ἀντι τοῦ *ὁμιλῶ* λέγεται καὶ: *ὁμιλία* *χρῶμαι* καὶ *ὁμιλίαν* *ποιούμαι*: Συνώνυμα: *σύνειμι*, *συγγίγνομαι*, *συνδιατρίβω*, *χρῶμαι*, *συμκείγνομαι*, *πλησιάζω*.

Ὅμνυμι καὶ ὁμνύω (=κάμνω δοκον, δοκίζομαι), πρτ. ὤμνυν καὶ ὤμνυνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ὁμοῦμαι [καὶ μτγν. ὁμόσω καὶ ὁμόσομαι], ἀόρ. ὤμοσα, πρκ. ὁμόμοκα, ὑπερσ. ὠμομώκειν, μετ' ὄλ. μ. -μωμοκῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. -ὁμνυμαι, πρτ. -ὠμνύμην, παθ. μέλ. ὁμοσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὠμόσθην, μέσ. ἀόρ. ὠμοσάμην, παθ. πρκ. ὁ μώμομαι ἢ ὁ μώμοσμαι (ὡν εὐρηνται μόνον οἱ τύποι: ὁ μώμοται, γ πληθ. ὁ μώμονται καὶ μτγ. ὁ μωμοσμένος), ὑπερσ. ὠμομώ(σ)μην (μόνον τὸ ὠ μώμοτο). Ῥημ. δοκος, συνωμότης (ἐξ οὗ συνωμοσία, [καὶ ἐκ τῶν ἀχρήστων: ἀντ(ὺλ)ωμότης τὰ] ἀντωμοσία καὶ ὑπομωσία), ἀπώμοτος ἀνώμοτος, ξυνώμοτον.

Σημ. 1. Θέμ. ὁμ-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος -νυ: ὁμ-νυ, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ., προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος -ο- (δρα εἰσαγ. § 6,2 σημ. ὁμ-ο-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστον προθέσεων. Τὸ θέμ. ὁμο- δὲν ἐκτείνει πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ῥηματικῶν τελῶν καὶ παραγωγικῶν καταλήξεων τὸν χαρακτῆρα ο (πρβλ. καὶ ἄλλοι)· προσλαμβάνει δὲ παρ' Ἀττικοῖς σ μόνον ἐν τῇ παθ. μέλλοντι καὶ τῇ παθητικῇ παρακειμένῃ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων, ὡς ὁ ἀρχικός χαρακτῆρ τοῦ θέματος ἦτο σ (ἰδὲ καὶ κλειώ σημ.). Οἱ συντελικὸι χρόνοι λαμβάνουσιν Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῇ ὁμνυμι καὶ περιφράσεις: *πίστεις* (ἢ δεξιὰς) *δίδωμι* *τινι* καὶ *πίστεις* *ποιούμαι* *τινι* (ὡν παθ. εἶναι: *πίστεις* ἢ δεξιὰς λαμβάνω *παρά* *τινος*), *δοκίζομαι*, *δοκον* *ποιούμαι*, *δοκον* *δίδωμι* *τινι*, *δοκοῦμαι*, [*δοκω* *μοτέω*]

Ὅμολογέω-ῶ (=λέγω τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον τινά, συμφωνῶ, παραδέχομαι) ὁμαλόν. Ῥημ. ὁμολόγησις, ὁμολόγημα, ὁμολογητής, ὁμολογητέον

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὁμόλογος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὁμοῦ—λέγω) ἐξ οὗ καὶ ὁμολογία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων, τὸ δὲ μέσον ἀεὶ ποτε σχεδὸν μετὰ τῆς διὰ. Τὸ ἐξομολογοῦμαι εἶναι ἀποθετικὸν μτγν. Ὅ μτγν. ἐνεργ. τύπος ἐξομολογῶ τίθεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *συγκατανεύω* ὑπισχνοῦμαι. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ὁμολογίαν* *ποιούμαι* (καὶ παθ. ὁμολογία γίγνεται), *σύμφημι*, *συνάδω*, *συμφωνῶ*, *συντίθεται* (τινι). Ἀντίθετα: *διαφωνῶ*, *ἐναντία* *λέγω*, *ἀπάδω*.

Ὅμονοέω-ῶ (ἀμτβ.=εἶμαι σύμφωνος), πρτ. ὠμονόουν, μέλ. ὁμονοήσω, ἀόρ. ὠμονόησα, πρκ. εἰς ὁμόνοιαν καθέστηκα ἢ ὁμονοήσας εἶχον, ὑπερσ. εἰς ὁμόνοιαν καθεστήκειν ἢ ὁμονοήσας εἶχον. Ῥημ. ὁμονοητικός, ὁμονοητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὁμόνοος-ους, ἐξ οὗ καὶ ὁμόνοια. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: εἰς ὁμόνοιαν *καθίσταμαι* καὶ *ἔστι* *μοι* *ὁμόνοια* *πρὸς* *τινα* (ὡς μτβτ δέ: ὁμόνοιαν *ἐμβάλλω* *τινι* καὶ εἰς ὁμόνοιαν *καθίστημι* *τινα*), ὁμογνωμονέω-ῶ, *σύμφημι*, *συνάδω*, *συμφωνῶ*, ὁμολογῶ, ὁμοδοξέω-ῶ, ὁμοφρονέω-ῶ. Ἀντίθετα: *στασιάζω*, [*διχονοέω*], *διχογνωμέω*.

Ὀνειδίζω (=χλευάζω, κατηγορῶ, ὑβρίζω), πρτ. ὠνειδίζον, μέλ. ὠνειδῶ [καὶ μτγν. ὠνειδίσω], ἀόρ. ὠνειδίσα, πρκ. ὠνειδικα, ὑπερσ. ὠνειδίκειν. Παθ. (μόνον) ὠνειδίζομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται διὰ

τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ὄνειδισις, ὄνειδισμα, ὄνειδισμός, ὄνειδιστῆρ ἢ ὄνειδιστῆς (ἐξ οὗ ὄνειδιστικός)], ὄνειδιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄνειδος (=ὑβρις, κατηγορία· παρὰ δὲ ποιητ. καί=φήμη, ἔπαινος) κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ j-ω=) ἐλπίζω, καθ'ὃ καὶ ἐθός-ἐθίζω, νόμος-νομίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὄνειδιδ-, ἐξ-οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Τὸ δὲνδίζω λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ὄνειδος φέρω τινί, εἰς ὄνειδος τίθωμι τινα, ὄνειδος περιάπτω τινί, εἰς ὄνειδην καθίσταμαι τινα. Ὡς παθ. δέ: ὄνειδος γίγνεται μοι, ὄνειδει ἐν(συν)έχομαι καὶ ὄνειδην ἔχω ἢ(έσχω). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἰδὲ κατηγορῶ σημ. 2.

Ὀνίνημι(=ὠφελῶ)(μόνον τὸ γ' ἐνικ. ὀνίνησι(ν)· ἀπαρμ. ὀνινάναι καὶ μτχ. θηλ. ὀνιναίω), πρτ. ὠφέλουν, μέλ. ὀνήσω, ἄδρ. ὠνησα, πρκ. ὠφέλῃκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Μέσ. ὀνίναμαι (=ὠφελοῦμαι), πρτ. ὠνινάμην, μεσ. μέλ. ὀνήσομαι, μέσ. ἄδρ. [ὠνάμην μτγν., καὶ] Ἀττικῶς ὠνήμην (μόνον καθ' ὀριστ., εὐκτ. ὀναίμην, ὄναιο, κλ. καὶ ἀπαρέμ. ὄνασθαι), παθ. ἄδρ. ὡς μέσ. ὠνήθην, πρκ. ὠφέλῃμαι [καὶ μτγν. ὠνημαι], ὑπερσ. ὠφελήμην [καὶ μτγν. ὠνήμην]. Ῥημ. ὀνησις (ἐξ οὗ ὀνήσιμος), ὀνητός, ὀνητέος.

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικόν (δρα εἰσαγ. § 17). Ἐχει δὲ θέμ. 1) ἀσθ. ὄνα- καὶ ἰσχ. ὄνη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστωτικοῦ ὀναδιπλασιασμοῦ μετὰ τὸ ο: ὄ-νι-νη-μι· καὶ 2) ὠφέλε-. Ὁ μέσ. ἔνεστ. καὶ μέσ. ἄδρ. β' τονίζονται ἐν τῇ εὐκτικῇ κατὰ τὰ εἰς ω- βαρότονα· πρβλ. ἐπριάμην (ὠνοῦμαι) καὶ τὰ: ἀγα-ται, δύναμαι ἐπίσταμαι, κρέμαμαι. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ὄνησιν ἔχω τινός, ὠφελῶ, λυσitelῶ, συμβάλλομαι, ἀνύτω, ἀμύνω, ἀρῆγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ. Αντίθετα ἰδὲ βλάπτω σημ.

Ὀνομάζω (=φωνάζω, καλῶ κατ' ὄνομα) ὀμαλόν. Ῥημ. ὀνομα-τία, ὀνόμασις, ὀνόμασμα, ὀνομαστῆρ ἢ ὀνομαστής (ἐξ οὗ ὀνομαστι-ός), ὀνομαστός, ὀνομαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄνομα κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-jω) λιθάζω, καθ' ὃ ἀγορά-ἀγοράζω, κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. ὀνομαδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστωτος καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διὰ καὶ κατὰ. Αντὶ τοῦ ὀνομάζω λέγε-ται καὶ: ὄνομα τίθεμαι τινί· ἀντὶ δὲ τοῦ ὀνομάζομαι καὶ: ἀκούω, ὀνομά ἐστιν μοι καὶ ὄνομα ἔχω ὑπὸ τινος. Συνών.: καλῶ, προσαγορεύω, βοῶ, λέγω, φωνῶ.

Ὀξύνω (=κάμνω τι ὀξύν· καὶ μτφρ.=ἐξερθεῖζω, ἐξεργεῖρω) ἀπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν. Παρ. Ἀττικῶς δὲ πεζ. ἀείποτε τὸ σύνθετον: παροξύνω, ρτ. παροξύνω, μέλ. παροξύνω, ἄδρ. παροξύνα, πρκ. παροξύνας ἔχω καὶ ὠξυγκα μτγν., ὑπερσ. παροξύνας εἶχον [καὶ ὠξύγκειν μτγν.]. Ιαθ. καὶ μέσ. παροξύνομαι, πρτ. παρωξυνόμην, παθ. μέλ. παροξυνθή-μαι, παθ. ἄδρ. καὶ ὡς μέσ. παρωξύνθην, πρκ. παρώξυμαι [καὶ μτγν. παρώξομαι], ὑπερσ. παρωξύμην [καὶ μτγν. παρωξύσμη]. Ῥημ. πα-ροξυσμός, παροξυντής (ἐξ οὗ παροξυντικός), ὀξυντήρ, ὀξυντέον.

Σημ. ἐκ τοῦ ὀξύνω κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-j-ω=ἀμύνω=) αὐνῶ, καθ' ὃ καὶ βαθύν-βαθύνω, αἰσχρός-αἰσχύνω λαμπρός-λαμπρύνω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ὀξύν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνών. 1) θήγω, ἀκονάω-ω· 2) ἐρεθίζω, ὀρμῶ (μτβ.), ἐρεῖρω, ὀργίζω, θαρσύνω, δια(παρα)κελεύομαι.

Ὀπισθοφυλακῶ-ω (=εἶμαι ὀπισθοφύλαξ, φυλάττω τὸ ὀπισθεν

μέρος τοῦ στρατοῦ), πρτ. ὀπισθοφυλάκουν, μέλ. ὀπισθοφυλακήσω ἄορ. ὀπισθοφυλάκησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ: ὀπισθοφύλαξ εἰμί.

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀπισθοφύλαξ, ἐξ οὗ καὶ ὀπισθοφυλακία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρέατος (κρατέω-ω) κρατῶ.

Ὀπλίζω (=δίδω εἷς τινα ὅπλα, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω), πρτ. ὀπλίζον, μέλ. ὀπλιῶ [καὶ ὀπλίω, μτγν.], ἄορ. ὀπλίσα, πρτ. ὅπλα δέδωκά (τινι) [καὶ ὀπλικά], ὑπερσ. δῖλα ἐδεδώκειν (τινί) [καὶ ὀπλίκειν]. Μέσ. ὀπλίζομαι, πρτ. ὀπλίζομην, μέλ. ὀπλιοῦμαι [καὶ ὀπλίσσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἄορ. ὀπλίσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ὀπλίσθην, πρτ. ὀπλίσμαι, ὑπερσ. ὀπλίσμην. Ῥημ. ὀπλίσαις, ὀπλισμός, ὀπλιστής, ὀπλιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὅπλον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ὀπλιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθετὸν μετὰ τῆς εἰ καὶ κατὰ, παρὰ δὲ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπό: ἀφοπλίζω (ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τινός). Ἀντὶ τοῦ ὀπλίζω λέγεται καὶ: ὅπλα τινὶ δίδωμι, ἀντὶ δὲ τοῦ ὀπλίζομαι λέγεται καὶ: ἐν ὅπλοις εἰμί, ὅπλα τίθεμαι (ἢ ἔχω). Συνώνυμα: θαυρακίζω, ὄχρῳ, συσκευάζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, σάττω.

Ὀπλιτεύω (=εἶμαι ὀπλίτης), μέλ. ὀπλιτεύσω, ἄορ. ὀπλίτευσα, τὰ ἅλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως ὀπλίτης: εἰμί. Ῥημ. ὀπλιτεῖν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀπλίτης (ὅπερ ἐκ τοῦ ὅπλον), ἐξ οὗ καὶ ὀπλιτικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἱππεύς-ἱππεύω.

Ὀπλοφορέω-ω (=φέρω ὅπλα, εἶμαι ὀπλισμένος) καὶ μέλ. ὀπλοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ἐν ὅπλοις εἰμί.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀπλοφόρος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὅπλα καὶ φέρω), ἐξ οὗ καὶ ὀπλοφορία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρέατος (κρατέω-ω) κρατῶ.

Ὀπτάω-ω (ἐπὶ ἄρτου κρέατος, πηλίνων ἀγγείων κλ.=ψήνω) καὶ ἄορ. ὥπτησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Παθ. ὀπτώμαι καὶ πρτ. ὥπτημα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. ὀπτήσις (ἐξ οὗ ὀπτήσιμος, ὀπτητήριον, ὀπτανεῖον ἢ ὀπτανεῖον, ὀπτὸς (ἐξ οὗ ὀπτ-αλέος) πρβλ. θάορος-θαοραλέος).

Σημ. Θέμ. ὀπτα-. Συνώνυμα: ἰδὲ ἔψω σημ. 2.

Ὀράω-ω (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω, ἐννοῶ, κλ.) καὶ ἄορ. ὄρα, πρτ. ὤρα, μέσ. ὄρω, ὡς ἔνεργ. ὄφωμαι, ἄορ. β' εἶδον (ὑποῖδω) εὐντ. ἴδοιμι προστ. ἰδὲ ἢ ἴδε' ἀπρμ. ἰδεῖν' μτχ. ἰδών), πρτ. ὤρακα [καὶ μτγν. ἑώρακα] καὶ σπν. ὄπωπα, ὑπερσ. ἐωράκειν καὶ ἐωρακά ἦν. Παθ. ὀρώμαι, πρτ. ἐωρώμην, παθ. μέλ. ὀφθήσομαι, παθ. ἄορ. ὠφθη, πρτ. ἐωρόμην καὶ ὠμμαι (ὠψαι, ὠπται, κλ.). Μέσ. ὀρώμαι, πρτ. ἐωρόμην, μέσ. ἄορ. εἰδόμην (ὑποτ. -ἴδομαι εὐντ. -ἰδοίμην, [προστ. ἰδού, ἐπίορ.] ἀπαρέμ. -ἰδέσθαι' μτχ. -ἰδόμενος), πρτ. ἐόρακα ἑμαυτὸν (ἐόρακας σεαυτὸν κλ.), ὑπερσ. ἐωράκειν ἑμαυτὸν κλ. Ῥημ. ὄψις, ὀπή, ὄμμα, ὀφ-θαλ-μός, ὄψις, ὀπτήρ, ὀπτὸς, ὀπτέον, ὄρασις, ὄραμα, ὄρατός, ὄρατέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν (ὄρα εἰσαγ. §17). ἔχει δὲ θέμ. 1) (ὄρα=) ὄρα 2) ὄπ- καὶ 3) ῥιδ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων.

Ὁ πρτ. προέκυψεν ἐκ τοῦ *ε-Ῥορα-ον=ῥοραον=ἐόρων* (πρβλ. *κατάγνυμι* καὶ *ἀνοίγω*), δασύνεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστώτος· πρβλ. *ἐπομαι-εἰ-πόμην-εσπόμεν*. Ὁ ἄορ. β' λαμβάνει συλλαβικὴν αὔξησιν διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὅρου. *Ε:* (*ε-Ῥιδ-ον=*) *εἶδον*, ἐν δὲ τῷ β' ἐνικῇ προσώπῳ τῆς προστιγ. τονίζεται ἢ ἐπὶ τῆς ληγουσῆς ἢ ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς· (πρβλ. *ἐλθέ, εὐρέ, εἰπέ, λαβέ ἢ λάβε*). Ὁ πρκ. (*ε-Ῥορακα=*) *ἐόρακα* εὐρηται παρὰ μτγν. καὶ *ἐώρακα* κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρτ., ὃ δὲ β' πρκ. *ὄπωπα* λαμβάνει Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Ὁ χαρακτὴρ α τοῦ θέματος *ορα-ἐκτείνεται* πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνων ῥηματικῶν τελῶν εἰς α μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ.

Σημ. 2. Τὸ ῥηματικὸν *οφ-θαλ-μὸς* προσλαμβάνει ὡς ἐπένθημα τὴν συλλαβὴν *θαλ-*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένος· *ὄρω ἔμαντον* καὶ *περιορῶ ἑμμαντόν*. Συνώνυμα τῷ *ὄρω* ἰδὲ βλέπω σημ.

Ὀργίζω (=κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ), πρτ. -ὄργιζον μέλ. -ὀργιῶ, ἄορ. ὠργίσα, (τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς ἦτοι·) πρκ. ὀργὴν ἐμπεποίη-κά (τινὶ), ὑπερσ. ὀργὴν ἐνεπεποιήκειν. Μέσ. ὀργίζομαι, πρτ. ὠργίζομην, μέσ. μέλ. ὀργιούμαι, καὶ παθ. μέλ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ὠργίστην, πρκ. ὠργίσμαι, ὑπερσ. ὠργίσμην. Ῥημ. ὀργιστὸς (ἐξ οὗ ὀργιστικός), ὀργιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *οργῇ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-*ι-ω=*) *ἐλπίζω*, αθ' ὃ καὶ *ἀλλή-ἀλλίζομαι*, κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *οργιδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ ῥόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ *οργίζω* στερεοῖται παθ. διαθέσεως· ὡς παθ. δὲ λαμβάνεται ἡ περιφρασις· *οργῆς τυγχάνω ὑπὸ τῆς*.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν *οργίζω* εἶναι *ταῖς ἐρεθίζω, παρορῶν, διαγερῶν* καὶ (μτβ.) *ὀρώ, εἰς οργὴν καθίστημί τινα* καὶ *οργὴν ἐμποιῶ τινι*· τῷ δὲ *οργίζομαι* εἶναι *τά· χαλεπαίνω, θυμόδομαι-οὔμαι, ἀγανακτῶ, υποφορέω, δυσανασχετῶ, δυσχεραίνω, σχετλιῶ, ἀκραχολέω-ω, οργὴν ἔχω στί τινα, δι' οργῆς (ἢ ἐν οργῇ) ἔχω τινὰ, οργὴν ποιούμαι τινι καὶ ἐν οργῇ ποιούμαι τινα, οργίλως ἔχω τινι καὶ οργῇ χρῶμαι εἰς τινα*. Ἀντιθετὰ ἐ τὸ· *πραῖνομαι ἢ πρᾶος γίγνομαι*.

Ὀρέγω (=ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας), πρτ. ὠρεγον, μέλ. ὀρέξω, ἄορ. ὠρεξα, πρκ. ἐκτέτακα (τὰς χεῖρας κλ.) [καὶ μτγν. ὀρώρεχα], ὑπερσ. ἐξετέτακειν (τὰς χεῖρας κλ.) [καὶ μτγν. ὠρωρέχειν]. Μέσ. ὀρέγομαι (=ἐπιθυμῶ), πρτ. ὠρεγόμην, μέσ. μέλ. -ὀρέξομαι, μέσ. ἄορ. ὠρεξάμην, παθ. ἄορ. ὠ· μέσ. ὠρέχτην, πρκ. ὠρεγμαι καὶ ὀρώρεγμα, ὑπερσ. ὠρέγμην ἢ ὠρωρέγμην. Ῥημ. ὀργυιά, ὄρεξις, ὄρεγμα, ὀρεκτὸς (ἐξ οὗ ὀρεκτικός, ὀρεκτέος).

Σημ. 1. Θέμ. [*οργ-* (πρβλ. λατ. *reg-o* =εὐθύνω) καὶ μετὰ τοῦ προθέματι-*ο-ι*· *ο-οργ-*·] Τὸ ῥ. στερεοῖται παθ. διαθέσεως. Συνώνυμα τῷ μὲν *ὀρέγω* εἶναι *τά· (ἐκ)τείνω, ἀπλῶ, ἐφαπλώ, προϊσχω*· τῷ δὲ μέσῳ *ὀρέγομαι* εἶναι *τά· ἐφίμαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐπιθοῶ, βούλομαι, θέλω*.

Σημ. 2. Παρασηματισμὸς τοῦ *ὀρέγομαι* εἶναι τὸ *ὀρηνάομαι-ῶμαι* (=ὀρέγομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλώνομαι) οὗ ὃ μέλ. *ὀρηνήσομαι* (μτγν.) καὶ ἄορ. *ὠρηνήσθην*.

Ὀρθόω-ῶ (=σηκώνω τι ὀρθόν, ἀνορθώνω) ῥημαλόν. Ῥημ. ὀρθώ-ς (καὶ σύνθετα διόρθωσις, ἐπανόρθωσις), διόρθωμα, κατόρθωμα, ἐπανόρθωμα, ὀρθωτὴς ἢ ὀρθωτήρ, ἀδιόρθωτος, ἐπανορθωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ορθός*, ἐξ οὗ καὶ *ορθότης*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *διά, ἐπὶ* καὶ *κατά· διορθῶ* (=βελτιῶ), *ἐπανορθῶ* (=ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν)· αὐξάνεται δὲ τοι τοὶ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἥτοι ἐν ἀρχῇ τῆς β' προθέσεως καὶ ἐπὶ αὐτῇ (πρβλ. καὶ *ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ*, καὶ τὸ ἀπλοῦν *διατῶ*) καὶ

κατορθῶ (=φέρω εἰς καλὴν ἔκβασιν). Ἀντὶ τοῦ *δορθῶ* λέγεται καί: *δορθῶν τίθημι τι*, *δορθὸν ἀνίστημι τινα*. Συνώνυμα 1) *ἐγείρω*, *ἀνίστημι*, *ιδρύω*, *κτίζω*. 2) *θεραπεύω*, *ἐνθιμίζω*, *διορθῶ*. 3) *διασφάζω*, *διαφυλάττω*.

Ὅρίζω (=θέτω ὅρια, διαχωρίζω) ἑμαλόν. Ῥημ. ὀρισίς, ὀρισμα, ὀρισμός, ὀριστής (ἔξ οὗ ὀριστικός), ὀριστός, ὀριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὅρος* (=σύνορον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπιδ-ἐλπίδα* καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀπό*, *διά*, *ἐξ*, *ὑπὲρ* καὶ *πρός*. Συνώνυμα: *διαχωρίζω*, *διαστέλλω*, *διακρίνω*, *τεκμαίρομαι*, *διαγιγνώσκω*, *δοκεῖ μοι*.

Ὅρμάω-ω (μτβ.=θέτω τι εἰς κίνησιν, παρακινῶ, ἐξερεθίζω ἄμτβ.=τίθεται εἰς ταχείαν κίνησιν, σπεύδω), πρτ. ὠρμων, μέλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὠρμῆσα, πρκ. ὠρμηκα, ὑπερσ. ὠρμήκειν. Μέσ. ὀρμῶμαι (=φέρομαι ὀρμητικῶς), πρτ. ὠρμώμην, μέσ. μέλ. ὀρμήσομαι, μέσ. ἄορ. ὠρμησάμην, παθ. μέλ. ὀρμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ὠρμήθην, πρκ. ὠρμημαι ὑπερσ. ὠρμήμην. Ῥημ. ὀρμησις, ὀρμημα, ὀρμητήριον, ὀρμητὸς (ἔξ οὗ ὀρμητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὀρμή*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ *ὀρμῶ* καὶ *ἐκνορμῶ* πολλάκις ἰσοδυναμοῦσι τῷ *δραμῶμαι*. Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφραστικῶς: *ὀρμὴ γίγνεται*. Ἀντὶ τοῦ *ὀρμῶ* λέγεται καί: *ἐν ὀρμῇ εἶμι* καὶ *ὀρμῇ ἐμπίπτει μοι*. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν μτβ. σημ. εἶναι τὰ: *ἐρεθίζω*, *παροξύνω*, *διεγείρω*, *ὀτρύνω*, *παροτρύνω*, *παρακелеύομαι*. ἐπὶ δὲ ἄμτβ. τὰ: *σπεύδω*, *βιάζομαι*, *ἐπείγομαι*.

Ὅρμέω-ω (ἄμτβ.=εἶμαι εἰς ὄρμον, εἶμαι ἀραγμένος), πρτ. ὠρμουν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: *ἐν ὄρμῳ εἶμι*. Παθ. ὀρμοῦμαι (μόνον κατ' ἀπαρέμφ. καὶ μτχ.). Ῥημ. ἐφορμή, ἐφόρμοσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὄρμος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) *κρατῶ*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ἐξ*, *ἐπὶ*, *περὶ* καὶ *ἀντί*.

Ὅρμίζω (μτβ.=ὀδηγῶ, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον, λιμένα), πρτ. -ὠρμιζον, μέλ. ὀρμιῶ, ἄορ. ὠρμίσα, πρκ. ὀρμίσας ἔχω, ὑπερσ. ὀρμίσας εἶχον. Μέσ. ὀρμιζομαι (=εἰσέρχομαι καὶ ἀράζω εἰς τὸν λιμένα), πρτ. ὠρμιζόμην, μέσ. μέλ. ὀρμιόμην, μέσ. ἄορ. ὠρμισάμην, παθ. μέλ. ὀρμισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ὠρμίσθην, πρκ. ὠρμίσμαι, ὑπερσ. ὠρμισίμην. Ῥημ. ὀρμισίς, ὀρμισμα, ὀρμιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὄρμος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίδ-ἐλπίδα (=ἐλπίδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω, ἔθος-ἐθίζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *ὀρμίδ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα τῷ *ὀρμίζομαι* εἶναι τὰ: *καταίρω*, *κατάγομαι*, *ἵσχω*, *προσίσχω*, *κατίσχω*, *κατέχω*.

Ὅρρωδέω-ω (=φοβοῦμαι, δειλιῶ κυρ. ἐπὶ ζώων, ἅτινα ἐκ φόβου θέτουσι τὴν οὐρὰν των ὑπὸ τὰ σκέλη), πρτ. ὠρρώδουν, μέλ. ὀρρωδήσω, ἄορ. ὠρρώδησα, πρκ. ἐν ὀρρωδίᾳ γέγονα ἢ πεφόβημαι, ὑπερσ. ἐν ὀρρωδίᾳ ἐγεγόνειν ἢ ἐπεφοβήμην.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ὄρρος* (=ὀρροπύγιον) καὶ *δέος* γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ δ' *ὀρρωδής* (ἔξ οὗ καὶ *ὀρρωδία*) μτγν. Ἀντὶ τοῦ *ὀρρωδῶ* λέγεται καί: ἐν *ὀρρωδίᾳ* εἶμι, ἐν *ὀρρωδίᾳ* ἔχω, ἐν *φόβῳ* εἶμι. Συνώνυμα ἰδὲ *δέδοικα* σημ.

Ὅρύττω(σσ)ω (=σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα), πρτ. -ὠρύττω(σσ)ον, μέλ. -ὀρύξω, ἄορ. ὠρύξ- [καὶ β' ὠρυγον], πρκ. ὀρύξας ἔχω [καὶ μτγν. ὀρώρυχα].

ερσ. ὀρύξας εἶχον [καὶ ὠρωρύχειν μτγν.]. Παθ. ὀρύττι(σσομαι, πρτ. ὀρύττι(σσο)μένην, παθ. μέλ. α' -ὀρυθήσομαι [καὶ β' μτγν. ὀρυθήσομαι], παθ. ἄορ. α' -ὠρύχθην [καὶ β' ὠρύγην, μέσ. ἄορ. ὠρυξάμην], πρκ. ὠρύγμαι, ὑπερσ. ὠρωρύγμην καὶ καὶ ὠρωρυγμένος ἦν. Ῥημ. ὀρυξίς, ὀρυγή, ὀρυχή (καὶ σύνθετον διωρυχή), διωρυξ, ὀρυγμα, ὀρυκτής (ἐξ οὐ ὀρυκτικός), ὀρυκτῆρ (ἐξ οὐ ὀρυκτήριος), ὀρυκτωρ, ὀρυκτός, ὀρυκτέον, Σημ. Θέμ. *δρυχ-*, ἐξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *δρυχ-j-w*)= *δύτω* ἡ *δρύσω*. Τὸ *δ*. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων διὰ κατὰ, παρὰ· ἔχει δὲ τὸ *υ* βραχύ. (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.) Οἱ συντελικοὶ ὄνοι λαμβάνουσι τὸν Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *τάπτω*, *τάφρον ἄγω* (ἢ *ἐλαύνω*), *φρεωρυχέω*, *φρεατορυχέω*, *φρεωρυκτῶ*.

Ὀρχέσμαι-οὔμαι (=χορεύω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. διαθ. πρτ. ὠρχούμην, μέσ. μελ. ὠρχήσομαι, μέσ. ἄορ. ὠρχησάμην, πρκ. κε-*ορχεσκα* ἢ *χορευτής* γέγονα, ὑπερσ. ἔκεχορεύειν ἢ *χοτευτής* ἐγεγόνειν. Ῥημ. ὠρχησις, ὠρχημα, ὠρχηστήρ ἢ ὠρχηστής (ἐξ οὐ ὠρχηστικός), ὠρχήστρα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὄρχος* (=στοῖχος, σειρά ἰδίως κλημάτων) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τοῦ κράτος (κρατέω=) *κρατῶ-κρατοῦμαι*. Τὸ *δ*. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *ἐπι* καὶ *ἐξ*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *χορεύω* (καὶ τὸ μὲν *ὄρχο-οῦμαι* λέγεται κυρίως ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου, τὸ δὲ *χορεύω* ἐπὶ πολλῶν), *μικτῶ*, *πηδῶ*, *ἄλλομαι*, *ἀσκολιάζω*, *χορευτής* εἰμι.

Ὀστρακίζω (=ψηφίζω, καταδικάζω εἰς ἔξορίαν δι' ὀστράκων, ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω), μόνον ὁ ἄορ. ἐξωστράκισα, παθ. ἄορ. ὠστρακίσθην, καὶ πρκ. ὠστρακίσμαι (κατὰ μτχ. ὠστρακισμένος), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὀστρακισμός (ἐξ οὐ ἐξοστρακισμός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὄστρακον* (ἐξ οὐ καὶ *ὄστρακίνδα*). Τὸ *δ*. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-w)= *ἐλπίζω*. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *ὄστρακ-δ*, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά ὀνόματα: *ἐξοστρακίζω*, *ἐξ(ὑπερ)ορίζω*, *φυγαδεύω*, *φυγῆ καθυποβάλλω*.

Ὀσφραίνομαι (=ὀσμήν αἰσθάνομαι, μυρίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ὠσφραίνομαι, τὰ δ' ἄλλα [ἢ]το: πρτ. ὠσφραίνομην, μέσ. μέλ. ὠσφρήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ὠσφρηνάμην καὶ β' ὠσφρόμην, παθ. μέλ. ὠσφρανθήσομαι, παθ. ἄορ. ὠσφράνθην, πρκ. ὠσφρημαι, ὑπερσ. ὠσφρήμην] ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ παρ. Ἀττ. διὰ τῶν περιφράσεων: ὠσφρησιν ἔχω ἢ ὀσμήν αἰσθάνομαι. Ῥημ. ὠσφρησις [καὶ μτγν. ὠσφρανσις, ὠσφραντής (ἐξ οὐ ὠσφραντικός), ὠσφραντήρ (ἐξ οὐ ὠσφραντήριος), ὠσφραντὸς ἢ ὠσφρητὸς (ἐξ οὐ ὠσφρητικός)].

Σημ. Θέμ. *ὀσ-φρ-* (ὀσφρ ἐκ τοῦ *ὄζω* καὶ *φρέω* (=εἰσαίω) ἢ *φρέην*), ἐξ οὐ προσλήψει τῶν προσφύματων (*αν-*, *-j* καὶ *-ε-*: ὄρα εἰσαγ. § 12 καὶ § 16: *ὀσφρ-j-j*)= *ὀσφραίν-* καὶ *ὀσφρ-ε-*. Ἐν τῇ ἱατρικῇ εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *ὠσφραίνω*= δίδω νά μυρισθῇ τις· καὶ παθ. τὰ *ὠσφραίνόμενα*=τὰ πρὸς ὀσφρησιν διδόμενα.

Ὀφείλω (=εἶμαι ὀφειλέτης, ὑπόχρεως, χρεωστώ), πρτ. ὠφείλον, μέλ. ὠφείλσω, ἄορ. α' ὠφείλησα καὶ β' ὠφελον, πρκ. ὠφείληκα, ὑπερσ. ὠφείλκειν. Παθ. ὠφείλομαι, πρτ. ὠφειλόμην, καὶ παθ. ἄορ. ὠφειλήθην (μόνον κατὰ μτχ. ὠφειληθεῖσα), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ὠφειλή, ὠφείλημα, ὠφειλέτης (οὐ θηλ. ὠφειλέτις καὶ παρώνυμον: ὠφειλετικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὄφελος*. Θέμ. *ὄφελ-*, ἐξ οὐ (προσλήψει τῶν προσφύματων -ν- καὶ -ε-: *ὄφελ-ν-ω*=*ὀφέλλω* [Ἀιολ., πρβλ. ὀλνυμι=ὀλλυμι]=*ὀφῆλω* (Δωρικ.)=*ὀφείλω*

(Ἄττ.) ἦτοι θέμ. *ὀφειλ-καὶ ὀφειλ-ε-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πρὸς καὶ ἐν. Ὁ ἄορ. β' *ὀφελον* μετ' ἀπαρεμφίτου συντασσόμενος ἔχει ἐπ' σημασίαν (=εἶθε). Συνώνυμα *ὀφλισκάνω* (δὲ ἰδέ).

Ὀρθαλμιάω-ω (=πάσχω ὀφθαλμίαν), καὶ ἄορ. ὠφθαλμίζω, τὰ ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: πάσχω τοὺς ὀφθαλμούς. Ῥημ. [ὀφθαλμιάω]

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὀφθαλμία*, ὅπερ ἐκ τοῦ *ὀφθαλμός*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί: *ἐποφθαλμιάω-ω* (=κυττάζω τι μὲ βλέμματα ὀρεκτῶ ἢ φθονερά, ἔχω εἰς τὸ ματι, ἐπιθυμῶ τινος), οὗτινος συνώνυμα εἶναι τὰ: *θυμῶ*, (*ἐπι*)*ποθῶ*, *ὀρέγομαι*, *βούλομαι*, *θέλω*.

Ὀφλισκάνω (=ὀφείλω, χρεωστώ ἐκ καταδίκης εἰς τὸ δημόσιον καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον, χάνω δικήν), πρτ. ὠφλίσκανον, μέλ. ὀφλίσκω, ἄορ. β' ὀφλον (ὑποτ. ὄφλω· εὐκτ. ὄφλομι· προστ. ἐλλείπει· ἀπαρτ. ὀφλεῖν, μετχ. ὀφλόν), πρκ. ὠφληκα, ὑπερσ. ὠφλήκειν καὶ ὠφληκῶς. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετχ. τοῦ πρκ. ὠφλημέν. Ῥημ. ὄφλησις, ὄφλημα (=χρέος ἐκ καταδίκης), ὀφλητής.

Σημ. Θέμ. *ὀφλ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμάτων *-ισκ*, *-αν*- καὶ *-ὀφλ-ισκ-αν-* καὶ *ὀφλ-ε-*· ὅρα εἰς γ-§ 11, 15, 6. Γό ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς πρὸς. Συνώνυμα τῷ *ὀφλισκάνω* εἶναι τὸ *ὀφείλω*, ὅπερ κυρίως διαφέρει, διότι τὸ μὲν *ὀφλισκάνω*=χρεωστώ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ προστίμου καταδίκης, τὸ δὲ *ὀφείλω*=χρεωστώ (ἐπὶ ἰδιωτικοῦ χρέους). Ἡ αὕτη δὲ διαφορὰ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς ῥηματικοῖς *ὄφλημα* (χρηματικὸν πρόστιμον) καὶ *ὀφείλημα* (ἰδιωτικὸν χρέος).

Ὀψίζω (=κάμνω τι ἀργά, ἐξώρας, ὀψὲ προσέροχομαι) μόνον ὁ ἐνεστώς τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων· 1) ὀψέ τι ποιῶ· 2) ὀψὲ ἀφικνοῦμαι (προσέροχομαι). Μέσ. ὀψίζομαι (=ἀργά, ἐξώρας πορεύομαι) καὶ παθ. ὀψώμενος (μόνον κατὰ μετχ.) ὀψισθεῖς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ὀψέ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς-ἐλπίζω. Συνώνυμα: *βραδύνω*, *μέλλω*, [*χρονίζω*], *ὕστερέω*, *χρονοτριβέω*.

Ὀψοποιέομαι-οῦμαι (=παράσκειν ὄψα) ἀποθ. μέσον· μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὄψα (σιτία) παρασκευάζω. Ῥημ. ὀψοποίημα, ὀψοποιητής (ἐξ οὗ ὀψοποιητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ *ὀψοποιός*, ἐξ οὗ καὶ *ὀψοποιῶ* καὶ *ὀψοποιικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατῶ.

Ὀψωνέω-ω (=ἀγοράζω ὄψα, προσφάγια) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὠνοῦμαι (ἢ ἀγοράζω) τὰ ἐπιτηδεύα (ὀψοσιτία). Ῥημ. ὀψωνητής (ἐξ οὗ ὀψωνητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ *ὀψώνης* (ἐξ οὗ καὶ *ὀψωνία* καὶ *ὀψώνιον*). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἀπειθέω=) ἀπειθεῖν.

Παιανίζω (=ᾄδω παιᾶνα, ὕμνον δοξολογίας, ἰδίᾳ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ ψάλλω τὸν ἐπινίκιον ἢ πολεμικὸν ὕμνον πρὸ μὲν τῆς μάχης πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ Ἀρεως, μετὰ δὲ τὴν μάχην πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἢ ψάλλω ὕμνους μετὰ τὸ συμπόσιον σπένδων πρὸς τοὺς θεοὺς), πρτ. ἐπαιάνισον, μέλ. παιᾶνα ὕμνήσω ἢ ᾄσομαι [καὶ μετγν. παιανίσω], ἄορ. ἐπαιάνισα, πρκ. παιᾶνα ὕμνηκα, ὑπερσ. παιᾶνα ὕμνήκειν. Ῥημ. παιανισμός, παιανιστής.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ παιᾶν (=πολύχορδος καὶ πολύφωνος ὕμνος, ἥσμα ἐξιλαικόν ἢ εὐχαριστήριον, ἐμβατήριον ἢ ἐπινίκιον, ἐγκώμιον) κατ'ἀναλογίαν τοῦ παῖς (ἐλπίδ-j ω=) ἐλπίσω· ὁθεν θέμα ἀναλογικὸν παιανίδ-, ἐξ οὗ παντες οἱ ῥοιοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικῇ. Ἀντὶ τοῦ παιανίζω λέγεται καὶ: παιᾶνα ᾄδω, τὸν παιᾶνα ὕμνω καὶ παιᾶνα ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ παιανίζω εἶναι: 1) τὸ παιωνίζω (ἐκ τοῦ παιών=παῖς), οὕτινος εὐχρηστοὶ χρόνοι παρ' Ἀττ. εἰσιν οἱ ἐξ ἧς: πρτ. ἐπαιωνίζον, ῥρ. ἐπαιωνισα, καὶ π.θ. ὑπερσ. ἐπεπαιωνίστο καὶ ῥημ. παιωνισμός· καὶ τὰ: ὕμνω, ᾄδω, μάλλω, ὀρνυφδῶ.

Παιδεύω (=διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα) ὁμαλόν. Ῥημ. παιδεῖα, αἰδευμα, παίδευσις, παιδευτήης (ἐξ οὗ παιδευτικός), παιδευτήρ (ἐξ οὗ παιδευτήριον), παιδευτός, παιδευτέος, -έα, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ παῖς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ καλκός-καλκεύω, κολαῖς-κολακεύω κλ. Ὁ μέσ. μέλ. ἔχει παθ. σημασίαν. Ἀντὶ τοῦ παιδεύω λέγεται καὶ: διδάσκω, τρέφω (ἐκτρέφω, ἀνατρέφω) παῖδα. Ἀντὶ τοῦ παθ. παιδευομαι λέγεται καὶ: παιδεῖας τυγχάνω· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. καὶ: παιδεῖα χροῶμαι ἢ παιδεῖαν μεταχειρίζομαι.

Παίζω, πρτ. ἐπαιζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. παίσομαι καὶ δωρ. παιζομαι [καὶ μγν. παίζομαι καὶ παίζω], ᾄδρ. ἐπαισα [καὶ μγν. ἐπαιξα], κ. παιδιὰν πεποίημα [καὶ μγν. πέπαιχα ἢ πέπαικα], ὑπερσ. παιν ἐπεποίημην. Παθ. ᾄδρ. [ἐπαίχθην], πρτ. [πέπαιγμα μγν. καὶ] παίσμαι (μόνον ἐν τῇ πρστ. πεπαίσθω· ἀπρωφ. πεπαίσθαι· καὶ μγν. -πεπαισμένος), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. παιδιά, παίγνιον, ἵγμα, παίκτης (οὗ θηλ. παίκτειρα καὶ παρώνυμον: παικτικός), συμπτῆς, συμπτίστωρ, [παίκτωρ, παικτός, -έον καὶ παιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ παῖς, παιδός. Θέμ. παιδ-, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύρος -j- ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ.: παιδ-j-ω=παίζω κλ.) καὶ (κατὰ μετέπειτα ἡμετέρας) χαρᾶκτος δεις γ προσελθούσαν ἐκ τοῦ ἐνεστώτος, ἐν ᾧ συμπάττουσι τά: ο καὶ γ-j-ω=ζω) παιγ- (ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλ. παιζοῦμαι καὶ τὸ ῥημ. παίγνιον, τὰ δὲ τᾶλλα τὰ ἐκ χαρᾶκτος γ μγν.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων πρὸς, ἀντί, διά, σύν. Ἀντὶ τοῦ παίζω λέγεται καὶ: παιδιὰν οἶμαι καὶ παιδιᾶ χροῶμαι.

Παίω (μτβ.=κτυπῶ), πρτ. ἐπαιον, μέλ. παίσω [καὶ μγν. παίησω], ἔπαισα, πρτ. -πέπαικα [καὶ μγν. πεπαίηκα, ὑπερσ. ἐπεπαίκειν [ἢ ἐπαίκειν μγν.]]. Παθ. καὶ μέσ. παίομαι, πρτ. ἐπαιόμην, μέσ. ᾄδρ. α' παίω, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: πλήττω, τύπτω, ἵτω) παθ. β' πληγήσομαι καὶ ἐν συνθ. ὡς μέσ. ἐκπληγήσομαι, παθ. ᾄδρ. β' πληγν καὶ ἐν συνθέσει ὡς μέσος καὶ παθ. ἐξ(κατ)επλήγην, πρτ. πέπαιμαι καὶ ἐν συνθέσει ὡς μέσ. καὶ παθ. καταπέπληγμαι, ὑπερσ. ἐπεπλήμην. Ῥημ. ἀνάπαιστος καὶ πταίω (πρβλ. πόλις-πτόλις, πόλεμος-εμος).

Σημ. 1. Θέμ. παF- (πρβλ. λατ. pān-io=παίω), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. παF-j-ω=) παίω. Ἰδ ῥ. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπῶντων δια τινος (ὄρα βάλλω σημ. 2.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς παρᾶ: πταίω (ἀμτβ.=γλιστρῶ, σκοπτάπτω).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ παίω εἶναι τὰ: τύπτω, [πατάσσω], πλήττω, πληγίδωμι, πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐντερίβω. Τούτων αὖθ. εἶναι τὰ: παίομαι, τύπτομαι, πλήττομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω.

Πάσομαι-ῶμαι (=κτῶμαι, ἀποκτῶ) ἀποθ., μέλ. πάσομαι, ἐπασάμην, μετ' ὅλ. μέλ. πεπάσομαι, προκ. πεπᾶμαι (=κατέχω), ὑπ. ἐπεπάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πᾶμα (=κτῆμα), πᾶμων, πολυπᾶμων, παμοῦχος ἢ πάμουχος.

Σημ. Θέμ. πα-, ἐξ οὗ καὶ πα-τ-έ-ομαι, πατήρ, pastor, Πᾶν (κυρ=ὁ κτημένος τι· ὁ θεὸς δ' οὗτος ἐκέκτητο τὰ ποιμένα καὶ ὄρη τῆς Ἀραβίας). Συνώνυμα: κτῶμαι, ἔχω, κατέχω.

Παραίνεω-ῶ (=συμβουλεύω) ἰδὲ αἰνέω-ῶ.

Παραιτέομαι-οῦμαι (=1) ζητῶ τι παρὰ τινος, παρακαλῶ καὶ 2 παρακλησέων, δεήσέων, ἀπωθῶ τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποφεύγω ἐκ τῆς ζητήσεως δὲ ταύτης προέκυψεν ἡ έννοια ἢ συνήθης παρὰ μὲν τοῦ ἀποκρούω, ἀπεισοῦμαι ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. μετβ. σημ., προκ. παρητούμην, μέσ. μέλ. παρήσομαι, μέσ. ἄορ. παρητησάμην, [παθ. μέλ. παραιτηθήσομαι, παθ. ἄορ. παρητήθην, προκ. παρήτημαι μετὰ παθ. διαθ.]. Ῥημ. παραίτησις, παραιτήτης (ἐξ οὗ παραιτητικός), παραιτητός (ἐξ οὗ ἀπαραιτίτος), παραιτητός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς παρὰ καὶ αἰτέομαι-οῦμαι. Ὡς λαμβάνεται ἡ φράσις: παραίτησις γίγνεται.

Παρακαλέω-ῶ ἰδὲ καλέω-ῶ.

Παραμυθέομαι-οῦμαι (=παρηγορῶ, παρορμῶ, ἐμψυχώνω, κουφίζω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. μετβ. σημ., προκ. παρεμυθούμην, μέλ. παραμυθήσομαι, μέσ. ἄορ. παρεμυθησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. παραμύθημα, παραμυθητής (ἐξ οὗ παραμυθητικός), εὐ(δυσ)παραμύθητος, παραμύθητος.

Σημ. Τὸ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς παρὰ καὶ μῦθος. ἐξ ὧν καὶ παραμυθεῖν καὶ παραμύθιον γίνονται δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀπλῶν καὶ μεσολαβησάντων ὀνόματων. Τὸ σύνθετον παραμύθος ἄχρηστον. Συνώνυμα καὶ φράσεις: παραμύθιον ποιοῦμαι ἢ παραμύθια τίθηναι τινι (καὶ κατὰ παρὰ μύθον ἔχω καὶ παραμύθια ἔστι μοί τι), παρηγορέω-ῶ, παρακαλῶ, θάρσυνω, παραθάρσυνω, δια(παρα)κελεύομαι, ἐπιθάρσυνω, κουφίζω.

Παρανομέω-ῶ (=κάμνω τι παρὰ νόμον), προκ. παρενόμουν, μέλ. παρονόμος ἔσομαι [καὶ παρὰ νομῆσω μετβ.], ἄορ. παρενόμωσα, προκ. παρὰ νομῆκα, ὑπερσ. παρεννομήκειν. Παθ. παρανομοῦμαι, προκ. παρενόμην, παθ. μέλ. παρανομηθήσομαι, παθ. ἄορ. παρενομήθην, προκ. παρὰ νόμημι, ὑπερσ. παρεννομήμην. Ῥημ. παρανόμησις, παρανόμητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρ-αίνετον ἐκ τοῦ παρὰ νόμος, ἐξ οὗ καὶ παρὰ νόμῳ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. μετβ. αὐξάνεται διὰ τοῦ ἡ ὡς εἰ ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς παρὰ καὶ ἀνομῶς. Παρὰ νόμῳ, παρηνόμωσα, παρηνόμωκα κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ταχέωμαι, παρασπονδῶ, ἐπιπορῶ, παραβαίνω, παρὰ νόμος εἰμι (ἢ γίνομαι), παρὰ νόμον τι δρῶ, παρὰ νόμο ποιῶ καὶ παρανομίας ἐμπίμπλημι καὶ μετβ. (ἦτοι ἀντὶ τοῦ κάμνω ἄλλους νᾶ παρανομῶσι) λέγεται: παρὰ νόμον ποιῶ καὶ παρανομίαν ἐντίθηναι τινι.

Παρασκευάζω ἰδὲ σκευάζω.

Παρασπονδέω-ῶ (=παραβαίνω τὰς σπονδὰς ἢ συνθήκας, πεινῶ, ἀθετῶ, ἀδικῶ), προκ. παρεσπόνδουν, μέλ. παρασπονδήσω, παρεσπόνδησα, προκ. παρεσπόνδηκα, ὑπερσ. παρεσπονδήκειν. Ῥημ. παρασπονδήσις, παρασπόνδημα, παρασπονδητής.

151

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ παράσπονδος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἐπιτοκῶ, παρανομῶ, καταχρῶμαι, τὰς σπονδὰς παρὰ τοὺς ὅρκους λύω, παράσπονδόν τι (ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) ποιεῖν· καὶ καθ. παρὰσπονδόν τι (ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) πάσχω·

Παροινέω-ω (ἀμβτ=πίνω ἀχρείως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον φέρομαι· μτβ.=ἐκ τῆς μέθης κακομεταχειρίζομαι τινα), πρτ. ἐπαρῶνουν, μέλ. παρῶινος ἔσομαι [καὶ παροινήσω μτγν.] , ἀόρ. ἐπαρῶνησα, πρκ. πεπαρῶνηκα, ὑπερσ. ἐπεπαρῶνήκειν. Παθ. παροינוῦμαι (=ὑβρίζομαι ὑπὸ τινος μεθυσμένου), παθ. ἀόρ. ἐπαρῶνήθην, καὶ πρκ. πεπαρῶνημαι (μόνον τὰ πεπαρῶνημένα=τὰ κατὰ τὴν μέθην πεπραγμένα ἢ λειεγμένα), Ῥημ. παροίνημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσύνθετον ἐκ τοῦ *πάροις* (=μέθυρος), ἐξ οὗ καὶ *παροιμία*, [*παροιμῖος* καὶ *παροιμικός*] καὶ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (*κρατέσ-ω*) *κρατῶ*. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀντιδιαλασσιζέται συγ- γρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (πρὸβλ. *ἀμφιγνώθ*, *ἀμφισβητῶ*, *ἀντιβολῶ* καὶ *ἐντιδικῶ*). Τὸ *παροινοῦ* λέγεται καὶ περιφραστικῶς: *παροινοῦς εἰμι*.

Παροξύνω· ἰδὲ ὀξύνω.

Παρηρησιάζομαι (=δμιλῶ μετὰ θάφρους καὶ ἀμεροληψίας, ἐλευθεροστομῶ) ἀποθ. μεσ. μετ. ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπαρηρησιαζόμεν, μέσ. ἱέλ. παρηρησιάζουαι, μέσ. ἄορ. ἐπαρηρησιασάμην, πρκ. πεπαρηρησιάζμαι, ἵπρσρ. ἐπεπαρηρησιάσθην. Ρημ. παρηρησιαστής (ἐξ οὗ παρηρησιαστὴς), ἀπαρηρησιαστος (=ὁ μὴ πολὺν νὰ δμιλῇ ἐλευθέρως).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ παρρησία (=ἐλευθεροστομία),
 περὶ ἐκ τοῦ πᾶν καὶ ἀρῆσις. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς
 λιθάδ-*j*-ω=) λιθάζω-λιθάζομαι. Ἡ μτχ. τοῦ προχ. τὰ πεπαρρησιασμένα ἔχει
 αὐτὴ παθ. διαθ. (=τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημύμενα). Ἄντι τοῦ παρρησιάζομαι
 ἔγεται καί: παρρησία χροῶμαι, παρρησίαν ἔχω, παρρησίας ἐμπύμπλαμαι καὶ
 ἐσπός παρρησίας γίγνομαι. Ὡς παθ. δέ: παρρησία ἐστί, καὶ ὡς μτβ.:
 παρρησίαν δίδωμι τινι.

Πάσχω, αὐτοπαθές· ποτ. ἔπασχον, μέσ. μέλ. πείσομαι, ἀόρ. β' ἔπα-
ον (ὑποτ. πάθω) εὐκτ. πάθοιμι προστ. πάθε' ἄπαρ. παθεῖν· μετ. πα-
ών, προκ. β' πένποθα, ὑπερσ. β' ἔπεπονθειν καὶ πεπονθώς ἦν, μετ. ὀλ.
ἐλ. πεπονθώς ἔσομαι· Ῥημ. πάθος, πάθη (ῆ), πένθος; [πάθησις, παθητός;
ἐξ οὗ παθητικός] κυρίως ἐκ τοῦ ἀχο. παθέω], πάθημα (ἐξ οὗ παθηματικός).

Σημ. 1. Θέμ. *πενθ-*, ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος *πνθ-*) *παθ-*. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ θ. *παθ.* προσλήψει τοῦ προσφύματος *-α-* *πηματίζεται* ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. (*πάθ-σκ-ω* [τὸ θ πρὸ τοῦ σ τρίπεται εἰς τ, δὲ δασυτέρη αὐτοῦ μετέβη εἰς θ κ γενό· ἐνον χ] = *πάτ-αχ-ω* = *πάσ-αχ-ω*) *άσχα*, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πρτ. *ἐπασχον*· προσλήψει δὲ τοῦ προσφύμ. *-ε-* τὰ παράγωγα: *πά-θ-η-μα*, [πάθησις] κλ. Ἐκ δὲ τοῦ θέμ. *πενθ-* ὁ μέλ. (*πένθ-μαι* = *πέντ-σομαι* = *πένσσομαι* = *πένσομαι*) *πείσομαι* καὶ ὁ πρκ. *πέπονθα* *ροπή* τοῦ θέματ. ε εἰς σ· πρβλ. *στέργω-έτοργα*, *τρέφω-τέτροφα* κλ.). ὁ ὅ ἀπαντὰ συνθετοῖν μετὰ τῶν προθέσεων *ἀντί*, *πρὸς* καὶ *πρό*.

Σημ. 2. Τὸ εὖ πάσχω (ὕπο τινος=εὐεργετοῦμαι ὑπό τινος) ἔχει ἔνεργ. εὖ ποιῶ ἢ εὖ δρῶ (=εὐεργετῶ). Τὸ δὲ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, ἀίπτομαι ὑπό τινος) ἔχει ἔνεργ. τὸ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω).

Πατάσσω (=μετά πατάγον κτυπῶ) ποιητ. καὶ μετρ., παρὰ δὲ τοῖς
 ἱερατ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἄλλοι παρ' αὐτοῖς
 ῥόνοι ἀνεπληροῦντο ὑπὸ τῶν συνωνύμων: παίω, πλήττω καὶ τύπτω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *πάταρος* (=κρότος). Θέμ. *παταγ-*, ἐξ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *παταγ-j-ω* =) *πατάσσω*. Συνώνυμ. ἰδὲ *παίω* ση

Πατέω-ω (=βαδίζω, πατῶ, καταπατῶ, παραβιάζω, ἀθετῶ) συνιθως σύνθετον, ὁμαλόν. ῥημ. πάτησις, πάτημα, πατητής (ἐξ οὗ πατητήριον), πατητός (ἐξ οὗ ἀπάτητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ *πάτος* (Ὅμηρ. = δόδος πεπατημένη) κατ' ἀναλογίαν τοῦ τοῦ κράτος-κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς: *περί, κατά* σι. Ἀντὶ τοῦ *περιπατῶ* λέγεται καὶ: *περιπάτους ποιοῦμαι*.

Παύω (μτβ. = κάμνω τινα νὰ παύσῃ, ἀποτρέπω, καταπαύω· ἀμτβ. = τῷ μέσ. παύομαι, πρτ. ἔπαυον, μέλ. παύσω, ἄορ. ἔπαυσα, πρκ. πέπαυκα, ὑπερσ. ἐπεπαύκειν. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, πρτ. ἐπαυόμην, μέσ. μέλ. παύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπαυσάμην, παθ. μέλ. παυσθήσομαι [καὶ παυσθῆσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐπαύσθην [καὶ ἐπαύθην μτγν.], πρκ. πέπαυμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην. ῥημ. παῦσις, ἀνάπαυσις, παῦλα, ἀνάπαυλα, παυσωλή, παυστήρ (ἐξ οὗ παυστήριος), ἀπαυστος, παυστέον.

Σημ. Θέμ. *παυ-*. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ θέματι κατὰ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. σ. κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων ὀημάτων, ὧν ὁ ἀρχικός χαρακτήρ τοῦ θέματος ἦτο σ. (πρβλ. *γέλασ-θήσθην, ἐρελάσθην, καθ' ὃ καὶ ἐκλή(σει)σ-θην* κλ.) Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *κατὰ, διὰ, ἀπό*. Ἀντὶ τοῦ μέσου *παύομαι* λέγεται καὶ: *παῦλαν ἔχω τινός*· ἀντὶ τοῦ παθ. *καὶ παῦλα ἔστι τινός*· ἀντὶ δὲ τοῦ *ἀναπαύω* τινά καὶ: *ἀνάπαυστινος ποιῶ τινι καὶ τάττομαι τινι ἀναπαύλας*. Συνώνυμα τῷ ἀμτβ. παύειναι τὰ: *παύομαι καὶ λήγω*. Ἀντίθετον *ἀρχομαι*.

Παχύνω (μτβ. = κάμνω τινά παχύν) καὶ ἄορ. ἐπάχυνα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι (= γίνονται παχύς), παθ. ἄορ. ἐπαχύνθην, πρκ. πεπάχυσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων. ῥημ. πάχυνσις, παχυσμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *παχύς* (ἐξ οὗ καὶ *παχύτης*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύν (ἀμύν-j-ω = ἀμύνω, καθ' ὃ καὶ βαθύς—*βαθύνω*, ὀξύς—*ὀξύνω* κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν *παχύνω* εἶναι τὰ: *παιίνω, [λι]παιίνω, παχύν* *τινα ποιῶ*· τῷ δὲ *παχύνομαι* τὰ: *πιαίνομαι, παχύς* ἢ *λίω* *γίγνομαι*).

Πείθω (= κάμνω τινά νὰ παραδεχθῇ τὴν γνώμην μου), πρτ. ἔπειθον, μέλ. πείσω, ἄορ. α' ἔπεισα (καὶ β' ἔπειθον ποιητ.), πρκ. α' πέπεικα (= ἔχω καταπείσει τινά), ὑπερσ. α' ἐπεπείκειν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι, πρτ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλ. πείσομαι καὶ παθ. πεισθήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπειθόμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπείσθην, ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. πέπειθα (= ἔχω πεποιθῆσιν) καὶ ὑπερσ. ἐπεποιθέιν, παθ. πρκ. καὶ ὡς μέσ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεσπείσμην, μετ' ὅλ. μέλ. πεπεισμένος ἔσομαι ῥημ. πίστις (ἐξ οὗ πιστεύω καὶ πιστικός), πιθανός, πειθώ, πιστόν (ἐξ οὗ πιστότης), πειστέον, πεποιθότως.

Σημ. Θέμ. *ιοχ. πειθ-* καὶ *αῖσθ*. *πίθ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀνά, σύν, μετά, παρὰ* κλ. Τὸ μέσ. *πείθομαι* ἐκφέρεται καὶ ἀνακλημένως: *πείθω ἑμαυτόν*. Τὸ παρ. μτγν. *πεποιθήσις* εἶναι κακῶς ἐσχηματισμένος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐγγίγνεται χρῆσις παρ' Αττ. τοῦ *πίστις* καὶ *πεποιθέναι*. Ἀντὶ τοῦ *πείθω* λέγεται καὶ: *πειθῶ ποιῶ καὶ πειθοῖ χρεῶμαι*.

Πεινήω-ω (= ἔχω πείναν), πρτ. ἐπείνων, μέλ. πεινήσω, ἄορ. ἐπεινήσα, πρκ. πεπεινήκα, ὑπερσ. ἐπεπεινήκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ (πεν-*j*-α=) *πεινα* (Ἰων. *πείνη*), ὅπερ ἐκ τοῦ *πένομαι*. Τὸ *πεινῶ* ὥς καὶ τὰ: *διπῶ*, *ζῶ*, *κνῶ*, *σμῶ*, *ψῶ*, *χεῶ* καὶ *χεῶμαι* ἔχουσι θέματα λήγοντα εἰς *η* καὶ συναιροῦνται κανονικῶς εἰς *η* καὶ *η* (δρα *ζήω-ῶ* σημ.). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *πειναν ἔχω*, *πεινά ἐστὶ ἢ πείνα ἐνεστί*, *λιμῶντω*, *βουλιμῶ-ῶ*.

Πειράω-ω (=πειραν λαμβάνω, πειράζω, δοκιμάζω), πρτ. ἐπειρών, μέλ. *πειράσω*, ἄορ. ἐπειράσσα, πρκ. *πειράσας ἔχω* [καὶ *μτγν. πεπειράκα*], ὑπερσ. *πειράσας εἶχον* [καὶ *μτγν. ἐπεπειράκειν*]. Μέτ. *πειρῶμαι* (=πειραν λαμβάνω, δοκιμάζω) καὶ *παθ. πειρῶμαι* (=πειράζομαι ὑπὸ τινος), πρτ. ἐπειθήμην, μέσ. μέλ. *πειράσομαι*, μέσ. ἄορ. ἐπειρασάμην, [παθ. μέλ. *πειραθήσομαι μτγν*], παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐπειράθην, πρκ. *πεπειράμαι*, ὑπερσ. ἐπεπειράμην. Ῥημ. *πειράσις*, *πείραμα*, *πειρασμός*, *πειρατὴς* (ἐξ οὗ *πειρατικός* καὶ *πειρατήριον*), ἁ-πειρατος, *πειρατέος*, *πειρατέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ [πέρ-*j*-α (τοῦ περ-*άω*)=πέρρα (Αἰολ.)=] *πείρα*, ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. καὶ *μτγν. πειράζω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, κατά. Ὁ θεματικός χαρακτήρ α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι προηγεῖται ρ. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστ. *πειρῶμαι* καὶ ἡ *μτγ. πειραθεῖς* ἔχουσι σπν. παθ. σημ. Ἄντὶ τοῦ μεσ. *πειρῶμαι* λέγεται καί: *πείραν λαμβάνω τινός*, *πείραν ποιοῦμαι*, *ἐν πείρᾳ γίγνομαι τινος* ἄντὶ δὲ τοῦ παθ. *πειρῶμαι* καί: *πείραν δίδωμι*.

Πελάζω (=πλησιάζω), πρτ. ἐπέλαζον, μέλ. *πελάσω* (καὶ *κατ' Ἀττ. σχηματ. πελῶ*), ἄορ. ἐπέλασσα, πρκ. *πελάσας ἔχω*, ὑπερσ. *πελάσας εἶχον*, [παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐπελάσθην ἢ ἐπλάσθην, μέσ. ἄορ. β' ἐπλήμην. πρκ. *πέπλημαι*], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. *πέλασις*, *πελάτης* (οὗ *θηλ. πελάτις*).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *πέλας* (=πλησίον). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάδ-*j*-ω*=) *λιθάζω*. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *πελαδ-*. Συνώνυμα τῷ μὲν μετβ. *πελάζω* εἶναι τὰ: *προσάγω*, *παρίστημι*, *προστίθημι*. τῷ δὲ ἀμετβ. τὰ: *προσέρχομαι*, (*προσ*)*ἐγγίζω*, *συμμείγνυμι*, *συνάπτω*, *πλησιάζω*,

Πέμπω (=στέλλω), πρτ. ἐπεμπον, μέλ. *πέμψω*, ἄορ. ἐπέμψα, πρκ. *πέπομψα*, ὑπερσ. ἐπεπόμψειν καὶ πεπομφῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. *πέμπομαι*, πρτ. ἐπεπόμην, παθ. μέλ. *πεμφθήσομαι*, παθ. ἄορ. ἐπέμψην, μέσ. μέλ. *πέμψομαι*, μέσ. ἄορ. ἐπεμψάμην, πρκ. παθ. *πέπεμαι* (*πέπεμψαι*, *πέπεμψται κλ.*), ὑπερσ. ἐπεπέμψην (*ἐπέπεμψο*, *ἐπέπεμψτο κλ.*). Ῥημ. *πομπή*, *πομπός*, *πέμψις*, *πεμπτός*, *πεμπτέος*.

Σημ. Θέμ. *πεμπ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων· τὸ δὲ μέσον ἀείποτε σύνθετον. Τὸ *μεταπέμπομαι*=στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν. Ἐν τῷ παθ. πρκ. (*πέ-πεμπ-μαι*=πέπεμμαι=) *πέπεμμαι* ἀποβάλλεται ἔν τῶν τριῶν μ (δρα καὶ *κάμπτω* σημ.). Ἄντὶ τοῦ *πέμπω* λέγεται καί: *πέμψιν ποιοῦμαι*, καὶ (ἐκὶ *θηρσχευτικῆς* *πομπῆς*) *πομπὰς ποιοῦμαι* ὥς παθ. δὲ εἶναι καὶ ἡ φράσις: *μετάπεμπτός εἰμι ὑπὸ τινος*. Συνώνιμον: *στέλλω*.

Πενθέω-ω (=ἔχω πένθος), πρτ. ἐπένθουν, μέλ. *πενθήσω*, ἄορ. ἐπένθησα, πρκ. *πενθήθηκα*, ὑπερσ. ἐπεπενθήκειν. Παθ. (μόνον) *πενθίσσομαι*. Ῥημ. *πένθησις*, *πένθημα*, *πενθήμων*, *πενθητήρ* (ἐξ οὗ *πενθητήριος*), *πενθητέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *πένθος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *πάσχω*), ἐξ οὗ καὶ τὰ *μτγν. πενθ-ηρός*, *πενθ-ερός*, *πένθ-ιμος*. Θέμ. *πενθεσ-*: *πενθέω-ω*=*πενθέω-ῶ*. Ἄντὶ τοῦ *πενθῶ* λέγεται καί: *ἐν πένθει εἰμί*, *ἐν πένθεισιν ἔχομαι*, *πένθος ἐστὶ τινι* καὶ *πενθικῶς ἔχω*. Συνώνυμα ἰδὲ ὁδύρομαι σημ.

Πένομαι (=εἶμαι πένης, στεροῦμαι, κοπιάζω) ἀποθ. μετ. οὐ διαθ., πρτ. ἐπενόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. πόνος (ἐξ οὐ πονηρός). (πεν-*j*-α=πέννα=) πείνα (ἐξ οὐ πεινός), πένης (οὐτίνος τὸ θηλ. πένησσα).

Σημ. Θέμ. πεν-. Ἀντὶ τοῦ πένομαι λέγεται καί: πένης εἰμί, ἐν πενία εἰμί καὶ (ισχυρότερον) πενία πιέζομαι. Ὡς μτβ. εἶναι τὸ: πένητά τινα ἀποφαίνω καὶ πένητά τινα ποιῶ. Συνώνυμα 1) ἀπορέω-ῶ, ἐνδέομαι, δυστυχῶ, ὁ ἰδὲ κλ. 2) πονῶ, κάμνω, μοχθῶ καὶ μογέω, ταλαιπωρέω, κοπιάω (-άζω). Ἀντιθετόν: πλουτέω-ῶ.

Πέπρωται ἀπόρσωπον ἢ τριτοπρόσωπον κλινόμενον διὰ τὴν παρὰ θέσεως τῶν δοτικῶν τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν μοί, σοί, αὐτῷ ἡμῖν ὑμῖν, αὐτοῖς, αὐτίνες καὶ προσωπικαὶ δοτικαὶ καλοῦνται: πέπρωται μοί, πέπρωται σοι κλ.=εἶναι εἰς ἐμέ, σέ, κλ. δεδομένον, ὀρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας. Τὸ ῥ. εἶναι ποιητικὸς πρκ. μετὰ σημασίας ἐνεστώτος. Παρ' Ἀττ. πεῖ. ἀπαντᾷ μόνον ἡ μτβ. πεπωμένη (νοητ. μοῖρα) καὶ τὸ πεπωμένον (=τὸ γραπτόν, ἡ μοῖρα, ἡ τύχη), ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἐπέπρωτ (ποιητ. καὶ μτγν.). Ἀντὶ τοῦ πέπρωται ἐγένετο χρῆσις παρ' Ἀττικοῦ τοῦ: πεπωμένον ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπέπρωτο τοῦ: πεπωμένον ἦν καὶ μέλ. πεπωμένον ἐσται.

Σημ. Τὸ πέπρωται εἶναι πρκ. τοῦ ἀχρήστου πόρω (=δίδο, ἐγχειρίζω, παρέχω), οὗτινος ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς εἶναι καὶ ὁ ἄορ. β' ἐπορον. Θέμ. πορ-, ἐξ οὐ (κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν) πέ-πορ-ται)=πέ-πω-ται. Συνώνυμον εἴμαρται (ἰδὲ μέιρομαι).

Περαίνω (=φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω, ἐκτελῶ), πρτ. ἐπέρανινον, μέλ. περανῶ, ἄορ. ἐπεράνα, πρκ. περάνας ἔχω ἢ ἐπιτετέλεκα κλ. [ἢ μτγν. πεπέρα κα], ὑπερσ. περάνας εἶχον ἢ ἐπετετελέκειν. Παθ. καὶ μέσ. περαίνομαι, πρτ. ἐπερανόμην, παθ. μέλ. περανήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπεράνηθην, μέσ. μέλ. περανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπεραάνην, πρκ. παθ. πεπεράσμαι, ὑπερσ. ἐπεπεράσμην. Ῥημ. συμπέρασμα, συμπερασμός, ἀπέραντος, διαπεραντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρας κατ' ἀνολογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας-μελαίνω ὅθεν θέμ. ἀναλογ. περαν-, ἐξ οὐ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥ. Ὁ ἄορ. (ἐπέραν-σα=ἐπέραννα=) ἐπέρανα ἐκτείνει τὸ θέμ. φωνήεν αβραχὺ εἰς αἰμα χρόναι οὐχὶ εἰς η, διὰ τὴν προηγούμενην. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθετόν μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἐκ, διὰ κλ. Ἀντὶ τοῦ περαίνομαι λέγεται καί: πέρας λαμβάνω καὶ πέρας ἐστί τινα. Συνώνυμα: (ἐκ-συν-ἐπι)τελῶ, ἀνύω ἢ ἀνύτω, ἐξεργάζομαι, τελειῶ, τελειῶ, ἀναλίσκω. [περατόω-ῶ μτγν.], διαπεράσσομαι, ἐκπληρῶ (λόγον. ὑπόσχεσιν κλ.).

Περαϊώω-ῶ (μτβ.=διαπερῶ, διαβιβάζω τι εἰς τὴν ἀπέναντι παρὰλίαν ἢ ὄχθιν), μέλ. περαιώσω, ἄορ. ἐπεραιώσα, πρκ. περαιώσας ἔχω, ὑπερσ. περαιώσας εἶχον. Μέσ. περαιούμαι (ἀμτβ.=διαπλέω, διαβιβάζομαι, περῶ ἀντικρῶ), πρτ. ἐπεραιούμην, μέσ. μέλ. περαιώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπεραιωσάμην, παθ. μέλ. περαιωθήσομαι, παθ. ἄορ. ὥς μέσ. ἐπεραιώθην, πρκ. πεπεραίωμαι, ὑπερσ. ἐπεπεραιώμην. Ῥημ. περαιώσις (=ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις) καὶ ἐξ οὐ διαπεραιώσις καὶ νεοελλ. διεκπεραιώσις).

Σημ. Ἐκ τοῦ περαιῶς. Ἀντὶ τοῦ περαιούμαι λέγεται καί: ἐν τῷ πέραν γίγνομαι, διαπλέω, περῶ (ἀμτβ.), διαπορεύομαι, διδοεῶ, διαβαίνω.

Περάω-ῶ (μτβ.=διαβιβάζω, τριπλῶ τι πέρα πέρα ἀμτβ.=περῶ, διέρχομαι), πρτ. ἐπέρων, μέλ. περᾶσω, ἄορ. ἐπεράσα, πρκ. πεπέρακα, ὑπερσ. ἐπεπεράκειν. Ῥημ. πέρασις (ἐξ οὐ περάσιμος), πέραμα, περατῆς, περατός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρα. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. διά, ἐκ, δικε-

συνεκ. Συνώνυμα: τῇ μὲν μτβ. περῶ εἶναι τὰ: διαπορεύω, διακομίζω, διαβιβάζω, περαιόω-ω· τῇ δὲ ἀμτβ. τὰ: περαιούμαι, διέρχομαι, διαπορεύομαι, διοδεύω, διαβαίνω, διαπλέω.

Περιττεύω ἢ περισσεύω (=εἶμαι περιττός, ὑπεράριθμος, πλεονάζω), πρτ. ἐπερίττ(σ)ευον, μέλ. περιττεύσω, ᾄορ. ἐπερίττευσσα, πρκ. περιττός γέγονα, ὑπερσ. περιττός ἐγεγόνειν. Ῥημ. περισσεΐα, περισσεύσεις, περίσσειμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ περιττός ἢ περισσός κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω, καθ' ὃ καὶ χαλκός-χαλκεύω, παῖς-παιδεύω κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: περιττός εἰμι, περιγίγνομαι, περιεῖμι, πλεονάζω Ἄντιθετον: ἐλλείπω.

Πετάννυμι καὶ πεταννύω [καὶ μτγν. πετάω-ῶ] (=ἐκτείνω, ἀνοίγω, ἀπλώνω, παρ' Ἀττ. πεζ. ἀείποτε συνθ.: ἀναπετάννυμι (καὶ περιπεταννύω), πρτ. ἀνεπετάννυν, μέλ. πετά'σω [καὶ πετῶ μτγν.], ᾄορ. ἀνεπέτασα, πρκ. ἀναπετάσας ἔχω [καὶ -πεπέτακα μτγν.], ὑπερσ. ἀναπετάσας εἶχον [καὶ -ἐπεπετάκειν μτγν.]. Παθ. ἀναπετάννυμι, πρτ. ἀνεπεταννύμην καὶ πρκ. ἀναπέλτᾶμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πέτασις (ἐξ οὗ πετάσιμος), πέτασος (ἐξ οὗ πετασώδης καὶ πετάσιον), πέτασμα, πετασμός, πέταλος, πέταλον, πεταστός.

Σημ. Θέμ. πετα- (ἐξ οὗ πέταλον) καὶ κατὰ συγχοπὴν πτα-, (ἐξ οὗ ὁ πρκ. πέπταμαι). Ὁ ἐνεστ. πετά-ννυμι ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνολήκτου (ζῶσ-νν-μι=) ζώννυμι. Ὅθεν καὶ θ. ἀναλογικὸν πετασ-. Ἐν τῇ μέλ. (πετάσ-σω=) πετάσω (μτγν.) καὶ ᾄορ. (ἐπέτασ-σ-α=) ἐπέτασα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ σ. διὸ καὶ τὸ βροχὺ αὐτὸ ἐξετάθη. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων, περὶ, κατά, ἐπὶ, πρό. Συνώνυμα: (ἐκ)τείνω, ἀνοίγω, ἀνοίγνυμι, ὀρέγω, [ἀπλόω ῶ], ἀνελίττω, ἀναπτύσσω.

Πέτομαι (=πετῶ, ἵπταμαι) ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. διαθ., πρτ. ἐπετοίμην, μέσ. μέλ. -πτήσομαι [καὶ πετήσομαι, μέσ. ᾄορ. α' ἐπτήμην καὶ] μέσ. ᾄορ. β' ἐπτόμην (ἄνευ προστ.), ἐνεργ. ᾄορ. β' ὡς μέσ. ἐπτην (πτῶ· πταίνην· πτήθι· πτήναι· πτάς), παθ. ᾄορ. ὡς μέσ. ἐπετάσθην, πρκ. ὠρημαι [καὶ ποιητ. πεπότῃμαι καὶ δωρ. πεπόταμαι], ὑπερσ. ὠρήμην. Ῥημ. πτήσις, πτήμα, πετήνός (ἢ Ἀττικῶς πετεινός), πτηνός, πτερόν, πτέρυξ, ἀπτήν.

Σημ. Θέμ. πετ-, ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν μὲν καὶ ἔκτασιν) πτε-, πτη-, (κατὰ συγχοπὴν δὲ) πτ- καὶ (κατὰ προσσηψιν τοῦ προσφ. -ε-) πτ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διά, ἀνά, ἀπό, ἐξ, πρὸς, ἐπὶ. Συνώνυμα 1) ἵπταμαι, πετάομαι, πετῶ καὶ πετάζω 2) ἐξ(εφ)άλλομαι, ὀρμῶ, ἐπιφέρομαι, ἐκθρόσκω, ὀρούω.

Πετρόω-ῶ (=λιθοβολῶ) ἀπλοῖν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζ. εὗρηται μόνον ὁ σύνθετος παθ. ᾄορ. κατεπετρώθην (=κατελιθοβολήθην, ἐφρονεύθην διὰ λίθων), πάντα δὲ τᾶλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῆς περιφράσεως: βάλλω τινὰ λίθοις ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πέτρωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέτρος (ὁ) (λίθος), ἐξ οὗ καὶ πετρώδης. Συνώνυμα: καταλέω, λεύω, [λιθοβολῶ, λιθάζω].

Πήγνυμι καὶ σπν. πηγνύω (=ἐμπλήγω, καρφώνω, στερεώνω, πήζω, παγώνω), πρτ. ἐπήγνυν ἢ ἐπήγνυνον, μέλ. πήξω, ᾄορ. ἐπηξα, πρκ. πήξας ἔχω [καὶ μτγν. -πέπηχα], ὑπερσ. πήξας εἶχον [καὶ ἐπεπήχειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. πηγνυμαι, ποτ. ἐπηγνύμην, παθ. μέλ. β' παγήσομαι, παθ. ᾄορ. [α' ἐπήχθην, ποιητ. καὶ β'] ἐπάγην, μέσ. μέλ. πήξομαι, μέσ. ᾄορ. -ἐπηξάμην, [πρκ. πέπηγμα]

μτγν.] καὶ ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. πέπηγα (=εἶμαι πάγιος, στερεὸς στερεωμένος), ὑπερσ. β' ἐπεπήγειν. Ῥημ. πῆξις, [πῆγμα, πηγός], παγίς, (πάκ-j-αλος=) πάσσαλος, πάγος, πάχος, παχύς, πηκτός (ἐξ οὗ πηκτικός).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. παγ- καὶ ἰσχυρ. πηγ- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -νυ: πῆγ-νυ-μι) καὶ κατὰ μεταπτώσιν τοῦ χαρσικῆρος γ εἰς κ (προελθοῦσαν ἐκ τῶν ἐνεστώτων, ἐν οἷς τὰ εἰς -γ-j-ω καὶ κ-j-ω συμπέπτουσι εἰς -σσω πρὸγ-jω, φυλακ-j-ω=πράσσω, φυλάττω κλ.) πακ- Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀπὸ, ἀνά, διὰ, ἐκ, ἐπί, παρά, πρὸς καὶ ἔχει δὲ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ποιῶ τι πηκτὸν ἀντίθετον τὸ τήκω. Συνώνυμα: συνίστημι, στερεοῦ-ῶ, στρερίζω, προσ(καθ)ηλόω.

Πηδάω-ῶ, πρτ. -επήδων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -πηδήσομαι [καὶ μτγν. πηδήω], ἀόρ. ἐπήδησα, πρκ. -πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν, καὶ -πεπηδηκώς ἦν. Ῥημ. πῆδησις, πῆδημα, πηδητής (ἐξ οὗ πηδητικός).

Σημ. Θέμ. πηδα-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Συνώνυμα: ἄλλομαι, σκιρτάω-ῶ, ἀσκολιάζω.

Πιέζω (=κυρίως θλίβω τι μετὰ τὰς χεῖρας, σφίγγω, στενοχωρῶ), πρτ. ἐπιέζον, μελ. πιέσω, ἀόρ. ἐπίεσα, πρκ. πιέσας ἔχω, ὑπερσ. πιέσας εἶχον. Παθ. πιέζομαι, πρτ. ἐπιεζόμεν, παθ. μέλ. πιεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπιεσθην, πρκ. πεπίεσμαι, ὑπερσ. ἐπεπιέσμεν. Ῥημ. πίεσις, πίεσμα, πίεσμός, πιεστήρ (ἐξ οὗ πιεστήριος, -ιον); πίεστρον, πιεστός, πιεστέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ καὶ τοῦ θέμ. σεδ- (τοῦ ἔξομαι) ἐπι-σεδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος j-: ἐπι-σεδ-j-ω= (ἐ)πι(σ)έζω=) πιέζω (=ἐπικαθήμεν) ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν: συμπιέζω. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναγελυμένος: πιέζω ἐμμαντόν. Συνώνυμα ἰδὲ θλίβω σημ.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ πιέζω ἐγένετο τὸ δωρικὸν πιάζω, ἐξ οὗ ὁ μτγν. ἀόρ. ἐπίεσα (κοινῶς ἔπιασα) καὶ ἐκ τούτου τὸ δημῶδες πζάνω.

Πίμπλημι. (=γεμίζω, πληρῶ), πρτ. ἐπίμπλην, μέλ. -πλήσω, ἀόρ. -ἐπλήσα, πρκ. πέπληκα, ὑπερσ. -ἐπεπλήκειν. Ἰαθ. καὶ μέσ. πίμπλαμαι, πρτ. -ἐπιμπλάμην, παθ. μέλ. -πλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μεσ. -ἐπλήσθην (ἀπλοῦς ὡς μέσ.), μεσ. μέλ. -πλήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' -ἐπλησάμην καὶ β' ἐπλήμην, πρκ. -πέπλησμαι, ὑπερσ. -ἐπεπλήσμεν, καὶ μετ' ὅλ. μ. πεπλήστομαι. Ῥημ. πλήθος, πλήρης, πληθύς, πλήμμουρα, πλημυρίς, πλήσμα, πλήσμη, πλητμονή, πλέως, ἄ-πλε-τος, ἄπλησ-τος, ἐμπληστέος.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. πλα- καὶ πλε- (προβλ. λατ. in-ple-o) καὶ ἰσχυρ. πλη- καὶ πληθ (ἐξ οὗ τὸ πλήθω, ὁ παθ. μέλ. (πληθ-θήσ-ομαι=) πλησθήσομαι, ὁ παθ. ἀόρ. (ἐπλήθην=) ἐπλήσθην. ὁ πρκ. (πέπληθ-μαι=) πέπλησμαι, καὶ τι ῥηματικὴ (ἀπληθ-τος=) ἀπληστος κλ. Τὸ πί-μ-πλη-μι ὡς καὶ τὸ πί-μ-πρη-μι πρὸς εὐφρανίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ δευτεῦρον μ, παρενθέντουσι μετὰ τὸν ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμόν μ, ὅπερ φυλάττεται καὶ ἐν συνθέσει.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργητικῆς καὶ μέσης φωνῆς ἀπαντῶσι συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων: ἐν, ἀνά, ἀπὸ, ἐκ κλ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀείποτε σύνθετοι. Ἀντὶ τοῦ παθ. πίμπλαμαι λέγεται καὶ: πλέως (ἐμπλεως) γίγνομαι, ἔχω τι πλέων. Συνώνυμα τῷ πίμπλημι εἶναι τὰ: πληρόω-ῶ, γεμίζω, πλήθω, γέμω.

Πίμπρημι ἢ πιμπράω (=καίω) συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἐν: ἐμπίμ-πρημι ἢ ἐμπιμπράω, πρτ. ἐνετίμπρην καὶ σπν. ἐνεπίμπρων, μέλ. ἐμπρήσω, ἀόρ. ἐνέπρηγα, πρκ. ἐμπρήσας ἔχω [καὶ ἐμπέμπρηκα μτγν.], ὑπερσ. ἐμπρήσας εἶχον. Παθ. ἐμπίμπραμαι, πρτ. ἐνεπιμπράμην, παθ. μέλ. πρη-

σθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐνεπρήσθην, μέσ. μέλ.ως παθ. ἐμπρήσθαι. ἄορ. ἐνεπρησάμην, προκ. ἐμπέπρησμαι, ὑπερσ. ἐνεπεπρήσμην καὶ με. μ. ἐμπεπρήσομαι. Ῥημ. πρήσις (καὶ σύνθετον ἐμπρησις), πρήσμα, ἐμπρησμός, ἐμπρηστής, πρηστήρ (ἐξ οὗ πρηστήριος καὶ πρηστικός).

Σημ. Θέμ. ἀσθ. πρᾶ- καὶ ἰσθ. πρῆ- καὶ πρῆθ- (ἐξ οὗ τὸ ποιητ. πρῆθω) τὸ *πί-μ-πρῆ-μ* ὡς καὶ τὸ *πί-μ-πλη-μ*, πρὸς εὐφωνίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον *μ* παρενθέντος μετὰ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασασμὸν *μ*, ὅπερ φυλάττεται καὶ ἐν συνθέσει (ὅρα *πίμπλημι* σημ. 1). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *περί* καὶ *παρά*. Συνώνυμα: *καίω*, *κατακαίω*, *αἴθω*, *πυρπολέω-ῶ*, *φλέγω*.

Πίνω, προτ. ἔπινον, μέσ. μέλ.ως ἐνεργ. πίομαι [καὶ μτγν. ποιῶμαι], ἄορ. β' ἔπιον (ὑποτ. πίνω' εὐκτ. πίοιμι' προστ. πῖθι, πιέτω κλ. ἢ πῖε, πιέτω κλ., ἀπαρμ. πιεῖν' μτχ. πινών), προκ. πέπωκα, ὑπερσ. ἐπεπώκειν. Παθ. πίνομαι, προτ. ἐπινόμην, παθ. μέλ. ποθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπόθην, προκ. πέπομαι, ὑπερσ. ἐπεπόμην. Ῥημ. πόσις (ἐξ οὗ πόσιμος), πῶμα (καὶ συνθ. ἔκ-πωμα=ποτήριον' καὶ μτγν. πόμα), πότης (καὶ σύνθ. συμπότης, οἰνοπότης, ὑδροπότης, αἱματοπότης), ποταμός (κνη. =πινόμενον ὑδωρ), ποτήριον, ποτόν, πότος, ποτός (ἐξ οὗ ἄποτος), ποτέος, -έον.

Σημ. Θεμ. [ἀρχ. ποι-, ἐξ οὗ] *πω-* ἢ *πο-* (πρβλ. λατ. *potus*) καὶ *πι* ἢ *πῖ* (πρβλ. λατ. *bibo*), ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμάτων -*ν*- καὶ -*ν*- *πῖ-ν-ν* = *πῖνν* = *πιν-*). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: *διαπίνω* (=ἀμιλλῶμαι ἐν τῇ πί-νεσιν), *ὑποπίνω* (=κουτοπίνω), *ἐκπίνω* (=ἐντελῶς πίνω), *προπίνω* = εἰς ὕγριαν πίνω), *συμπίνω*, *καταπίνω*, *ὑπερπίνω* καὶ *ἐπιπίνω* (=πίνω τι προσ-έτι). Ὁ μέλ. *πίομαι* στερεοταί χρονικοῦ χαρακτήρος' πρβλ. *ἔδομαι* (ἐσθίω) καὶ *χέομαι* (χέω). Ἐκ τοῦ θέμ. *πω-* σχηματίζεται μόνον ὁ προκ. *πέ-πω-κα*, τὸ ῥηματικὸν *πῶμα* (ἐκπωμα) καὶ τὰ μετὰ τὸ *πότης* σύνθετα, ὧν τὸ *α'* συνθετικὸν εἶναι ἰδιόνομα: *οἰνοπότης* (ἐξ οὗ *οἰνοποτιῶ*), *ὑδροπότης* (ἐξ οὗ *ὑδροποτιῶ*) καὶ *αἱματοπότης*, ἅπερ διὰ τοῦ *ο* παρὰ μεταγενέστεροις γράφονται.

Πιπράσκω (=πωλῶ) ποιητ. καὶ μτγν. Παρ' Ἀττικοῖς οἱ χρόνοι τοῦ ῥ. τούτου ἀνεπληροῦντο ὥδε: ἐνεστ. πωλῶ ἢ ἀποδίδομαι, προτ. ἐπώλουν ἢ ἀπεδιδόμην, μέλ. ἀποδώσομαι ἢ πωλήσῃ, ἄορ. ἀπεδόμην, προκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακώς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, προτ. ἐπιπρασκόμην, παθ. μέλ. πραθήσομαι, μετ' ὅλ. μέλ. ὡς παθ. πεπράσομαι, παθ. ἄορ. ἐπράθην, προκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ῥημ. πράσις (ἐξ οὗ πράσιμος), πρατήρ (ἐξ οὗ πρατήριον), πράτης (οὗ θηλ. πράτρια), πρατὸς (ἐξ οὗ ἄπρατος, ἐξ οὗ ἄπρασία), πρατέος.

Σημ. 1. Θέμ. [ἀρχ. πρᾶ- (τοῦ περᾶω-ῶ) καὶ κατὰ συγκατῆν], *πρᾶ-*. ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -*σκ-* καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ *πι-πρά-σκ-ω* ἀντὶ *πι-περά-σκ-ω*) (κυρίως μεταβιβάζω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν). Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν' ἀναπληροῦνται δὲ οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ὡς καὶ οἱ γινώσκοντες τοιοῦτοι ἢ διὰ τοῦ ἀποδίδομαι καὶ πωλῶ ἢ διὰ τῆς περιγράσεως: *πράσιν ποιοῦμαι*. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναγελυμένος: *πέπρακα μαντόν*. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ α βραχὺ ἐκτείνεται εἰς α μακρόν πρὸ τῶν πρὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν, διότι προηγείται *ρ*.

Σημ. 2: Συγγενὲς τῷ *πιπράσκω* εἶναι τὸ ποιητ. *πέρνημι* (=περνᾶω τι εἰς θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν), ὅπερ ἐν τῇ ὁμιλουμένῃ λέγειται *περνῶ* *π*. *χ*. τὸ πρᾶγμα αὐτὸ *περνᾶ*, δηλαδὴ πωλεῖται.

Πίπτω παθ. διαθ., προτ. ἐπιπτον, μέλ. πεσοῦμαι, ἄορ. [α' ἔπεσα μτγν. αἰ] β' ἔπεσον, προκ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν καὶ πεπτωκώς ἦν Ῥημ.

πτῶσις (ἐξ οὗ πτώσιμος), πτώμα (ἐξ οὗ πτωματικός = ἐπιληπτικός· καὶ πτωματίζω = κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ· καὶ μέσ. πτωματίζομαι = καταπίπτω ἐξ ἐπιληψίας, σεληνιάζομαι), πτωτός (ἐξ οὗ πτωτικός καὶ ἁ-πτωτος, μετὰπτωτος, ἐξ οὗ ἀμετάπτωτος), ἄπτως.

Σημ. 1. Θέμ. πετ- (ὄρα πέτομαι) καὶ κατὰ συγκοπὴν μέν πετ- (ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. ὁ ἐνεστ. πί-πτ-ω ἀντὶ πι-πέτ-ω), κατὰ μετάθεσιν δὲ καὶ ἔκτασιν πετ-, πτη-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν πτω-. Ὁ ἄορ. β' ἔ-πεσ-ον (Δωρ. ἔπετον) ἐσχηματίσθη ἐκ θέμ. πετ- λαβὼν τὸν χρονικὸν χαρακτήρα τοῦ α' ἄορ.: (ἐ-πετ-σ-ον = ἔπεσ-σον =) ἔπεσον.

Σημ. 2. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων, λαμβάνεται δὲ ὡς παθ. τοῦ βάλλω (ὄρα βάλλω σημ. 2). Ὁ μέλ. πεσοῦμαι εἶναι Δωρικός (προβλ. καὶ παίζω - παιζοῦμαι). Τὸ πίπτω ἔχει τὸ ι μακρὸν κατὰ τὸ ῥί' πτω. Οὗτω τὸ πίπτω, ῥίπτω καὶ κύπτω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς πτω, ἅτινα ἔχουσι τὸ θεματικὸν φωνήεν ι καὶ ν μακρὸν (ὄρα εἰσαγ. § 10 σημ.). Τὰ εἰς -πέτης, ὅταν ἔχουσι β' συνθετικὸν τὸ πίπτω εἶναι τριτοκλίτα δευτέρου ὅλου προπετής, γονυπετής· ὅταν δὲ τὸ πέτομαι, εἶναι πρωτόκλιτα παροξύτονα ὅλου ὑψιπέτης, ὠκυπέτης.

Πλανάω-ῶ (= εἰς πλάνην φέρω, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ) ὁμαλόν. ῥημ. πλάνησις, πλάνημα, πλανητός, πλανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλάνος ἡ πλάνη, ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μυθν. πλανήτης, οὗ θηλ. ἡ πλανήτις. Παθ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ πλανήτης ἐγίνετο χρῆσις τοῦ: πλάνης, -τος (ὁ). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό καὶ περί. Ἀντὶ τοῦ πλανῶ λέγεται καί: πλάνησιν παρέχω· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου πλανῶμαι καί: πλάνης εἰμι ἡ γίγνομαι, πλάνην ἴσχω, πεπλανημένος ἔχω περί τι (=σφάλλομαι). Συνώνυμα τῶ μὲν πλανῶ ἰδὲ ἀπατῶ σημ., τῶ δὲ πλανῶμαι (= περιπλανῶμαι) εἶναι τὸ ἀλάομαι ὡμαι.

Πλέκω (= πλέκω, συνθέτω, συναρμώζω, ἐπινοῶ δόλους), πρτ. ἔπλεκον, μέλ. πλέξω, ἄορ. ἔπλεξα, πρκ. πλέξας ἔχω [καὶ πέπλεξα μυθν.] ὑπερσ. πλέξας εἶχον [καὶ μυθν. ἐπεπλέχειν]. Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι, πρτ. ἐπλεκόμην, παθ. μέλ. α' πλεχθήσομαι καὶ β' πλακήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπλέχθην καὶ β' ὡς μέσ. ἐπλάκην, [μέσ. μέλ. πλέξομαι, μέσ. ἄορ. ἔπλεξάμην μυθν.], πρκ. πέπλεγμαι, ὑπερσ. ἐπεπλέγμην. ῥημ. πλέξις, πλοκή, πλέγμα, πλοκεύς, πλεκτάνη, πλόκος, πλόκαμος, πλόκανον, πλεκτός.

Σημ. Θέμ. πλεκ- (προβλ. λατ. plect-to), ἐξ οὗ (συγκοπῇ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος α: πλ κ =) πλεκ- (προβλ. κλέπτω, στρέφω, τρέφω, τρέπω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων.

Πλέω, (πλείεις =) πλείς, (πλείει =) πλεί κλ., πρτ. ἔπλεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. πλεύσομαι καὶ δωρ. πλευσοῦμαι, ἄορ. ἔπλευσα, πρκ. πέπλευκα, ὑπερσ. ἐπεπλεύκειν. Παθ. [ἄορ. ἐπλεύσθην] καὶ πρκ. πέπλευσμαι, τὰ δ' ἄλλα τῆς παθ. φωνῆς ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: πλοῦς γίγνεται. ῥημ. πλεῦσις (ἐξ οὗ πλεύσιμος), (πλόος =) πλοῦς (ἐξ οὗ πλόιον =) πλοῖον, πλόιμος ἢ πλώιμος), ἁ-πλευστος, πλώτος, πλευστέον

Σημ. Θέμα πλεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ ν: (πλεF-ω =) πλέω, (πλεF-σ-ομαι =) πλεύσομαι κλ. Ὁ χαρακτήρ ε τοῦ θέμ. πλε- συναίρεται μόνον μετ' ἐπομένου ε ἢ εἰς εἰ (ὄρα νέω, ῥέω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Ἀντὶ τοῦ πλέω λέγεται καί: πλοῦν ποιοῦμαι, καὶ πλῶ χρῶμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκπλέω, περιπλέω ἐπιπλέω κλ. καί: ἐκπλουν, περίπλουν, ἐπιπλουν, κλ. ποιοῦμαι καὶ παθ.: πλοῦς γίγνεται. Συνώνυμα: νέω, νήχομαι, κολυμβῶ, ἐπιπολάζω.

Πλήθω 1) (ἀμτβ.=εἶμαι πλήρης, γεμᾶτος· καὶ ἐπὶ ποταμῶν, αὐ-
 ἰάνομαι, ἔξογκοῦμαι, πλημμυρῶ 2) μτβ.=πληρῶ, γεμίζω) ποιητ. Παρ'
 Ἀττικοῖς δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἡ μιχ. τοῦ ἔνεστ. **πλήθουσα** (: ἀγο-
 ρά, σελήνη κλ.), τὰ δ' ἄλλα ἐπὶ μὲν ἀμτβ. σημ. ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς
 τριφυρίας: **πλήρης εἰμί**, ἐπὶ δὲ μτβ. ἐκ τῶν συνωνύμων **πίμπλη-
 υ**, πληρῶω, γέμω, γεμίζω. Ῥημ. πλήθος, πληθὺς (ὄρα καὶ πίμπλημι),
 ληθώρα (Ἰων. πληθώρη· πρβλ. θάλλω-θαλλωρή, ἔλπω-ἐλπωρή).

Σημ. Θέμ. **πληθ**- (ὄρα **πίμπλημι** σημ.). Ὁ ποιητ. πρκ. β' **πέπληθα** ε-
 ει σημαίαν ἐνεστώτος, ὁ δὲ ὑπερσ. **ἐπεπλήθειν** παρατατικόσ.

Πλημμελέω-ῶ (=σφάλλομαι εἰς τὸ ῥῆμα, παραφρονῶ, κάμνω
 ταῖσμα, πταίω), πρτ. ἐπλημμέλουν, μέλ. πλημμελήσω, ἄορ. ἐπλημμέ-
 ησα, πρκ. πεπλημμέληκα, ὑπερσ. ἐπεπλημμέληκειν. Παθ. πλημμελοῦ-
 αι καὶ πρκ. πεπλημμέλημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ.
 λημμέλησις, πλημμέλημα.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ **πλημμελῆς** (ὑπερ ἐκ τοῦ **πλήν**
 καὶ **μέλος**), ἔξ οὗ καὶ **πλημμέλεια** (=πταῖσμα ῥηκόν, ἀμαρτία).

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν ἔνεργ. εἶναι τὰ: **ἀμαρτάνω, πταίω, παρὰ μέ-
 ρος φθέγγομαι**· τῷ δὲ παθ. τὰ: **βλάπτομαι, ζημιούμαι, ἀδικοῦμαι**.

Πληρώω-ῶ (=καθιστῶ τι πλήρες, γεμίζω), πρτ. ἐπλήρουν, μέλ.
 πληρώσω, ἄορ. ἐπλήρωσα, πρκ. πληρώσας ἔχω [καὶ πεπλήρωκα μτγν.],
 ὑπερσ. πληρώσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην,
 μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. πληρώσομαι, παθ. μέλ. πληρωθήσομαι, μέσ.
 ὡρ. ἐπληρωσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπληρώθην, πρκ. πεπλήρω-
 μι, ὑπερσ. ἐπεπληρώμην. Ῥημ. πλήρωσις, πλήρωμα, πληρωτής (ἔξ
 ὁ πληρωτικός), ἀπλήρωτος, πληροτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ **πλήρης** κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ δοῦλος-δουλόω, καθ' ὃ
 καὶ ἀκριβῆς-ἀκριβόω, ἀσθενής-ἀσθενόω κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.
 Ἄντι τοῦ παθ. **πληροῦμαι** λέγεται καὶ: **πληρώσεως τυγχάνω καὶ πλήρωσιν**
ἀμβάνω. Συνώνυμα: **πίμπλημι, γεμίζω, πλήθω**. Ἀντίθετον **κενῶ-ῶ**.

-Πλήττω ἢ -πλήσσω (=κτυπῶ, πληγώνω) παρ' Ἀττικοῖς ἀεί-
 ρετε σύνθετον ἢ ἀναπληροῦται ἐκ τῶν: παίω, τύπτω, ἢ πληγὰς ἐμβάλ-
 λο (δίδωμι, ἐντείνω, ἐντρίβω), πρτ. -ἐπληττι(σσο)ν, ἢ ἔπαιον, ἢ ἔτυπτον,
 κλ. -πλήξω ἢ παίσω ἢ τυπτήσω, ἄορ. -ἐπλήξα, ἔπαισα, ἐπάταξα, πρκ.
 β' (ἀείποτε ἀπλοῦς) πέπληγα, ὑπερσ. ἐπεπλήγειν. Παθ. τύπτομαι καὶ
 (αθ. καὶ μέσ.) -πλήττομαι, πρτ. ἐτυπτόμην καὶ (παθ. καὶ μέσ.) -ἐ-
 πηττι(σσο)όμην, παθ. μέλ. β' πληγήσομαι (καὶ ἐν συνθ. ὡς μέσ. ἐκπλα-
 γσομαι), παθ. ἄορ. β' ἐπλήγην (καὶ ἐν συνθέσει ὡς μέσ. καὶ παθ.
 εἴ(κατ)επλάγην), πρκ. παθ. πέπληγμαι (καὶ ἐν συνθέσει ὡς μέσ. καὶ
 παθ. καταπέπληγμαι), ὑπερσ. μέσ. ἐπεπλήγμην, μετ' ὄλ. μέλ. πεπλήξο-
 μι. Ῥημ. πληγή, πλῆξις, πλῆγμα πληγμός, πλήκτης (ἔξ οὗ πληκτι-
 κς), πληκτῆρ, πλῆκτρον, καταπλήξ, παραπλήξ, ἀπληκτος, ἀπόπληκτος,
 ἐμπληκτος, καταπληκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. **πλαγ**-, ἔξ οὗ κατ' ἔκτασιν **πληγ**-, ἔξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ
 προσφ. -j-: **πληγ**-j-==) **πληγ**-ἢ **πλησ**- κατὰ μεταπτώσιν δὲ τοῦ χαράκτῆρος
 γὰρ ἡ ζ (προελθούσαν ἐκ τῶν ἐνεστώτων: ἐν οἷς τὰ εἰς -κζω καὶ -κζω συμ-
 πτωτικὸν εἰς -σσω: πρᾶγ-j-ω==πράσσω, φυλακ-j-ω==φυλάσσω) **πληκ**-. Τὸ ῥ.

ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἐκ, ἐπὶ καὶ κατὰ (πλὴν τῶ πέπληγα, πληγῆσομαι, ἐπλήγην καὶ πεπλήξομαι).

Σημ. 2 Ἐν τῷ ἀπλοῦ πλῆττω εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττικοῖς τὰ συνώνυμα: παῖος, πατάσσω, τύπτω, [θίνω, δέρω], ἢ αἱ περιφράσεις: πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς δίδωμι (ἢ ἐντείνω, ἢ ἐντρίβω). Ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ πλῆττομαι (ὑπὸ τινος) εἶναι ἐν χρήσει τὰ: τύπτομαι, παίομαι ἢ ἡ περιφρ.: πληγὰς λαμβάνω (ὑπὸ τινος).

Σημ. 3 Ὁ ἐνεστ. πλῆττομαι ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐπί: ἐπιπλῆττομαι ναὶ παθ. διαθέσεως, μετὰ δὲ τῆς ἐκ: ἐκπλῆττομαι, εἶναι διαθ. μέσης. Ἀπὸ τοῦ ἐκπλήττομαι ἀπαντᾷ πλν. καὶ ὁ τύπος ἐκπλήγνυμαι. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ πλῆττομαι: μέσ. μέλ. πλῆξομαι, μέλ. ἀόρ. ἐπλήξαμην καὶ παθ. ἀόρ. ἐπλήχθην.

Σημ. 4 Ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττω λέγεται καὶ: ἐκπληξιν ποιῶ (ἢ παρέχω ἢ ἐκπλήττω) καὶ εἰς ἐκπληξιν καθίστημι τινα ὥς παθ. δὲ ἐκπληξίς ἐστί (ἢ γίγνεται) καὶ ἐκπληξίς ἐμπίπτει ὥς μέσ. δὲ: ἐν ἐκπληξίει εἶμι.

Πλουτέω-ῶ (ἀμτβ.=εἶμαι πλούσιος), πρτ. ἐπλούτουν, μέλ. πλούτῃσθε, ἀόρ. ἐπλούτησα, πρκ. πεπλούτηκα, ὑπερσ. ἐπεπλούτηκειν. Ῥημ. πλούτητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος, ἐξ οὗ πλουτηρός, πλούσιος, [πλουτίνδην καὶ πλούτατος] σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων: κράτος -κρῆτός-ω=ῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ πλουτῶ λέγεται καὶ: πλοῦτον ἔχω ἢ πλούσιός εἰμι.

Πλουτίζω (μτβ.=κάνω τινὰ πλούσιον), πρτ. ἐπλούτιζον, μέλ. πλουτίω, ἀόρ. ἐπλούτισα, πρκ. πεπλούτικα, ὑπερσ. ἐπεπλούτικεν. Παθ. καὶ μέσ. πλουτίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται τῆς μὲν παρὰ φωνῆς ἐκ τῆς περιφράσεως: πλούσιος γίγνομαι, τῆς δὲ δὲ μέσης ἐκ τοῦ: πλουτίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. πλουτισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίς καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω κλ., κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν πλουτίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Ἀντὶ τοῦ πλουτίζομαι λέγεται καὶ: πλουτίζω ἑμαυτόν (μέσ. καὶ πλούσιος γίγνομαι (παθ.).

Πλύνω, πρτ. ἐπλυνον, μέλ. πλυνῶ, -ἐπλῦνα, πρκ. πλύνας ἔχον [καὶ μτγν. πέπλυκα], ὑπερσ. πλύνας εἶχον [καὶ ἐπεπλύκειν μτγν. Παθ. καὶ μέσ. πλύνομαι, πρτ. ἐπλυνόμην, παθ. μέλ. πλυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπλύ(ν)θην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. πλυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπλυνάμην, πρκ. πέπλυμαι, ὑπερσ. ἐπεπλύμην. Ῥημ. πλύσις (ἐξ οὗ πλύσιμος), πλύμα, πλυνός, πλυνεύς, πλύντης (οὗ θηλ. πλύντρια ἢ πλυντήρ) καὶ παρώνυμον πλυντήρις, πλυντήρ (ἐξ οὗ πλυντήριος, -τήριον), πλύντρον, πλυτός (καὶ σύνθετα ἔκπλυτος, ἀνέκπλυτος).

Σημ. Θέμ. πλν- (ἐξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ., ἀόρ., πρκ. καὶ ὑπερσ.) καὶ (προσφ. λήψει τῶν προσφυμάτων ν καὶ j: πλῦ ν-j=πλύνν-)=πλυν-. Τὸ ἐνεστ. πρόσφ. πλυνω ν ἐπιεσφόρυσεν εἰς τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλοντα καὶ ἀόριστον. Τὸ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἐκ καὶ κατά: ἀπο(ἐκ)πλύνω (=ἐξεπλύνω), καταπλύνω (=κατὰ πλύνω). Ὁ ἀόρ. ἐπλύν-σ-α ἐπλύννα=) ἐπλυννᾷ ἐντείνει τὸ θεματικὸν φωνήεν ὃ εἰς υ μακρὸν ἐνεκα ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως.

Πνέω (ἀμτβ.=φυσῶ), (πνέεις=) πνεῖς, (πνέει=) πνεῖ κλ., πρτ. ἐπνεον, μέλ. πνέω, ὡς ἐνεργ. -πνεύσομαι (καὶ Δωρ. πνευσοῦμαι), ἀόρ. ἐπνευσα, πρκ. -πέπνευκα, ὑπερσ. ἐπεπνεύκειν. Παθ. (μόνον) διαπνέομαι, πάντα δὲ τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. [: πνέομαι, ἐπνεόμην, πνευσθήσομαι, ἐπνεύσθην, πέπνευσμαι].

ἐπεπνεύσμη]. Ῥημ. πνεῦσις, πνοή, πνεῦμα, πνεύμων, πνεύστ οὐ πνευστικός καὶ πνευστιάω), ἐμπνευστός.

Σημ. Θέμ. πνεF—. Τὸ F μεταξύ φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ φώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ (ὄρα πλέω σημ.): (πνεF-ω=) πνέω, (πνεF-σ-ομαι=) πνεύσομαι κλ. Ὄθεν θέμ. τοῦ πνέω εἶναι: πνε- καὶ πνευ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, ὃ δὲ θεματικὸς χαρακτήρ ε συνάρεται μόνον μετ' ἐπομένους ἢ εἰ εἰς εἰ (ὄρα νέω καὶ πλέω). Συνώνυμα: φυσῶ, [ἄημι].

Πνίγω, πρτ. ἐπνιγον, μέλ. πνίξω καὶ μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. πνίξομαι (καὶ Δωρ. πνιξοῦμαι), ἄορ. -ἐπνίξα, πρκ. -πνίξας ἔχω, ὑπερσ. -πνίξας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. πνίγομαι, πρτ. ἐπνιγόμην, παθ. μέλ. β' πνιγήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐπνίχην καὶ] β' ἐπνίγην, πρκ. πέπνιγμαι, ὑπερσ. ἐπεπνίγμην, μετ' ὄλ. μέλ. πεπνίξομαι. Ῥημ. πνίξις, πνίγμα, πνιγέυς, πνικτήρ, πνιγμονή, πνίγος (ἐξ οὗ πνιγηρός), πνιγμός (ἐξ οὗ πνιγμώδης), πνικτός.

Σημ. Θέμ. πνίγ- καὶ (ἐν μόνῳ τῷ παθ. ἄορ. β') πνίγ-. Τὸ πνίγω ἔχει ἐντεταμένην σημασίαν τοῦ συνωνύμου ἄγχω. Συνώνυμα: ἰδὲ ἄγχω σημ.

Ποδίζω, ἰδὲ ἐμποδίζω.

Ποθέω-ω, πρτ. ἐπόθουν, μέλ. ποθήσω καὶ μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἄορ. ἐπόθησα καὶ ἐπόθεσα, πρκ. ποθή(ε)σας ἔχω καὶ πεπόθηκα μτγν.), ὑπερσ. ποθή(ε)σας εἶχον [καὶ ἐπεποθήκειν]. Παθ. (μόνον) ποθοῦμαι καὶ ἀντι-ποθοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι: πρτ. ἐποθοῦμην, παθ. ἄορ. ἐποθήθην καὶ ἐποθέσθην, πρκ. πεπόθημαι, καὶ ὑπερσ. ἐπεποθήμην]. Ῥημ. πόθησις, πόθημα, ποθήτωρ, ποθητός ἐξ οὗ ποθητικός καὶ περιπόθητος, ἐπιπόθητος, τριπόθητος).

Σημ. Ἐκ τοῦ πόθος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Ὄθεν θ. ἀναλογικὸν ποθέω-, ἐξ οὗ τὸ ποθε-. Ὁ χαρακτήρ ε ἐν τῷ (ποθέω-ω=) ποθέσομαι, (ἐπόθεω-ω=) ἐπόθησα καὶ (ἐποθίσθη ν=) ἐποθέσθην ηρεῖται βραχὺς διὰ τὴν ἀλλοποιήσιν τῶν σσ (πρβλ. αἰδοῦμαι, ἀμφιέννυμι). Ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ πρὸς. Ἀντὶ τοῦ ποθῶ λέγεται καὶ: πόθον ἔχω καὶ ἰσχυρότερον: πόθος ἔχει με καὶ πόθος λαμβάνει με· ὡς μετβ. εἶναι τὰ: πόθον ἐμφύω τινί, πόθον ἐργάζομαι τινί· ὡς παθ. δὲ εἶναι τό: πόθος ἐγγίγνεται τινι τινός. Συνώνυμα ἰδὲ βούρομαι σημ. 2.

Ποιέω-ω (=ἐργάζομαι, κάμνω τι, κατασκευάζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ποιή-σις, ποιήμα (ἐξ οὗ ποιηματικός καὶ ποιημάτιον), ποιητής (ἐξ οὗ ποιή-ρια καὶ ποιητικός), ποιητός (καὶ σύνθετον εἰσποιητός, προσποιητός, εἰροποιήτος, θεοποιήτος, δημοποιήτος, ἐκποιήτος), ποιητέος, ποιητέον.

Σημ. 1. Θεμ. ποιε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων: ἐ, ἐν, μετὰ, πρὸς, εἰς κλ. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: ποιῶ, ποιοῦμαι. Ὡς παθ. τοῦ ποιοῦ καὶ τοῦ μέσου ποιοῦμαι λαμβάνεται συνήθως τὸ ἔργον· οἷον ἀνάστατον ποιοῦ τὴν πόλιν, παθ.: ἡ πόλις ἀνάστατος ὑπ' αὐτοῦ γίγνεται.

Σημ. 2. Τὸ ἐνεργ. ποιοῦ συναπτόμενον μετ' ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν ἀπο-λαβεῖ περιφρασιν, ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῷ εἶμαι αἷτιος ἢ ἐπιτρέπω νὰ γίνῃ τὸ ὑπὸ αὐτοῦ ἀφηρημένον οὐσιαστικὸν δηλούμενον· οἷον μάχην ποιοῦ, εἰρήνην ποιοῦ (ἐπὶ ἀρχόντος, στρατηγοῦ ἢ βασιλέως) = εἶμαι αἷτιος νὰ γίνῃ μάχη, πό-μος, εἰρήνη κλ. Τὸ δὲ μέσον ποιοῦμαι συναπτόμενον μετὰ τοιοῦτων οὐσια-στικῶν ἀποτελεῖ περιφρασιν, ἥτις ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὰ ἀντίστοιχα εἰς τὰ ὀνόμα-τα ἐνεργητικὰ ἢ μέσα ῥήματα· οἷον ποιοῦμαι πόλεμον (=πολεμῶ), ποιοῦμαι ἔργον (=λέγω), ποιοῦμαι μάχην (=μάχομαι), δδὼν ποιοῦμαι (=ἐρχομαι).

ΔΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ-ΔΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

11

Σημ. 3. Τὰ εὖ ποιῶ (=εὐεργετῶ καὶ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω) ἔχουσιν ἰσχυρὰ παθ. τὰ εὖ πάσχω (=εὐεργετοῦμαι) καὶ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ὑπὸ τινος).

Σημ. 4. Συνώνυμα τῷ ποιῶ εἶναι τὰ: *δρῶ, ἐργάζομαι, πράττω, ἔρδω* (μέλ. ἔρξω, ἄορ. μόνον *μτχ. ἔρξας, πρκ. ἔρογα, ὑπερσ. ἐώργειν*), *ῥέζω* (μόνον *ἔρρεξαι* καὶ παθ. ἄορ. *ἔρρεχθην*), *πραγματεύομαι, κατασκευάζω* κλ. Τὸ ποιῶ διαφέρει πολλάκις τοῦ πράττω· α') κατὰ τὴν σημασίαν, διότι τὸ μὲν ποιῶ=προσπαθῶ γίνῃ τι· τὸ δὲ πράττω=ἐργάζομαι, εὐρίσκομαι ἥδη ἐν τῷ ἔργῳ· καὶ β') ὅσα ἐκάτερον συνεκφέρηται μετὰ τῶν εὖ ἢ κακῶς, ἀμεινον, χεῖρον.

Ποικίλλω (*μτβ.=κάννω τι ποικίλον, κεντῶ τι ἢ ζωγραφῶ ποικίλως· καὶ ἀμτβ.=μεταβάλλομαι, ὁμιλῶ διλημματικῶς, στρεψολογῶ, παρονομαζέομαι*), *πρτ. ἐποικίλλον, μέλ. ποικιλῶ, ἄορ.-ἐποικίλα, πρκ. ποικίλας ἔχω* [καὶ *μτγν. πεποικίλκα*], *ὑπερσ. ποικίλας εἶχον*. Παθ. *ποικίλλομαι* καὶ *πρκ. πεποικίλαμαι*, πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. *ποικίλμα, ποικιλμός, ποικιλτῆς* (ἔξ οὗ ποικιλικός), *ποικιλτέος*.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποικίλος, ἔξ οὗ καὶ ποικιλία. Θέμ. *ποικιλ-, ἔξ οὗ* (προσλήψ. τοῦ προφ. -j-: (*ποικίλ-j-ω*)=) *ποικί'λλω*. Ἐν τῷ ἄορ. (*ἐποικίλ-σα*=*ἐπικί'λα*)=) *ἐποικίλα* τὸ θέμ. φωνῆεν βραχὺ ἀναπληρωτικῶς ἐξετάθη εἰς μακρόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνώνυμα τῷ μὲν *μτβ. ποικίλλω* εἶναι τὰ: *ζαγραφῶ, γράφω*· τῷ δὲ *ἀμτβ. τὰ: αἰολέω, μεταβάλλω, μηχανῶμαι, σοφίζομαι*· σοφιστεύω, *ποικίλως ἔχω ἢ εἰμί*.

Ποιμαίνω (*ἀμτβ.=εἶμαι ποιμήν· μτβ.=βόσχω ποίμνια, φυλάττω συντηρῶ, περιποιοῦμαι, πρτ. ἐποιμαίνον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: ποιμήν εἰμι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. (μόνον) ποιμαίνομαι (=βόσχομαι, φέρομαι εἰς βοσκήν), [παθ. ἄορ. ἐποιμάνθην, πρκ. πεποιμάσμαι μτγν.]*, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: *νέμομαι*. Ῥημ. *ποιμάνσις, ποιμαντήρ, ποιμάντωρ, ποιμαντέος*.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιμήν. Θέμ. *ποιμεν-, ἔξ οὗ* κατὰ συγκοπὴν *ποιμν-, ἔξ οὗ* (κατὰ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέως α μεταξὺ τοῦ μ καὶ ν) *ποιμαν-* καὶ (προσλήψ. τοῦ προφύματος -j-: *ποιμαν-j-ω*)=) *ποιμαίν-ω*. Συνώνυμα ἰδὲ *βόσχω* σημ.

Πολεμέω-ω (=κάννω πόλεμον) ὁμαλόν. Ῥημ. *δυσπολέμητος, πολεμητέος, πολεμητέον, πολεμησεῖω* (ἑφετικόν).

Σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος (ὅπερ ἐκ τοῦ πέλομαι=κινεῖσθαι ἐν τινι τόπῳ· *πρβλ. λατ. pello=ὠθῶ καὶ bellum*), ἔξ οὗ καὶ *πολεμικός, πολέμω-ω* καὶ τὸ ποιῶ καὶ *μτγν. πολεμίζω* (=μάχομαι, πολεμῶ). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τὰ ἐκ τοῦ κράτος [*κρατέσ-ω*=] *κρατῶ*. Ἀντὶ τοῦ *πολεμῶ* λέγεται καὶ *πόλεμον ποιοῦμαι, πόλεμον ἐκφέρω πρὸς τινα καὶ πόλεμον αἶρομαι*. Τὸ δὲ *πόλεμον ποιῶ* (=ἐνεργῶ νὰ γίνῃ πόλεμος) ὅσα ποιῶ σημ. 2) λέγεται καὶ *πολεμοποιῶ* (μόνον ἐνεστώς). Συνώνυμα ἰδὲ *μάχομαι* σημ. 2. Ἀντίθετα: *εἰρήνην ἄγω, ἡσυχάζω*.

Πολεμῶ-ω (=κάννω τινὰ ἐχθρόν τινος) μόνον σύνθετον: *ἐκπολεμῶ καὶ ἄορ. ἐξεπολέμωσα*, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: *πολέμιόν τινα ποιῶ*. Μέσ. *πολεμοῦμαι* (=πολέμιος γίγνομαι), *πρτ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλ. πολεμώσομαι, παθ. ἄορ. ἐπολεμώθην, πρκ. πεπολεμώμαι, ὑπερσ. ἐπεπολεμώμην*.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος· ἰδὲ *πολεμέω-ω* σημ. 1.

Πολιορκέω-ω (=περικυκλώνω διὰ στρατευμάτων πόλιν τινὰ, ἵνα δύῃ τῆς στενοχωρίας κυριεύσω αὐτήν) ὁμαλόν. Ῥημ. *πολιόρκησις, πολιορκή*

Πολιτεύω—Πορεύω

της (ἐξ οὗ πολιορκητὸς καὶ πολιορκητήριος), ἀπολιόρκητος, δ
λιόρκητος, πολιορκητέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πόλις καὶ ἔρκος (εἰργνυμι)· γί-
γνεται δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Τὸ πολίορκος (ἐξ οὗ
καὶ τὸ Ἀττ. πολιορκῶ) εἶναι ἄχρηστον. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν
προθέσεων ἐκ καὶ σύν: ἐκπολιόρκω (=διὰ πολιορκίας κυριεύω· εὐχρηστον μόνον
κατ' ἐνεργ. ἄορ. καὶ παθ. προκ: ἐξεπολιόρκησα καὶ ἐκπεπολιόρκημα), συμ-
πολιόρκω (=ὁμοῦ ἢ συγχρόνως πολιορκῶ). Ἀντὶ τοῦ παθ. πολιορκοῦμαι
λέγεται καὶ: εἰς πολιορκίαν καθίσταμαι καὶ πολιορκίαν ὑπομένω.

Πολιτεύω (=1) διοικῶ τὴν πόλιν· 2) κάμνω τινὰ πολίτην· καὶ
3) ζῶ ὡς ἐλεύθερος πολίτης ἐν τινι πολιτείᾳ) ὁμαλόν. Ῥημ. πολιτεία
καὶ σύνθετον μτγν. συμπολιτεία), [καὶ νεοελλ: ἀντιπολίτευσις, συμ-
πολίτευσις], πολιτεύμα πολιτευτῆς, πολιτευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πολίτης (ὅπερ ἐκ τοῦ πόλις) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-
βασιλεύω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σύν καὶ ἐν. Τὰ σύνθετα ἀντι-
πολιτεύομαι (=εἶμαι πολιτικὸς ἀντίπαλος), καταπολιτεύομαι (=καταπολεμῶ
πολιτικῶς) καὶ διαπολιτεύομαι (=ἀντιπράττω καίπερ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ
ὅμμα) εἶναι ἀποθετικά. Ἀντὶ τοῦ πολιτεύω καὶ πολιτεύομαι λέγεται καὶ:
πράττω τὰ πολιτικά καὶ πρᾶττω τὰ τῆς πόλεως.

Πονέω-ῶ (ἀμτβ.=κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι, αἰσθάνομαι πόνους· μτβ.
μετὰ κόπον κάμνω τι, προξενῶ τινι κόπους, θλίβεις), προκ. ἐπόνουν,
ἐλ. πονήσω [καὶ μτγν. πονέσω], ἄορ. ἐπόνησα [καὶ μτγν. ἐπόνεσα], προκ.
ἐπόνηκα, ὑπερσ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. καὶ παθ. πονοῦμαι, προκ. ἐπονούμην,
ἐσ. μέλ. πονήσομαι [καὶ πονέσομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. ἐπονθάμην, παθ.
ἐσ. πονηθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπονθήην, προκ. πεπόνημαι,
περσ. ἐπεπονθήμην. Ῥημ. πόνησις, πόνημα, πονητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόνος (ὅπερ ἐκ τοῦ πέν-ομαι) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ
ῥάτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προ-
θέσεων· τὸ δὲ μέσον καὶ παθ. συνηθέστατα μετὰ τῆς διά, ἐκ καὶ σπν. τῆς
ῥο καὶ κατὰ. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. πονῶ λέγεται καὶ: πόνον ἔχω, πόνος ἔστι
καὶ ἐν πόνῳ εἰμί· ἀντὶ δὲ τοῦ μτβ. καὶ: πόνον παρέχω τινί. Συνώνυμα:
ἀγωνίζομαι, κάμνω, μοχθέω-ῶ, [μογέω], τελαιπωρέω-ῶ, κοπιᾶω-ῶ [καὶ
κοπιᾶζω]. Ἀντίθετα: ῥαθυμέω-ῶ, ἀργῶ, ὀκνῶ.

Πονηρέυομαι (=1) εἶμαι κακός, κακότροπος, πρᾶττω κακίας.
2) εἶμαι πολὺ ἄρρωστος) ἀποθ. μέσον. Παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ
ἴσον δ' ἐνεστ. συμπονηρέυομαι, καὶ ὁ προκ. πεπονήρευμαι, πάντα δὲ
ὅλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. καὶ ἅτινα παρ' Ἀττικοῖς ἀνε-
ληροῦντο περιφραστικῶς: Ῥημ. πονήρευμα, ἀπονήρευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πονηρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ πόνος), ἐξ οὗ καὶ πονηρία. Σχηματί-
ται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω-βασιλεύομαι. Ἀντὶ τοῦ
πονηρέυομαι (=πονηρῶς φέρομαι) λέγεται καὶ: πονηρὸς εἰμι καὶ πονηρὰ ἐργά-
μαι. Τὰ δὲ πονηρῶς ἔχω καὶ πονηρῶς διάκειμαι ἔχουσιν ἀντίθετον τὸ εὖ ἔχω.

Πορεύω (=κάμνω τινὰ νὰ πορευθῇ, διαβιβάζω τι) σπν. τὸ ἐνεργ.
ῥ' Ἀττ., προκ. ἐπόρευον, μέλ. πορεύσω, ἄορ. ἐπόρευσα, προκ. πορεύσας ἔχω,
ερσ. πορεύσας εἶχον. Μέσ. πορεύομαι (=περιπατῶ), προκ. ἐπορεύομην,
σ. μέλ. πορεύσομαι, [καὶ παθ. μέλ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπο-
ρεύσάμην μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπορεύθην, προκ. πεπόρευμαι, ὑπερσ.

ἐπεπορεύμην. Ῥημ. πορεία, πόρευσις (ἐξ οὗ πορεύσιμος), πόρευσιν πορευτός (ἐξ οὗ πορευτικός), δυσπόρευτος, πορευτέος, πορευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *πόρος* (=πέραςμα), ἐξ οὗ καὶ *πορίζω*. Σχηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογία τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Ὁ ἐνεργ. τύπος *πορεύω* ἀπαντᾷ σὺν ἡθῶς παρὰ τοῖς Ἀττ. δραματικοῖς· παρὰ δὲ τοῖς πεζ. εὐχρηστον εἶναι μόνον τὸ μέσον, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἐκ, σύν, διὰ, μετὰ, ἐπί, περὶ, ἀντί* ἀπό. Συνώνυμα τῷ μὲν *πορεύω* εἶναι τὰ: *διακομίζω, διαβιβάζω, παράγω, περαιῶ, δίημι*· τῷ δὲ *πορεύομαι*, εἶναι τὰ: *περιπατῶ, περιπατέω* ἢ *πορεῖαν ποιοῦμαι, βαδίζω, ἔρχομαι, βαίνω, ὁδεύω, ὁδοιπορῶ*.

Πορθέω-ω (=λεηλατῶ, ἐρημῶνω, καταστρέφω), πρτ. ἐπόρθουν, μεπορθήτω, ἄορ. ἐπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα, ὑπερσ. ἐπεπορθήκειν. Παπορθοῦμαι, πρτ. ἐπορθοῦμην, [παθ. ἄορ. ἐπορθήθη], καὶ πρκ. πεπόρθηκα (=ἐξάθηκα), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πόρθησις, πόρθημα, πορθητής (ἐξ οὗ πορθητικός καὶ πορθητήριος), πορθήτωρ, ἀπόρθητος.

Σημ. Θέμ. [περθ. (πρβλ. *πέρθω* ποιητ. συγγ. τῷ λατ. *per-do*=καταστρέφω), ἐξ οὗ *πορθ.* καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. *ε-*] *πορθ-ε-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς *ἐκ*: *ἐκπορθῶ*. Συνώνυμα: *δηρώ-ω, ἐρημώω-ω, λεηλατῶ, ἀπολλύναι, ἄγω καὶ φέρω, καταστρέφω*.

Πορίζω (=ἀνοίγω τὸν δρόμον, ἐφευρίσκω, προμηθεύω, δίδω), πρτ. ἐπορίζον, μέλ. πορίω, ἄορ. ἐπόρισα, πρκ. πεπόρικα, ὑπερσ. ἐπεπορίκει. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, πρτ. ἐπορίζομην, μέσ. μέλ. ποριοῦμαι, μεπορίσθην, ἄορ. ἐπορίσθην, παθ. μέλ. πορισθῆσομαι, παθ. ἄορ. ἐπορίσθην, πρτ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσμην. Ῥημ. πόρισμα, πορισμός, πορισμός (ἐξ οὗ ποριστικός), ποριστός, ποριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *πόρος* (ὅρα *πορεύω* σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίδ-j-ω (= *ἐλπίζω*, καθ' ὃ ἔθος-ἐθίζω, νόμος-νομίζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀνολογικόν, *πορίδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *ἐκ*, *πρός, σύν* κλ. Τὸ *ἐκπορίζω* ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, προμηθεύω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις εἶναι τὰ: *ποριστέμιν (γίγνομαι) τινος, προμηθεύομαι, προμύθηναι ποιοῦμαι τινος, ἐφορίζω*, τῷ δὲ *πορίζομαι* τὰ: 1) *κτώμαι, κερδαίνω, ἐργάζομαι*· 2) *τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συνάγω, συμπεραίνω*.

Πράττω ἢ πράσσω (=κάμνω), πρτ. ἐπραττον ἢ ἐπρασσον, μέλ. πράξω, ἄορ. ἐπραξα, πρκ. α' πέπραχα (μετρ.) καὶ β' πέπραγα (ἀμετρ.) ὑπερσ. α' ἐπεπραχέναι (μετρ.) καὶ β' ἐπεπραγείναι (ἀμετρ.). Μέσ. καὶ παποράττομαι, πρτ. ἐπρατόμην, μέσ. μέλ. πράξομαι, μέσ. ἄορ. ἐπραξάμην, παθ. μέλ.πραχθῆσομαι, παθ. ἄορ. ἐπραχθῆναι, πρκ. πέπραχμαι, ὑπερσ. ἐπεπραγμην καὶ πεπραγμένος ἦν, μετ. ὅλ. μ. πεπραξομαι καὶ πεπραγμένος ἔσομαι. Ῥημ. πράξις, πράγμα, πρακτῆρ (ἐξ οὗ πρακτήριος, πράκτης (ἐξ οὗ πρακτικός), πράκτωρ, πρακτός (καὶ σύνθ. ἄπρακτος, εὐπρακτος, δύσπρακτος), πρακτέος, πρακτέον,

Σημ. 1. Θέμ. *πραγ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *πραγ-j-ω*=*πράττω ἢ πράσσω*). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων· ἔχει δὲ τὸ θεματικὸν φωνήεν α φύσει μακρόν (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Τὸ *πράττω*, ὅταν ἐκφέρηται μετὰ τῶν ἐπιρρημάτων *εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄμεινον, χεῖρον* κλ. εἶναι διαθέσεως οὐδετέρας: *εὖ (καλῶς) πράττω* (=εὐτυχῶς) *κακῶς πράττω* (=δυστυχῶς) κλ. Τὸ *εὖ πράττω* διαφέρει τοῦ συνωνύμου *εὐτυχῶ* καθ' ὅσον τὸ μὲν *εὖ πράττειν* (=ἡ εὐπραγία) γεννᾶται ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑπ.

καίμενον, τὸ δ' εὐτυχεῖν (=ἡ εὐτυχία) ἐκ τῆς τύχης· ἡ αὐτὴ δὲ διαφορὰ ὑπάρχει καὶ μετὰ τοῦ κακῶς πράττειν καὶ δυστυχεῖν. Τὸ πράττω συντιθέμενον μετὰ τοῦ εὖ γίγνεται εὐπραγῶ, οὗ ἀντίθετον δυσπραγῶ. Συνώνυμα τῷ πράττω ἰδὲ ποιῶ σημειώσιν 4.

Πραϋνώ (μτβ.=καταπραϋνῶ, ἡμερώνω), πρτ. ἐπραύνον, μέλ. πραυνῶ, ἄορ. ἐπραύννυ, πρκ. πρᾶον πεποίηκα (ἢ καθέστηκα) ἢ πραύννας ἔχω, ὑπερσ. πρᾶον ἐπεποιήκειν (ἢ καθείστηκην) ἢ πραύννας εἶχον. Παθ. πραύνομαι, πρτ. ἐπραυνόμην, παθ. μέλ. πραυνθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπραυνθην, πρκ. πεπραύσμαι, ὑπερσ. ἐπεπραύσμην. Ῥημ. πραύνεις, πραυντής (ἐξ οὗ πραυντικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ πραῦς (ἰων. πρηῦς καὶ Ἀττ. πρᾶος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνῃ (ἀμύν-j-ω=ἀμύνω) ἀμυνῶ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν πραύν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ. Ἀντὶ τοῦ πραυνῶ (μτβ.) λέγεται καὶ: πρᾶον καθίστημί τινα, πρᾶον ποιῶ ἢ παρασκευάζω. Ὡς ἀμτβ. δέ: πρᾶός εἰμι (ἢ γίγνομαι), πρᾶότητι χρῶμαι καὶ πρᾶός ἔχω πρὸς τι. Συνώνυμα: καταπραῦνῶ, ἀνήμι, (ἐξ)ἡμερόω, μαλάσσω(ττω), [ἡμεροποιέω], σιγάζω.

Πρέπω (=διαπρέπω, διακρίνομαι, εἶμαι κατάλληλος πρὸς τι, ἀρμόζω), πρτ. ἐπρεπον, μέλ. πρέπομαι, ἄορ. ἔπρεψα, πρκ. πρέψας ἔχω, ὑπερσ. πρέψας εἶχον. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως: ἔνεστ. πρέπει (=ἀξίζει, ἀρμόζει) ἢ πρέπον ἐστί, πρτ. ἔπρεπε ἢ πρέπον ἦν, μέλ. πρέπον ἐσται, ἄορ. ἔπρεψε, πρκ. πρέπον γέγονε, ὑπερσ. πρέπον ἐγεγόνει. Ῥημ. εὐπρεπής, μεγάλο-πρεπής, πρεπτός, πρεπώδης (κυρίως ἐκ οὗ ἀχρήστου πρέπος), πρεπόντως.

Σημ. Θέμ. πρεπ-. Συνώνυμα: διαλάμπω, ἀριστεύω, ὑπέροχος εἰμι, ἀρόντως (ἀρμόζω), εἰκομαι καὶ ἀπροσ. ἀρμόττει ἢ ἀρμόζει, προσήκει, εἰκομαι, νῆδει, συμφωνεῖ.

Πρεσβεύω (=1) εἶμαι πρεσβύτερος, πρωτεύω· 2) στέλλομαι πρεσβευτής, ἄρχω, κυβερνῶ, τιμῶ), πρτ. ἐπρέσβευον, μέλ. πρεσβεύσω, ἄορ. ἐπρέσβευσα, πρκ. πεπρέσβευκα, ὑπερ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (=διὰ πρέσβων διαπραγματεύομαι, στέλλω πρέσβεις) καὶ παθ. πρεσβέομαι (=τιμῶμαι καὶ λέμπομαι πρεσβευτής), πρτ. ἐπρεσβέομην, μέσ. μέλ. πρεσβεύομαι, μέσ. ἄορ. ἐπρεσβευσάμην, πρκ. ἐπρεσβεύμαι, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύμην. Ῥημ. πρεσβεῖα, πρέσβευσις, πρέσβευμα, πρεσβευτής (ἐξ οὗ πρεσβευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ πρέσβυς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. ὁ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἀποπρεσβεύω (=ἐκθίετο ὡς πρεσβευτής), παπρεσβεύω (=ἐκθίετο παρανόμως, δολίως τὸς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας), ὑμπρεσβεύω (=εἰμὶ ἀπεσταλμένος μετ' ἄλλων πρεσβευτῆς) καὶ (ἀποθετι-καὶ κατὰ πρτ. μόνον ἀπαντώντα) ἀντιπρεσβεύομαι καὶ διαπρεσβεύομαι (=ἐμμοιβαίως στέλλω πρέσβεις). Ἀντὶ τοῦ μέσον πρεσβεύομαι λέγεται καὶ: πρέσβεις ἢ πρεσβείας πέμπω καὶ πρεσβεῖαν ἀποστέλλω.

Προηγορέω-ῶ (=εἶμαι προήγορος, συνήγορός τινος ἐν δικαστηρίῳ, συνηγορῶ ὑπὲρ τινος) καὶ πρτ. προηγόρουν, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληρῶνται ἐκ τῆς περιφράσεως: προήγορός εἰμι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ προήγορος (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἡγεύω), ἐξ οὗ καὶ προηγορία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατέω (=) κρατῶ. Συντάσσεται δὲ δοτικῇ: προηγορῶ τινι.

Προθυμέομαι-οὔμαι (=εἶμαι πρόθυμος) ἀποθ. παθ., πρτ. προθυ-

θυμούμην, μέσ. μέλ. προθυμήσομαι καὶ σπν. παθ. μέλ. ὥς μέσ. προθυμηθήσομαι, παθ. ἄόρ. ὥς μέσ. προυθυμήθην, πρκ. προθύμος γένηνα, καὶ ὑπερσ. προθύμος ἐγεγόνειν. ῥημ. προθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *πρόθυμος* (ὅπερ ἐκ τῆς *πρὸ* ἐπίσιν δηλούσης καὶ *θυμός*), ἔξ οὗ καὶ *προθυμία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) *κρατῶ*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ *σύν*: *συμπροθυμούμαι* (=δεικνύω τὴν αὐτὴν προθυμίαν): εἶναι δὲ κατὰ σημασ. ἐνεργ. μτβ. Ἀντὶ τοῦ *προθυμούμαι* λέγεται καὶ: *πρόθυμός εἰμι πρὸς ἐπὶ τι, εἰς τι* *πρόθυμον* ἐμαυτὸν *παρέχομαι* *προθυμίαν* ἔχω ἢ *παρέχομαι* καὶ *προθύμως* ἔχω ὥς παθ. δὲ εἶναι ἢ περιφράσεις: *προθυμία γίγνεται*.

Προξενέω-ῶ (=εἶμαι πρόξενος, ἀντιπρόσωπος, προστατεύω, γίγνμαι αἰτίος τινος), πρτ. προυξένουν, μέλ. πρόξενος ἔσομαι, ἄόρ. προύνησα, πρκ. πρόξενος γέγονα, ὑπερσ. πρόξενος ἐγεγόνειν. ῥημ. προύνησις, προξενητής (οὗ θηλ. προξενήτρια καὶ παρώνυμον: προξενητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *πρόξενος*, ἔξ οὗ καὶ *προξενία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) *κρατῶ*. Συννυμα καὶ περιφράσεις: *πρόξενός εἰμι*, καί: *πρόξενον ποιοῦμαι τινα* (ὅπερ ἐγίνετο: πρὸς τιμὴν τῶν δι' εὐεργ.σίαν διακριθέντων ξένων), *περιποιέω*, *ἐμποικι* *παρέχω*, *προστατεύω*, *προφυλάττω*.

Προοιμιάζομαι (=κάμνω προοίμιον, προλογίζω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπροοιμιάζομην, μέσ. μέλ. προοιμιάσομαι, μτβ. ἄόρ. ἐπροοιμιάσθην, πρκ. πεπροοιμιάσμαι, ὑπερσ. ἐπεπροοιμιάσμαι. ῥημ. προοιμιαστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *προοίμιον*, ὅπερ ἐκ τῆς *πρὸ* τοῦ ποιητ. *οἶμος* (=δόδος). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθ* (*λιθαδ-j-ω*=) *λιθάζω*. Ὄθεν θ. ἀναλογικὸν *προοιμιάδ-*. Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (πρβλ. καὶ *ἐμπεδῶ*, *ἐμπολῶ*, *ἐνεχυράζω*). Ἀντὶ τοῦ *προοιμιάζομαι* εὐρίηται παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. καὶ *φροοιμιάζομαι* (πρβλ. *προοίμιον-φροοίμιον*). Τὸ ἐνεργ. *προοιμιάζω* μτγν. Σύνωνυμα: *ἄρχομαι*, *προκατάρχομαι*.

Προπηλακίζω (=ρίπτω κατὰ τινος πηλόν, λάσπην, ρίπτω τι ἐντὸς πηλοῦ καὶ μτφρ.=μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς, ὑβρίζω, ξευτελίζω), πρτ. προυπηλάκιζον, μέλ. προπηλακιάω, ἄόρ. προυπηλάκιζα, πρκ. προπηλακίσας ἔχω, ὑπερσ. προπηλακίσας εἶχον. Παθ. προυπηλακίζομαι, πρτ. προυπηλακίζομην, παθ. μέλ. προπηλακισθήσομαι, παθ. ἄόρ. προυπηλακίσθην, πρκ. προπεπηλάκισμαι, ὑπερσ. προυπεπηλάκισμην. ῥημ. προπηλάκισις, προπηλακισμός, προπηλακιστικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *πρὸ* καὶ τοῦ ἐν χρήσει παρὰ μεταγενέστερος *πηλακίζω*, ὅπερ ἐκ τοῦ *πήλαξ*, -ακος (ὅπερ ἐκ τοῦ *πηλός*). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐρις* (*ἐρίδ-j-ω*=) *ἐρίζω*. Συνώνυμα: *ὑβρίζω*, *ἀτιμάζω*, *ὀνειδίζω*, *καταφρονῶ*, *λοιδορῶ*, *μέμφομαι* (ὁ ἰδὲ) κλ.

Προσδοκᾶω-ῶ (ἐμτβ.=περιμένω, ἐλπίζω), πρτ. προσεδόκων, μτβ. προσδοκήσω, ἄόρ. προσεδόκησα, πρκ. προσδοκήσας ἔχω, ὑπερσ. προσδοκήσας εἶχον. Παθ. προσδοκῶμαι, πρτ. προσδοκῶμην, καὶ παθ. ἄόρ. προσδοκήθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνων. ῥημ. ἢ περιφράσεων. ῥημ. προσδόκημα, προσδοκητός (ἔξ οὗ ἀπροσδόκητος), προσδοκητέον.

ῥημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς *πρὸς* καὶ τοῦ *δέχομαι* (θέμ. δε-

δοκ-), ἐξ ὧν καὶ προσδοκία καὶ προσδόκιμος. Γίγνονται δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀπλῶν, ἄνευ δηλ. μεσολαβήσεως συνθέτου ὀνόματος. Διάφορον τοῦ προσδοκάω εἶναι τὸ προσδοκέω-ω (=φαίνομαι, νομίζομαι προσέτι).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. προσδοκάω-ω λέγεται καὶ προσδοκίαν ἔχω· ὡς μτβ. δὲ εἶναι ἢ περιφρασὶς προσδοκίαν παρέχω τινί, προσδοκίαν ἐμποιῶ (ἢ ἐμβάλλω)· καὶ ὡς παθ. προσδοκία ἐστὶ, προσδόκιμός ἐμι. Συνώνυμα: προσδέχομαι, ἀπεκδέχομαι, караδοκέω-ω, ἐλπίζω, πιστεύω.

Προσεδρεύω (τινὶ=κάθημαι πλησίον τινός, παραμονεύω), πρτ. προσήδρευον, μέλ. προσεδρεύσω, ἄορ. προσήδρευσα, πρκ. προσεδρεύτας ἔχω, ὑπερσ. προσεδρεύσας εἶχον. Ῥημ. προσεδρεῖα (=προσεδρία), προσεδρευτικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. πρόσεδρος, ἐξ οὗ καὶ προσεδρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω.

Προσῆκει ἰδὲ ἥκαυ σημ. Συνώνυμα ἰδὲ πρὲπω σημ.

Προσηλῶ-ω (=καρφώνω) καὶ παθητ. πρκ. προσήλωμαι, πάντα δὲ τὰλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν., ἅτινα καὶ ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. προσήλωσις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ ἡλῶ-ω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰλος (=καρφίον). Συνώνυμα: καθήλω, πήγνυμι, ἐμπήγνυμι, καταπήγνυμι, στερεῶ, [γομφῶ, προσπασσαλεύω].

Προσκυνέω-ω (κύριως=προσπίπτων μέχρι τοῦ ἐδάφους τιμῶν ὁν θεόν), πρτ. προσεκύνουν, μέλ. προσκυνήσω, ἄορ. προσεκύνησα [καὶ προσέκυσα ποιητ.], πρκ. προσκυνήσας ἔχω, ὑπερσ. προσκυνήσας εἶχον· καὶ Παθ. προσκυνοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. προσκύνησις, προσκύνημα, προσκυνητής (ἐξ οὗ προσκυνητήριον καὶ προσκυνητικός), προσκυνητός, προσκυνητός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς πρὸς καὶ (τοῦ ποιητ. καὶ μτγν.) κυέω-ω (=φιλέω), ὅπερ ἐκ θέμ. κυ- προσλήψει τοῦ προσφύματος.-νε-: κυ-νε- [κα εἰσαγ. § 13]. Συνώνυμα: λατρεύω, θεραπεύω, τιμῶ, σέβομαι [χαιρετίζω].

Προφασίζομαι (=προβάλλω πρόφασιν, πλαστήν αἰτίαν πρὸς θάώσιν μου, δικαιολογοῦμαι ψευδῶς) ἀποθ. μέσον μετ' ἑνεργ. μτβ. ἡμ., πρτ. προφασίζομαι, μέσ. μέλ. προφασιοῦμαι, μέσ. ἄορ. προφασισάμην καὶ παθ. ἄορ. προφασίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. ἀπροφασιστος, εὐπροφασιστος, προφασιστικός, προφασιστέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ πρόφασις, ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ φημί (πρβλ. ἀπόφασις, κατάφασις). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν ὡς ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-ιω=) ἐλπίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογ. προφασίδ-, ἐξ ὧν πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἑνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικὰ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: σκήπτομαι, προῖσχομαι, προβάλλομαι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτιάζομαι, ὑποτιμῶμαι, πρόφασιν ἔχω (ἢ λαμβάνω), πρόφασις ἐστὶ μοι, πρόφασιν ποιοῦμαι. Ὡς μτβ. δέ: πρόφασιν ἔχω (=παρέχω) τινί.

Πρωτεύω (ἀμτβ.=εἶμαι πρῶτος), πρτ. ἐπρώτευον, μέλ. πρωτεύω, ἄορ. ἐπρώτευσα, πρκ. πρῶτος γέγονα, ὑπερσ. πρῶτος ἐγεγόνειν. Ῥημ. πρωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ πρῶτος (ἐξ οὗ καὶ πρωτεῖον) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς

βασιλεύω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *πρωτός εἰμι ἢ γίγνομαι, τὸ πρῶτον ἔχω καὶ τὰ πρῶτα φέρω, ἀριστεύω, ἐξέχω, ὑπερέχω, ὑπεροχὸς εἶμι*.

Πταίω (=σκονιάπτω, σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω, ἀτυχῶ), *πῶ* ἔπταιον, μέλ. πταίσω, ἄορ. ἔπταισα, *πρκ.* ἔπταικα, ὑπερσ. ἔπταικεν [Παθ. πταίομαι, παθ. ἄορ. ἔπταισθην, *πρκ.* ἔπταισμα *μτγν.*] ἀν. πληροῦνται δὲ ἡ παθ. φωνὴ ἐκ τῆς περιφράσεως: πταίσμα συμβαίνει ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. πταῖσμα, πταίστης, πταιστὸς (ἐξ οὗ ἄπταιστος).

Σημ. Τὸ πταίω παρεσχηματίσθη ἐκ τοῦ καίω κατ' ἀναλογίαν τοῦ πλεμος-πόλεμος, πόλις-πόλις κλ. Ἀπαντᾷ δὲ σύνθετον μετὰ τῆς πρὸ προσπταίω (=προσκιροῦν, προσκόπτω). Ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ *μτγν.* πταίω λέγεται παρ' Ἀττικοῖς: *πταίσμα συμβαίνει μοι, πταίσμα λαμβάνει με*. Συνώνυμα: *ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, πλημμελῶ, ἀτυχῶ, σφάλλομαι, αἰτίος εἰμι*.

Πτέρνυμαι (=πταιρνίζομαι) ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ., καὶ ἄορ. β' ἔπταρον, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: πταρμὸς ἐπιγίγνεται (μοι, σοι, οἱ κλ.). Ῥημ. πταρμός.

Σημ. Θέμ. *πταρ-*, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος -*νυ-* [πτά-*νυ-μτγν.*, καὶ] *πτάρ-νυ-μαι*, προσλήψει δὲ τοῦ προσφύμ. -*ι-*: (*πταρ-ι-μτγν.* καὶ] *πταίρω* *μτγν.* Παρὰ *μτγν.* ἀπαντῶσι καὶ οἱ τύποι: *πτέρνυμι καὶ πταίρω* μέλ. *πταρῶ* καὶ μέσ. *πταροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπταράμην* καὶ παθ. ἄορ. *ἐπτάρην*.

Πτερόω-ω (=ἐφοδιάζω μὲ πτερά, κάμνω πτερωτόν, θαρρύνω καὶ μτφρ.=παρασκευάζω πλοῖον ιστίοις καὶ ἔρετμοις), καὶ ἄορ. ἐπτρῶσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. πτεροῦμαι, *πρτ.* ἐπτρῶμην, παθ. μέλ. πτερωθίσομαι, παθ. ἄορ. ἐπτερωθην, *πρκ.* ἐπτρῶμαι, ὑπερσ. ἐπτερωμην. Ῥημ. πτέρωσις, πτέρωμα, πτερωτής (οὐ πτερωτικός), πτερωτὸς (ἐξ οὗ ἄπτέρωτος).

Σημ. Ἐκ τοῦ πτερόν, ὅπερ ἐκ τοῦ πέτομαι. Συνώνυμα: *θαρσύνω, παραθαρύνω, διακελεύομαι, παρακελεύομαι, ἐπιτρώννυμι*.

Πτήσσω (ἀμτβ.=ὑπὸ φόβου ζαρῶνω, φοβοῦμαι καὶ μτβ.=ἐκφοβότρομάζω), *πρτ.* ἐπτησον, μέλ. πτήξω, ἄορ. α' ἐπτηξα καὶ β' ἐπτακτο *πρκ.* ἐπτηχα, ὑπερσ. ἐπτήχειν. Ῥημ. πτήξις, πτώξ.

Σημ. Θέμ. *πτακ-* [πρβλ. ποιητ. β' ἄορ. ἔ-*πτακ-ον*], ἐξ οὗ *πτηκ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος -*ι-*: (*πτηκ-ι-*) *πτησσ-*. Ἐκ τοῦ θέμ. *πτηκ-* κατὰ τροπὴν προέκυψεν τὸ *πτακ-* (πρβλ. *δῆγγνυμι-ἐρρωγα*), ἐξ οὗ τὸ ποιητ.: (*πτάκ-ι-μτβ.*) *πτώσσω*, *πτωχός* (=ζαρωμένος ὑπὸ φόβου, συνεσταλμένος, ἐπαίτης καὶ (οὐ πτωχέω, ἐξ οὗ *πτωχεία*), πτώξ=λαγὼς (ὡς δειλός). Συνώνυμα τῇ μ ἀμτβ. *πτήσσω* εἶναι τὰ: *συστέλλομαι, φοβοῦμαι, δέδοικα, ὀρρωδέω, τρέω* τῷ δὲ μτβ. τὰ: *φοβῶ, φόβον ἐμποιῶ*.

Πτύσσω (=διπλώνω), παρ' Ἀττικοῖς πεζ. αἰείποτε σύνθετον.: ἀνά πτύσσω (=ξεδιπλώνω), μέλ. ἀναπτύξω, ἄορ. ἀνέπτυξα, *πρκ.* ἀναπτύξα ἔχω, ὑπερσ. ἀναπτύξας εἶχον. Παθ. ἀναπτύσσομαι, παθ. ἄορ. ἀνεπτύχην, *πρκ.* ἀνέπτύγμαι, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. (ἀνά πτύξις, (ἀνα)πτύχιον (ἐξ οὗ πτύχιον), πτύξ-, χός, πτύγμα, πτυκτός.

Σημ. Θέμ. [ἀρχ. *πνκ-* (πρβλ. *πνκ-νός*), ἐξ οὗ κατὰ μετασχηματισμὸν *πτυκ-* (πρβλ. *πόλις-πόλις, πόλεμος-πόλεμος, παῖω-πταῖω*), καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ πρὸς τὸ χ) *πτυχ-*. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ *πρτ.* τὸ πρόσφύμα -*ι-* (*πτύκ-ι-μτβ.* καὶ *πτύχ-ι-μτβ.*) *πτύσσω*, (*ἐπτυκ-ι-ον* ἢ *ἐπτυχ-ι-ον*) *ἐπτυσσον*. Ἀπαντᾷ

δὲ σύνθετον καὶ μετὰ τῆς διὰ καὶ *περί*: *περιπτύσσω* (=περιβάλλω), *διαπτύσσομαι* (=ἐκτυλίσσομαι, ἐξηγοῦμαι). Συνώνυμα: *ἐκτείνω*, *ἀνελίσσ(τ)ω*, *ἀναλύω(-ομαι)*, *διασπάρω-ω*.

Πτύω, πρτ. ἔπτυνον, μέλ. πτύσω καὶ μέσ. ὧς ἐνεργ. πτύσομαι, ἄορ. ἐπτύσω, πρκ. πτύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἔπτυκα], ὑπερσ. πτύσας εἶχον. Παθ. πτύομαι, πρτ. ἐπυνόμην, παθ. μέλ. πτυσθήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπτύσθην καὶ β' ἐπτύην, πρκ. ἐπτύσμαι, ὑπερσ. ἐπτύσμην. Ῥημ. πτύσις, πτύσμα, πτυσμός, πτύαλον (ἐξ οὗ πτυαλώδης), κατάπτυστος.

Σημ. Θέμ. πτύ- καὶ (πρὸ τῶν ἀπὸ σ, μ, τ, θ ἀρχομένων ὀλίγ. καταλήξων) *πτυσ-* Τὸ ῥ. φυλάττει πανταχοῦ τὸν θεματικὸν χαρακτήρα *ν* βραχὺν (ὄρα εἰσαγ. § 7, σημ.). ἄπαντ' αὖ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διὰ, κατά.

Πυνθάνομαι (=μανθάνω ἐξ ἀκοῆς, πληροφοροῦμαι, ἐρωτῶ καὶ μάθω, ἐρωτῶ, μανθάνω), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπυνθανόμην, μέσ. μέλ. πεύσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπυνθόμην, πρκ. πέψυμαι, ὑπερσ. ἐπεπύσμην. Ῥημ. πύστις (=ἐρώτησις, πληροφορία), πεύσις, πύσμα ἢ πεύσμα, πευθὴν (=ὁ ἐρωτῶν), πευστής (ἐξ οὗ πευστικός καὶ πευστήριος), πευστός, πυστός (ἐξ οὗ ἄπυστος, ἔκπυστος), πευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. *πευθ-* (ἐξ οὗ μέλ. πεύθ-ομαι=πεύσομαι) καὶ ἄορ. *πυθ-*, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. (προσλήψει τῶν προσφυμάτων -αν-καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος *ν*: *πυ-ν-θ-αν-ομαι*, *ἐπυ-ν-θαν-όμεν*) καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ῥ. ἄπαντ' αὖ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διὰ, καὶ πρὸ. Ὡς παθητικὸν τοῦ *πυνθάνομαι* εἶναι αἱ περιφράσεις: *πύστις ἐστὶ καὶ ἔκπυστος γίγνομαι*.

Σημ. 2. Τὸ *πυνθάνομαι* συντάσσεται μετὰ γενικῆς μέν, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τοῦ *ἐρωτᾷ ν*, μετ' αἰτιατ. δέ, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τοῦ *μ α ν θ α ν ε ι ν*.

Πωλέω-ω καὶ ἀποθετ. **ἀποδίδομαι**, πρτ. ἐπώλουν καὶ ἀπιδιδόμην, μέλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἄορ. ἀπεδόμην [καὶ ἐπώλησα μτγν.], πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλούμαι καὶ πιπράσκομαι, πρτ. ἐπωλούμην, [μέσ. μέλ. ὧς παθ. πωλήσομαι], μετ' ὀλ. μ. πεπράσομαι, παθ. ἄορ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ῥημ. πώλησις, πώλημα, πωλητής (ἐξ οὗ πωλητήριον καὶ πωλητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *πώλης* (=πωλητής) συγγ. τῷ *πέλω*, *πολέω*=κινεῖσθαι κατ' ἰναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ εὐτυχῆς (εὐτυχέσω=) *εὐτυχῶ*. Εἶναι δὲ τὸ ῥ. ἔλλειπτ. (ὄρα εἰσαγ. § 17) καὶ ἔχει θέμ. 1) *πωλε-* 2) *δο-* (ὄρα *δίδωμι* σημ.) καὶ 3) *τρα-* (ὄρα *πι-πρά-σκ-ω* σημ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα: *ἀποδίδομαι* (ὅπερ ἐν γένει μὲν σημαίνει ὅτι καὶ τὸ *πωλῶ* ἐνίοτε ὁμῶς καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν *πωλῶ*=ἐκτίθημι τι εἰς πώλησιν καὶ ἀναμένω ἀγοραστὴν· τὸ δὲ *ἀποδίδομαι*=δίδω τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστὴν καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν αὐτοῦ, δηλ. *ξεπουλῶ*), *διατίθεμαι*, *πιπράσκω*. Ἀντίθετα: *ἀγοράζω*, *ὠνούμαι*.

P

Ῥαθυμέω-ω (ἀμτβ.=εἶμαι ῥάθυμος, ἀμελής, ἀμελῶ, φυγοπονῶ), πρτ. ῥοραθύμουν, μέλ. -ῥαθυμήσω, ἄορ. -ῥοραθύμω, πρκ. ῥοραθύμω, ὑπερσ. ῥοραθυμήκειν καὶ παθ. πρκ. τὰ κατεροραθυμημένα (=τὰ ἐξ ὀκνηρίας καὶ ἀμελείας ἀπολεσθέντα). Ῥημ. ῥαθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθετον ἐκ τοῦ *ῥάθυμος* (ὅπερ ἐκ τοῦ αἰδλ. ἐπικρ.).

(θά=) ἑᾶ (=ῥάδιον) καὶ θυμός], ἐξ οὗ καὶ ἑαθυμία. Σχηματίζεται δὲ καὶ ἀναλογία τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθεσις μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ καὶ ἀπό: *καταρασθῆναι* καὶ *ἀπορασθῆναι* (=ἐλθεῖν θάψηναι καὶ χάνειν ἐκ θαυμάσιας). Ὡς μὲν. δὲ τοῦ ἑαθυμῶ εἶναι τό: *ἑαθυμίαν* ἐμβάλλω (τινί), *ἑαστῶν* (παρασκευάζω, ποῶ, παρέχω) *δίδομι*.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ῥαστώνευα, ἀμελῶ (ὅπερ ἄσθεν στερον τοῦ ῥαθυμείν), ἀργῶ, ὀκνῶ, ῥάθυμώς εἰμι, ῥαθύμως ἔχω, οὐ μέλ-
μοι, οὐ φροντίς μοι, οὐκ ἐπιμελοῦμαι, ἀμελής εἰμι. Ἀντίθετον: πορεύω-ν (ᾧ 18).

Ῥαπίζω (=χιτυῶ με ῥάβδον, μαστιγῶν), ἀπορῶ τινα εἰς τὸ πρόσθεν με ἀνοικτὴν παλάμην· κοιν. δίδω μπάτσον), ἄβρ. ῥεράπισα, παθ. ἄβρ. ῥεραπίσθην, [πρὸς ῥεραπίσμαι ἢ ῥεράπισμαι], τὰ δ' ἄλλα ἀνεπλήρου ἡ τοιαύτα Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συγωνύμων ἢ περιφράσεων. Ῥημ. ῥάπισμα, ραπισμός

Σημ. Ἐκ τοῦ *ῥαπίς*, -ίδος (=ῥάβδος). Θέμ. *ῥαπίδ-*, ἐξ οὗ προσληψαι το
 ποσφ.-j- (*ῥαπίδ-ιω*=) *ῥαπίζω*, καθ' ὃ καὶ πάντα τὰ εἰς -ίζω τὰ μὴ ἐ
 ὀδοστοφονολήκτων θεμάτων: *πρόφασις-προφασίζομαι*, νόμος-νομίζω, κλ.. κλ
 Συνών καὶ περιφρ.: *μαστιγῶ*, *τῇ μάστιγι* τύπτω τινά, *κατὰ κόρης παῖα*
ἐπὶ κόρης τύπτω ἢ πατάσσω, [*κολαφίζω*], *κόνδυλον ἐντρίβω*.

Ῥάπτω, πρτ.-ἔρραπτον, μέλ.-ῥάψω, ἀόρ.-ἔρραψα, πρκ.-ἔρραφα ὑπερσ.-ἔρράφειν. Παθ.-ῥάπτομαι, πρτ.-ἔρραπτόμην, παθ. μέλ. β'-ῥάφῃσονται, παθ. ἀόρ. β'-ἔρράφην, πρκ.-ἔρράξμαι, ὑπερσ.-ἔρράμην. Ρημ.-ῥάψης, ῥαφή, ῥάμμα, ῥαφίς, ῥαφεύς (ἔξ οὗ ῥαφεῖον), ῥάπτῃς (ἔξ οὗ ῥάπτρια, ῥαπτικός, καὶ ῥαπτικός), ῥαπτός.

Σημ. Θέμ. (σραφ=) ῥαφ-, ἐξ οὗ (προσλήψεσι τοῦ προσφύματος -τ- ὅρ-
είσαγ. § 10: ῥαφ-τ=) ῥάπτ- (πρβλ. ἄπτω σημ.). Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι διπλα-
σιάζουσι τὸ ρ ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ ἀρχικοῦ σ τοῦ θέματος πρὸς τὸ ρ (ἔσραφ-
= ἔρραφον, (ἔσραψα=) ἔρραφα κλ. Συνώνυμα: συντίθηναι, συνδέω-ω
συνάπτω, συναρμόττω, ἀκροαίω-οῦμαι.

Ῥάσσω (=παιώ, πλήττω, τύπτων καὶ ὠθῶν καταβάλλω, κατασυντρίβω), μόνον ὁ σύνθ. μέλ. συροῶξω, ἄθρ. ἔροῶξα, καὶ συνάροῶξα καὶ παθ. ἄθρ. κατεροῶχθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῦ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [ῥάξις, ῥάκος, ῥάγδην, ῥακτός].

Σημ. Θεμ. [Ἐργ- (ποβλ. λατ. fra(n)go,)] ἐξ οὗ ἐργ-, ἐξ οὗ προσλήψε
τοῦ προσφ.-j- (ῥαγ-j-ω=) ῥάσσω. Συν. ἐγγνυμι, τύπτω, παίω, κατάρσσω, πλήττω.

Ῥαψωδέω-ω (=εἶμαι ῥαψωδός, τὰ ποιήματα ἄλλων ὡς ῥαψωδός ἀπαγγέλλω, φλυαρῶ), ποτ. ἐρραψώδουν, μέλ. ῥαψωδήσα, ἀόρ. ἐρραψώδησα, προκ.ἐρραψώδηκα ἢ ῥαψωδήσας ἔχω, ὑπεροκ.ἐρραψωδήκειν ἢ ῥαψωδήσας εἶχον. Παθ. ῥαψωδοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ῥαψώδηναι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ῥαφωδός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *ῥάπτω* καὶ *ὥδή*), ἐξ οὗ καὶ *ῥαφωδία* καὶ *ῥαφωδικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) *κρατῶ*. Ἄντι τοῦ *ῥαφωδῶ* λέγεται καὶ *ῥαφωδός* εἰμι. Συνώνυμα: ἀπαγγέλλω, λαλῶ, ληρῶ, φλυαρῶ.

Ῥέπω (= βραδεύω ἢ ὀλίγων κατ' ὀλίγον κλίνω, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμῶ), πρτ. ἔρρεπον, μέλ. ῥοπήν ἔξω ἢ στήσω, ᾄο. ἔρρεφα, πρκ. ῥοπήν ἔσχηκα, ὑπερσ. ῥοπήν ἔσχηκειν. Ῥημ. ῥόπ-αλον, ῥόπ-τρον καὶ ῥοπή (ἔξ οὗ ῥοπικός, ἀμφιρροπος, ἀμφιρρεπής, ἐπιρρεπής, ἀντίρροπος καὶ ἰσύρροπος (ἔξ οὗ ἰσορροπία καὶ ἰσορροπία)).

Σημ. Θέμ. (Fρεπ=) ῥεπ-. Τὸ ῥ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς πλάστιγγος. Ἀντὶ τοῦ ῥέπω λέγεται καὶ ῥοπὴν ἔχω καὶ παθ. ῥοπή ἔστι. Ἀντὶ δὲ τοῦ μιθ. ῥέπω λέγεται καὶ: ῥοπὴν ποιῶ. Τὸ ῥέπω ἐπ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη λέγεται παρ' ἀρχαίοις: *ταλαντόομαι-οὔμαι*.

ῥέω (ἀμτβ. ἐπὶ ὑγρῶν=τρέχω) (ῥέει=) ῥεῖς, (ῥέει=) ῥεῖ κλ.), πρτ. ῥρουν, παθ. μέλ. β' ὡς ἐνεργ. *ῥυ-ήσ-ομαι* [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. ῥεῦ-σομαι (καὶ Δωρ. ῥευσοῦμαι καὶ ἐνεργ. ῥεῦσω)], παθ. ἄορ. β' ὡς ἐνεργ. *ῥρρῦην* καὶ σπν. ῥρρουνσα, πρκ. *ῥρρῦηκα*, ὑπερσ. *ῥρρῦηκειν* καὶ ἐρ-ρηκῶς ἦν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθετος πρτ. περιερρεῖτο, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: περι-ρ-ροή γίνεται. ῥημ. ῥοῦς (ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ), χειμᾶ-ρ-ρους, κατά-ρ-ρους, σύρρους, διά-ρ-ροια (κυρίως ἐκ τοῦ ἄρ. ἐπιθ. διάρρους), ῥεή (ἐπὶ δακρυῶν καὶ αἵματος), ῥυᾶξ, ῥεῦσις, ῥύσις, ῥύμη, ῥυ-θ-μός (ἐξ οὗ ῥυθμικός, καὶ ῥυθμίζω), ῥεῦμα [ἐξ οὗ ῥευμάτιον, ῥευματικός καὶ ῥευματίζομαι (=πά-σχω ἀπὸ ῥευματισμόν)], (ῥέεθρον=) ῥεῖθρον (=ῥοῦς τῶν ποταμῶν ἐν πληθύν. τὰ κύματα αὐτῶν), ῥυτὸς (καὶ σύνθετα: ἀπόρρυτος, ἐπίρρυτος, περίρρυτος, κατάρρυτος), ῥευστός, ῥύδην.

Σημ. Θέμ. (σρεF=) ρεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται (ῥεF=) ῥέω, πρὸ δὲ συμφώνων παρίσταται διὰ τοῦ v: ῥεν-, (ῥεF-μα=) ῥεῦμα. Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ ῥεν-κατὰ συστολήν προέκυψε τὸ ῥν- (πρβλ. *φεύγω-εφυγον*), ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσφύματος ε-: ῥν-ε-. Ὅθεν θέμ. τοῦ ῥέω εἶναι τὰ: ῥε-, ῥεν-, ῥν-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ θέμ. χαρακ-τήρ ε συναιρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ εἰς εἰ (ῥρα καὶ νέω, πλέω).

ῥήγνυμι ἢ ῥήγνύω (=συντριβῶ, ξεσχίζω), πρτ. ῥρηγνυν ἢ ῥρηγνυον, μέλ. ῥήξω, ἄορ. ῥρηξα, πρκ. ῥήξας ἔχω [καὶ-ῥρηχα μτγν.], ὑπερσ. ῥήξας εἶχον (καὶ -ῥρηχέιν μτγν.). Μέσ. καὶ παθ. ῥήγνυμαι, πρτ. ῥρηγνύμην, μέσ. μέλ. ῥήξομαι, μέσ. ἄορ.-ῥρηξάμην, παθ. μελ. β' ῥαγήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ῥορήχθην καὶ] β' ῥοράγην, πρκ. ῥορηγμαι, καὶ ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ.-ῥορώγα (=εἶμαι ξεσχισμένος), ὑπερσ.-ῥορώγειν. ῥημ. ῥήξις, ῥήγμα, ῥήκτης (ἐξ οὗ ῥηκτικός), ῥηκτός, ῥάγος, ῥαγᾶς, ῥαγμός, ῥώξ (καὶ σύνθετ. ἀπορρώξ), ῥωγᾶς, ῥωγμή, ῥά-κος, ῥάχις, ῥαχία, ῥηγμίν, ῥήξι-κλέυθος, ῥάγδην (ἐξ οὗ ῥαγδαῖος).

Σημ. Θέμ. [Fραγ-(πρβλ. λατ fra(n)go ἐξ οὗ] *ῥαγ-καὶ* κατ' ἔκτασιν) *ῥηγ-ἐξ* οὗ κατὰ τροπήν μὲν *ῥωγ-κατὰ* προέσληψιν δὲ τοῦ προσφύματος-νν-: *ῥή-γνν-*. Ὅθεν θέμ. *ῥαγ-, ῥηγ-, ῥωγ-, καὶ ῥήγνν-*. Ἐκ τῶν θ. *ῥαγ- καὶ ῥηγ-* κατὰ με-τάπτωσιν τοῦ γ εἰς ε προελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλλ., ἐν δὲ συμπίπτουσι τὰ ῥήματα γ'σω καὶ κ'σω καὶ χ'σω=ξω, προήλθον τὰ θέμ. *ῥακ-*(ῥάκος) καὶ *ῥηκ-*(ῥή-κ-ω=ῥήσσω) καὶ *ῥαχ-*(ῥάχις). Τὸ ῥ. ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἀπαντᾷ πάντοτε σύν-θετον, πλην τοῦ ἄορ. ἀπαντῶντος καὶ ἀπλου, ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ παθ. μό-νος ὁ μέσ. ἄορ. ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετος, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι καὶ ἀπλοὶ καὶ σύνθετοι. Ὁ β' πρκ. *ῥρρωγα* δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα γ (ῥρα καὶ ἄγννυ-ῥαγα, εἴκω-ῥοικα, κρᾶξω-κῆραγα, πῆγννυ-πέττηγα, πλήτη-πέττηγα, κλ.) Συνώνυμα: ῥάσσω, κατάρννυμι, θραύω, κλάω-ω, διασπῶ, (δια)σπαράσσω(τ)ω.

ῥιγῶω-ω (=αἰσθάνομαι ῥιγός, κρύνω), (ῥιγῶς, ῥιγῶ κλ., ὑποτ. ῥιγῶ· εὐκτ. καὶ προστ. ἐλλείπει· ἀπαρέμ. ῥιγῶν· μτγ. ῥιγῶν, ῶντος), πρτ. ῥορίγων, μέλ. ῥιγῶσω, ἄορ. ῥοριγωσα, πρκ. ῥιγῶσας ἔχω [καὶ ἐρ-ρίγωκα], ὑπερσ. ῥιγῶσας εἶχον [καὶ ῥοριγώκειν]. ῥημ. ῥιγῶσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀνομαστικοῦ θέμ. *ῥιγωσ-*(λατ. rigor) προσλήφει τοῦ προσφύμα-τος-j-: (ῥιγῶσ-j-ω=ῥιγῶσω=ῥιγῶω=) *ῥιγῶ*. Τὸ ῥ. ἔχει ἐν τῇ συναιρέσει φ

καὶ ὡ ἀντὶ τοῦ οἱ καὶ οὐ (περβλ. καὶ Ὀμηρ. ἰδρῶω, ἰδρῶοντα, ἰδρῶοντες). καὶ τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς στεφανώετω, δαμιώοντες).

Ῥίπτω καὶ ρίπτέω-ῶ, πρτ. ἔρριπτον καὶ ἔρριπτουν, μέλ. ῥίψα. ἄορ. ἔρριπα, πρκ. ἔρριπα, ὑπερσ. ἔρριφειν. Παθ. ῥίπτομαι καὶ ῥίπτοῦμαι. πρτ. ἔρριπτόμην, παθ. μέλ. α' ῥιφθήσομαι καὶ β' ῥιφθήσομαι, παθ. ἄορ. ῥιφθήσθην καὶ β' ῥιφθήσθην, πρκ. ἔρριμαι, ὑπερσ. ἔρριμι, καὶ μετ' ὅ. μέλ. ἔρριψομαι. Τὸ δὲ μέσον κατὰ περίφρασιν: ῥίπτω ἑμαυτόν, πρτ. ἔρριπτον ἑμαυτόν κλ., κλ. Ῥημ. ῥίψις, ῥίψ-ασπις, ῥιψο-κίνδυνος, ῥιπ-ῖμμα, ῥιπίς, ῥιπτός, καὶ ῥιπτᾶξω (θαμιστ.—συνεχῶς ῥίπτω τῇδε κἀκείσε).

Σημ. 1. Θέμ. ῥιπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμάτων -τ- καὶ -ε-) ῥιπ-τ- καὶ ῥιπ-τ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντι, διὰ κλ., ἔχει δὲ τὸ θεματικὸν φωνήεν ι μακρόν. § 10 σημ.

Σημ. 2. Τὸ ῥίπτω διαφέρει τοῦ ῥιπτῶ, διότι τὸ μὲν ῥίπτω σημαίνει ὁ πλῶς ῥίπτω, τὸ δὲ ῥιπτῶ=ῥίπτω μετὰ σφοδρότητος.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ ῥίπτω εἶναι τὸ βάλλω καὶ ἵημι· περὶ τῆς διαφορᾶς δ' αὐτῶν ἰδὲ βάλλω σημ. 3.

Ῥοφέω-ῶ (=ῥοφῶ, καταπίνω), πρτ. ἔρροφουν, μέλ. ῥοφήσω καὶ ῥοφῆσθαι. ἄορ. ῥοφῆσομαι, ἄορ. ἔρροφησα, πρκ. ῥοφῆσας ἔχω, ὑπερσ. ῥοφῆσας εἶχον καὶ παθ. ἄορ. ἔρροφήσθην, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦνται παρ' Ἀττικῶς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ῥόφησις, ῥόφημα (ἐξ οὗ ῥοφημάτιον), ῥοφητὸς (ἐξ οὗ ῥοφητικός).

Σημ. Θέμ. (σροφ-)=ῥοφ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -ε-: ῥοφ-ε- Συνώνυμα: ἀναπίνω, ἐκ(κατα)πίνω, [ἐκμύζω, ἐκμυζᾶω, ἐκμυζέω] κενόω-ῶ.

Ῥυθμίζω (=εἰς ῥυθμόν, ἰσομετρίαν φέρω τι, κανονίζω), πρτ. ἔρρυθμιζον, μέλ. ῥυθμίσω, ἄορ. ἔρρυθμίσα, πρκ. ῥυθμίσας ἔχω, ὑπερσ. ῥυθμίσας εἶχον. Παθ. πρτ. ἔρρυθμιζόμην, παθ. ἄορ. ἔρρυθμίσθην, πρκ. ἔρρυθμίσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ῥυθμιστής (ἐξ οὗ ῥυθμιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥυθμός [(Ἰων. ῥυσμός, ὅπερ ἐκ τοῦ ῥέω), ἐξ οὗ καὶ ῥυθμικός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ κανόμος-νομίζω κλ., κλ. Ὁθενθεῖα ἀναλογικὸν ῥυθμίδ-· Συνώνυμα: διατάττει(σ)ω, διακοσμέω, εὐτρεπίζω, συντίθηναι, διατίθηναι, [(δι)ευθετέω], κατὰ χώραν (ἢ ἐν χώρᾳ) τάττω, παρασκευάζω.

[Ῥώννυμι ἢ ῥώννυω] (=ἐνδυναμώνω) καὶ Ἀττικῶς **ῥώμην ἐμποιῶ** (ἢ παρέχω, ἐμβάλλω), πρτ. ῥώμην ἐνεποιοῦν [καὶ ἔρρῶννυν] μέλ. ῥώμην ἐμποιήσω [καὶ ῥώσω], ἄορ. ἔρρωσα καὶ ῥώμην ἐνεποίησα, πρκ. ῥώμην ἐμπεποίηκα καὶ -ῥώσας ἔχω, ὑπερσ. -ῥώσας εἶχον καὶ ῥώμην ἐνεπεποίηκεν. Παθ. [ῥώννυμι, πρτ. ἔρρωνύμην, παθ. μέλ. ῥώσθην], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἔρρώσθην, πρκ. ἔρρωμαι, ὑπερσ. ἔρρώμην. Ῥημ. ῥώμη (ἐξ οὗ ῥωμάλεος), [ῥώσις, καὶ συνθ. ἐλίρρωσις, ἀνάρρωσις], ἄρρωστος (ἐξ οὗ ἄρρωστία καὶ ἄρρωστῶ), εὐρρωστος (ἐξ οὗ εὐρρωστία καὶ εὐρρωστῶ).

Σημ. Τὸ ῥώννυμι (θ. ῥω-) σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ συμφωνολήκτου (ῥωσ-νυ-μ=) ῥών-νυμι. Ὅθεν καὶ θ. ἀναλογικὸν ῥωσ-. Ὁ ἐνεστ. ῥώννυμι καὶ ῥώννυω δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. περὶ. Τὸ ῥ. ἐλγέτω παρ' Ἀττ. περιγραφαστικῶς: ῥώμην ἐμποιῶ, ῥώμην παρέχω καὶ ῥώμην ἐμβάλλω, ὡς ἀμτρ. δέ: ῥώμην ἔχω. Ὁ πρκ. ἔρρωμαι ἰσοδυναμεῖ καὶ τῷ ἐνεστ.=εἶμαι δυνατός, ὑγιαίνει· ὅθεν καὶ ἡ προστ. ἔρρωσο=ὑγιάινει. Ἡ μτχ. τοῦ πρκ. ἔρρωμένος, ἔχει ἐν χρήσει καὶ μονο-

λεκτικούς παραθετικούς τύπους: *ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος*· ὅρα *ἄσμενος* καὶ (χαρίζομαι) *κεχαρισμένος*.

Σ

Σαλπίζω (=ἡχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος), πρτ. ἐσάλπιζον, μέλ. σαλπίζω καὶ σαλπίσω καὶ σαλπιῶ, ἄορ. ἐσάλπιγξα [καὶ μτγν. ἐσάλπισα], πρκ. σαλπίγξας ἔχω, ὑπερσ. σαλπίγξας εἶχον. [Παθ. πρκ. σεσάλπιγκται καὶ σεσάλπισται μτγν.], τὰ δ' ἄλλα κατὰ περιφρασιν. Ῥημ. σάλπισμα, ἀλπισμός, σαλπιγκτής ἢ σαλπιγκτῆς ἢ σαλπιστής (ἐξ οὗ σαλπιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *σάλπιγξ, -ιγγος*. Θέμ. *σαλπιγγ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-): *σαλπιγγ-j-ω=σαλπίζω* καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῥινικοῦ γ πρὸ τοῦ ζ (=δ) ἀνευ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου φωνήεντος=) *σαλπίζω* πρβλ. *κλάζω* σημ.). Τὸ ρ. παρὰ τοῖς μτγν. *σχημαίσεαι* καὶ κατ'ἀναλογίαν τοῦ κ τοῦ ἔρις (ἐριδ-j-ω=) *ἐρίζω*. *Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *σαλπιδ-* πρβλ. (ἐσάλπιδ-σα=ἐσάλπισσα=) *ἐσάλπισα* κλ., (σάλπιδ-μα=) *σάλπισμα* κλ. Συνώνυμα ᾧ *σαλπίζω* εἶναι τὰ: *σημαίνω, σημαίνω τῇ σάλπιγγι ἢ τῷ κέρατι*.

Σάττω ἢ σάσσω (=γεμίζω, συσκευάζω, ἐτοιμάζω, ὀπλίζω), πρτ. σάττον, μέλ. σάζω, ἄορ. ἐσάξα καὶ ἐπέσάξα, πρκ. σάξας ἔχω, ὑπερσ. σάξας εἶχον. Μέσ. ἄορ. ἐσαξάμην, παθ. πρκ. σέσαγμαί, καὶ μετ' ὄλ. μ. εσαγμένος ἔσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. [σάγη ἢ αγή], σαγήνη (ἐξ οὗ σαγηνεύω), [σάξις, σάγμα, σάγος], σάκος ἢ ἄκκος, [σάκτωρ], σακτός (ἐξ οὗ ἄσακτος).

Σημ. Θέμ. (σFак- ἢ σFay- =) *σακ-* ἢ *σαγ-* (πρβλ. λατ. sag-um), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-· *σακ-j-ω ἢ σάγ-j-ω=)* *σάττω ἢ σάσσω*. Τὸ ῥηματικὸν «*σάκος*» (δ) καὶ *σάκος* (τὸ) (=ἀσπίς) οἱ Ἀττικοὶ ἔγραφον δι' ἑνὸς κ., οἱ Ἕλληνες δὲ διὰ δύο» (Θωμ. Μίγιστρος). Συνώνυμα: *ἐτοιμάζω, συσκευάζω, πλίζω, πληρῶ, ἀμπλημι, πατῶ, πιέζω*.

Σαφηνίζω (=σαφές καθιστῶ τι, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω), πρτ. ἐσαφηνίζον, μέλ. σαφηνιῶ, ἄορ. ἐσαφήνισα, πρκ. σαφῆς γέγονα, ὑπερσ. κρής ἐγεγόνειν. Παθ. σαφηνίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο διὰ εριφράσεως ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. σαφηνισμός, σαφηνιστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *σαφηνῆς* (Δωρ. *σαφανῆς*=σαφής), ἐξ οὗ καὶ *σαφή-μα*. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλπίς (ἐλπιδ-j-ω=) *ἐλπίζω*, τῷ δ καὶ ἀφανῆς-ἀφανίζω, εὐτρεπῆς-εὐτρεπίζω. Ἀντὶ τοῦ *σαφηνίζω* λέγεσθαι καὶ: *ποιῶ (ἢ καθίστημι) τι σαφές*· καὶ ἀμβ.: *σαφῆς εἰμι*, ἀντὶ δὲ τοῦ *σαφηνίζομαι* λέγεται καὶ: *σαφῆς γίνομαι*. Συνώνυμα: *ἐρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, ασαφῶ, ἀναπτύσσω, ἀποδίδωμι, συμβάλλομαι*.

Σατραπεύω (=εἶμαι σατράπης, διοικῶ τι ὡς σατράπης), πρτ. ἐσατραπεύον, (πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: *σατράπης εἰμί, ἦτοι*) μέλ. σατράπης ἔσομαι, ἄορ. σατράπης ἐνόμην, πρκ. σατράπης γέγονα, ὑπερσ. σατράπης ἐγεγόνειν. Ῥημ. *σατραπεία*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σατράπης* (λέξις Περσικὴ) κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ ἐκ τοῦ *βασιλεὺς-βασιλεύω*, καθ' ὃ καὶ *δυνάστης-δυναστεύω* κλ., κλ.

Σβέννυμι [καὶ σβεννύω] (=σβήνω, ἐξαντλῶ, κάμνω γὰ ξηρανθῆ ἢ μτφο.=καθησυχάζω, καταπραύνω), πρτ. ἐσβέννυν [καὶ ἐσβέννυνον], ἢ λ. σβέσω, ἄορ. ἐσβεσα, πρκ. σβέσας ἔχω, ὑπερσ. σβέσας εἶχον. Παθ.

-σβέννυμαι, πρτ. ἔσβεννύμην, παθ. μέλ. σβεσθήσομαι, μέσ. μέλ. ὠ παθ. -σθήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἔσβεσθην καὶ ἔνεργ. ἄορ. β' ὡς παθ. ἔσβη (ὑποτ. σβῶ, σβῆς, σβῆ, κλ. εὐκτ. σβείην, -εῖς κλ., προστ. σβῆθι, -ή τω ἄπαρεμ. σβῆναι' μτχ. σβείς, -εῖσα, -έν), [μέσ. ἄορ. ἔσβεσάμην ποιητ.], ἔνεργ. πρκ. ὡς παθ. ἔσβηκα (=εἶμαι σβεσμένος), καὶ ὑπερσ. ἔσβηκειν, [παρὰ δὲ μτγν. καὶ παθ. πρκ. ἔσβεσμαι καὶ ὑπερσ. ἔσβεσμην]. Ῥημ. σβέσις, σβεστήρ (ἐξ οὗ σβεστήριος) ἢ σβεστής (ἐξ οὗ σβεστικός), σβεστὸς (ἐξ οὗ ἄσβεστος).

Σημ. Θέμ. σβεσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -νυ-; σβέσ-νυ=σβέννυ-. Ὁ πρκ. ἔσβηκα, ὑπερσ. ἔσβηκειν, μέσ. μέλ. σβήσομαι καὶ ἄορ. β' ἔσβη ἔσχηματίσθησαν κατὰ τὰ εἰς-έω φωνηεντάληκτα, ἦτοι ἐκ θέμ. σβε-. Ἐν τῷ ἔνεργ. μέλ. (σβέσ-σ-ω=) σβέσω καὶ ἄορ. (ἔσβεσ-σ-α=) ἔσβεσα δὲν ἐγένετο ἡ ἐκτασις τοῦ θέμ. φωνήαντος ε ἔνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ. Τὸ ῥ. ἀπαντ. καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατὰ. Συνώνυμα 1) ἀπ(ἐξ)αλείφω, διαγράφω καὶ ξηραίνω 2) ἐπὶ δὲ μτφρ. σημασίας: πρᾶυνω, πρᾶῖν τινα καθίστημι (ποιῶ ἢ παρ᾽ αὐτοῦ). Ὡς παθ. δέ: ἐξίτηλος γίγνομαι, μαραινόμεαι, ἀπανθίω, ἐξανθίω.

Σέβω καὶ συνήθως μέσον σέβομαι, πρτ. ἐσεβόμην, παθ. μέλ. β' σεβήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐσεφθην, [μέσ. ἄορ. ἐσεφάμην], τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. σέβας (ἐξ οὗ σεβάσομαι) σεβίζω καὶ ἁ-σεβής, εὐ-σεβής), (σεβνός=) σεμνός, (σεβ-τός=) σεπτός.

Σημ. Θέμ. σεβ-. Τὸ σέβω καὶ σέβομαι οὐδόλως διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν· πρβλ. ἐννοῶ καὶ ἐννοῦμαι, προνοῶ καὶ προνοῶμαι, μεταχειρίζομαι καὶ μεταχειρίζομαι, σκοποῶ καὶ σκοποῦμαι, στρατεύω καὶ στρατεύομαι, σφετερίζομαι καὶ σφετερίζομαι, χαλεπαίνω καὶ χαλεπαίνομαι. Συνώνυμα: αἰδοῦμαι, [σεβίζω καὶ σεβάσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], τιμῶ, διὰ τιμῆς ἔχω ἢ ἄγω, λατρεύω.

Σείω, πρτ. ἔσειον, μέλ. σείσω, ἄορ. ἔσεισα, πρκ. σείσας ἔχω [καὶ-σέσεικα], ὑπερσ. σείσας εἶχον [καὶ ἔσεσεικην]. Παθ. καὶ μέσ. σείομαι, πρτ. ἐσειόμην, παθ. μέλ. σείσθην, παθ. ἄορ. ἐσεισθην, μέσ. μέλ. κινήσομαι, μέσ. ἄορ. -ἐσεισάμην (τι), πρκ. κένινημαι [καὶ μτγν. σέσεικα] ὑπερσ. ἐκεκινήμην [καὶ ἔσεσεισμην μτγν.]. Ῥημ. σείσις, σείσμα, σείσιμός, σείστος, σείστρον, σείσ-άχθεια, σείστός (ἐξ οὗ διάσειστος).

Σημ. Θέμ. σείσ-(ὅπερ καταφαίνεται πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων ἑχηματικῶν τελῶν) καὶ σεί-(ὅπερ προήλθεν ἐκ τοῦ σείσ-ἀποβολῆ τοῦ σ ὡς μεταξὺ φωνῶν ἑντῶν: σείσ-ω=σεί-ω κλ. ἡ ἀπλοποιήσεται: σείσ-ω=σει-σω κλ.). Τὸ ῥ. ἀπαντ. καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπὸ, διὰ, ἐν, κατὰ καὶ πρὸ· τὸ ὅ μόνον ἀείποτε μετὰ τῆς ἀπὸ: ἀποσειομαι=σειῶν(τινάσσω) ῥίπτω ἅπ' ἐμᾶν τοῦ. Συνώνυμα: κινῶ, κραδαίνω, πάλλω, σάλευω, ταράττω, [κλονέω ὦ].

Σεμνύνω (=μεγαλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω), πρτ. ἐσεμνύνω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. σεμνύνομαι (=μεγαλοπλάνομαι) καμαρῶνω, ὑπερηφανεύομαι, πρτ. ἐσεμνυνόμην, μέσ. μέλ.-σεμνυνοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐσεμνυνάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σεμνός (ὅπερ ἐκ τοῦ σέβω), ἐξ οὗ καὶ σεμνότης [καὶ σεμνότης]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνῃ (ἀμύν-j-ω=ἀμύνω) ἀμύνω ὅθεν ἀναλογικῶς σεμνύν-. Τὸ ῥ. ἀπαντ. καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ὑπέρ.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῇ μὲν σεμνύνω εἰναι τὰ: κοσμῶ, καλλύνω, λαμπρύνω, μεγαλύνω· τῇ δὲ σεμνύνομαι εἶναι τὰ: σεμνός εἶμι, σεμνότης χρώμαι, σεμνός γίγνομαι, μεγαλύνομαι, θρύπτομαι, ἀκκίζομαι, βρενθίζομαι, καλλύνομαι, ἀβρύνομαι, μέγα φρονῶ. Ἀντίθετα: σκώπτω, βωμολοχεύομαι.

Σηκάζω (=ἐγκλείω εἰς τὸν σηκόν, μάνδραν, μανδριζίω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐσηκάσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνων. ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ σηκός (=μάνδρα, τόπος περιπεφραγμένος, στάνη) συγγενὲς ὡς αὐτῷ. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθάδ-j-ω=) λιθάω. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν σηκαδ-. Συνών.: ἐν σηκῷ (ἢ αὐλίῳ) κατακλείω, συγκλείω, συνωθέω, συνειλέω, [συναλίζω] καὶ παθ. αὐλίζομαι.

Σημαίνω (=διὰ σημείου ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, ἐμφαίνω, σφραγίζω), πρτ. ἐσήμαινον, μέλ. σημανῶ, ἄορ. ἐσήμηνα [καὶ μτγν. ἐσήμῃνα], πρκ. σημήνασέχω [καὶ σεσήμαγκα μτγν.], ὑπερσ. σημήνας εἶχον [καὶ ἐσεσημάγκειν μτγν.]. Παθ. σημαίνομαι καὶ μέσ. -σημαίνομαι, πρτ. σημαινόμεν, παθ. μέλ. σημανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσημάνθην, μέσ. μέλ. σητανούμαι, μέσ. ἄορ. ἐσημηνάμην, πρκ. παθ. σεσήμαξμαι, ὑπερσ. ἐσεσημάαμην. Ῥημ. σήμανσις, σημασία, σημαντήρ (ἐξ οὗ σημαντήριον), σημαντήρ, σήμαντρον, σημαντός, σημαντός (ἐξ οὗ σημαντικός καὶ ἀσήματος).

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σῆμα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας (μελάν-j-ω=) μελαίρω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν σημαν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. τῆς πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: πρό, ἐπί, ἐν, κατά, παρά, ὑπό, πρὸ καὶ σύν. Τὰ μέσα: ἀποσημαίνομαι=δημεύω, μετασημαίνομαι=δηλῶ, ἐπιδοκιμάζω τι διὰ σημείου=ἐνσημαίνομαι=ἐντυπώνω, παρασημαίνομαι=σφραγίζω, παρασημαίνομαι=παραχαράττω κλ. Ὁ μτγν. ἄορ. σήμαν-σα=ἐσήμαν-να=ἐσήμανα ἐσχηματίσθηκατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολῆκτων ἢ ἐνερηνολῆκτων, αἵτινα πρὸ τοῦθεμ. φωνήεντος ἔχουσιν ἢ ι' ὅρα κερδαίνω σημ.

Σημ. 2. Συνώνυμα: δηλῶ, δείκνυμι, φαίνω, ἐμφαίνω, ἐκφαίνω, ἀναφαίρω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, σαλπίζω.

Σήπω (μτβ.=κάμνω νὰ σαπίσῃ τι, σαπίζω) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: σῆψιν ποιῶ. Παθ. σήπομαι, πρτ. ἐσηπόμην, θ. μέλ. β' σαπίσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐσάπην, πρκ. ἐνεργ. β' ὡς παθ. σέση- (=εἶμαι σάπιος) [καὶ μτγν. σέσημμαι], ὑπερσ. ἐσεσήπειν [καὶ μτγν. ἐσέσημην]. Ῥημ. σῆψις, σηπεδών, σαθρός, σαπρὸς (ἐξ οὗ σαπρία καὶ σαρότης), σηπτὸς (ἐξ οὗ σηπτικός καὶ ἄ-σηπτος, ἄσαπής).

Σημ. Θέμ. ἄορ. σαπ- καὶ ἰσχ. σηπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς δ' καὶ κατὰ. Ὁ πρκ. σέσηπα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα π (πρβλ. καὶ ἔαγα, πληγα, τέτοκα, πέφορικα κλ. Τὸ ῥημ. σαθρός διαφέρει τοῦ σαπρὸς, διότι τὸ σαθρὸς λέγεται περὶ πεπαλαιωμένων καὶ ἐφθαρμένων (ἐσθίων, ἄγγειων κλ.), τὸ δὲ σαπρὸς περὶ τῶν σεσηπότεων καὶ κακῇν ὁσμῇν ἀναδιδόντων.

Σιγάω (μτβ.=κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, πρᾶυνω) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ σιγή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθάδ-j-ω) λιθάω, ὅθεν ὁ καὶ ἀνάγκη-ἀναγκάω κλ. Συνώνυμα: σιωπῶ (μτβ.), σιωπῇν ποιῶ, αὐτῶν, μαλάσσω, ἡμερώω, ἐξημερώω, τιθασεύω, ἀνιήμι.

Σιγᾶω-ῶ (ἀμτβ.=σιωπῶ), πρτ. ἐσίγων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σιγήμαι [καὶ μτγν. σιγήσω], ἄορ. ἐσίγησα, πρκ. σεσίγηκα, ὑπερσ. ἐσεσίγηκα. Παθ. σιγῶμαι, πρτ. ἐσιγώμην, παθ. μέλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιγήην, πρκ. σεσίγημαι, ὑπερσ. ἐσεσίγημην, καὶ μετ' ὅλ. μ. σεσιγήσομαι.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σιγή, ἐξ οὗ καὶ σιγηλός. Ἀντὶ τοῦ παθ. σιγῶμαι λέγεται καὶ: σιγῇ γίγνεται (ἢ σιγῇ ἔστι).

Σημ. 2. Συνώνυμα: *σιωπῶ, εὐφημέω-ῶ, κρύπτω*. Τὸ *σιγῶ* διαφέρει ἐν τῷ τε τοῦ *σιωπῶ*, διότι τὸ μὲν *σιγῶ*=οὐδόλως ὁμιλῶ, τὸ δὲ *σιωπῶ*=παύω ὁμιλῶ. Ἀντίθετα τῷ *σιγῶ* εἶναι τὰ: *φθέγγομαι, λέγω, λαλῶ, ληρῶ*.

Σιμῶ-ῶ (=κάμνω τι σιμόν, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω). Παρ' Ἀτ. εὐρηται μόνον ὁ ἄορ. τῆς μτγ. ἀποσιμώσας καὶ ἐπισιμώσας (=ἀπὸ τρέφας), πάντα δὲ τὰλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: *σιμῶ* τι ποιῶ. Ῥημ. σίμωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σιμός*, ἐξ οὗ *Σῖμος* (ὁ), *Σιμίας*, *σιμότης* καὶ ἐν τῇ δημ. δει τὸ *σιμά* (=πλησίον) καὶ τὸ *σιμώνω* (=πλησιάζω), ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὁδ. κάτου μ. Χ. αἰῶνος εὐρίσκεται.

Σίνομαι (=ἀφαρπάζω, ὁρμῶ ἐχθρικῶς ἢ ληστρικῶς καὶ ἀρπάζω ἀθροίπους ἢ ζῷα ὡς λάφυρον, βλάπτω, κακοποιῶ κλ.), ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐσινόμην, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι [ἵτοι: μέσ. μέλ. σινήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσινάμην καὶ πρκ. σέσιμμαι]. Ἡροδ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν συνων. Ῥημ. σίνις, -ιδος (=κλέπτης κακοῦργος), σίνις ἢ σίντωρ (=βλαπτικός, ἀρπακτικός· ἐπίθ. λεόντων καὶ λύκων), ἀσιντῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σίνος* (=βλάβη, ὀλεθρος). Συνώνυμα: *λήζομαι, λεηλατέω, ληστεύω, βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, ἐρημόω-ῶ, κακῶω-ῶ, κακουργέω*.

Σιτέω-ῶ (=τρέφω, σιτίζω), πρτ. ἐσίτουν, μέλ. σιτήσω ἄορ. ἐσίτησα πρκ. σεσιτήκα, ὑπερσ. ἐσεσιτήκειν. Μέσ. σιτοῦμαι (=τρέφω, τρέφομαι πρτ. ἐσιτούμην, [μέσ. μέλ. σιτήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιτήθην], τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦντο παρ' Ἀττικῶς ἐκ τῶν περιφράσεων: σίτον ἄλτομαι καὶ σίτῃ αἰρούμαι ἢ τὴν συνωνυμίαν (ἄπερ ἴδῃ ἐν ῥ. ἐσθίω σημ. 2). Ῥημ. σίτημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σῖτος* (ἐξ οὗ καὶ *σιτίον, σιτηρὸς καὶ σιτίζω*) κατ' ἀναλογίαν τὸ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) *κρατέω-ῶ*. Τὸ ἐνεργητικὸν εὐρηται μόνον ἐν τοῖς παρασυνθέτοις: *συσσιτέω* (=συντρέφω), *ἀποσυσσιτέω* (=δὲν μετέγω τοῦ συσσιτέω), *παρασιτέω* (=εἶμαι παρασιτος), *ἀσιτέω* (=μένω ἄσιτος), *μονοσιτέω* (=τρέφω ἄλλῃ τῆς ἡμέρας), *ἀρτοσιτέω* (=τρέφω ἐξ ἁρτῶν), *ἀλφιτοσιτέω* (=τρέφω... ἀλφιτῶν). Συνώνυμα τῷ *σιτέω* εἶναι τὸ *σιτίζω*, ἐξ οὗ τὰ: *σίτισις, σιτισμός, σιτιστής*.

Σιτηγέω-ῶ (=σίτον ἢ σιτία φέρω πρὸς τινα) ὁμαλόν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σῖτος* καὶ *ἄγω* μὴ μεσολαβοῦν συνθέτου ὀνόματος. Τὸ *σιτηγός* (ἐξ οὗ τὸ *σιτηγία*) εἶναι μτγν.

Σιωπάω-ῶ, πρτ. ἐσιώπων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. *σιωπήσομαι* [πρκ. σιωπήσω], ἄορ. ἐσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκα, ὑπερσ. ἐσεσιώπηκειν. Παθ. *σιωπῶμαι*, πρτ. ἐσιωπόμην, παθ. μέλ. σιωπηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσιωπήθην, μέσ. ἄορ. -ἐσιωπησάμην (κατ.=ἐλέβαλον σιωπῆν), πρκ. σεσιώπημαι, ὑπερσ. ἐσεσιώπημην. Ῥημ. (ἀπο-, παρα-)σιωπήσεις, (κατα-)σιωπητέον, σιωπηλός.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σιωπή*, ἐξ οὗ καὶ *σιωπηρὸς καὶ σιωπηλός*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ἀπό, διά, κατά, ὑπό*. Ἀντὶ τοῦ *σιωπῶ* λέγεται καὶ *σιωπῇ διάγω, σιωπῇ ποιοῦμαι, σιωπῇ κάθημαι*. ὡς μτβ. *σιωπῇ ποιεῖν* καὶ ὡς παθ. *σιωπῇ εἶναι* (ἢ γίνεσθαι). Συνώνυμα τῷ *σιγῶ* σημ. 2. Ἀντίθετα: *λέγω, φθέγγομαι, φημί, λαλῶ, ληρῶ*.

Σκάπτω, πρτ. ἔσκαπτον, μέλ. σκάψω, ἄορ. ἔσκαψα, πρκ. ἔσκαψα ὑπερσ. ἐσκάφειν. Παθ. σκάπτομαι, πρτ. -ἐσκαπτόμην, παθ. μέλ. β' σκαφήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐσκάφθην μτγν., καὶ] β' ἐσκάφην, πρκ. ἔσκαψα

ὑπερσ. ἐσκάμμην. Ῥημ. σκαφή, σκάφη (ἐξ οὗ σκαφίς ἢ σκαφεῖον), σκάμμα, σκάφος, σκαφεὺς (ἐξ οὗ σκαφεῖον=ἐργαλεῖον), σκαπάνη (ἐξ οὗ σκαπα-νεύς), σκαπτὴρ (οὗ θηλ. σκάπτειρα), σκαπτός, σκαπτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. *σκαπ-* ἢ *σκαφ-*, ἔξ οὗ προσλήγει τοῦ προσ-
 ρύματος -τ- (*σκαπ-τ-* ἢ *σκαφ-τ-*) *σκαπτ-* (ὄρα ἄνω σημ.). Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ
 σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ, ἀπὸ καὶ *συγκατα*. Ὁ παθ. ποικ. τῆς *μγλ.* τὰ *ἐσκαμμένα* =
 ἄφρονος, χάνοντα χρησιμεύον ὥς ὅριον διὰ τοὺς ἀγωνιζόμενους τὸ πένταθλον, ὅθεν
 ὑπερβαίνω τὰ ἐσκαμμένα = ὑπερβαίνω τὰ ὅρια. Συνώνυμα : *δρῦντι* (σσο).

Σκαρδαμύσω ή σκαρδαμύττω (=άνοιγω και κλείω συνεχώς τους ὀφθαλμούς), πρτ. ἔσκαρδάμυσσ(τ)ον, μέλ. σκαρδαμύξω, ᾄορ. ἔσκαρδάμυξα, πρκ. σκαρδαμύξας ἔχω, ὑπερσ. σκαρδαμύξας εἶχον. Ῥημ. σκαρδαμυκτῆς (ἔξ οὗ σκαρδαμυκτικός και ἄσκαρδαμυκτῆς), σκαρδαμυκτί, ἄσκαρδαμυκτός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σκαίρω* (= *πηδῶ*, *σκιρτῶ*) καὶ *μύω* (μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος. Εσχηματίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν (-κ-*j*-ω=) -σσω ἢ -ττω οὐρανισκοφωνολόγηται (πρβλ. *κηρύττ(σ)ω* σημ.).)θεν θέμ. ἀναλογικὸν *σκαρδαμυκ*-. Σινώνυμα: *βλεφαρίζω*.

Σκεδάννυμι (=σκορπίζω διασκορπίζω, διαλύω), πρτ. ἐσκεδάννυναι ἐσκεδάννυνον, μέλ. -σκεδάσω ἢ -σκεδάω-ω (-ᾱς-ᾱ κλ.), ἀόρ. ἐσκέδα-ν, πρκ. σκεδάσας ἔχω [καὶ ἐσκέδακα], ὑπερσ. σκεδάσας εἶχον [καὶ σκεδάκειν]. Παθ. καὶ μέσ. -σκεδάννυμαι, πρτ. μέσ. ἐσκεδαννύμεην, παθ. κλ. σκεδασθήσομαι, παθ ἀόρ. ὥς μέσ. ἐσκεδάσθην (=ἐσκέδασα ἐμὰν-ν), μέσ. ἀόρ. ἐσκεδάσάμην, πρκ. ἐσκέδάσμαι, ὑπερσ. ἐσκεδάσμην. ἡμ. σκέδασις, σκεδασμός, σκεδαστής, σκεδαστός.

Σημ. 1. Τὸ ὁ. ἔχον ἀρχικὸν θέμα σκεδα-σχηματίζεται κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἀνενολήκτου ῥήματος (ζῶσ-νυμι=)ζῶννυμι. Ὅθεν καὶ θ. ἀναλογικὸν σκεδασ-
ἐνεργ. χρόνῳ ἀπαντῶσιν ἀεὶ ποτε σύνθετοι μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, κατά,
ὁ· οἱ δὲ παθ. καὶ μέσοι καὶ ἀπλοὶ καὶ σύνθετοι. Τὰ ἀπαρέμφατα ἀποσκευ-
νῆσθαι καὶ διασκευδάννυσθαι ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικαῖς καὶ ἀποσκευνῆσθαι
διασκευδάννυσθαι (ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μετγ. σκίδνυμι). Παρασχηματισμοὶ
σκεδάννυμι εἶναι τὰ μετγ. ῥήματα: σκεδαννύω, σκεδάω, σκεδάω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ σκεδάννυμι εἶναι τά: διασπείρω, διαρρίπτω, δια-
 ρίπτω, [(δια)σκορπίζω]. Ἀντίθετα: ἀθροίζω, ἀλίζω, συναλίζω.

Σκεπάζω (=καλύπτω, σκεπάζω), ἄορ. ἐσκέπασσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως: σκέλην παρέχω. Παθ. [ἄορ. ἐσκεπθην], πρκ. ἐσκέπασμαι, ὑπερσ. ἐσκεπασμην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. σκέπασις, σκέπασμα, σκεπαστής (ἐξ οὗ σκεπαστικαὶ σκεπαστήριος), σκεπαστός, σκεπαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ σκέπη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθαδ-j-ω=)
 ἄζω, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη-ἀναγκάζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικῶν σκεπαδ-
 ὄνυμα: καλύπτω (συγ-, κατα-, περι-, κρύπτω (ἄπο-), στεγάζω, [δρo-
 , ἐρέπτω, ἐρέφω], προφυλάττω.

Σκέπτομαι, ὁ ἐν εστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν., ἀντ' αὐτῶν δὲ γίγνε-

(1) [Κατὰ τὸν Μ. Εὐθυμ., ἐπειδὴ τὸ ὁ-λέγεται καὶ καρδαμύττω, ἐκ τοῦ καρδά-
-~~ος~~, εἰάν τις προσσυνέγκηται συνεχῶς, το βλέφαρα μύει·] παρὰ τὸ κόρας μύειν].

ται χρῆσις παρ' Ἀττικοῖς τοῦ: σκοπέω-ω καὶ σκοποῦμαι ἢ τῆς περιφράσεως: σκέψιν ποιοῦμαι, πάντες δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι, σχηματίζονται ὁμαλῶς· ὅρα σκοπέω-ω.

Σημ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ὅρα σκοπῶ σημ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: βουλευόμεν, σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι, φρονῶ, σκέψιν ποιοῦμαι, λογιζομαι.

Σκευαγωγέω-ω (=συσκευάζω τὰ διάφορα σκεύη, ἔπιπλα καὶ μεταφέρω αὐτὰ) καὶ ἄορ. ἐσκευαγώγησα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ συνωνύμου: σκευοφορῶ ἢ τῶν περιφράσεων: τὰ σκεύη φέρω ἢ σκευοφόρος εἰμί. Ῥημ. σκευαγώγημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σκευαγωγός*, ἐξ οὗ καὶ *σκευαγωγία* (μτγν.). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ.

Σκευάζω (=ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω), πρτ. ἐσκεύζον, μέλ. -σκευάσω, ἄορ. ἐσκεύξσα, πρκ. -ἐσκεύακα, ὑπερσ. -ἐσκευάκειν. Παθ. καὶ μέσ. σκευάζομαι, πρτ. ἐσκευάζομην, παθ. μέλ. -σκευασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσκευάσθην, μέσ. μέλ. σκευάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκευάσμην, πρκ. ἐσκεύασμαι, ὑπερσ. παθ. ἐσκευάσμην καὶ μέσ. -ἐσκευασμένος ἦν. Ῥημ. σκευασία, σκεύασις, σκεύασμα, σκευαστής, σκευαστὸς σκευαστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *σκευή* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀκμή-ἀκμάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *σκευαδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεσθ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά.

Σημ. 2. Τὸ *σκευή* συντιθέμενον μετὰ διαφόρων προθέσεων: *παρασκευή*, *κατασκευή*, *ἀνασκευή* κλπ. παράγει τὰ παρασύνθετα ῥήματα: *παρασκευάζω* (=ἐτοιμάζω), *κατασκευάζω* (=τακτοποιῶ), *ἀνασκευάζω* (=συλλέγων τὰ σκεύη μετακομίζω) καὶ μέσ. *ἀνασκευάζομαι* (=συλλέγων τὰ σκεύη μου καὶ ἀπερχομαι), *ἐπισκευάζω* (=διορθώνω), *συσκευάζω* (=ἐτοιμάζω τινά, ἢ φύγη), *ἀποσκευάζω* (=ἀφαιρῶ) καὶ τὰ ἀποθετικά: *διασκευάζομαι* (=ἐτοιμάζομαι) καὶ *ἐνσκευάζομαι* (=ἐνδύομαι, ὀπλιζομαι).

Σημ. 3. Ἀντὶ τοῦ *παρασκευάζω* λέγεται καὶ: *παρασκευαστής* εἰμί *τινος* ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου *παρασκευάζομαι* καὶ: *ἐν παρασκευῇ* εἰμί· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: *παρασκευή* γίγνεται, *ἐν παρασκευῇ* ἐστὶ *τινι* καὶ *παρασκευαστής* εἰμί *ὑπὸ* *τινος*. Συνώνυμα: ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι.

Σκευοφορέω-ω (=εἶμαι σκευοφόρος, φέρω τὰ σκεύη), καὶ μέλ. σκευοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: σκευοφόρος εἰμί ἢ τὸ σκεύη φέρω ἢ τοῦ συνωνύμου σκευαγωγέω-ω.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σκευοφόρος*, ἐξ οὗ καὶ *σκευοφορία*, *σκευοφοροῖον* καὶ *σκευοφορικός* Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ.

Σκηνώ-ω (=στήνω σκηνήν, κατοικῶ ἐν σκηνῇ, στρατοπεδεύω), πρτ. ἐσκήνουν, μέλ. σκηνώσω, ἄορ. ἐσκήνωσα, πρκ. -ἐσκήνωκα, ὑπερσ. -ἐσκηνώκειν. Μέσ. σκηνοῦμαι, πρτ. ἐσκηνούμην, μέσ. σκηνώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκηνώσάμην, πρκ. ἐσκήνωμαι, ὑπερσ. ἐσκηνώμην. Ῥημ. σκηνώσεις, σκηνώμα, σκηνωτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *σκῆνος* (τὸ)=*σκηνή*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συντίθεται μετὰ τῶν προθέσεων *σύν*, *διά*, *κατά*, *παρά*, *ἀπό*: *συσκηνώ* καὶ *συσκηνῶ* (=συνδελνῶ), *διασκηνώ* (=ἀπομακρυνθεὶς τοῦ δέπνου ἀναπαύομαι) κλ. Συνώνυμα τῷ *σκηνώ-ω* εἶναι τὸ: *σκηνέω-ω* καὶ τὸ (ἀποθ.) *σκηνάομαι-ωμαι* (τὸ ἐκ

τικόν μόνον κατ' εὐκτ. ἐνεστ. σκηνῶεν), ἅτινα ἐκ τοῦ σκηνή, ἐξ οὗ καὶ σκηνήτης ἢ σκηνίτης.

Σκήπτω (=στηρίζω, ἐπιρρίπτω, προφασίζομαι, ἐπιπίπτω βιαίως ἢ σφοδρῶς, παραγγέλλω κλ.) ἀείποτε σύνθετον: ἐπι-σκήπτω, πρτ. ἐσκηπτον, μέλ. ἐπισκίψω, ἄορ. ἐπέσκηπα, πρκ. ἐπισκίψας ἔχω [καὶ ἐσκηπα μτγν.] ὑπερσ. ἐπισκίψας εἶχον [καὶ ἐπεσκήφειν μτγν.]. Μέσ. σκήπτομαι (=ἐπερείδομαι, δικαιολογοῦμαι, προφασίζομαι), πρτ. ἐσκηπμην, μέσ. μέλ. σκίψομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκηψάμην, (παθ. μέλ. ἐλλείψω), παθ. ἄορ. -ἐσκήφθην, πρκ. ἐσκημμαι, ὑπερσ. ἐσκήμμην. Ῥημ. σκίψις, σκίπτρον, σκηπτός, σκηπτοῦχος.

Σημ. Θέμ. σκηπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφυμ.-τ-:) σκήπ-τ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ ὅθεν καὶ μετὰ τῆς κατὰ καὶ ἔγκατα-: κατασκήπτω, ἐγκατασκήπτω· παρὰ δὲ Ἰωσι καὶ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐν: ἀποσκήπτω, ἐνσκήπτω. Συνώνυμα ἐν σκήπτω εἶναι τὰ: στηρίζω, παραγγέλλω, διατάττω, κελεύω, ἐντέλλομαι, τῇ μέσφ. τὰ: προφασίζομαι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτιῶμαι, προβάλλομαι, προτίσχομαι.

Σκοπέω-ῶ (=παρατηρῶ, σκοπευτικῶς περιβλέπω, σκέπτομαι) καὶ ἔσ. ἀντι ἐνεργ. σκοπέομαι-οῦμαι, πρτ. ἐσκόπουν καὶ ἐσκοπούμην, (οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ἦτοι) μέλ. σκέψομαι, ἄορ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἐσκεμμαι, ὑπερσ. ἐσκέμμην, καὶ μετ' ὀλ.μ. ὥς παθ. ἐσκέψομαι. Ῥημ. σκόσις, σκέψις, σκέμμα, σκοπός, σκοπή, σκοπιὰ, σκόπελος, σκεπτός (ἐξ σκεπτικός), σκεπτέος, σκεπτέον.

Σημ. 1. Θέμ. σκεπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ.: -τ-:) σκεπ-τ-, (τροπή δὲ οὗ ῥιζικοῦ εἰς ο:) σκοπ- (καὶ προσλήψει τοῦ προσφ.-ε-) σκοπ-ε-. Ὁ μέσ. πρτ. καὶ πρτ. ἔχουσι καὶ παθ. σημασίαν: σκοποῦμαι=ἐξετάζομαι κλ., ὃ δὲ μετ' ἑξῆς. ἀείποτε παθητικῇ. Τὸ σκοπῶ καὶ μέσ. σκοποῦμαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ σημασίας διαφέρουσι (πρβλ. ἐννοῶ-ἐννοῦμαι, προνοῶ-προνοοῦμαι, μεταρίζω-μεταχειρίζομαι, σέβω-σέβομαι, στρατεύω-στρατεύομαι, σφετερίζω-σφετερίζομαι, χελεπαίνω-χελεπαίνομαι): ἀπαντῶσι δὲ καὶ ἐν συνθέσει με-πολλῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐπί, περί, πρὸ κλ.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. εὐρηνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι: σκοπήσω, ἄορ. ἐσκόπησα, μέσ. ἄορ. ἐσκοπήσῃ καὶ πρκ. ἐσκόπημαι. ὄνυμα: βουλεύομαι, σκέψιν ποιοῦμαι, φρονῶ, λογίζομαι.

Σκώπτω (=περιπαίζω, ἐμπαίζω, ἀστείζομαι), πρτ. ἔσκωπτον, μέλ. ὥς ἐνεργ. σκώψομαι [καὶ σκώψω μτγν.], ἄορ. ἔσκωπα, πρκ. σκίψας ἔχω, ὑπερσ. σκίψας εἶχον. Παθ. σκώπτομαι, πρτ. -ἐσκωπτό-, [παθ. μέλ. καταγελασθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐσκώφθην, πρκ. ἔσκωμ-, ὑπερσ. ἐσκώμμην. Ῥημ. [σκώψις], σκῶμμα, [σκώπτῃς] (ἐξ οὗ τὸ σκώπτρια καὶ τὸ σκωπτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκῶψ, -πός (=εἶδος γλαυκός, μπουφος). Θέμ. σκωπ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-:) σκωπ-τ- (δρα εἰσαγ. § 10). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ ἔσ. ἐκ τοῦ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ διά. Συνώνυμα τῇ σκώπτω εἶναι τὰ: λοιδορέω-ῶ, γελᾶω-ῶ, [μυκτηρίζω, μυκάομαι], τωθάζω καὶ χλευάζω. Ἀντίθετα: ὑψοῦμαι, σπουδάζω.

Σπανίζω καὶ μέσ. ὥς ἐνεργ. σπανίζομαι (τινός=ἔχω ἑλλειψίν, στεροῦμαι), πρτ. ἐσπάνιζον, μέλ. σπανιῶ, ἄορ. ἐσπάνισα, πρκ. σπάσχηκά (τινος), ὑπερσ. σπάνιν ἐσχίκειν (τινός). Παθ. (ἀνιπληροῦται ἐκ συνων. ἢ περιφ. ἦτοι:) ἀποστεροῦμαι ἢ στερίσκομαι, ἢ σπάνις ἐστὶς, μέλ. στερηθήσομαι, καὶ μέσ. καὶ ὥς παθ. στερήσομαι, ἄορ. ἐστε-

ρήθην, πρκ. ἐστέρημαι [ἢ μτγν. ἐσπάνισμαι], ὑπερσ. ἐστερήμην, μτγν. ἐσπανίσμην]. Ῥημ. [σπανισμός, σπανιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπάνις (ἐξ οὗ καὶ σπάνιος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐλπῖς (ἐλτ- j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ κίθαρις-κίθαρίζω κλ. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν σπανίδ-· Ἄ τοῦ σπανίζω λέγεται καὶ: σπάνιν ἔχω τινός, ἐν σπάνει εἰμί, σπάνει πιέζω, ὡς μτβ. δέ: ἐν σπάνει τινός καθίστημί τινα· καὶ παθ. σπάνις ἐστὶ τινος· νώνυμα: χεῖζω, ἀπορῶ, δέω, (ἐν)δέομαι, ἀποστεροῦμαι, στερίσκομαι.

Σπάω-ῶ (=ἐλκω, σύρω, τραυῶ, ἀποσπῶ, ἐκρίζωνω, κομματιάζω, πρτ. -ἐσπων, μέλ. σπᾶ' σω, ἄορ. ἐσπᾶσα, πρκ. -ἐσπακα, ὑπερσ. ἐσπάνη, Μέσ. καὶ παθ.-σπῶμαι, πρτ.-ἐσπώμην, μέσ. μέλ.-σπάσομαι, μέσ. ἄ. ἐσπασάμην, παθ. μέλ.-σπασθήσομαι, παθ. ἄορ. -ἐσπάσθην, πρκ. ἐσπᾶσμαι ὑπερσ. ἐσπάσμην. Ῥημ. [σπάσις (καὶ σύνθετον σύσπασις)], σπάσμα, σπασμός (καὶ σύνθετον περισπασμός), σπάθη, ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, νευρόσπαστος, [σπαστικός].

Σημ. Θέμ. σπασ-, (ἐξ οὗ σπᾶσ-ω=) σπάω. Ἐν τῷ μέλ. (σπᾶσ-σω=) σπᾶ καὶ ἄορ. (ἐσπασα=) ἐσπασα κλ. ἔνεκα ἀλλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ δὲν ἐγένετο ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις τοῦ θεματικοῦ βραχέος φωνήεντος α. Τὸ ῥ. ἀπασσιν ἔστι σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, ἐπί, διά, σὺν κλ. Σύνθημα: ἐλκω, κατατέμνω, κατὰγνυμι (δρα καὶ συνώνυμα τούτου σημ. 2), τακόπτω, κερματίζω, [διαμερίζω, τεμαχίζω].

Σπειράομαι-ῶμαι (=σπειροειδῶς τυλίσσομαι, συστρέφομαι, κλινουρίζομαι) ἀποθετικὸν μέσον μετ' ἔνεργ. σημασίας ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς σύν: συσπειρῶμαι, πρτ. συνεσπειρώμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. συσπειράομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσος συνεσπειράθην, πρκ. συνεσπειράσμαι ὑπερσ. συνεσπειράμην. Ῥημ. σπείρασις, σπείραμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σπείρα (=τύλιγμα, συστροφή). Παρὰ μτγν. ἀπαντὰ καὶ ἐνεργητικὸν σπειράω-ῶ μόνον κατ' ἄοριστον ἐσπείρασα. Συνώνυμα: συστρέφωμαι, συνελίσσομαι, συνελούμαι.

Σπείρω, πρτ. ἐσπειρον, μέλ. σπερῶ, ἄορ. ἐσπείρα, πρκ. σπέρωμαι κέχρημαι ἢ σπείρας ἔχω [καὶ ἐσπαρκα μτγν.], ὑπερσ. σπέρματι ἐκεχρήμην ἢ σπείρας εἶχον [καὶ ἐσπάρκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. σπείρομαι, πρτ. ἐσπειρόμην, παθ. μέλ. [α' σπαρθήσομαι μτγν. καὶ] β' σπαρήσομαι παθ. ἄορ. [α' ἐσπάρθην καὶ] β' καὶ ὡς μέσ. ἐσπάρην, πρκ. ἐσπάρωμαι ὑπερσ. ἐσπάρωμην. Ῥημ. σπορά, σπέραμα, σπόρος, σπορεύς, σπορητὴ σπαρτός, σπάρτος, σπαρτέον, σποράδην.

Σημ. Θέμ. σπερ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν σπορ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ βραχέος α: σπερ-, σπαρ- (ἐξ οὗ οἱ συντελικοὶ χρόνοι καὶ ὁ παθ. μτγν. καὶ ἄορ.), κατὰ πρόσληπιν δὲ τοῦ προσφύματος -j-: (σπερ-j- = σπερ- =) σπείρω (ἐξ οὗ ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ.). Ὅθεν θεμ.: σπερ, σπορ, σπαρ, σπειρ-. Τὸ ἀπαντὰ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων· λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς σπείρειν τι χεῖρμα εἰς τι.

Σπένδω (=κάμνω σπονδὴν, δηλ. χύνω ἐκ ποτηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν), πρτ. ἐσπενδον, μέλ. (σπένδ-σ-ω=σπέντ-σ-ω=σπένσσω=σπένσω=) σπείσω ἄορ. ἐσπείσα, πρκ. σπείσας ἔχω [καὶ ἐσπείκα μτγν.], ὑπερσ. σπείσας εἶχον [καὶ ἐσπείκειν μτγν.]. Μέσ. ὡς ἔνεργ. σπένδομαι (=διὰ σπονδῆς σπονδῶν κάμνω συνθήκην, κλείω εἰρήνην), πρτ. ἐσπενδόμην, μέσ. με-

τείσομαι, μέσ. ἄορ. ἔσπεισάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἔσπειςμαι, ὑπερσ. ἄθ. ἔσπεισάμην. ῥημ. σπονδῇ (1) (ἔξ οὗ ἄ-σπονδος, σύνσπονδος, ὁ-σπονδος καὶ ἐκ τοῦ πληθ. σπονδαί: ἔνσπονδος, παρ᾽ ἄσπονδος, ὑπό-σπονδος), σπονδήτης, ἄ-σπειστος (= ἄδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἄκαμ-τος).

Σημ. 1. Θέμ. σπενδ- (πρβλ. λατ. spond-eo). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον τῆς σὺν καὶ κατὰ. Ἀντὶ τοῦ μέσου σπένδομαι λέγεται καὶ σπονδᾶς ποι-μαι καὶ παθ. σπονδαὶ γίνονται. Τὸ δὲ σπονδᾶς ποιῶ=ἐπιτρέπω νὰ γί-νῃ σπονδαί.

Σημ. 2. Τὸ μέσ. σπένδεσθαι λαμβάνεται διὰ τὰς ἐπισήμους πρὸς τοὺς φούς συνθήκας, διὰ δὲ τὰς ἰδιωτικὰς συμφωνίας λαμβάνεται τὸ συντίθε-αι.

Σπεύδω (ἄμτβ.=ἐπείγομαι, μετὰ σπουδῆς τρέχω· μτβ.=ἔρεθίζω, ἄναγκάζω τινὰ, εἰς κίνησιν βάλλω), πρτ. ἔσπευδον, μέλ. σπεύσω, ρ. ἔσπευσεν, πρκ. σπουδὴν ἔσχηκα ἢ σπουδὴν πεποίημαι, ὑπερσ. σπου-ν- ἔσχηκεν ἢ σπουδὴν ἔπεποιήμην. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ τὸ μέ-νως ἔνεργ. (μτβ. καὶ ἄμτβ.) σπεύδομαι, πρτ. ἔσπευδόμεν, μέσ. μελ. σπεύ-μαι, μέσ. ἄορ. ἔσπευσάμην πρκ. ἔσπευσμαι, ὑπερ. ἔσπευσάμην. ῥημ. σπου-ἔξ οὗ σπουδάζω, σπουδαῖος), σπευστός ἔξ οὗ σπευστικός), σπευστέον. Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. σπυδ- (πρβλ. λατ. stud-ium) καὶ ἰσχ. σπενδ- (πρβλ. γ. φευγ- κλ.) καὶ κατὰ τροπὴν σπουδ- (πρβλ. σπουδῇ). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ θετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἐπί, ἀντί, κατὰ καὶ συνεπι-. Ἀντὶ τοῦ εὐδὼ λέγεται καὶ πουδὴν ποιοῦμαι (ἢ ἔχω)- καὶ παθ. σπουδὴ γίνεται. Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ ἀμτβ. σπεύδω εἶναι τὰ: ἐπείγομαι, βιάζομαι, δρμῶ- δὲ μτβ. τὰ: ἔρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, κινῶ, ταράττω, κυκλώ-ω, γκάζω, ὠθῶ. Ἀντίθετα τῷ σπεύδω εἶναι τὰ: μέλλω, χρονίζω, βραδύνω.

Σπουδάζω (=μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι, προσ-ῶ, πράττω τι σπουδαίως), πρτ. ἔσπουδάζον, μέσ. μελ. ὧς ἔνεργ. σπου-ομαι, ἄορ. ἔσπουδάσα, πρκ. ἔσπουδάκα, ὑπερσ. ἔσπουδάκειν. Παθ. νδαίζομαι (=ἐπιμελῶς προετοιμαζομαι), πρτ. ἔσπουδαζόμεν, [παθ. μέλ. νδασθήσομαι παθ. ἄορ. ἔσπουδάσθην μτγν.], πρκ. ἔσπουδάσθην, ὑπερσ. ουδάσμην. ῥημ. σπούδασμα, σπουδαστής, σπουδαστός, σπουδαστέος. Σημ. Ἐκ τοῦ σπουδῇ, ὅπερ ἐκ τοῦ σπεύδω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλο-τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-j ω=) λιθαζω, καθ' ὃ καὶ ἀκμῇ-ἀκμάζω καὶ ἀνάγκη γκάζω κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν σπουδαδ-, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὺν διὰ: συσπουδάζω (=συσπεύδω, συμπροθυμοῦμαι) καὶ διασπουδάζω (κατα-μαι εἰς τι μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας). Ἀντὶ τοῦ σπουδάζω λέγεται καὶ: σπου-ποιοῦμαι καὶ σπουδὴν ἔχω καὶ παθ. σπουδὴ γίννεται. Ἀντίθετα σκώ-ζω, παίζω, προσπαίζω.

Στασιάζω (ἄμτβ.=στάσιν ἢ ταραχὴν κάμνω, ἐπαναστατῶ κατὰ τῶν ἐστῶτων), πρτ. ἔστασιάζον, μέλ. στασιάζω, ἄορ. ἔστασιάζσα, πρκ. ἔστα-μαι, ὑπερσ. ἔστασιάζειν. Παθ. ἀείποτε σύνθ.: καταστασιάζομαι (=κατα-ίζομαι, νικῶμαι διὰ στάσεως), παθ. ἄορ. κατεστασιάζσθην, πρκ. κατεστα-μαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: στάσει καταπίπτω ἢ νικῶμαι ἢ ὀδμαί. ῥημ. στασιασμός, στασιαστής (ἔξ οὗ στασιαστικός).

Σπονδῇ (ἐκ τοῦ ἔνεργ. σπένδω) καθ' ἑνικὸν μὲν=ἢ ἐπὶ τοῦ πρὸς θυσίαν ἐς χύαις ἀκράτου οἴνου ἐκ τοῦ ποτηρίου πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν σπονδαὶ δὲ οὗ σπένδομαι) κατὰ πληθ.=αἱ ἐπίσημοι συνθήκαι ἐπικυροῦμεναι διὰ τῶν ἐπιχεομένου ἀκράτου οἴνου ἐπὶ τῶν θυμάτων, ἀνοικωχί, σύμβασις.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *στάσις* (ἐκ οὗ *στάσιμος*, *στασιώδης* καὶ *στασιώτης* οὐ *στασιωτικός*) καὶ κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθός (λιθάδ-j-ω=) *λιθός* ὅθεν *θεμαἀναλογικόνστασιαδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ π. καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς: *ἀντί, σύν, καὶ κ.*

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ *στασιάζω* λέγεται καὶ: *ἐπανίσταμαι, κατεξανίσταμαι, στάσιν ἔχω καὶ στάσεις ποιοῦμαι*. Ὡς ἐνεργητ.-μτβ. τὸ *στασιάζω* ἀπαντᾷ νον παρὰ μτγν., παρ' Ἀττικοῖς δὲ ἐξεφέρετο περιφραστικῶς: *ἐμβάλλω εἰς στάσεις, στάσεις παρέχω (ἢ ἐμποιῶ), στάσιν ποιῶ*.

Στέλλω (=τάττω, διατάττω, παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ἐνδύω, πέμψω, συστέλλω (ἱστία), περιορίζω κλ.), πρτ.-ἔστέλλον, μέλ.-στελῶ, ἄορ.-ἔστο, πρκ.-ἔσταλα, ὑπερσ.-ἔστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. -στέλλομαι, πρτ.-ἔσλόμην, παθ. μέλ. β'-σταλήσομαι, παθ. ἄορ. β'-ἔστάλην, μέσ. ἄορ. ἔσλόμην, πρκ. μέσ.-ἔστᾶλμαι (=ἐνδεδυμαι) καὶ παθ.-ἔσταλμαι, ὑπερσ.-ἔστάλμην. Ῥημ. στόλος, στολή, ἀπο(ἐπι)στολεύς, σταλτέος (=περιοριστέος).

Σημ. Θέμ. *στελ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφύματος-j: *στελ-j=στα* (τροπή δὲ τοῦ ε εἰς ο:) *στολ-*, (συγκοπή δὲ καὶ ἀναπτύξει τοῦ βραχέος α: *στολ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς πεζολογ. αἰετοπο σύνθετον μετὰ τῶν θάσεων: *ἀπό, ἀνά, διά, ἐπὶ, περὶ, πρὸς, προσ-απο-* κλ. πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἄορ. τοῦ μέσου ἐνεστώτος καὶ παρακειμένου, οἵτινες ἀπαντᾷσι καὶ ἀπλοῦς σύνθετον: *ἀποστέλλω, ἀναστέλλω, διαστέλλω* (ἐξαπλώνω), *ἐπιστέλλω* (=ἐπιστολὴς ἀγγέλλω καὶ 2. διατάττω), *περιστέλλω* (=περικαλύπτω) κλ. Σύνθημα ὅρα ῥήματα οἰκείας σημασίας.

Στενάζω (=ἀναστενάζω), ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητικοὶ καὶ μτγν. πληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τοῦ: *στένω* (ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον ἐνεστ. καὶ πρτ.) ἢ τῆς περιφράσεως: *στεναγμούς ἦμι' ἦτοι ἐνεστ. στένω πρτ.-ἔστενον, μέλ. στενάζω, ἄορ.-ἔστέναξα, πρκ. στεναγμούς εἶκα ἢ νάξας ἔχω, ὑπερσ. στεναγμούς εἶκειν ἢ στενάξας εἶχον*. Ῥημ. στότοναχί, στέναγμα, στεναγμός, στενακτός, στενακτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι θαμιστικὸν τοῦ *στένω*, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀνάλογον τοῦ (κραγ-j-ω=) *κράζω* ὅθεν θέμ. ἀναλογικόν *στεναγ-*. Λέγεται δὲ καὶ φραστικῶς: *στεναγμούς ἦμι*. Συνώνυμα ἐπὶ ἀμτβ. σημασίας εἶναι *τά: οἶζω, ὀλοφύρομαι, ὀλολύζω* ἐπὶ δὲ μτβ. *τά: κλαίω, θρηγῶ* (τινα ἢ τι).

Στέργω (=ἀγαπῶ, εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι), πρτ.-ἔστεργον, στέρξω, ἄορ.-ἔστερξα, πρκ. στέρξας ἔχω, [καὶ β'-ἔστοργα Ἡροδ. ὑπερσ. στέρξας εἶχον. Παθ. στέργομαι, πρτ.-ἔστεργόμην, [μέσ. μέλ. παθ. στέρξομαι, παθ. ἄορ.-ἔστέρχθην, πρκ.-ἔστεργμαι, ὑπερσ.-ἔστέργποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. στοργή (ἐξ οὗ ἄστοργος, φιλόστοργος), στέστερκτός (ἐξ οὗ στερκτικός), στερκτέον.

Σημ. Θέμ. *στοργ-*. Τὸ ῥ. συντάσσεται αἰτιατικῇ: *στέργω τινὰ ἢ τι*. νώνυμα: *ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀρκοῦμαι (τινι), συναινῶ, χαίρω, ἡδομαι, τέμνω, εὐθυνοῦμαι, εὐφραίνομαι*.

Στερέω-ω καὶ στερίσκω (=ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος), πρτ.-ἔστέρο μέλ.-στερήσω, ἄορ.-ἔστέρησα, πρκ.-ἔστέρηκα, ὑπερσ.-ἔστερήκειν. Ἰ-στεροῦμαι καὶ στερίσκομαι καὶ (μετὰ σημ. καὶ παρακειμένου) στέρο (=εἶμαι ἐστερημένος), πρτ.-ἔστερούμην καὶ (μετὰ σημ. ὑπερσυντελ.) ἐστέρομην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. στερήσομαι, παθ. μέλ.-στερηθῆσομαι, παθ.

ἐστερήθην, πρκ. ἐστερημαι, ὑπερσ. ἐστερήμην. Ῥημ. στέρησις στέρη-
μα, ἀποστερητής, ἀπο-στερητέον.

Σημ. Θέμ. *στερ-* καὶ (προσλήψει τῶν προσφυμάτων *-ε-* καὶ *-ισκ-*) *στερ-ε-*
καὶ *στερ-ισκ-* (ὄρα εἰσαγ. § 15). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προ-
θέσεων: *ἀπό, σύν καὶ προαπο-*. Ὁ παθ. ἐνεστ. *στέρομαι* ἀναλαμβάνεται καὶ ὡς
πρκ=εἶμαι ἐστερημένος. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναληλυμένος: (*ἀπο*) *στερῶ* *ἐμαν-*
τὸν. Ἀντὶ τοῦ *στερῶ* λέγεται καὶ *ἀποστέρησιν ποιοῦμαι*. Συνώνυμα τῷ *στεροῦ-*
μαι εἶναι τὰ: *δέομαι, ἐνδέομαι, χεῖρῶ, ἀπορῶ*. Ἀντίθετα: *παρέχω, ἀποδίδωμι*.

Στεφανῶ-ω (=στεφανώνω) ὁμαλόν. Ῥημ. στεφάνωσις, στεφά-
νωμα, στεφανωτής (ἔξ οὗ στεφανωτικός), ἀστεφάνωτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *στέφανος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *στέφω*. Ἀντὶ τοῦ *στέφανω* λέγε-
ται καὶ: *στεφάνω γεραίρω τινὰ καὶ στέφανον δίδωμι τινι*. Ἀντὶ δὲ τοῦ
παθ. καὶ: *στεφάνους λαμβάνω παρὰ τινος*.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ *στεφανῶ* εἶναι τὸ *στέφω*, ὅπερ συνήθως εἶναι ποι-
ητ. καὶ μγν., παρὰ δ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστώτα, ἄορ. *ἔστωπα*
καὶ παθ. πρκ. *ἔστεμμαι* πάντες δ' οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀνεπληροῦντο ἐκ
τοῦ *στεφανῶ* ἢ τῶν περιφράσεων αὐτοῦ. Ῥημ. *στέφ-ανος, στεφ-άνη*.

Στοχάζομαι (=σκοπεύω, σημαδεύω, κρίνω, συμπεραίνω) ἀποθ.
μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐστοχαζόμην, μέσ. μέλ. στοχάσομαι, μέσ.
ἄορ. ἐστοχασάμην, πρκ. ἐστόχασμαι, ὑπερσ. ἐστοχάσμην. Ῥημ. στόχα-
σις, στόχασμα, στοχασμός, στοχαστής (ἔξ οὗ στοχαστικός), στοχαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *στόχος* (=στάλις, σταλίκι, σημεῖον, ἐρ' οὗ σκοπεύει τις) κατ'
ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθᾶς (λιθαδ-*j-ω*=) *λιθάζω*, καθ' ὃ καὶ γυμνὸς γυ-
μνάζω κλ.; κλ. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν στοχαδ, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ
ἐνεστώτος καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: 1) *ἐπι(ἐν)*
σημαίνω 2) *μέλλω, διανοοῦμαι, ἐν διανοίᾳ εἶμι, ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω*.

Στρατεύω (=ἐκστρατεύω), πρτ. ἐστράτευον, μέλ. στρατεύσω, ἄορ-
ἐστράτευσα, πρκ. στρατεύσας ἔχω [καὶ ἐστράτευνκα μγν.], ὑπερσ. στρα-
τεύσας εἶχον [καὶ ἐστρατεύκειν μγν.]. Μέσ. στρατεύομαι, πρτ. ἐστρα-
τεύόμην, μέσ. μέλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐστρατευσάμην, πρκ. ἐστρά-
τεύομαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην. Ῥημ. στρατεία, στρατεύσις (ἔξ οὗ στρα-
τεύσιμος), στράτευμα, ἀ-στράτευτος, στρατιετικός, ἐκστρατευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *στρατός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *στρώννυμι*) (κνρ=κατεστρωμένος,
ἐστρατοπεδευμένος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ
σύνθετον μετὰ τῆς *ἐπί*, ἐκ καὶ *σύν*. Τὸ στρατεύω καὶ στρατεύομαι οὐδὲν
ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. *σέβω* σημ. 1). Ἀντὶ τοῦ *στρα-*
τεύω λέγεται καὶ *στρατεῖαν ποιοῦμαι, στρατεῖαν ἄγω, ἐν στρατείᾳ (ἢ ἐπὶ*
στρατείᾳ) εἶμι. Παθ. δέ: *στρατεία γίγνεται*.

Στρατηγέω-ω (=εἶμαι στρατηγός), πρτ. ἐστρατήγουν, μέλ. στρα-
τηγήσω, ἄορ. ἐστρατήγησα, πρκ. ἐστρατήγηκα, ὑπερσ. ἐστρατηγήκειν,
μετ' ὄλ. μ. ἐστρατηγήκω ἔσομαι. Παθ. στρατηγούμαι, πρκ. ἐστρατή-
γημαι, τὰ δ' ἄλλα μγν. Ῥημ. [στρατήγησις], στρατήγημα, ἀστρατή-
γητος, στρατηγητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *στρατηγός*, ἔξ οὗ καὶ *στρατηγικός* καὶ
στρατηγιάω (ἔφετ.=ἐπιθυμῶ στρατηγίαν). Σηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ
ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-*ω*=) *κρατῶ*. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *ἀντί*, ὑπό,
σύν: *ἀντιστρατηγῶ* (=εἶμαι στρατηγὸς τῶν ἐνθρῶν ἢ ἀντιστρατηγός), *ὑποστρατη-*
γῶ (=εἶμαι ὑποστράτηγος) κλ. Ἀντὶ τοῦ *στρατηγῶ* λέγεται καὶ: *στρατηγός* εἶμι.

Στρατοπεδεύω (μτβ.=κάμνω στρατόπεδον, διαττάω τὸν στρατὸν νὰ στήσῃ που τὰς σκηνάς, νὰ καταλύσῃ ἄμτβ.=σκηνῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ), πρτ. ἐστρατοπέδευον, μέλ. στρατοπεδεύσω, ἀόρ. ἐστρατοπέδευσα, πρκ. στρατοπεδεύσας ἔχω [καὶ μτγν. ἐστρατοπέδευκα], ὑπερσ. στρατοπεδεύσας εἶχον καὶ μτγν. ἐστρατοπεδεύκειν]. Μέσ. στρατοπεδεύομαι, πρτ. ἐστρατοπεδεύομην, μέσ. μέλ. στρατοπεδεύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρατοπεδεύαμην, πρκ. ἐστρατοπεδεύομαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύμην. Ῥημ. στρατοπεδεύει, στρατοπέδευσις, στρατοπέδευμα, στρατοπεδευτής (ἐξ οὗ στρατοπεδευτικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *στρατόπεδον* (κυρ.=τὸ πεδῖον, τὸ ἐδαφος, ἐφ' οὗ εἶναι ἐσκηνωμένος ὁ στρατός) καὶ σχηματίζεται κατ' ἀνάλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Τὰ σύνθετα: *ἀπο-στρατοπεδεύομαι* (=μακρὰν στρατοπεδεύομαι), *ἐκ-στρατοπεδεύομαι* (=στρατοπεδεύω ἐξω), *μεταστρατοπεδεύομαι* (=μετατίθῃμι τὸ στρατόπεδον) καὶ *συστρατοπεδεύομαι* (=ὁμοῦ στρατοπεδεύω) εἶναι ἀποθετικά. Ἀντὶ τοῦ *στρατοπεδεύω* λέγεται καὶ *στρατόπεδον ἐγκαθίστημι, συνίστημι ἢ συνίσταμαι, στρατόπεδον ποιοῦμαι ἢ κατασκευάζομαι καὶ στρατοπέδω χρώμαι*. Τὸ ἄμτβ. *στρατοπεδεύω* καὶ τὸ (μέσ.) *στρατοπεδεύομαι* οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. *σέβω* σημ. 1). Ἀντίθετον τῷ *στρατοπεδεύω* εἶναι τὸ: *ἀναξεύννυμι*.

Στρεβλῶ-ῶ (=βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, στρεβλῶν, βασανίζω, ἐξαρθρῶ-μτφρ.=διαστρέφω, παρανοῶ), πρτ. ἐστρέβλουν, μέλ. στρεβλώσω, ἀόρ. ἐστρέβλωσα, πρκ. στρεβλώσας ἔχω, ὑπερσ. στρεβλώσας εἶχον. Παθ. στρεβλοῦμαι, πρτ. ἐστρεβλούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐστρεβλώθην, πρκ. ἐστρέβλωμαι, ὑπερσ. ἐστρεβλώμην. Ῥημ. στρέβλωσις, στρέβλωμα, στρεβλωτής (ἐξ οὗ στρεβλωτικός καὶ στρεβλωτήριος, -ιον).

Σημ. Ἐκ τοῦ *στρεβλῶς* (=διαστραμμένος, στραβός· ὁπερ ἐκ τοῦ *στρέφω*), ἐξ οὗ καὶ *στρέβλη* (=εἶδος βασανιστικοῦ ὄργάνου· κυρ. ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ *στρεβλῶς* κατ' ἀναβιβασμόν τόνου). Συνώνυμα *βασανίζω, αἰκίζομαι, δια(παρα)στρέφω, (κατα)τρέχω, κακόω, παρατείνω, [ἐξαρθρῶ ἢ ἐξαρθρῶ]* καὶ μτφρ. *παρερμηνεύω*.

Στρέφω (=γυρίζω ἐκ τοῦ ἐναντίου· μέρους ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κλίνω, γυρίζω, μεταβάλλω γνώμην κλ.), πρτ. ἐστρεφον, μέλ. -στρέψω, ἀόρ. ἔστρεψα, πρκ. στρέψας ἔχω [καὶ ἔστροφα μτγν.], ὑπερσ. στρέψας εἶχον [καὶ ἐστρόφειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, πρτ. ἐστρεφόμεν, μέλ. στρέψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρεψάμην, παθ. μέλ. β' -στραφήσομαι, παθ. ἀόρ. (α' σπαν. ἐστρέφθην καὶ) β' καὶ ὡς μέσ. ἐστράφημ, πρκ. ἐστράμμαι, ὑπερσ. -εστράμμην. Ῥημ. στοροφή, στρέψις, στρέμμα, στοροφεύς, στοροφίγξ, στορόβιλος, στρεβλῶς (οὗ τὸ θηλ. κατ' ἀναβιβασμόν τόνου ὡς οὗς. στρέβλη), στρεπτήρ, στρεπτός (ἐξ οὗ στρεπτικός), ἀναστρεπτέον.

Σημ. Θέμ. *στρεφ-*, ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν) *στρεφ-*, καὶ (κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α) *στραφ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ ἐν συνθέσει μέσον: *καταστρέφομαι*=κυριεύω, ὑποτάσσω. Τὸ ἐνεργητικὸν *στρέφω* ἰσοδυναμεῖ ἐνίοτε τῷ μέσῳ *στρέφομαι*, ὁπερ ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμένον: *στρέφω ἐμαυτόν*.

Στρώννυμι [καὶ ποιητ. στρόρνυμι καὶ μτγν. στορέννυμι ἢ στρωννύω] (=στρώνω), πρτ. ἐστρώννυμι [καὶ ἐστρώννυνον, μέλ. στρώσω καὶ στορέσω καὶ στορῶ], ἀόρ. ἐστόρεσα [καὶ μτγν. ἐστρώσα], πρκ. στορέσας ἔχω [καὶ ἐστρώκα μτγν.], ὑπερσ. στορέσας εἶχον [καὶ ἐστρώκειν μτγν.]. Παθ. στρόρνυμαι, πρτ. ἐστορνύμην, [παθ. μέλ. στρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστρώ-

θην ἢ ἐστορέσθην, μέσ. μέλ. στρώσομαι, μέσ. ἄόρ. ἐστρωσάμην ἢ ἐστορέσάμην, μτγν., πρκ. ἐστρωμαι, ὑπερσ. ἐστρώμην. Ῥημ. στρώσις, στρώμα, στρωμνή, στρωτὸς (καὶ σύνθετος ἄστρωτος), στρατὸς (καὶ Αἰολ. στροτός), στρωτής ἢ στρωτήρ) στέρονον.

Σημ. Θέμ. *στερ-* (πρβλ. λατ. *ster-no*), ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν μὲν καὶ ἀνατιυξίν τοῦ βραχέος α:) *στερ-*, *σταρ-* ἢ *στρα-*, (κατὰ τροπὴν δέ:) *στορ-*, ἐξ οὗ (κατὰ μεταθέσιν καὶ ἔκτασιν *στρο-* ἢ *στρω-*, ἐξ οὗ [προσλήψει τοῦ προσφ. *ννυ-κατ'* ἀναλογίαν τῶν *εἰς-ννυμι* συμφωνολήκτων, ὧν ὁ θεμ. χαρακτήρ σ ἀφομοιοῦται τῷ πομπένφ ν τοῦ προσφύματος *νν* πρβλ. (ζώσ-ννμι=ζώννυμι, καθ' ὃ ζώννυμι, κεδάννυμι κλ.) ὁ ἐνεστ. *στρώ-ννυ-μι* (ἀντὶ *στρώ-νυ-μι*) καὶ *στρω-ννύ-ω*. Ὁ προγ. πρτ. ἀπαντᾷ σύνθετος μετὰ τῆς *κατά*, ὃ δὲ παθ. ἐνεστώσ μετὰ τῆς *ὑπό*.

Συκοφαντέω-ω (=εἶμαι συκοφάντης, ὁᾶδιουργός, διαβάλλω), πρτ. ἐσυκοφάντην, μέλ. συκοφαντήσω, ἄόρ. ἐσυκοφάντησα, πρτ. σεσυκοφάντηκα, ὑπερσ. ἐσεσυκοφάντηκειν. Παθ. συκοφαντοῦμαι, πρτ. ἐσυκοφαντούμην, παθ. μέλ. συκοφαντηθήσομαι, παθ. ἄόρ. ἐσυκοφαντήθην, πρκ. ἐσυκοφαντήμαι, ὑπερσ. σεσυκοφαντημένος ἦν. Ῥημ. συκοφάντησις, συκοφάντημα, συκοφαντητός, συκοφαντητέος.

Σημ. Τὸ ὃ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *συκοφάντης* (ὅπερ ἐκ τοῦ *σῦκα φαίνω*), τοῦ καὶ *συκοφαντία* καὶ *συκοφαντικός*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ οὗ ἀπειθής (ἀπειθέω=) ἀπειθῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *συκοφάντης εἶμι* καὶ παθ. *συκοφαντία γίγνεται τινι*, *διαβάλλω*, *κατηγορῶ*, *καταγορεύω*, *ἐδιουργέω-ω*.

Συλᾶω-ω (=ἄρπάζω κρύφα, ἀφαιρῶ, ξεγυμνώνω), πρτ. ἐσύλων, μέλ. συλήσω, ἄόρ. ἐσύλησα, πρκ. σεσύληκα, ὑπερσ. ἐσεσυλήκειν. Παθ. συλῶμαι, πρτ. ἐσυλῶμην, παθ. μέλ. συληθήσομαι, [μέσ. μέλ. συλήσομαι, μτγν.], παθ. ἄόρ. ἐσυλήθην, πρκ. σεσύλημαι, ὑπερσ. ἐσεσυλήμην. Ῥημ. σύλησις, σύλημα, συλητής ἢ συλήτωρ, ἱεροσύλος (ἐξ οὗ ἱεροσύλια καὶ ἱεροσυλῶ).

Σημ. Ἐκ τοῦ *σύλη* ἢ *σύλα* (ἢ) (συγγ. τῷ *σῦλον*) (=1) τὸ δικαίωμα τοῦ μβάνειν ὡς ἐνέχυρον τὰ πλοῖα ἢ τὸ ἐν αὐτοῖς φορτίον ἐμπόρου τινός, ὅστις βεβαιώσεται· καὶ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ *συλᾶν* ξένα πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου). Συνώνυμα: *κλέπτω*, *ἄρπάζω*, *ὑφαρπάζω*, *ὑφαίρειν*, *γυμνῶ-ω*, *ληλατῶ*, *λωπιδυῶ*.

Συμμαχέω-ω (=εἶμαι σύμμαχος), πρτ. συνεμάχουν, μέλ. συμαχήσω, ἄόρ. συνεμάχησα, πρκ. σύμμαχος γέγονα (ἢ πεποιήμαι), ὑπερσ. σύμμαχος ἐγεγονέην (ἢ ἐπεποιήμην).

Σημ. Τὸ ὃ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σύμμαχος* (ὅπερ ἐκ τῆς *σύν+μάχαι*=συμπολεμῶ), ἐξ οὗ καὶ *συμμαχία* (=συνθήκη ἐπιθετικοῦ καὶ ἀμυντικοῦ πολέμου) *ἐπιμαχία* δὲ=ἀμυντικός πόλεμος). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κῆρτος (κράτέω=) *κρατῶ*. Ἀντὶ τοῦ *συμμαχῶ* λέγεται καὶ: *συμμαχίαν ποιοῦμαι*, *σύμμαχον ἔχω τινά*, *σύμμαχος γίγνομαι* καὶ παθ. *συμμαχία γίγνεται* (ἢ πράττεται).

Συναντάω-ω ἰδὲ ἀπαντῶ.

Συνασπιδῶ-ω (=συνενώνω τὴν ἀσπίδα) μόνον ὁ ἐνεστώσ, τὰ ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: *συμμάχομαι*, *συμβοηθῶ*, *συμπολεμῶ*.

Σημ. Τὸ ὃ εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς *σύν* καὶ τοῦ ἀχρήστου ἁπλοῦ *σπιδῶ*, ὅπερ ἐκ τοῦ *ἀσπίς*.

Συρίττω (=συρίζω), πρτ. ἐσύριττον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. συρίζομαι,

καί ενεργ. συρίζω, ἄορ. ἐσύριζα, πρκ. συρίζας ἔχω, ὑπερσ. συρίζας εἶχον. Παθ. συρίττομαι, τὰ δ' ἄλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. Ῥημ. συριγμῆ ἢ συρισμός, σύριγξις, σύριγμα ἢ σύρισμα, συρικτής ἢ συριστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σύριγξ*, -ιγγος· προβλ. σχηματισμὸν τοῦ ῥήματος *σαλπίζω*. *συρίττω* παρὰ μὲν ποιητ. καὶ μτγν. λέγεται *συρίζω*, παρὰ δὲ Ὀμηρεῦσι *συρίσσει*. Συνώνυμα: *ἀποδοκιμάζω* ἢ *συριγμοῖς ἀποδοκιμάζω*.

Σύρω (=σέρνω, τραυῶ), παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀείποτε σύνθετον: δύ. σύρω, πρτ. -ἔσυρον, μέλ. ἔλξω [καὶ μτγν. συρῶ], ἄορ. -ἔσυρα, πρκ. εἴλκω [ἢ -σέσυρα μτγν.], ὑπερσ. εἰλκύκειν [ἢ ἐσέσυρκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέλ. -σύρομαι, πρτ. ἐσυρόμην, [παθ. μέλ. β' συρήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐσύθην καὶ β' ἐσύρην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει], μέσ. ἄορ. ἐσυράμην, πρκ. σσύρμαι καὶ ὑπερσ. ἐσεσύρημην. Ῥημ. σύρμα, συρμός, συρμή, σύρτος, συρφετός.

Σημ. Θέμ. *σύρ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *σύρ-j* = *σύρρε* - *σύρ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *διά, ἐπί, ὑπό, ἀνά, ἀπὸ* καὶ *παρά*. Συνώνυμα: *ἔλκω, σπῶ, ἐπισπᾶμαι*.

Σφαγιαζομαι (=σφάζω πρὸς θυσίαν ζῶον, θυσιάζω· ἐπὶ στρατιωτῶν καὶ μάντεων) ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. καὶ σπν. μετὰ παθ. σημασίᾳ πρτ. ἐσφαγιαζόμην, μέσ. μέλ. σφαγιασσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσφαγιασάμην, [παθ. μέλ. σφαγιασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσφαγιασθῆν μτγν.], πρκ. τέθῃμαι, ὑπερσ. ἐτεθύμην. Ῥημ. σφαγιασμός, σφαγιαστήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *σφάγιον* (=τὸ πρὸς θυσίαν σφαζόμενον ζῶον) κατ' ἀνάγκην τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) *λιθάς* ὁδοντοφονολήζτου, καθ' ὃ καὶ ἀκρωτήριον-ἀκρωτηριάζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *σφαγιαδ-*. Τὸ ἐνεργ. *σφαγιαζώ* μτγν. Συνώνυμα ἰδὲ *θύω* σημ.

Σφάζω ἰδὲ σφάττω.

Σφάλλω (μτβ. =κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ καὶ πέσῃ, νὰ σκιάψῃ, καραορίπτω), πρτ. ἐσφαλλον, μέλ. σφαλῶ, ἄορ. ἐσφηλα [καὶ Δο. ἐσφᾶλα], πρκ. ἐσφαλκα, ὑπερσ. ἐσφάλκειν. Μέσ. σφάλλομαι (=περιπίπτειν εἰς σφάλμα, ἀτύχημα, ἀπατῶμαι), πρτ. ἐσφαλλόμην, μέσ. μέλ. σφαλοῦμαι, παθ. μελ. καὶ ὥς μέσ. σφαλήσομαι, παθ. ἄορ. β' καὶ ὥς μέσ. ἐσφάλλω, πρκ. ἐσφᾶλμαι, ὑπερσ. ἐσφάλλμην. Παθ. σφάλλομαι (=κλονοῦμαι), πρτ. ἐσφαλλόμην, παθ. μελ. σφαλήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσφάλην (=ἡττήθην), πρτ. ἐσφᾶλμαι (=ἡττημαι, βέβλαμμαι), ὑπερσ. ἐσφάλλμην. Ῥημ. σφάλμα, σφάλτης [=ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτώσιν φέρων, καὶ ἐν τῇ ὁδῷ λουμ. =ὁ εἰς σφάλμα ὑποπεσών], σφαλερός, ἀ-σφαλής, ἐπισφαλής.

Θέμ. *σφαλ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *σφάλ-j* =) *σφαλε*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἄορ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ πρτ. μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀνά, ἀπό, παρά*. Ἀντὶ τοῦ μέσου *σφάλλομαι* (οὐδένος τίθετον εἶναι το *κατορθώ*) λέγεται καί: *σφάλμα ποῶ*, παθ. δὲ *σφάλμα γίγναι*.

Σφάττω καὶ σπν. **σφάζω**, πρτ. ἐσφαττον καὶ σπν. ἐσφαζον, μτγν. σφαγᾶς ποιήσομαι [καὶ μτγν. σφάζω], ἄορ. ἐσφᾶξα, πρκ. σφαγᾶς πεποιήμαι [ἢ ἐσφακα], ὑπερσ. σφαγᾶς ἐπεποιήμην [ἢ ἐσφάκειν]. Παθ. καὶ μτγν. σφάττομαι καὶ σπν. σφάζομαι, πρτ. ἐσφαττόμην καὶ ἐσφαζόμην, πρκ. ἐσφαγμαι.

μέλ. β' σφαγήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐσφάγην [καὶ α' ἐσφάχθην ποιητ. καὶ Ἡροδ.], μέσ. μέλ. σφάζομαι, μέσ. ἄορ. -ἐσφαζάμην, πρκ. ἐσφάγμαι, ὑπερσ. ἐσφάγμην. Ῥημ. σφαγή (ἐξ οὗ σφάγιον), σφαγεὺς (ἐξ οὗ σφαγεῖον), σφαγίς, σφάκτης (ἐξ οὗ σφακτικός), σφάκτρον (=ἡ διὰ τὸ σφάξιμον πληρωμή), σφάσανον (ἀντὶ σφάσανον), σφακτός, σφήξ.

Σημ. Θέμ. σφακ- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: σφακ-j-ω=σφάτω) καὶ (κατὰ μετέπτασιν τοῦ χαράκτιρος κ εἰς j προσελθούσαν ἐκ τοῦ μέλ-λοντος, ἐν ᾧ συμπύκνουνται τὰ εἰς -κ+σω=ξω) σφαγ- (ἐξ οὗ τὸ σφαγ-j-ω=σφάζω). Τὸ σφάττω καὶ τὸ παθ. σφάττομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ τῆς ἀπό, ἐπί, κατὰ καὶ πρό. Τὸ δὲ μέσ. εὐρήται ἀείποτε σύνθετον: ἀποσφάττομαι καὶ ἄορ. ἀπεσφαζάμην (=ἀπέσφαξα ἑμαυτόν), λέγεται δὲ καὶ ἀνολελυμένως: σφάτω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ σφάττω λέγεται καὶ: σφαγὰς ποιοῦμαι (τὸ δὲ σφαγὰς ποιῶ=γίγνομαι αἷτιος σφαγῶν) ὅρα ποιῶ σημ. 2) καὶ παθ. σφαγαὶ γίνονται. Συνώνυμα ἰδὲ θύω σημ. 2.

Σφενδονάω-ω (=σφενδονίζω, ῥίπτω διὰ τῆς σφενδόνης λίθους κλ., περιστρέφω ὥς σφενδόνην, ἐκσφενδονίζω), πρκ. ἐσφενδόνων, μέλ. σφενδονήσω, ἄορ. ἐσφενδόνησα, πρκ. σφενδονήσας ἔχω, ὑπερσ. σφενδονήσας εἶχον. Παθ. σφενδονῶμαι, πρκ. ἐσφενδονώμην, πάντα δὲ τὰλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. σφενδόνῃσις, σφενδόνημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σφενδόνῃ, ἐξ οὗ καὶ σφενδονήτης, ἐξ οὗ σφενδονητικός. Τὸ σφενδονίζω καὶ σφενδονίζομαι μτγν.

Σφετερίζω (=κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκιοποιῶμαι), πρκ. ἐσφετέριζον, μέλ. σφετεριῶ, ἄορ. ἐσφετέρισα, πρκ. σφετερίσας ἔχω, ὑπερσ. σφετερίσας εἶχον. Μέσ. σφετερίζομαι, πρκ. ἐσφετερίζομην, μέσ. μέλ. σφετεριόυμαι, μέσ. ἄορ. ἐσφετερισάμην, πρκ. ἐσφετέρισμαι, ὑπερσ. ἐσφετερισμην. Ῥημ. σφετέρισις, σφετερισμός, σφετεριστής.

Σημ. Ἐκ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας σφέτερος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐριδ-j-ω=) ἐρίζω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν σφετερίδ-. ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρκ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ἐνεργ. σφετερίζω οὐδόλως διαφέρει τοῦ μέσου σφετερίζομαι ὅρα σέβω=σέβομαι σημ. 1. Συνώνυμα: ἰδιοῦμαι-οῦμαι, οἰκιοῦμαι, νοσφίζομαι, ὑφαιροῦμαι.

Σχετλιάζω (=νομίζω ἑμαυτὸν σχέτλιον, ἄθλιον, ταλαίπωρον, παρὰ-πονοῦμαι, ἀγανακτῶ), πρκ. ἐσχετλιάζον, μέλ. σχετλιάσω, ἄορ. ἐσχετλίσα, πρκ. σχετλιάσας ἔχω, ὑπερσ. σχετλιάσας εἶχον. Ῥημ. σχετλιασμός, σχετλιαστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ σχέ-τλ-ιος (=καρτεριός, ἄθλιος), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔχω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθαδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἐτοιμος-ετοιμάζω κλ. Συνώνυμα ἰδὲ ὀργίζω σημ. 2.

Σχίζω, πρκ. ἐσχίζον, μέλ. σχίσω, ἄορ. ἐσχίσα, πρκ. σχίσας ἔχω, ὑπερσ. σχίσας εἶχον. Παθ. καὶ μέσ. σχίζομαι, πρκ. ἐσχίζομην, παθ. μέλ. σχισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐσχίσθην, πρκ. ἐσχίσμαι, ὑπερσ. ἐσχίσμην καὶ μετ' ὅλ. μ. ἐσχισμένος ἔσομαι. Ῥημ. σχίσις, σχίσμα (ἐξ οὗ σχισματικός καὶ σχισματώδης), σχισμός, σχίζα, σχίδη, σχιστός, ἄσχιστος, ὀλόσχιστος.

Σημ. Θέμ. σκιδ- ἢ σχιδ- (πρβλ. λατ. scind-o) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ.-

σχιδ-j-)= σχιζ-. Συγγενὲς τῷ σχίζω εἶναι τὸ σχάζω (=χαράζω μὲ τὸ νυστέρι, σχίζω, ῥίπτω κάτω), ὅπερ εὐχρηστον παρ' Ἀττικοῖς μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ἔσχασα. Συνώνυμα: ῥήγγνυμι, κόπτω, τέμνω, ἀνατέμνω, διατέμνω, διαιρῶ.

Σχολάζω (=ἀργῶ, εἶμαι εὐκαιρος, εὐκαιρῶ καὶ ἀσχολοῦμαι εἰς τι), πρτ. ἐσχόλαζον, μέλ. σχολήν ἄξω [καὶ μτγν. σχολάσω], ἀόρ. ἐσχόλασα, πρκ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. ἐσχολάκειν. Ῥημ. σχόλασις, σχολαστής (ἐξ οὗ σχολαστήριον καὶ σχολαστικὸς).

Σημ. Ἐκ τοῦ σχολή [ἐξ οὗ καὶ σχολεῖον καὶ σχολαῖος] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ λιθάς (λιθάδ-j-ω=) λιθάζω, καθ' ὃ καὶ ἀνάγκη-ἀναγκάζω κλ. Ὁθεν θέμα ἀναλογικὸν σχολαδ- ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἀργῶ, ἐστὶ μοι σχολή, σχολήν ἄργω καὶ σχολήν ποιοῦμαι (πρὸς τι) καὶ Παθ. σχολή γίγνεται ἀπὸ τινος.

Σώζω, πρτ. ἔσφωζον, μέλ. σῶσω, ἀόρ. ἔσφωσα, πρκ. σέσωκα, ὑπερσ. ἔσεσώκειν καὶ σεσφκῶς ἦν, μεν' ὁλ.μ. -σεσφκῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. σῶσομαι, πρτ. ἐσφώζομην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. σωθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐσώθην, μέσ. μέλ. σῶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσφάμην, πρκ. σέσωμαι καὶ σέσωμαι, ὑπερσ. ἔσεσώμην καὶ ἔσεσώσμην. Ῥημ. σῶμα, σωτήρ (ἐξ οὗ τὸ θηλ. σώτειρα, καὶ τὸ σωτήριος), σῶστης, σῶστρον, σφωστὸς καὶ σωτὸς (ἐξ οὗ ἄσματος, ἐξ οὗ ἄσωτία), σφωστέος καὶ σωτέος, δια-σφωστέον.

Σημ. 1. Θέμ. (σσιδ=) σφδ- καὶ (σσι=) σω-. Ἐκ τοῦ θέμ. σω- σχηματίζεται ὁ παθ. μέλ. ἀόρ., ὁ πρκ. σέσωμαι καὶ ὑπερσ. ἔσεσώμην, καὶ τὰ ῥηματικά σῶμα, σωτήρ, σωτὸς καὶ σωτέος, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρόνοι καὶ τὰ ῥημ. ἐκ τοῦ θέμ. σφδ-. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέματι -j-: (σφδ-j-ω=) σφῶζω, (ἐ-σφδ-j-ον=) ἔσφωζον κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: διά, ἐκ, ἀνά, συνδια- κλ. Τὸ μέσον σῶζομαι εἶναι καὶ αὐτοπαθὲς καὶ πλάγιον ἢ περιποιητικόν· οἷον σῶζομαι=σῶζω ἑμαυτὸν καὶ σῶζω τι ἑμαυτῷ· ἐσώθην=ἔσφωσα ἑμαυτὸν καὶ ἔσφωσά τι ἑμαυτῷ. Ἀντι τοῦ παθ. σῶζομαι λέγεται καὶ: σωτηρίας τυγχάνω ὑπὸ τινος.

Σημ. 2. Συνώνυμα: τηρῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω, ἀποτρέπω, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω. Ἀντίθετα: ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ, λυμᾶινμαι.

Σωμασκέω-ω (=γυμνάζω τὸ σῶμά μου), πρτ. ἤσκουν τὸ σῶμα ἢ ἐσωμάσκουν, μέλ. σωμασκήσω, ἀόρ. ἐσωμάσκησα, πρκ. ἤσκηκα τὸ σῶμα, ὑπερσ. ἤσκηκεν τὸ σῶμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σῶμα καὶ ἀσκέω-ω. Γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως ὡς καὶ τὸ σωμασμία μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος· ὅρα μεταχειρίζω σημ. Τὸ σωμασμός ἄχρηστον. Ἀντὶ τοῦ σωμασκέω λέγεται καὶ: ἀσκέω τὸ σῶμα, γυμνάζω τὸ σῶμα· καὶ παθ. τὸ σῶμα ἀσκεῖται· ὡς μτβ. δὲ εἶναι τὸ: σωμασμίαν ἐμποῖω.

Σωφρονέω-ω (=εἶμαι σόφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), πρτ. ἐσωφρόνουν, μέλ. σωφρονήσω, ἀόρ. ἐσωφρόνησα, πρκ. σεσωφρόνηκα, ὑπερσ. ἐσεσωφρόνηκεν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαγτᾶ μόνον ἢ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ῥημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, σωφρονητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ σόφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ σῶς καὶ φρῆν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτβ. σωφρονίζω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀνθός (ἀνθῶ-ω=) ἀνθῶ, καθ' ὃ καὶ εὐδαίμων-εὐδαιμονῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ σωφρονῶ λέγεται καὶ σόφρων εἰμί.

Σωφρονίζω (=κάμνω τινά σώφρονα), πρτ. ἐσωφρονίζον, μέλ. σωφρονιστής ἔσομαι [ἢ σωφρονιῶ], ἀόρ. ἐσωφρονίσσα, πρκ. σωφρονιστής γέγονα [ἢ σεσωφρονίκα], ὑπερσ. σωφρονιστής ἐγεγόνειν [ἢ ἐσεσωφρονίκειν]. Παθ. σώφρων γίγνομαι, πρτ. σώφρων ἐγινόνμην, μέλ. σώφρων γενήσομαι, ἀόρ. ἐσωφρονίσθην, πρκ. σεσωφρονίσμαι, ὑπερσ. ἐσεσωφρονίσμην. ῥήμ. σωφρονίσις, σωφρονίσμα, σωφρονισμός, σωφρονιστής (ἐξ οὗ σωφρονιστήριον καὶ σωφρονιστικός), σωφρονιστήρ, ἀσωφρόνιστος, σωφρονιστής, -ύος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σώφρων (ἐξ οὗ καὶ σωφρονικός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-*j*-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ εὐδαίμων-εὐδαιμονίζω. Ὅθεν δέμ. ἀναλογικὸν σωφρονίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀντὶ τοῦ σωφρονίζω λέγεται καὶ: σωφρονιστής εἰμί τινος ἢ σάφρονά τινα ποιῶ καὶ παθ. σάφρων γίγνομαι.

Τ

Ταγεύω (ἀμτβ.=εἶμαι ταγός, ἀρχηγός, ἄρχω, δυναστεύω), πρτ. ταγός ἦν ἢ ἐτάγευον, μέλ. ταγός ἔσομαι ἢ ταγεύσω, ἀόρ. ἐτάγευσα, πρκ. ταγός γέγονα, ὑπερσ. ταγός ἐγεγόνειν. Παθ. ταγεύομαι (=ὑπὸ ταγοῦ διιοκοῦμαι), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. ῥήμ. ταγεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταγός (=ἄρχων), ὅπερ ἐκ τοῦ τά(τ)ισω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ὅθεν θ. ἀναλογικὸν ταγευ-. Ἀντὶ τοῦ μτβ. ταγεύω λέγεται καὶ καθίστημί τινα ταγόν, καὶ παθ. καθίσταμαι ταγός. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: ἄρχω, [ἀνάσσω], βασιλεύω, δυναστεύω, δεσπόζω, κρατῶ, ἡγεμονεύω, ἡγοῦμαι, τυραννέω, τυράννω, ταγός εἰμί.

Ταλαιπωρέω-ῶ (ἀμτβ.=κακοπαθῶ, μεγάλους καὶ δυνατοὺς κόπους ὑποφέρω καὶ κυρίως μτβ.=κάμνω τινά ταλαίπωρον, καταπονῶ, βασανίζω, κουράζω), πρτ. ἐταλαιπώρον, μέλ. ἀμτβ. ταλαίπωρος ἔσομαι καὶ μτβ. κακώσω, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαιπώρηκα, ὑπερσ. ἐτεταλαιπωρήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι, πρτ. ἐταλαιπωρούμην, μέσ. μέλ. ὥς παθ. ταλαιπωρήσομαι, παθ. ἀόρ. ὥς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, πρκ. τεταλαιπωρημαι, ὑπερσ. ἐτεταλαιπωρήμην. ῥήμ. ταλαιπώρησις (=κακοπάθεια), τσλαιπώρημα (=κόπος, μόχθος, ἀθλιότης).

Σημ. Ἐκ τοῦ ταλαίπωρος (ὅπερ εἶναι παρασηματισμός τοῦ ποιητ. ταλαπερίως [ὅπερ ἐκ τοῦ (ταλάω=) τλάω καὶ πείρα] (=ὁ ὑπομείνας πολλὰς δοκιμὰς τῆς τύχης, ὁ πολυπαθής), ἐξ οὗ καὶ ταλαιπωρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Τὸ δ' ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί, πρὸς καὶ συνδια-. Λέγεται δὲ καὶ ταλαίπωρός εἰμι. Συνώνυμα: ἰδὲ βασανίζω σήμ.

Ταμιεύω (ἀμτβ.=εἶμαι ταμίας), πρτ. ἐταμίευον, μέλ. ταμιεύσω, ἀόρ. ἐταμίευσα, πρκ. ταμίας γέγονα [καὶ τεταμίευκα μτγν.], ὑπερσ. ταμίας ἐγεγόνειν [καὶ ἐτεταμιεύκειν μτγν.]. Μέσ. ταμιεύομαι (=μεταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν), πρτ. ἐταμιεύομην, μέσ. μέλ. ταμιεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐταμιεύσάμην, πρκ. τεταμίευσμαι, ὑπερσ. ἐτεταμιεύμην. ῥήμ. ταμιεῖα, ταμιεύσις (ἐξ οὗ ταμιεύσιμος), ταμίευμα, ταμιεῖον [καὶ μτγν. ταμιεῖον], ταμιευτήριο, ταμιευτικός, ἀταμιεύτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταμίας (ὅπερ ἐκ τοῦ τέμνω), ἐξ οὗ καὶ ταμιακός. Σχηματίζε-

ται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. "Οθεν θ. ἀναλογικὸν ταμεν-. Ἀντὶ τοῦ ταμεῖν λέγεται καὶ ταμίας εἰμὶ καὶ μτβ. ταμίαν τινα καθίστημι (ἢ ποιῶ). Συνώνυμον τῷ ταμεῖν-ομαι εἶναι τὸ φεῖδ-ομαι.

Ταπεινώ-ω (=χαμηλώνω, σμικρύνω, ταπεινώνω τὸ φρόνημα, ἐξευτελίζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ταπεινώσις, ταπεινώμα, ταπεινωτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταπεινός (=χαμηλός) [ὅπερ ἐκ τοῦ δάπος (=ἔδαφος) δαπεινός (=δαπεινός)], ἐξ οὗ καὶ ταπεινότης. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: χαλάω, καθήμι, ἐλαττώ-ω, εἰς ταπεινότητά τινα καθίστημι, ταπεινόν τινα ποιῶ καὶ ταπεινὸν παρέχω.

Ταράττω ἢ ταράσσω (=ταράζω, εἰς ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατώνω, ἀνακινῶ), πρτ. ἐτάρατ(σ)ον, μέλ. -ταράξω, ἄορ. ἐτάραξα, πρκ. ταραχὴν παρέσχηκα (ἢ τάραχον ἐξεύργασμαι), ὑπερσ. ταραχὴν παρῃσχήκειν (ἢ τάραχον ἐξεύργασμην) [καὶ παρὰ μτγν. πρκ. τετάραχα (καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν Ἰων. ὁ ἐπικ. τέτρηχα ἄμτβ. = εἰς κίνησιν, εἰς ταραχὴν εὐρίσκομαι, εἶμαι μεταβλημένος), ὑπερσ. ἐτεταράχην]. Μέσ. καὶ παθ. ταράττ(σ)ομαι, πρτ. ἐταραττ(σ)όμην, μέσ. μέλ. καὶ ὥς παθ. ταράξομαι, παθ. μέλ. ταραχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐταράχην, πρκ. τετάραγμα, ὑπερσ. ἐτεταράγμην. Ῥημ. τάραχος, ταραχή, τάραξις, τάραγμα, ταραγμός, ταρακτής (ἐξ οὗ ταρακτικός), ταρακτωρ, τάρακτρον, ταρακτός (ἐξ οὗ ἀτάρακτος).

Σημ. 1. Θέμ. *ταραχ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *ταραχ-j-w* =) *ταράττω ἢ ταράσσω* καὶ κατὰ συγκοπὴν *θράττ(σ)ω* (δὲ ἴδῃ). Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνῆεν α βραχὺ (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *ἀνά, διά, ἐκ, σύν*.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. *ταράττ(σ)ω* λέγεται καί: *ταραχὴν ποιῶ (ἢ παρέχω), ταραχὰς ἐμποιῶ, τάραχον ἐξεργάζομαι, εἰς ταραχὴν καθίστημι* τιν· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. *ταράττω* ἐμμαντὸν καὶ ἄμτβ. *ἐν ταραχῇ εἰμι, εἰς ταραχὴν καθίσταμαι* ἢ *εἰς ταραχὴν καθίστημι ἐμμαντόν*· καὶ ἀντὶ τοῦ παθητ.: *τάραχος (ἢ ταραχή) γίγνεται, ταραχὴ ἐμπίπτει*. Συνώνυμα ἰδὲ *σπεύδω* σημ. 2.

Τάττω ἢ τάσσω (=εἰς τάξιν βάλλω τι, τακτοποιῶ, προσδιορίζω, διατάσσω), πρτ. ἐταττ(σ)ον, μέλ. τάξω, ἄορ. ἐτάξα, πρκ. τέταχα, ὑπερσ. ἐτετάχην. Μέσ. καὶ παθ. τάττ(σ)ομαι, πρτ. ἐταττ(σ)όμην, μέσ. μέλ. -τάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐταξάμην, παθ. μέλ. ταχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὥς μέσ. ἐτάχην, πρκ. τετάγμα, ὑπερσ. ἐτετάγμην, καὶ μετ' ὀλ. μ. τετάξομαι. Ῥημ. τάξις, [ταγὴ (1)], τάγμα, τάγος, τακτός (ἐξ οὗ ἄτακτος, εὐτακτος, κλ.), τακτέος.

Σημ. Θέμ. *τακ-*, καὶ (κατὰ μεταπτώσιν τοῦ κ εἰς γ προελθοῦσαν ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ ἄορ., ἐν ᾧ συμπίπτουσι τὰ εἰς κ+σω καὶ γ+σω καὶ χ+σω =ω) *ταγ-* ἢ *ταχ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *τακ-j-w* =) *τάττ(σ)ω* (ὄρα *πράττω* σημ.). Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνῆεν α βραχὺ (ὄρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: *ἀπό, ἀντί, διά, ἐπί, κατά, παρὰ, πρὸς, πρό, σύν* κλ. Ἀντὶ τοῦ *τάττω* λέγεται καί: *εἰς τάξιν τίθεμαί τι*.

(1) Ἐκ τοῦ *ταγὴ* (διάταξις, βασιλικὴ δωρεὰ καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ξῆν ἀναγκαίων· ἐν δὲ τῇ ὁμιλουμένῃ = ἡ τροφή ἢ τοῖς κτήνεσι διδομένη) παράγεται τὸ τῆς ὁμιλουμένης *ταγίνιον* ἢ *ταῖνιον* (=τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον, ἡ δωρεὰν ὠρισμένη ἐπιούσιος τροφή) καὶ τὸ *ταγίζω* ἢ *ταῖζω* (=ψωμίζω, τρέφω).

εις τάξιν καθίσταμαι, τάξιν ποιοῦμαι, ἔχω τι ἐν τάξει, ἔχω τὴν τάξιν, τὴν τάξιν ποιοῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου τάττομαι (ὅπερ εἶναι καὶ αὐτοπαθὲς καὶ πλάγιον καὶ περιποιητ.) καὶ τάττω ἑμαυτόν, καὶ τάττω τι ἑμαυτῷ. Ἀντὶ τοῦ συντάττω λέγεται καὶ τὴν σύνταξιν ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ προστάττω καὶ τὴν πρόσταξιν ποιοῦμαι.

Ταφρεύω (=κάννω τάφρον, χάνδακα), μέλ. ταφρεύσω, ἄορ. ἐτάφρευσα, πρκ. τάφρον πεποιήμαι, ὑπερσ. τάφρον ἐπεποιήμην. Παθ. πρκ. τετάφρευμαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστικῶς. Ῥημ. ταφρεῖα, τάφρευσις, τάφρευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ τάφρος (ὅπερ συγγενὲς πρὸς τὸ τάφος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ καὶ τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ ταφρεύω λέγεται καὶ τάφρον ποιοῦμαι καὶ παθ. τάφρος γίγνεται.

Ταχύνω (μτβ.=κάννω τι ταχέως· ἀμτβ.=σπεύδω, βιάζομαι), πρκ. ἐτάχυνον (ἐπ-), ἄορ. ἐτάχυνα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: ταχύς εἰμι ἀμτβ.), ποιοῦ τι ταχέως (μτβ.) ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἐπι-τάχυνσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταχύς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-j-ω=ἀμύνω=) ἰμύνω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ταχύν-. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί: ἐπιταχύνω (μτβ.=βιάζω ἐνεργῶ νᾶ γίνῃ τι ταχέως). Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. ταχύνω λέγεται καὶ: ταχύς εἰμι. Συνώνυμα ἰδὲ σπεύδω σημ. 2. Ἀντίθ.: μέλλω, βραδύνω.

Τείνω (=ἐκτείνω, τεντώνω), πρκ. ἔτεινον, μέλ. -τενῶ, ἄορ. ἔτεινα, πρκ. -τέτακα, ὑπερσ. -ἐτετάκειν, Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι, πρκ. ἐτεινόμεν, παθ. μέλ. -ταθήσομαι, παθ. ἄορ. -ἐτάθην, μέσ. μέλ. τενοῦμαι, ἰός. ἄορ. -ἐτεινάμην, πρκ. τετάμαι, ὑπερσ. ἐτετάμην. Ῥημ. τόνος, τάεις, τένων, ἀτενής, τατός, τατέον.

Σημ. Θέμ. τεν- καὶ (κατὰ συγκοπὴν τν-, ἐξ οὗ ταν- ἢ) τα- Ἐκ τοῦ θέμ. τεν- πορσλήψαι τοῦ προσφύματος -j- σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. (τέν-j-ω=τέννω) τείνω. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. α' σχηματίζονται ἐκ τοῦ ρωνηεντολήκτου θέμ. τα-. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ὑπό, ἀνά, ἀντί, διά, ἐκ, ἐπί, παρά, πρό, σύν, περί, ὑπέρ κλ. Ὁ παθ. ἄορ. ἐτετάθην καὶ ἐξετάθην ἔχει ἐνίοτε καὶ μέσσην σημασίαν. Ἐνίοτε λαμβάνονται μτβ. τὰ: παρατείνω (=πλάγως ἢ ἐμπροσθεν τινος ἐκτείνομαι) καὶ συντείνω (=σπεύδω) καὶ τὸ ἀπλοῦν τείνω.

Τειχίζω (=κτίζω τεῖχος, περιβάλλω διὰ τεῖχους, περιτειχίζω), πρκ. ἐτειχίζον, μέλ. τειχιῶ, ἄορ. ἐτειχίσα, πρκ. τετειχίκα, ὑπερσ. ἐτετειχίκειν, μετ' ὅλ. μ. -τετειχικῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. τειχίζομαι, πρκ. ἐτειχίζομην, παθ. μέλ. τειχισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτειχίσθην, μέσ. μέλ. τειχιούμαι, μέσ. ἄορ. ἐτειχισάμην, πρκ. τετειχίσμαι, ὑπερσ. ἐτετειχίσμην. Ῥημ. τείχισις, τείχισμα, τείχισμός, τείχιστής, ἀ-τείχιστος, τειχιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τεῖχος (τὸ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω=) ἐλπίζω, καθ' ὃ καὶ νόμος-νομίζω κλ. Ὅθεν ἀναλογικὸν θέμ. τειχίδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλην τοῦ ἐνεστ. καὶ πρκ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ ὅ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν ι βραχὺ (ὅρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀποτειχίζω (=διὰ τεῖχους κλείω), ἐπιτειχίζω (=ἐγγείρω τεῖχος κατὰ τινος), ἐντειχίζω, περιτειχίζω κλ.

Τειχομαχέω-ω (=μάχομαι κατὰ τεῖχους), καὶ πρκ. ἐτειχομάχουν, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκφέρονται περιφραστικῶς.

Σημ. τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ τειχομάχης ἢ τειχομάχος (ὅπερ ἐκ

τοῦ τείχος καὶ μάχομαι), ἐξ οὗ καὶ *τειχομαχία* [καὶ *τειχομαχικός*]. Σχηματίζεται δὲ ἢ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ης σιγμολήκτων: ἀπειθής (θ. ἀπειθεὶς) ἀπειθέω-ω, ἢ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων: κράτος (θεμ. κρατέω-) κρατέω-ω. Ὡς παθ. τοῦ *τειχομαχῶ* λαμβάνεται ἡ περιφράσις *τειχομαχία καθίσταται*. Ἀντὶ τοῦ *τειχομαχῶ* λέγεται καί: προσβάλλω τῷ τείχει προσβάλλω τῷ τειχίσματι (ἢ τῷ ἐρύματι).

Τεκμαίρομαι (=ὀρίζω, προσδιορίζω, συμπεραίνω) ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ. πρτ. ἐτεκμαιρόμην, μέσ. μέλ. τεκμαροῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐτεκμηράμην, πρκ. τέκμαρσιν ἔσχηκα, ὑπερσ. τέκμαρσιν ἔσχηκην. Ῥημ. τέκμαρσις, τεκμαρτός (ἐξ οὗ τεκμαρτικός, δυστέκμαρτος καὶ ἀτέκμαρτος, ἐξ οὗ ἀτεκμαρτως), τεκμαρτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *τέκμαρ* (=τέλος, ὄριον· ὅπερ ἐκ θεμ. *τέκ-* τοῦ *τίκτω*) ἐξ οὗ καὶ *τεκμήριον*. Τὸ ῥ. ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμα -ι-: (τεκμάρ-ι-ομαι=) *τεκμαίρομαι* κλ. Ἰαρά ποιητ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἔνεργ. τύπος *τεκμαίρω*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *τέκμαρσιν ἔχω*, *εἰκάζω*, *τοσπάζω*, *συλλογίζομαι*, *προβάλλομαι*, *ὀρίζω*, *σημαίνω*.

Τεκμηριώω-ω (=διὰ τεκμηρίων ἀποδεικνύω, καταδεικνύω) καὶ ἄορ. ἐτεκμηρίωσα, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπαροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: *τεκμήριον ποιῶ ἢ τεκμήριον παρέχομαι*. Ῥημ. τεκμηρίωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τεκμήριον*· ὅρα *τεκμαίρομαι* σημ.

Τελέθω (=εἶμαι τετελεσμένος, εἶμαι, ὑπάρχω), μόνον ὁ ἔνεστος παρὰ τε ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: εἰμί, γίγνομαι, ὑπάρχω.

Σημ. Ἐκ *τελέω-ω*, ὅπερ ἐκ ῥίζης *τελεσ-* τοῦ *τέλος*.

Τελευτάω-ω (=τελειώνω, ἐκπληρῶ, ἀποθνήσκω), πρτ. ἐτελεύτων, μελ. τελευτήσω, ἄορ. ἐτελεύτησα, πρκ. τετελεύτηκα, ὑπερσ. ἐτετελεύτηκην καὶ τετελευτηκώς ἦν. Παθ. τελευτῶ ὑπό τινος (=φονεύομαι ὑπό τινος), μέσ. μέλ. ὡς παθ. τελευτήσομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφρ.: *τελευτῆς τυγχάνω*. Ῥημ. ἀτελεύτητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *τελευτή*. Ἀντὶ τοῦ *τελευτῶ* λέγεται καί: *τελευτῶ τὸν βίον ἢ τοῦ βίου, τελευτῇ τοῦ βίου ποιοῦμαι καὶ τέλος ἔχω*. Ἀντὶ τοῦ παθ. *τελευτῶμαι* λέγεται καί: *τελευτῆς τυγχάνω*. Τὸ δὲ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένον: *τελευτῶ ἑμαυτόν*.

Σημ. 2. Τὸ *τελευτῶ* μετοχικῶς ἐκφερόμενον μετ' ἄλλου ὀρηματος ἔχει σημασίαν ἐπιρρηματικὴν οἷον *τελευτῶν εἶπε*=τελευταῖον εἶπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόλου εἶπε κλ. Οἱ μὲν Ἀττ. «*τελευτῶν ἐποίησα*, *τελευτῶσα ἐποίησα* καὶ *τελευτῶντες ἐποίησαν*» λέγουσιν· οἱ δὲ κοινοὶ «*τελευταῖον*» λέγουσι (Θ. Μάγιστρος).

Σημ. 3 Συνώνυμα: 1) *τελειῶ, περαίνω, ἀνύτω, περατόν, ἐξεραζέομαι, λήγω* (καθ' ὃ καὶ ἡ σύνταξις τοῦ *τελευτῶ*: *τελευτῶ τοῦ βίου*, ἀλλὰ καὶ *τελευτῶ νηιτὸν βίον*), *πέρας ἢ τέλος ἔχω*· 2) *ἀποθνήσκω*. Ἀντίθετα: *ἀρχομαι, ζῶ*.

Τελέω-ω (=ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω· καὶ ἐπὶ ἀποδόσεως χρημάτων καὶ φόρων=πληρώνω), πρτ. ἐτέλουν, μέλ. τελῶ, ἄορ. ἐτέλεσα, πρκ. τέλεκα, ὑπερσ. -ἐτετέλεκεν. Παθ. τελοῦμαι, πρτ. ἐτελοῦμην, παθ. μέλ. -τελεσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτελέσθη, μέσ. ἄορ. ἐτελεσάμην, πρκ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. -ἐτετελέσμην. Ῥημ. τέλεισις, τελετή, τέλεσμα, τελεσμός, τελεστής (ἐξ οὗ τελεστήριον, καὶ πληθ. τελεστήρια (ιερά)=εὐχαριστήριος θυσία δι'.

εὐτυχῇ ἔκβασιν πράγματός τινος· καὶ τελεστικός), τελεστός (ἐξ οὗ ἀτέλεστος), ἐπιτελεστός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τέλος. Θέμ. τελοσ-: τελέσ-ω (καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ὡς μεταξὺ φωνηέντων)=τελέω-ᾠ, καθ' ὃ καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν εἰς -ος μὴ σιγμοληκτων: νόσος-νοσῶ, πλοῦτος-πλουτῶ κλ., κλ. Ἐν τῷ ᾠορ. (ἐτέλεσ-σα=) ἐτέλεσα ἐγένετο ἀπλοποιήσις τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ δὲν ἐγένετο ἔκτασις. Τὸ τελῶ ὡς καὶ τὰ καλῶ, ἁλῶ, ἀκοῦμαι ἔχουσι σινηροημένον μέλλοντα. Τὸ ῥ. ὅπαντ' αὖ καὶ σύνθετον μετα τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, πρὸς, ὑπὸ κλ. Τὰ σύνθετα διατελῶ καὶ συντελῶ ἀμπβ. Ἀντὶ τοῦ τελῶ λέγεται καί: τέλος ἐπιτίθῃμι τινα καὶ καθ. τέλος λαμβάνω, τέλος ἔχω καὶ ἐπιτελεῖς γίγνεται τι. Συνώνυμα ἰδὲ περαίνω σημ.

Τέμνω (=κόπτω, κατακόπτω, διασχίζω, ἀνοίγω σφάζω), πρτ. ἔτεμνον, μέλ. τεμῶ, ᾠορ. β' ἔτεμον [καὶ ποιητ. ἔταμον], πρκ.-τέμνηκα, ὑπερσ.-ἔτετμήκειν. Παθ. καὶ μέσ. τέμνομαι, πρτ. ἔτεμνόμην, παθ. μέλ. τιμήθην, παθ. ᾠορ. ἐτμήθην, μέσ. μέλ. τεμοῦμαι, μέσ. ᾠορ. β' ἔτεμόμην, πρκ. τέμνηκα, ὑπερσ. ἔτετμήμην καὶ μετ' ὀλ. μ. -τετμήσομαι. Ῥημ. τέμαχος, τομή, τμήσις, τμήμα, τόμος, τομός, τομεύς, τέμενος (=τόπος κεχωρισμένος), ταμίας, τμητής (ἐξ οὗ τμητικός), τμητὼς (καὶ συνθ. ἄτμητος, νεότμητος), τμητέος.

Σημ. 1. Θέμ. τεμ-, ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν μὲν) τμε-, (κατὰ τροπήν δὲ) τομ- καὶ (κατὰ συγκοπήν) τμ-, ἐξ οὗ ταμ-ῆ τμα- (Ἰων., Ἀττ. τμη-). Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστί-καὶ πρτ. τὸ πρόσφυμα-ν-: τέμ-ν-ω. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, ἐν, ἐκ, ἐπί, κατά, παρά, περί, σὺν καὶ ὑπό. Τὸ σύνθετον ἀποτέμνω=βίαιως τέμνω, τὸ δὲ ἐκτέμνω=μετὰ προσοχῆς τέμνω. Τὸ τέμνω ὡς καὶ τὸ θνήσκει εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν ἐνρινολήτων, ἅτινα ἔχουσι τετελεσμένον μέλλοντα μονολεκτικόν: ἐτετμήσομαι καὶ τεθνήξω.

Σημ. 2. Συνώνυμα: κατακόπτω, διαμελίζω, (κατα)κερματίζω, τεμαχίζω.

Τέρπω (=εὐφραίνω, εὐχαριστῶ τινα), πρτ. ἔτερπον, μέλ. τέρπω, ᾠορ. ἔτερψα, πρκ. τέρψιν παρέσχηκα, ὑπερσ. τέρψιν παρεσχέκειν. Μέσ. τέρπομαι (=ἀπολαύω, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι διὰ τι), πρτ. ἔτερπόμην, [μέσ. μέλ. τέρφομαι, μέσ. ᾠορ. α' ἔτερψάμην καὶ β' ἔταρπόμην, παθ. μέλ. τερφθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ᾠορ. α' καὶ ὡς μέσ. ἔτερφθην [καὶ ποιητ. ἐτάρφθην καὶ β' ἐτάρπην]· οἱ ποιητ. καὶ μτγν χρόνιοι ὡς καὶ οἱ ἑλλείποντες τοιοῦτοι ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττ. πεζ. ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. τέρψις, τερπνός, ἀτερπής (=δυσάρεστος), [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. τερπωλή· πρβλ. θάλλω-θαλπωρή], Τερψι-χόρη.

Σημ. Θέμ. τερπ-, ἐξ οὗ [κατὰ μετάθεσιν μὲν] τρεπ- (ἐξ οὗ τὸ τρέπω), κατὰ συγκοπήν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: τερπ[ι] ταρπ-. Ἀντὶ τοῦ τέρπω λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ποῖά τέρψιν τινὶ καὶ τέρψιν παρέχω. Συνώνυμα τῷ μὲν τέρπω εἶναι τὰ: εὐφραίνω, θέλω καὶ κηλεύω ᾠ. τῷ δὲ μέσῳ τέρπομαι τὰ: εὐφραίνομαι, ἡδομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω, ἀρέσκομαι, εὐθυμοῦμαι, στέργω, ἐντερπῶ, ἡδομένῳ μοί ἐστι.

Τεχνόμαι—ᾠμαι (=τεχνικῶς κατασκευάζω τι, μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω) ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἔτεχνόμην, μέσ. μέλ. τεχνήσομαι, μέσ. ᾠορ. ἔτεχνόμην, [παθ. ᾠορ. ἐτεχνήθην, πρκ. τετέχνημαι καὶ ὑπερσ. ἔτετεχνήμην μτγν.]. Ῥημ. τέχνημα, ἀντι-τέχνησις, τεχνήμων, τεχνήτωρ, τεχνητός (ἐξ οὗ τεχνητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ τέχνη (ὅπερ ἐκ τοῦ τίκτω), ἐξ οὗ καὶ τεχνάζω (=μεταχειρίζομαι τεχνάσματα, τεχνίτης, τεχνικός καὶ τὰ ἐπ' ὀρημ. ἄ-τέχνως (=ἀνευ τέχνης, ἸΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

ἀμελῶς) καὶ ἀ-τεχνῶς (=ἀνευ τεχνάσματος, ἀληθῶς). Συνώνυμα: τεχνάζω- καὶ τεχνάζομαι (ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστ. παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις), μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, εὐρίσκω, ἐξευρίσκω, χαλκεύω, τεκταίνομαι.

Τήκω (μτβ.=κάμνω τι δευστόν, λειώνω, φθείρω, ἐξασθενῶ), πρτ. -έτηκον, μέλ. τήξω, ἄορ. -έτηξα, πρκ. τήξας ἔχω, ὑπερσ. -τήξας εἶχον. Παθ. τήκομαι, πρτ. ἐτηκόμην, παθ. μέλ. β' τακήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐτήχθην καὶ β' ἐτάκην, [μέσ. μέλ. τήξομαι, μέσ. ἄορ. ἐτηξάμην], ἐνεργ. πρκ. ὡς μέσ. καὶ παθ. τέτηκα (=εἶμαι λειωμένος) [καὶ μτγν. τέτηγμαι], ἐνεργ. ὑπερσ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐτετήκειν [καὶ μτγν. ἐτετήγμην]. Ῥημ. τήεις, τήγμα, τήγανον, τηκεδών, τηκτός, ἄτηκτος.

Σημ. Θέμ. τακ-, ἐξ οὗ τηκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ, κατά, σὺν κλ. Συνώνυμα: διαλύω, δίδημι, φθείρω, μεταίρω. Ἀντίθετα: πηγνυμι, ῥώννυμι.

Τηρέω-ῶ (=πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, παρατηρῶ, φυλάττω), πρτ. ἐτήρουν, μέλ. τηρήσω, ἄορ. ἐτήρησα, πρκ. τηρήσας ἔχω [καὶ τετήρηκα μτγν.], ὑπερσ. τηρήσας εἶχον [καὶ ἐτετηρήκειν μτγν.]. Παθ. τηρούμαι, πρτ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τηρήσομαι, παθ. μέλ. τηρήθῃσομαι, παθ. ἄορ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρημαι, ὑπερσ. ἐτετηρήμην. Ῥημ. τηρήσεις, τηρητής (ἐξ οὗ τηρητικός), τηρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τηρῶς (ὁ, ἡ) (=ἐπιτηρητής, φύλαξ) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί, διά, παρὰ καὶ σὺν. Συνώνυμα: βλέπω, φυλάττω, παραφυλάττω, φρουρῶ, καιροφυλακέω, καιροσκοπέω, караδοκῶ.

Τιθασεύω (=τὰ ἄγρια θηρία ἡμερώνω καὶ χειροῦν ποιῶ, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: τιθασῶς ἔχω, ἢ τιθασός εἰμι. Παθ. τιθασεύομαι καὶ ὑπερσ.ἐτετιθασεύμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τιθασεῖα, τιθάσευσις, τιθασευτής (ἐξ οὗ τιθασευτικός), τιθασευτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τιθασὸς (=ἡμερός· ὅπερ ἀντίθ. τῷ ἄγριος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Συνώνυμα: ἡμερῶν, ἐξημερῶν, πραῦνω.

Τίθημι (=θέτω, ἐμβάλλω, ὀρίζω, προξενῶ, κάμνω), πρτ. ἐτίθην, μέλ. θήσω, ἄορ. ἔθηκα, πρκ. τέθεικα (καὶ τέθηκα ἐν ἐπιγρ.), ὑπερσ. ἐτεθείκειν ἢ ἐτεθείκη. Μέσ. τίθεμαι, πρτ. ἐτιθέμην, μέσ. μέλ. τίθομαι, μέσ. ἄορ. ἐθέμην, πρκ. τέθειμαι, ὑπερσ. ἐτεθείμην· καὶ Μεσ. αὐτοπαθὲς ἀναλελυμ.: (δια)τίθημι ἑμαυτὸν κλ., κλ. Παθ. τίθεμαι, πρτ. ἐτιθέμην, παθ. μέλ. τεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτέθην, πρκ. κεῖμαι, ὑπερσ. ἐκειμην. Ῥημ. θέσις, [θέμα, θῆμα], ἀνάθημα, πρόσθημα, θήκη, (θε-θ-μός=) θεμός, θέμις, θέτης, θετός, θετός, θετέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. θε- καὶ ισχ. θη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ (θίδη-μ=) τίθημι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ προστακτ. καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικὸν τοῦ ἐνεργ. πρτ. σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς (-έω=) -ῶ. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. α' ἔχει χρονικὸν χαρακτήρα καὶ ἀντί σ (πρβλ. καὶ ἤκα (ἴημι), ἔδωκα, εἰσέφερα (εἰσφρέω) καὶ εἶναι εὐχρηστος ἐν τῷ ἐνικῷ τῆς ὀριστικῆς, σπν. δὲ καὶ ἐν τῷ πληθ.

τὸν θυϊκὸν καὶ πληθ. ἀριθ. τῆς ὀριστ. καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις, ὡς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ μετ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ β' ἄορ. ὅστις ἐν τῷ τῆς ὀριστ. εἶναι ἄχρηστος. Ὁ πρ. τέθεικα (καὶ ἐν ἐπιγρ. τέθηκα) καὶ μαὶ ἐοχηματισθῇ κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρ. (σέ-σε-μαι=ἐ-ε-μαι)= (ἴημι). Ἐν τῷ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. (τεθήσομαι, ἐτέθην) δὲν ἐκτείνονται κατὰ τὴν εἰρημ. τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν. Ἡ ὑποτακτική καὶ τῆς μέσ. φωνῆς σχηματίζει ἐνίοτε καὶ τύπους κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτερα: θάωται, ἐπίθωται, τίθωτο, παρατίθωτο.

μ. 2. Τὸ ῥ. ἐκφέρεται πολλάκις καὶ περιφραστικῶς. Ἀντὶ τοῦ διατίθεσθαι καὶ διαθήκας ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι (τινι) καὶ συνθή-ποιεσθαι (παθ. συνθήκαι γίνονται) καὶ σύνθημα ποιοῦμαι κλ. Αἱ δὲ ῥάσεις: νόμον τίθημι=νομοθετῶ (ἐπὶ νομοθέτου)· νόμον τίθεμαι=νο-τῶ ἑμαυτῷ (ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πόλεως τῆς διὰ τοῦ νομοθέτου νόμους ἐνός)· ὄνομα τίθημι καὶ ὄνομα τίθεμαι=ὀνομάζω κλ.

μ. 3. Μετὰ τοῦ ἐπιτίθημι ἀπαντᾷ ἡ περιφρασις: δίκην ἐπιτίθημί τινι ἀλῶ τινά, ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφράσει: δίκην λαμβάνω παρὰ τι-ταθ. δὲ τούτων εἶναι αἱ περιφράσεις: δίκην δίδωμι τινι καὶ δίκης τυγ-υπό τινος (=κολάζομαι) (ὄρα καὶ λαμβάνω σημ. 2).

τίκτω (ἐπὶ θηλέων=γεννῶ), πρτ. ἔτικτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. τέ-αόρ. β' ἔτεκον, πρ. β' τέτοκα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ: ῥ. ῥημ. τέκος, τόκος (ἐξ οὗ τὰ σύνθετα: πρωτότοκος [υἱός=ὁ ὅς τῶν ἄλλων ἀπάντων γεννηθεῖς], πρωτότοκος [γυνή=ἡ κατὰ ὁν τίκτουσα], εὐτόκος, δύστοκος), τέκνον, τέχνη, τοκεύς, τοκετός.

μ. 1. Θέμ. τεκ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν τοκ-, κατὰ συγκοπὴν δὲ τε-, μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ τί-κτ-ω (ἀντὶ τί-τε-ω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ ὁν μετὰ τῆς ἀπό, ἐκ, καὶ ἐν. Τὸ τίκτω λέγεται ἐπὶ μητρός, τὸ δὲ γεννῶ πατρός, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων ἢ χρήσις ἀνταλλάσσεται, διὸ καὶ τοὺς λέγουσι: γεννήτορας καὶ γειναμένους, τεκόντας καὶ τοκεῖς.

μ. 2. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μετ. εὔρηται καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι: παθ. μέλ. ἔτεχθην, παθ. ἄορ. ἐτέχθην, μέσ. μέλ. β' τεκοῦμαι, μέσ. ἄορ. β' ἔτε-καὶ α' ἔτεξάμην, πρ. τέτεγμαι, ὑπερσ. ἐτετέγμην.

τίλλω (=μαδῶ, ἐκρίζων) μόνον ὁ σύνθετος ἐνεστώς ἐκτίλλω καὶ ἔξ) ἔτιλλον, πάντα δὲ τᾶλλα [ἥτοι μέλ. τιλῶ, ἄορ. ἔτιλα. Μέσ. τίλ-ω, πρτ. ἐτιλλόμην, μέσ. μέλ. τιλοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐτίλθην, πρ. τέτίλμαι, πρ. ἐτετίλμην] ποιητ. καὶ μετ., ἅτινα παρ' Ἀττικοῖς ἀνεπληροῦντο τῶν συνωνύμων. ῥημ. [τίλισις, τίλημα, τιλμός], τιλτός, τιλτέος.

μ. 1. Θέμ. τιλ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j: (τιλ-j-ω=) τίλλω. Συνώ-κατιλώ, λαιίνω, [μαδάω-ω], κόπτομαι.

τίμῳ-ω ὁμαλόν. ῥημ. τίμησις, τίμημα, τιμητῆς (ἐξ οὗ τιμητι-τιμητός, τιμητέος.

μ. 1. Ἐκ τοῦ τιμή. Ἀντὶ τοῦ τιμῶ λέγεται καὶ ἐντιμον καθίστημι τινά, ἔχω τινά, ἄγω τινά ἐν τιμῇ, ἐντίμως ἄγω τινά, τιμὴν φέρω τινί, τιμὴν περιάπτω τινί, Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου τιμῶμαι καὶ: τιμὴν φέρομαι ἀλαύω τιμῆς) καὶ παθ. ἐντίμως ἔχω, τιμῆς τυγχάνω καὶ ἐν τιμῇ εἶμι.

τιμώρῳ-ω (=βοηθῶ τινι, κολάζω τινά), πρτ. ἐτιμώρουν, μέλ. ἐτιμώρην, ἄορ. ἐτιμώρῃσα, πρ. τετιμώρῃκα, ὑπερσ. ἐτετιμώρῃκειν, μετ' ἐτιμώρῃκα, ἐξομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι (τινα=βοηθῶ ἑμαυτῷ κολά-ζων βλάπτοντά με), πρτ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλ. τιμωρήσομαι, μέσ.

ἄορ. ἐτιμωρησάμην, παθ. μέλ. τιμωρηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτιμωρησάμην, ὑπερ. ἐτετιμωρήμην, καὶ μετ' ὅλ. μέλ. τετιμώρημαι. Ῥημ. τιμώρησις, τιμώρημα, τιμωρητὴρ ἢ τιμωροῦ (τιμωρητικός), τιμωρητός, τιμωρητός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ τιμωρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ ὥρα=φροντίς· προβλ. ὀλιγορῶ σημ.)=ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τιμὴν, πληρὴ δίκην. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτος). Τὸ ἐνεργ. τιμωρῶ (τινι=βοηθῶ καὶ ἐνίοτε τιμωρῶ (τινα)=τὸ δὲ μέσον τιμωροῦμαι (τινα)=ἐκδικουμαι, τιμωρῶ. Ὁ ἐνεστ. τιμωροῦμαι ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς μετὰ παθ. σημασίας. Ἀντὶ τοῦ τιμωρῶ λέγεται καὶ ῥίαν ποιοῦμαι τινι· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου καὶ τιμωρίαν ποιοῦμαι ἢ λαμβάνω τιμωρὸς γίγνομαι τινος. Καὶ παθ. τιμωρίας τυγχάνω καὶ τιμωρίαν

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ τιμωρῶ ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ βοηθῶ εἰσὶν ἀμύνω, ἀρῆγω, βοηθῶ, συνεργῶ, καὶ ἐπικουρῶ· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ τιμωρὸς κολάζω, ζημιῶ, δίκας λαμβάνω.

Τίνω (=πληρῶνω), πρτ. -ἔτινον, μέλ. τείσω, ἄορ. ἔτεισα, πρτ. κα, ὑπερσ. -ἐτετείκειν. Μέσ. [τίνομαι καὶ τίνυμαι (=ἐκδικουμαι ἐτινόμεν, μέσ. μέλ. τείσομαι ποιητ.), μέσ. ἄορ. ἐτεισάμην, παθ. -ἐτείσθην, πρτ. τέτεισμαι, ὑπερσ. ἐτετείσμεν. Ῥημ. τίσις, ἐτείσας καὶ Τεισίας, Τεισαμενός, Τείσανδρος, ποινὴ (ἐκ τοῦ τεῖξις οὗ ἅ-ποινα ἀντὶ ἀπόποινα), ἔκτεισμα, ἀποτειστέον.

Σημ. Θεμ. ἀσθ. τί- καὶ ἰσχ. τι- ἢ τει- (πρβλ. τίω=τιμῶ). Καὶ ἐκ ἀσθ. θέμ. τι- σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλήψει τοῦ προσφύμα ἐκ δὲ τοῦ ἰσχ. τι-(τει-) οἱ λοιποὶ χρόνοι· προσλαμβάνει δὲ ἐν τῷ παρ' πρτ. καὶ ῥηματικοῖς σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήτων, ὧν ὁ ἀρκατικὸς τοῦ θέμ. ἦτο πρβλ κλείω σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετοι τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, συνεκ-. Ἀντὶ τοῦ μέσου [τίνομαι] οἱ Ἀττ. χρῶντο τῇ περιφράσει: τιμωροῦμαι τινά, δίκην λαμβάνω παρὰ τινος. ἀπὸ: δίκην δίδωμί τινι καὶ δίκην λαμβάνω ἢ ὑπέχω.

Τιτράω-ῶ (=τρυπῶ), ἄορ. -ἔτρησα, παθ. πρτ. τέτρημαι καὶ -ἐτετρήμην, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περσων. Ῥημ. τρητός (ἐξ οὗ ἄτρητος, ἀδιάτρητος=ἀδιαπέραστος).

Σημ. Θεμ. τερ- (πρβλ. λατ. ter-o) ἐξ οὗ κατὰ συγκατῆν τερ-, ἐξ οὗ ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. τι-τρά-ω (μτγν.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετοι τὰ τῶν προθέσεων: κατὰ καὶ ἐν. Συνώνυμα: τετραίνω, διακοντίζω (=μετὰ τὸ ἀνόντιον), διελαύνω τῷ δόρατι (ἢ τῷ ξυστῷ), τοιχωρυχέω (κυκαλοῦ), διορύσσω τὸν τοίχον.

Τιτρώσκω (=τραυματίζω, πληγῶνω), πρτ. ἐτίτρωσκον, μέλ. σκω, ἄορ. ἔτρωσα, πρτ. τρώσας ἔχω [καὶ μτγν. τέτρωκα], ὑπερσ. τρώσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτετρώκειν]. Παθ. τιτρώσκομαι, πρτ. ἐτίτρωμην, παθ. μέλ. τρωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτρώθην, πρτ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἐτετρώμην, [μετ' ὅλ. μέλ. τετρώσομαι μτγν.]. Ῥημ. τρώσις, τρώμα (Ἰωνικ.), ἔκτρωμα, τρώμη (Δωρικ.), τραῦμα (Ἀττ.) (ἢ τραυματίας), τρωτός (ἐξ οὗ ἄτρωτος).

Σημ. Θεμ. [τερ- (πρβλ. τιτράω σημ.)], ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν τρε-, κατὰ τροπὴν τρο-, ἐξ οὗ κατ' ἑκτασιν] τρω-, ἐξ οὗ (δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σμου καὶ προσλήψεως τοῦ προσφύματος -σκ-) τι-τρώ-σκ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σὺν καὶ κατὰ. Συνώνυμα: τραυματίζω, [ἐλ-

λάω-ω (=ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω, τολμῶ) ποιητικόν, παρ' ὧς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ ὀριστ. τοῦ ἄορ. ἐτλην (κατὰ τὸ ἔστιν) καὶ αἰμαρμ. ἀνα-τλήναι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἀνέχομαι, ὑπομένω κλ. Ῥημ. τλήμων (ἐξ οὗ τλημοσύνη), τλήσις, (ἐξ οὗ τλητικός), τόλμη, τάλαντον, τελαμών, Ἄ-τλας (=πομπή, πολυπαθής).

Ῥημ. Θέμ. **τλα-**. Συνώνυμα: ἀνέχομαι, ὑπομένω, καρτερῶ, τολμῶ, φέρω. **τολμάω-ω**, πρτ. ἐτόλμων, μέλ. τολμήσω, ἄορ. ἐτόλμησα, παρ. τετόλμηκα ὑπερσ. ἐτετολμήκειν. Παθ. [τολμῶμαι, Ἡροδ.], παθ. ἄορ. ἐτολμήθη. παρ. τετόλμημαι, τὰ δ' ἄλλα περιφραστ. Ῥημ. τόλμησις, τόλμη-τολμητής (ἐξ οὗ τολμητικός καὶ τολμητίας), τολμητός, τολμητέον. μ. Ἐκ τοῦ **τόλμα** ἢ (ποιητ. καὶ μτγν.) **τόλμη** ἐξ οὗ καὶ **τολμηρός**. Τὸ ῥ. καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντί, ἀπό καὶ πρό. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις οἱ ὅτι **θαρρῶ, ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, καρτερῶ, τόλμαν παρέχω ἢ παρέ-τόλμαν ἔχω, τόλμη χρῶμαι καὶ τολμηρός ἢ τολμητής εἰμι** παθ. δέ: **γίγνεται**. Ἀντίθετα τῷ **τολμῶ** εἶναι τὰ: **ὀκνῶ, μέλλω, δέδοικα, φοβέμαι, τρέμω**.

τόξωω (=ῥίπτω διὰ τόξου βέλος, φονεύω διὰ τόξου ἢ βέλους, σηκίζω, ἐκσφενδονίζω), πρτ. ἐτόξευον, μέλ. τοξεύσω, ἄορ. ἐτόξευσα, παρ. τοξέω, ἔξω [καὶ μτγν. τετόξευκα], ὑπερσ. τοξεύσας εἶχον [καὶ μτγν. ἐτε-τοξέειν]. Παθ. τοξεύομαι, πρτ. ἐτοξευόμην, παθ. μέλ. τοξευθήσομαι, ἄορ. ἐτοξευθην, παρ. τετόξευμαι, ὑπερσ. ἐτετοξεύμην. Ῥημ. τόξευ-ξεία, τόξευμα, τοξευτής (ἐξ οὗ τοξευτικός), τοξευτός.

μ. Ἐκ τοῦ **τόξον** (ἐξ οὗ καὶ **τοξότης** καὶ **τοξικός**) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ **βασιλεύς-βασιλεύω** Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: **κατά, ὑπέρ, ἐκ καὶ διά**. Τὸ **διατοξεύομαι** (=διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τοξεύειν) ποιετικόν μέσον, ἀπαντᾷ δὲ παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῷ μελ. **διατοξεύομαι**.

τραγῶδω-ω (=παριστάνω τραγῳδίαν, τραγικὴν πράξιν, κυρίως μιμνῶ. δέ=κατὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς τραγῳδίας ἔκδοξιν, διηγοῦμαι, μεγαλοποιῶ), πρτ. ἐτραγῳδῶν, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: **τραγῳδός εἰμι**. Παθ. τραγῳδοῦμαι καὶ παρ. τετραγῳδῶμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα μτγν. καὶ ἀναπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τοῦ ἄδομαι. Ῥημ. τραγῳδητής, τραγῳδητός.

μ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ **τραγῳδός** (ὅπερ ἐκ τοῦ **τράγος**) ἐξ οὗ καὶ **τραγῳδία** (κυρ.=ῥῆδὴ τραγομόρφων ἀνδρῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι οἱ οὗτοι σχήματός των, Σατύρων ἢ Σειληνῶν, ἄδομένη κατὰ τὴν παρά-γραμμάτων ἐν τοῖς Διονυσίοις). Τὸ **τραγῳδῶ** ἐν τῇ δημῳδαί=ἄδω· καὶ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ παθητικὸν **τραγῳδοῦμαι** (=ἄδομαι ἐν δράμασι) καὶ παραλλήλου μετὰ τοῦ **ἄδομαι**.

τραυματίζω (=πληγώνω), πρτ. ἐτραυματίζω, μέλ. τρώσω, ἄορ. τρώσασα, πρτ. τετραυματίκα, ὑπερσ. ἐτετραυματίκειν. Παθ. τραυματίζομαι, πρτ. ἐτραυματίζομην, παθ. μέλ. τραυματισθήσομαι, παθ. ἐτραυματίσθην, παρ. τετραυματίσμαι, ὑπερσ. ἐτετραυματίσμην. Ῥημ. τραυματισμός.

μ. Ἐκ τοῦ **τραῦμα** (ὅπερ ἐκ τοῦ **τιτρώσκω**) ἐξ οὗ καὶ **τραυματίας**. Τὸ ῥ. εἶναι κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἔρις (ἐρίδ-j-ω=) **ἐρίζω** ἢ ἐλπίς (ἐλπίδ-

j-ω=) *ἐλπίζω*. "Οθεν θ' αναλογικὸν *τραυματίζω*. 'Απαντᾷ δὲ καὶ σύν μετὰ τῆς κατὰ. 'Αντὶ τοῦ παθ. *τραυματίζομαι* λέγεται καί: *τραύματα βάνω ἢ ἔχω ὑπὸ τινος*. Συνώνυμα: *τιτρώσκω*, [*ἐλκώω*].

Τραχύνω (μτβ.=κάμνω τι τραχύ, σκληρόν· ἐξερεθίζω, π γίζω), πρτ. ἐτραχυνον, [μέλ. τραχυνῶ, ἄορ. ἐτράχυνα, πρκ. τετρά ἢ τετράχυνκα. Παθ. τραχύνομαι, πρτ. ἐτραχυνόμην, παθ. μέλ. τήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐτραχύνθην, πρκ. τετράχυσμαι ἢ τε (ῥ)μαι (μόνον τετραχύνθαι)· οἱ μτγν. ὡς καὶ οἱ ἐλλείποντες ἄνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσας. Ῥημ. τράχυσμα, τραχυσμός, τραχυντικός.

Σημ. 'Εκ τοῦ *τραχὺς* κατ' αναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-j-ω=νω=) ἀμύν-ω. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *παροξύνω*, *δεργίζω*, [*σκληρύνω*], *ἐρεθίζω*, *τραχὺ ἀπεργάζομαι* τι· ὡς παθ. δέ: *τραχὺς γίγνομαι* καὶ *τραχέως ἔχω*.

Τρέμω (ἀμτβ.), πρτ. ἔτρεμον, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: τρόμος ἔχει με ἢ τρόμος λαμβάνει με. τρόμος (ἔξ οὗ τρομερὸς καὶ τρομέω-ω, ποιητ.).

Σημ. Θέμα *τρεμ-* (πρβλ. λατ. trem-o). 'Ὡς μτβ. τοῦ *τρέμω* λαμβάνονται περιφράσεις: *τρόμον παρέχω*. Συνώνυμα: *δέδοικα*, *φοβοῦμαι*, *δρρωδέω*, *φοβέομαι*.

Τρέπω (=στρέφω, γυρίζω, μεταβάλλω, φυγαδεύω κλ.), πρτ. πον, μελ. τρέψω, ἄορ. ἔτρεψα, πρκ. τέτροφα, ὑπερσ. ἐτετρώφειν καὶ παθ. τρέπομαι, πρτ. ἐτρεπόμην, μέσ. μέλ. τρέψομαι, μέσ. ἀ. ἐτρεψάμην (τινὰ) (=ἐτρέψα τινα εἰς φυγὴν), μέσ. ἄορ. β' ἔτραψα (=ἔτρεψα ἑμαυτὸν), παθ. μέλ. β' τραπήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἔτραψα καὶ β' ἐτράπην, πρκ. τέτροξμαι (-ψαι, -πται κλ., γ' πληθ. τετράπται καὶ τετραμμένοι εἰσί), ὑπερσ. ἐτετράμην (-ψο, -πτο κλ., γ' ἐτετράφατο καὶ τετραμμένοι ἦσαν). Ῥημ. τρόπος, τροπή (ἔξ οὗ τροπαιον ἢ τροπαῖον) ἀνατροπεύς, τρεπτός (ἔξ οὗ τρεπτικός), τρεπτός.

Σημ. Θέμ. *τρεπ-*, ἔξ οὗ κατὰ τροπὴν *τροπ-*, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀξιν τοῦ βραχέος α: *τρεπ-*, *τραπ-* (πρβ. *στρέφω* σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ τὸν μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, ἐπί, παρὰ κλ. 'Ο παθ. ἄορ. β' ἐθέσει μετὰ τῆς διὰ: *διετράπην*, ἔχει σημασίαν μέσην. 'Αντὶ τοῦ *τρέπω* καὶ: *τροπὴν ποιοῦμαι*, *τροπὴν τινος ποιοῦ* καὶ *ἀνατροπεύς τινός* εἰς τὸ μέσον δὲ *τροπὴν ἔχω* (ἐπὶ ἄστρον=τρέπομαι)· παθ. δέ: *τροπὴ γίγνεται*.

Τρέφω, πρτ. ἔτρεφον, μέλ. θρέψω, ἄορ. ἔθρεψα, πρκ. θρέψαμι [καὶ τέτροφα], ὑπερσ. θρέψας εἶχον [καὶ ἐτετρώφειν]. Πάθ. κατὰ τρέφομαι, πρτ. ἐτρεφόμην, παθ. μέλ. β' τραφήσομαι, παθ. ἄορ. φθην καὶ β' ἐτράφην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. θρέψομαι, μέσ. ἐθρεψάμην, πρκ. τέτροξμαι (-ψαι, -πται κλ.), ὑπερσ. ἐτεθράμην (-πτο κλ.). Ῥημ. θρέψις, θρέμμα, τροφή (ἔξ οὗ τρόφιμος), τροφικός, τροφεύς (ἔξ οὗ [τροφεῖον-] τροφεῖα), θρέπτρα, θρεπτός (ἔξ οὗ τρεπτικός), θρεπτός, θρεπτόν.

Σημ. Θέμ. *θρεφ-*. Τὸ ἀρχικὸν θ τοῦ θέματος τρέπεται εἰς τὸ ἀντίφιλόν τ, ὁσάκις ἐπιφύεται τὸ δασύ φ· ἐπανερχεται δέ, ὅταν τοῦτο ἐλλείψῃ τῷ παθ. ἄορ. *ἐθρέφθην* καὶ ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ. πρκ. *τέθραφθε* καὶ *ἀπτεθράφθαι* τὸ ἀρχικὸν θ δὲν τρέπεται εἰς τ παρὰ τὸν γραμματικὸν νόμον. 'Οθεν θέμ. *θρεφ-*, *τρεφ-* καὶ [κατὰ συγκοπὴν *τρεφ-*, ἔξ οὗ κατ' ἀνάγκην *τρεφ-*].

βραχέος α) τραφ-ῆ θραφ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, διά, ἐκ, παρά, σύν, συνεκ-. Ὁ παθ. ἄορ διετραφῆν ἔχει καὶ μέσσην σημασίαν (=διεθροεψα ἐμμαντόν). Ἀντὶ τοῦ μέσου τρέφομαι λέγεται καὶ τρέφω: ἐμμαντόν. Συνώνυμα: σιτίζω, τιθηνέω, [ψωμίζω].

Τρέχω, πρτ. ἔτρεχον, μέσ. μέλ. καὶ ὡς ἔνεργ. δραμοῦμαι ἢ θρέζομαι [καὶ μτγν. θρέζω], ἄορ. β' ἔδραμον, πρκ. δεδράμηνκα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. Παθ. -θέομαι καὶ πρκ. ἐπιδεδράμηνται (ἕπαξ παρὰ Ξενοφ), πάντα δὲ τὰλλα ἐκφέρονται περιφραστικῶς. Ῥημ. τροχός, τροχός (ἐξ οὗ τροχάζω), τροχιά, θρέκτης, τροχάδην, περιθρεκτέον, -δρόμος, δρομή (ἐξ οὗ διαδρομή, ἐκ(κατα)δρομή, ἐπι(ὑπο)δρομή καὶ δρομαῖος), δρόμων, δρομαῖς, δρομεύς, δραμητέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικόν (δρα εἰσαγ. § 17) ἔχει δὲ θέμ. 1) *τρέχ-* 2) *δραμ-* καὶ 3) *θεF-* (δρα θέω σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: σύν, κατά, διά, ἐπί, παρά, εἰς, ἀπό, περί, ὑπό, πρὸς, καὶ πρό.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τοῦ μὲν *τρέχω* εἶναι: *δρόμον ποιοῦμαι*, *δρόμω χεῶμαι*, *δρόμω χωρῶ*, *δρόμω θέω* καὶ *δρόμω ἵεμαι* (καὶ παθ.: *δρόμος γίγνεται*), *θέω*, *τροχάζω*, *εἰλαύνω*, (μτβτ.) τοῦ δὲ *κατατρέχω*: *καταδρομήν ποιοῦμαι* καὶ παθ. *καταδρομή γίγνεται*.

Τρέω (=φοβοῦμαι) ποιητ. καὶ μτγν. παρ' Ἀττικοῖς δ' ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἄορ. ἔτρεσα, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἄτρεστος

Σημ. Θεμ. *τρεσ-*, ἐξ οὗ (τρέσ-ω=) *τρέω* κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ ὡς ὄντος μεταξὺ φωνηέντων. Ἐν τῷ ἄορ. ἔ-τρεσ-σ-α=) *ἔτρεσα* ἕνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ δὲν ἐγένετο ἡ ἔκτασις τοῦ ῥιζικοῦ φωνήεντος ε. Συνώνυμα: *δέδοικα*, *φοβοῦμαι*, *ὀρρωδέω-ω*, *ὀκνῶ*. Ἀντίθετα: *τολμῶ*, *θαρσέω*, ἢ *θαράσσω*.

Τρίβω, πρτ. -ἔτριβον, μέλ. -τρίψω, ἄορ. ἔτριψα, πρκ. τέτριψα, ὑπερσ. ἐτετριψέιν. Παθ. καὶ μέσ. τρίβομαι, πρτ. ἐτριβόμην, παθ. μέλ. α' τριψθῆσομαι καὶ β' τριβήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐτριβήν καὶ β' ἐτρίβην, μέσ. μέλ. -τρίψομαι, μέσ. ἄορ. -ἐτριψάμην, πρκ. τέτριμμα, ὑπερσ. ἐτετριμμήν. Ῥημ. τριβή, τριψίς, [τριμμα], τριμμός, τρίβων, ἐντριβής, ἀτριβής, παιδοτριβής, τρίπτης, τριπτός, τριπτέος.

Σημ. Θεμ. ἄσθ. *τρίβ-* καὶ *ισχ. τριβ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, σύν, πρὸς κλ. Ἀντὶ τοῦ διατριβῶ λέγεται καὶ: *διατριβὴν ποιοῦμαι* (=χρονοτριβῶ), *διατριβὴν ποιοῦμαι περί τι* (=ἀσχολοῦμαι εἰς τι)· παθ. δέ: *διατριβή* (=ἐνασχόλησις καὶ χρονοτριβία) *γίγνεται* ὡς μτβ. δέ: *διατριβὴν ἐμποιῶ ἢ παρέχω*.

Τριηραρχέω-ω (=εἶμαι τριηραρχος, κυβερνήτης τριήρους, ἐξοπλίζω τριήρη ἰδίᾳ δαπάνῃ), πρτ. ἐτριηράρχουν, μέλ. τριηραρχήσω, ἄορ. ἐτριηράρχησα, πρκ. τετριηράρχηκα, ὑπερσ. ἐτετριηραρχήκειν. Μέσ. διάμεσον τριηραρχοῦμαι, παθ. πρκ. τετριηράρχημαι, ὑπερσ. ἐτετριηραρχήμην, τὰ δ' ἄλλα ἑλλείπουσιν. Ῥημ. τριηράρχημα (=ἡ πρὸς ἐξοπλήσιν τριήρους ἀναγκαία δαπάνη).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *τριήραρχος* (διπερὶ ἐκ τοῦ *τριήρης* καὶ *ἀρχω*), ἐξ οὗ καὶ *τριηραρχία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρητέσ-ω=) *κράτῶ*. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *σύν* καὶ *ἐπί*. Ἀντὶ τοῦ *τριηραρχῶ* λέγεται καὶ *τριηραρχός εἰμι*· καὶ μτβ. *τριηραρχον καθίστημι τινα*.

Τροχάζω (=τρέχω) καὶ πρτ. ἐτροχάζον, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἐκ τῶν συνωνύμων: *τρέχω* ἢ *θέω*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τροχός* (ἐξ οὗ *τροχάω* καὶ *τροχίζω*) κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθάδ-*j-ω*=) *λιθάζω*, καθ'ὅ καὶ *γυμνός-γυμνάζω*, *ἐτοιμος-ἐτοιμάζω* κλ.

Τρυγάζω-ω (=τρυγῶ, συλλέγω ὠρίμους καρπούς καὶ ἰδίᾳ σταφυλάς· μτφρ. δὲ=ἀπολαύω) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρύγησις, τρύγημα, τρυγητής (οὗ θηλ. τρυγήτρια) ἢ τρυγητής, τρύγητος (=δ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν), τρυγητός (=τὸ τρυγᾶν· πρβλ. ἄμητος καὶ ἄμητός), τρυγητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρύγη* (=καρπὸς ὄριμος). Συνώνυμα: *δρέπω*, *καρποῦμαι*, *καρπεύω*, *καρπιζομαι*, *ἀπολαύω*, *ὠφελοῦμαι*, *νέμομαι*, *δίνεσθαι*,

Τρυπάω-ω (=κάμνω τρυπάν), μέλ.-τρυπήσω, καὶ παθ. πρκ. τετρύπημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρύπησις, τρύπημα, τρυπητής, τρύπανον, τρυπητός, τρυπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρυπά*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *τρύω* (=κατατρίβω). Συνώνυμα τῇ *τρυπάω* ἰδὲ *τιτράω-ω* σημ.

Τρυφάω-ω (=ῥω τρυφηλῶς, μαλθακῶς, μεγαλοπρεπῇ καὶ εὐγενικῶν βίον διάγω, ὑπερφηανεύομαι), πρκ. ἐτρύφω, μέλ. ἐν τρυφῇ ἔσομαι [καὶ τρυφήσω μτγν.], ἄορ.-ἐτρύφησα, πρκ. τετρύφηκα, ὑπερσ. ἐτετρυφήκειν. Ῥημ. τρύφημα, τρυφητής (ἐξ οὗ τρυφητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρυφή*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *τρύω* (=κατατρίβω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *διά*, καὶ *ἐν*. Ἀντὶ τοῦ *τρυφῶ* λέγεται καί: *ἐν τρυφῇ εἰμι*, *τρυφῇ χρῶμαι*, καὶ μτβ. *τρυφῇ ποιῶ*. Συνώνυμα: *εὐπαθῶ*, *ῥῆδουπαθῶ*, *χλιδαίνομαι* καὶ [*χλιδάω-ω*].

Τρυχώω-ω (=φθείρω, ἐνοχλῶ) παρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλ. ἐκτρυχώσω, ὁ ἄορ. ἐξετρυχώσα καὶ ὁ πρκ. τετρυχώμαι, τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρύχωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρυχός* (=ῥᾶκος), ὅπερ ἐκ τοῦ *τρύω*. Συνώνυμα: *τρύχω*, *κατατρίβω*, *φθείρω*, *ἐνοχλῶ*.

Τρύχω (=τρυχώ) καὶ Παθ. τρύχομαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων: *τρυχώω*, *φθείρω*, κλ. (ἰδὲ σημ.).

Σημ. Θέμ. *τρυχ-*. Συνώνυμα: *τρυχώω-ω*, *φθείρω*, *κατατρίβω*, *ἐνοχλῶ*.

Τρώγω (=τρώγω ὥμα καὶ σκληρά, ῥοκανίζω, κοκκαλίζω), πρκ. ἔτρωγον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι, [ἄορ. ἀ' ἔτρωξα καὶ β' ἔτραγον. Παθ. τρώγεται, πρκ. τέτρωγμαι]· οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἑλλείποντες τοιοῦτοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τρώξις, (ἐξ οὗ τρώξιμος), τρώξις, τρώκτης (ἐξ οὗ τρωκτικός), τρώγημα, τρωγάλιον, τρώγος, τρωκτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. θέμ. *τραγ-*. ἐξ οὗ (κατὰ τροπὴν) *τρωγ-* [πρβλ. *σαίρω* (σᾶρ-) *σώρος*, *βαίνω* (βα-) *βῆμα-βωμός*]. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *ὑπό*. Συνώνυμα ἰδὲ *ἐσθίω* σημ. 2.

Τρυγάνω (=ἐπιτρυγάνω, εὐρίσκω, συναντῶ κατὰ τύχην), πρκ. ἐτύγχανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι, ἄορ. β' ἔτυχον, πρκ. τετύχηκα [καὶ τέτευχα], ὑπερσ. ἐτετυχήκειν καὶ τετυχηκώς ἦν. Ῥημ. τύχη (ἐξ οὗ εὐτυχής, δυστυχής), τεύξις, τεῦγμα, τευκτεύς, τευκτήρ, τευκτός.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. *τευχ-* καὶ ἁσθ. *τυχ-*, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τῶν προσφυσμα-

αν-αν- και πρό τοῦ χαρακτήρος -ν-(ὄρα εἰσαγ. § 11): τυ-ν-χ-αν=τυχαν-, προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος ε: τυ-χ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ αν προθέσεων: ἀπό, ἐν, ἐπί, παρά, περί, πρὸς καὶ σύν. Ἀντί τοῦ ἐντυγ-νω τινὶ λέγεται καί: ἀπαντᾷ τινι καὶ ἐντευξιν ποιοῦμαι τινι (=συνα-στρέφομαι τινά). Ἀντίθετα: ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω, σφάλλωμαι.

Σημ. 2. Τὸ τυγχάνω συντάσσεται: 1) μετὰ γενικῆς=ἐπιτυγχάνω τι ἢ τι-να 2) μετὰ δοτικ.=συναντᾷ τινά 3) μετὰ μετχ. κατηγορηματικῆς, ὅποτε τὸ ῥήμα ἐξημενεύεται διὰ τοῦ ἐπιρρ. τυχαίως, ἢ δὲ μτχ. μεταβάλλεται εἰς ἔα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος· οἷον τυγχανε λέγων=τυχαίως ἔλεγε (ὄρα καὶ λανθάνω σημ. 2).

Σημ. 3. Τὸ τυγχάλλω ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ περιφράσει: δίκην τυγχάνω ὑπό-ος (=κολάζομαι), ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφρ.: δίκην δίδωμι τινι. Ἐνεργ. τούτων εἶναι αἱ περιφράσεις: δίκην λαμβάνω παρὰ τινος καὶ δίκην ἐπι-μῖναι τινι (=κολάζω). (ὄρα καὶ δίδωμι σημ.).

Τύπτω (=κυτυπῶ, πληγώνω), πρτ. ἔτυπτον, μέλ. τυπτήσω καὶ παίσω, ὑπερσ. ἐπεπάταξα καὶ ἔπαισα καὶ πληγὰς ἔδωκα, πρκ. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδω-κα ὑπερσ. ἐπεπλήγειν καὶ πληγὰς ἔδεδόκειν. Παθ. τύπτομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω, πρτ. πληγὰς ἐλάμβανον, παθ. μέλ. πληγήσομαι καὶ πληγὰς λή-ψαι, παθ. ἄορ. ἐπλήγην καὶ πληγὰς ἔλαβον, πρκ. πέπληγμαι καὶ πληγὰς ἔλφα, ὑπερσ. ἐπεπλήγμην καὶ πληγὰς εἰλήφειν. Ῥημ. τύπος (ἔξ οὗ τυ-πῶ, τυπικός καὶ τυπώδης), τύπισ, τύμμα, τύπανον, τύ-μ-πανον(ἔξ οὗ τὸ γν. τυμπανίζω, καὶ παθ.) ἀποτυμπανίζομαι (=διὰ ῥαγδαίων πλη-γῶν ὡς ἐν τυμπάνῳ σκοτώνομαι ἀπὸ τὸ ξύλον), τυπτέος, τυπτητέος.

Σημ. 1. Θέμ. τυπ-, ἔξ οὗ προσλήψει τῶν προσφύματων -τ-καὶ -ε:) τυπ-τ-τυπ-τ-ε-. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἑξῆς τύποι τοῦ τύπτω: μέλ. τύπω, α' ἔτυπα καὶ ἐτύπησα καὶ β' ἔτυπον, πρκ. τέτυπα καὶ τετύπηκα. π. πρτ. ἐτυπτόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τυπτήσομαι, παθ' ἄορ. α' ἐτυπή-κα καὶ β' ἐτύπην, μέσ. ἄορ. ἐτυπάμην καὶ πρκ. τέτυμμαι. Τὸ ῥ. τύμπα προσέλαβε τὸ ἐπένθημα μ.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ τύπτω εἶναι τὰ: παίω, [πατάσσω], -πλήττω καὶ περιφράσεις: πληγὰς δίδωμι, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐμβάλλω καὶ πλη-γὰς ἐντρίβω. Παθ. δὲ τούτων εἶναι τὰ: τύπτομαι, παίομαι, -πλήττομαι καὶ γὰς λαμβάνω (ὑπὸ τινος)· ὄρα καὶ παίω σημ. 2.

Τυραννεύω καὶ τυραννέω-ω(=εἵμαι τύραννος, μονάρχης, κυβερνῶ ἀντικτῶς, δεσποτικῶς), πρτ. ἐτυράννου, μέλ. τυραννήσω, ἄορ. ἐτυράν-ναι καὶ ἐτυράννηκα, πρκ. τετυράννευκα, ὑπερσ. ἐτετυραννέυκειν. Παθ. τυραννεύομαι καὶ τυραννοῦμαι, πρτ. ἐτυραννεύομην καὶ ἐτυραννούμην, μέλ. ὡς παθ. τυραννήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτυραννήθην καὶ ἐτυραν-νῆθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ἀτυράννευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ τύραννος (ἔξ οὗ καὶ τυραννίζω=τὰ τῶν τυράνων φρονῶ), συγγενὲς τῷ ποιητ. κούρανος (=κύριος), ὅπερ ἐκ τοῦ κύρος. Σχηματίζεται ἀτ ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κράτεσ-ω)=κρατῶ. Τὸ τυραννεύω καὶ ἐντῶ οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι· πρβλ. καταποντῶ καὶ κατα-τίττω, σιτῶ καὶ σιτίττω, ὕστερῶ καὶ ὕστερίζω. Ἀντί τοῦ τυρανεύω ἢ τυραννῶ-ται καὶ τύραννός εἰμι· ὡς μτβ. δὲ καθίστημι τίνα τύραννον καὶ ὡς μέσ. ἰσθημι ἑμαυτὸν τύραννον. Συνώνυμα ἰδὲ ταγεύω σημ. Ἀντίθετον: ἰδιωτεύω.

Τυφλώ-ω (μτβ.=καθιστῶ τίνα τυφλόν, τυφλώνω), παρ' Ἀττι-πεξ. μόνον τὸ σύνθετον ἐκτυφλῶ, τᾶλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: λόν τίνα ποιῶ. Παθ. τυφλοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐτυφλώθην, τὰ δ' ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι ποιητ. καὶ μτγν., ἀνεπληροῦντο δὲ

παρ' Ἀττ. ἐκ τῶν περιφρασεων: τυφλὸς γίγνομαι, τυφλὸς εἰμι ἢ τυφλὸς ἔχω. Ῥημ. τύφλωσις, τυφλωτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ τυφλός (ὅπερ ἐκ τοῦ τύφω), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. τυφλώω (=εἶμαι τυφλός). ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὴν περιφραστικὴν τυφλὸς εἰμι καὶ τυφλὸς ἔχω.

Τυφώ-ω (=τύφον, καπνόν, ἐμποῖω, καπνίζω· μτφρ. δὲ=τυφλῶ ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν τινά, θαμβώνω, ξεμυαλίζω). Παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ὁ παθ. πρκ. τετύφωμαι (=εἶμαι πλήρης τύφου καὶ ἀλαζονείας· ξεμωραμμένος, ξεκουντιάσης), τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀνεπληροῦν ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. τύφωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ τύφος, ἐξ οὗ καὶ τυφλός. Συνώνυμα τῷ τυφῶ εἶναι τυφάω, καπνίζω, καπνῶ, καπνιάω, θυμιάω, ἀναδίδωμι (ἢ ἀναπέμπω) καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. τύφω (ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἀττικ. μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παθ. πρκ.: τέθυμαι)· ἐπὶ δὲ μτφρ. σημασίας συνώνυμα εἶναι τὰ: θαμβώω, καταστράπτω, ἐκμαινῶ, ἐξοιστράω, οἰστρηλατέω.

Υ

Υβρίζω (ἀμτβ.=εἶμαι ὑβριστής, ἤτοι φέρομαι ὑπερηφάνως, αὐθιγῶς· μτβ.=μεταχειρίζομαι τινά ἀλαζονικῶς, ἀτιμάζω, διαφθείρω), πεζ. ὑβρίζον, μέλ. ὑβριῶ, ἄορ. ὑβρισα, πρκ. ὑβρικά, ὑπερσ. ὑβρίκειν. Παθ. ὑβρίζομαι, πρτ. ὑβριζόμεν, παθ. μέλ. ὑβρισθῆσομαι, παθ. ὑβρισθην, πρκ. ὑβρισμαι, ὑπερσ. ὑβρίσμεν καὶ ὑβρισμένος ἦν. Ῥημ. ὑβρισμα, ὑβρισμός· ὑβριστήρ ἢ ὑβριστής (ἐξ οὗ ὑβριστικός), ὑβριστός, ὑβριστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑβρις (=αὐθάδεια, ἔπαρσις), ὅπερ ἐκ τῆς ὑπέρ. Τὸ ὅ. ἀμτβ. ματίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐρις (ἐρίδ-ω=) ἐρίζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑβριδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεσ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ἀμτβ. ματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ.: ἐξ, πρὸς, ἐπί. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: ὑβρίζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω λέγεται καὶ χρωμαί ὑβριεῖν πρὸς τινά καὶ χρωμαί τινι ὑβριστικῶς. Συνώνυμα τῷ μτγν. ὑβρίζω εἶναι τὰ: προσηλακίζομαι, λοιδορῶ (ὃ ἰδὲ) κλ., κλ.

Υγιαίνω (οὐδ.=εἶμαι ὑγιής), πρτ. ὑγίαινον, μέλ. ὑγιανῶ, ἄορ. ὑγιάνα, πρκ. ὑγιῆς γέγονα, ὑπερσ. ὑγιῆς ἐγεγόνειν. Ῥημ. ὑγίανσις, ὑγίασμα, ὑγιαντός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγιῆς [ἐξ οὗ καὶ (ὑγιέσ-ια=) ὑγίεια (καὶ μτγν. ὑγεία), ὑγιός καὶ ὑγιενός] κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας—μελαίνω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑγίαν-. Ὁ ἄορ. (ὑγίαν-σα=ὑγίαννα=) ὑγίανα ἐκτείνει τὸ θέμ. φωνηέντον βραχὺ εἰς α μακρόν καὶ οὐχὶ εἰς η διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Ἡ προστ. ὑγίαν (=ἔχε ὑγίαν, χαίρει) ἦτο ἐν χρήσει ὡς προσφώνησις ἀποχαιρετισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνει λέγεται καὶ ὑγιῆς εἰμι, ὑγιῶς ἔχω καὶ ὑγιενῶς ἔχω ἢ διὰ καὶ μτβ. (ἤτοι κάμνω τινά ὑγιά, ἱατρῶω) λέγεται καὶ ὑγίαν ἐμποιῶ, ὅπου τινά ποιῶ καὶ ὑγιαίνω. Ἀντίθετα: νοσῶ, ἀσθενῶ, κάμνω.

Υγραίνω (=κάμνω τι ὑγρόν, βρέχω) καὶ παθ. ὑγραίνομαι καὶ παθ. ἄορ. ὑγράνθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὑγρανσις, ὑγρασία, ὑγρασμα, ὑγραντικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγρός (ἐξ οὗ καὶ ὑγρότης) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλ. μελαίνω· ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν ὑγραν-. Συνώνυμα ἰδὲ βρέχω σημ. Ἀντίθετα: ἀθαίνω, ξηραίνω.

Υδρεύομαι (=προμηθεύομαι ὕδωρ) ἀποθ.,μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων: ὕδωρ λαμβάνω ἢ ἐφ' ὕδωρ ἐρχομαι. Ρημ. ὕδρεϊα, ὕδρευσις, ὕδρευτης (ἐξ οὗ ὕδρευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδωρ (ἐξ οὗ καὶ ὕδρῖα=δοχεῖον, στάνα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω-βασιλεύομαι. Τὸ ἐνεργητικὸν ὕδρεύω ποιητικόν.

Υδροφορέω-ῶ (=ὕδωρ φέρω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως: φέρω ὕδωρ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὕδροφόρος, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. ὕδροφορία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος-κρατῶ.

Υλακτέω-ῶ(=γαυγίζω, κραυγάζω ἐναντίον τινός), μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὑλακῇ χρῶμαι. Ρημ. ὑλακτητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑλακτής ἢ ὑλάκτης (ἐξ οὗ καὶ ὑλακτικός), ὅπερ ἐκ τοῦ ὑλάσκω, ὅπερ ἐκ ὀλίζης ὑλ- συγγενοῦς τῇ ὀλολύζω. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἀπειθέσ-ω=) ἀπειθῶ.

Υμνέω-ῶ (=ἐξυμνῶ, ψάλλω ὕμνους, ἐγκωμιάζω), πρτ. ὕμνουν, μέλ. ὕμνήσω, ἄορ. ὕμνησα, πρκ. ὕμνηκα, ὕπερ. ὕμνήκειν. Παθ. ὕμνοῦμαι, πρτ. ὕμνούμην, παθ. μελ. ὕμνηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὕμνηθην, πρκ. ὕμνημαι, ὕπερσ. ὕμνημην. Ρημ. ὕμνησις, ὕμνητηρ (οὗ θηλ. ὕμνητειρα), ὕμνητης (ἐξ οὗ ὕμνητικός). ὕμνητός, ὕμνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕμνος (ἀντὶ ὕφ-μ-νος, ὅπερ ἐκ θέματος ὕφ-, τοῦ ὑφαίνω)= σύνθεσις λόγου (θεωρουμένου ὡς ὑφάσματος), ᾧ δὲ εἰς τιμὴν Θεοῦ ἢ ἥρωος. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρατός (κρατέσ-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος νοσῶ κλ. Ἀντὶ τοῦ ὕμνῳ λέγεται καὶ ὕμνοις τιμῶ τινα καὶ ὕμνοις γεραίρω· ὡς μέσ. δε: παρέχομαι ὕμνους (=δὲ ἄλλων παρέχω ἑαυτῷ ὕμνους). Ὡς παθ. δέ: ὕμνος ποιεῖται. Συνώνυμα ἰδὲ ἐγκωμιάζω σημ.

Υπαντάω-ῶ ἰδὲ ἀπαντάω-ῶ.

Υπέικω ἰδὲ εἴκω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω).

Υπηρετέω-ῶ (=εἶμαι ὑπὸ τὸν ἐρέτην, βοηθός, κωπηλάτης, κωπηλατῶ· καὶ ἐν γένει=βαρείας ἐργασίας ἐκτελῶ, δουλεύω, ὑποβοηθῶ), πρτ. ὑπηρετούν, μέλ. υπηρετήσω, ἄορ. υπηρετήσα, πρκ. υπηρετήκα, ὕπερσ. υπηρετήκειν. Παθ. υπηρετοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: υπηρετή τινὶ χρῶμαι ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων. Ρημ. υπηρετήσις, υπηρετήμα, υπηρετητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπηρετής (ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ ἐρέσσω), ἐξ οὗ καὶ ὑπηρεσία καὶ ὑπηρεσίον καὶ ὑπηρετικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν -ης τριτοκλίτων σιγμιολήκτων παρὰ γουέων ῥημάτων: ἀπειθής (ἀπειθέσ-ω=) ἀπειθῶ κλ. κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις διακονέω-ῶ, θεραπεύω, δουλεύω, ὑπηρετής εἰμι καὶ παθ. ὑπηρετή τινὶ χρῶμαι.

Υπισχνέομαι-οὔμαι (=ὑπόσχομαι) ἀποθετικὸν μέσον μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, πρτ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλ. ὑποσχέσομαι, μέσ. ἄορ. ὑπέσχόμην, πρκ. υπέσχημαι, ὕπερσ. υπέσχημην. Ρημ. ὑπόσχεσις.

Σημ. 1. Θέμ. σχ- (τοῦ ἔχω), ἐξ οὗ κατὰ μετὰθεσιν μέν σχε-, κατὰ συγκοπὴν δὲ σχ-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσλήψεως τοῦ προσφύματος -νε-: (σι-σχ-νε=) ἰσχνε-. Τὸ ὑπ-ισχ-νέ-ομαι=οὔμαι σημαίνει κυρίως: *τεθεὶς ἔχω ἑμαυτὸν ὑποκάτω, δέχομαι τι ἐπάνω μου φυσικῶς ἢ ἡθικῶς*· ἐπομένως=ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ *ὑπιοχοῦμαι* καὶ περιφράσεις εἶναι τὰς τὰς *ὑποσχέσεις* ποιοῦμαι, *ἀνα(ὑπο)δέχομαι*, *ὁμολογῶ* καὶ *ἐπαγγέλλομαι* (ὅπερ ὁμῶς ἐνίοτε καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν *ὑπιοχοῦμαι* σημαίνει δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναδέχομαι τι ἐκουσίως καὶ κατ' αἰτήσιν ἄλλον· τὸ δὲ *ἐπαγγέλλομαι* σημαίνει παρέχω αὐθόρμητως ὑπόσχεσιν).

Υπνώ-ω (μτβ.=ἀποκοιμίζω· καὶ ἀμτβ.=ἀποκοιμῶμαι) μόνον ὁ ἄορ. ὑπνώσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ περιφράσεων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὑπνος*, ἐξ οὗ καὶ *ὑπνώδης* καὶ *ὑπνώττω* (καὶ τὰ μτγν. *ὑπνηρός*, *ὑπνηλός*, *ὑπναλέος* καὶ *ὑπνικός*). Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. *ὑπνώ* λέγεται καὶ: *ὑπνου λαγχάνω*, *ὑπνος λαμβάνει με*, *ὑπνος ἔχει με* καὶ *ὑπνον αἰρῶμαι* (=ὑπνον λαμβάνω). Συνώνυμα: *καθεύδω*, *καταδραρνάω* καὶ *ὑπνώττω*.

Υπνώττω (ἀμτβ.=εἶμαι ὑπναλέος, νυστάζω, ἀρχίζω νὰ κοιμῶμαι) καὶ πρτ. ὑπνώττον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ *ὑπνος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *πτῶξ-πτῶσσω*, καθ' ὃ καὶ *λιμός-λιμώττω*, *ὄνειρον-ὄνειρώττω*, κλ. Συνών. καὶ περιφράσεις: ἰδὲ *ὑπνώ* σημ.

Υποκορίζομαι (=ὁμιλῶ ὥς μικρὸν παιδίον, σμικρύνω τι διὰ κολακείαν ἢ μετρίζω δι' εὐφρόνουν ὀνόματος αἰσχρόν τι) ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. μόνον ὁ ἐνεστέως, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. *ὑποκορίζεις*, *ὑποκόρισμα*, *ὑποκορισμός*, *ὑποκοριστικός*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *ὑπὸ* καὶ *κορίζομαι*, ὅπερ ἐκ τοῦ *κόρος* (=παῖς) θηλ. *κόρη*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπῖς* (ἐλπίδ-j-ω) *ἐλπίζω*, καθ' ὃ καὶ *ἀυρός-ἀθροίζω* κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *ὑποκορίδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ρηματικά. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *ὑποκορίζω*. Συνώνυμα: *εὐφημῶ*, *ἐπαινῶ*, *εὐλογῶ*, *κατηγορῶ*, *καταφρονῶ*, [εὐτελίζω, δυσφημῶ].

Υποκρίνομαι (=ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, παριστάνω τι ὡς ὑποκριτῆς θεάτρου, προσποιῶμαι, μιμοῦμαι) ἀποθ. μέσον, πρτ. *ὑπεκρινόμην*, μέσ. μελ. *ὑποκρινοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ὑπεκρινάμην*, [παθ. μέλ. *ὑποκριθῆσομαι*, παθ. ἄορ. *ὑπεκριθην* μτγν.], πρκ. *ὑποκέκριμαι*, ὑπερσ. *ὑπεκεκρίμην*. Ῥημ. *ὑπόκρισις*, *ὑποκριτῆς* (ἐξ οὗ *ὑποκριτικός*).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς *ὑπὸ* καὶ *κρίνομαι* (ὄρα *κρίνω* σημ.).

Υποπτεύω (ἀμτβ.=ἔχω ὑποψία· μτβ.=θεωρῶ τινα ὑποπτον), πρτ. *ὑπώπτευν*, μελ. *ὑποπτεύσω*, ἄορ. *ὑπώπτευσα*, πρκ. *ὑπόπτως ἔσχηκα* [καὶ *ὑλῶπτευκα*], ὑπερσ. *ὑπόπτως ἐτχήκειν* [καὶ *ὑπώπτευκειν*]. Παθ. *ὑποπτεύομαι* (ὑπὸ τίνος=νομίζομαι ὑποπτος), πρτ. *ὑπώπτευμην*, παθ. ἄορ. *ὑπώπτευθην*, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. *ὑποπτευτής*, *ὑποπτευτός*, *ὑποπτευτέον*.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ὑποπτος* (ὅπερ ὅτε μὲν ἔχει ἐνεργ. σημ.=ὁ ὑποπτεύων, ὅτε δὲ παθ.=ὁ ὑποπτευόμενος), ἐξ οὗ καὶ *ὑποψία*. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ *βασιλεὺς-βασιλεύω*. Τὸ *ὑποπτεύω* κυρ.=ὑποβλέπω τι ὡς παρέχουν ὑπονοίας καὶ δυσπιστίας.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ *ὑποπτεύω* καὶ περιφράσεις εἶναι τὰς τὰς *ἀπιστέω-ω*, *ὑπονέω-ω*, *ὑποτοπεύω* [καὶ *ὑποτοπάζω*], *ὑφοράω-ω*, *εἰκάζω*, *τοπάζω*, *τεκμαίρομαι*. ἐν *ὑποψία* ποιοῦμαι τι (μτβ.) καὶ *ὑπόπτως* ἢ *ἀπίστως* ἔχω (ἀμτβ.)· Τοῦ δὲ *ὑποπτεύομαι* εἶναι τὰς *ὑποπτός* εἰμι (γίγνομαι, καθίσταμαι), *ὑπόπτως* *διάκειμαι* τινι, *ὑποψία* *ἔστι* τινὶ καὶ *ὑποψίαν* *παρέχω* τινί.

Υποτοπέω-ω (=ὑποπτεύω, εἰκάζω), πρτ. *ὑπώπτευν* [ἢ *ὑπειτόπουν*],

μέλ. ὑποπτεύσω [ἢ ὑποτοπήσω], ἀόρ. ὑπετόπησα, πρκ. ὑπόπτως ἐσχήκα, [ἢ ὑποτετόπηκα], ὑπερσ. ὑπόπτως ἐσχέκην [ἢ ὑπετετόπηκην]. Μέσ. ὑποτοπούμαι, πρτ. ὑπετοπούμην, [παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὑπετοπήθην μτγν.] τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμ. ἢ περιφράσεων. Ῥημ. [ὑποτόπημα ὑποτοπητέον].

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπότοπος, ἐξ οὗ καὶ ὑποτοπεύω [καὶ ὑποτοπίζω]. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ δὲ τόπος γίνεταί τὸ τοπάζω (=εἰκάζω). Συνώνυμα καὶ περιφράσεις, ἰδὲ ὑποπτεύω σημ. 2.

Υπουργέω-ω (τινὶ καὶ τι=ὑπηρετῶ, βοηθῶ) καὶ ἀόρ. ὑπουργήσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: ὑπουργός εἰμί τινι ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ὑπουργῆσαι, ὑπουργῆμα, ὑπουργητέον.

Σημ. Τὸ ὅ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπουργός (ὁπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ ἔργον), ἐξ οὗ καὶ ὑπουργία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμοληκτῶν: κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ κλ., κλ. Συνώνυμα ἰδὲ βοηθῶ σημ.

Υστερέω-ω (=1) εἶμαι ὑστερος, ὀπίσω· 2) βραδύτερον ἔρχομαι· 3) μτφρ.=ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος, στεροῦμαι, πρτ. ὑστέρουν, μέλ. ὑστερήσω, ἀόρ. ὑστέρησα, πρκ. ὑστέρηκα, ὑπερσ. ὑστερήκην. Ῥημ. ὑστέρησις, ὑστέρημα, ὑστερητικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑστερος (ἐξ οὗ ὑστερικός καὶ ὑστερίζω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=) κρατῶ, καθ' ὃ καὶ νόσος-νοσῶ κλ., κλ. Τὸ ὑστερῶ καὶ ὑστερίζω οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασιολογίαν διαφέρουσιν (ὅρα τυραννέω σημ.). Ἀντὶ τοῦ ὑστερῶ λέγεται καὶ: ὑστερός τις ἀφινούμαι ἢ ἔρχομαι. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν τόπου εἶναι τὰ: ὑστερίζω, ὑστερός εἰμι· ἐπὶ δὲ χρόνου ἰδὲ βραδύνω σημ., ἐπὶ δὲ μεταφορικῆς σημασίας τὰ: (ἐν)δέομαι, ἐνδῶς ἔχω, χεῖρῶ, ἀπορῶ, στεροῦμαι.

Υστερίζω (=ὑστερῶ), πρτ. ὑστέριζον, μέλ. ὑστεριῶ, ἀόρ. ὑστέρισα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ: ὑστερῶ ἢ τῶν συνωνύμων.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑστερος (ὅρα ὑστερῶ σημ.) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπῆς (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω. Συνώνυμα ἰδὲ ὑστερῶ σημ.

Υφαίνω, πρτ. ὑφαινον, μέλ. ὑφανῶ, ἀόρ. ὑφήνα [καὶ μτγν. ὑφάνα, πρκ. ὑφαγκα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. ὑφαίνομαι, πρτ. ὑφαινόμην, μέλ. ὑφανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὑφάνθην, μέσ. ἀόρ. ὑφηνάμην, ὑφασμαι (παθ.), ὑπερσ. ὑφάσμην. Ῥημ. ὑφανσις, συνύφανσις, ὑφασμα, ὕμνος (ἀντὶ τοῦ ὕφ-μ-νος ὡς ὑφασμα θεωρούμενος), ὑφάντης (ἐξ οὗ ὑφαντικός καὶ Ὑφάντειον, δηλ. ὄρος), ὑφαντός, ὑφαντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑφή κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ μέλας (μελάν-j-ω=) μελαίνω. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν ὑφαν-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι πλην τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Συνώνυμα: πλέκω, (παρα-, κατα-)σκενάζω, ἐπινόω, διανοοῦμαι, ἐφευρίσκω, συντάττω, συγγράφω.

Υω (=βρέχω) μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παθ. πρκ. ὑσμένος, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι: πρτ. ὕον, μέλ. ὕσω, ἀόρ. ὕσα, πρκ. ὕσας ἔχω, ὑπερσ. ὕσας εἶχον. Παθ. ὕομαι, πρτ. ὕόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ὕσομαι, παθ. ἀόρ. ὕσθην, πρκ. ὕσμαι ὑπερσ. ὕσμην]. Ῥημ. ὕσμα, ὕ-ε-τός (ἐξ οὗ ὑέτιος καὶ ὑετώδης).

Σημ. Θέμ. ὕ- (σανσκριτ. su-). Τὸ ὕω λέγεται ἐπὶ θεοῦ=ῥίπτω βροχὴν, τὸ δὲ βρέχω=μουσκεύω, κάμνω τι ὑγρόν. Τὸ ῥημ. ὕ-ε-τός προσέλαβεν ὡς ἐπένθεμα τὸ ε (πρβλ. [νιφ-ε-τός], τοκ-ε-τός, (μέλει) μελ-ε-τή).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ ὕει λέγεται: ὕδατα δ' Θεὸς ποιεῖ, ὕδωρ γίγνεται (ἢ ἔστιν) ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὑετὸς (ἢ ὄμβρος) γίγνεται. Συνώνυμα ἰδὲ βρέχω σημ.

Φ

Φαιδρύνω (=κάννω λαμπρόν, καθαρίζω μτφρ.=εὐφραίνω), πρτ. φαίδρυνον, μέλ. φαιδρόν τι ποιήσω [καὶ φαιδρύνω μτγν.], ᾄορ. ἐφαίδρυνα, πρκ. φαιδρύνας ἔχω ἢ φαιδρόν τι πεποίηκα, ὑπερσ. φαιδρύνας εἶχον ἢ φαιδρόν τι ἐπεποιήκειν. Μέσ. φαιδρύνομαι, μέσ. ᾄορ. ἐφαιδρυνάμην, παθ. ᾄορ. ὡς μέσ. ἐφαιδρύνθην (=ἐφαίδρυνα ἑμαυτόν), τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ τῆς περιφράσεως: φαιδρὸς γίγνομαι. Ῥημ. φαίδρυμα ἢ φαίδρυσμα, φαινδρυντής (ἐξ οὗ τὸ θηλ. φαιδρύντρια καὶ τὸ παρώνυμον: φαιδρυντικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ φαιδρὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ φαίνω), ἐξ οὗ καὶ Φαῖδρος, φαιδρότης καὶ φαιδρὸς (εὖχρ. μόνον κατὰ παθ. ᾄορ. ἐφαιδρώθην). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἀμύνη (ἀμύν-j-ω=ἀμύν-v-ω=) ἀμύνω. Ἀντὶ τοῦ μέσ. φαιδρύνομαι (οὗ ἀντίθετον τὸ σκνθρῶπάςω γίγνεται χρήσις παρ' Ἀττ. τῆς περιφράσεως: φαιδρὸς γίγνομαι. Συνώνυμα τῷ φαιδρύνω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κάννω λαμπρόν εἶναι τὰ: κοσμῶ, λαμπρύνω, καλλύνω, ἀγάλλω, καθαίρω, σεμνύνω, καλλωπίζω, ὀραίζω· ἐπὶ δὲ μτφρ. σημασίας εἶναι τὰ: εὐφραίνω, θέλω, κηλέω, τέρω.

Φαίνω (=φάγω, φανερόν, δηλοποιῶ, κάνω τι γνωστόν, κοινῶς ἐξηγῶ, καταγγέλλω), πρτ. φαίνομαι, μέλ. φανῶ, ᾄορ. ἐφηνά, πρτ. -πέφαγκα, ὑπερσ. -ἐπεφάγκειν. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι, πρτ. ἐφαινόμην, μέσ. μέλ. φανοῦμαι, μέσ. ᾄορ. ἐφηνάμην, παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. φανήσομαι, παθ. ᾄορ. β' ὡς μέσ. ἐφάνην καὶ α' ὡς παθ. ἐφάνθην (=ἠλέγχθην, ἀπεδείχθην), πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. πέφηνά καὶ παθ. πέφασμαι, ὑπερσ. ἐνεργ. β' ὡς μέσ. ἐπεφήγειν, καὶ παθ. ἐπεφάσμην. Ῥημ. φάσις, φάσμα, φανὸς (ἐξ οὗ φανερός καὶ φανάριον), ὑπερ-ἢ-φανος, διὰ (ἐπι-κατα-, περι-, προ-, ὑπερ-) φανής, συκοφάντης, [ἄφαντος, περίφαντος] κλ.

Σημ. 1. Θέμ. φαν-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j- (φαν-jω=) φαίνω. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, πρὸς, πρό, ὑπό. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς περιφραστικῶς ἐκφέρεται: ἀποφαίνω ἑμαυτόν. Ὁ παθ. πρκ. πέφασμαι ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς τύποις: πέφανται (γ' ἐνικ.), πεφασμένοι εἰσὶ (γ' πληθ. τῆς ὀριστ.), πεφάνθαι (ἀπαρέμφ.) καὶ πεφασμένοις (μετοχή).

Σημ. 2. Συνώνυμα: δείκνυμι ἢ δεικνύω, καταμηνύω, διασαφῶ, ἀναπτύσσω, δηλόω ἢ δῆλον ποιῶ. Τῷ δὲ φαίνομαι τὰ: ἀνατέλλω, ἀνίσχω, νομίζομαι.

Φάσκω (=φημί, λέγω· ἔξαιρ.=καταφάσκω, βεβαιώνω τι μὲ τὸν λόγον μου, ἔτι δὲ στοχάζομαι, νομίζω) ([ὁ ἐνεστὼς τῆς ὀριστ. ποιητ.]. ὑποτ. φάσκω· εὐκτ. φάσκομαι [προστ. ποιητ.]. ἄπαρ. φάσκειν καὶ μτχ. φάσκων), πρτ. ἔφασκον, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φημί ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις.

Σημ. Θέμ. φα-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος -σκ-) φα-σκ-. Ἡ παρὰ ποιηταῖς εὖχρ. ὀριστ. καὶ προστ. ἀναπληροῦται παρὰ τοῖς Ἀττ. ὑπὸ τοῦ φημί. Τὸ καταφάσκω (=δόμολογῶ, συμφωνῶ) καὶ τὸ ἀντίθετον ἀποφάσκω (=ἀρνοῦμαι) εἶναι μεταγενέστερα. Συνώνυμα ἰδὲ φημί σημ. 3.

Φείδομαι (=λυποῦμαι νὰ δαπανήσω, φειδωλεύομαι, οἰκονομῶ, μετα

χειρίζομαι τι με μεγάλην μετριότητα) αποθ. μέσον μετ' ενεργ. διαθ., πρτ. ἐφειδόμενην, μέσ. μέλ. φείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφεισάμην, πρκ. φειδωλὸς γέγονα [ἢ πέφεισμαι], ὑπερσ. φειδωλὸς ἐγεγόνειν [ἢ ἐπεφείσμην]. Ῥημ. φειδῶ, φειδωλὸς (ἐξ οὗ φειδωλία), ἀφειδής, φειστέον,

Σημ. Θέμ. φειδ-. Ἀντὶ τοῦ φείδομαι λέγεται καί: φειδωλὸς εἰμι (παθ. δὲ φειδῶ γίγνεται), φειδῶ ποιῶμαι, φειδῶ ἔχω ἢ λαμβάνω. Συνώνυμα: τὰ μεύομαι, σφῶ, ἀπέχωμαι, ἀφήμι, ἀπο(δια)φεύγω. Ἀντίθετα: ἀφειδέω-ω.

Φενακίζω (=ἀπατῶ, ἔξαπατῶ), πρτ. ἐφενακίζον, μελ. φενακιῶ, ἄορ. ἐφενακίσα, πρκ. πεφενακίκα, ὑπερσ. ἐπεφενακίκειν. Παθ. φενακίζομαι, πρτ. ἐφενακίζομένην, παθ. μέλ. φενακισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφενακίσθην, πρκ. πεφενακίσμαι, ὑπερσ. ἐπεφενακίσμην. Ῥημ. φενακίσις, φενακίσμα, φενακισμός, φενακιστής (ἐξ οὗ φενακιστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ φενάκη (=πρόσθετος κόμη) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλπίς (ἐλπίδ-γ-ω=) ἑλπιζω. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν φενακιδ-, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: φενακίζω ἐμαντόν. Συνώνυμα: ἔξαπατῶ [«Φενακίζειν Ἀττικοί, ἔξαπατᾶν Ἕλληνες» (Μοῖρις)], παρακρούομαι, ψεύδομαι.

Φέρω (=παράγω, φορῶ, ἔχω τι ἐπάνω μου, βαστάζω, ὑποφέρω), πρτ. ἔφερον, μελ. οἶσω, ἄορ. ἀ' ἤνευγα (ὑποτ. ἐνέγκω εὐκτ. ἐνέγκαιμι, προστ. [β' πρόσ. ἐνεγκον μτγν. ἀναπληροῦται δ' ἐκ τοῦ β' ἄορίστ.] ἐνεγκε, (τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ἀ' ἄορ.) ἐνεγκάτω κλ. ἀπαρμφ. καὶ μτχ. [ἐνεγκαί' ἐνεγκας μτγν. ἀναπληροῦνται δ' ἐκ τοῦ β' ἄορ.] ἐνεγκεῖν, ἐνεγκὼν) ἄορ. β' -ἤνευγον μόνον σύνθ. κατὰ ἀ' ἐνικ. πρόσωπ. τὰ δ' ἄλλα πρόσωπα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἀ' ἄορ.: ἐνέγκω εὐκτ. ἐνέγκοιμι προστ. ἐνεγκε, ἐνεγκάτω (μόνον) ἀπαρ. ἐνεγκεῖν, μτχ. ἐνεγκὼν, πρκ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐννήνεχιν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι πρτ. φερομένην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. οἶσομαι, μεσ. ἄορ. ἀ' ἤνεγκάμην [καὶ β' ποιητ. ἤνεγκόμην], παθ. μέλ. οἰσθήσομαι καὶ -ἐνεσθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἤνεχθην, πρκ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. -ἐνηνέγμην. Ῥημ. φόρος, φορά, φερνὴ (=προίξ), φόρτος φόρημα, φορμός, φέρ-ε-τρον, φαρέτρα, φορεὺς (ἐξ οὗ φορεῖον) διένεξις, προένεξις, ἐπένεξις δι-ηνεκῆς, ποδ-ηνεκῆς, κεντρ-ηνεκῆς οἶμος, οἰστόν, οἰστέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικὸν (δρα εἰσαγ. § 17), ἔχει δὲ θέμ. 1) φερ- 2) οἶ- 3) ἐνεκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, κατά, μετά, πρός, πρὸ, περὶ, σύν. Τὰ σύνθετα διαφέρει (μοι κλ.=με μελεῖ) καὶ συμφέρει εἶναι ἀπρόσωπα.

Σημ. 2. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. ἀ' δὲν ἀπαντᾷ κατ' ἀπαρέμφατον καὶ μετοχῇ, ὁ δὲ ἐνεργ. ἄορ. β' ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀπαντᾷ μόνον σύνθετος καὶ κατὰ ἀ' ἐνικ. τρόσωπον. Ὁ μέσ. ἄορ. ἀ' δὲν ἀπαντᾷ κατὰ προστ., λαμβάνει δὲ ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. ἄορ. ἀ' καὶ β' ἀπτ. ἀναδιπλασιασμόν: (θέμα ἐνεκ=ἐνκ=ἐγκ:) ἤν-ἐγκ-ι-μην, ἐν-ἐνκ-ω-μαι κλ., ἤν-εγκ-ον, ἐν-ἐνκ-ω κλ. καὶ τέλος σχηματίζονται ἐνεν χρονικοῦ χαρακτι. σ- πρβλ. εἴπα, ἔχεα (χέω), ἤδρα (εὐρίσχω). Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπεται τὸ θέμ. φωνῆεν ε εἰς ο' πρβλ καὶ πέπομφο, κέλομφο, ἔστρομφο, τέτρομφο κλ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι γενικῶς λαμβάνουσι τὸν Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ φέρω εἶναι τὸ ἄγω (ἐνίοτε ὁμως καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν φέρω τινὰ=βαστάζω τινὰ ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ δὲ ἄγω τινὰ=κάννω τινὰ νὰ ἐξηγῆται, ὁδηγῶ τὸ δὲ ἄγω καὶ φέρω=ληλατῶ, ἐρπάζω, αἰχμαλωτίζω) καὶ κομίζω.

Φεύγω, πρτ. ἔφευγον, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. φεύξομαι (καὶ Δωρι. φευξοῦμαι), ἀόρ. β' ἔφυγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν. Ῥη. φυγή, φυγὰς (ἐξ οὗ φυγαδεύω), κατάφευξις, ἄφυκτος, φευκτός, φε κτός, φευκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. *φευγ-* καὶ ἀσθ. *φυγ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, ὑπό. Τὸ ἀποφεύγω θάνατον οὐ δὲν διαφέρει τοῦ ἐκφεύγω ἢ διαφεύγω θάνατον. Ὁ ἔνεστ. φεύγω ἔχει ἐνίοσημ. πρκ. (ὄρα εἰσαγ. § 18). Ὁ πρκ. πέφευγα δὲν δαυσιζει τὸν χαρακτήρα, ἐξ δὲ ἐν τῇ εὐκτικῇ καὶ Ἀττικῷ τύπον ἐκπεφευγοῖην.

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ φεύγω λέγεται καὶ: *φυγὴν ποιοῦμαι*, εἰς *φυγὴν κθίσταμαι* καὶ εἰς *φυγὴν τρέπομαι* μτβ. δέ: ἀναγκάζω (ἢ ποιοῦ τινὰ φεγειν καὶ εἰς *φυγὴν καθίστημι* τινὰ παθ. δέ: *φυγὴ* (κατάφευξις) γίγνεται ἢ καθίσταται καὶ *φυγὴ* ἐστὶν ὑπὸ τινος. Συνώνυμα: ἀπέρχομαι, ἀποδιδρσκα. Ἀντίθετα: φέρω, ὑπομένω, διώκω.

Σημ. 3. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ φεύγω (=κατηγοροῦμαι) εἶναι παθικὸν τοῦ διώκω (=κατηγορῶ). ὁ φεύγων (παθ.)=ὁ κατηγορούμενος καὶ διώκων (ἐνεργ.)=ὁ κατηγορὸς (ὄρα διώκω σημ.). Τὰ δὲ σύνθετα: ἀποφεύγω ἢ ἐκφεύγω δίκην(=ἀθροῦμαι) εἶναι ἀντίθετα τῷ ἀλίσκομαι (=καταδικάζομαι).

Φημί (=δυσχυρίζομαι ἢ παραδέχομαι, λέγω), πρτ. ἔφην, μέλ. φήσω καὶ λέξω ἢ ἔρῶ, ἀόρ. ἔφησα καὶ ἔλεξα ἢ εἶπον ἢ ἔφην, πρκ. εἴρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν. Μέσ. ἔνεστ. μτχ. φάμενος καὶ πρκ. παθ. κατὰ προστ. πεφάσθαι (=ἔστω εἰρημένον), τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων Ῥημ. φάσις, φήμι (ἐξ οὗ φημίζω), φωνή, προφήτης (ἐξ οὗ τὸ θηλ. προφήτις καὶ τὸ παρὼνυμον προφητεύω), φάτος (ἐξ οὗ ἄφατος), φάτεος, φάτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. *φα-* καὶ ἰσχ. *φη-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, σύν, ἀντί, καὶ κατά, ὅτε καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἐνεστώτι τῆς ὁριστ. καὶ τῆς προστακτικῆς, πλην τοῦ β' ἐνικ. προσώπου τῆς ὁριστικῆς: ἀπόφημι, ἀπόφαθι, ἀλλὰ ἀποφής. Ἡ μτχ. τοῦ ἐνεστ. φάφασα, φάν ποιητ. καὶ μτγν. οὕσα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ φάσκα. Πάντες οἱ τύποι τῆς ὁριστ. τοῦ ἐνεστ. ἐγκλίνονται πλην τοῦ β' ἐνικ. προσώπου φήτῳ. Τὸ φημί ὡς καὶ τὰ: εἰμί, οἶδα καὶ εἰμι ἐν τῷ β' ἐνικ. προσώπῳ προσλαβάνουσι τὴν κατάληξιν -θα (ὄρα οἶδα σημ. 1).

Σημ. 2. Τὸ φημί ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ *δυσχυρίζομαι*, *παραδέχομαι* ἔχει μέλ. φήσω καὶ ἀόρ. ἔφησα, ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ λέγω ἔχει μέλ. ἔρῶ ἢ λέξω καὶ ἀόρ. ἔλεξα ἢ εἶπον ἢ ἔφην.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ φημί εἶναι τὸ ὁμοίως σχηματιζόμενον ἡμί [οὐτινὸς παρ' Ἀττ. πεζ., εὐχρ. εἶναι μόνον τὸ ἐνικ. α' καὶ γ' πρόσ. τοῦ πρτ. ἐν ταῖς φράσεσιν <ἦν δ' ἐγὼ> (=ἔφην δ' ἐγώ), ἢ δ' <ὅς> (=ἔφη δ' ἐκεῖνος), <ἦ δ' > (=ἔφη δ' ἐκεῖνη), λέγω, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διηγοῦμαι, φράζω, διαλέγομαι, φθέγγομαι, λαλῶ, παραρησιάζομαι, φωνῶ. Ἀντίθετα: ἀπόφημι, ἀρνούμαι.

Φθάνω, πρτ. ἔφθانون, μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. φθήσομαι καὶ σπν. φθάσω, ἀόρ. α' ἔφθασα καὶ β' ἔφθην (ὑποτ. φθῶ [εὐκτ. φθαίην] πρσ. ἐλλείπει ἀπαρεμ. φθῆναι [μτχ. φθάς], πρκ. ἀφίγμαι [καὶ μτγν. ἔφθακα], ὑπερσ. ἀφίγμην [καὶ μτγν. ἐφθάκειν]. Ῥημ. [ἄφθαστος].

Σημ. 4. Θέμ. ἰσχ. *φθα-* καὶ ἀσθ. *φθα-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προφ. *φθα-ν-*). Ἐν τῷ ἀόρ. ἔφθα-σ-α τὸ θέμ. φωνήεν α τηρεῖται βραχὺ κατ' ἀνάλογον τῶν φωνηεντολήκτων ὀημάτων, ὧν ὁ ἀρχικὸς χαρακτήρ ἦτο σ' οἷοι (ἐγέλασ-σ-α) ἐγέλασσα κλ. Συνώνυμα: ἀφικνούμαι, γίγνομαι, ἔρχομαι, παρὰγινωμαι, καθήκω, διήκω, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ ἀποχερῇ.

Σημ. 2. Τὸ *φθάνω* συντάσσεται μετὰ κατηγορηματικῆς μτχ., ὅτε τὸ μὲν ῥ. ἐρμηνεύεται *πρὸ ὀλίγου*, ἡ δὲ μτχ. μεταβάλλεται εἰς ῥῆμα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος· οἷον *ἐφθην* εἰπὼν—πρὸ ὀλίγου εἶπον (δρα *λανθάνω* σημ. 2).

Φθέγγομαι (συννηθέστατα ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώων καὶ ἐπὶ ἡχῶν ὁργάνων=ἐκβάλλω φωνήν, φωνάζω, λαλῶ) ἀποθετικ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐφθεγγόμην, μέσ. μελ. φθέγγομαι, μέσ. ᾄορ. ἐφθεγγάμην, πρκ. ἐφθεγμαί, ὑπερσ. ἐφθέγγμην. Ῥημ. φθέγγεις φθέγμα (ἐξ οὗ ἀπόφθεγμα) (1), φθόγγος, φθογγή, φθεγκτός (ἐξ οὗ ἀφθεγκτος).

Σημ. Θέμ. *φθεγ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: φθεγ -j- =) *φθεγγ-*. Συνώνυμα ἰδὲ *φημί* σημ. 3. Ἀντίθετα: *σιγῶ, σιωπῶ, ἀφωνός εἰμι*.

Φθείρω (=καταστρέφω, ἀφανίζω), πρτ. ἐφθειρον, μέλ. φθερῶ, ᾄορ. ἐφθειρα, πρκ. ἐφθαγκα [καὶ ποιητ. ἐφθορα], ὑπερσ. ἐφθάρκειν. Παθ. φθιέρομαι, πρτ. ἐφθειρόμην, μέσ. μελ. ὡς παθ. φθεροῦμαι, παθ. μέλ. -φθαρήσομαι, παθ. ᾄορ. ἐφθάρην, πρκ. ἐφθάρμαι (-σαι, ται κλ., γ' πλ. ἐφθάραι), ὑπερσ. ἐφθάρμην (-σο, -το κλ., γ' πλ. ἐφθάραιτο). Ῥημ. φθορά(καὶ σύνθ. διαφθορά), φθόρος, φθάρμα, φθορεὺς καὶ σύνθ. διαφθορεὺς, φθεῖο (ὅ), φθαριτός (ἐξ οὗ φθαριτικός καὶ ἀφθαρτος, ἐξ οὗ ἀφθαρσία καὶ ἀ(εὐ)διάφθαρτος).

Σημ. 1. Θέμ. *φθερ-*, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν *φθορ-*, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: *φθρ-*, *φθαρ-* καὶ κατὰ πρόσληψιν τοῦ προσφ. -j-: (φθερ -j=φθερρ=) *φθειρ-*. Ὅθεν θεμ. τοῦ *φθείρω* εἶναι τὰ: *φθερ-*, *φθορ-*, *φθαρ-* καὶ *φθειρ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: *διά, κατά, συνδια, προδια-*. Τὸ παθ. συντιθέμενον μετὰ τῆς *περὶ* εἶναι ἀποθετικόν: *περιφθείρομαι* (=περιφθιέρομαι ἐλεεινῶς πρὸς φθορὰν ἑμαυτοῦ ἢ ἄλλων). ἀπαντᾷ δὲ μόνον κατ' ἐνεστώτα.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ἀλλοιῶ, ἀπόλλυμι, φθίνω, ἀποβάλλω, ἀφανίζω* (ἰδὲ καὶ ὄλλυμι σημ. 3), *φθορὰν ἀπεργάζομαι, φθόρον ἐμποιῶ*· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. *φθιέρομαι* καὶ: *φθίνω, φθορά ἐστὶ καὶ φθόρος (ἢ φθορά) γίγνεται*. Τὸ δὲ μέσον ἐκφέρεται μόνον ἀναλελυμένως: *διαφθείρω ἑμαυτόν*.

Φθίνω (ἀμτβ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διαθ.=μαραίνομαι, χάνομαι, φθειρομαι· ἐπὶ δὲ χρόνου=λήγω· καὶ μτβ.=μαραίνω, φθείρω, κατατρώγω), πρτ. ἐφθίνον, [μελ. φθινήσω ἢ φθίσω, ᾄορ. ἐφθίνησα ἢ ἐφθίσα ἢ ἐφθίνα, πρκ. ἐφθικα ἢ ἐφθίνηκα. Μέσ. μελ. ὡς παθ. φθίσομαι], μέσ. ᾄορ. β' ἐφθίμην (κατὰ μτχ. μόνον φθίμενος), [παθ. ᾄορ. ἐφθίθην, πρκ. ἐφθίμαι, ὑπερσ. ἐφθίμην], οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι ὡς καὶ οἱ ἑλλείποντες τοιοῦτοι ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φθίσις, φθινὰς (νόσος), φθόη, φθιτός, ἀφθιτος.

Σημ. Θεμ. *φθ-* καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ν-:) *φθίν-*. Συνώνυμα τὰ μὲν ἀμτβ. *φθίνω* εἶναι τὰ: *τῆκομαι, ἀπόλλυμαι, φθείρομαι, μαραίνομαι, διαλύομαι* καὶ (ἐπὶ χρόνου) *λήγω*· τῷ δὲ μτβ. τὰ: *τῆκω, φθείρω, ἀσθενῶ, μαραίνω, ξηραίνω*. Ἀντίθετον *αὐξάνομαι*.

Φθονέω-ω, πρτ. ἐφθόνουν, μέλ. φθονήσω, ᾄορ. ἐφθόνησα, πρκ. φθόνον ἐσχίκα (ἢ φθόνω κέχρημαι), ὑπερσ. φθόνον ἐσχίκειν (ἢ φθόνω

(1) Ἀπόφθεγμα καλεῖται κυρίως λόγος μάντεως ἢ σοφοῦ ἀνδρὸς ἐκφράσεων ἐν ἁκρῇ συντομίᾳ μεγάλην καὶ κοινωφελῆ ἀλήθειαν.

ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—ΔΕΕΙΚΟΝ ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

14

ἐπεχορήμην). Παθ. φθονοῦμαι, πρτ. ἐφθονοῦμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φθονήσομαι, παθ. μέλ. φθονηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφθονήθην, πρκ. φθόνος γέγονε (περὶ με, σε, αὐτὸν κλ.) [ἢ μτγν. ἐφθόνημαι], ὑπερσ. φθόνος ἐγγέγονει (περὶ με, σε, αὐτὸν κλ.) [ἢ μτγν. ἐφθονήμην]. Ῥημ. φθόνησις, φθονητὸς (ἐξ οὗ φθονητικός), φθονητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ φθόνος (ἐξ οὗ καὶ φθονερός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶ λέγεται καὶ φθόνον ἔχω, φθόνῳ χρῶμαι, βασιλεύω, ἐποφθαλμιῶ. Ἀντὶ δὲ τοῦ φθονοῦμαι καί: φθόνος γίγνεται περὶ με, (σε αὐτόν), φθόνος ἐγγίγνεται μοι (σοι, αὐτῷ κλ.)· ὡς μτβ. δὲ φθόνον ἐμποιοῦ τι.

Φιλέω-ω (=ἀγαπῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, ἐπιδοκιμάζω, ἔχω συνήθειαν), πρτ. ἐφίλουν, μέλ. φιλήσω, ἄορ. ἐφίλησα, πρκ. πεφίληκα, ὑπερσ. ἐπεφίληκην. Παθ. φιλοῦμαι, πρτ. ἐφιλούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φιλήσομαι, [παθ. μέλ. φιληθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐφιλήθην, πρκ. πεφίλημαι, ὑπερσ. ἐπεφίλημην. Ῥημ. φίλησις, φίλημα, φιλήμων, φιλητὴς (ἐξ οὗ φιλητικός), φιλήτωρ, φίλητρον, φίλτρον, φιλητός, φιλητέος, Φιλητᾶς.

Σημ. Ἐκ τοῦ φίλος κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγομένων ῥημάτων: ἄνθος (ἀνθέσ-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀντί, κατά, ὑπέρ. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀνελευμένως: φιλῶ ἑμαυτόν. Συνώνυμα: ἀγαπῶ, ἀσπάζομαι, στέργω, εὐνοϊκῶς (οἰκείως) διάκειμαι τι. Ἀντίθετα: μισῶ, [ἐχθαίρω].

Φιλοτιμέομαι-οὔμαι (=εἶμαι φιλότιμος) ἀποθετικὸν μέσον μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλ. φιλοτιμήσομαι, παθ. μέλ. φιλοτιμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, μέσ. ἄορ. ἐφιλοτιμήσκημην, πρκ. πεφιλοτιμήμην, ὑπερσ. ἐπεφιλοτιμήμην. Ῥημ. φιλοτιμήσις, φιλοτιμία, φιλοτιμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φιλότιμος (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ τιμῇ), ἐξ οὗ καὶ φιλοτιμία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγομένων ῥημάτων: ἄνθος (ἀνθέσ-ω=) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ., κλ. Ἀντὶ τοῦ φιλοτιμοῦμαι λέγεται καί: φιλότιμός εἰμι, φιλοτίμως ἔχω ἢ διάκειμαι, μεστός εἰμι φιλοτιμίας καὶ μτβ. φιλοτιμίαν ἐμβάλλω.

Φιλοφρονέομαι-οὔμαι (=φέρομαι φιλοφρόνως) ἀποθετικὸν μέσον, πρτ. ἐφιλοφρονούμην, μέσ. μέλ. φιλοφρονήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφιλοφρονήσκημην, παθ. ἄορ. ὡς μεσ. ἐφιλοφρονήθην, πρκ. φιλόφρων γέγονα, ὑπερσ. φιλόφρων ἐγγέγονειν. Ῥημ. φιλοφρόνησις, φιλοφρόνημα, φιλοφρονητικός, φιλοφρονητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φιλόφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ φρον), ἐξ οὗ καὶ φιλοφροσύνη. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγομένων ῥημάτων: κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελῶ κλ., κλ. ὅρα φιλῶ σημ. Τὸ ἐνεργ. φιλοφρονῶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ φιλοφρονοῦμαι λέγεται καί: προσαγορεύω, φιλόφρων εἰμί, φιλοφρόνως ἔχω καὶ φιλοφροσύνην ἐνδείκνυμαι.

Φιλοψυχέω-ω (=εἶμαι φιλόψυχος, ἀγαπῶ τὴν ζωὴν), πρτ. ἐφιλοψύχουν, μέλ. φιλοψύχσω, ἄορ. ἐφιλοψύχησα, πρκ. φιλοψύχῃα ἐσχίχῃ (με, σε, αὐτὸν κλ.), ὑπερσ. φιλοψύχῃα ἐσχίχῃ (με, σε κλ.). Ῥημ. φιλοψυχητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φιλόψυχος, ἐξ οὗ καὶ φιλοψυχία. Σχη-

ματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγομένων ῥημάτων: ἄνθος (ἀνθέσ-ω) ἀνθῶ, κράτος (κρατέσ-ω) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω) τελῶ, κλ. κλ. (ὄρα φιλῶ σ.). Ἀντὶ τοῦ φιλοψυχῶ λέγεται καὶ: φιλοψυχία ἔχει με.

Φλέγω (μτβ.=καίω, πυρπολῶ, κατακαίω τι ἄμτβ.=καίει, φλογίζεται τι, λάμπει) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ ὁ ἄορ.-ἐφλεξα, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο ἐκ τῶν συνωνύμων. Παθ. φλέγομαι, πρτ. ἐφλεγόμην, καὶ παθ. ἄορ.-ἐφλέχην, πάντα δὲ τᾶλλα ὁμαλῶς ἐκφερόμενα εἶναι μτγν. ἀναπληροῦντο δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φλέξις, φλόξ (ἐξ οὗ φλόγιος), φλέγμα, (ἐξ οὗ φλεγματίας, φλεγματοδής, φλεγματικός, φλεγμαίνω, ὅπερ μόνον κατ' ἑνεστ., καὶ φλεγμονή), ἀφλεκτος, εὐφλεκτος.

Σημ. Θεμ. φλεγ-. Παρασχηματισμὸς τοῦ φλέγω εἶναι τὸ ποιητ. φλεγέθω=καίω, κατακαίω τι (μόνον ὁ ἐνεστώς). Συνώνυμα: καίω, πίμπρημι, αἶθω, πυρπολῶ, λάμπω, μαρμαίρω.

Φλυαρέω-ω (=λέγω φλυαρίας, μωρίας), πρτ. ἐφλυάρουν καὶ μέλ. φλυαρήσω, τὰ δ' ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν περιφράσεων ἢ συνωνύμων. Ῥημ. φλυάρεμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ φλύαρος (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. φλύω=ὑπερχυλίζω, ἀναβρῶν καὶ μτφρ.=φλυαρῶ), ἐξ οὗ καὶ φλυαρία. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος σιγμολήκτων παραγομένων ῥημάτων: κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ, τέλος (τελέσ-ω=) τελῶ κλ. κλ. (πρβλ. καὶ φιλῶ σημ.). Ἀντὶ τοῦ φλυαρῶ λέγεται καὶ: φλυαρία ἔχει με, φλυαρίας μεταχειρίζομαι καὶ εἰς φλυαρίαν ἐμπίπτω. Συνώνυμα: λαλῶ, ἀδολεσχῶ, ληρέω-ω, [φληναφέω (-άω)].

Φοβέω-ω (=προξενῶ, ἐμβάλλω φόβον εἰς τινα ἔξαιρ.=τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ διὰ φόβον), πρτ. ἐφόβουν, μέλ. φοβήσω, ἄορ. ἐφόβησα, πρκ. φόβον ἐμπεποίηκά (τινι), ὑπερσ. φόβον ἐνεπεποιήκειν. Μέσ. φοβοῦμαι, πρτ. ἐφοβούμην, μέσ. μέλ. φοβήσομαι, [παθ. μέλ. φοβηθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφοβησάμην μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφοβήθη, πρκ. πεφοβήμαι, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην. Ῥημ. ἐκφόβησις, φόβημα, φοβητής (ἐξ οὗ φοβητικός), φόβητρον, φοβητός, φοβητέος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ φόβος (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. φόβομαι=φεύγω ἐκ φόβου), ἐξ οὗ καὶ φοβερός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ κράτος (κρατέσ-ω=) κρατῶ κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἐκ, κατὰ, σύν, καὶ ὑπέρ. Ἀντὶ τοῦ φοβῶ λέγεται καὶ: φόβον ἐμποιῶ (ἢ ἐπιβάλλω) τινι καὶ φόβον παρέχω (ἢ ἐμβάλλω) τινί, εἰς φόβον καθίστημι τινά. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου φοβοῦμαι καὶ: καθίσταμαι εἰς φόβον, διὰ φόβον εἰμί καὶ παθ. φόβος ἐμπίπτει τινί. Συνώνυμα τῇ φοβοῦμαι εἶναι τὰ: δέδοικα, δεδίττ(σ)ομαι, ὀρρωδέω-ω, τρέω, εἰς φόβον καθίσταμαι. Ἀντίθετα δὲ τὰ: τολμῶ, θαρρῶ.

Σημ. 2. Τὸ φοβοῦμαι, ἐκ φύσεως παθητικὸν ὄν, κατὰ τὴν σύνταξιν ἀνήκει εἰς τὰ μέσα, ἢ δ' ἐπιφερομένην αἰτιατικὴν δὲν σημεῖναι τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν ἀντικείμενον, ὡς εἰς τὰ μτβ., ἀλλὰ τὸ εἰς τὸ ὑποκείμενον ποιοῦν τὴν ἐνέργειαν αἴτιον, ἥτοι τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ ἐμποιοῦν τὸν φόβον εἰς τὸ ὑποκείμενον.

Φοιτάω-ω (=συχνάω, πηγαίνω καὶ ἔρχομαι ἀδιακόπως, ἐπισκέπτομαι), πρτ. φοίτην, μέλ. φοιτήσω, ἄορ. ἐφοίτησα, πρκ. πεφοίτηκα, ὑπερσ. ἐπεφοιτήκειν. Ῥημ. φοίτησις, φοιτητής, φοιτητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητικοῦ φοῖτος (=σύχνασμα) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αω τῶν παραγομένων ἐκ πρωτοκλίτων εἰς -α ἢ -η: τόλμα (-η)-τολμάω κλ., καθ' ὃ κα

γός—γός, ἀριστον—ἀριστάω κλ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: θαμίζω, [συχνάω], συχνός εἰμι, συχνῶς ἔρχομαι.

Φονεύω, πρτ. ἐφόνευσον, μέλ. φόνον ἐξεργάσομαι ἢ φονεὺς ἔσομαι, ἄορ. ἐφόνευσσα, πρκ. φόνον ἐξεύργασμαι ἢ φονεὺς γέγονα, ὑπερσ. φόνον ἐξεύργασμην ἢ φονεὺς ἐγεγόνειν. Παθ. φονεύομαι, παθ. ἄορ. ἐφονεύθην, καὶ πρκ. πεφόνευμαι τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων τοῦ συνωνύμου τοῦ φονεῦσθαι: **θνήσκω**. Ῥημ. φόνευμα, φονευτή (ἐξ οὗ φονευτήριον καὶ φονευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ φονεὺς (ὅπερ ἐκ τοῦ φόνος) κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεύς—**βασιλεύω**. Συνώνυμα τῷ φονεύω καὶ περιφράσεις εἶναι τὰ: ἀποκτείνω, ἀναιρῶ, διαφθείρω, διεργάζομαι, διαχρῶμαι, καίνω, θανατῶ—ὦ σφάττω, φόνον ἐξεργάζομαι καὶ φονεὺς εἰμί τινος. Παθ. δέ: φόνος πράττεται, φόνος γίγνεται καὶ θνήσκω ὑπὸ τινος.

Φορέω—ὦ (=φέρω, φορῶ), πρτ. ἐφόρου, μέλ. -φορήσω [καὶ μτγν. φορέσω], ἄορ. ἐφόρησα, πρκ. -πεφόρηκα, ὑπερσ. ἐπεφορήκειν. Παθ. καὶ μέσ. φοροῦμαι, πρτ. ἐφορούμην, [παθ. μέλ. φορηθίσομαι καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. φορήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐφορήθην, μέσ. ἄορ. ἐφορησάμην, πρκ. πεφόρημαι, ὑπερσ. ἐπεφορήμην. Ῥημ. φόρησις, φόρημα [καὶ μτγν. φόρεμα], φορητὸς (ἐξ οὗ ἀφορητός=ἀνυπόφορος) καὶ μτγν.=πᾶν ὅ, τι δὲν ἐφορέθῃ ἀκόμην).

Σημ. 1. Θέμ.[φέρ- (πορλ. φέρω)] ἐξ οὗ φορ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος ε: φορ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: διά, ἐκ, εἰς, κατά, σύν, παρά, πρὸς, ὑπέρ. Τὸ σύνθετον ἐμφοροῦμαι (τινος) εἶναι μεταγενέστερον.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ φορῶ εἶναι τὰ: φέρω (διαφέρει ὁμοῦς τοῦ φέρω, διότι εἶναι ἐντονώτερον αὐτοῦ καὶ σημαίνει διαρκὴ ἐνέργειαν ἢ ιδιότητα, ὡς φορῶ ὑποδήματα, ἱμάτια καὶ ἐν γένει ὅ, τι εἰς θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ κόσμον ἀποβλέπει), ἐνδύομαι, ἀμφιέννυμαι, περιτίθεμαι.

Φράζω (=ἐκφράζω, λέγω, ὁμιλῶ, δεικνύω, κελεύω), πρτ. ἐφράζον, μέλ. φράσω, ἄορ. ἐφράξα, πρκ. ἐφράκα, ὑπερσ. ἐπεφράκειν. Παθ. φράζομαι [καὶ μέσ. φράζομαι (=στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, σχεδιάζω), πρτ. ἐφράζομην, μέσ. μέλ. φράσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφρασάμην, καὶ παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφράσθην, ποιητ. καὶ μτγν.], πρκ. πέφραξμαι, ὑπερσ. ἐπεφράσμην. Ῥημ. φράσις, φράσις (ἐξ οὗ φραστικός καὶ συνθ. μεταφραστής, παρ. φράστης), φραστήρ, εὐφραδής, φράδμων, φραστός (ἐξ οὗ τὰ συνθ. ἀφραστος, δύσφραστος), φραστέον.

Σημ. 1. Θέμ. φραδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος-j: (φραδ-j-ω=φράζω. Τὸ φραΐω (Δωρικ. φραΐδω) ἔχει τὸ δίχρονον τῆς παραληγουσῆς βραχὺ (δρα εἰσαγ. § 7, β' σημ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα: λέγω, φημί, ἡμί, φάσκω, φθέγγομαι, λαλῶ, φωνῶ, ἀγορεύω, δημηγορῶ, διαλέγομαι, παρρησιάζομαι· δεικνύμι, κελεύω.

Φράττω ἢ φράσσω (=περικλείω μὲ φράκτιν, φράζω, προφυλάττω), πρτ. -ἐφραττον, μέλ. φράξω, ἄορ. ἐφράξα, πρκ. φραγμὸν περιτέθεικα [καὶ μτγν. πέφραχα καὶ β' πέφραγα], ὑπερσ. φραγμὸν περιετέθεικα [ἢ ἐπεφράχειν καὶ β' ἐπεφράγειν]. Παθ. καὶ μέσ. [φράττ(σ)ομαι, πρτ. ἐφραττ(σ)όμην, παθ. μέλ. α' φραχθίσομαι καὶ β' φραγήσομαι], παθ. ἄορ. α' ἐφρά-

(θην [καὶ β ἐφράγην, μέσ. μέλ. φράζομαι], μέσ. ἀόρ. ἐφραξάμην, πρκ. πέφραγμα, ὑπερσ. ἐπεφράγμην. Ῥημ. ἀπόφραξις, φράγμα, φραγμός, φράκτης, δρύφρακτον (κατ' ἀνομοίωσιν ἀντὶ δρύ-φρακτον), φρακτός (ἐξ οὗ ἀφρακτός, καταφρακτός).

Σημ. 1. Θέμ. ἀρχικ. φρικ- (πρβλ. λατ. fere-io), ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν *φρακ-* ἢ *φραγ-*, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: *φραγ-j* = *φρασσ-* ἢ *φραττ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, ἐν, περὶ καὶ σύν. Ἀντὶ τοῦ ἐμφραττιῶ λέγεται καὶ ἐμφραγμα ποιοῦμαι. Τὸ ἀπλοῦν φράττω λέγεται καὶ: παρασχηματισμῶν, φραγμὸν περιβάλλω, [θριγκῶ, χαρακός].

Σημ. 2. Παρασχηματισμὸς τοῦ φράττω εἶναι τὸ φράγγνυμι ποιητ. καὶ ἰγν., πλὴν τοῦ πρτ. ἀπεφράγγυσαν (Θουκυδ. Γ, 44).

Φρίττω ἢ φρίσσω (=ἔχω ἡνωρθωμένας τὰς τρίχας ἐκ φόβου, ἰνατριχιάζω, τρομάζω, φοβοῦμαι), πρτ. ἐφριττ(σσ)ον, μέλ. φοβήσομαι [καὶ φρίζω μγν.], ἀόρ. ἐφρίξα, πρκ. πέφρικα, ὑπερσ. ἐπεφρίκειν. Ῥημ. φρίκη (ἐξ οὗ φρικώδης, φρικαλέος), φρίζ, φρίζος (=ἡνωρθωμένος· ἐξ οὗ Φρίξος), φρικτός

Σημ. 1. Θέμ. φρικ- (πρβλ. λατ. frig-eo), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: (φρικ-j =) *φριττ-* ἢ *φρισσ-*. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματικὸν φωνῆεν ι μακρὸν (δρατσαγ- § 7, β' σημ.). Παρὰ δὲ μγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐφριξάμην. Ὡς ταῦθ. τοῦ φρίττω εἶναι ἡ περιφρασσις: *φρίκη ἐγγίγνεται τινι*. Συνώνυμα: δέλοικα, φοβοῦμαι, δυνέω-ω, ὀρρωδέω, τρέω.

Φροντίζω (=φρονῶ, διανοοῦμαι, μελετῶ, ἐπινοῶ, ἔχω φροντίδα), πρτ. ἐφρόντιζον, μέλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα, πρκ. πεφρόντικα, ὑπερσ. ἐπεφροντίκειν. Παθ. φροντίζομαι (=εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος), [πρκ. πεφροντίσμαι, ὑπερσ. ἐπεφροντίσμην μγν.], τὰ δ' ἄλλα κ τῆς περιφράσεως: φροντίς γίγνεται ὑπὸ τινος. Ῥημ. φρόντισμα, φροντισμός, φροντιστής (ἐξ οὗ φροντιστήριον καὶ φροντιστικός), φρόντιστος, φροντιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ φροντίς [ὅπερ ἐκ τοῦ (φρῆν) φρονέω]. Θέμ. φροντιδ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: (φροντιδ-j =) *φροντίζω*. Ἀντὶ τοῦ φροντίζω λέγεται καὶ: διὰ φροντίδος ἔχω. ἔστι μοι φροντίς περὶ τινος, ἵστέρεται μοι φροντίς περὶ τινος, μέτεστί μοι φροντίδος, ἐν φροντίδι εἰμί, φροντιστής εἰμι καὶ φροντιστής γίγνομαι. Ὡς μεταβ. δέ: φροντίδας ἐμβάλλω καὶ εἰς φροντίδας καθίστημι τινα.

Σημ. 2. Συνώνυμα: ἐπιμελόμαι ἢ ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, μέλει μοι, προοῶ-οῦμαι, κήδομαι, μετατρεπόμαι [ὄδομαι, ἀλεγίζω]. Ἀντίθετα δέ: ἀφρονιστέω-ω, ὀλιγωρέω-ω, [ἀθερίζω].

Φρουρέω-ω (ἀμτβ. = εἶμαι φρουρός, φυλάττω ὡς φρουρός· μτβ. = φυλάττω τὸ μέρος, εἰς ὃ ἐτάχθην, ὑπερασπίζω), πρτ. ἐφρουρούην, μέλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρουρήσα, πρκ. φυλακὰς πεφύλαχα, ὑπερσ. φυλακὰς ἐπεφυλάκειν. Παθ. φρουροῦμαι, πρτ. ἐφρουρούμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. φρουρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφρουρήθην, πρκ. πεφρουρήμαι, ποιητ. καὶ ἰγν.]. Ῥημ. φρουρήσις, φρουρήμα, φρουρητήρ, φρουρητῶρ, φρουρητός (ἐξ οὗ φρουρητικός, ἀφρουρητός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ φρουρός(¹) (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ὄρῳ), ἐξ οὗ φρουρίον καὶ φρουρικός. Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κρά-

(¹) Φρουροὶ ἐλέγοντο οἱ φυλάσσοντες στρατιῶται, φυλακαὶ δὲ τὰ στρατιωτικὰ σώματα τὰ τὴν πόλιν φρουροῦντα.

τος (κρατέω-ω=) κρατῶ. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν ἀμτβ.: φρουρῶ εἶμι ἢ φυλακὰς φυλάττω, φυλακὴν ἔχω (ἢ ποιοῦμαι). τῷ δὲ μτβ.: ἀμύνω ἀρῇ, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ, φυλάττω.

Φρύγω (=φρουγανίζω, ξηραίνω ἐπὶ τοῦ πυρός, καβουρδίζω), πρτ. ἔφρυγον, [μέλ. φρυῶ, ἄορ. ἔφρυξα. Παθ. φρύγομαι, παθ. ἄορ. α' ἔφρυχθη καὶ β' ἔφρυγην], πρκ. πέφρυγμα, ὑπερσ. ἐπεφρύγμην. Ῥημ. φρυγμός, φρυγανον, [φρύν-ε-τρον], φρυκτός (=ξηροψημένος ἢ ἀνημέμενος δαυλὸς πυρός).

Σημ. Θέμ. φρυγ- (πρβλ. λατ. frig-o). Συνώνυμα: ὀπτᾶω, παροπτᾶω, κατὰ(ί)ω, ξηραίνω, [φώζω ἢ φώγω, κοδομεύω].

Φυγαδεύω (μτβ.=ἐκδιώκω, ἐξορίζω ἀμτβ. εἶμαι ἐξόριστος), πρτ. ἐφυγάδειον, μέλ. φυγαδεύσω, ἄορ. ἐφυγάδευσα, πρκ. φυγάδα (τινὸς πεποίηκα, ὑπερσ. φυγάδα (τινὰ) ἐπεποιήκειν' καὶ Παθ. πρτ. ἐφυγάδεύομην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: φυγῇ ζημιῶμαι. Ῥημ. φυγάδεις, φυγαδευτής (ἐξ οὗ φυγαδευτήριος, -ιον), φυγαδευτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ φυγὰς (ἐξ οὗ καὶ φυγαδικός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ βασιλεύς-βασιλεύω. Ἀντὶ τοῦ μτβ. φυγαδεύω λέγεται καί: φυγάδα τινὸς ποιῶ, φυγὴν ἐπιβάλλω (ἢ ἐπιτίθωμι) τινί, φυγῇ ζημιῶ τίνα, φυγὴν καταγιγνώσκω τινὸς καὶ παθ.: φυγῇ ζημιῶμαι.

Φυγγάνω (=φεύγω) καὶ πρτ. -ἐφύγγανον, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φεύγω.

Σημ. Θέμ. φυγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν καὶ -ν- πρὸ τοῦ χαρακτ. ὅρα εἰσαγ. § 11: φυ-ν-γ-αν=) φυγγαν-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετο μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπό, διά, κατά· εἰς αὐτὰ δὲ παρασχηματισμὸς τοῦ φεύγω.

Φυλάττω ἢ **φυλάσσω**, πρτ. ἐφύλαττον ἢ ἐφύλαττον, μέλ. φυλάξω, ἄορ. ἐφύλαξα, πρκ. -πεφύλαξα, ὑπερσ. ἐπεφυλάχειν. Παθ. κα μέσ. φυλάττει(σσομαι, πρτ. ἐφυλάττει(σσομένην, [παθ. μέλ. φυλαχθήσομαι, μτγν.], μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. φυλάξομαι, παθ. ἄορ. ἐφυλάχην, μέσ. ἄορ. ἐφυλαξάμην, πρκ. πεφύλαγμα, ὑπερσ. ἐπεφυλάγμην. Ῥημ. φυλακὴ (ἐξ οὗ φυλακτεῖον), φύλαγμα, φυλάκτωρ, φυλάκτης ἢ φυλακτὴς (ἐξ οὗ φυλακτῆριος, φυλακτῆριον καὶ φυλακτικός), φυλακτός, (καὶ συνθ. ἀφυλακτός, εὐ(δυσ)φύλακτος), φυλακτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ φυλάξ. ἐξ οὗ καὶ φυλακικός. Θέμ. φυλακ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος -j-: (φυλακ- -j=) φυλαττ ἢ φυλάσσω-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: διά, παρά, σύν, πρό, ἀντί. Ἀντὶ τοῦ φυλάττω λέγεται καί: διά φυλακῆς (ἢ ἐν φυλακῇ) ἔχω τι καὶ φυλακὴν τίνος ποιοῦμαι. Ἀντὶ δὲ τοῦ φυλάττω καί: φυλακαὶ γίγνονται. Συνώνυμα ἰδὲ φρουρῶ σημ.

Φύω (=γεννῶ, παράγω, βλαστάνω, κάμνω τι νὰ φερῶς), πρτ. ἔφυνον, μέλ. γεννήσω [ἢ φύσω], ἄορ. ἔφῶσα (=ἐγέννησα τίνα), πρκ. γεγέννηκα ὑπερσ. ἐγεγεννήκειν. Μέσ. καὶ παθ. φύομαι, πρτ. ἐφύομην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φύσομαι, [παθ. μέλ. β' φυήσομαι μτγν.], ἐνεργ. ἄορ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔφυν (=ἐγεννήθην ὑποτ. φύω εὐκτ. φύοιμι' προστ. ἔλλειπει' ἀπαρ φῦναι' μτγ. φύς, φῦσα, φύν) [καὶ παθ. ἄορ. β' ἔφυν μτγν], πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυνκα (=εἶμαι ἐκ φύσεως, εἶμαι γεννημένος), ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ πεφυνκὸς ἦν. Ῥημ. φύσις, φῦμα, φυλή, φύλον (ἐξ οὗ φύλ-ιον=φύλλον), φυτὸν (ὡς οὐσιαστ., ἐξ οὗ φυτεύω), φυτὸς (ἐξ οὗ φυτικός καὶ ἔμφυτος, σύμφυτος).

Σημ. Θέμ. φῶ, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ.-j:-φῶ-τω καὶ (κατὰ συναίρεσιν) φῶ-ω (δρα εἰσαγ. § 7 σημ.) Τὸ ῶ, ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἐκ, περὶ, πρὸς καὶ σύν. Συνώνυμα: γεννώ, βλαστάνω, προΐημι, ἀναδίδωμι.

Φωνέω-ῶ (=φθέγγομαι, λαλῶ), πρτ. ἐφώνουν, μέλ. φωνήσω, ἄορ. ἐφώνησα, πρκ. ἐφθεγμαι, ὑπερσ. ἐφθέγγμην· καὶ Παθ. ἄορ. ἐφωνήθην, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. φώνησις, φώνημα, φωνητήριος, φωνητός (ἐξ οὗ φωνητικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ (φρ-ονή=) φωνή (ὅπερ ἐκ τοῦ φημί). ἐξ οὗ καὶ φωνήεις. Τὸ φωνῶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐδέποτε ἐσήμαινε τὸ βοᾶ, κέκραγα (=φω-νάζω). Ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, διὰ, καὶ πρὸς: συμφωνῶ (=εἶμαι σύμφωνος), διαφωνῶ (=εἶμαι ἀσύμφωνος, διχογνωμῶ), προσφωνῶ (=προσαγορεύω, προσφθέγγομαι). Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ μετὰ τῆς ἐπι: ἐπιφωνῶ (=ἐπιφθέγγομαι) πρβλ. καὶ ἐπιφώνημα καὶ ἐπιφθεγμα). Συνώνυμα ἰδὲ φράζω σημ.

Φωράω-ῶ (=ζητῶ τὰ ἔχνη τοῦ φωρός, κλέπτου, ἐρευνῶ, συλλαμβάνω κλέπτειν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀνακαλύπτω, φανερώνω), πρτ. ἐφώρων, μέλ. φωράσω, ἄορ. ἐφώρῃσα, πρκ. πεφώρακα, ὑπερσ. ἐπεφωράκειν. Παθ. φωρῶμαι (=κατάδηλος γίγνομαι), πρτ. ἐφωρώμην, παθ. μέλ. φωραθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφωράθην, πρκ. πεφωράμαι, ὑπερσ. ἐπεφωράμην. Ῥημ. φώρασις, φωρατός (ἐξ οὗ φωρατικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. φώρα (=ἐρευνα κατ' οἶκον, ἀνακάλυψις κεκρυμμένου), ὅπ-ρ ἐκ τοῦ φέρ-ω (ἐξ οὗ καὶ φῶς (=κλέπτης)· πρβλ. δέμω-δῶμα). Τὸ ῶ, ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατά. Συνώνυμα: (ἀνα)ζητῶ, (ἀν)ἐρευνῶ, ἀνακαλύπτω, δηλώω, φαίνω, ἐμ(ἀνα)φαίνω.

X

Χάζω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, διστάζω) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων. Μέσ. χάζομαι, πρτ. ἐχαζόμην, μέσ. μέλ. χάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχασάμην [καὶ β' κεκαδόμην (ἀντὶ χεκαδόμην) ποιητ.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων: ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, διστάζω, δισταγμὸν ἔχω καὶ ἀμφιγνοέω.

Σημ. Θέμ. [ἀρχ. καθ.-συγγ. τῷ κεδ-, σκεδάννυμι), ἐξ οὗ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ κ πρὸς τὸ χ' [καδ καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος-j:- καδ-j=) χαζ-]. Τὸ ῶ, εἶναι ποιητ., ἀπαντᾷ δὲ παρ' Ἀττικοῖς λεξολόγοις συνήθως σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά καὶ διὰ.

Χαίρω αὐτοπαθές, πρτ. ἔχαιρον, μέλ. χαίρήσω, παθ. ἄορ. ὧς ἐνεργ. ἐχάρην, πρκ. περιχαρὴς γέγονα ἢ χαρὰν ἔσχικα, ὑπερσ. περιχαρὴς ἐγεγόνειν ἢ χαρὰν ἔσχικειν. Ῥημ. χαρά, χάρις (ἐξ οὗ χαρίεις), χάρμα (ἐξ οὗ χαρμονή), χαρτός, ἐπίχατος.

Σημ. 1. Θέμ. χαρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφυμάτων-j-καὶ ε:- χαρ-j=, χαιρ- καὶ χαιρ-ε-). Τὸ ῶ, ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἐπὶ, σύν, ὑπὲρ καὶ πρὸς: ἐπιχαίρω τινα (=χαίρω διὰ τὰ κακὰ τινος), (οὗ συνών. ἐφήδομαι), συγχαίρω (=χαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ· οὗ συν. συνήδομαι), ὑπερχαίρω καὶ προχαίρω.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι τοῦ χαίρω· μέλ. χαρῶ καὶ χαρήσομαι, ἄορ. ἐχαίρησα καὶ πρκ. κεχάρηκα. Ἡ χρῆσις τοῦ μέσου ἐνεστ. χαίρομαι καλεῖται Ἀτισμός (=βαρβαρισμός) ἀπὸ τοῦ Δάτιδος (στρατηγοῦ τοῦ Δαρείου) τοῦ τὸ πρῶτον χρῆσιν ποιησαμένου τοῦ μέσου τύπου.

Σημ. 3. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις ἐπὶ ἀμτβ. μὲν σημ.: περιχαρὴς εἰμι, χαρὰν ἔχω, ἡδομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, γέγηθα (δρα εἰσαγ. § 20), εὐθυμοῦμαι, τέρπομαι, ἀρέσκομαι· ἐπὶ δὲ μτβτ.: χαρὰν ἐνεργάζομαι (τινι).

Χαλάω-ω (=χαλαράνω) ὁμαλόν. Ῥημ. χάλασις, χάλασμα ἐξ οὗ χαλασμάτιον), χαλασμός, χαλαρός (ἐξ οὗ χαλαρότης), χαλαστός (ἐξ οὗ χαλαστικός).

Σημ. 1. Θέμ. *χαλασ-*, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. (*χαλάσ-ω*) *χαλάω-ω*, μέλ. (*χαλάσ-ω*)=διά τὴν ἀπλοποίησιν τοῦ *σ*) *χαλάσω* κλ. κλ. Ἐν τοῦ χαρακτηρισμοῦ *σ*, ὅπερ ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ἀπὸ *μ*, *τ*, *θ* ῥημ. καταλήξεων, ἐξηγείται πανταχοῦ ἡ βραχύτης τοῦ θεμ. φωνήεντος *α*.

Σημ. 2. Συνώνυμα: *ἀνίημι*, *λύω*, *κατευνάζω*, (*κατα*)*πραυνω*, *καταπαύω*. Ἀντίθετα: *κατατείνω*, *ἐπιτείνω*, *ἐντείνω*.

Χαλεπαίνω (=ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), πρτ. ἐχαλέπαινον, μέλ. χαλεπανῶ, ἄορ. ἐχαλέπηνα, πρκ. ἡγανάκτηκα ἢ χαλεπῶς ἐσχίκα ἢ χαλεπῶς ἐνήνοχα κλ., ὑπερσ. ἡγανάκτῃκειν ἢ χαλεπῶς ἐσχίκειν ἢ χαλεπῶς ἐνήνοχαιν. Μέσ. χαλεπαίνομαι καὶ παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐχαλεπάνθην, πάντα δὲ τάλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὥς οὐδὲν διαφέροντος ἢ ἐκ τῶν περιφράσεων.

Σημ. 1. Ἐν τοῦ *χαλεπός* κατ' ἀναλογίαν τῶν ποιμῆν—*ποιμαίνω*, μέλας—*μελαίνω* κλ. Ὅθεν θεμ. ἀναλογικὸν *χαλεπαν-*. Τὸ *χαλεπαίνω* καὶ *χαλεπαίνομαι* οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι (πρβλ. καὶ *σέβω* σημ.).

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *χαλεπῶς ἔχω*, *χαλεπῶς φέρω* ἢ *λαμβάνω* ἢ *διατίθεμαι*, καὶ *χαλεπὸς διάκειμαι πρὸς τινα*, *ἀγανακτῶ*, *ἀκραχολέω*, *θυμοῦμαι*, *ὀργίζομαι*. Ἀντίθετα: *ἀσπάζομαι*, *φιλῶ*, *συγγιγνώσκω*, *ἐλεῶ*.

Χαρίζομαι (=λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός· ὅθεν εὐχαριστῶ, ὑποχωρῶ, παρατύρομαι, δωροῦμαι) ἀποθ. μέσον, πρτ. ἐχαρίζομην, μέσ. μέλ. χαριτοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐχαρισάμην, πρκ. καὶ ὡς παθ. κεχαρίσμαι ἢ κεχαρισμένος εἰμί, ὑπερσ. ἐκεχαρίσμην ἢ κεχαρισμένος ἦν, καὶ μετ' ὅλ. μέλ. κεχαρισμένος ἔσομαι. [Μτγν. δὲ ὁ μέσ. μελ. χαρίσομαι, παθ. μέλ. χαρισθήσομαι, καὶ παθ. ἄορ. ἐχαρίσθην]. Ῥημ. χάρισμα, χαρισμός, εὐχάριστος ἢ εὐχάριτος, ἀχάριστος ἢ ἀχάριτος, χαριστήριος, χαριστήριον· χαριστήρια (ἱερὰ=θυσία, ἐορτὴ εὐχαριστίας), χαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *χάρις* ὅπερ ἐκ τοῦ *χαίρω*. Θέμ. *χαριτ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύματος *-ι-*: *χαριτ-ι-ω*) *χαρίζ-ω*, ὅρα εἰσαγωγ. § 7, β'.—Ὁ ἐνεργ. τύπος *χαρίζω* μτγν. Ἡ μτγ. τοῦ πρκ. *κεχαρισμένος* ἔχει ἐν χρῇσει καὶ μονολεκτ. παραθετικὸς τύπος: *κεχαρισμενότερος*, *κεχαρισμενώτατος* (ὅρα *δῶνν-μ* σημ.). Ἀντὶ τοῦ *χαρίζομαι* λέγεται καὶ: *χάριν φέρω τινὶ* καὶ *χάριν παρέχω τινί*.

Χάσκω (=στέκω μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς), πρτ. ἔχασκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. χανοῦμαι, ἄορ. β' ἔχανον, πρκ. κέχηνα, ὑπερσ. ἐκεχύνειν. Ῥημ. χάσμα, χάσμη (=χασμούρημα), χάος, κανοῦν (ἀντὶ χανοῦν=κάνιστρον, πανέρι), (*χαF-νος*) χαννος, χήν, χεῖλος.

Σημ. Θέμ. ἀρχ. *χην-*, ἐξ οὗ *χαν-*, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν *χν-*, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος *α*:- *χα-*, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύματος *σκ*:- *χασκ-*. Ὅθεν θέμ. *χην-* (ἐξ οὗ ὁ *κέχηνα*), *χαν-* (ἐξ οὗ ὁ μέλ. καὶ ἄορ.) καὶ *χα-* (ἐξ οὗ ὁ ἐνεστώς καὶ πρκ). Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ὁ τύπος *χαίνω* (προελθὼν ἐκ τοῦ ἄορ. *ἐχανον*). Τὸ *ῥ*. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ὑπό.

Χειμάζω (=διάγω που τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω) καὶ ἀπροσώπως **χειμάζει** (ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Ποσειδῶν=χειμῶνα, κακοκαιρίαν ποιεῖ)· πρτ. ἐχειμάζον, μέλ. χειμάσω, ἄορ. ἐχειμάσα, πρκ. χειμάσας ἔχω [καὶ κεχειμάκα μτγν.], ὑπερσ. χειμάσας, εἶχον [καὶ ἐκεχειμάκειν μτγν.]. Παθ. χειμάζομαι (=βασανίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυελλῆς, καταλαμβάνομαι ὑπὸ κακοκαιρίας), πρτ. ἐχειμαζόμεν, παθ. μέλ. χειμασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐχειμασθῆν, [πρκ. κεχειμασμαι, ὑπερσ. ἐκεχειμάσμεν μτγν.]. Ῥημ. χεῖμασις, χειμασία, χεῖμαστρον (=ἐπανωφόριον χειμωνιάτικον), χεῖμάδιον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *χεῖμα-χειμῶν* (ὅπερ ἐκ τοῦ *χέω*) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ *λιθάς* (λιθάδ-j-ω=) *λιθάω*, καὶ ὁ καὶ ἀγορά—ἀγοράζω κλ. Ὅθεν θέμ. ἀναλογικὸν *χειμαδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *διά*, *ἐν*, *παρά*. Παρά ποιητ. καὶ μτγν. τὸ *χειμάζω*=ἐγείρω χειμῶνα, κάμνω τρικυμίαν. Συνώνυμα τῷ *χειμάζομαι* εἶναι τὰ: [*κλυδωνίζομαι*], *χειμῶνι χρῶμαι*.

Χειρόδομαι-οὔμαι (=κάμνω τινὰ ὑποχείριον, ὑποτάσσω, νικῶ) ἀποθ. μέσον μετ' ἔνεργ. διαθ. πρτ. ἐχειρουμένην, μέσ. μέλ. χειρόδομαι, μέσ. ἄορ. ἐχειρωσάμην, πρκ. ὑποχείριόν (τινα) πεποιήμαι. Παθ. ὑποχείριος γίγνομαι, πρτ. ὑποχείριος ἐγινόμεν, παθ. μέλ. χειρωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐχειρώθην, πρκ. κεχειρώμαι καὶ μετ' ὄλ. μέλ. κεχειρώσομαι. Ῥημ. χείρωσις, χείρωμα, χείρωτος (ἐξ οὗ χείρωτικός), εὐχείρωτος, δυσχείρωτος,

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *χειρ* κατ' ἀναλογίαν τοῦ δήλος, *δηλόω-δηλοῦμαι*. Παρά ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *χειρόω-ω*.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν μέσῳ: *ὑποχείριόν τινα ποιοῦμαι*, *ὑποχείριον ἔχω τινὰ*, *ὑποχείριον λαμβάνω*, *καταστρέφομαι*, *αἰρέω-ω*, *δουλοῦμαι*, *παρίσταμαι*, *ὑποτάσσω*, *ὑπ' ἐμᾶντὸν ποιοῦμαι*· τῷ δὲ παθητικῷ: *ὑποχείριος γίγνομαι*, *ὑποχείριός εἰμι*, *ὑπὸ τινι γίγνομαι*, *ἀλίσκομαι*, *δουλοῦμαι*.

-Χέω (=χύνω) παρ' Ἀττικοῖς ἀεὶ ποτε σύνθετον, πρτ. ἔχεον, μέλ. -χέω, ἄορ. -έχεα [καὶ μτγν. ἐχευσα ἢ ἔχυσα, πρκ. κέχυνκα, ὑπερσ. ἐκεχύκειν]. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι, πρτ. -ἐχεόμην, παθ. μέλ. χυθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐχύθην, μέσ. μέλ. χέομαι, μέσ. ἄορ. ἐχέαμην, πρκ. κέχυμαι, ὑπερσ. -ἐκεχύμην. Ῥημ. χοή, χοῦς, χύσις, χυλός, χυμός, χύμα, χεύμα, χειμῶν, χύτρα, χύδην, χυτὸς [καὶ τὸ ποιητ. χῶμαι (=ὀργίζομαι, οἶονεῖ συγχέομαι· πρβλ. πλέω-πλώω)].

Σημ. Θέμ. χεF-. Τὸ F μετὰξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται: (χεFω=) *χέω*, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ ν: (χεF-μα=) *χεύμα*. Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ χευ-προέκυψε κατὰ συστολήν τὸ χυ- (δρα *δέω* σημ.). Ὅθεν θέματα τοῦ *χέω*: *χέ-*, *χεν-*, *χυ-*. Τὸ *χ*. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *διά*, *ἐπί*, *ἐν*, *ἐκ*, *κατά*, *πρός*, *περί* καὶ *σύν*. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσος μέλ. καὶ ὁ ἐνεργ. καὶ μέσος ἄορ. σχηματίζονται ἄνευ χρόνι. χαρακτηριστ. σ' πρβλ. *εἶπα* (λέγω), *ἤνεγκα* (φέρω) ἡδρα (εὐρίσκω). Ὁ ἐνεργ. μέλ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. καὶ σύνθετος: *ἐγχεῖ*. Ὁ μέσ. ἄορ. ἀπαντᾷ μόνον καθ' ὑποτακτ. *ὑπεκχέωμαι* καὶ μτγ. *ἐγχεάμενος*.

Χόω-ω. Ἰδὲ χώννυμι.

Χρή (=εἶναι ἀνάγκη, πρέπει) ἢ **χρεών ἐστι**· ἀπρόσωπον ἢ τριτοπρόσωπον κλινόμενον διὰ τῆς παραθέσεως τῶν δοτικῶν τῶν προσωπικῶν ἄντωνυμιῶν μοί, σοί, αὐτῷ, ἡμῖν, ὑμῖν, αὐτοῖς, αἱτινες καὶ προσωπικαὶ δοτικαὶ καλοῦνται: *χρήμοι*, *χρήσοι* κλ., ὑποτ. (χοῖ ἢ=) *χοῖ* καὶ *χρεών* ἢ *εὐκτ.* [*χοῖ* εἴη=] *χρεῖσι* καὶ *χρεῶν* εἴη· προστ. *χρεῶν* ἔστω· ἀπαομφ. (χοῖ εἶναι=)

χοῖναι καὶ χρεῶν εἶναι· μτχ. τὸ (χοῖν ὄν=χορὸν=) χρεῶν (ἀκλίτως =τὸ πεπωμένον, ὁ θάνατος), πρτ.(χοῖν ἦν=) **χρῆν** καὶ (κατ'ἀναλογίαν τῶν ἀπλῶν) **ἐχρῆν**, μέλ. **χρήσει** ἢ (χοῖν-έσται=) **χρήσται**, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν συνωνύμων (δρα σημ. 2).

Σημ. 1. Τὸ **χοῖν** (=χρεῖα, ἀνάγκη) εἶναι κυρίως οὐσιαστ. ἀκλίτων· καὶ ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ κατὰ παράλειψιν τοῦ **έστι** ἔλαβε τύπον ῥήματος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεισι συνεχωνεύθη μετ' αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω.

Σημ. 2. Συνώνυμα τῷ μὲν **χοῖν** εἶναι τὸ **δεῖ** (πλὴν τὸ μὲν **χοῖν** τίθεται ἐπὶ καθήκοντος, τὸ δὲ **δεῖ** ἐπὶ ἐλλείψ.). **ἀρμόττει προσήκει, πρέπει** (ἐπὶ ἀρμόζοντος),

Χρήζω (=ἔχω ἀνάγκην) καὶ πρτ. **ἔχρηζον**, (τὰ δ' ἄλλα κατὰ περὶ φρασιν ἦτοι) μέλ. **χρεῖαν ἔξω** (τινός), **ἀόρ. χρεῖαν ἔσχον** (τινός), **πρκ. χρεῖαν ἔσχηκά** (τινος), **ὑπερσ. χρεῖαν ἔσχίκειν** (τινός).

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ **χορήν**, Ἀττ. **χρεῖα** κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλλίς (ἐλλιδ-j-ω=) **ἐλλίζω**. Παρὰ ποιητ. ἀπαντᾷ καὶ **χορήζω** καὶ ἄορικ. **χορήσω**. Ἀντὶ τοῦ **χορήζω** λέγεται καὶ: **χρεῖαν ἔχω τινός** (τὸ δὲ **χρεῖαν ἔχω τινὶ**=παρέχω ὠφέλειαν), **έστι μοι χρεῖα, ἐν χρεῖα εἰμί τινος** (τὸ δὲ ἐν **χρεῖα εἰμί** εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ **χρῶμαι**=ἐν χρήσει εἰμί), **ἐν χρεῖα γίγνομαι τινος**. Συνώνυμα: **ἰδὲ σπανίζω**.

Χρηματίζω (=διαπραγματεύομαι, διεξάγω πολιτικὰς ὑποθέσεις, συζητῶ,) πρτ. **ἐχρημάτιζον**, μέλ. **χρηματιῶ**, **ἀόρ. ἐχρημάτισα**, **πρκ. κε-χρημάτικα**, **ὑπερσ. ἐκεχρημάτικειν**. Μέσ. **χρηματίζομαι** (=συλλέγω δι' ἑμαυτὸν χρήματα), πρτ. **ἐχρηματίζομην**, μέσ. μέλ. **χρηματιοῦμαι**, μέσ. **ἀόρ. ἐχρηματίσάμην**, **πρκ. κεχρημάτισμαι**, **ὑπερσ. ἐκεχρηματίσμην**. Ῥημ. **χρημάτισις, χρηματισμός, χρηματιστής** (ἔξ οὗ τὸ χρηματιστικὸς καὶ μτγν. **χρηματιστήριον**), **χρηματιστέον**.

Σημ. 1. Τὸ ἐνεργ. **χρηματίζω** παράγεται ἐκ τοῦ **χοῖν** (=πρᾶγμα) κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἑλλίς (ἐλλιδ-j-ω=) **ἐλλίζω** καὶ σημαίνει πρᾶττω, ἐνεργῶ, βουλεύομαι· τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς, τοῦ βασιλέως, τοῦ στρατηγοῦ, τῶν πρέσβεων κλ. Τὸ δὲ μέσον **χρηματίζομαι** παράγεται ἐκ τοῦ πλ. θ. **χοῖν-ματα** καὶ σημαίνει: κερδοσκοπῶ, πορίζομαι χρήματα. Ἀντὶ τοῦ μέσου **χρηματίζομαι** λέγεται καὶ: **ἀργυρολογῶ, χρήματα συλλέγομαι, χρηματιστής εἰμι**, **χρηματισμὸν ποιεῖ ἑμαυτῷ, περὶ χρηματισμὸν εἰμι καὶ χρήματα ἐργάζομαι**.

Σημ. 2. Τὸ τε **χρηματίζω** καὶ **χρηματίζομαι** ἄτε σχηματιζόμενα κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω) -ίζω ὁδοντοφονολιγνῶν: **ἐλλίς** (ἐλλιδ-j-ω=) **ἐλλίζω** ἔχουσι θέμα ἀναλογικὸν **χρηματιδ-**, ἔξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐισεστώτος καὶ παρατατικοῦ) καὶ τὰ ῥηματικά.

Χρήομαι—ὤμαι (=μεταχειρίζομαι) ἀποθ. μέσ., πρτ. **ἐχρώμην**, μέσ. μέλ. **χρήσομαι**, μέσ. **ἀόρ. ἐχρησάμην**, **παθ. ἀόρ. ἐχρήσθην**, **πρκ. κέχρημαι**, **ὑπερσ. ἐκεχρήμην**. Ῥημ. **χοῖσις, χοῖμα** (ἔξ οὗ **χρηματίζω**), **χρηστός**, ἔξ οὗ **ἄχρηστος, εὐχρηστος, δύσχρηστος, πάγχρηστος, χρηστέον**.

Σημ. 1. Θέμ. **χοῖν** (ὅπερ ἐκ τοῦ **χείρ**· **χερ**=**χρε**- [πρβλ. Ἰων. **χρέομαι**] καὶ **ισχυρ. χοῖν**). Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων καὶ ἰδίᾳ μετὰ τῆς **κατά**. Τὸ **χρῶμαι** ὡς καὶ τὰ **ζῶ, πεινῶ, διψῶ, κινῶ, σμῶ, ψῶ** καὶ **χρῶ**, ἔχουσιν ἀεῖποτε παρ' Ἀττικοῦς θέμ. εἰς **η** καὶ συναϊροῦνται κανονικῶς εἰς **η** καὶ **η**. Ὁ παθ. **ἀόρ. καὶ τὰ εἰς -τος** ῥηματικά προσλαμβάνουσι ἐν τῷ θέματι **σ** κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολιγνῶν ῥημάτων τῶν φυλαττόντων τὸν χαρακτήρα **βραχύν** (δρα **κλείω** σημ.). Ὡς παθ. τοῦ **χρῶμαι** εἶναι τό: **ἐν χρεῖα** (=ἐν χρήσει) **εἰμί**.

Σημ. 2. Συνώνυμα: **μεταχειρίζω ἢ μεταχειρίζομαι** (ἀεῖποτε μετ' αἰτιατικῆς).

Χρήω-ω (=δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ), πρτ. (ἐχρηον=) ἔχρων, [μέλ. χρήσω ποιητ., Ἡροδ. καὶ μτγν.], ἄορ. ἐχρησα, [πρκ. κέχρηκα, ὑπερσ. ἐκεχρήκειν]. Μέσ. χρῶμαι (=ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν), πρτ. ἐχρώμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχρημάμην, παθ. ἄορ. ἐχρήσθην, πρκ. κέχρησμαι καὶ κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρήσμην καὶ ἐκεχρήμην. Ῥημ. χρησμός, χρηστήρ ἢ χρήστης (=ὁ χρησμόν διδούς, χρησιμοδότης· ἐξ οὗ τὸ χρηστήριον (=μαντεῖον) καὶ τὸ μτγν. χρηστικός), πυθόχρηστος.

Σημ. 1. [Θέμ. Φρα-(εἰρηκα, ῥήτωρ)=χρα-ῆ] *χρη-*. Ὁ χαρακτήρ η συναιρεῖται μὲ τὸ θεματικὸν φωνῆν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ. ο καὶ ε εἰς ω καὶ η (πρβλ. ζῶ σημ.). Περὶ τοῦ θέμ. ὡς καὶ τῆς συναιρέσεως δρα *χρῶμαι* σημ. Ὁ παθ. ἄορ. καὶ τὰ ῥηματ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θέματι σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων, ἅτινα φυλάττουσι βραχὺν τὸ χαρακτῆρα (δρα *κλείω* σημ.). Ὁ μέσος ἐνεστ. μόνον κατὰ μτχ. *χρῶμενος* ἀπαντᾷ.

Σημ. 2. Συνώνυμα: *ἀναιρῶ, χρησφιδέω, προλέγω, ἀποκρίνομαι, προφητεύω*· τῷ δὲ μέσῳ: *μαντεύομαι*.

Χρί'ω (=ἀλείφω, μυρώνω), [πρτ. ἐχρίον, μέλ. χρί'σω, ἄορ. ἐχρίσα, πρκ. κέχρικα, ὑπερσ. ἐκεχρίκειν]. Μέσ. καὶ παθ. χρίομαι, πρτ. ἐχρίόμην, [μέσ. μέλ. χρίσομαι καὶ παθ. μέλ. χρισθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐχρισάμην [παθ. ἄορ. ἐχρίσθην], πρκ. κέχρισμαι [καὶ κέχρισμαι μτγν.], ὑπερσ. ἐκεχρί'μην [καὶ ἐκεχρίσμην]. Ῥημ. χρίσις, χρίμα [καὶ μτγν. χρίσμα, χρίστης (ἐξ οὗ χριστήριον), χριστὸς καὶ (ὡς κύρ. ὄνομα) Χριστὸς (=κεχρισμένος), ἐξ οὗ Χρῖστος καὶ χριστιανός].

Σημ. Θέμ. *χρίσ-*: (χρίσ-ω) χρίω. Ὁ ἐνεστ. *χρίω* παρ' Ἀττικοῖς περὶ ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετος: *ἐγχρίω* καὶ *ὑποχρίω*. Τὸ *χρίω* ὡς καὶ καὶ τὸ *πρί'ω* ἔχουσι πανταχοῦ τὸ ι μακρόν. Συνώνυμα: *ἀλείφω, ὑπαλείφω, ἐπαλείφω*,

Χωλαίνω (ἀμτβ.=εἶμαι χολός) μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: *χολός* εἰμι ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. *χώλανσις*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *χολός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *χαλάω*), ἐξ οὗ καὶ *χολεύω* (ἀμτβ.) καὶ *χολῶ* (μτβ.). Σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας-*μελαίνω*: ὅθεν θ. ἀναλογικὸν *χωλαν*—Ως μτβ. δὲ λαμβάνεται τὸ *χολῶ-ω* καὶ ἡ περιφρασις: *χολόν τινα ἀποδείκνυμι*. Συνώνυμα ἰδὲ *χολεύω* σημ.

Χωλεύω (ἀμτβ.=εἶμαι χολός) μόνον ὁ ἄορ. ἐχώλευσα, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῆς περιφράσεως: *χολός* εἰμι. Παθ. *χολεύομαι* καὶ πρκ. -κεχώλευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκ τῶν περιφράσεων: *χολός* γίγνομαι ἢ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. *χολεία, χώλευμα*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *χολός* κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-*βασιλεύω*. Συνώνυμα: *χολαίνω, χολός* εἰμι, [ὑποσκάζω] καὶ ἐπὶ μτβ. σημ. *χολόν τινα ἀποδείκνυμι*.

[**Χώννυμι** καὶ **χωννύω** καὶ Ἀττικῶς] **χῶ-ω** (=φράσσω ἢ σκεπάζω διὰ χώματος), πρτ. ἔχουν [ἢ ἐχώννυν ἢ ἐχόννυνον], μέλ. χῶσω, ἄορ. ἔχωσα, πρκ. κέχωκα, ὑπερσ. ἐκεχώκειν. Παθ. [χώννυμαι καὶ]-χοῦμαι, πρτ. ἐχούμην, παθ. μέλ. χωσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐχώσθην, πρκ. -κέχωσμαι, ὑπερσ. ἐκεχώσμην. Ῥημ. χῶσις, χῶμα, χωστός, χωστέον.

Σημ. Θέμ. χο- (του χόος-χοῦς). Τὸ χώννυμι, ἂν καὶ εἶναι φωνηεντόληκτον, ἐσηματίσθη ὡς σιγμόληκτον κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ζώο-νυμι=)ζώννυμι. Ὑπεν τὸ ὅ. ἔχει δύο θέματα: ἀρχ. χο- καὶ ἀναλογικὸν χωσ-. Ὁ ἐνεστ. χώννυμι καὶ χωννύω ὡς καὶ ὁ παθ. χώννυμαι καὶ χούμαι εἶναι μτγν. Ὁ ἄορ. καὶ πρκ. ἀπαντιῶσι καὶ σύνθετοι μετὰ τῶν προθέσεων: κατά, ἀπὸ καὶ ἀνά. Συνώνυμα: φράττω, κλή(εἰ)ω, ὀχυρῶ, καλύπτω, θάπτω.

Χωρέω-ω (=ὑποχωρῶ, προχωρῶ, περιλαμβάνω, διαδίδομαι· κοινῶς χωράω), πρτ. ἐχώρουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι καὶ σπν. χωρήσω, ἄορ. ἐχώρησα, πρκ. κεχώρηκα, ὑπερσ. -ἐκεχωρήκειν. Παθ. συγχωροῦμαι, πρτ. συνεχωρούμην, παθ. μέλ. συγχωρηθῆσομαι, παθ. ἄορ. συνεχωρήθην, πρκ. συγκεχώρημαι, ὑπερσ. συνεκεχωρήμην. Ῥημ. χώρησις, ἀπο(ἀνα)χώρησις, συγ(προς, ὑπο-)χώρησις, χώρημα, ἀναχωρητής, ἀνα(παρ-, συγ-)χωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ *χῶρος* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κραιτέω=) *κρατῶ*. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ὑπό*, *πρό*, *ἀνά*, *ἐν*, *ἀπό*, *σύν*, *πρός*, *παρά*, *διά* κλ. ἐν δὲ τῇ παθητικῇ ἀείποτε μετὰ τῆς *σύν*. Ἀντὶ τοῦ ἀποχωρῶ, λέγεται καὶ ἀποχώρησιν ποιοῦμαι ἢ ἀποχώρησις ἐστὶ μοι. Τὰ *ἐγχωρεῖ* (=εἶναι δυνατὸν, ἐνδεχεται), *συγχωρεῖ* (=εἶναι δυνατόν, ἔξεστι) καὶ *προχωρεῖ* (=ἐγχωρεῖ, εἶναι εὐκόλον) εἶναι ἀπρόσωπα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *συγχωρῶ ἐμμαντῶ*. Συνώνυμα: *πορεύομαι*, *βαδίζω*, *λήγω*, *κατανοῶ*.

Χωρίζω (=1) ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω· καὶ 2) ἐν χώρᾳ τίθημι, πρτ. ἐχώριζον, μέλ. χωρίσω [καὶ χωριῶ μτγν.], ἄορ. ἐχώρισα, πρκ. χωρίσας ἔχω [καὶ κεχώρικα μτγν.], ὑπερσ. χωρίσας εἶχον [καὶ ἐκεχωρίκειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. χωρίζομαι, πρτ. ἐχωρίζομην, παθ. μέλ. χωρισθῆσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐχωρίσθην, πρκ. κεχώρισμαι, ὑπερσ. ἐκεχωρίσμην. Ῥημ. χώρισις, χώρισμα, χωρισμός, χωριστής (ἐξ οὗ χωριστικός), χωριστὸς (ἐξ οὗ ἀχώριστος), χωριστέον.

Σημ. 1. Τὸ *χωρίζω* ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ *ξεχωρίζω*, *ἀπομακρύνω*, *παράγεται* ἐκ τοῦ ἐπιφρ. *χωρίς* κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐλπίς (ἐλπίδ-j-ω) *ἐλπίζω*. ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ ἐν χώρᾳ *τίθημι* ἐκ τοῦ *χώρα* (ἐξ οὗ καὶ *χωρικός*). Τὸ δὲ *καταχωρίζω* εἶναι παρασύνθετον (καὶ οὐχὶ σύνθετον) ἐκ τοῦ κατὰ *χώραν* (*τίθημι*) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. δνόματος. Τὸ *χωρίζω* ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ἀπὸ*, *διά*, *ἀνά*.

Σημ. 2. Συνώνυμα: τῷ *χωρίζω* (=ξεχωρίζω) εἶναι τὰ: *διαίρω*, *διίστημι*, *διακρίνω*, *διορίζω*, *διαλύω*, *διαξεύννυμι*, *μερίζω*.

Ψ

Ψάλλω (=ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδήν, κιθαρίζω, ὑμνῶ), πρτ. ἐψαλλον, μέλ. ψαλῶ, ἄορ. ἐψηλα [καὶ ἐκκλ. ἐψάλα], πρκ. ἐψαλκα, ὑπερσ. ἐψάλκειν. Παθ. ψάλλομαι, πρτ. ἐψαλλόμην, καὶ πρκ. ἐψάλμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐκτῶν συνωνύμων. Ῥημ. ψάλσις, ψαλμός, ψαλτήρ ἢ ψάλτης (ἐξ οὗ τὸ θηλ. ψάλτρια καὶ τὸ παρὼνυμον ψαλτικός) ἢ ψαλτής (ἐξ οὗ ψαλτήριον), ψαλτός.

Σημ. Θέμ. *ψαλ-*, ὅπερ ἐκ τοῦ *ψήω-ω* (=ψηλαφῶ, τρίβω) καὶ προσλήψει τοῦ προσφώματος -j-: *ψάλ-j-ω*=*ψάλλω*. Συνώνυμα: *ὑμνῶ*, *ὑμνωδῶ*, *ᾄδω*, *κιθαρίζω*, *ἐγκωμιάζω*, *παιανίζω*.

Ψάω (=ἐγγίζω, ψηλαφῶ), πρτ.ἔψαυον, μέλ. ψαύσω, ᾄδρ.-ἔψαυσα, πρκ. ἔψαυκα, ὑπερσ. ἔψαυέμαι. Παθ.καὶ μέσ.ψαύομαι, παθ. ᾄδρ. ἔψαύσθην, καὶ πρκ. ἔψαυμαι, τὰ δ' ἄλλα ἀνεπληροῦντο παρ' Ἀττικοῖς ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ψαῦσις, ψαῦσμα, ψαυστός, ψαυτέον.

Σημ. Θέμ. (ψαF=) *ψαν-*. Συνώνυμα ἐπὶ μὲν μτβτ. σημασίας εἶναι τὰ: *ἄπτομαι, ψηλαφῶ, ψήχω, πῶ* [καὶ *θιγγάνω*]. ἐπὶ δὲ ἀμτβ. σημασίας τὰ: *(συν)ἔχομαι, συνάπτω* καὶ ἐπὶ μεταφορικῆς τὰ: *καθάπτομαι, καθικνύμαι, δάκνω, κνίζω, κερτομέω*.

Ψέγω (=κατηγορῶ, μέμφομαι), πρτ.ἔψεγον, μέλ. ψέξω, ᾄδρ. ἔψεξα, πρκ. ψέξας ἔχω [καὶ β'ἔψογα], ὑπερσ. ψέξας εἶχον [καὶ β'ἔψογειν]. Παθ. ψέγομαι, πρτ. ἔψεγόμην, παθ.μέλ.ψεχθήσομαι, παθ.ᾄδρ.ἔψέχθην καὶ β'ἔψέγην, πρκ. ἔψεγμαι (ἔψεξα,ἔψεκται κλ.), ὑπερσ. ἐνέγμην (ἔψεξε, ἔψεκτο κλ.). Ῥημ. ψόγος, ψέγμα, ψέκτης (ἔξ οὗ ψεκτικός), ψεκτός, ψεκτέον.

Σημ. Θέμ. *ψεγ-*. Τὸ μέσον αὐτοπαθ.ἐκφέρεται ἀναλελυμένως: *ψέγω ἑμαυτόν*. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις: *ψόγον ἐπιφέρω τινὶ καὶ ψόγον ποιῶ τινι* (καὶ παθ.*ψόγος τινὸς γίγνεται ὑπὸ τινος καὶ ψόγον τινὸς ὑπέχω* καὶ μέσον *ψέγω ἑμαυτόν*), *αἰτιῶμαι, ἐπιτιμῶ, κατηγορῶ, καταγορεύω, λοιδορῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω, φαυλίζω*. Αντίθετα: *ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω*.

Ψεύδω (=ἀποδοικνύω ψευδές, ἀπατῶ), πρτ. ἔψευδον, μέλ. ψεύσω καὶ ᾄδρ. ψεύσω, ᾄδρ. -ἔψευσα, πρκ.ψεύσας ἔχω, ὑπερσ.ψεύσας εἶχον. Μέσ. ψεύδομαι (=λέγω ψεύδη καὶ ἀπατῶ ἑμαυτόν, πλανῶμαι), πρτ. ἔψευδόμην, μέσ.μέλ. ψεύσομαι, μέσ. ᾄδρ. ἔψευσάμην (=εἶπον ψεύδη), [παθ. μέλ. ὥς μέσ. ψευσθήσομαι, παθ. ᾄδρ. καὶ ὥς μέσ. ἔψεύσθην (=ἠπατήθην, ἀπέτυχον), πρκ. ἔψευσμαι (μέσ.=ἔχω εἶπει ψεύδη καὶ παθ.=ἔχω ἐξαπατηθῇ), ὑπερσ. ἔψεύσμην καὶ ἔψευσμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. ἔψευσμένος ἔσομαι [καὶ ἔψεύσομαι]. Ῥημ. ψεῦδος, ψεῦσις, ψεῦμα ἢ ψεῦσμα, ψεύστης (οὗ θηλ. ψεύστις ἢ ψεύστρια), ψευδής, ἀδιάψευστος.

Σημ. Θέμ. *ψευδ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. εἶναι ποιητικὸς καὶ μτγν. Ἀντὶ τοῦ μέσου *ψεύδομαι* λέγεται καὶ *ψεύδει χεῶμαι* καὶ *ψεύδει παράγω τινά*. *ψευδολογέω-ω, ἀπατῶ*. Ἀντίθετα δὲ τὰ: *ἀψευδέω-ω, ἀληθεύω ἢ ἀληθῆ λέγω*.

Ψηφίζω (=λογαριάζω μὲ ψηφίδας, χαλίκια) τοῦ ῥήματος γίνεται χορηγίσι παρὰ μτγν., ἀνεπληροῦτο δὲ ἐκ τῆς περιφράσεως: *ψηφον τίθηναι παρ' Ἀττικοῖς, παρ' οἷς εὐρίσκετο ἀείποτε τὸ παρασύνθετον ἐπιψηφίζω* (ὑπερ λέγεται ἐπὶ τῶν προέδρων=θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, προτείνω ψηφοφορίαν), πρτ.ἐπειψήφισον, μέλ ἐπιψηφιῶ, ᾄδρ.ἐπειψήφισα, πρκ.ἐπειψήφισκα, ὑπερσ.ἐπειψήφισκειν. Μέσ. ψηφίζομαι (=ἀποφασίζω, ἐγκρίνω διὰ τῆς ψηφον μου) καὶ σπν. παθ. ψηφίζομαι (ὑπὸ τινος), πρτ. ἐψηφισθόμην, μέσ. μέλ. ψηφιοῦμαι, μέσ. ᾄδρ. ἐψηφισάμην, παθ. μέλ. ψηφισθήσομαι, παθ. ᾄδρ. ἐψηφίσθην, πρκ. ἐψηφίσμαι, ὑπερσ. ἐψηφίσμην, καὶ μετ' ὄλ. μέλ. ἐψηφισμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπο(κατα)ψηφισίς, διαψήφισις, ψήφισμα, ψηφισμός, ψηφιστής (ἔξ οὗ ψηφιστικός), ἀπο(κατα)ψηφιστέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν *ψηφίζω* σχηματίζεται ἐκ τοῦ *ψῆφος* (=λίθος τετραμμένος,

ὅπερ ἐκ τοῦ *ψήω-ω* κατ'ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ *ἐλπιδ-j-ω* *ἐλπίζω*. Ὅθεν θέμα ἀναλογικὸν *ψηφιδ-*, ἐξ οὗ πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥηματικά Τὸ δὲ *ἐπιψηφίζω* εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἐπὶ ψήφον* καλῶ τὸν *δήμονα* καὶ γίγνεται ἐξ αὐτοῦ ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθέτου ὀνόματος (πρβλ. *μεταχειρίζω* σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς *ἀνά, κατά*, *ἀπό, διά* καὶ *πρός*: *ἀναψηφίζω* (=θέτω ἐκ νέου εἰς ψηφοφορίαν), *καταψηφίζομαι* (=καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου), *ἀποψηφίζομαι* (=ἀθροῶν διὰ τῆς ψήφου), *διαψηφίζομαι* (=κατὰ σειράν δίδω τὴν ψήφον μου, ψηφοφορῶ ὑπὲρ ἢ κατὰ).

Σημ. 2. Ἀντὶ τοῦ *ἐπιψηφίζω*, ὅπερ ἔχει συνώνυμον τὸ *ἐπιχειροτονώ*, λέγεται καί: *δίδωμι τῷ δήμῳ τὴν ψήφον*, *ψήφον ἐπάγω* καί: *ψήφον ἐμβάλλω περὶ τίνος*. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ψηφίζομαι* λέγεται καί: *τὴν ψήφον φέρω*, *ψήφισμα ποιοῦμαι*, *τὴν ψήφον τίθεμαι*. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὰ: *ψήφος ἐπάγεται* (*τινὶ περὶ τίνος*), *ψήφος γίγνεται πολλή τινι*.

Σημ. 3. Συνώνυμα τῷ *καταψηφίζομαι* (=καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου), εἶναι τὰ: *καταγινώσκω* καὶ *καταδικαίω* (τίνος τι), τῷ δὲ ἀντιθέτῳ *ἀποψηφίζομαι* τὰ: *ἀπογινώσκω*, *ἀποδικαίω*.

Ψήχω (=ψαύω, τρίβω, ξυστριζώ), πρτ. ἔψηχον μέλ. -ψήξω, ἄορ. ἔψηξα, πρκ. ψήξας ἔχω, ὑπερσ. ψήξας εἶχον. Παθ. ψήχομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων. Ῥημ. ψήξεις, ψήγμαι, ψηκτῆρ, ψήκτρα, ψηκτός.

Σημ. Θέμ. *πηχ-* ὅπερ ἐκ τοῦ *ψήω-ω*. Συνώνυμα: *ψαύω*, *ψηλαφῶ*, *ἅπτομαι*, *ψήω-ω*, *τρίβω* καὶ (ἐπὶ ἵππων) *θεραπεύω τὸν ἵππον*, *στελεγγίζω*.

Ψήω-ω (=ψηλαφῶ, τρίβω), (ψήεις=) ψῆς, (ψήει=) ψῆ κλπ., πρτ. ἔψων, μέλ. ψήσω, ἄορ. -ἔψησα, πρκ. ψήσας ἔχω, ὑπερσ. -ψήσας εἶχον. Μέσ. καὶ παθ. ἀπο-ψῶμαι (=σπογγίζομαι), πρτ. ἀπεψώμην, μέσ. μέλ. ἀποψήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπεψησάμην ποιητ., παθ. ἄορ. ἐψή(σ)θην ἢ (ἐκ τοῦ ψήχω) ἐψήχθην, πρκ. ἐψηγμαι ἢ ἐψησμαι ἢ ἐψημαι, ὑπερσ. ἐψήγμην ἢ ἐψήσμην ἢ ἐψήμην. Ῥημ. ψήφος,

Σημ. Θέμ. *πη-*. Περὶ τῆς συναϊρέσεως ὄρα *ζήω-ω*. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων: *ἀπό* καὶ *κατά*. Συνώνυμα ἰδὲ *ψήχω* σημ.

Ψήχω (=ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω), πρτ. ἔψυχον, μέλ. ψύξω, ἄορ. -ἔψυξα, πρκ. ψύξας ἔχω [καὶ ἔψυκα μτγν.], ὑπερσ. -ψύξας εἶχον [καὶ ἐψύκειν μτγν.]. Παθ. ψύχομαι, πρτ. ἐψυχόμην, παθ. μέλ. α' ψυχθήσομαι [καὶ β' ψυγήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. α' ἐψύχθην καὶ β' -ἐψύχην [καὶ μτγν. ἐψύγην], πρκ. ἔψυγμαι, ὑπερσ. ἐψύγμην. Ῥημ. ψυχή, ψύχος (ἐξ οὗ ψυχρός), ψύξεις, ψύγμα, ψυκτῆρ (ἐξ οὗ ψυκτήριος), ψυκτός (ἐξ οὗ ψυκτικός), ψυκτέος.

Σημ. Θέμ. *ψυχ-*. Τὸ ὅ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων: *ἀνά*, *ἀπό*, *διά*. Ἀντὶ τοῦ *ψύχω* λέγεται καί: *ξηραίνω*, *ψήχος ἐμποιοῦ*. Ἀντίθετα τῷ *ψύχω* ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ψυχραίνω εἶναι τὰ: *θερμαίνω*, [*θάλπω*].

'Ωδίνω (=ἔχω ὠδῖνας, πόνους τοκετοῦ, κοίλοπονῶ, γεννῶ) μόνον ὁ

ἐνεστώς, πάντα δὲ τᾷλλα κατὰ περίφρασιν ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων: τί-
κτω, γεννῶ. Παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι: πρτ. ὠδινον,
μελ. ὠδινῶ καὶ ἄορ. ὠδῖνα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὠδῖς, -ῖνος (ποιητ. καὶ μτγν.—πόνος τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐν
γένει πᾶς σποδρὸς πόνος). Παρασχηματισμὸς τοῦ ὠδῖνω εἶναι τὸ τῆς Π.Δ.
ὠδινάω, οὐ μελ. ὠδινῆσω, ἄορ. ὠδινῆσα, μέσ. ἄορ. ὠδινησάμην καὶ παθ.
ἄορ. ὠδινῆθην, καὶ ῥημ. ὠδινῆμα, ὠδινῆσις. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις:
τίκτω, γεννῶ, ὠδῖς ἔχει με, ὠδῖνας ἔχω.

᾽Ωθεῖω-ω (=ἀπωθῶ, σπρώχνω, ἀποκρούω, ἐκδιώκω), πρτ. ἐώθουν.
μέλ. ὦσω, ἄορ. ἔωσα, πρκ. ἐκδιεδίωχα [καὶ μτγν. ἐξ-έωκα], ὑπερσ. ἐξεδε-
διώχην [καὶ ἐξ-έωκην]. Μέσ. καὶ παθ. ὠθοῦμαι, πρτ. ἐωθοῦμην, μέσ.
μέλ. -ῶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐωσάμην, παθ. μέλ. ὠσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐώ-
σθην, πρκ. ἔωσμαι, ὑπερσ. ἐώσμην. Ῥημ. ὠθησις, ὠθημα, (ἀπ)ῶσις, ὠσμός
ὥστὸς (ἐξ οὗ ὥστικὸς καὶ ἀπωστός), ὥστεος καὶ τὸ θαμιστ. ὠθίζω (ἐξ
οὗ ὠθισμός).

Σημ. 1. Θέμ. (Fωθ.=) ὠθ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύματος ε:) ὠθ-ε-
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀπὸ, ἀνά, διά, εἰς, ἐκ, παρὰ,
πρὸ, περὶ καὶ ὑπὸ. Λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβικὴν αὐξησιν ε, διότι τὸ πάλαι
εἶχεν ἐν ἀρχῇ F· πρβλ. (Fωνοῦμαι—ἐFωνοῦμην=) ἐFωνοῦμην, (ἐFούρουν=)
ἐFούρουν. Ἄνευ δ' αὐξήσεως σπν. εὐρηται παρ' Ἀττικοῖς.

Σημ. 2. Συνώνυμα (ἐκ)διώκω, ἀποκρούω. Ἀντίθετα: ἔλκω καὶ ἐπισπᾶμαι.

Σημ. 3. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι: ἐνεργ. μέλ. ὠθήσω, ἄορ.
ὠθησα, παθ. μέλ. β' ὠθήσομαι, καὶ παθ. ἄορ. α' ὠθήθην.

᾽Ωνέομαι-οῦμαι (=ἀγοράζω, διαφθείρω διὰ χρημάτων, μισθῶν)
ἀποθ. μέσον μετ. ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐωνοῦμην, μεσ. μέλ. ὠνήσομαι, μεσ.
ἄορ. ἐπριάμην (ὑποτ. πρίωμαι· εὐκτ. πριαίμην-ἰαιο κλ.[προστ. πρίω καὶ
πρίασο ποιητ.]) ἀπαρεμφ. πρίασθαι· μτχ. πριάμενος), παθ. ἄορ. ἐωνήθην,
πρκ. ἐώνημαι, ὑπερσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημένος ἦν. Ῥημ. ὠνή (ἐξ οὗ ὠνι-
ος), ὠνήσις, ὠνήμα, ὠνητής, ὠνητός, ἀργυρῶνητος, ὠνητέος,

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ὠνή (=πρᾶσις, ἀγορά· θέμ. Fων-, πρβλ. λατ. venum) κατ'
ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τοῦ κράτος (κρατέω-ω=κρατέω) κρατῶ-κρατοῦμαι. Τὸ ῥ. ἀπαν-
τᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀντί, ἐξ, πρὸς, καὶ σύν· λαμβάνει δὲ
τὴν συλλαβικὴν αὐξησιν ε, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Ὁ ἄορ. ἐπριάμην
σηματίζεται μὲν κατὰ τὰ εἰς μι, ἐν τῇ ὑποτακτικῇ ὁμως καὶ εὐκτικῇ τονίζε-
ται κατὰ τὰ εἰς ω βαρύτονα· πρβλ. δύναμαι, ἐπίσταμαι καὶ κρέμαμαι καὶ
μέσ. ἄορ. ὠνήμην (ὠνίημι). Ὁ ἐνεστ. καὶ πρκ. ἔχουσιν ἐνίοτε καὶ παθ. ση-
μασίαν, ἀεὶ ποτε δ' ὁ παθ. ἀόριστος.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ὠνῶ, μέλ. ὠνήσω, ἄορ.
ὠνησα καὶ μέσ. ἄορ. ἐωνησάμην καὶ ὠνησάμην.

Σημ. 3. Συνών. καὶ περιφρ.: ὠνήν ποιοῦμαι, ὠνητής εἰμι, ἀγοράζω, ἀφωνίζω,
ἀφωνέω καὶ παθ. ὠνός (ἢ ὠνητός) εἰμι. Ἀντίθ. πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι, πι-
πράσκω.

᾽Ωφελῆω-ω, πρτ. ὠφέλουν, μέλ. ὠφελήσω, ἄορ. ὠφέλησα, πρκ.
ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Παθ. ὠφελοῦμαι, πρτ. ὠφελοῦμην, μέσ.
μέλ. ὥς παθ. ὠφελήσομαι, παθ. μέλ. ὠφεληθήσομαι, παθ. ἄορ. ὠφελή-

θην, πρκ, ὠφέλημαι, ὑπερσ. ὠφελήμην καὶ μετ' ὀλ. μελ. ὠφελημένος ἔσομαι. Ῥημ. ὠφέλεια καὶ ὠφελίτα (κυρίως ἔκ τοῦ ἄχο. ὠφελής, ἔξ οὗ καὶ τὸ ὠφέλιμος), ὠφέλησις (ἔξ οὗ ὠφελήσιμος), ὠφέλημα, ὠφελητέος, ὠφελητέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου ὠφελής, ἔξ οὗ καὶ (ὠφελέ(σ)-ια=) ὠφέλεια καὶ (κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκ τῶν εἰς -ος δευτεροκλίτων παραγῶγων) ὠφελία. Θέμ. ὠφέλεσ-, ἔξ οὗ (ὠφελέ(σ)-ω=) ὠφελῶ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐπὶ καὶ σύν. Ἡ μέσον ὠφελοῦμαι εἶναι σπάνιον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται ἀναλελυμένως: ὠφελῶ ἔμμαντὸν καὶ ὠφελείας ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνώνυμα καὶ περιφράσεις τῷ μὲν ὠφελῶ εἶναι τά: λυσιτελῶ, δύννημι, ἀρῆγω, ἀμύνω, βοηθῶ, τιμωρῶ (τινι), ἐπικουρῶ καὶ συμβάλλομαι ὠφέλειαν (ἢ ὠφελήματα) παρέχω τινὶ καὶ ὄφελός εἰμί τινι· τῷ δὲ ὠφελοῦμαι τά: δύνναμαι, νέμομαι, καρποῦμαι, ἀπολαύω, ὠφέλειά (ἢ ὄφελός) ἔστί τινι (=ὠφελεῖταί τις).

ΤΕΛΟΣ

02 00001 203

